

ஸ்ரீரஸ்து.

மெய்வுற மதுலை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்

மு ல மு ம்

அதற்கு

பெரியவாச்சான் பின்ன, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தொழுதப்பட்ட.

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிபதங்களை வந்த பன்முதற்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

ஸ்ரீஸுதர்சன முக்தராக்ஷரஜாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

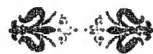
ஸ்ரீரஸ்து.

மபர்வத ரதிகல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

முதலாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய பூரி பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித் தெழுந்தப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநி சபையாரால்
ஸ்ரீஸுதர்சன முகராஷ்டிராஸையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சிபுரம்.

1909

S.V.O. College
Library,
TIRUPATI.
Acc. No. 10415
Date.....
26/1/50

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ		ஆநிரைமேய்க்க நீபாதி	204
புக்கரையென் னும்	568	ஆமையாய்க் கங்கையாய்	505
க்காக்காய் நம்பிக்கு	208	ஆமையின் முதுகத்திடை	429
ங்கமலக்கண்ணன் மண்ணை	249	ஆயர் குலத்தினில்	117
ங்கமலப் போதகத்தில்	158	ஆயிரந்தோள் பரப்பி	417
ங்கமலிட்டவையையர் தும்	446	ஆய்ச்சியர் சேரியனைதாயிர்	245
ங்கொரு கூறை	453	ஆய்ச்சியன்றாழிப்பிரான்	136
ஞ்சனவண்ணனை	262	ஆலத்திலையான்	199
ஞ்சுடராழியன்	277	ஆற்றிலிருந்து	240
டியோமோடும்	15	ஆனாயர் கூடி	397
டைந்திட்டமரர்கள்	107		
ட்டுக்குவி சோறு	297	இ	
ண்டக்குலத்துக்கு	23	இடவணரை யிடத்தோரோடு	313
ண்டத்தாயர்கள் குழ	213	இந்திரனோடு பிரமன்	215
ண்டத்தமரர் பெருமான்	343	இமையவாரி துமாந்து	467
திருங்கடல் நிறவண்ணனை	58	இருக்கொடு நீர்சங்கில்	224
திர்முக முடைய	465	இருங்கைமதகனிறு	57
பங்கலந்த சிற்றுண்டி	150	இருட்டில்பிறந்து போய்	142
மைத்தடங்கண்	301	இருடலைபோலெதிரந்த மல்லர்	157
வணையா யாயசேறே	151	இன்பமதனை டியுயர்த்தாய்	223
வத்தமனியினோடும்	559		
வில் பள்ளிகொண்டு	309	உ	
ம்பா வெருட்டா	392	உச்சியிலெண்ணெயும்	455
லியம் பூமலர்க் கோதாய்	367	உடுத்துக்களைந்த	33
வழக் கொன்றுமில்லா	38	உடையார் கனமணியோடு	70
வல்லிடம்புகு	265	உந்தியெழுந்த	191
கிபபைம்பொன்னின்	67	உய்யவுலகு படைத்து	86
கியவாயில்	80	உரகமெல்லணையான்	427
ந்திட்ட தூணை	107	உரம்பற்றியீரணியனை	511
ந்தன்பா லும்	586	உருப்பிணி நங்கை தன்னை	406
துவாரிற்றில் கிடந்திருந்தே	571	உருப்பிணி நங்கையை	351

கன்னலிலட்டு கத்தோடு	236
கன்னல் குடந்திறந்தால்	112
கன்னி நன் மாமதின் ருழ்தரு	272

கா

காசின்லாய்க்காம விடிலும்	438
காசங்கறையுடைக்கலற்கும்	452
காடுகளுறிபோய்	273
காதம்பலவற்றிறிந்து	565
காமர்தாணைகருதலர்	546
காயமலர்நிறவா	92
காயுநீர்புகு	141
காரார்கடலைபடைத்திட்டு	362
காரார்மேலிசிற்றத் தெம்பிராணை	260
காரிகையார்க்கு முனக்கும்	171
கார்மலி மேலிசிற்றத்து	184
காலுமெழா	565
காலியன்பொய்கைகலங்க	358
காறையுறும் கண்ணாடி	332
காணர்நறுந்துழாய்	74

கி

கிடக்கில் தொட்டில்	50
கிண்கிணிகாடி	130
கிழக்கில் சூடிமன்னர்	190

கீ

கீழுலகிலசார்களை	484
-----------------	-----

கு

குடங்கனெடுத்து	210
குடியில்பிறந்தவர் செய்யும்	344
குடையுஞ் செருப்பும்	269
குண்டலந்தாழ	242
குமரிமணம் செய்துகொண்டு	339
கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய்	252
குரக்கினத்தாலே	105
குருந்தமொன்றொகித்தானெடும்	432
குழலிருண்டு சுருண்டு	322

குன்றுகொழுமுதில்போல்	489
குன்றெடுத்தாநினை காத்தவாயா	530
குன்றெடுத்தாநினை	287

கூ

கூடிக்கூடியுற்றார்களிருந்து	448
கூன் தொழுந்தை	481

கே

கேசவனேயிங்கே	235
கேட்டறியாதன	279

கை

கைத்தலத்துள்ளமாடழிய	333
கைநாகத்திடர்கடிந்த	515
கையுங்காலும்	48

கொ

கொங்குஞ்சுடந்தையும்	195
கொங்கைச்சிறுவரை யென்னும்	555
கொங்கைவன் கூனிசொல்	145
கொடியேறு செந்தாமரை	308
கொண்டநாளுறி	47
கொண்டல்வண்ணவிங்கே	230
கொம்பினார்பொழில்லாய்	436
கொலைபாணை கொம்புபறித்து	383
கொழுப்புடைய செழுங்கருதி	485

கோ

கோட்டுபண்கொண்டு	416
கோளரியினுருவம்	87

ச

சக்கரக்கையன்	80
சங்கின்வலம்புரியும்	71
சத்திரமேர்சி	133
சலமாமுதில்பல்கண	305
சலம்பொதியுடம்பில்	46
சழக்குநாக்கொடு	536

சா

சாமிடத்தென்னை	
---------------	--

சிந்திரகூடத்திருப்ப
சிந்தப்புடைத்து
சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு
சிந்துரமிலங்க
சிறியனென்றென்னிளஞ்சிங்க
சிறுவிரல்கள் தடவி

சீ

சீதக்கடலுள்
சீததீர்புடைகுழி
சீமாலிகனவகோடு
சீயினுற்சிறந்து
சீரணிமால்திருகாமமே
சீரொன்றுதூதாய்
சீலைக்குதம்பை

சு

சுபிலைதாழ்த்தெறி வில்லும்
சுருப்பார்சூழலியசோலை
சுற்றிதின்றாயர்
சுற்றுமொவிவட்டம்

செ

செக்கரிடைறுவி
செங்கமலக்கழலில்
செங்கமலப்பூவில்
செஞ்சொல்லமறைப்பொருள்
செண்டமகபல்லிசை
செத்துப்போவதோர்
செந்நெலரிசி
செந்நெலார்வயல்சூழ்
செப்பாடுகடைய
செப்பிளமென்முலை
செப்போடுமென்முலை
செம்பெருந்தடங்கண்ணன்
செருவாழும்புள்ளான்
சென்றுலகங்குடைந்தாநிர்
சென்னியோங்கு

சே

373
402
292
289
82
320

சோ
சோத்தம்பிரானேன்று
சோர்வினால் பொருள்வைத்து

சூ

சூலமுற்றுமுண்டாலிலை

த

தக்கார்மிக்கார்களை
தங்கையை மூக்கும்
தடம்படுதாமரை
தடவரைவாய் மிளிர்ந்து
தண்டொடுசக்கரம்
தண்ணெனவில்லை
தத்துக்கொண்டாள் கொலை
தந்தம்மக்களமுது
தடம்மான் நந்திகோடாலன்
தலைப்பெய்துகமுறி
தழைகளுந்தொங்கலும்
தள்ளித்தனாநடையிட்டு
தன்முகத்துச்சுடடி
தன்னடியார் திறத்தகந்து
தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளை

தா

தாய்மார் மோர்விதக
தாரித்துறாற்றுவர்
தார்க்கிளந்தம்பிக்கு
தாழியில் வெண்ணெய்
தாழைதண்ணுட்பல்

தி

திக்குறிதையுமுள்ளன்
திண்ணக்கலத்தில்
திண்ணர்வென்சங்கு
திசைமெழுதகழை
திருவுடைப்பிள்ளைதான்
திரைநீர்ச்சுந்திரமடைபுலம்
திரைபொருகடல்சூழ்

தீ

தீயபுந்துக்குச்சன்

110
97
119
527
214
451
234
51
303
144
218
318
513
572
574

துக்கச்சுழலையை	560
துடர்சங்கிலியை	109
துப்புடையாய்கள்	93
துப்புடையாரைபடைவது	519
துன்னியபேரிருள்	127

து

துநிலாமுற்றத்தே	102
-----------------	-----

தே

தெருவின்கண்ணின்று	207
தென்னவன் தமர்செப்பம்	447
தென்னிலங்கைமன்னன்	202

தே

தேவடையமீனமாய்	511
தேனுக்கனவிசெகுந்து	243
தேனுகன்பிலம்பன்	316

தோ

தோத்தார்பூங்குழல்	259
-------------------	-----

தோ

தோட்டயில்லவன்	540
தோயம்பரந்தருவு	384

ந

நச்சுவார் முன்னிற்கும்	128
நந்தன்மதலையை	363
நம்பனேநவின்றேத்த வல்லார்கள்	545
நம்பிபிம்பியென்று	459
நம்முடைநாயகனே	88
நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை	337
நளிரந்தசீலன் நயாசலன்	434
நன்மணிமேகலை	263

நாடுநகருமறிய மாண்டபொருள்	477
நாடுமுருமறியவேபோய்	329
நாந்தகமேந்திப	131
நாந்தகஞ்சங்குதண்டு	382
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர்	421
நாவலம்பெரியதிவினில்	311
நாழிகைகூறிட்டு	388
நாள்களோர் நாலேந்து	60
நாறியசாந்தம்	121
நானே துமுன்மாயம்	529

நீ

நீரேறுசெஞ்சடை	385
---------------	-----

நெ

நெடுமையாலுக்கேழுமீ	539
நெய்க்குடத்தைப்பற்றி	518
நெய்யிடைநல்லதோர்	30
நெறிந்தகருங்குழல்	366

நோ

நோக்கியசோதை	62
-------------	----

ப

பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை	135
பஞ்சவர்தூதனுப்	120
பஞ்சவர்தூதனுய்	355
படங்கள் பலவுமுடை	301
படர்பங்கய மலர்வாய்	114
பட்டங்கட்டிப் பொற்றோடு	330
பணைத்தோரிளவாய்ச்சி	54
பதகமுதலேவாய்	147
பதினாறுமாயிரவர்	500
பத்துநாளுங்கடந்த	49
பரந்திட்டுநின்ற படுகடல்	104
பருப்பதத்துக்கயல் பொறிந்த	584

பலபலநாழஞ்சொல்லன்	110
பல்லாண்டு பல்லாண்டு	12
பல்லாண்டென்று பகித்திரனை	40
பல்லாயிரவரிவ்வூரில்	220
பள்ளத்திலேமேயும்	188
பறவையேறு பரம்புருடா	575
பற்றாருங்குமுன்	275
பற்றுமஞ்சள் பூசி	262
பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை	588
பன்மணி முத்தின்	101
பன்றியுமா மையுமீனமும்	278
பன்னிருதிங்கள்	268

பா

பாண்டியன் கொண்டாட	6
பாண்டவர் தம்முடைய	411
பாலகனென்று	82
பாலைக்கறந்து	232
பாலொடு நெய்தயிர்	96

பி

பிண்டத்திரனையும்	190
பிறங்கியபேய்ச்சி	55
பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த	478
பின்மைமனானை	185

பு

புட்டியில் சேறும்	102
புளியுள் நான் கண்டதோர்	319
புள்ளினைவாய் பினந்திட்டாய்	207
புற்றரவல்குல்	281

பூ

பூணித்தொழுவினில்புக்கு	183
பூதமையந்தொடுவேள்வி	430

பெ

பெண்டிர்வாழ்வார்	156
பெருப்பெருத்த கண்ணுலம்	334
பெருமாவுரவில்	59

பேசுநதொதராயா	110
பேணிச்சிருடை	12
பேயின்முலையுண்ட	40
பேய்ச்சிமுலை யுண்ணக்கண்டு	220
பை	188

பையரவினணைப் பாற்கடலுள்	575
------------------------	-----

பொ

பொங்கு வெண்மணல்	275
பொங்கொலிகங்கை	262
பொத்தவரலைக்கவிழ்த்து	588
பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி	101
பொற்றிகழ்சித்திரகூட	278
பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி	268
பொன்னரை நாமெனாடு	6
பொன்னியல் கிண்கிணி	411
பொண்ணைக்கொண்டு	82

போ

போதமர் செல்வக்கொழுந்து	232
போதர்கண்டாயிங்கே	96
போய்ப்பாடுடையரின்	190
போரொக்கப்பண்ணி	55

ம

மங்கியவல்வினை நோய்காள்	478
மச்சொடுமாளிகையேறி	185
மடிவழிவந்து	102
மண்ணில்பிறந்து மண்ணாடும்	319
மண்ணும்மலையும் கடலும்	207
மண்ணும்மலையும் மறிகடல்	281
மத்தக்களிற்று	183
மத்தனவுந் தாரிரும்	430
மரவடிபைத்தம்பிக்கு	156
மருட்டார் பென்குழல்	334
மருதப்பொழிலணி	59
மருமகன்றன் சந்ததியை	
மலமுடையூத்தையில்	
மலைபுரைதோள் மன்னவரும்	
மன்னம்மறுக	
மன்னன்றன் தேவிமார்	

மாணிக்ஞறஞருவாய	553
மாதவத்தேதான் புத்திரன்	477
மாயச்சகடமுதைத்து	311
மாயவனைமதுசூதனைனை	532
மாயவன் பின்வழிசென்று	346
மாலிருஞ்சோலை யென்னும்	418
மாவலி தன்னுடைய	409
மாவலிவேள் வியில்	246
மாற்றுத்தாய்சென்று	352
மானமருமென்றேனாக்கி	371
மானிடசாதியில்	455

மி

மிக்கபெரும்புகழ்	124
மிடறுமெழு மெழுத்தோட	266
மின்னனைய நுண்ணிடையார்	155
மின்னார் தடயுதின்குழ்	4
மின்னிடைச்சிதை	201
மின் னுக்கொடியுமோர்	111
மின்றனாத்த நுண்ணிடையாய்	374

மு

முடியொன்றி	357
முத்தும்மணியும்	53
முப்போதுங்கடைந்து	254
முலையேதும் வேண்டேன்	168
முற்றிலும் தூதையும	66
முன்னரசிங்கமதாக்கி	317
முன்னலோர் வெவ்வி	113

மூ

மூத்தவைகாண	134
மூன்றெழுத்தானை	472

மே

மேச்சுறுதாங்கம்	137
மேய்துமிருநான	75
மேய்லென்று சொல்லுவார்	170

மே

மேலெழுந்ததோர்	445
---------------	-----

மைத்தடங்கண்ணி	84
மைத்துன்ன மார் காதலியை	506
மையார்கண் மடவாய்ச்சியர்	253

வ

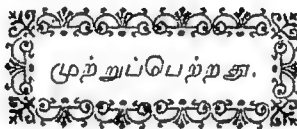
வஞ்சனையால்வந்த	76
வடதிசைமதுரை	471
வட்டுநடுவே	129
வணரன் னுடைய	165
வண்டமர் பூங்குழல்	61
வண்டுகளித்திரைத்தும்	239
வண்ணக்கருங்குழல்	264
வண்ணநன்மணியும்	425
வண்ணப்பவள மருங்கினில்	163
வண்ணமாடங்கள் சூழ்	44
வண்ணமால்வரையே	544
வந்தமதலைக்குழாத்தை	58
வயிற்றில்தொழுவை	551
வருகவருகவருகவின்கே	228
வலங்கா தில்மேல்	293
வல்லாளன் தோளுந்	393
வல்லாளிலங்கைமலங்க	149
வல்லி நுண்ணிதழன்ன	284
வல்லெயிற்றுக்கேழுலாமாய்	487
வழுவொன்று மில்லா	299
வளைத்துவைத்தேன்	562
வள்ளி துடங்கிடை	267
வன்பேய்முலையுண்டதோர்	306

வா

வாக்குத்துய்மைமாலிராமை	534
வாயில்பல்லுமெழுந்தில	326
வாயுள்வைபகம்	49
வாயொருபக்கம்வாங்கி	450
வாரணிந்தகொங்கையாய்ச்சி	180
வாரணிந்தமுலைமடவாய்	370
வாராருமுலைமடவாள்	378
வார்காதுதாழப்பெருக்கி	175
வாவென்றுசொல்லியென்	174

வானத்திலுள்ளீர்	302	வெண்ணையனைந்தருணங்கு	176
வானத்தெழுந்த	248	வெண்ணையிழுங்கி	226
வானவந்தாழ்க்குழ	89	வெள்ளை விளிசங்குவெஞ்	387
வானிளவரசு	314	வெள்ளைவெள்ளத்தின்	542
வி		வே	
வின்கொளமரர்கள்	64	வேடர்மறக்குலம்போலே	342
விண்ணின்மீதமர்கள்	295	வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த	591
விண்ணெல்லாம்கேட்க	167	வேலிக்கோல்வெட்டி	194
விற்பிடித்திறுத்து	469	வை	
வே		வைத்தறையும் காய்ந்தபாலும்	152
வெண்கலப்பத்திரம்	132	வையமெல்லாம்பெறும்	161

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

7.2

—o—g—o—

திருவாரூரில் ஹஜா ஹுதயஹுத நாயு ஸ்ரீ ஹதிவாராகுமெசுவரபொழிபாணாது :

24

வாயாக்கம்பாநம்.—(முருகுமூர்த்தி) ஸ்வதன் வர்ஜனஞ்ஞான ஸங்கீதம்
 னம், “ஸ்வரஜீவம் நஸ்யக்யுதித்ராகூம் ஸ்ரீமூவிஷ்டாஸவியூராடி” என்னும்படி - ஸாந்திபதி
 ரிபத்திலே யாபித்து ஸ்வரஜீவம்நஸ்யக்யுதித்ராகூம் அநிகரித்தது. இவர், அப்பன் ஒரு குழந்தை
 வாஸப்பன்னி தந்திருக்க *கலங்கவாய நற்கலைகள் காணும் அநிகரியாகி, புண்டரீகஸரப்
 பிபிலை * அநவந்திதாண்டிலே மண்டி, ஸ்ரீமாலாசுரரைப்போலே * சூட்டுநம்பாலைகளேந்
 தெரித்தது, வடபெருங்கோயி லுடையானுக்குச் சூட்டி அடிமைசெய்து போந்தார் ; மனம்
 விட தாஸ்ய ரன்ஜனரான விவர், (நரவதிவரிசுளவம் முஜோடிதாசுராரி) என்று
 புரிவல்லபரிதவின்ன்கிற சாஜாவாலே பரதத்துவநிர்ணய பூர்வமாய்குப்புருஷார்த்தலாபத்தை,
 எப்பிழைக்காத அநிலைமடவன அந்தந்ததை விஞ்சாசுல்கமயகத் கல்பித் துத் கந்திரதாஸத்திலே

வடியினே சொன்று; (செல்லவாது - வெல்லாது - ஸ்ராவண) “வேண்டிய வேதங்க ளோடு வினாத்து கிழியறுத்தான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது * வேதப் பிராகாரான * ரிதவாடைப்பிராணந்தாமே பிராமகுருவாய், * போதில் கமல வன்னெஞ்சம் புஞ்சுது * நாவினுவாளுப் * நாவினுள் சின்று மலரும் நுனாக்கலைகளை இவர் முகேசு பேச வித்தானிறே. * எயிற்றிலை மண்ணொண்ட வெந்தையான * ஞானப்பிரானுய்த்து இவரை * ஞானக்கலைகளை யொழுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிடையொழிந்து ஒதாத விடம் தெரியாதிருந்தும். இவர்க்கு * மயர்வறமதிகல மருளுகையாலே அசேஷவேதங் களு மருளிச் செய்யப்பட்டி விசதமாப்த்து. அத்தாலே “வேதாந்த விழுப்பொருளின்மே லிருந்த விளக்கை விட்டுச்சித்தன் விசித்தனன்” என்னும்படி பாததத்தவ ஸ்தாபனம்பயர்ணி அந்த வேத தாட்பப்பமான திருப்பல்லாண்டை * அங்காணமேல் மங்கலவிதி வருகையிலே மங்கலாசாஸனமா * க வருளிச்செய்தார். “வெல்லாது செல்லாது” என்கிறார்க்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூகம். “வெல்லெழுந்தவெழு ருணவெல வெழு” என்னக்கடவதிறே.

(ஸ்ராவணம்) அந்தந்தம், வித்வான்களை வென்று கிழியறுத்து அந்த தூதத்தை ஸ்வாமி ஸந்திதியிலே ஸம்பாதித்து, மீளவும் தம் துறையான * துளவத்தொண்டிலேமுண்டி நடத்திக்கொண்டிப்போர; அக்காலத்திலே ஆண்டார் இவர்க்குத் திருமகனாகத் திருந்துழா யடியிலே பவநிதிக்க; இவருள் * திருமகன்போல வளர்த்துப்போர; அஞ்சபிராயத்திலே திருவாப்பப்பாடியில் பஞ்சகலகம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய் மலரை, “வியந்துழாய்க்கற்பென்று குடும் கருங்குழல்போல்” என்கிறபடியே குடிக்கொடுத்தவாய், பின்பு ப்ராப்த பெளவநையாய், * மாணிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படிவ் வாழாததன்மையளாய், “சீமுகத்து நாகணமேற் சேருந்திருவரங்கர்” என்றும், “பணவாவரவணைப் பற்பலகாலமும் பன்விகொள்மணவா ளர்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப் பெருமானை ப்ராப்தித்ததுத் திரு மணம் புனாநுகையாலே அவர் மணவாளப் பிள்ளையானார்; * மறைநான்குமுன் னேதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டப்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஞாபசாரிக மாசுவன்றிம்கே, யுகாவாக ரங்கராதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனானார். அத்தாலே (சுரேஸ்வரத்தி) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனான தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேற்றமாப்போலே, இவர்தம்மையும் அமரர் வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தர்மமையெ யொக்க வருள்செய்வதிறே. பட்டநாதரான பாத்தமன்றிக்கே தேவர்களு லும் ஸ்ரூதப்பராயிருக்குமவசென்கிறது. “விரும்புவ ரமரர் மொய்த்து” என்னக் கடவதிறே. அஸ்தானே பயசங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்கலாசாஸனம் பண்ணுமவ ராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதநண்ணிப் பண்ணுவர்கள். “வாஸுஸுர லீவ லாடுவெ” என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கராதனோடே எம்பந்திக்கைக்கிடான பட்ட நாதகுலத்தைச் சொல்லுகிறது (அடிகா-வதிவகடி) என்று. * வேயர்தங்கள் குலத் துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “அந்தணனை யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுல திலகராகையாவது- ப்ராஹ்மணகுலத்துக்கெல்

வினா மருளிச்செய்கையால், இந்தத்திருநாமத்தாலே அந்தப் பரபந்தப் பாவத்தை ஒன்னுமடி
வும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே. “அருந்தன்பாலும் கருடன்பாலு
யினுநொய்தாகவைத்து என் மருந்துவுள்ளே வந்துவைகி வாழ்ச்செய்தா பெட்டிரான்.
என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்தயபிடுவிஷ்டனா யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ட-வி-தூ
+ விஷ்டனுநா வ்யபதேஷ்டவ்யரா யிருக்கிறபடி. “தின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்
என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான். (க
விஷ்ட-வி-தூ நமோஸி) அந்த விஷ்டனுசித்தரை “கிழியறுத்தான் பாதக்கள் யாமுடைய
பற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம்
“ஒடி நமோவிஷ்டவெ” என்னுமது விஷ்டனுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு
பகவத்விஷயத்திலே அரைவாயிராய், இங்கேயிறே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நமசி விட்ட
சித்தாரிறே. இத்தால் - பரதமப்பந்தாதுஸந்தாநதசையில் ததவக்தாலான ஆழ்வா
“அவ்வெய்யுசிவிவாடிபெய” என்று - பரதமம் திருவடித்தொழும்படியைச் சொல்லி
பூய்த்து.

அ. — மின்னாந்தடமதிளித்தாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டாரியான பெ
யாழ்வாரவந்ரணஸ்தலத்தை யதுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான பரித்
யையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி சிவந்தீர்த்தபாதிசுளிலே தீர்த்தியை
பும் மருவீஷ்டமே சொல்லி புலவகுத்தாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

ம. — மின்னாந்தடமதிள்குழ வில்லிபுத்தூரென்றோருகால்
சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம் — முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றரைத்தோம்ஈ கீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மின்	ஒளி	வில்லிபுத்தூர்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று
ஆர்	நிறைந்த (அகிகமான)	என்று	
தடம்	{ பரப்பும், உயர்ந்தோ ங்குடையமுள்ள	ஒருகால்சொன்	ஒருதரம் உச்சரித்தவு ருடைய
மதிள்	திருமதிளாலே	கழற்கமலம்	திருவடித்தாமரைகளே
சூழ்	சூழப்பட்ட	சூடினோம்	சிரமேற்கொண்டோம்
		முன்னாள்	{ புருஷார்த்தம் வெளியா காதகாலத்தில்

-அ அத்தா } அ அத்தவனென்று
 வென்று
 உரைத்தோம் சொல்லப்பெற்றோம்,
 (ஆகையாலே)

சேரும் } செருமபடியான
 வழி மாரகத்தை
 அ அத்தோம் அறப்பண்ணினோம்;
 நெஞ்சமே! மந்தே!
 வந்து நீ அதுகூடவாய் வந்து.

வ்யா.— மின்னாந்தமதிள்குழ். தெஜஃபாசுரமான பெரியமதிவாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால்-செம்பெருமனையுடைய மதிவாயிருக்கை. பரதிகுலர்க்குக்கிடவெண்ணுதபடியாய், அதுகலர்க்குக் கண்டுவாழும்படியாயிருக்கை. கலந்தின்பாலே அந்தலைக்கு அரணாய், மங்கலாசாஸநபரான பெரியாழ்வாரிருக்குமரில் மதிவிறை; எவ்விதமான மதிவாலே சூழப்பட்ட. வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னாற் கழற்கமலஞ் குடினோம். ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீபாதமலம் களை ஈபங்கமலத்தான் பெரியவாகத் தலையிலே சூடினோம். “கோங்கித்தறன்னடியாக வாகி பெண்டிசைக்கும் விளக்காகி நிற்பாரிடையடியென் தலையிலே” என்றிறே ஆழ்வாரு மாரவிச்சொப்தது. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிரூபகமான தேசமாய்த்தது. “வில்லிபுத்தூருறையான்” “வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்விரான்” “அன்னவயல் புதுவைவாண்டான்” “கொந்தெறிந்தநூல்-வில்லிபுத்தூர்” என்னக்கடவதிறே. பரணவற்போலே முயலும்புடலாயிருக்கை; இப்படி உத்தேசப்பாணவ்யுதை ஒருக்கால் அதுவந்திப்பார் எப்போது முத்தேசப்பாணையாலே, அவர்கள் ஸ்ரீபாதங்கள் சிவோபநிஷதமாக தார்பயமென்கிறதும்; “அராமந்தானடி சூரியமா” என்னுமாப்போலே, பின்னை விரோதிகள் செய்ததென்னென்னில்; முன்னாள் கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னாள் கிழியறுக்கையாவது-முற்காலத்திலே பாண்டியன் வித்பாசல்கமரக்கட்டின தாவயக்கிழியை, அங்கேசென்று, வேதார்தார்த்தமுதே “விஷ்ணுவே பரதத்தவம்” என்று விஷ்ணுசித்தானதாம் விஷ்ணுநங்கையாவென்று தரையக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அப்பயப்புதல்மத்தை அருணந்தித்தோம்; அத்தாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். “அநூகடிது வடிவியுடு வம்பா வெறுதிது சரித்து” ரெஹம்பு நடிபுந் மெககிரகெதிவெஹம்பு” என்று கர்த்தவியையத்தில் ஜம்மகர்மங்கள் ஜம்மஸம்ஸாரபந்தத்தை யறுக்குமாப்போலேபாபத்து விஷ்ணுசித்தார் *ஜம்மகர்மங்களுந். இங்கும், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ஜம்மம், கிழியறுக்கை கர்மமுமா யிருக்கும். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது-நினைக்கத்தக்காலே பாரிக்கும், பரதிபந்தகமான மாரகத்தைச் சேதித்தோம். “புறநெறிகளைகட்டு”-அவ்வைதகமர்க்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. “மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்று இவர்தாம் ஸந்தமர்கவர்த்தியிறே. அன்றிக்கே, “கீழ்மையினில் சேரும்வழி” என்று-அதபுபநத்திலே பாபத்தமான மாரகமென்று அர்ச்சிராதி மாரகத்துக்குக் கீழாய் புராவர்த்தி ஹேதுவான தூமாதீமர்கதரயத்தையும் நிரோதித்தோம். நெஞ்சமே வந்து, * நெறிகின்றநெஞ்சாய், நீ அதுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். வந்து. இவ்வவயம் வந்து;- ஆழ்வாரளவுமவந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னாகழற்கமலஞ் சூடினோம்; கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றோ நீ யறுகவித்தத

செஞ்சொடை ஹாஷ்டுத்ரம் பரையர் சொல்லுமது. “விர்லிபத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்றது- “வாழ்வார் பரையும் விர்லிபத்தூர்” என்றும், “மென்னடை யன்னம் பாந்து விரையார் விர்லிபத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பனும் மகனாரும் ஒருங்காற்சொன்னார்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னாற்போல. ஸம்பந்தநா அனந்தநம் ஸக்திநிதேவதபடி. ௭

அ.— பாண்டியன்கோண்டாட. இதில், பரபந்தவந்தாவான பெரியபூவார் திருவடி களில் உபாய ஸங்கராத்ததைச் சொல்லுமது.

மு.—பாண்டியன்கோண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்

நீண்டிய சங்கமேதேனாத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. உ.

பாண்டியன்	{ ஸ்ரீவல்லபேதவனென் கிற பாண்டியராஜன்	வேதங்கள் ஒதி	வேதார்த்தங்களை தெரியச்சொல்லி
கோண்டாட	கோண்டாடும்படி	விரைந்து	நாமவியாமல்
பட்டர்பிரான்	{ வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்	கிழி	{ விரியாகல் மாகிய பொருண்முடிப்படை
வந்தானென்று	எழுந்தருளினு நென்று	அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
சுண்டிய	சுடயன்-(அநேகமான்)	பாதங்கள்	திருவடிகளை
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு	யாம்	நாங்கள்
ஊத	(அநேகர்) சப்திக்க	உடைய	ஆச்சரியமாகவுடைய
வேண்டிய	{ அக்காலத்துக்கு ஆவச்ய கமாகிய	பற்று	ஆகாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கோண்டாட. “தென்னன் கொண்டாடும்” எனலுபாப்போலே, நமக்கு பரதத்தவ சீர்மைப் பண்ணித்தருட்படி பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபேதவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அத்தனசாரிலே சுண்டியசங்கமேதேனாத. திரவர் டிருக்கிற வித்வந்ஸங்கமானது, ஒரோ பரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிற பரசம்ஸாரபரவாக்ஷி யங்களை யெடுத்துப் பற்றாத்தா திகழாப் போகப்போவியச்சொல்லி உபநயனிக்கவென்றுநல்; சுண்டியசங்கம்மேதேனாத என்று-ஐயசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்தாதுவென்றுநல். “பூங்கொன் திருமுகத்து மடுத்தாதுபசங்கொலி” என்னக்கடவதிறை. “எடுத்தாத” என்ற போது- சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. அடுத்தாத என்றபோது- கிடபி- ஊதவென்றபடி. அதிசேஷபித்த வித்வான்கள் வாயடைக்கும்படி வேண்டிய வேதங்களோதி. “ஸவெபுவெஹபதூரே ரோநனி” “வெவெபு ஸவெபு ரஹரேவவெஹ” என்கிற படியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராத பாகாரத்தையும் ஆராதபவஸ் துவாயும் சொல்லு கிறதென்றயுகியிட்டு, பகவத்பரதவந்தை ஸாதித்து, இனித்தாழகைக்கு வேறாவென் ?

பித்தவசக பரிபாஷைதான் அந்தந்தருளியும், இவ்வாழ்வாரைப் பார்த்து, “வகுத்த விஷயத்தில் சேஷவந்திதேய இவ்வாழ்வாவுக்கு சிவாநாமம்” என்றுமிடத்தை பரகாசிப்பித்தருளியும், “ராமஜெஹ் ஹனு ராமஜெஹ்” என்றுகொண்டு இந்த வந்திக்கடியான பாரதந்தர்ப்யத்தை பூரிபாரதாழ்வானைச் சி பரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்தர்ப்யகாஷ்டையை, “மழ்தா ரோமாவுகாவம் ஹாநெந டுரீகே” என்றுகொண்டு பூசித்தருக்கநாழ்வானை மீட்டி பரகாசிப்பித்தருளியும், கர்ஷ்ணனுய்வந்தவதரித்தருளி தூத்யஸாரதந்தர்ப்யகளை ஆசரித்தருளியும், “யஜுஷா வரதிஸுரேஷ்ட” என்று ‘சுரேஷ்ட ஸமாசாரம் கர்தவ்யம்’ என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பஹுப்ரகாரத்தாலே ஆதலாக்களுடைய பாரதந்தர்ப்யத்தை பரகாசிப்பித்தருளினனிடத்திலும், பெரியவன் தாழநின்று ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே “ஃஷஜா ஹி ரோமஜெஹ்” என்கிறபடியே அநீச்வரத்வமாகிற தோலத்தை ஆவிஷ்கரித்தாக் காந்தடைக் கொள்ளுகையாலே அவையும் கார்பகரமாய்த்தில்லை. இனி, நாம் “பார்வை வைத்து பர்கம் பிடி பார்ப்பாசைப்போலே ஸஜாதீயமுதத்தாலே சேதநரை வசிகரிக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யவதரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே ‘பகவத்விஷயத்திலே கிருந்தித்தரித்து சாலகேஷபம் பண்ணவேணும்’ என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் ‘அவதூதத்தவிஷயமே கர்தவ்யம்’ என்று அதுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தனிடத்தில், கர்ஷ்ணாக்குப் பணிசெய்யுதேபாந்த மாலாகார கர்ஹத்திலே பெழுந்தருளிப் பூவையிரந்து, அவன்றான் “ஃஷாஷ்வரஜேநாயகன் ஜெமெஹுவாமதள | யமநா ஹஜெய்யிஷ்யாஜீ க்ராம ரோஷ்யாவஜீவஜீ” என்று உகந்து சூட்டச்சூடினபடியை அதுஸந்திக்கையாலே ‘இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை நமக்கு’ என்று திருநந்தவரஞ் செய்கையிலே உத்தேயாகித்தா சொருவரிதே. இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற காட்டில் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸமர்த்திகளை எம் பெருமானாலே பெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும் பகவதஸமர்த்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈசுவரனைக் கடக்காப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணிநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகலின்று ‘அவனுக்கு என்வருகிறதோ!’ என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்ணநிற்பார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசியோலே, மற்றைய பரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு; — வேதமென்ன, ததுபப்ரம்ஹணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிகந்தா திகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “நாரணன் நான்முகனானே னுமிவரை ஒன்றதும் மறத்துவைத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் - உபக்ரமத்தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே, “ஜெயெவிரிமவ யிரிஸம் ப்ரயோவதாரம்” என்று - ரகுசுல ஸஜாதீயனாயும் யதுசுலஸஜாதீயனாயும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களருமே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், “நீராய்நிலைய” என்றுகொள்கி “சிவையுணைய” என்று - சேதநாசேதந (சு) வாகிசுத்

வேண்டி' மருமையாதல்கலை இப்பாபத்தத்துக்கு. இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெருநூல் பார்ப்பாய், 'இன்னதுசொல்லிற்று' என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாதாரிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணாவம்போலே சப்தம் அந்யல்பபாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுநெரியாதே தேடவேண்டியவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐச்வர்ய சகவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை ஸுக்ரஹமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு நெடுவாசியுண்டு. இன்னமும், இப்பாபத்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையாலே பாததவத்தைக்கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—“ப்ரமாத்துமனைச் சூழ்த்துருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்பாபத்த மவநரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிக னாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அத்ரஷ்டலித்திக்குவிரடுன்?' என்ன; அவனும் “பரீக்ஷிதவ்யபுரோணஸு” என்கிறபடியேவித்வான்களைத்திரட்டி, வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுதர்ஸயத்தை வித்யாசல்கமாகக் கட்டி வித்வான்களை ஆஹ்வானம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாரையிடுவித்து லோகத்திலே வேததாற்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, 'நீர் போய் கழியாய்ந்துக்கொண்டுவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்யாசல்கமாக நிர்மித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக்கிழியுறுக்கலாமோ' என்ன; 'அது உமக்கு(க)பரமோ?, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்' என்று ஆழ்வாரை நிர்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே பெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்யுத்தாரப்ரணமபூர்வகமாக பஹுமாரம் பண்ண; அத்தைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அதிசேஷிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாரைத்தெண்டணிட்டு, 'வேதார்த்ததாற்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ' என்ன; ஆழ்வாரும், 'தக்ஷிணபூமிபூர்வபுண யயாவதூபவஸூகி' என்று - ஸ்ரீவால்மீகியாவான் ஸர்வார்த்தங்க்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனாப்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்க்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்த்ததாற்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; (உ)அதிசேஷித்த வித்வான்களோடு அதுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வருர் விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆணையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலம்வருகிற மகோதஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்தரக்கோ ப்ரஹ்மாதம் பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே கூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈச்வரன் ஸர்விஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கி நிற்கிறவித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸமர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிகபக்தியைப்பெற்று, அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வரக்ஷகத்வா திகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே,

இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதிங்கு வருகிறதோ!’ என்னும் அதிசங்கையாலே, ஆணைமீடலில்
கிடந்தமணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, ‘இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமாரியங்களுக்குத் திங்கு
வாராதே நிதம்பராய்ச் செல்லவேணும்’ என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமனுகையாலே ஒன்றிலொருகுறையின்றிக்கே ஸர்வநியந்தாவு
மான சுக்ரவரணங்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களை அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ரார்த்தமா
பிடுங்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களை ஆசாவிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே
சகசுபர்விஷயமான ஸௌந்தர்யா திகளிலே பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொ
ண்டு அமுந்தி, அவனுடைய ஸர்வரகசுகதவ ஸர்வசக்திதவத்தையும் ஸ்வஸமீர்த்தியையும்
மறக்கையாலே பகவதஸ்மீர்த்தியே தமக்கு ஸமீர்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்
னுக்கை ஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ரார்த்திக்கு ஹேதுவாதல், ததநுபவத்துக்
குப் பரிசுரமாதலாகையொழிய, அறிவுகெட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாரண
மென்னென்னில்;—

அது சிஷ்டாசாரஸித்தம்; — (க) “ஸ்ரீயொ வுஜாஸுரணுஸூ ஸாடம் ப்ரா த
ஸூரிஸூரிதாஃ । ஸவபூரூ டெவாரூ நஸூஷி ராஸூரூயெட யஸூஸி நஃ” என்று -
திவாராத்ரபாகமற, தேவதைகளை ரகஸித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சுக்ரவர்த்தித்திருந்
மகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரகசுகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெரு
மானால் தங்களுக்குவரும் ஸமீர்த்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்தார்களிறே;
(உ) பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுராமபூவான்
வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகையருடைய நிர்ஸரங்களைக் கேட்டிருக்கச்
செய்தேயும் அஞ்சி, “கூ.சு.ரொஷாசூ ஸாணஸூ ஸ்ராஜ்ஜணஸூ ஜஹாயஸாஃ । ஷா.ரூ.ந
நாஃ ரிஷி வு-சூரணா ரிஷிமஃரூத-சுஹ-ஸூ” என்று சரணம்புக்கு, ‘அவன் தோற்று
மீண்டுபோனான்’ என்று கேட்டபின்பு, “வ-நஜ-கூ தததர ஸ்ரீந ஸ-கூ.நா-சூ.ந
ஸேவஸூ” என்கிறபடியே - தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவீபிறந்ததாக நினைத்திருந்தா
னிறே சுக்ரவர்த்தியும்:— (ங) ஸ்ரீகௌஸையாரும், “யஜ்ஜெஹம் ஸ-வண-ஸூ வி ந
தா-கூ.ய-சூ.ரூ । கஜ-கூ ப்ரா-ய-பா-நஸூ ததேவவத-சூ.ஜ-ஸூ” என்று-விஸ்வந
மித்ராத்வரதாணதிகளால்வந்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸனம் பண்
வினாவினிறே; (ச) ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸி ஜநங்களும், “தெக-தெவரூபிவொடிந்தம்
ஜ-ஸூ.வெவ யஜ-யா.ரிணஃ । ஜெ-ஸூ.நிபு-ய-ஜா.நாஃ புக-ய-ஜ-ஹூ ஜ-வ-ய-காஃ”
என்று - தங்களாபந்நிவர்த்திக்கும் அபிமதவித்திக்கும் இவரே ரகசுகமென்று ஸாதநாநு
ஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸந்திஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து; இவர் வடி
வழகிலே நுவக்குண்டு, மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்களிறே; (ரு) கர்மஸ்பர்சமின்றிக்கே
தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும் பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, “வதி
ஸூ.மி.தா.வீ.தா வத-கூ.ரூ.பி.வெ.க-கூ.ணா । சூ.யா.ரி.ந-வ-பூ.ஜ ஜெ-ஸூ.ந-ஸூ.வி.டி
யூ-ஸூ” என்று தொடங்கி “வ-ஸூ.கூ.ஹி.ஸ-வ-ஜ-ய-ரூ” என்று- திக்பாலகர்களை

“*அயர்வறு மமரர்கள்திபதி அவ்வடிவோடே வந்தவதரித்தான்” என்று இவ்வுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற தனையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே ‘இவ்வடிவை உபஸம் ஹரிக்கவேணும்’ என்றாரிதே ஸ்ரீவஸுதேவர்; (ஏ) “உபஸம்ஹரஸவபூதஜ்ஞ ராஹ டெதஜ்ஞதஹபூஜ்யம் | ஜாநாதஹ ராவதாரஹே கஹலாயம் டிதிஜ்ஞஜ்யம்” என்று, “ஸர்வாத்மந்!” என்று- ஸர்வாத்மந்யாமி என்றும், “ஏதச்சதார்ப்புஜம்” என்று - அவ னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே ‘இவ் வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்’ என்றாரிதே தேவகிப்பிராட்டியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;- அனேககாலம்தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப் ப்ரதமஜ்ஞாய் அதிஸூந்தரான புத்ரனளவிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லா நின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரோமார்த்தபத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு; தன்னைக்கடங்காத வீற்பிடிமானிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸாரசுதிதமா யிருக்கச்செய்தேயும் ‘அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!’ என்று காற்றசங்கிலும் பயப்படா நிற்குமிதே; அல்ப தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்திதியிலே அசித் தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, “வாஸுதேவாதிருவஸம்வக்யம்” என்றும், “பரஞ்சோதி ஸீபரமாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய ஸௌந்தர்யபுக்தனாய் நிரவதிகதேஜோருபனான லெம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேநரான ஆழ்வார் கலங்கச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணாதி ராக்ஷஸ தூர்வர்கமயமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக் கண்டருளி, ‘இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!’ என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாசார்த்தமாகத் திருப்பல் லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷபரக்ஷகபாவத்தை மாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோ வென்னில்;- கார்டு நிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைலக்ஷணயமடியாக வந்ததானையாலே அவ்வை லக்ஷணயம் உள்ளவளவு மதுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்த மாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வ ரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்ய மீர்த்த்யம். அந்த சேஷத்வ காஷ்டையாவது- தன்னை அழிய மாறியே யானிலும் ஸ்வாமிக்கு (க)ஸைந்திதியை ஆசாவிக்கையிதே; வேதாந்ததாத்பர்யமிதே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணர்த்திகளையும், கேவலரையும், ஐசுவர்யார்த்திகளையும் மனழக் கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆஹுதரானவர்கள் இவ்ரோடே ஸங்கதராகி றார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளு கிறார்; மேலிற்பாட்டு பலச்சுதி.

... .. *

(க) ஸஜேஜி.

அ.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணேபெயரான விந்நிறத்திதாபே வகுத்த சேஷியானவனை, காலாதீதமான தேசத்திலே காவல்வையிலே, ‘இத்தால் இவனுக்கு என்ன திங்கு வருகிறதோ!’ என்று அதிசங்கை பண்ணி, “சுநாழில புமபாநு காரொ நாரொஸு) விஜிவிஜு)கெ” என்கிறபடியே ‘காலத்தலை முள்ளதீனையும் இச் செவ்வி மாறாதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மங்கலாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

மு.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ண வுள்

சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்ட மல்லர்களை நிரவித்த
திண்டோள் திண்ணியதோள்களையுடைய
மணிவண்ண! நீலமணி போன்ற திருநிறத்
தை யுடையவனே!
(நீ)

பல்லாண்டு { அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழி
கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணும்

பல்லாண்டு { அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழி
கோடே நித்யமாய்ச் செல்ல
வேணும்

பல்லாயிரம் { அநேக மாயிரம் வர்ஷங்கள்
தாண்டு { இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச்
செல்ல வேணும்

பலகோடி-
நூறாயிரம் { அநேக கோடி ஸக்த வர்ஷங்
கள் இவ்வழிகோடே நீ நித்ய
மாய்ச் செல்லவேணும்

உன் உன்னுடைய
சேவடி சிவந்த வடிவனின்

செவ்வி அழகுக்கு
திருக்காப்பு { குறைவற்ற சகைஷ. (உன்
டாகவேணும்.)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்சேதகங்களை மொழிய ஆயஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார் ஆயஸ்ஸை பரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “யாரொஷ்யிலிவாபுஷ்டு” என்று - ஆயஸ்ஸை பரார்த்திக்காரிதே பெரியவுடையார். “வேததூற் பராயம் நூறு” என்று - ஆயுட்பர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிதே வந்ஸரத்தை இந்தபஹுவசரத்துக்கு அலங்கயாத்தவமே முக்யர்த்தமாகையாலே, அனங்கயாதமான வர்ஷங்கள் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுகென்கிறார். பல்லாண்டு என்கிற சப்தம் ஸ்வரூபவாசியாயு மிருக்கிறது, உத்கர்ஷா நூபிரூப்பானோருவனை அபகர்ஷா நூபிரூப்பானோருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷா நூபமாகச்சொல்லும் பாசாமாயையாலே, ஸர்வேசுவரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதூயில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதூயில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூபவைஷம்யம் ஸ்வரூபப்படித்தமாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல் பண்ணுகிற மங்கலாசாஸனம் ஸ்ரூபப்படித்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்று “காமி” என்று “கோக்யேன” என்று “பேதயி” என்று “புல்லாண்டு”

தால் - ஸ்வரூபப்ரகாசத்தால்லலது அபிமானம் போகாமையாலே, இந்ததந்தமும் விழுக்காட்
ல் ஸ்வரூபவாக்யாகிறது. “ நாயி ” என்று - எனக்குரியேனல்லென்றபடி. இது
வந்தத ஸ்வாதந்தர்ப்ரபுதப வ்வஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபப்ரகாசத்தால்லலது கூடாமை
யாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “ தோற்றம் ” என்கிறது - ‘ அத்தேவரில் வெற்றியே
னக்குப்ரபோஜனம் ’ என்றிருக்குமவனுடைய வ்வஹாரம்; இதுவும், அஹந்தா திவர்
தயிலல்லது ஸ்பர்சியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது; “ போற்றி ” என்று -
ன்னைப்பெண்தே அத்தேவரில் ஸமீக்திபைப்பேணுமவன் வ்வஹாரம்; இது ஸ்வரூபாது
தயிமே. “ பல்லாணி ” என்று- தன்னைப்பாராதே ‘ அத்தேவரில் ஸமீக்திரே நித்ய
பாய்ச் செல்லவேணும் ’ என்றிருக்குமவன் வ்வஹாரம். ஆக, இந்த சந்தங்கள் - ஸ்வரூ
பத்தைபும், ஸ்வரூபாதுபாடான வந்தியையும்ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாதுபந்தி
கிறது.

பல்லாண்டு. மறித்து, “ பல்லாணி ” என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயுரியா
னுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்லவேண்டி யிருக்கும்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஞ்ஞனுப்
திருக்குழல்புக்குத் திரிகுமவனுக்கு இருகாற்சொல்லவேண்டி, இப்பருக்குக்குப் பொரு
தென்னென்னில்; அவனுடைய ஸ்வஞ்ஞதவத்தில் குறையாபல்ல; ‘ ஒருகாற்சொன்னேம் ’
ன்று ஆறி யிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதாரதிசயத்தாலும், பலகாற் சொல்லுமத்தா
ம்ப்ரபாப்தி பிறவாத விஷயவைலக்ஷணபத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். தர்ஷார்தனை
ன் தண்ணிர் பெறுமவனும் ‘ தண்ணிர், தண்ணிர் ’ என்னுமாப்போலே, தம்முடைய
பாற் சமிக்குமவனும் ‘ பல்லாணி, பல்லாணி ’ என்னப்ரபத்தமே.

பல்லாயிரத்தாண்டு. கிழில் பஹுவசரத்திலே - வர்ஷங்கலினுடைய அஸங்க்பா
வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உதயமில்லையே என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க
யில்லாமையாலே காலாவச்சேதப்பத்துக்குத் தொகையிலே; ஆகையாலே யருளிச்செப்
பார். அவச்சேதகங்களாவன— ஸூர்ப பரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேதபங்களாவன—
காலவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - தேவர்கள்; அத்வைதப் பற்றச்சொன்னார்
தம்; பல வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் -ப்ரஹ்மா; அத்வைதப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார்
பல்லாயிரத்தாண்டு என்று.

பலகோடி நூறுயிரம் என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையிலாமையாலே யருளிச்
செய்கிறார். காலகந்தபரிணாமமில்லாத தேசத்தினுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளவனவும்
; காலகந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அத்வைதமும் அத்தால்
த்தபயமும், அந்தபயமிவர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதேனையும் இப்படி
களாசாஸநம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாறி மாறி பயத்தை விளைத்துக்
லத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்படுகவாரே, அவன், ‘ இவ
தைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும் ’ என்றுபார்த்து, ‘ புகிடந்த தூற்றாக்கு அஞ்சி
கிடந்தேனிலேயீர் வந்த வந்தவரிலே? பல்லவந்தா தியிந்திரே

ஹிம்ஸை நுடைய அவதார நினைபுருக்கிறபடி. [வ்யாபி ஷ்யோரெனுவ ராக்ஷஸாந்] ஸங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸராவனத்திசை, பஞ்சாசத்திகோடி- விஸ்தீர்ணையான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸரெல்லாரும் எதிரிகளானாலும். [சுஜோஷ்யெண தாந் ஹந்யு] ஆக, சத்திரவாந் தக்ஷெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிர்ணயத்திற்கு அஸ்தாசஸ்தாந்கள் வேணுமோ? கூடாத்தாக்கிரமிகளை நிர்ணயிக்குமோபாதி அங்குல் பக்தத்தாலே நிர்ணயிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபக்தம் நசியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில்; [உஹ்ரு] ‘ அழிப்போம் ’ என்னும் இச்சையில்லாமை; இச்சையுண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அடியென்னென்னில்; ‘ உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் இழக்கிறதென் ! ’ என்னுமிரக்கத்தாலே; இவ்வார்த்தை தாமபாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயிவிவர்த்திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயவேறுவாய்த்து.

மல்லாண்ட திண்டோள். மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். பிற்பாடான கம்ஸாதினை அநாயாஸே கொல்லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. “ மல் ” என்று- மிடுக்காய், அத்தை யடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயவேறுதுவாவானென்னென்னில்; சூரனான புத்தனைக்கண்டால், பெற்ற தாய், ‘ இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என் வருகிறதோ ! ’ என்று பயப்படுமாப்போலே பயப்படுகை யுத்தம். ‘ மல்லரை யழியச்செய்த தோள் ’ என்று இவற்றிந்தயடி யென்னென்னில்; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ‘ தோடிட்ட காது ’ என்று அறியுமாப்போலே.

மணிவண்ண!. நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அதிரமணீயமாய் அற்புஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுகுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டசரங்களுடைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே!, “ க்ஷயளவநொநூலீஉத ஸங்குடாநதநுஹ்ருளிஃ । க்ஷயகிருநாஹொம ஸரீரொயம் சிஹாஸுரஃ ” என்று வெண்ணொழுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு வடிவை யுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் போரவிடுவதே!. “ நவஸிம் பாஜதித்யாஹுஃ ” என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரைபிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயவேறுதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயவேறுதுவோவென்னில்; அஸுரநிர்ணயர்த்தமாக தேவதைகள் சரணோத்தியைப் பண்ணினமாதரத்திலே, ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆசிரிதர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங் கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன; உன்சேவடி. அது என்னால் வருகிறதன்று, உன்வடிவில் வைலகூண்யத்தாலே வருகிறது. நீ தான் உன்னைக்கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டுமபடியன்றோ உன் வடிவிரும்பது. சேவடி. செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடில ஹந்தயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப்பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால் ‘ திருவடிகள் ’ என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. வ்யாபணவேளை

திருக்காப்பு. குறைவற்ற ரகசுத. உண்டான அடங்கலங்கள் அமையுங்கூடும் இல்லாத
 களங்க ஞாண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகசுத யென்கை. ஒரு க்ரியை யின்றிக்கே குறைந்
 துப்பாநென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து 'ரகசுதபுண்டாரி' எனும், ஸம
 ரக் குறித்தும், பரிச்சிந்தமான உத்கர்ஷமுடையாமைக்குறித்தும் 'ரகசுதபுண்டாகவேனும்'
 ன்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈசுவரனுக்குமுண்டான கிரவதிகமான உத்கர்ஷாப
 ஷத்தில் பாசுரமில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; லேதாந்தத்தாலே நாட்டை
 டைய வென்றிருக்கிறவீவர் லக்ஷணத்தில் விழக் கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே; இன்னமும்
 வ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸனம் பண்ண விழிந்தார்க்கு 'மங்களாசாஸனம் பண்ணினோம்'
 ன்று கைவாங்கவொண்ணாத அபர்ப்பாத்திக்கு ஸஞ்சகபாபிருக்கிறது.
 எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ண ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு,
 டோடிநூறாயிரம்- உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றநவயம். ... *
 அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கிழ் - விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறி
 து மங்களாசாஸனம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசா
 னம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்றோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
 வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
 வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
 படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.
 பதவுரை.

டியோ மாமும்	{ தாஸபூதர்களான-அடியேன் தொடக்கமான சே த ந ர க ளோடும்	வடிவார் சோதி	{ திருமேனியெங்கும் வியாபி ந்திருக்கும் தேஜஸ்ஸையு டைய
ன்னோடும்	சேஷியான வுன்னோடும்	வலத்துறை யும்	{ வலவருகே நித்யவாஸம் ப ண்ணும்
ரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்	சுடர்	{ அநபிபவநீயதையாகிற சுட ரையுடைய
யிரம்பல்	{ பலவாபிர வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்	ஆழியும்	ஸுதர்சனமூழ்வானும்
ரண்டு	{ உனக்கு நிரூபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணபாய்	பல்லாண்டு	{ அநேக வர்ஷங்கள் நித்ய மாய்ச் செல்ல வேணும்
டியாய்	உன்னுடைய	படை	சேனையையுடைய
ன்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்	போர்	யுத்தத்தில்
லமார்பின்	{ உனக்கு போகருபமாயிருக் கும்படி வாழ்ந்துகொண்டி ருக்கிற	புக்கு	புகுந்து
ரழகின்ற	{ நித்ய யௌவநசாலினியான பிராட்டியும்; மற்றும் பிரா ட்டிமார்களும்	முழங்கும்	சப்தியா நின்னுள்ள
ங்கையும்	{ பலவர்ஷங்கள் இவ்வழிகோ டே நித்யமாய்ச் செல்ல	அப்பாஞ்ச சன்னியமும்	{ அந்தபாஞ்சஜந்பாழ்வானும் (மற்றும் நந்தகம் முதலான வாயுதங்களும்)
ல்லாண்டு	{ பலவர்ஷங்கள் இவ்வழிகோ டே நித்யமாய்ச் செல்ல	பல்லாண்டு	{ பலவர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்.

“சூபாஸாஸாஸே” என்று ஆயுஸ்ஸை ததக்கமாகப் ப்ரார்த்தியா நின்றார்களிறே; அது போலே, ‘மங்களாசாஸரத்தாக்குத் தாம் வேணும்’ என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமல்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறிறே. ஆனால் ‘என்னோடும்’ என்னாதே ‘அடியோமோடும்’ என்பாவினன்னென்னில்; தேஹாத்மாபிராபி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், ‘அஹமர்த்தம் ப்ரகர்த்தேஃபரம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், ஸ்வதந்த்ரம்’ என்றிருக்குப்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே ‘அடியோமோடும்’ என்கிறார்; ‘கர்மனபாதிசமாக வந்தவவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம்’ என்றிருக்குமவரிறே யிவர். ஆனால் ‘அடியோமோடும்’ என்கிற பஹுவசந்தத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய் நின்று மங்களாசாஸரம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப் ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்னோடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபாடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால்- திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸரத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாயித்யாதி. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாசுஷிமே யமைந்திருக்கிற விவன், “அகலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதொரு அமங்களமுண்டோ? ¶என்செய்யப் படுகிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸரம் பண்ணுகிறார். வடிவாய், “வடிவு” என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. “ஐப்ரெபெஹி தருத்ஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகா துஜா” என்று ‘ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்தவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ’ என்றானிறே மாரீசன். “ஸ்ரீஹ்யா ஹெவொ ஹெவஹுஸூ-கெ” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையனாங்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெருவிலையனாங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீகௌஸ்தபா திகன்போலே ஆபரண பூதையாய், அத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லவுமாம். நின் வலமார்பினில். ஸர்வாதிகளுன வன்னுடைய வலமார்பினில். ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகிசிந்த்யமாயிறே வடிவி

¶ “என்றிய படுகிறீர்” என்று சில (அச்சிட்ட) ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கின்றது. அப்போது ‘என்றிய’ என்னுமதுக்கு ‘எதுக்காக’ என்று பொருள். இவ்வர்த்தம் ‘காதில் கடிப்பு’ (திருமொழி - ட - அ - க.) வ்யாக்க்யார அரும்பதத்தில் விளங்கும்.

யும்-அகலகிலேன்” என்று அதிசங்கைபண்ணும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. மங்கையும்.
 “யாவதிஹு கூ-பாரிணி” என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. “யாவாகூ-பாரி”
 என்று இரண்டு அவஸ்தைபுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால்
 வந்த மௌக்யமே யுள்ளது. யுவதிபுமாகக்கடவன். எங்ஙனையென்னில்; போகஸ்ரோதஸ்
 னில் வந்தால் இவன் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச்
 சொல்லுகிறது. மங்கையும். (ச) சசபத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா
 வஹயானவீவரும் ஆசாய்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலதத்தவமுள்ளதனையும் இச்சே
 ர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி யித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு திங்குவாராதபடி. கல்மதினிட்டாப்
 போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன
 திங்கு வருகிறதோ! என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப
 ச்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. “வ-ரு-ஷ-
 க்யூ-ஷ-வி-ஷ-ஷ” என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை
 யுடையவனென்னவுமாம். வலத்துறையும் கடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய
 வாஸம் பண்ணாமவனாய், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி
 நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற (ச) சசபத்தாலே ஆயுதாகா
 ரத்தாலே ரக்ஷமமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவணையுங்குறித்து மங்களாசாஸனம்
 பண்ணுகிறாரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை யழிக்கு மிவ
 னைப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸேரையையுடைய புத்தத்திலே புக்கு
 முழங்குமென்னுதல்; புத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும்.
 “ஸ வொஷொ யாத் புராஷ்-புராணாம் ஹுஷயாநி வுஷாரயஸ” என்றும், “யஸு
 நாகெந நெஷெநாநாம் வஹாநிரஜாயத” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்
 படியும் அதுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநி யிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தான
 மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப்
 படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோகூதநிரேசம் பண்ணுவா
 நென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் ‘தன்கண்படி.லும் கண்ணொச்சிலாம்’ என்று
 பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற தம்முடைய கண்ணையும்செறித்து
 முகத்தையும் மாறவைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று புத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு
 இன்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்பொட்டிம் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோமோடு” என்
 கிற வித்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்
 கிற ப்ரதம பதத்தாலே - நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; “மல்லாண்ட திண்டோர் மணி
 வண்ண” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளரயவீர்பாதி குணபோகத்

வேண்டிகையாலும் துக்கபராயமாயிருக்கும்; ஸாதநாதர நிஷ்டனுக்கும் கர்தவ்ய புத்தியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்த விஷயத்திலே தன்னைப்பேணாதே பரஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்க; ஸர்வதிரபேக்ஷணை விச்வரன் இத்தைக்கண்டு 'இதொரு ப்ரேம ஸ்வபாவ மிருத்தபடியென்!' என்று ப்ரிதனாக; இவனுக்கு அநத ப்ரிதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவரிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னுமாப்போலே. 'நான், எனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி கையொழிந் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்பலாபமென்னுமிடத்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். ரிந்நீர். வாயுபரவசமாய்த்திரிகிற தர்ணம்போலே கர்ம பரதந்தரனாய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஞாநபூர்வமாத தத்ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கப் பெற்றாலிறே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல். "ஸரீஹா தூ ஸுஹு-ஹி" என்று அநந்யப்ரியோஜனரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸனத்துக்கு ஆள் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும் 'ப்ராணனுடைபாருண்டோ' என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இந்த (க)யதிசப்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் தூலபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரியோஜனரான வைஷ்ணவர்களும் 'நம்மை விரும்புமவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்திஹிதராக; வந்து. அவர்களுடைய ஸ்ரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டுமபடியான த்வரை சொல்லுகிறது. மண்ணும் மண் மூங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியாரிறே. அடிமை விலையோலை யெழுதும்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியனாகவேணும்' என்றிறே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங்குரார்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது கர்த்யமாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றத்தால் - அடிமை செய்யுமிடத்தில் கிடந்தானே கண்டேறுகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் 'உங்களதான் அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக்கடவார்களென்கையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கூழாளித்யதி.*இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரியோஜனாந்தராரபரடையப்புகுர்த்தொடங்கிற்று; அவர்களை நிகேஷிக்கிறார். "கூழாள்" என்றது சொற்றூக்காக ஆரேனுக்கும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரியோஜனாந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாஸ்யைகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்ரியோஜனாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆசரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்யப்ரியோஜனராயிழிந்து, ப்ரியோஜனாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்னுமாம். "பட்டு" என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூப விரோதியாய் அரர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. ரிந்நீர்களை. பஹு-

ந்தாங்களிலே அந்யபரா யிருப்பாராகிற திரள்கள்ளலாவதிலும் வயாலாதமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். புத்தலோட்டோம். “ஆசை புருவார்” என்று பார்த்திச் சிற விவர், நித்யரைப்போலே “புருவொட்டோம்” என்பானென்னெனில் ; வலி ஷ்டன் பரமதயானுவானுலும் சண்டாளனை அக்கிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அந்யப்பரயோஜநர்க்கு பரயோஜநார்தரபரோட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசிபென்னென்ன ; ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள் என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கிழே ஒருமூன்று, மேலே ஒருமூன்று, தாமுமாக ஏழுபடிபைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாந்த ரங்கள் “ஸஹ ஸஹ ஸஹ” என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கிழே யோரேழை யும், இதுக்கு மேலே யோரேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. “உஸாவலு-பாநு உஸாவரா நாஆ நடுனெகுவிலுதீம் வஹீனு வு-நாதி” என்று முக பேதேந சாஸ்தாரந்தரந் சொல்லிற்று. “ஏழாட்காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவை நினைக்கிறது. இத்தால் ஒரு ஸந்தாரந்திலே ஒருவன் அந்யப்பரயோஜநானால், அவனைப் பற்ற, பகவத்பரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லச் சீமும்மேலும் வெள்ளமிடு மென்கிறது. பழிப்பிலோம். விஷயாந்தரப்பராவண்யமென்ன, தேவதாரந்தரபஹுமென்ன, இவை தூரதீதா நிரஸ்தமாதையாலே, பதர்கூட்டித் தூற்றவேண்டா; இனி அந்யப்பரயோஜநாய் அந்யஸாதநா யிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - பரயோஜநார்தர பரதையும் ஸாதநார்தர பரதையுமிதே ; அவற்றை யுடையோமல்லோ மென்கிறார். நாங்கள். “எங்கள் குழி” என்றபோதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயிகாரத்தால் வந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

‘உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விச்வலித் திருக்குமத்தனை யளவுடை யோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களை யறியவேணு’ மென்ன ; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்ஙனென்பென்னில் ; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ள அமங்கலா ங்கள்போக மங்கலாசாஸநம் பண்ணும்படியாதல், இல்லாத மங்கலங்க ளுண்டாகவேணு மென்று மங்கலாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே நீங்களறிவது; முன்பு வயர்த்தமாய்ந் சுழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காரணங்களது. இராக்கதர் வாழி லங்கை. துவர்கம் கனித்து வர்த்திக்கும் தேசம். புறம்பேபோய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக் கூடு போலே திரண்டு கடலையும் மதினையும் அரணுக்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேச மென்கை. இலங்கை பாழாளாக. லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபிக்ஷண விதேயமிதே. இனி, “நநபேயு” என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதி க்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸையு மழியச்செய்து “ஸூஸாந ஸஃபுலீ ஹவெஸ்” என்று பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே அவ்வுரை மூலையடியே போம்படி. பண்ணினான். படைபொருதானுக்கு. இப்படி செய்தது ஈசுவரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளாம்பு மார்கிலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. பல்லாண்டு கூறுதுமே. அப்போது கையும் வில்லுமாய்ச் சீறிச் சிவந்து எதிரிகளிடிலே வ்யாபரிக்கும்படி பகை வதர்ஸதான

லத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இறயங்கப் பணிபொருளையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவானாப் பெற்றதில்லை; 'பிராட்டி. பிரிந்திபாலே நம் குடியிருப்புப் பெற்றோம்' என்கிற பரிதிபாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அந்யபரானார்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறாத குறைகீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவோம் சிலர்காண் நாங்கனென்கிறார். ௩.

அ.—நான்காம்பாட்டு. ஏடித்யாதி. கீழே—அநந்யப்ரபோஜனரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நாகையாலே, ரீரிலேநீர் சேர்ந்தாப்போலே சேர்ந்திருக்கும்மே; அவ்வளவிலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே, 'சுவரன்கை பார்த்திருக்கும்வர்கள்' என்னு மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்பாப்திகாமமரையும் ஐசுவர்யகாமமரையும் அழைக்கக் கோவி, அதில் முற்றா ஆத்மப்பாப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஐசுவர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்பாப்தி உத்கர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர், அந்தமோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே; இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவதஸ்மபந்தத்துக்கு உபகரணமான சரீரமோக்ஷம் அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐசுவர்ய காமனுக்குக்காலாந்தரத்திலேயாகிலும் பகவதஸ்மபந்தம் பண்ண யோக்யதை யுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு அந்த யோக்யதையு மழிகையாலே தூர்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரயோஜநார்தரபரர், 'மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்' என்றால் வருவார்களோ வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியின் உத்கர்ஷ்த்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷ்த்தையு மறிவித்தால், 'விட்டுப்பற்றவேணும்' என்னும் ஆத்மகுணேபேதரையிதே இவரழைக்கிறது.

மூ.—ஏநேலத்தி லிவேதன்முன்னம் வந்தேங்கர் குழாம் புருந்து
கூமேனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தோல்லைக் கூடுமினே
நாநேகரமு நன்கறிய நமோநாராயணய வென்று
பாமேனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. ௪.

பதவுரை.

ஏடு—பொல்லாதான ஸுக்ஷ்மசரீரம்
நிலத்தில்—ஸ்வகாரண பூமியான மூலப்ரக்
ர்தியில்
இடுவதன்முன்னம்—லாபிப்பதற்கு முன்னே
வந்து—வந்து
எங்களுக்குழாம்—எங்கள் திரளிலே
புருந்து—புக்கு
கூடும்—ஏகேபரிக்கையில்
மனமுடையீர்கள்—மனமுடையவர்களே
யானால்
வரம்பொழிவந்து—வரம்பை யொழித்துக்

ஒல்லைக்கூடுமினே—வினைவாகக்கூடுங்கோள்
நாடும்—கராமத்திலுள்ள அவிசெஷஜ்ஞருடும்
நகரமுடும்—நகரத்திலுள்ள விசேஷஜ்ஞருடும்
நன்கு அறிய—நன்றாகவறிய
நமோநாராயணயவென்று—'நமோநாராயணய' என்று
பாமேனமுடைப் பத்தருள்ளீர்—பாடவே
ணு மென்று நெஞ்சுண்டாம்படி.
யான பரிதி யுடையிராகில்
வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லாண்டு
கூறுமின்—பாடுங்கோள்.

வ்யா.—ஏடுநிலத்திலிவெதன்முன்னம். ஏடு என்பது-பொல்லாங்கு. ‘உங்களைப்பொல்லா கிலத்திலே யிடுவதற்கு முன்னம்’ என்று பிள்ளை யமுதனார். ‘ஏடு’ என்கிறது- ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை. ஸ்தூல சரீரத்திற் காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதிநுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாய் நிழ்கையாலே, ‘பாலில் ஏடு’ என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிவெதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகர்தியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும் படி;— ‘ஏடு’ என்று - உடம்புக்குப் பேராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகா ரணமான மூலப்ரகர்தியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்க ளுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடந் தோற்றவிருக்கிறதினே. வந்து. ஸ்வ தந்தரார யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழாம்புகுந்து. கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிதே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்தரமான யாலே அந்யோந்யம் சொச் சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய ஸமர்த்தி ஒருத்தரதா யிதே யித்திரளிருப்பது. “வாஸுர ஈயயா மெஃ” என்னக்கடவதினே. இத்திர னில் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். ‘புகுருவோம்’ என்னும் நினைவே வேண்டுமது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சரணங் கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரனிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச் சரணதிகள் அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யதுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிதே வேண்டுமது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநா திசயத்தாலே ‘வைச்சரணன்’ என்னுமாப்போலே யருளிச் செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுமது, முன்பு நின்ற சிறுமையைக் குலைத்து வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்சரணுக்கு ப்ரகாசபூதனாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜ்ஞாநேணபொக்ஷாய” என்று ஸ்வாநுபவத்தள விலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிதே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ ளென்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமினே. பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யதுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டிவந்து விழவேண்டாவோ? “ஏடுநிலத்திலிவெதன்முன்னம்” என்றது— சரீரத்தில் அஸ்தைதர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்லை” என்கிறது-பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிதே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரனில்நின்றும் பிறிகுதிர்ப்பட்டார் சில ரிவர்களென்று தோற்றுமிதே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திரனிலே புகுருகைக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டிவன வருளிச்செய்கிறார். “நாடு” என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிதே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தூரஸ்தரிதே; ஆகையாலே யருளிச் செய்கிறார். நன்கறிய. நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடம்படி யாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்க்ரஹிக்கும்படியாகவும். நன்கறிய.

போராது, ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையோகில். வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. வந்து, பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரனிலே புஞ்சுவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்தினிசேஷமும் பெறவேணுமென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரிபையை இரண்டாக்கி கிர்வறுக்கவுமாம். ... * ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்பாதி. முற்பட அந்நப்ப்ரயோஜகரையழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வரியர்த்திகளும் ப்ரயோஜகந்தரபரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய துர்கதையைக் கண்டு முந்தாற வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வரியர்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மு.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுர ரிராக்கதரை
யண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் களைந்த விருடகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டேன்மினே. ௩.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு— அண்டங்களின் கூட்டத்துக்கு
அதிபதியாகி— ஸ்வாமியாய்
அசுரரிராக்கதரை— அசுரர்களை யுடிராக்க
தர்களை யும்
இண்டக்குலத்தை— இன்னும், நினைந்த
ளின்கூட்டத்தையும்
எடுத்துக்களைந்த— தனிப்படவெடுத்து நிர
ஸித்த
இருடகேசன் தனக்கு— ஸர்வேந்த்ரிய நியந்
தாவான வெம்பெருமானுக்கு
தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டுபூண்டவர்க
ளின் திரளில்
உள்ளீர்— உளரான நீங்கள்

வந்து— அந்நப்ப்ரயோஜகராய் வந்து
அடி— திருவடிகளை
தொழுது— ஸேவித்து
ஆயிரநாமஞ்சொல்லி— அவனுடைய குண
சேஷத்தங்களுக்கு வாசகங்களான
வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரேமாந்
தராய்ச் சொல்லி
பண்டைக்குலத்தை — பகவத்விமுகமாய்ப்
போந்த பழையஜாதியை
தவிர்ந்து— விட்டு
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவர்களுந்
கள் பலவாயிரவர்களுந் நித்
யமாய்ச் செல்லவேணும்
என்மின்— என்றுமங்களாசாஸனம் பண்ணுங்
கோள்.

(ஏ-அசை.)

வ்யா.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி. தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிதே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை; அந்தப் ப்ரஹ்மாதிகள் ஈச்வரனை ஆசிரயிக்கும் ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது. “ கண்ணாயிவதயெநஃ ” என்றிதே இப்பதப் ப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்தரம்; அந்த அண்டைச் சுவர்ப் விசிஷ்டகைவிதே ஸர்வேச்வரனை யநு

அண்டக்குலத்துக்கு அபேகையான பாகாரமயன்குறு இச்சப்பததினுள்ளது, ஆதாயண
 பாகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையே என்னில்; உதாரண யிருப்பானொருவன் கையிலே எலு
 மிச்சம்பழ மிருந்தால் 'இது இருந்தவழகென்!' என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனா
 யிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிதே; அப்படியே,
 அண்டாதிபத்யத்திலே அபேகைபுண்டென்று தங்களபேகைகையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள்.
 இத்தால் - ப்ரயோஜநாத்ரபரணாக்ருதித்து "உபேகா" என்று மலையுடைய ஓளதாரயம்
 பாகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "சுஸாநாஹு ஸஹஸுரணா" என்று தொடங்கி
 "கொடுகொடு சதாநிவ" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகை
 யாலே அபேகைத்தாரபேகைத்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது.
 அதிபதி. உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யதுஸந்தித்தவா
 விலையாபிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவா
 யிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாக அதுஸந்தித்தால் அவ்வளவா
 யிருக்கும்.

அகரிராகத்தரை. இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாரத்யாபத்யூர்
 களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிதே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்
 தார்த்தி' என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிதே யிருப்பது. அதில் அர்
 தார்த்தியைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜந்மபரப்
 பரணார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிதே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிர்வா
 நத்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிதே. இண்டக்குலத்தை. மிகவும் நெருங்
 கின திரணை. "இண்டர்" என்று- சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகி
 றது- நிஹீரநென்னும் நினைவாலே. உத்தரஷத்துக்கெல்லை- பரஸமர்த்த்யேகப்ரயோஜனா
 யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பரணார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே
 "சுஸாநாஹு ஸஹஸுரணா" என்றிதே இவர்களுடைய ஆச்ரயண பாகாரமிருப்பது
 எடுத்துக்களைந்த. "பொல்லா வரக்களைக் கிள்ளிக் களைந்தானே" என்னுமாப்போலே, ஆச்
 ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரணிக்கை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபி
 ஷண பரிக்கரஹத்துக்கு ஒரு கோவு வாராதபடியிதே; விபிஷணகர்ஹத்துக்கு அழல் தட்ட
 டாதபடியிதே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருமகேசன். ப்ரயோஜநாத்ர
 பரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாதுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கவிலே ந்ய
 ஸ்தபரையிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாதுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக
 வவன் பக்கவிலே கண்ணைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வைபுங்கோள்; அவன்
 "மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்;
 அத்தாலே, அபேகைத்த ஐச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர். இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரேமம் போய் பகவத்
 ப்ரேமயுக்தருடைய திரனிலேயுள்ளான நீங்கள். "தொண்டக்குலம்" என்று தனியே ஒரு
 ஸந்தானம்போலே காணும். 'தேஹமே ஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும், 'சேஷஜ்ஞமே
 ஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிதே. இனி அந்யப்ரயோஜநாயிருப்

பார்க்கு கந்தயம் இன்னதென்கிறார் மேல். வந்தபுதோழது. திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாக வந்து, அதுகூலவந்ததிகளைப்பண்ணி. ஐச்வரியமே ப்ரயோஜனமாய் விஷயாநுபவமே யாத் ரையாயிருக்கை தவிர்த்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜனமாய் அதுகூலவந்ததியே யாத்ரையா யிருக்குப்படி பாருங்கோள். ஆயிரநாமஞ் சொல்லி. இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்பந்திக்க வேண்டிவது “மமேதம்” என்கிறருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணாசேஷிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாயாச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்திலிருந்து. தொண்டக்குலத்திலே வந் தந்வயித்தவாறே ‘மமேதம்’ என்கிறந்தகாலம் ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே த்விஜந்மனாகிறுனிறே; ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்திலே ப்ர ஹ்மர்ஷியானுனிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம் பிறந்தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத் தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. ‘உனக்கு நான்’ என்ற வந்ந்தரம், முன்பு ‘நான்எனக்கு’ என்கிறந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அந்நயப்ரயோஜனரான நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுங் கோள். ‘ப்ரயோஜநாந்தரபரணயப் போந்தவன் நமக்கு ஸமர்த்ததியை ஆசானிக்குமந்தனை பரிவனாகப் பெற்றோமே!’ என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கமூகு நித்யஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணு மென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாந்தரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸமர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆழியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸனம் பண்ணுங்கோளென்கிறார். ... * ... * ... *

அ.—ஆறும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அந்நயப்ரயோஜனர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தர பார்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அந்நயப்ரயோஜனரையழைந்த ஸமந்ந்தரம் இவர்களையழைக்கைக்கடி. “உடாராஸூபுஷாநெவெதெ” என்னுமவன் சிலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்குள் அவற்றையே நினைத்துத் தேங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அந்நய ப்ரயோஜனரை யழைத்தவோபாதி இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றார் கீழ்; இதில், *வா ழாளிலைழத்த அந்நயப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த் தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். “ஏழாட் டாலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த நம் முடைய திரளுக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து புகுருகிறார்கள். தந்தாமேற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாத் த்விதர்க்கு யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். “வஹமாஸநரிகாஸெ வதஹ்வகிவிவெவிதெ டெவநதெயஸிஹஸூஹுஃ வரிமஹஸஹஸூஹுஃ” என்று திருவடி, ஸ்வசக்தியைச் சொன்னுனிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கக்காக.

பு.—எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை கம்மக்கப்பி னென் னு கால் கொ ள்நி

தந்தை— அவனுக்கப்பனும்
தந்தை— அவன்தகப்பனும்
தந்தை— அவனப்பனும்
தம்புதந்தை— அவன் தமப்பனும் பாட்
டனும் ஆகிய
தம்புதந்தை— தொடங்கி— ஏழு தலைமுறை
கள் தொடங்கி
வந்து— யோக்கமான தசைகளிலே வந்து
வழிவழி— முறைமுறையாக
ஆள் செப்கின்றோம்— அடிமைசெப்கின்றோம்,

வ்யா.—எந்தை. தானும் தமப்பனுமாக இருவர். தந்தை தந்தை தந்தை என்று ஒரு மூவர். தம்முத்தப்பன். “தம்” என்று முடிந்தவனை அதுபாஷிச்சிறுது. முத்தப்பன். “அப்பன்” என்று தமப்பனார்; “முத்தப்பன்” என்று பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே யிருவர்; ஆக, எழுவனாயுள் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “எழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று திரைவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், ஏழ்படிதால் என்று திரைச்சொல்லாடிகின்றார்கள். பிரிந்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸந்தாரத்தில் மங்களாசாஸனம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்தவனுண்டான பரிதபதிரைத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். “ஸஹிவிஷ்ணு கலுஷநபதி கலுஷஜநு” “உரீயாநு ஸ்ரஹ்நகி.கா” என்று வித்யாஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுமாப்போலே “விதரம் ஶாசனம் உபாநு” என்று த்யாஜ்யமான யோகஸந்தாரத்தைக் கொண்டாடுகையுத்தமோ வென்னில்; யுத்தம்; கொண்டாடுகைக்குப் பாயோஜனம் பகவதஸம்பந்தமாகையாலே. வித்யாஸந்தாரத்திலும் பகவதநிபுணன் த்யாஜ்யனல்லேனா. ஏழ்படிதால் தோடங்கி. அர்த்தகரமத்தாலே ஏழையுந் சொல்லச் செப்பிதயும் திரைச்சொல்லுகிறது. ஸ்வஸந்தாரத்திலுண்டான ஆதாரதிரைத்தாலே. வந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமான தசைகளிலே வந்து. வழிவழியாட் செய்கின்றோம். முறைமுறையாகத்தப்பாமை அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் இஸ்ஸந்தாரத்துக்கு மங்களாசாஸன விச்சேதம் பிறந்ததில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸந்தாரத்துக்கு திரிபுத்தாஷி விச்சித்தியாலே அப்பாஹமன்யந் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸன விச்சித்தியால் ஸ்வஹ்வதவஹாநி சொல்லுங்குறை எங்கள் ஸந்தாரத்தில் இல்லை என்கிறார்கள். “பஸு வெஷு வெஷீ வஹிஷேடு தெத்ரிவரூஷ்டு | ஸவெஷு-ஸு-ஹ்நெனா மெய ஸுஷ்டுஷ்டுஷ்டுஷ்டு” என்னக்கடவதிறே. “வழிவழி” என்று சாஸ்திரமார்க்கத்தாலும் சித்தாசாரத்தாலும் மென்றுமாம். “ஸாநிஸ்தாநிஸ்தாநி” என்றும், “வஸெஸுஷிஸுஷிஸு” என்றும், “ஸவ-ஹ்நெனா நஸுஷி” என்றும், “ஶுஷ்டுஷ்டுஷ்டுஷ்டு” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆள்செய்கின்றோம். ஆள்செய்கையானது திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே; மேல் “பந்தனை திரப்பல்லாண்டு” என்றற்கு வந்தியாகச் சொல்லுகையாலே.

சொல்லாத ஊடத்துக்கெல்லாம் இதுகூட திருநகூத்தரமாகக் கடவது. “ திருவோணம் ” என்கிறது ஐந்மநகூத்தர மென்னில், உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பார்களென்று அஞ்சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலே யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர் களுக்கு பலம் கண்ணமாய் அஸுரர்க்கு பலம் (உ) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையவனாய், “ நாரலிஹவபுஸ்ரீயோநு ” என்றும், “ அழகியான்றானே யரியுருவன் றானே ” என்றும் “ நரங்கலந்த சிங்கமாய் ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனை. ‘ அரி ’ என்று சத்தரு. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக்கும் றுயிராக்கவிடாதே உருவழித்தவனை. “ சுகிரந்தெங்கும் சிந்தப்பினந்த ” என்னக்கடவதிறே. அவனை யழிப்பச்செய்தது பயஸ்தாந மாகிறது- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. பந்தனைதீர. துஷ்பாக்ரிகி யான ஹிரண்பனுடலைக் கிண்டு பொகடுகையால் வந்த அனுக்கம்மதீர. திருவவதரித்த திவ ஸத்தினுண்டான அபதாந மாகையாலே “ அனுக்கம் ” என்கிறதிறே. பல்லாண்டு. அதுகூ லர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸனம் பண்ண, அவ்வல்லுவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. ஒருக் கால் ‘ பல்லாண்டு ’ என்றத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்தவ முள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர்த்தி யென்கிறார்கள்.

அ.—ஏழாம்பாட்டு. தீயிற்பொலிகின்ற. *ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹுதான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கத ராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, “ வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினோ ” என்று நீங் கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், “ நமோநாராயணை ” என்று அநந்யப்ரியோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “ நாடுநகரமும் நன்கறிய ” என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேகஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று மிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் கூடாதுபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரியோ ஜநராகையும் நம்முடைய கர்த்த்யம். அதுகூலர் பரிக்காஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடு கைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்நமான திருநிலச்சினைபை தரிக்கவே த்யாகோபாநாநங்கனிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அதனை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்

கோயிற்பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்ற குடகுடியாட் செய்கின்றோம்

மாயப்பொருபடை வாணனை யாயிரந்தோளும் பொழிசூருதி

பாயச் சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. எ.

புகுரக்கடவர்கள் ; அல்லாதாை பாவபரிகைப்பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றானிறே
 கர்ஷணன். இதுதான் ஈச்வராங்கீகாரத்துக்குமுடலாய், இதுதானும் 'நாமவனுடைமை' என்று
 நிர்பரனாயிருக்கைக்கு முடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தையதுவந்தித்து க்ருமாமகப்பார்க்
 கக்கடல யமாதிகளு மஞ்சம்படியா யிருப்பதொன்றிறே. “வசுதாஸிபாணம் வுஃஸாஃ
 வஸஸி துவேடிநடி 1 வதிபு தாமிரீதுஹி வசுபாஸி விஹுவணடி” என்று பகவதன்ம்
 பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. குடிசுடியாட்சேய்கின்றேம். “ஸவஸுத்ருவளசு
 ஸுமணஸ்” என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்யக்கடலோமாய் வந்தோம். இப்படி
 அந்நயார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்பொரு
 படை யித்யாதி. எங்களைப் புகுரநிறுத்தின ஆழ்வானுடைய வீரபரகாசகமான துறையிலே
 திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடலோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்ய
 மாகப் பொரும்ஸேரையை யுடைய வானனென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொரும் ஆபுதத்தை
 யுடைய வானனென்னுதல். “மாயம்” என்று - கர்த்தரிமமாய், கர்த்தரிமமான புத்தத்தை
 யுடையவ னென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிசுருதிபாய. ஆயிரந் தோள்களாலும் மதகு
 திறந்தாப்போலே ரத்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-
 சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில்; சுழற்றிய. திருவாழியை
 விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வான
 னுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகன்போலே முறிந்துவிழுந்தன.
 வானனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிதர்ஹீரை
 யாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்ச
 மாகவும். அதாவது- “பரிஸீன்றி வாணனைக்காததும்” என்று ப்ரநிஜ்ஞை பண்ணி, யுத்தத்
 திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிசனாய்க்கொண்டு முதுகுக்காட்டிப்போனான் ரக்ஷகன்,
 ரக்ஷயபூதன் தோள்துணியுண்டான். ‘உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான் பட்டதோ!’ என்றும்
 ‘உன்னை ஆச்சரயித்து நான் பட்டதோ!’ என்றும் இருவருங்கடக் கட்டிக்கொண்டு கதறு
 கையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழிவல்லாளுக்கு: ‘வில்வல்லான்’ ‘வான்வல்லான்’ ‘தோள்
 வல்லான்’ என்னுமாப்போலே. ‘யஸ்யுஸா ஜநகா துஜா’ என்கிறபடியே பிராட்டியை
 எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்ககிருத்தல், சைபேராமல் திரு
 வாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். பல்லாண்டு கூறு
 துமே. அத்தசையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வானுடைய வீரபூரீக்கும், அடிமைகொண்ட
 கர்ஷணனுடைய வீரபூரீக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுவாசைப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவு
 திர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறே மென்கிறார்கள். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. நெய்யிடை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஐச்வர்
 யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாளிலழைத்த அந்நய
 ப்ரயோஜநர் தங்களைற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் * எந்தை தந்தை தந்தை
 யிலே; * ஏடுநிலத்திலுழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப் புகுந்தமை சொன்னார்

அவன் தந்தானைப் பேசிற்று; இதுக்கு கிபந்தநம்- இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதிலுடைய கூடத்ததை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டா த்பகஷ்டனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்களையிதே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்பிபூதியை 'எனக்கு' என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியே யிதே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூணூடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்தேன்னை வெள்ளியிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. அ.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலக்கணமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்— கையா விட்ட வெற்
றிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி விடுதற்குரிய
பூணூடு— (சண்டிகைமுதலிய) ஆபரண
ங்களும்
காதுக்கு— காதி விடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்

மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தநமும்
தந்து— கொடுத்து
என்னை— அடியேனை
வென் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையனாப்
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— பணங்கொடியுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிய திருவடிபை
கொடியானுக்கு— தவஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன் — திருப்பல்லாண்டு
பாடா நின்றேன்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. “இடை” என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென் னுதல். “இடை” என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரசுரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். சோற் றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் ‘இட்டோம்’ என்றிருத்தல், உண்டவன் ‘இதுக் கென் செய்வோம்!’ என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட, புத்ரனுண் ணும் சோற்றுக்கு இவ்விருண்டு மில்லையிதே. ஓர்சோறு. இப்பாவசத்தியே யன்றிக்கே, விலக்கண ரஸோபேதமா யிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடம் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹ்ரதமா யிருக்கை. ஈச்வரனும் ‘ஹக்ஷாநாடி’ என்கிற நினைவாலேயும் வத்ஸலனாயுமிதே யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜநன் ஸ்வாமி விஷயத்திலிடம் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு மென்னில்;

அப்போதான், தன் ஐச்வரியத்தைப்பற்றி அபிமானித்தான்; பிஷ்மன், ஜூனா நிகலென்னு அபிமானித்தான்; த்தோணன்; வர்ணத்தாலதிகனென்று அபிமானித்தான்; இவைபொன்று மின்றிக்கே பக்தியுபஹ்ர்தமா யிருக்கை.

நியதமும். அதாகிறது- ஐச்வர்பம் ஈச்வரனை கொடுக்கிலும் அஸ்திரபாபிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன் அவ்வைச்வர்பத்தை ஸமா தாரம் பண்ணிக்கொடுக்குமவ னாகையாலே “நியதமும்” என்கிறது. இத்தாலேயிறே “அந்தந்தந்தி” என்றும், “அந்த தன்” என்றும் ஐச்வர்பத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அங்கனம் பித்தே தேவதார தங்களைப்பற்றி ஈச்வரனை யில்லைசெய்யு மன்றும் தத்முதேக சோதிரி மவகென்னை. ஸர்வே ச்வரணிட்ட சோற்றைத் தின்னு அவனை யில்லைசெய்யும் கர்ந்தநரிதே ஸம்ஸாரிகள்; தன்னை யில்லைசெய்யு மன்றும் சகிக்கும் உதாரணிதே ஸர்வேச்வரன். அத்தாணிச் சேவகமும். “அத்தாணி” என்று பிரிபாமை; “சேவகம்” என்று ஸேவை. ஐச்வர்பார்த்திக்கும் அநவரதபாவநையும், அந்திம் ஸம்ர்தியும் அநந்ய ப்ரயோஜனனோபாதி கர்ந்தவயிரிதே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதநத்தையும் “தந்து” என்று ப்ரயோஜநத்தோ டொக்கச் சொல்லு வா நென்னென்னில்; வெள்ளுபிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அநந ஸாதந மும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மான ஸேவை ஸாதநமாகக் கிடர் சகூதரமான ஐச்வர்பத்தைத் தந்துநென்னை.

கையடைக்காயும். தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய், மேல்- போர்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்நாயைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதன் சேஷி யைக்குறித்து இமம் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. கழுத் துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஹத்தை ‘உத்தேச்யம்’ என்றிருக்குமவனாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை யதுபவித்திருக்கு மவனிறே ஐச்வர்பார்த்தி; பகவத்பானாய் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸதா தர்சனம் பண்ணி யிருக்கிற னல்லனே; ஸ்வரூ பத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக கினைத்திருக் கிறனல்லனே. “கழுத்துக்குப் பூண்டு காதுக்குக் குண்டலமும்” என்று விசேஷிப்பா மா நென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாமெதுவே தனக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவார்தங்களில் அங்குளியகாத்பாபணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமா யிருக்குமிதே. பெருமான் பீண்டெழுந்தருள்ள வானிலே இத்தான் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமு மிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டினாற்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து ‘இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்’ என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். “புடெஹி ஸுஹமெ! ஹாரம் யஸுதாஷாஸி மாலிநி!” என்கிறபடியே இத்தான் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமான் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட் டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவன், பெருமானே ஒரு திருக்கண்ணிலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணிலும் பார்த்து வாங்கினான். “பெருகி திஷ்டாஸு கொலலாரி” என்று பார்வையில் கருத்தறியாமவ ராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதே ! என்றருளினார். [ஸுஹமெ] அடியாரேற்ற மறிந்துகொண்டிருந்த திடான ஸ்வயம்பரீட்ச

ண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அந்நயப்பரையோஜனரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசந்தாலே பேசுவா னென்னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்தமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்த மாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்தித்பாதி. * வாழாளிலே யழைத்து * எந்தை தந்தையிலே வந்து கூடின அந்நயப்பரையோஜனர் பாசரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார் தில்.

மு.—உடுத்துக் களைந்த நின்றீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தோடுத்த துழாய்மலர் சூழிக் களைந்தன சூழித்தோண்டார்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந்நாகனைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவறையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பீதக ஆடை— உன்னுடைய திருப்
பீதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில்
மிருந்த ப்ரஸாதத்தை
உண்டு— ஸ்வீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூழிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக்
களைந்தனவாக
சூழிம்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டார்களோம்—இப்படிப்பட்ட அடி
யரா யிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்பத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோண
மென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டி

(அதனால்)

பை— விகலித்த பணங்களை யுடைய
நாகு அனை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கண்வளர்ந்
தருளு மவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
பண்ணுகிறோம்.

(வ - அசை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவறையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவறையிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாளிகைச் சாந்தாலும் சிஹ்ரிதமாய்ப்படி யுடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தனையாய்ப்படி யிருப்பார்களார் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோன்றின சிஹ்ரங்களை யுடைத்தா கையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்மீதிவிஷயமாகக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிதே யிருப்பது. களைந்த. ஆஸநபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாய்ப்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தனையாயிதே

இங்ஙனம் பார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மெல; நன் பிதக வாடை. வருத்த சேஷியதாகையாலே சாத்தும் திருப்பரியட்ட மடையத் திருப்பிதாம் பரத்தினுடைய ஆவேசாவதாமாகை. நின் பிதகவாடை. (க) “ஸ்வஹ்யூபரமொஸ்ய”-ஹ்யூபரமொஸ்ய ரமஹபெஹே । விந்ஹெய ஸ்வஹ்யூபரமொஸ்ய கமெஹி ॥ ௩-விந்ஹெய கமெஹி ” என்று சேதந கோடியிலே யிறே திருப்பிதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. உடுத்த. இதிறே அநர்யப்ரயோஜநர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே(உ) “ஹ்யூபரம” என்றிருக்கு மவனாகையாலே இதுதான் சேஷியளவிலே வந்தவாதே ப்ரதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜ்யங்களுக்கு இரட்டைப்பிடித்துக் கொடுக்கு மவர்கள் வாக்காய்ப் பிடித்துத் தங்களரை யிலே யுமித்திருந்து போக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பார்கள்; அதுவாப்த்து இவனுக்கு நினைவு.

தொடுத்தவித்யாதி. திருந்துமாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் 'அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்' என்னும் ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்கர்தமாய்ச் சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேசம். சவடர் பூச்சூடும்போது புழுக்கிலே தோய்த்துச் சூடு மாப்போலே, ததல்பர்சத்தாலே விலக்ஷணமா யிருக்குமென்னை. அவன்றனும், சிலர் * சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சவடறியுமவனாகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. இத்தொண்டர்களோம். இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்புமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் சுழித்தவைகொண்டு தேறுபாற்றையாம்படி யிருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

(க) “ஸ்ரக்ஷஸ்தராபரணையுத்தம் ஸ்வாதுரூபைரநூபமம் । சிந்மபைஸ்ஸ்வப்ரகா
சைச்ச அந்யோந்ய நசிரஸ்திதை ॥” (உ) “பக்தாநாம்” (ங) “குவகியபக்தோ

(க) “காரொடுகஜெண்ணிநிலிடுவெடி பொவவஹுநுவி ஸார்பெயசு!வஹுபுகாயடூவிருரொ
யெந வகாரபுஞ் சுதடூபெஹுதி” என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். ‘பிராட்டி யிருந்த
விடமறிந்துவா’ என்னுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, ‘அவன்(உ)பல யிருந்தபடியென்?’ என்று
பெருமாள் கேட்டருளினால், ‘அறிந்திலேன் என்ன வொண்ணது’ என்று அத்தலையில்
(உ)பலபரிகையும்கு பண்ணி, ஊரிலரணையும் தலையழித்து, முலையடியே போம்படிபண்ணி வந்
தானிறே. திருவோணத்திருவிழவில். ஏவின கார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்பா
ப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே
என்ன திங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தியதாதி. அத்தாலும் பர்பாப்தி பிறவாமையாலே திருவவந்தாழ்வான்மேலே
சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமையுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள்.
படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்சிலைவத்தாலே விகனிதமாக நின்றான் பணத்தை யுடையனாய்,
மென்மை குளிர்ந்தி நார்த்தம் என்கிறவற்றைப் பரகார்தியாகவுடைய திருவவந்தாழ்வானாகிற
படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம். ஸ்வதஸ்
ஸர்வஜ்ஞனையும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகார்த்தகைப்
பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்
கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு
வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாக
ரஸத்தை அருஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எந்நாளித்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அந்நயப்பரையோஜநர்
தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்தர்பமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்
லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், பரையோஜநர்தரபார் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்
கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகல்லாமையாலே பகவத் பரபாவத்தால்
தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுகிறார்கள். இச்வர்யார்த்
தியும் ஸங்கதனாகிறபோது “சாந்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயி ராக்கவல்ல” என்று பக
வத் பரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுந்தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்த
(ந)கூடாந்தர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினென்று ஆச்
சர்ப்பப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள்(ந)கூடாந்தர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)பாவதா
த்மபாவி விராசகரமாகையாலே ஆச்ரயண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொண்டாடு
கிறார்கள்.

மு.—எந்நா ளெம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுததுப்பட்ட

வந்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபெற் றுய்ந்ததுகான்
செந்நாள் தோற்றித் திருமதுரையுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய
டைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. யி.

பதவுரை.

எம் பெருமான்!—எமக்குஸ்வாமியானவனே! | அடியோமென்று— அடிமைப் பட்டவர்க
உன்றனக்கு— உனக்கு

எந்நாள்— எந்தநாளோ,
 அந்நாளே— அந்தநாளோ
 அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க
 ஞடைய
 குடில்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பெளத்ராதி
 ஸந்தாநமும்
 அடி— அடிமைப்பட்டதாய்
 வீடு பெற்று— யோகூத்ததைப்பெற்று(அல்
 லது) அஹங்காராதிகளை வி
 டப்பெற்று
 உபந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

திரும்புதலையுள்— திருவட மதுரையில்
 சிலை குனித்து (கம்ஸனுடைய ஆபுதச்சாலைபி
 லுள்ள) வில்லை முறித்து
 ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய
 பை— பரந்த பணங்களை யுடைய
 நாகத்தலை— காளிய நாகத்தின் தலைமேலே
 பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!
 உன்னை— (இப்படிப்பட்ட செயல்களை யுடைய)
 உன்னை
 பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸனம்
 பண்ணுகின்றோம்.
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்நாள். “ அந்நாள் ” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள் ” என்கிறதா—
 வகுத்த சேஷி பக்கவிலே கூடாத புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா யிருக்கச் செய்
 தேயும், (க) “ஸுப்ரபாதாச மேரிசா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸனம் பண்ணு
 கைக்கு யோக்யமாம்படி புகுரிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டா நிகுரர்கள்.
 பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா யிருக்குநிறே.
 அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா
 டப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாத்ரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அதுவொழிந்து அந்யப்ராயோஜந
 னைக்கு அடியென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாத ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து
 நிருபாதிச சேஷியான உன் பக்கவிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷந்
 மே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தநா
 ந்தாங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்திபக்கவிலே ஒரு னைம்முதல் வேண்டாவோ ரெவர்
 னில்; உன்றனக்கடியோமென் றெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான
 சப்தத்திலே எங்களுக்கு அந்வயமுண்டு; நெஞ்சிலின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான
 மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தி யுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவ
 ல்யார்த்தியுடைய உபாஸகத்திலே யுண்டிறே. (ங) “ஒரி ஃக்யுஷா காரஸ்ய ஹ வடா ஹபு ரூபி
 நுஸூபந்” என்னக்கடவதிறே. (ச) அகவா, ஆரேனுமொருவர்பக்கவிலே ஏதேனுமொன் றை
 வேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும்
 (ரு) ஆத்மயாதாத்மய வாசகமிறே. அதுவே எங்கன்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெ
 ருமான் ” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “ உன்றனக்கு ” என்கிற சக்தியாலும், “ எழுத்துப்
 பட்ட ” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் (உ)பலிக்கக் கண்டோமென்கிறார்கள். “பட்ட” என்
 கிறது — ‘ முத்துப்பட்ட ’ என்கிறப்போலே. “ வாழாட்டி ” என்கிறவிடத்திலே

(க) “ ஸுப்ரபாதாச மேரிசா ” (உ) மஹி. “ ஒமித்யேகாகூரம் ப்ரஹ்ம
 வ்யாஹரந்மமதுஸ்மரந் ” (ச) சுயவா, (ரு) சூத்யாயாக்.

அர்த்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்தினுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மானாப்போலே, பஹுஜல்பம் பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமச்சப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிதே. அங்நாள். “ எம்பெருமான் உன்றனக் கடியோமென்று எழுத்துப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள் ” என்றந்வயம். “ அந்நாளே ” என்கிற அவதாரணத்தாலே- அதொழிய எங்கள்பக்கல் ஆதுகூல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜன பரப்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க ளித்தபடி. அடியோங்களாகப் பெற்றோம்; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்-அஹங்காரக்ரஸ்தராய் தததுகூலமான கூடூத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்த உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸாராகப்பெற்றோம். அடிக்குடில். “ குடில் ” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே கர்ஹஸ்தரான புத்ர பெளதாதி களும் அடியாராகப் பெற்றோம். “ நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார் ” என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பெளதாதி களளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடமவன் அசல் துறையையும் காவலிடுமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புத்ராதபடி விஷயீகரித்தானென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், “ குடிக்குடி யாட்செய்கின்றோம் ” என்றார்களிறே. சேஷஸந்நிதியிலே சேஷபூதர் கர்ஹத்தை “ குடில் வளைக்க ” என்று சொல்லக்கடவதிறே. வீடுபெற்று, வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற த்ராஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய லித்தியோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிதே. உய்ந்ததுகாண். ‘தாஸ்யம்’ என்றும் ‘உஜ்ஜீவநம்’ என்றும் ப்ரபாயம்போலேகாணும். “ உய்ந்ததுகாண் ” என்று அறிபாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற விதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாபென்கிறார்கள்.

செந்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜனார்த்தங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜனரானிகோளாகில் இனி கர்த்த்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையே கர்த்த்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன; செந்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகார்த்தமான நாளாகையாலே, அமுகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீர்த்தியமான விக்ரஹத்தை (க) “வகுவரீ ௩௦-ஜ நய ந விஷய தாஜ்ஜு” என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள். அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்யையிலின்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆபுத சாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அதுகூலரடைய ‘என்வருகிறதோ!’ என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டுமபடியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுருபமித்துவதே!

இக்கூலையித்யாதி. அவதாரத்தா நிர்யயவாய் வர்க்கித்திர காலக்கிலே பிறந்த ப்ரா

ஷ்ஞா வ மயபன் ” என்று தமையன் ஒருநாள் பேரறிக்கப் பாம்பின்வாயிலே புகுபயிறே தீம்பு.

“ கர்ஷ்ணாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களுல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்க்கு இதுக்கடியேன்? ” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாந்மிடுக்கராய், குணாதிகருமாய், பிதா சம்பரார்த்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிசுருட ணர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு மில்லை ; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ர்ஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் . ப்ரகர்திகளை வரக்காட்டும் க்ருரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமா பிள்ளைகள் தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்திண்டியா யிருக்கையா “என்வருகிறதோ ! ” என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும் ” என்றரு செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வுன்னை அதுஸந்தித்தால் மங்க சாஸநமொழிய தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள்.

அ.—பதினேரம்பாட்டு. அல்வழக் கித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆறு ராய், “ ரெப்பிடை ” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசரத்தா திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ னபிமானதுங்கன் செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன் நல்வகையால் நமோநாராயண வேன்று நாமம் பல பரலிப் பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ௧

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தானவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரியோபதியானவனே!
அல் வழக்கு— விபரீதப்பவ ஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி யூரி லுள்ள
பூநீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
அபிமானதுங்கன்— “தாஸோஹம்” என்
கிற வைஷ்ணவாபிமாந
த்தால் சிறந்த
செல்வனைப்போல- செல்வநம்பியைப்போலே
நானும்— அடியேனும்
உனக்கு— உனக்கு

பழ அடியேன்— அநாதிஸித்தமான தா
யத்தை யுடையனா யி
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலகூணப்ரகாரமாக
த்தாது ஸந்தாநத்தோ
நமோ நாராயண என்று— (“நான் எனது
உரியனல்லேன், எம்பெருமானு
கே உரியன்” என்னுமாத் தந்தை
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாசூப
தை அதுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்கட்
பரவி— வாயாரச் சொல்லி
உன்னை— உன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்— மங்களாசாஸநம் ப

ணுநின்றேன்.

(ஏ - அசை.)

(க) ஏகதாது விராராமம் கர்ஷ்ணே ப்ரந்தாவநம் யயெவ 1 ”

வ்யா.—அல்வழக் கொன்றமில்லா. வழக்கல்லாதவை அநேகமிதே ; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல ; * ப்ரகர்தேஹபமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அதுஸந்திக்கை வழக்கல்ல ; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல ; பகவத்பஹுதத்துக்கு (க)பலம் ப்ரயோஜநாந்தர மென்றிருக்கை வழக்கல்ல ; பகவதநுபவத்தை “ மமேதம் ” என்றிருக்கை வழக்கல்ல ; இனி, ‘ வழக்காவது - சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை ’ என்றிதே யிவிரிடுப்பது. அணிகோட்டியங்கோன். இவையொன்று மின்றிக்கே, ‘ அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணாமதொன்றுமே வழக்கு ’ என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடி ‘இவர்’ என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து கினைத்திருப்பது. “ அணி ” என்று ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஓரென்கை.

அபிமானதுங்கன். அபிமானம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்தால் மிக்கிருப்ப ரென்பா நென்னென்னில் ; கர்மத்தால்வந்த தூர்மானமாய்த்து த்யாஜ்யம் ; “ தாஸோஹம் ” என்கிற வைஷ்ணவாபிமானம் உபாதேயமாகையாலே அத்தால் பூர்வாராயிருப்ப ரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாராயிருக்கை. “ செல்வன் ” என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்கை. அதாகிறது ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்ப ரென்கையும், (உ) “வருஷணையுக்ஷிஸுஜீஹம்” என்கிறபடியே (ரு) “சுஹாவஸுக்ருரிஷு”யி” என்றிருக்கையும். போல. (ச) “உவரீருநி ரெஷாணாஸாயுநாஸு” என்கிறபடியே ஸாதத்தவிகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை தர்ஷ்டாந்த மாக்கிக்கொண்டு, “ பழவடியேன் ” என்று முன்பு ஐச்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்தமன்றோ வென்னில் ; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போனால் தாஸ்யம் ஸர்வாத்நாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரபுத்த மாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, நைஸர்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையபார்க்கும் இன்று ஆச்ரயிக்கு மவனுக்கும் வாசிவையாதே விஷயிகரிக்கும் ஈச்வராபிப்பாயத்தாலே சொல்லவுமாம்.

திருமாலே. ‘ இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதானசேஷம் ’ என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபிதர்சேஷத்வமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மேற்பாதிசமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி கிருபபக்தியையா யிருக்கிறாப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் கிருபக பென்கிறார்கள் என்றுவாம்.

நானும். ப்ரயோஜநாந்தர பரதையாலே அநாதிகாலம் அநாபாற்றணும் போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷிக்கையாவது— பதிவரதை பாத்நாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறவோபாதிவிரே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான வோபாதி என்கும் சேஷத்வம் அநாதி ரென்கை. உனக்கு. ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டிவதுலே நேறுதுவாக அநந்தப்ரயோஜநாக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில் ; ஸகல வேதாந்த தூத்பர்ப

கிறார்கள்; இதுதான் ஸர்வர்த்த ஸாதகமிதே. (க) “ நஹோ நாராயணாயெதி ஶ்ஞ வுஸவ-பாஸ்ய-பகஃ ” என்னக்கடவதிதே. நாமம் பலபரவி. இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, “ அபு தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி ” என்றிரிதே; அத்தையிறே யிவர்களும்கொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதகமானபோதிறே க்ரமாபேகைபுயுள்ளது. முன்பு “ மமேதம் ” என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யரம்பபுபுசுரநிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பலித்திரனே. ப்ரயோஜநார்தர பரனான அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வம் தன்னிலும் மாதாபிதர் சேஷத்வமென்ன, தேவதார்தரசேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுரநிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதினைப்பார்த்தாலும் பாபஹர நென்னவுமாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனான வுன்னை மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூவர்முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற ரென்னுமிடர் தோற்றுகிறது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம்.... ... கக

அ.—நிகமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநர்ப் ப்ரயோஜநார்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழைத்தார்; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆச்யரித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசரத்திலே யிழியவே யாவதாத்தம்பாவி மங்களாசாஸநார்ஹ ராவர்களுென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பலித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும்

வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்சேத்தன் விரும்பியசொல்

நல்லாண்டென்று நவின்னுரைப்பார் நமோநாராயணய வென்று

பல்லாண்டே பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

பதவுரை.

பலித்திரனை— ஸ்வதீபரிசுத்தனாய்
பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி
யிருக்குமவனாய்
சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற
வில் ஆண்டான்றன்னை— ததுஸஸை யுடைய
வனான எம்பெருமான் விஷயமாக
வில்லிபுத்தூர்— புநீ வில்லிபுத்தூரில் அவ
தரித்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு
மென்று
விரும்பிய— ப்ரேமத்தாலே சொன்ன
சொல்— இப்பாசரங்களை
நல் ஆண்டு என்று— ‘ இப்பாசரம் சொல்லு
கைக்கு ஏகாந்தமான காலம்
இது ’ என்று

நவீனம்— இடைவிடாமல்
உரைப்பார்— அதுஸந்திக் குமலர்கள்
நமோ நாராயணாய என்று— “நமோ நாராய
ணாய” என்று சொல்லி
பல் ஆண்டு— காலமுள்ளதனையும்

பரமாத்மனை—தன்னையொழிந்தசேதநாசேத
நங்களைசரீராகவுடையஎம்பெருமானை
சூழ்ந்து இருந்து— சுற்றிநின்று
பல்லாண்டு ஏழுதுவர்—மங்களாசாஸனம் பண்
ணப் பெறுவர்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—பவித்திரனை. ஒருபாதிபா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சுத்தனுவனை. (க) “ஸாஸு
தம் ஸிவ்ய” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தத்தக
தோஷநஸம்ஸ்பர்ஷ்டனாகையுமீ, ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரம
பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அநுகிறது சேதநாசேதாங்கனில் வ்யாபித்தாலும் தத்தக
தோஷம் ஸ்பர்சிபா தொழிகையும், நிர்ஜேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸ-பிரிக
ளோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமே ஸ்தானே ஸ்திதனுவனை.

சார்ங்கமென்னு மித்பாதி. இது மஹிஷீபூஷணயுக பரிஜகங்களுக்கு முடலசுஷணம்.
அங்குள்ளாரையிட்டித் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டுமபடியுமிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்
டான ப்ரத்யாஸத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னும் வில்
லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மந்தகஜத்தை யானுமவ நென்னுமாப்போலே,
அத்தை யானுமவ நென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) “சூவிவன ஜீவாகாஸ ஜவஷு ஹு
ஜவஷு ந-ஃ” என்னக்கடவதிறே. இத்தால் “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிலண்ணு”
என்கிற விடத்திலே பரிந்தநையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இத்தபாதிபாலே—இரண்டாம்
பாட்டிற் சொன்ன நித்யநிபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசோல். இப்போது, பகவத்
ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாத்ரபரர் என்று அடைவட்டிலே வந்து நின்றரில்லையிறே;
அவ்வவருடைய பாசரங்கனாலே தாமே யருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுக்கிறதிறே—
தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசரமாக அங்குச் சொ
ல்லிற்று— ப்ரயோஜநாத்ரபார்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸனம் பண்ணுகை
க்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வாற்றத்தினுடைய ஸ்தைந்யத்துக்காகவும், மங்களாசாஸ
னத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுக்கூகாகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்.
அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாய்
த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற நிரூபாடம்
முண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடிலும் தான் விடமாட்டாதே தன்பெருக விவர் நிரூபினைத்தே
நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. “விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்”
என்னக்கடவதிறே.

மல்லாண்டென்று. இப்பாசரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலமென்று காலத்
தாண்டென்று (உ) “மல்லாண்டென்று காலம்”

றுரைப்பார். நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதே யுரைக்கை.

நமோ நாராயணய வென்று. அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்தைத்
“தவேதம்” என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லு
ண்டு. காலமெல்லாம். பாவதாத்மபாவி பென்கிறது. காலகர்த்தபரிணாமமி
தில் ஆண்டாட்டிச் சொல்லுகிறது - அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில்
ராகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேவின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தார
மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே
ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருந்

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (சு) “நமோ நாராயணய உப ஷு தஸ்ய ந
என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்;
பின்பும் பிறகுவாளியுமான வழகை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்ப
டாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையை விட
சாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டிபைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்
தூர் விட்டுகித்தன் - பல்லாண்டென்று-விருப்பியசொல் நல்லாண்டென்று ந
நமோ நாராயணய வென்று - பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து- பல்லாண்டுப்
வத்துவர்” என்றநவயம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சர

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை நீ நெய்
உடுத்து எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அநந்தரம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை
நீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும்

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யா

முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

புரிபடுவதிபாய சுவாஸ்தியஸ்துகாரீனாய் ஸிவஸ்துகாரீனாய் மண்ணாக்கதாய் வலவநாகுக்கனான வலவெழுநாயன், தமக்கு ஸந்திஹிதனானவளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அது ஸந்தித்து, ஸ்வசேஷத்வாநுபுமமான வர்த்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்ய வமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளை அது ஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்பாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், “காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்திஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னநிங்கு வருகிறதோ!” என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுத்தனான நிலைபிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக ப்ரதிகூல பூமிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷத்தங்களை அது ஸந்தித்து, அதிதகாலங்களில் அபதாரங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிற்றெரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் “அந்தியம்போதிலிரியருவாகி யரியையழிந்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாபிரத்தாண்டென்று பாடுதும்” என்றும், “இராகக்கர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், ஸ்ரீநர்ஸிஹம் ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; “மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிசுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லாநுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், “ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்” என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸனம் பண்ணிற்று கர்ஷ்ணாவதாரத்துக்கேபிறே. ஆழ்வார்களெல்லாரும் ‘கர்ஷ்ணாவதாரம்’ என்றவாறே போர மண்டிபிரபுப்பார்கள். அதுக்கடி—அல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே “ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!” என்னும் இழவும், பரிவர்த்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அது ஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலும். ராமாவதாரத்திலே தம்பபனார் சம்பரார்த்தனாய் ஏகவீரனாயிருப்பா னொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக் கொண்டு இருப்பார்கள். வதாரமே! எதிரின் எதிரி கந்தியிலே கொன்றவன்நிற்கி

ஆன் இல்— (பூநந்தகோபருடைப்) இன்ய
மாளிகைமீலே

முற்றிடானது

பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)

எண்ணெய்— எண்ணெயையும்

சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்

கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள்பொடியும்)
துகையுண்டு தன்னிலேசேர்ந்து
அளவு ஆர்ந்து—சேராய்விட்டது.

(வ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். “வண்ணமாடமணி
யும் மாகதமு மழுத்தி சிழலெழும் திண்ணைசூழ் திருக்கோட்டியூர்” என்கிறபடியே நானா
விதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைச்சகைபால் வந்த அழகை யுடைத்தான மாடங்களாலே
சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. பரசுத்தகேசனாய் பரிபூர்ண
குணானு கர்ஷணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூரிமதுகையில் சிறைக்கூட்டம்
போலே பிறந்தவிடம் தோன்றாமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுபலாசனத்துக்கும் போக்
யமான பூரிநந்தகோபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, பரஹ்ம
ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணானவன் கர்ஷணனாய் வந்தவதரித்த வள
விலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதீர்துவிட. எண்ணெயையும் மஞ்சள் பொடி
யையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம்.
கர்ஷண நவதரித்தபோதே கர்ஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக பூரிநந்தகோபர் நினைத்திருக்
கையாலே கண்ணனுடைப முற்றமென்னுதல்; கண்நல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்ச
நீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளரூயிறே. இவை இரண்டும் துகையுண்டு தன்னிலே
சேர்ந்து சேராய்விட்டது. ... * க.

மூ.—ஓவோர் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்

நாவோர் நம்பிரா னெங்குற்ற னென்பார்

பாவோர்களும் பல்பறை கோட்டரின்

ருவோர்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. உ.

பதவுரை.

ஆப்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி

ஓவோர்— ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவாரும்

விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்

உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷி
ப்பாரும்

நாவோர்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்

நம் பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்

எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉளன்?என்

பாரும்

பாவோர்களுட்— பாவோர்களும்

பல் பறை— பல வாத்தங்களும்

கோட்ட— முழங்க

நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று

ஆடுவோர்களுட்— நர்த்தம் பண்ணுவாரும்மாக

ஆயிற்று— ஆயிற்று.

(வ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாட்பாட்டு. ஓவோர். பிள்ளை பிறந்த பரிதி பரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ர
மித்து ஓடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். உகந்து ஆலிப்பார்.

அதுக்குப் பொருந்த நின்னு ஆடுவார்களும். அங்ஙனனறிகக்க, சிலா தவகருக்குத் தான்
 றின்படியே கொட்ட, நிரவயமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். “ பாடுவார்களும் ”
 இத்தபாதிக்கு ஒக்க சீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று
 இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிறுறும்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில்
 பஞ்சலக்ஷம் குடியி லுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விகர் தராகாமவிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மு.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
 காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
 ஆணைப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
 ஓணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. ஈ.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களைபுடைய
 பிள்ளை— பிள்ளையான கர்ஷணன்
 பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்
 னைக்காத்துவந்து
 பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
 தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
 காண— (பிள்ளையைக்) காணஆசைப்பட்டு
 புகுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
 புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
 போதுவார்— புறப்படுவாரும்

ஆணைப்பார்—பும்ஸ்தவஸாம்யமுடையாரில்
 இவன் நேர் இல்லைகாண்!—இவனேடு ஒத்த
 வர் இல்லைகாண்!
 (இவன்,)
 திரு ஓணத்தான்— ஸர்வேச்வரனுடைய
 உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்
 கடவன்
 என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக
 ஆளுர்கள்.
 (ஏ - அசை.)

வ்யா.—முன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை
 பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே
 சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த
 போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள்
 (உ) “ உபஸம்ஹா ” என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்
 தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பா
 டியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தானாக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்.
 பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப்
 படுவார். ஆணைப்பாரித்யாதி. ஸாமுத்திரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்தவ
 ஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸதர்சரில்லைகாண் என்பாரும், இவனுடைய லக்ஷண

மிருந்தபடியால் திருவோனத்தானு ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, “ஆனோப் பான் இவன் நேரில்லை” என்று பாடமானபோது, ஆனோப்பென்றது- ஆண்படி; அதாவது- பும்ஸ்த்வ லக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... * 15.

மூ.—உறியை முற்றத் தருட்டிநின் றுவோர்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் தினைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. ச.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்	தூவுவார்— தாநம்பண்ணுவாராமாய்
உறியை— (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை முற்றத்து உருட்டிநின்று— முற்றத்திலே உருட்டிநின்று	செறிமென்— நெருங்கி மெத்தென்ற கூந்தல்— மயிர்முடியானது
ஆவோர்— ஆவோரும் நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய் முதலியவற்றை	அவிழ— அவிழ்ந்து கலையுட்படியாக தினைத்து— நர்த்தநம்பண்ணி
நன்றாக— நிச்சேஷமாக	எங்கும்— சேரி அடங்கலும் அறிவு அழிந்தனர்— கர்த்தயாகர்த்தய விவேக சூர்ய ரானார்கள். (ஏ - அகை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றாவோர். நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவென்று ப்ரீதி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றாவோர். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார். (க) கர்த்தவகீர தத்யாதிகளை ‘பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும்’ என்று தாநம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடியானிழுப்படி ஸைம்பரம் நர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை விட்டு கர்த்தயாகர்த்தய விவேக சூர்யரானார்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றாட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றாகத்தாவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்தினைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... * ச.

மூ.—கொண்ட தானுறி கோலக் கொழுத்த
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார். ரு.

பதவுரை.

கொண்ட தான்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிகளையும்
கோலம்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும்
உடையராய்
பறி ஓலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்
பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட

சயனத்தர்— சயனத்தையுடையராய்
விண்ட— விக்ஷித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன—முல்லையரும்புபோ
ன்ற
பல்வினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினார்— நெய்யாடல் ஆடினார்கள்.

வ்யா.—பிர்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. ஊர்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்புசிதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (சு) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப் போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினார்க ளென்கை. “ விண்டின்முல்லை ” என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றாய், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லரென்னவுமாம். இடைக்கூத்தாலொர் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... * ௩.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. சு.

பதவுரை.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசும்ஞ்சள்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி— நீர்ஆட்டி
ஐய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான
நாக்கை வழித்த தாய்க்கு

அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத்
திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையான கர்ஷ்ணனு
டைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸந்திலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஆறம்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து. திருமஞ்சனம் செய்கைக்கடலாகக்

ஊன் பசுமஞ்சளைச்சாத்தியாய்த்து நீராட்டிற்றும். ஐயநாவித்தயாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான் திருநாவை வழித்தவளுக்கு—அதுக்கு உடலாக அங்கார்திட, பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டானென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யம் காட்டினுற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... * கூ.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே, எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை
கண்ட— பார்த்த
மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையை
முடைய
மாதர்— (கோப) ஸ்திரீகள்.
(“இவன்,).
ஆயர் புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அரும்பெய்வம்—பெறுதற்கு அரிபெய்வம்

பாய சீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடைய
யு
பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனான
பாலகன்— (இந்த) சிறப்பிள்ளை
மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுத்தன் ”
என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு
மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார். இப்படி திருப்பவளத் தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட—பவ்யபதையையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையவர்கள். “வைய மேழும் கண்டான் பிள்ளையாயுள் ” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பிள்ளையும் கூடக் கண்டவர்க ளுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது— இவன் கண்ட வந்ததம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிதே. ஆயர் புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்நேஹத்தோபர் மகனல் லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல் யாணகுணங்களை யுடையனும் நீர்மையுடையனான சிறப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்திரீக ளென்கை. “வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்—ஆயர் புத்திரனல்லன் அரும் பெய்வம்—மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்றந்வயம்.*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாளி
எத்திசையும் சயம்மம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

பத்திராளும் கடந்த — பத்துநாளுக்கொன்றாக
இரண்டாம் நாள் — இரண்டாநாளான நாம
கரணத்தினத்திலே
எத்திசையும் — எல்லாதிக்குக்களிலும்
சய மார் — ஜயஸுஞ்சகமான தோரணங்களை
கோடித்து — நாட்டி அலங்கரித்து
மத்த மா மலை — மத்தியபாணைகளை யுடைய (கோ
வர்த்தனமென்னும்) மலையை

மைந்தனை — மிடுக்கஞானகண்ணனை
ஆயர் — இடையர்கள்
உத்தானம் செய்து — கைத்தலத்திலே வைத்
துக்கொண்டு
உகந்தனர் — ஸந்தோஷித்தார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. — எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாம்பாணான நாமகரணத்தினத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாதிக்குக்களிலும் ஜயஸுஞ்சகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமாமலை தாங்கியமைத்தனை. வர்ஷாபத்ராஷ்டணர்த்தமாக, மத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரிமலையை தரித்துக்கொண்டு நின்ற மிடுக்கனை. பிற்பாடராகையாலே, தந்தகாலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள சேஷ டிதங்களை யும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாகி அருளிச்செய்யலாமிதே ஆழ்வார்க்கு. உத்தானம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே. இடையரெல்லாரும் ஸந்தோஷசயந்தராலே தனித்தனிபேரத்தாம் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு பரிதராணுக்கொன்கை.* அ.

அ. — ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில ஊடங்கலும் செய்த உபலாப விசேஷங்களை அதுஸந்தித்து இனியராணர் - கீழ்; இப்பாட்டில் - பருவத்துக்குந் சகுனியல்லாத சேஷடிதங்களை யதுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸந்திவிநாயகனவர்களுக்குச்சொன்ன பாசரத்தை, அவளானபாலவனையாலே தாம் அதுபவித்து இனியராகுறார்.

மு. — கிடக்கிற ரூட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே பாய்த்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் ஈங்காய்.

கா.

பதவுரை.

ஈங்காய்! — பூர்ணைகளான ஸந்திகளே!
கிடக்கல் — (இப்பிள்ளை தொடிலில்) கிடந்தானாகில்
தொட்டில் — தொட்டிலானது
கிழிய — சிதிலமாம்படி
உதைத்திடும் — உதையாநிற்கும்;
எடுத்துக்கொள்ளின் — (இப்பிள்ளையை இடுப்பில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை — இடுப்பை
இறுத்திடும் — மறுபாதிக்கார்;

ஒடுக்கி — வாய்பாசரமெல்லாத்தபடி செய்து
புல்கின் — மார்வின் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்து — வயிற்றிலே
பாய்த்திடும் — பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு — இந்த சேஷடைகளைப் பொறுக்க
வல்ல சக்தி
இலாமையால் — (பிள்ளைக்கு) இல்லாமையால்
நான் — (தாயான) நான்
மிடலித்தேன் — மிடலும் இளைத்தேன்.

(ஏ - அசை.)

கனின் மார்தவத்துக்கு இது பொறுது ' என்று அஞ்சி ஒக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்
ளில், புடைபெயர்ந்து ஒக்கலையை முறியாகிற்கும். ஒக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்தீம்.
' இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறுது ' என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாத
படி ஒரிக்க மார்ளிலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாநிற்கும். மிகே
கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். ' இந்த செஷ்டிதங்களை பெல்லாம் பொறுக்கவல்ல
சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது ' என்று நான் போரா இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேச
வசநமாய், நங்கைமீ ரென்றபடி. நீங்கனெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களைபு
டைப பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * கூ.

அ.—சிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சேந்நெலார் வயல்குழ் திருக்கோட்டியூர்

மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை

மின்னுநூல் விட்சித்தன் விரித்தவிப்

பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ய.

பதவுரை.

செந்நெல்— செந்நெல் தாந்யமானது

ஆர்— நிறைந்திருக்கிற

வயல்— கழனிகளாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே

மன்னு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனாய்

நம்பி — குணபூர்ணான கண்ணன்

பிறந்தமை— அவதரித்த பாகாரத்தை,

மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத
த்தை யுடைய

விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்

விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்

இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞானிகள் அநவரதம்

அதுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசாங்களை

வல்லார்க்கு — கற்குமவர்களுக்கு

பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.

(ஏ - அஞ்சை.)

வ்யா.—சேந்நெலித்பாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூரிலே, அலா தாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற,
நாராயணசப்தவாச்யனாய் கல்பாணகுணபூர்ணானவன் திருவவதரித்த பாகாரத்தை.
மின்னுநூல் விட்சித்தன் விரித்த. பட்டார்பிரானுகையாலே விளங்காநின்ற உள்ள திருயஜ்ஞோ
பவீதத்தை யுடையராய், ஸர்வவ்யாபகனான ஸர்வேசுவரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்
துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்
வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாபநாதிகளோடே கூட விஸ்தரேன அருளிச்செய்த.
இப்பன்னுபாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே. எல்லையாலே விசேஷஜ்ஞானவர்கள் எப்போ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி யுறி கொண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் செந்நெல் சீதம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து 0.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, “ திருக்கோட்டியூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்
தினில் ” என்று தொடங்கி, “ திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை ” என்று
தலைக்கட்டுகையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தக்காலோபலாநங்கனோடே
அதுபவித்து ஹர்ஷ்டா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவ
னுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை தத்தக்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அதுப
வித்தாற்போலே, தத்பாவபுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடிபளவாக
அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவன் பேசின பாசரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற
அருளிச்செய்கிறார்.

மு.—சீதக் கடவுள் ளமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த

பேதைக் குழலி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணம்

பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே.

க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமு
அமுது அன்ன- தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு

ஒத்த

தேவகி - தேவகிப்பிராட்டி

கோதை - பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட

குழல் ஆள் - கேசபாசத்தையுடைய

அசோதைக்கு - யசோதைப்பிராட்டிக்கு

போத்தந்த - போகவிட்ட

பேதை குழலி - பேதைமையையுடைய சிசு
வானது

பிடித்து - (திருக்கைகளால்) பிடித்து

சுவைத்து - ஆஸ்வாதித்து

உண்ணம் - (திருப்பவளத்திலிவைத்து) புண்ணம்

யா நின்றான்

பாதக்கமலங்கள் - திருவடித்தாமரைகளை

வந்து காணீர்! - வந்துகாணுங்கோள்!

பவளவாயீர்! - பவளம்போல் சிவந்த அதர

த்தை யுடைய பெண்டிற்காள்!

வந்து காணீர்!! - (சுடுக) வந்து பாருங்கோள்.

[“காணீரே” என்றதை இரட்டித்துச் சொன்
னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளி
ர்த்தியாருத ஸமுத்தரத்திலே தேவபொக்கயமாகப் பிறந்த அங்கம் பவளமகாப்பம் “வா

தேவதா பாதிமாற்சுத்தாகையாலே நீலாத்ரம் போன்ற வடிவையுடையவனுடைய திருவடி களில் படுத்து விடலும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்தங்களையும் நல்லபொன் னையும் மாறிமாறிப்படுத்திச் சேர்த்தாற்போலேயாய், திருவிடல்களினுடைய லக்ஷணத்தால் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே எங்கும் தன்னில் சேர்ந்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய நாதலையுடைய தீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்கை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவிறு- அல்லாத தத்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். துதல்-நெற்றி. # ௨.

அ.—முன்னும்பாட்டு. திருவடிகளை அதுபவித்த வந்ததரம், திருக்கணைக்காவின் புகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை

அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை

இணைக்காலில் வெள்ளித்தனைநின் றிலங்கும்

கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே.

ந.

பதவுரை.

பணை — மூங்கில் போன்ற

தோள் — தோள்களை யுடையவராய்

இள ஆய்ச்சி — இளைமைப் பருவத்தையுடைய ளான ஆய்ச்சியின்

பால் பாய்ந்த கொங்கை — பால் சொரிகிற முலையை

அணைத்து — திருக்கைகளால் அணைத்து

ஆர — திருவிறு பூர்ணாமாம்படி

உண்டு — அழுகசெய்து

கிடந்த — (சுறித்துச்) கிடந்த

இப் பிள்ளை — இந்த கர்ஷணனுடைய

இணை — சேர்த்தியழகையுடைய

காலில் — திருவடிகளில்

வெள்ளி நனைநின்று — வெள்ளித் தண்டை நின் னு

இலங்கும் — விளங்காநிற்கிற

கணை கால் இருந்தஆ — கணைக்காலிருந்த படியை

காணீர்! — பாருங்கோள்!

காரிகையீர்! — அழுகியபெண்களே!

வந்து காணீர்;

(ஏ - அகச.)

வ்யா.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும் வேப்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையவராய், பருவத்தால் இளையருமான ஆய்ச்சியுடைய. இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போகபரவசையா யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவனென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறுர வுண்டு, அத்தாலே ஹர்ஷ்டரூபக்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி வித்யாதி. அந்யோந் யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக் காலின் அழகிருந்தபடியை, அதுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர் வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்க ளாகையாலே அழகின் வாசியறியும் தீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ந.

அ.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கணைக்காவி யழகை யதுபவிர்த்த வந்ததாம், திருமுழந்
தாளினழகை யதுபவிர்த்து.

மு.—உழந்தா ணறெய் யோரோதடவுண்ண

இழந்தாளோரிவின லீத்தெழில்மத்தின்

பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தாற் றவழந்தான்

முழந்தா ளிருந்தவா காணீரே முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே. சு.

பதவுரை.

உழந்தாள்—சாயப்பட்டு நடாவிடச்சேர்த்தவ

நூலைய

நறும் ரெய்— மணம்மிக்க ரெப்பை

ஓரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக

உண்ண— அமுதுசெய்த வளவில்

இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக

நினைத்த தாய்

எரிவினாள்— வாரிற்றெரிச்சலாலே

சுர்த்தா— (கைபைப்பிடித்து) இழுத்து

எழில் மத்தின்— அழகிய மத்திலே

பழம் தாம்பால்— (சுற்றிச்சுடைத்து) பழகின

நாமாலே

ஒச்ச— அடிப்பதாக ஒங்க

பயத்தால்— அச்சத்தாலே

தவழந்தான்— (அத்தைத் தப்பிப்போவ

தாகத்) தவழ்த்தவனுடைய

முழம் தாள்— முழங்கால்கள்

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்— காணுங்கோள்

முகிழ்முலையீர்!— முகிழ்த்த முலைபையுடைய
பெண்களே!

வந்துகாணீர்!—

வ்யா—உழந்தாள். ஆபாஸித்தவள். சுற்றி காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைத்து வெ
ண்ணையாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே செர்த்துவைத்த வருத்தத்தைபெல்லாம் சொல்லி
கிறது. நறெய் ஓரோதடவுண்ண. நறுவிதான ரெப்பை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும்
சேஷிபாதபடிபண்ண. இழந்தாள் எரிவினாள் ஈர்த்து. 'உண்டரெப் பிள்ளைக்கு லாத்திபாது'
என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நினைத்து, பயப்படுகைபால் வந்த வாரிற்றெரிச்சலாலே
கைபைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக்
கடைத்து பழகின தாம்பாலே அடிப்பதாக ஒங்க. பயத்தால் தவழந்தான். பயத்தாலே
அத்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்த்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீரே. முழந்தாளின் அழ
கிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலைபையுடையீர்
வந்து காணுங்கோள். ... * சு

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை யதுபவிர்த்த வந்ததாம், திருத்துடைவி
னழகை யதுபவிர்த்து.

மு.—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைகவைத் துண்டிட்

றேங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளை

மறங்கோ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்

குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. ௫.

பதவியைப் பதவியைப்
காசத்தையுடைய
பெய்ச்சு— புகழையின்
முடி— முடிபை
சுவைத்து— (பசை அறுப்படி) ஆஸ்
வாதித்து
உண்டிட்டு— புஜித்து

கிடந்த— கிடந்த
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையின்
குறங்குகளை— திருத்தல்களை
வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!
குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை
புடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—ஹங்கியபேய்ச்சி முலைகளைவந்துண்டிட்டு. கரளாயத்தால் வந்த பரகாசத்தை
புடையளான பூதனையுடைய முலைகளைப் பசைபறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று—
ஒரு முழுச் சொல்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை. செய்த பாக்ரமம் ஒன்றுப்
பெரியாதபடி உறங்குவவன்போலக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கொளித்தபாதி. பரஹ்லாத
விஷயமான சிற்றந்தையுடையனு ஹிரண்யனுடையமர்வை முற்காலத்திலே பிளந்து பொ
கட்டவனுடைய அச்சவந்திதாற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி
முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகுற முலையையுடைய ரீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ௫

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையினழகையதுபவித்த வரந்தரம், திருக்கடிப்படுகைத்
தினழகையதுபவிக்கிறார்.

மு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடைய

சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி

லத்தத்தின் பத்தாநாட்டோன்றிய வச்சுதன்

முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. கா

பதவுரை.

மத்த களிறு— மத்த கஜங்களைபுடையரான
வசு தேவர் தம்முடைய— ஸ்ரீ வஸு தேவ
ருடைய

சித்தம் பிரியாத— ஹந்தபத்தைப் பிரி
யாத

தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்

வயிற்றில்— வயிற்றிலே

அத்தத்தின் பத்தாமாநாள்— ஹஸ்த நக்ஷத்

ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே

தோன்றிய— ஆவிர்ப்பவித்த

அச்சுதன்— அபித்தாரை நழுவவிடாதகண்
ணனுடைய

முத்தம் இருந்த ஆ— † சண்ணம் இருந்த
படியை

காணீர்!— காணுங்கோள்!
முகிழ் நகையீர்!— மந்தன்மிதமுடையபெண்
காள்!

வந்துகாணீர்— (ஏ - அசை.)

† 'சண்ணம்' என்றும், 'முத்தம்' என்றும்,
'மொட்டு' என்றும் இவை (பாலிசர்களின்)

குஹ்ய வயவத்துக்குப் பர்பாய நாமங்களாக வழங்கு
தல் மரபு.

வ்யா.—மத்தவித்தபாதி. மத்தகஜங்களை புடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய
ஹந்தயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டியின் வயிற்றிலே. அத்தத்தினி
த்தபாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந புரராகையாலே விரோதிகள் அறி

விடாதவனுடைய முத்தமிழ்நூற்படிப்பைக்காணுங்கோள். முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. முகிழாநின்னுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்நகை- மந்தஸ்திதம்.

அ. - ஏழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்பரேசத்தினமுகையறுபவித்த வரந்தரம், திருமருங்கினமுகையறுபவிக்கிறார்.

மு. - இருங்கை மதகளி நீர்க்கின்ற வளைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இரும் கை— பெரிய துதிக்கையை யுடைய
மத களியு— மத்த கஜமான குவலயா
பிடத்தை
சர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்
யுள்ள பாகளை
பருங்கு— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஒடும்— ஓடாநின்ற
பரமன் தன்— பாமனான கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றோடே
சேர்ந்த)
மருங்கும்— திருமருங்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
வாள் துதலீர்— ஒளியிய நெற்றியையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கையித்யாதி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபிடத்தைத் தன்வசமாக நடத்தா நின்னுள்ள பாகளைக்கொண்டு. பருங்குதல்- கொல்லுதல். பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று குதித்த பாமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற வர்களிலே ஸீலோபகரணங்களிலே ஆணையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜமென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரமனென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்நாணும், முத்துவடமும், இவற்றோடேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடிபைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர் வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினமுகையறுபவித்த வரந்தரம், திருவுந்தியினமுகையறுபவிக்கிறார்.

(க) “ அசுபுதபா நுநா- தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிரப்பூதம் ”

பதவுரை.

வந்த— தன்னோடு விளையாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்கரித்து
தந்த கனிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
புடைய ஆணைக்குட்டிபோலே
தானே— தானே (முக்யனாய்)
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனை
கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாபி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்
களைபுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்;- (ஏ அசை.)

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்னோடே விளையாடவந்ததன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான
மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, தா
னொருதலையாகநின்று பலாத்கரித்து, கொம்புகிழ்ந்த இளவாணை போலே தானே
பாதாநனாய் விளையாடும். நந்தனிட்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, பூநீநந்தகோபர்
ஸந்திதியில் ஸவிறயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை புடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி.
மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிரிழையீர் வந்து
காணுங்கோள். இழை— ஆபரணம். அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யறுபவித்த வந்ததாம், திருவுந்தித்
தினழகை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யாச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளிவலையீர் வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிரும் கடல்நிற } கோஷிக்கிற கடலின்
வண்ணனை } நிறம்போன்ற நிறத்தை
புடையவனை
ஆச்சி— திருத்தாயாரான யசோதை
மதுர முலைஊட்டி—இனிய முலைப்பாலைஊட்டி
வஞ்சித்துவைத்து— வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாட்பால்— பழகின கயிற்றாலே

ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவாயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணமினி!
ஒளி வலையீர்!— ஒளிமிக்க வலையையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்;- (ஏ - அசை.)

“அதிரும் கடல்” என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுகிறது. ஆச்சி மதுமுலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்து. பெற்ற தாயானவன் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி, மேல், தான் இவனைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வஞ்சித்துவைத்து. பதவித்யாதி. தன்னினைவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழக்கி ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிடந்ததொரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழுப்பு காணலாப்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுகாத்தினழகை யதுபவித்த வந்ததாம், திருமார்வினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
சுருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ௮.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் - மிகவும் பெரிதான உர லோடு	சுரு மா மணிப்பூண்— மிகச் சிறந்ததான கௌஸ்துபாபரணம்
பிணிப்புண்டு இருந்து- கட்டுண்டிருந்து	குலாவி திகழும் - அசைந்து விளங்காநின் றுள்ள
அங்கு— அத்தசையிலே	திருமார்விருந்தது—திருமார்பிருந்தபடியை
இரு மா மருதம்—இரண்டு பெரிய மருதமரங் களை	காணீர்!— பாருங்கள்!
இறுத்த— முறித்த	சே இழையீர்!—செவ்விய ஆபரணங்களையுடை ய பெண்காள்!
இப்பிள்ளை— இந்தபிள்ளையுடைய	வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா.—பெருமாரித்யாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தசையிலே அத்தையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்தநின்ற இரண்டு பெரியமருதங்களின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முத்தானவிவனுடைய, சுருமா வித்யாதி. ச்ரேஷ்டமாய் ச்லாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின் றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௮.

அ. பதினேராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யதுபவித்தவந்ததாம், திருத்தோள் களினழகை யதுபவிக்கிறார்.

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற)
நாள்கள்
ஓர் நாலு ஐந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு
நாலைந்து மாதத்தளவிலே
சகடத்தை— சகடாஸுரனை
தானே நிமிர்த்து— காலேத்தூக்கி
சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,
வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்

வளை— வளைந்திருக்கிற
எயிறு— பற்களையுடைய பூதநாயின்
ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை
வவ்வினான்— அபஹரித்தவனுடைய
தோள்கள் இருந்தஆ—தோள்களிருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!
சுரி சூழலீர்!— சுருண்ட சூழலையுடையபெண்
காள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து
மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்ச என்றும் ஒன்பதென்றும் இருபதென்
றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பரராகையாலே;
தர்ஷடிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தானேயித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற
விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை முலைவரவுதாழ்த்
துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அந்நபார்த்தமாகத்
திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்ரமாகத் தட்
டில்லையிரே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டுடன்றபடி. வாள்கொளிய்யாதி. ஒளியை
யுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியபுயிரை
அபஹரித்தவனுடைய. “ பேய்ச்சி பெருமுழையுடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான் ”
என்னக்கடவதிரே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸநமாயிருக்க,
மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷயாவன்று; ஹர்ஷாதிசுபத்தாலே இன்னபடி சொல்லவே
ணுமென்றறியாமை. எயிறை யுடையவளை எயிறு என்கிறது, “ லுண்டொடி ” என்னு
மாபோலே. தோள்களிய்யாதி. அவன் முலைப்பாலோடே உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது
நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட சூழலையு
டையரான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ௧௧

அ. பன்னிரண்டாப்பாட்டு. திருத்தோளினைழகை யதுபவித்த வந்தநதம், திருக்
கைத்தலத்தினைழகை யதுபவிக்கொர்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைவளர்க்கின்ற

செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறப்பிள்ளை

நெய்த்தலை நேயியுஞ் சங்குநிலாவிய

கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கநங்குழையீர் வந்து காணீரே. ௧௨.

பதவுரை.

மை தடம் கண்ணி - கறுத்து விசாலமான
கண்ணையுடைய
அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி;
வளர்க்கின்ற-வளர்க்கிற
தலை செய்— உயர்ந்த வாயிலே
நீலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போ
ன்ற நிறத்தையுடையனான
சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய
நெய்— கூரியதான

தலை— நுதியையுடைய
நெய்யும்— திருவாழியும்
சங்கும்— திருச்சங்கும்
நிலாவிய— அமைந்திராநின் னுள்ள
கைத்தலங்கள்— திருக்கைத்தலங்களை
வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள்;
கனம் குழையீர்!—பொன்னுலச்செய்த தோத்
ரபாணங்களைபுடைய பெண்கள்!
வந்துகாணீர்!—; (ஏ-அவை.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்ணையுடையவளென் னுதல்; அஞ்சநாலங்கர் தமாய் விஸ்தர்தமாயிருந்துள்ள கண்ணையுடையவ ளென்னுதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படி யிருந்துள்ள கண்ணழகையுடைய யசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிவளர்ச்சிற. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்களையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையித்யாதி. பூஸாரமுள்ள கெடுத்தத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத் தையுடையனான சிறுபிள்ளையினுடைய. அவன் சீராட்டி வளர்த்த கீழுசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றுமபடி யிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநெய்யும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியை யுடைத்தான திருவாழி யென்னு தல்; ஆயுத ஸாமான்யத்தாலே நெய்ப்பணிந்திருக்கும் திருவாழி யென்னுதல்; “கையெல்லாம் நெய்” என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழி யென்னுதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்க வும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னொசையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸூரப ஞ்சஜந்ரமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின் னுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்றான் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமித்யாதி. திருக் கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந் காதில் நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். கருமென்று - பொன்னுசவுமாம். கஉ

அ. பதின்முன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யதுபவித்த வநந்தரம், திருக்கமுத்தினழகை யதுபவிக்கிறார்.

மு.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகனாகக்

கொண்வேளர்க்கின்ற கோவலர்துடற்றகு

அண்டமு நாடு மடங்க விழுங்கிய

கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையிர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

கொண்டு— விக்கிரித்து
வளர்கின்ற— வளர்க்கிற
சேவல் குட்டித்து— கோபகுமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாமம்— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா
சேதநங்களையும்.

அடங்கா— முழுதும்
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபலீகரித்த)
கண்டம்— திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடிபை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையார்!— அழகியபெண்களார்!
வந்துகாணீர்!; (ஏ - அகச.)

வ்யா. வண்டமித்யாதி. பிள்ளைகள் அனுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்
கரித்துக்கொண்டிருப்பார்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும்
முடிக்கையாலே மதுபாநம்பண்ணும் வண்டிகளுக்கு வஸ்தவப்படி இவள் குழலிறே. ஆகை
யாலே வண்டிகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடியன குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி
தன்மகனாக வ்வேறுகித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூநீரந்தேகோபம்மகனுக்கு. இவர் அடியறிந்
தவராகையாலே “மகனாகக்கொண்டு” என்கிறார்; அவள், “தன்மகன்” என்றிறே நினை
ச்சுதிருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டார்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை
யும் திருவாய்நிலை ஒருபுடையிலே அடங்கும்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி
கதிர்ப்பாடபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி
யிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிருபைகளான நீங்
கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்தரீகள். ... *கந

அ. பதினாம்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யறுபவித்த வந்ததரம் திருப்பவளத்
தினழகை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றேடுத்துக்கொண்டு

அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்

தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்

சேந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே.

கசு

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— “கொவ்வைக்கனிபோன்ற
அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி
போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக” என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக்
கொண்டு

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால்— கோவை வாயாலே
தருக்கி— நெருக்கி
பருகும்— பாகம் பண்ணுகிற
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோ

வைவாயை

வ்யா. என் தொண்டையித்யாதி. ஆ தொண்டையோலே யிருக்கிற திருப்பவளத்
தையும் ஸிஹமக் கன்றுபோலே செருக்கையுமுடையனு யிருக்கிறகிவனை யென்னுடையவ
னென்று அபிமாமித்து வாவென்று அழைத்து எடுத்துக்கொண்டு இடைப்பெண்களெல்லா
ரும் அழகிய தொண்டையோலே யிருக்கிற திருவதாந்திலுமிஹ அந்தந்த ஆதரித்
துத் தங்கள் கோவைவாயாலே நெருக்கப் பாடிப்பண்ணுகிற. தருக்கிப் பருகுமென்றது -
செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். இச்சேந்தொண்டை யித்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப்
பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த
ஆபாணங்களை யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... * ௧௪.

அ. பதினெந்தாம்பாட்டு. திருப்பவளத்தி னழகை யறுபவித்த வந்தாம் திருமுக
மண்டலத்தின் ஸமுதாய சோபையை யறுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிந்நம்பிக்கு
வாக்கு ஈயமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணரே மொய்துழலீர் வந்துகாணரே. கரு.

படிவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி	நயமும்— திருக்கண்களும்
நோக்கி - (திருமேனியின் மென்மைக்குத்	வாயும்— திருவதாமும் (அல்லது) வாய்ந்
தகுதியாம்படி) பார்த்து	திருக்கிற
நுணுக்கிய— அரைத்த	முறுவலும்— மந்தஸமிதமும்
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலே	மூக்கும்— மூக்கும்
நாக்கு வழித்து— நாகை வழித்து	இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
நீராட்டும்— திருமஞ்சளம் பண்ணுகிற	காணீர்!— பாருங்கள்;
இந்நம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணான	மொய் குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய
கண்ணனுக்கு	பெண்கள்!
வாக்கும்— வாக்கும்	வந்துகாணீர்!— (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்யாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி
அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நோகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலே திருநாவைவழித்து
திருமஞ்சளம் செய்யும்படி விதேயதபா பூர்ணான விவனுக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா
முதலானாரை நாமகரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், ‘என்னைப்பாரீர் என்னைப்பாரீ’ என்ன
அவர்களைக் கடாஷித்திற திருநயநங்களும் மந்தஸமிதம்செய்ய உபகரமிக்கிற திரு அதாஸ்பு
ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸமிதமும், “ மாட்டுப் கற்பகத்தின் வல்லி
யோ கொழுந்தோ வறியேன் ” என்று நியத ஸந்தேஹஜகமான திருமூக்குமாகிற விச்
சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள் ; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்
கோள். ... * ௧௫.

மூ.—விண்கோ ளமர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனாய் வந்து
திண்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. யசு.

பதவுரை.

விண் கொள்—	ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப் பிட மாகவுடைய	அசுரர்—	அஸுரர்கள்
அமர்கள்—	இந்த்ராதி தேவதைகளின்	தேப—	கூழிக்கும்படி
வேதனை—	துன்பமானது	வளர்கின்றான்—	வளரா நிற்கிற கண்ணுடைய
தீர—	தீரும்படியாக	கண்கள் இருந்த ஆ—	திருக்கண்களிருந்த படியை
முன்—	முன்னே	காணீர்!—	காணுங்கள்! ;
மண் கொள்—	பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய	கனம் வளையீர்!—	பொன் வளையையுடைய பெண்காள்!
வசுதேவர் தம்—	வஸுதேவருக்கு		
மகனுபவந்து—	புத்ரனுபவந்து அவதரித்து		
திண் கொள்—	வலிமை கொண்ட	வந்துகாணீர்!—	(ஏ- அசுச.)

வ்யா. விண்கொளித்யாதி. அவதாரப்ரயோஜனம் ஸாது பரித்ராணாதிக ளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு ஆஸுரப்ரகர்திக ளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவ ருக்கு புத்ரனாய் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் லுக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னை தேவர்கள் லுக்கம் தீர்க்கக்காக்க முன்னே யிங்கேவந்தவரித் தானாய்த்து. “தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக்கடவதிறே. திண்கொளித்யாதி. காயபலமும் மரோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கூடியித் துச் செல்லும்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுர வர்கம் கூடினமாய்விட்டதிறே. கண்களித்யாதி. இப்படி அதுகூலாகூணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தழைக்கவும் அவர்கள் கூடியிக்கவும் கடாக்கிற்கும் திருக்கண்களினமுகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள் ; பொன்னாலே செய்தவளையையுடைய ரீங்கன் வந்து காணுங்கோள். *கசு.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினமுகையநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புரு வத்தினமுகையநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின்வடிவோக்குந் தேவகிபேற்ற
உருவுகரிய வொளி மணிவண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. கள.

புருவம்— மூலையுடைய
 நிரம்பாமே— முதிருவதற்கு முன்னமே
 பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
 உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
 திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரிப்பிராட்டி
 யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையனான
 தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
 பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
 உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்

மணி— மணிபோன்ற
 வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
 புருவம்— திருப்புருவங்கள்
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை
 உடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!— (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு
 விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்
 னே *திண்கொள் அசுரரைத் தேயவளருகைபாலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக,
 பூதநாசகடபமனார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்திறே நிரஸித்துச் சென்றது.
 திருவின்வடிவோக்கும் தேவகிபெற்ற. லக்ஷ்மீ தூல்யஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்ப
 டிக்கீடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவோக்கு மென்கையாலே- கீழ் “ உள்ளமுதன்ன
 தேவகி ” என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றிறே.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடி
 வையுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்
 புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணாலங்கர்தமான முலையையுடைய நீங்கள்
 வந்து காணுங்கோள். ... *கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யதுபவித்த வந்தரம், திரு
 மகரக்குழைநாழி னழகை யதுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும
 உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
 வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிலை
 திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமிபையும்
 மலையும்— பர்வதங்களையும்
 கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
 உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
 உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்
 கிற வளவில்
 மகிழ்ந்து— உகந்து
 உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
 பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு

எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திரு
 நிறங் கொண்ட
 மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான
 இவை— இவற்றின்
 திண்ணம்— திண்மை
 இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
 காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
 சே இழையீர்!— அழகிய ஆபரணங்களை
 யுடைய பெண்காள்!
 வந்துகாணீர்!— (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணும்த்யாதி. ஸர்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வங்
களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற் றுமுன் டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரள
யங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவனில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பற்றேறேமே!'
என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணமி
த்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருகிறத்தையும் ஸ்வஸம்ஸ்தான வைசிறியால் வந்த
அழகையுமுடைய திருமகசுக்குழைகளான விவற்றினுடைய, சுண்டலர்கள் சுண்ணையும்
நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மை யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; உழைய ஆபர
ணங்களாலே அலங்காரத்தைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கஅ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகசுக் குழையினழகையதுபவித்த வரந்தரம்,
திருநெற்றியினழகையதுபவிக்கிறார்.

மு.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை

இழைத்து— கட்டி

திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய

முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்குற) சிறு சுளகு
களையும் [சிறு முறம்]

தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபானை
களையும்

முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளைபா
டுகிற

பூவையும்— நாகணைவாய்ப் புள்ளையும்

பற்றி— கையைப்பிடித்து

பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு

ஓடும் — ஓடுகிற

பரமன்றன்— (தீம்பில்) தலைவனானவனுடைய

நெற்றி — திருநெற்றி

இருந்த ஆ— இருந்தபடியை

காணீர்! — காணுங்கோள்;

நேர் இழையீர்! — நேரிதான ஆபரணங்களை
உடைபபெண்காள்!

வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அகச.)

வ்யா. முற்றிலும்த்யாதி. கொட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிவிற பெண்களை, மணல்
கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபானையையும், முன்கைமேல்வைத்
துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணைவாய்ப்புள். பற்றியித்யாதி.
கையைப்பிடித்து, வன்மைபாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிக்கொடாமல் ஓடும் தீம்பில் தலைவ
னானவனுடைய. நெற்றியித்யாதி. அந்த ஆபரணத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அருட்பின் திரு
நெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; துண்ணியதான ஆபரணங்களுடைய நீங்கள் வந்து
காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு துட்பமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌக்யம்மாதல்;
ஸௌக்யமாற்பாடுகளுடைய லாகவாதல்;

அழகிய - அழகியதாய்

பை பொன்னின்- பசும்பொன்னால் செய்யப்
பட்ட

கோல் - கோலை

அம் கை— அழகிய கையாலே

கொண்டு - பிடித்துக்கொண்டு

கழல்கள் - திருவடிகளில் சாத்தி யிருக்கிற
வீரக்கழல்களும்

சுதங்கை - சுதங்கைகளும்

கலந்து - சேர்ந்து

எங்கும் ஆர்ப்ப - எங்கும் ஒலிக்க

மழம் - இளமை பொருந்திய

கன்று இனங்கள் - கன்றுகளின் கூட்டங்களை

மறித்து - மடக்கி

திரிவான்— திரிகிறவனுடைய

குழல்கள் - திருக்குழல்கள்

இருந்த ஆ - இருந்தபடியை

காணீர்! - பாருங்கள்;

குவி முலையீர்! - குவியும் முலைகளைப்புகைய
பெண்கள்!

வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவியாத். சுண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, கழல்களிட்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரவேடுகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல் சுளும் சுதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்க தவனிச்சு. மழகன்றிட்யாதி. இளங் கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து ஸஞ்சரியாநின்றனவ னுடைய. குழல்களிட்யாதி. “ நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னோடி ” என்கிறபடியே அதிரவேடுகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்கா ணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். உடி

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சோன்ன

திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்

விருப்பாலுரைத்த விருபதோடோன்றும்

உரைப்பார்போய் ஷவகுந்தத் தோன்றுவர் தாமே. உக

பதவுரை.

சுரும்பு ஆர்— வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும்
படியான

குழலி— மயிர்முடியையுடைய

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்

முன்— அவதாரஸமயத்தில்

சொன்ன— (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக்
காட்டிச்) சொன்ன

திருப்பாத கேசத்தை— பாதாதிசேசாந்த வர்
ணந்ததை

பட்டன்— பட்டாபரண
 விருப்பால்— மிக்க ஆதர்த்தால்
 உரைத்த— அருளிச்செய்த
 இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பாச
 ரங்கனையும்

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
 ஒன் லுவர்—பொருத்தி யிருப்பார்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. சுருப்பார்குழலியி த்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பார்கொன்றிநனிநா,
 சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் முடித்த பூக்களின் மதுவைப்பாரம் பண்ணுகைக்காக
 வண்டுகள் எப்போதும் படித்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய யசோதைப்பிராட்டி. முன்
 சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அதுபவித்து, பிறர்க்கும் அழைத்
 துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிசேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரருக்கு
 நிர்வாஹகாரப் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அப்பாதரத்தோடே அருளிச்செய்த.
 அவருடைய ஆதர்த்தளவு மன்றிறே யிவருடையவாதரம்.

“ கோதைக்குழலாளசோதை ” “ பனைத்தோளிளவாப்ச்சி ” “ ஸைத்தாங்கண்
 னியசோதை ” இத்தாதிசுளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும்,
 “ உழந்தான் நறுநெய் ” “ அதிருங் கடல்நிற வண்ணன் ” “ நோக்கி யசோதை ” இந்
 யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷடிதங்களாகச் சொன்னவையும், “ மழங்கொளிர்ணியன்
 மார்வை முன்கீண்டான் ” “ இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை ” “ சகடந்ததைச் சாடிப்
 போய் வாள்கொள்வனை யெயிற்றருயிர் வவ்வினா ” இத்தாதிசுளாலே இவனுக்கு கிருபா
 மாக வருளிச்செய்த அவதாரந்தர சேஷடிதங்களும், இவ்வவதாரத்தினால் உத்தரகால
 சேஷடிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் கரையாற
 மதிரலமருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்கும்படியான தகை பிறந்த
 இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதாதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடைபராய்க்கொண்டு அதுபவித்த
 தும் இவன் பாதாதிசேசமதுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுபான் வினா
 வே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, “ அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாத
 கேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த ” என்றருளிச்செய்தாராயிற்று.
 இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வகையிட்டுக் கொண்டு
 கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாதிப்பாராயமாகச்சொல்
 லுவாரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையே யாகிலும் சப்தமாதரத்தைச் சொல்லுவாரென்னுதல்.
 போயித்யாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணதுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்
 திலேபோய் “ சூழந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அவனை யதுபவித்தா
 மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உ.க.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆக- திருமொழி, ௨ - க்கு, பாட்டு- ௩௧.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யதுபவித்தாராய்சின்றர்; இனிமேல், வளர்பின்னையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்வரூபாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனாய் நாராயணசப்தவாச்பனாய் ஸர்வேச்வரன், யாதோரிடத்திலே யாதோரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி சுமந சயநாதிகளாகக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவனாய் கிஞ்சித் கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணாதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மனோதித்துக் கண்டானாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மயர்வற மதி நல மருளப்பெற்றவ சாகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மையையும் நீர்மையையு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய ப்ருவத்துக் கரு குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி

ஆணிப்பொன்றாச்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்

பேணியுனக்குப் பிரமன் விதேந்தான்

மாணிக்கமுளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்—(இரண்டற்கும்) மாணிக்கத்தை

கட்டி—கட்டியும்

இடை— நடுவில்

வயிரம்— வயிரத்தை

கட்டி—கட்டியும்

ஆணி பொன்றால்—மாற்றுபார்த்த பொன்றாலே

செய்த—செய்யப்பட்ட

பண்ணம்—அழகிய

புது தொட்டில்—சிறிய தொட்டிலே

பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்

பேணி— உகந்து

உனக்கு— உனக்கு

விடுதந்தான்— அனுப்பினான்;

மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு

குறளனே!—வாழ்நாளைவனே!

தாலேலோ—தாலேலோ;

வையம்—உலகங்களை

அளந்தானே!—தரின்க்ரமனாய் அளந்தவனே!

தாலேலோ—;

† தால் ஏல் ஓ. தால்—நாக்கு. ஏல் ஓ என்னு மிவை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டிலி லிட்டு பெண்கள் நாவை அசைத்து ஒலித்துச் சீராட்டுதலை ' தாலேலோ ' என்று வழங்குதல் மரபு.

மாணிக்கமித்யாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பகைத்
தொடர்பாகக் கொண்டு ஒழுங்குபடக் கட்டி, “இதுக்குமேலே மாற்றில்லை” என்னும்ப
பொன் பொன்னுலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாய்ப்படி
சிப் பதாமி நுத்துள்ள தொட்டிலை. பேணியித்யாதி. ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட்
டான். மாணியித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ர
ஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரத்த வர்மநூபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத்
தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளர்த்த த்ரிவிக்காமனுனவனே! தாலேலோ. க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்ககந்தரம் பரிகணிதனுப் ஈசுவராபிமாநியான
ருத்ரன் கிருந்திகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ

இடை விரலிக் கோத்த வேழிற்றெழ்கினோடு

விடையேறு காபாலி ஈசன் விதேந்தான்

உடையாயழேலழில் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை,

உடை ஆர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணிபோட்டு—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரலி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழ்கினோடும்—¶ இடைச்சுரிகையோடுகூட
ஒன்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான அரை
வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹருய்

காபாலி—கபாலதாரியாய்

ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனுன

ருத்ரன்

விடுதந்தான்—தொடுத்தனுப்பினான்;

உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!

அழேல்! அழேல்!!—அழாதேகொள், அழா

தேகொள்;

தாலேலோ—;

உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த

ருளினவனே!

தாலேலோ—;

¶ இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகுகிறகத்தி.

வ்யா. உடையித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு
நடுவே கலக்கிக் கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம்.
பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையித்யாதி. ரிஷபவாஹருய் கபால நிருபகனும்.
ஸ்வகோஷட்டிக்கு சியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயித்யாதி. ஒருவர்
'என்னது' என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற
எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேகொள்! அழாதேகொள்!! தாலேலோ. உலகமித்யாதி.
திருவுலகளந்தருளின வர்த்தாரத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்தவத்தை அடிப்படுத்தி
வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா
வசைத்தல்.

இந்திரன்ருனு மெழிவுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனுய்நின்றுன்றலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. ௩.

பதவுரை.

என்—எனக்கு

தம் பிரானுர் - ஸ்வாமியாய்

எழில்—அழகிய

திருமார்வற்கு—திருமார்வை யுடையவனுப்

அழகிய சந்தம்—அழகிய சிறந்ததையுடைய

தாமரைத் தாளற்கு—தாமரைப் பூப்போன்ற

திருவடிகளை யுடையவனு உனக்கு

இந்திரன் தானும்—தேவதந்தானும்

எழில் உடை—அழகை உடையதான

கிண்கிணி—கிண்கிணியை

தந்து—தொனர்த்து ஸமர்ப்பித்து

உவனுப் பின்றான்—* அதுர விபரகர்ஷ்டனுப்
பின்றான்;

தாலேலோ—;

தாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திரு
க்கண்ணையுடையவனே!

தாலேலோ—;

* அதுரவிபரகர்ஷ்டன்—ஸமீபத்திலும் ஆரத்
திலுமின்றியே நயவஸ்தனாயிருக்கும்வன்.

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவிது - திருமார்பினமுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சந்த மித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. தரைலோக்ய பிரவாஹகளுன முதன்மைபை யுடைய இந்தரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வரைச்சம்மேதோற்ற அதுர விபரகர்ஷ்டனுப் பின்றான், தாலேலோ. தாமரைபித்யாதி. கிஞ்சித்தகரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... * ௩.

அ. நாலாட்பாட்டு. இந்தரனுக்குக் கிழாய், தனித்தனி பாதாளான தேவர்கள் ஸமுதாயேந பண்ணின கிஞ்சித்தகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்

அங்கைச் சரிலளையு நாணு மரைத்தோடரும்

அங்கண் விசம்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்

சேங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிங்கமே தாலேலோ ச.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த

வலம் புரியும்— வலம்புரிச் சங்கமும்

சே அடி— செவ்விய திருவடிகளில் சாத்தத்

தருந்த

அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலங்
காரமான

சரி வளையு— முன்கைவளைகளும், திருந்
தோள்வளைகளும்

நாணும் - திருமார்பில் சாத்தத்தகை பொன்
காணும்

அந்நாடு— அநாநாணும்
 (ஆழியிலுற்றை,)
 அந்நாடு— அழகியதாய் விசாலமான
 அந்நாடு— ஸ்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள
 அந்நாடு— தேவர்கள்
 அந்நாடு— கொடுத்த தனுப்பினர்கள்,
 அந்நாடு— சிவந்த கண்களையும்

கரு முகிலே!— கறுத்தமேகம்போன்ற வடி-
 வையு முடையவனே!
 தாலேலோ-;
 தேவகி— தேவகிப் பிராட்டியின் வயிற்றில்
 பிறந்த
 சிங்கமே!—சிங்கக்கன்றுபோன்ற பிள்ளையே!
 தாலேலோ-;

வ்யா. சங்கித்யாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்கர்ஷ்டமாய் மங்களாவஹ
 மான வஸம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். “சேவடி கிண்
 கினி” பென்னைபாலே, “கிண்கினி” யென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச்
 சரித்தியாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்னைச்சரிசுகளும், திருத்தொள்வனைச்
 சூழ்ந்திருப்பதற்கு வஸம்புரியாகச் சாத்தத்தக்க நானும், அநா வடமும். அன்றிக் கே, அநாத்
 கொட்கோட்டைச் சேர்த்தபாலே, நானென்றது - அநாநாணாகவுமாம். அங்கனித்தியாதி. அழ
 கியதாய் இடமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வாழிட்டார்கள். சேங்க
 கித்தியாதி. தாபரணமும் வேண்டாதபடி தாமரை பூத்த காமமேகம்போலே சிவந்த
 திருக்கைகளோடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியிற்
 யாதி. தேவகிப் பிராட்டியவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிம்மக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக்
 கையுடையவனே! தாலேலோ. ச.

அ. பிந்தாய்பாட்டு. உத்தரதிக்கபாலனும் உதாரண வைச்சுவணன் கிஞ்சித்தகரித்த
 படிபைச் சொல்லுகிறது.

மு.—எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிவையென்று
 அழகிய வைம்படையு மாமுழங்கோண்டு
 வழவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன்
 தோமுதுவனாய் நின்றான் தாலேலோ தாமணிவண்ணனே தாலேலோ 10;

பதவுரை.

எழில் ஆர்— “அழகு கிஞ்சித்திருந்துள்ள
 திருமார்வுக்கு— பிராட்டி உறையும் மார்
 வில் சாத்துகைக்கு
 இவை ஏற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்”
 என்று— என்றெண்ணி
 அழகிய— அழகியதான
 வைம்படையும்— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்

வழுவில்— குற்றம் அற்ற
 கொடையான்— தாந்தையுடையனான
 வயிச்சிராவணன்— வைச்சுவணன்
 தோமுது— (இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு
 மென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு
 உவனாய்— அதாரவிபரக்கர்ஷ்டனாய்
 நின்றான்—;தாலேலோ-;
 தா— பரிசுத்தமான

வ்யா. எழுதித்தாதி. வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டிப்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமவை யென்று. அழகியவித்தாதி. அழகியதாயிருந் துள்ள பூரீபஞ்சாபுகமாகிற ஆபாணமும் *கோலமாமணியாரமும் கொண்டு. வழுவிலித்தாதி. கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முசித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையு டைப்பவனுள் வைத்தவனான். அரசவை, “அரா” என்னுமார்போலே, “வைச்சவனான்” என்கிறவித்தை, வாசிச்சிராவணனென்கிறது. தோழுதித்தாதி. இத்ததை யங்கீகரிக்கவேணு மென்று அஞ்ஞலிபண்ணிக்கொண்டு அநுரணிபா கர்ஷ்டனாய் நின்றான், தாலேலோ. தாமணி யித்தாதி. ஓராபாணமும் வேண்டாதபடி பழிப்பதற் கிலாத்கம்போலே யிருக்கிற வடிவையு டைப்பவனே! தாலேலோ. ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. பச்சிம் திப்பாலனாய் ஸமுத்தாதிபதியான வருணன் கிஞ்சித்தக ரித்தபடிபைச் சொல்லுகிறது.

௫.—ஒதக்கடலீ லொளிமுத்திராமும்

சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவகோயும்

மாதக்கவேன்று வருணன் விடுதந்தான்

சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளானே தாலேலோ. சு

பதவுரை.

ஒதம்— அலைபெரிபாதின்ற

கடலில்— ஸமுத்தரத்தில் உண்டாய்

ஒளி— ஒளியை உடைப்பதான

முத்தின்— முத்துக்களாலே கொக்கப்பட்ட

ஆரமும்— ஹாரத்தையும்

சாதி— (பல்ல) ஜாதியிலுண்டான

பவளமும்— பவளவடத்தையும்

சந்தம்— அழகியதான

சரி— முன்சை வகைகளையும்

வகையும்— தோள் வகைகளையும்

மாதக்க என்று— “விடையில் சிறந்ததாய் தரு

தியாயிருந்துள்ளவை” என்று

வருணன்— வருணாதேவனுள்வன்

விரித்தான்— கொடுத்தனுப்பினான்

சோதி சுடர்—மிக்கதேஜஸ்ஸை உடைத்தான

முடியாய்!— கிரீடத்தையுடைப்பவனே!

தாலேலோ-;

சுந்தரத்தோளனே!— அழகிய தோள்களை

யுடைப்பவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. ஒதமித்தாதி. திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளி யோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஆரமும். அதுக்கு பரபாகமாய்படி ஆக்க னன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவகோயும். திருக்கைக்குத் தகுதியாய்ப்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளும் வகைகளும். மாதக்கவித்தாதி. ஆதிராஜ்ய ஸௌசுகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடைப்பவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோ ளித்தாதி. ஆபாணங்கள் மிகையாய்ப்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடைப்பவனே! தாலேலோ.

தேனார் மலர்மேற் நிர்மலங்கை போத்தந்தாள்

கோனே! அழைலழைல் தூலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தூலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஆர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—செந்தாடையா மலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே
கை செய்து— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்
ணி

கண்ணியும்— மாலைபையும்
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி
செழும்— செழுமைதங்கிய
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற

கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசியையும்— திருநெற்றி மாலைபையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்தது அனுப்பினாள்;
கோனே!— ஸர்வசேஷியானவனே!
அழைல்! அழைல்!!— அழாதேகொன்! அழா
தேகொன்!!,

தூலேலோ-;

குடந்தைக் கிடந்தானே!— திருக்குடந்தையில்
திருக்கண்ணாந்திருநீனவனே!
தூலேலோ.

வ்யா. காணரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளமுதையாலே தலமுதல் துபரிமனோத்தர
மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின திருமாலையும். வாண
ரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்ச் சோலை செய்து நிற்கிற கற்
பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேனார்மலர். தேன்மலர்ந்த செந்தாமரை
மலரின்மேலே நிற்பவாஸம் செய்பா நிற்பாளாய், (ச) “யாவதிஸு கூபாரிணீ” என்னும்
பருவத்தை யுடையனான பெரியபிராட்டியார் வரவிட்டாள். கோனேயித்யாதி. கல்லாரும்
கிஞ்சித்தகிக்க வேண்டுமென்பது ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனே! அழாதேகொன் அழாதேகொன்
தூலேலோ. குடந்தையித்யாதி. அந்த மேன்மைக் கெடிக்ந்ததான நீர்மை தோன்றல்
திருக்குடந்தையிலே கணவனாக்ந்தவனே! தூலேலோ. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அருந்தாம் பரிசுணியதூபான ஸ்ரீ
பூமிப்பிராட்டி வரவிட்ட உபஹார விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கச்சோடு பொற்கிறைக்கக் காம்பு காகவளை
உச்சிமணிச் சுட்டி யோண்டா ணிவரப் டொழி
அச்சுதனுக் கேன்றவநியார் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய்! தூலேலோ நாராயண அழைல் தூலேலோ அ.

பதவுரை.

கச்சோடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்
கட்டுமதான கச்சோடுகூட
பொன்— ஸ்பந்திற் றையமர்
பென்— உடைவானையும்

காம்பு— ஈ அறுக்காய்ப் பன் கேலைபையும்
கருகம்— பொன்னுல செய்யப்பட்ட
ஈ அறுக்காய்ப்பன்சேலை— சிறிய கீற்றுக்களையுடைய
உலர்ச்சு.

முன்— தருவதற்கு இழைத்த
கட்டி— திருநெற்றியில் சாத்தும்சட்டியையும்
ஒன் தான்— ஒன் லிய தானையுடைத்தாய்
நினை— ஒழுங்கான
பொன் பூ— பொற்பூவையும்

பொத்தந்தான்— வரவிட்டான்
நஞ்சு முலை— விஷமெற்றின பூதநாயின் முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
தாலேலோ;-
நாயாபனா!; அழேல்; தாலேலோ;-

வ்யா. கச்சித்பாதி. திருவனையில் சாத்தின பரிபட்டத்தின் மேலே கட்டுமதான கச்சோடே அதிலே சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவனாக்கு அது குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காம்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன் வளையும், திருமுடியிலே சாத்துகைக்கு ரத்தாலங்கீர்தமான சட்டியும், ஒன் லிய தானையுடைத் தாய், திருமுடியிலே ஒழுங்குபடச் சாத்துகைக்கிடான பொற்பூவும், அச்சுதனித்யாதி. ஆச் ரிதரை ஒருகாலமும் நயவனிடாதவனுக்கென்று பூநீபூம்பிராட்டி வரவிட்டான். நச்சுமுலை யித்யாதி. பூபாரசிசைநம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டி, பூதநையை முடிக்கைக்காக அவளு டைப நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணவித்யாதி. உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் கிஞ்சித்தரிக்க வேண்டும்படி உபவிபூதி நாதநவ ஸஞ்சகமான நாராயணசப்த வாச்யனவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. அவதாரகாலத்திலே ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப் போன பார்தவ விசேஷத்தாலே கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவர்த்தையான தூர்க்கை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாநுகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்தாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மெய் தீமிரு நானப்பொடியோடு மஞ்சளும்

செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சமுஞ் சிந்தாமும்

வெய்ய கலைப்பாக்கி கொண்டு வளாய் நின்றான்

அய்யா வழேலழேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலே

தீமிரும்— மந்திக்கைக்கு ஈடான

நானப்பொடியோடு— கஸ்தூரி, கருப்பூர்,

சந்தனம் முதலிய ஸந்தப்பொடியோடு கூட

மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்

செய்ய— சிவந்ததாய்

தடம்— விசாலமான

கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத்

தகுதியான

அஞ்சனமும்— மையையும்

செந்துமும்— விந்துவதையும்

வெய்ய— வெவ்விவ

கலை— ஆண்மனை

பாக்கி— வாஹகமாகவுடைபதூர்க்கையானவன்

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

உவளாய் நின்றான்— அது ரவிபாகர்ஷ்டையாய்

நின்றான்,

அய்யா!—ஸ்வாமியானவனே!

அழேல்! அழேல்!-, தாலேலோ-;

அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில்

அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளுமவனே!

தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மந்திக்கைக் கிடான சந்தந கஸ்தூரி கர்ப்ப
பூராதிரிஸுகந்ததர்விய ஸமுதாய சூர்ணத்தோடே நிறம்பெறச் சாத்தந்தக்க மஞ்சள் பொடி
யும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்தனகைக்குத் தருகியான அஞ்சன
மும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்தனகைக்குச் சிந்துமும். வெய்யவித்யாதி. வெவ்வி
தான கலையை வாகநமாவடிபைய துர்கையானவள் கொண்டுவந்து அதுரகிப்பகர்ஷ்டையாய்
நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாபியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள்
தாலேலோ. அரங்கத்தித்யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வததை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் 'மீகாபி
லில் திருவரவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே ! தாலேலோ. அன்றிக்கே, வெய்ய
கலைப்பாதி என்விறது, வெம்மை - விருப்பத்துக்கு வாகசமாயகையாலே ஸ்பர்ஹணியமான
கல்களை நாவிலே நின்று நடந்துகிற ஸர்வவதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லா
ருக்கும் பாதாநனாகச் சொல்லப்பட்ட பரஹ்மாவுக்குப் பாதாந மஹிஷ்யானவன் பண்ணின
கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறதென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுசஞ்சுச்சேர
நிர்வஹிக்கவுமாம்" 50.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முகையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
சேஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே ய்.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து, தாய்வடிவு கொண்டுவந்த	சேர்— சொந்துவந்திருக்கிற
பேய்ச்சி— பூதகையின்	புதுவை— மூதிவில்லி தூதரில் அவதரித்த
முலை— முலையை	பட்டன் — பரஹ்மேஜைத்தமரான பெரி யாழ்வார் அருளிச்செய்த
உண்ட— அவன் முடியும்படி உண்ட	சொல்— பாசகங்களை
அஞ்சன வண்ணனை—கரிப மேனியை உடைய கண்ணன்	எஞ்சாமை — குறைவுபடாமல்
ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை	வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டிய படிக்கை	இடர்தான்— துன்பமானது
செம் சொல்— செவ்விய சொல்லு உடைய	இல்லை— இல்லைப்பம்.
மறையவர்—மறைத்ததை நிரூபகமாக உடைய வர்கள்	

(ஏ - அஞ்சன.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. “தாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே பேயான தன்
வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதகையுடைய முலையை,
அவன் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே

பெரியதீயர் திருவடிகளை சாணம்.

அடிவாவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காணர் கச்சு மெய் வஞ்சனை தன்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ௩ - க்கு, பாட்டு-௪௩.

அ. திழிற்றிருமொழியிலே - யசோதைப் பிராட்டி. அவனுடைய வரசவாதுருண
மோக அழுதையை மாற்றிக் கண்வளர்ப்பண்ணுகைக்காகச் சொட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின
பாகாரத்தை தத்பாவயுத்தராய்க்கொண்டு தாமும் அப்படி அருள்செய்தார்; இன்பெல்,
தொட்டில் பருவம்போய், தவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பருவமானபின்பு அவன் கீணிலாழற்
றத்தேபோன்று தவழ்ந்து புழுதியானது, சந்தனை யழைப்பதான பாகாரத்தை, அவன்
அதுபவித்து அவனுக்குப்பாகச்சந்தனை வரச்சொல்லித் தான் பலகாலும் அழைத்தபாகாரத்
தை, தாமும் அதுபவபூர்வமாகப் பேசி வினியாகிறார். பரமபதத்தில்(௧)“அவா ௧௫ ௩ ௨ ௩”
வாண்கிறபடியே பெருமதிப்பனாய் ஒருவாந்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடா
க்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வார்த்த மில்லாமையாலே அநாதிக்
திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்ரகஷணுர்த்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர
ஸஜாதிபனாய் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மெப்ப்பாடு தோற்ற சைசவாத்தாவஸ்தனைகளை
அடைந்து தத்தவஸ்த்தாதுருணமாகச்செய்த சேஷபகாதினை அதுஸத்தித்தால் சுமயர்வற
மத்தினால் மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள்
அத்திலே வித்தராய் அதுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையுட்போ
லன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதிப்போம சிசயத்தாலே கோபஜம்பலாத ஆஸ்த்தா
நடல் பண்ணி, இவ்வவதார ஸம்மெல்லாம் அதுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர அவனுடைய பாலசே
ஷபதங்களில் ஒன்றும் நழுவகிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியானவது சந்தனை
அழைப்பதான சேஷபதங்களை தக்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அதுபவித்தாற்போலே
தாமும் அதுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மூ.—தன்முகத்துக்கட்டித் துங்கத்துங்சத் தவழ்ந்துபோய்
போன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியனாகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யீளமாமதீ !
நின்முகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

தன் முகத்து— தன் முகத்தில் (விளங்கு
கின்ற)

சுட்டி— சுட்டியானது
தூங்குதூங்க— பலகாலும் அசையுப்படி
பாகவும்

பொன் முகம்—அழகிய முகத்தையுடைய
கண்கணி— கண்கணியானது
ஆர்ப்ப— (கணகண என்று) ஒலிக்கும்படி
பாகவும்

தவழ்ந்துபோய்— தவழ்ந்துபோய்
புழுதி— தெருப்புழுதியை
அணிகின்றான்— அணியாதின்றவனாய்

என்பான்— என்பின்றோயான
கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய
கூத்தனை— அழகிய சேஷனை
மா— மிகவும்
இளம்— இளமை பொருந்திய
மதி!— சந்தானே!
நின் முகம்— உன் முகத்தில்
கண்— கண்கள்
உளஆகில்— உண்டேயானால்
நீ இங்கே கோக்கி போ— நீ இங்கே பார்த்துப் போ.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னிப்பாதி. வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கிலென்
டும்படியான தன் திருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக நாலும்படிகட்டின சுட்டியானது
தவழுதகைக்காகத் திருமுடியை காற்றுகையாலே பலகாலும் அசையுப்படியாகவும் திருவன
யிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை புடைத்தான கண்கணியானது தவறிக்கும்படி
யாகவும் தவழ்ந்து போய் புழுதியையாகின்றான். பொன் முகக் கண்கணியென்றது- சேவ
டிக்கண்கணியாகிற பாதுசத்தங்கைபாகவுமாம். அதிலே தவழுப்போது மிகவும் சப்திப்பது.
என்மகனிற்பாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மகோஹாரிசேஷத்ததை.
இளமாமதி. இத்தகைக்கண்டு கால் தாழ்த்து நிற்கவேண்டியிருக்க, அது செய்பாதே போகிற
அதிமுகத்தான சந்தானே. இளமாமதி யென்றது இளமைபால்மிக்க மதிவென்றபடி. நின்முக
மித்பாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த பாரோஜம் பெறும்
படி நீ இங்கே பார்த்துப் போ. க

மு.—என் சிறுக்குட்ட னெனக்கோ ரின்னமு தேம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாம் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனோடாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு
ஓர்— அகவிரிபமாய்
இன் அமுது— மதுமயான அமர்தம்போன்ற
வனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான
என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப் பிள்ளை

தன்— தன்னுடைய
சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்
காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உண்ணையே
காட்டி
அழைக்கின்றான்— அழைப்பாதின்றான்,
அஞ்சன வண்ணனோடு— கறுத்த வடிவை

ஆல் ஆட— வினாயாடல் ஆட

உறுதியேயல்— சுருதினுயகில்

மா— வடிவாலும் குவிர்த்தியாலும் உயர்ந்த

மதி!— சந்திரனே!

மகிழ்ச்சி— உகர்புத்திராந்த

ஒடிவா— சந்திரனே— இட்கொ.

வ்யா. இரண்டாப்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். என்னுடைய சிறுமகன்களை. எனக் கொரின்னமுது. பருவத்தாலும் செஷ்டதங்கனாலும் அத்தவியமாய் இனிதான் ஆய்தும் போலே எனக்கு ரஸாவஹனவன். எம்பிரான். எனக்கு புத்தரனுய்வந்தவநித்தும், தன் செஷ்டதங்களை மெல்லாம் அருபவிப்பித்தும், இப்படியே எல்லாப்படியாலும் எனக்கு உபகாரகனவன். தன்னித்யாதி. தனக்குத்தகுதியான சிறுக்கைகளிலே பலகாலும் உன்னை யே அழையா நின்றான். அஞ்சனமிய்யாதி. கண்டவர்கள் கண்ணிரும்படி அஞ்சன் போலே யிருக்கிற திருநித்ததை யுடையனான விவசேஷே வினாயாடலாட வேண்டியாகில். மஞ்சரித்யாதி. செஷ்டதிலே ரொருகி மஹாபாதே வடிவாலும் குவிர்த்தியாலும் கலக்கனான சந்திரனே! “கந்தவா பவழக்கப்பெற்றேயே” என்று உச்சத்து ஆகரத்தொழுக்கிற நடைபெற்றவை. உ

மு.—சுற்று மொளியெட்டரு சூழ்ந்து சோநிறத்தோங்கும்
எத்தனை செய்யிலு மென்மகன் முகனெரோவ்வாய்
வீத்தகன் கெங்கடவான னுன்னை விளக்கின்ற
கைத்தலநோமாமே யம்புலி கடிதோடிவா ந..

பதவுரை.

அம்புலி!— சந்திரனே!

ஒளி— ஒளியை உடைய

வாட்டம்— மண்டலமானது

சுற்று— சுற்றும்

சூழ்ந்து— சுழன்று

எங்கும்— எல்லாத்திசைகளிலும்

சோதி— ஜ்யோதிஸ்ஸாலே

பாத்து— வாய்வித்து

எத்தனை செய்யிலும்— எல்லாம்செய்தாலும்

என்மகன்— என் குமாரனுடைய

முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

மேர் ஒவ்வாய்— எல்லாநித்தாலும் நூற்ற
வனாக மாட்டாய்

வித்தகன்— ஆச்சர்யப் படத்தக்கவனாய்

வேங்கடம்— திருவேங்கட மலையில்

வாழ்கன்— எழுந்தருளியிருக்குமவன்

உன்னை— உன்னை

விளக்கின்ற— உகந்து அழைக்கின்ற

கைதலம்— திருக்கைத்தலமானது

தோவாமே— தோவாதுபடியாக

கடிது— மிகவும் கிணர்த்து

ஒடிவா— நடைஇட்டுவா.

வ்யா. மூன்றாப்பாட்டு. சுற்றுநித்யாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அகநாமாயக்கொண்டு சுற்றும் சுழன்று அகனங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேனுல்லாலே வாய்ப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும், என்மகனிட்யாதி. என்மகனுடைய ஸுவர்த்தமாய் ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு (சு)ஸ்வதா ஸதர்ச மாகமாட்டாய். வித்தகனிட்யாதி. அழகானும் (சு)னாதேஷ்ட தங்கனாலும் விஷயயநியஸைப் தர்மாநிகளான உன்போல்வரை உநாதிக் து.

மு.—சக்கரக்கையன் றடங்கண்ணன் மலர்விழித்து
ஒக்கலைமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்காண்
தக்கநிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்டுபுறத மலடனல்லைமேல் வாகண்டாய் ச.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரா!
சக்கரம்— திருவாழி ஆழ்வாளை
கையன்— திருக்கையிலே கொண்டவன்
தடம்— சுற்றாடில் நடப்பான்
கண்ணல்— திருக்கண்ணகால்
மலர்விழித்து— மலர்ப்பார்த்து
ஒக்கலைமேல் இருந்து— என் இரிப்பிலே
இருந்துகொண்டு
உன்னையே— உன்னை யே

சுட்டி காட்டுகான்!— குறித்துக் காட்டா
கிற்கும் காண்!;
தக்கநா— உனக்குத்தகுதியானத்தை
அறிச்சீயல்— உனருவாயாகில்
சலம் செய்யாதே— வெறுப்புச் செய்யாதே
[சலம்-கடம்பம்.]
மக்கள் பெறுத— பிள்ளைகளைப் பெறுத
மலடன்— வந்தபுறத
அல்ல எல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வாகண்டாய்!— வந்து சில் கிடாய்!.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. சக்கரக்கையன். * சுருதுமிடம் போரும் திருவாழிநாயக்
கையிலே புண்டாயவன். இத்தால்- நீ வராதொழித்தால் உன்னை சிசுக்கைக்கிடான பரிசு மு
டையவனென்றாக. தடங்கனித்தாதி இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே உன்னளவில்
பிரிதி தோற்ற மலர்ப்பார்த்து. ஒக்கலைமேலிருந்து. என்னுடைய மருங்கிலே யிருந்து
உன்னையித்தாதி. செஞ்ஞென்றில் கண்ணையாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா கிற்குங்காண்.
தக்கநிதியேல். உனக்குத்தகுதியானது அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்
ளும் அல்லாதகாலு யிருக்கிற நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்களிடையாதி. பிள்ளை
கள் பெறுத வந்தபவன்னளாகில் வந்துகொடு சில் கிடாய். ச

மு.—அழகிய வாயிலமுதலுற்றேளீவுறு
மழலைமுற்றுத விளஞ் சோல்லாவுன்னைக் கூவுகின்றான்
குழகன்சீர்தரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதி. ௫.

பதவுரை.

புகர்— தேஜஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையமுமுடைய
மதி!— சந்தானே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊதல்— ஊருகின் ஊள்ளு
அமுதம்— ஜலமாகு அமர்த்தத்தோடேகூடி.
தெளிவு உறா— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றாத— முற்றாதது மில்லாதிருக்கிற

கூவுகின்றான்— அழைப்பாகின்றான்;
குழகன்— எல்லாமோடும் கலந்திருப்பவ
னும்
சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே
தரியா கின்றவனுமான இவன்

ரின் செவி— உன்காதுகள்
புழை இல— துணை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதோ?
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவியாத் தி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறாநின்ற
ஜலமாகிற அமர்த்தத்தோடேகூடி உருத்தெரியாததாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல்
தானு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்சொல்லாலே உன்னையழையாநின்றான். குழகன். கொடுத்த
தார் கொடுத்தார் முலைகொல்லாமுண்டு, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்
கும் கலப்புடையவன். சிரீதரன். சிந்திச்சொன்ன நீர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையை
யுடையவன். ஸ்ரீதரன்வம் ஸர்வாதிக்ஷவ ஸஞ்சகமிதே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால்
போலே பலகாலும் அழையாநிற்க, கேளாதாப்போலே நீபோவுதியாகில். புழையித்யாதி.
உன்னுடைய செவி துணைஇல்லாதாதே. புழை-ஸுஷிரம். உன்னுடைய சீரவணைந்தீரியத்
துக்குப் பரையோஜநமில்லை யாகாதேவென்கை. புகர் மா மதி!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும்
பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... * ௫.

மூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமெந்துந் தடக்கையன்
கண்ணியில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலருகண்டாயுறங்கா விழில்
விண்டனின் மன்னிய மாமதி! விரைந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

விண்டனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதி!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்தரீன!
தண்டொடு— (“கொளமோதகி”) என்னும்
கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழிநையுபும்
சார்ங்கம்— (“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) ததுஸ்
ஸையும்
ஏந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகளையுடைய இவன்

கண்ணியில் கொள்ள— திருக்கண் வளர்ந்தரு
ளுவதாக
கருதி— நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான்— கொட்டாவி
விடாநின்றான்,
உறங்காவிழில்— கண்வளராமற்போனால்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அருகண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— தவறையாக
ஒடி வா—ஒடிவா.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. தண்டித்யாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்
றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்திருப்போலே ஸர்
வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளை யுடையவன். இவை

கொள்கை. கண்ணியிலித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதுக்கு ஸ-ஞ்சகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளுகின்றான். உண்டளிய்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அழுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாப். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமத் விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்த்தலத்திலே வர்த்தியாசிற்பானாய் வடிவிற்பெருமையையுடையன யிருக்கிற சந்தரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்குமீடாக ஸத்வானுபக்கொண்டு ஓடிவா. ௬.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநான்

ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்

மேலேழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்

மாலையித்யாதே மாமத்! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதி!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்தரனே!
பாலகன் என்று— ‘இவன் சிறுப்பிள்ளை’

என்று நினைத்து

பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை

செய்யேல்— செய்யாதேகொள்;

பண்டு ஒருநான்— முன்பொருகாலத்திலே

ஆலின் இலை— ஆலந்தாரிலே

வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த

சிறுக்கன் அவன்— சிறுப்பிள்ளையானவன்

இவன்— இவன்கான்;

வெகுளும் வல்— (இவன்) சிறிது நுகல்

[வெகுட்சி—கோபம்]

மேல் எழு பாய்ந்து— மேலேழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உன்னைப்) பிடித்துக்
கொள்வான்;

(ஆகையால்)

மலை— இப்படி பெரியனாவன்விஷயத்தில்

மதிபாதே— சிறியன் என்று அலச்சுபயதை

நினைபாமல்

மகிழ்ந்து— (“இவன் நம்மை அழைக்கப்பெற்

றேமே” என்னும்) உசப்பை

உடையனுபக்கொண்டு

ஓடிவா. -

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பாலகனிய்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பெரு வத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணாதே கொள். பண்டொரு வித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஐதத்தையடையத் திருவாரிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனுன ஆலந்தாரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் கான். அந்த அகடி தகடநா ஸா மர்த்தயமெல்லா முடையவனென்கை. மேலேழனிய்யாதி. இவன் சிறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலையித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனான வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதிபாதே, பெருமையையுடைய சந்தரனே! உன் பெருமைக்கீ டாக ‘இவன் நம்மை அழைத்து அழைக்கப்பெற்றேமே’ என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ.—சிறியனென் றென்னிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்

சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சேன்று கேள்

சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்

சிறுமைதி! நெமோல் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். ௮.

என்— என்னுடைய
இளம் சிங்கத்தை—சிங்கக்குட்டி போன்ற பின்
கையை
நிற்பன் என்று— சிறுப்பிள்ளையென்று
இகழேழல் கண்டாய்— அவைத் தெய்வாதீன
கொள்;
சிறுமையின் — இவள் பால்புத்திணுடைய
பார்த்தையை— சர்யாவிசேஷத்தை
நாவலி இடை— மஹாபலிடத்திலே
கிசன்று கொள்— போய் கேட்டுக்கொள்;
புறமை— ("இப்படியுள்ளவன் விஷயத்தில்")
சிறுமை நினைத்தவிது

பிழை கொள்ளல்—அபராதம்" எனது நினைத
தாயானால்
(அப்போது,)
நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய
த்துக்கு.
உரியை காண்— தகுந்தவ னாவாய்;
நெடு மால்— ஸர்வாதிகனான இவன்
நிறைந்து— த்வரித்து
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழைப்பாநின்றான்.

ல்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால் ஸிஹம்மப்போலே செருக்கையும்
சீர்ப்பத்தைப் முடைபனாயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பி
ளையென்று அநாதரிபாதே கிடாய். சிறுமைபித்யாதி. இவனுடைய பால்புத்திணுடைய
விசேஷத்தை வாமரூபச் சென்று, தன்னை வசிகரித்து "மூவடி" என்று இரந்து இரண்
டடியாலே ஐகந்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா
நிபக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமைபித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத்
தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவிதியாகில், அப்போது
யும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு பார்த்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூரணனான சந்
தானே! ஸர்வாதிகனான வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழைப்பா நின்றான்; ஆன
பு பூர்த்திக்கிடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. அ.

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழ்கொண்ணெனை யெறியுமையுற வில்லகாண்
வாழ்வறுதியேன் மாமதி! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மாமதி!— பெருமையுடைய சந்தானே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வண்ணெய்— வெண்ணெயை
தட— விஸ்தர்த்தமான
க ஆர— கை நிறையும்படி
முங்கிய— அள்ளி அமுதுசெய்த
பழை— விசாலமாய் பருத்த
யிறு— திருவாயிற் றையுடையனாய்

எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு
உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழைப்பாநின்றான்;
(அழைக்கச் செய்தேயும் நீ வராதிருந்
தால் உன் தலையை அறுக்கக்கூகா)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

என்பும்— எறிவான்;
பெறுவு— இதில் ஒருஸம்சயம்
இல்லகான்— இல்லகான்;

வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டி யிருந்தாயாகில்
மகிழ்ந்து— பரிதனய்க்கொண்டு
ஒடிவா— ஒடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிவிவேசாதிசயத்தாலே பெருவத்துக்குத்தக்க கைபன்றோ வெண்ணும்படி. வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்தர்தான கைகிறையும்படி அவ்வி அமுதுசெய்த. பேழை யிற்பாதி. உள்ளுப்புக்க தர்வய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற திருவாரிற்சை யுடையனும் எங்களுவத்துக்கு உபகாரகன யிருக்கிறவன்கான் உன்னை யழைப்பா நிற்குறான். இதனால் - தன்பெருவத்துக்கிடாக வெண்ணெயை விரும்பி விழுந்தின்றுபோலே யிருப்ப கொ ண்றுகான் உன்னை யழைக்கிறதுமென்கை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாழியை எட்டாபடி வைக்கில் கல்லைக்கொண்டு எறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராநின்ற கல்லை யழைக்கைக்காகத் திருவாழியைக்கொண்டு உன்னை யெறிபுன்; இதில் ஒரு ஸம் சய மில்லைகான். வாழியித்யாதி. அப்படி அவன் கீரோதத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டி. யிருந்தாயாகில், பெருமைப்பாடைய சந்தரணை! உன் பெருமைக்கிடாப்படி பரிதனய் ஒடிவா. ... * 26.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி யுரைத்தமாற்ற மொளி புத்தார்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுத்த
தட கண்ணி— பெரிய கண்ணை உடையனான
அசோதை — யசோதையானவன்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்தான இவனுக்கு
ஒத்தன்— நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்த
தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்தரணை நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசாததை
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
புத்தார்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்

வித்தகன் — மங்கனாசானை வைத்தவன்
விட்டுசித்தன்— பெரியபுத்தவர்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவார்
தமிழ்— தர்வாவிடாஷா நுபாவின
இவை— இப்பாசாக்கள் பத்தையும்
எத்தனையும்— ஏதேனும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஐதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

(ஏ - அரை.)

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்தகைய மைத்து, இவன் பக்கல் ஸ்தோத்தரத்தாலே விசுவீதமான கண்ணியுடையவ னென்னுதல். தன்னித்யாதி. தன்னுடைய புத்தான விவனுக்கு நினைவுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையாபிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மென்மையும் வன்மையும் தோன்றுப்படியாகச் சந்தர்க்குறித்துச் சொன்ன பாசாததை. ஒளியிற் யாதி. நிலமிதிதானே ஐஞாநப்போங்களை விடக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்களாசாஸா ஸமர்த்தான பெரியாழ்வார் விந்தரித் தருளிச்செய்ததாய் த்ரானி டாநுபமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் எதேனுமொருபடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு
பாலகன் சிறியன் தாழி மை உய்ய.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ச - க்ரு, பாட்டு-ருக.

அ. சிழிற்றிருமொழியிலே, அவன் கிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியாவது, அம்புலியை பழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுபளித்து, அவைதன்னைச் சந்தர்க்கைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனோடே விவாபாடவேண்டி யிருந்தாயாகில் வினாந்துவா வென்று பலவேறு துக்கனாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாழ்ந்தபேசி, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தக்காலம்போலே அவனுடைய அந்த சேஷடிதத்தை பதாபளித்தாராய் கின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் செங்கீரைபாடுகிறது கானவே னுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து “ எனக்கு ஒருநால் செங்கீரை ஆடவேணும் ” என்று பலகாலும் அபேசுகித்து அந்த சேஷடிதாஸத்தை அவளதுபணித்த படியைத், தாழும் தக்காலம்போலே அதுபளித்து, அவன் பேசினாற்போலே பேசி இனிப சாகிறார்.

அவனை ஸ்தோத்தரபூர்வகமாகச் செங்கீரை யாடவேணுமென்று பலகாலும் அபேசுகிக் கிறதும் அந்த சேஷடிதாஸபவம் பண்ணுகிறதும் அவனோடு இவர்க்கு ஸாம்பம். * மயர் வறமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படி எடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்மபாக்பத் தாலே அவதாரந்தர சேஷடிதங்களையும் இவ்வவதாரதன்னில் உத்தரகாலசேஷடித விசேஷங்களையும் பரதவா திகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்

றுகிற தணவிசேஷங்களைய மெல்லாம் தம்மடைய ப்ரோமாதிகயந்தாலே இவ்வவதாரத்தால்

பங்கயினியனத்தஞ்சனமேனியனே!
செய்வவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வுபொலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கொருசாலாகே செங்கீரை
யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாகேவே.

பதவுரை.

உய்ய— ஆத்மாத்மன் உஜ்ஜீவிக்மைக்காக
உலகு— உலகங்களை
பொடத்து— ஸர்வஜித்யை [உண்டாக்கி]
உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து
ரஷித்த
மணி வாயு!— அழகிய வாயிற்றை உடைய
வானே!
பல வாய் வாய் நோது— பல கல்பங்கள்தோ
யும்
ஆவின் இலை அதன்மேல்— ஒரு ஆவிவாயின்
மேலே
பைப— மெள்ள [அவ்வாறில் அசையாத
படி]
உயொகு துரில் கொண்ட— போகதித்தர
பண்ணியருவின்
பலப் பாரினை!— பானிக்காட்டிலும் பரவாயி
ருக்குமவனே!
பங்கயர்— தாமதாமரை ஒத்ததாய்
நின்— நெட்டிருக்கிற
நயனம்— திருக்கண்களை உடையவாய்
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
செய்வவன்— செய்தாமரையிற் பிறந்த பிராட்
டிக்கு வாஸஸ்த்தாநமான

நின் அகலம்— உன் திருமார்பானது
சேமம் என— ரகசியை உடைத்தாக வெ
ணும் என் னா
கருதி— நினைத்து
செல்வு பொலி— ஐச்வர்ய ஸமீர்த்திருக்
குறிப்பான
மகரம்— திருமகரக் குழைதனோடு அடங்
காது— திருக்காதுகளானவை
திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விவங்க
ஐய!— ஐயனே!
எனக்கு— எனக்கு
ஒருகால்— ஒருவிசை
செங்கீரை ஆடுக— ஐ செங்கீரை ஆடிவருவ
வேணும்
ஆயர்கள்— இடைபார்களுக்கு பய்யவாய்
போர்— யுத்தோந்முகமான
ஏறே!— ரிஷபம்போலே செருங்கி இருந்
கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!— ஆடவேணும் அடங்க
ஆடும்!!

ஐ செங்கீரை— தாய்மார் முதலான பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு நர்த்தன
விசேஷம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விதுராய் (க) போகமோஷ்டி
சூர்பாய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்மைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸர்வஜித்யை,
பின்பு அவாந்தர்பரையம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து நோக்கின அழகிய திருவ

அசைபாதபடி மெள்ள போகத் தவிர பண்ணின் பரதபாருவன். பங்கயம் தயாதி. அந்த ஸ்வஸ்மாத்தபாதவஸூசகமாய் விசாஸாதிகளால் தாமசையை ஒருபோலியாகச் சொல்லாம் படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களை யுடையனாய், அதுக்கு பரபாக மாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமெனிணயபுடையனே. செய்வவந்தயாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்த்தாநமான உன்னுடைய திருமாய்வானது இந்த நீத்தத்தால் அசையாதே ரகசியையுடையதாய்க்கேனுமென்று நினைத்துக்கொண்டு கிச்சவர்பஸம் நீத்திரு ஸூசகமான திருமகரக்குழைகளோடு கூடிய திருக்காதுகளானவை உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொ ண்டு விளங்க. கியலித்யாதி. கியனே! எவ் பொருட்டாக ஒருகால் செங்கிரையாடி. யருளவே னும். ஆயர்க்கரித்யாதி. ஆயர்களுக்கு உன்னுடையவனென்னும்படி. பாய்நாய், அத்தாலே யுத்தேதாந்முகமான நிஷபம்போலே செஞ்சுக்கிருக்கிறவனே! ஆடியருளவே னும் ஆடியருள வே னும். செங்கிரையாவது- நாய்மார் முடலானாய், பின்னே களைத்தாங்கினே அரைத்தாடுவிடப் போரு நீத்த விசேஷம். க.

மூ.—கோளரியின்னுருவங்கொண்ட வுணனுடலங்
கருதிதழம்பியேழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
மீளவவன்மகளை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வேகுண்வேரக்
காளான்மேகமவை ஈகல்லோகோர்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவேனக்கொருகா லாகேசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிகுக்கை உடைய நரசிங்
கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
கருதி— ரக்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளருட்படியாக
வும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸூரன்
மகளை— தன்புத்தான ப்ரஹ்மாதனை
மெய்ம்மைகொள்—‘ஸத்யவாதி’ என்று நினைக்
கும் படியாகவும்
கருதி— திருவுள்ளம்பற்றி

கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸூரன் உடலைக்)
கிழித்துவினே!,
மேலை— மேன்மை தந்திய
அமரர்பதி— தேவேந்தரனுளவன்
மிக்கு வெகுண்டி வர— மிகவும் கோபித்து
வந்த வானிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகாரியத்தை நிறை
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அவை— மேகங்களானவை
கல்லோடு— கல்லோடுகூடியன
கார்பொழிய— வர்ஷத்தைச் சொரிய

ததை) கீர்நாந்து

வரை— அந்த கோவர்த்தாடலையை

குடையா— குடையாகக்கொண்டு

காலிகள்— பசுக்களை

எனக்கு— ஒருகால், ஆறிக செங்கலை,

ஆயர்கள் போர்விறே!— ஆறிக ஆறிக-

வா. இரண்டாய்ப்பாட்டு. கோளரியி னுருவம்கேண்டே. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்
அஞ்ஞ ஸீரோதபற அவர்வா கிரவிக்ணகக்காக மிடுக்கையுடைத்தான நரஸிஹமேவஷத்தை பரி
காற்றித்துக் கொண்டு. அவனை வித்தாதி. பாடித்தட்டினா ஹிரண்யாஸுரனுடைய வரபல
புஜபலங்களை லுண்டான செருங்காலே மிடிபுயவவந்த சரிமமானது சத்துங்குழம்பிக் கிள
ரும்படிபாகவும், (ச) “ஸ்வபூக்யாஸி” என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொப்பென்று,
* இங்கிலை பென்று தான் * அனத்திட்ட தூணத்தட்டின அவன் மரஸ்ஸு புரிந்து ஸ்வ
புத்தானவனை “ஸத்யவாதி” என்று கொள்ளும்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம்
எடுக்கவொண்ணாத துகொண்டு முழுக்கூட்டமையான திருவுச்சிகளாலே ஸூனரியமாப்பு உறை
க்க ஊன்றிக் குடைத்தவனே. மீளெவன்றது - “இல்லை” என்ற மரஸ்ஸு புரிந்தென்றபடி.
மெய்மமையொவ்வன்றது-மெய்மமையையுடையவனாக நினைக்கவென்றபடி. மேலையித்தாதி.
ஐச்வர்யத்தாலும் ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் மேலாரிருக்கிற தேவர்களுக்
கெல்லா மதிப்பாபான இத்தான் “எனக்கிட்ட சோற்றை புண்டவனா?” என்று பகியாலே
மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறனாக்கப் பருகுகையாலே உறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம்
செய்கையாகிற நன்னாமையுமுடைய மேகங்கொணவை, பெருங்காற்றோடே கல்வாஷ;
மாகவாஷிக்க. அன்றிக்கே, “கார்” என்று பாடமானபோது - கல்லோடேகூட வர்ஷத்
தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கூடவது. கருதியித்தாதி. “இம்மலையே உங்களுக்கு
ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதுங்கு இடுங்கோள்” என்று அடியில் அநுரிச்செய்ததை நினை
த்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டு பசுக்களை ரக்ஷித்தவனே. “இடையரையும்
இடைச்சிக்குளையும் ரக்ஷித்த” என்னுதே, “காலிகள் காப்பவனே” என்றது - ரக்ஷியவர்க்குத்
தில் பரதாரம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்ணின உபகாரமறிவதும் இவையே
யிறே. ஆள. இப்படி ரக்ஷித்த ஆன்மையை யுடையவனே! என்னுதல்; என்னுடைய அபே
க்ஷிதம்செய்து என்னையாளுப்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்தாதி. எனக்காக ஒருகால்
செங்கலையாடி யருளாவேணும். ஆயர்காரித்தாதி. பூர்வவத். உ.

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!

நாயுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்

தம்மனையானவனே! தரணி தலமுமுதந்

தாரகையின்னுலகுந்தலி யதன்புறமும்

விம்மவளார்த்தவனே! வேழமு மேழவிடையும்

விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!

அம்ம! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள் போசேறே! ஆகேவாகேவே. ந.

நம்முடைய— எங்களுடைய

நாயகனே!— நாதனே!

நால் மறையின்— தாலு வேதங்களின்

பொருளை!— பொருளாபித்யுப்பவனே!

நாபி உன்— திருநாபியுன் உன்டான

நல் காலம்— நல்தாமஸாலலில் பிறந்த

நால் முதலுக்கு— நதர்முதப்பாற்றமாவுக்கு

ஒருகால்— வேதத்தைப் பதினொதித்த

காலத்தில்

தம்மனை ஆனவனே!— தாய்போலே பரிவ

னானவனே!

தரணி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்

கலும்

தாரகையின் உலகும்— நகூதரலோகமும்

தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள

தேசமெங்கும்

விம்ம— பரிபூர்ணமாய்படி

வளர்ந்தவனே!— த்ரிவிக்காமனாய் வளர்ந்த

வனே!

வேழமும்— “சூலையாபிடம்” என்னும்

யானையும்

ஏழ்விடையும்— ஏழ்விடையுடையனும்

விநயம்— ஹிம்ஸிப்பதாக உன்னோடு வந்து

கலந்த

வேலைதலம்— ஸமயத்திலே

வென்று— அவற்றை ஜாதித்து

வருமனே!— வந்தவனே!

அம்ம!— ஸ்வாமியே!

எனக்கொருகாலித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. நம்முடைய நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. நாலு வகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் ப்ரதார ப்ரதிபா த்யனானவனே.

(+) “வெவ்வுலகை வலுவெழுபது உலகை வெவ்வுலகை” என்றானிறே. நாபியுனித்யாதி. திரு

நாபியிலே உத்பந்தமாய் விவக்ஷணையாபிநுந்துள்ள தாமசையைப் பிடிப்பிடமாக வுடைய சதூர் முதலுக்கு ஒருநகலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மனை- தாய். மதுகைடபர்கள்

கையிலே வேதத்தைப்பதினொதித்து, (உ) “வெவ்வுலகை வலுவெழுபது உலகை வெவ்வுலகை வெவ்வுலகை”

என்று அவன் “சண்ணிழந்தேன், தரமிழந்தேன்” என்று க்லேசப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து அகலித்தபடியாலே “ஒருகால் தம்மனையானவனே” என்கிறது. தரணியிலுமித்யாதி.

பூதலமடங்கலும் நகூதரலோகமும் நிலாத்தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதுக்குப்பிறப்புள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாய்படிவளர்ந்தவனே. இத்தால்-ஆச்ரி

தனான இத்தானுடைய அபேக்ஷித ஸர்விதாரம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுதித்யாதி. சூலையாபிடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் நவிவதாக உன்னோடு

வந்து கலிசனவளவிலே அவற்றை ஜாதித்துவருமவனே. வேழத்தைபுமரிஷபங்கடையும்ஜயித் தது (ஈ) பிந்தகாலத்திலே யாபிநுக்கச்செய்தேபும், ஏககாலத்தின்போலே யருளிச்செய்தது,

விநோதிக்ரஸந்தத்தில் தவரையாலே. இத்தால் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களுக்கும் நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ப்ரிபகரமாய்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம-ஸ்வாமி.

எனக்கித்யாதி. பூர்வவத்.

...

...

...

...

15.

மு.—வானவர்தாமகீழ வன்சகடமுருள

வஞ்சமுலைப்பேயி னெஞ்சமுண்டவனே!

கானகவல்லிவின் காயுதிர்க்கருதிக்க

சுந்தரமொன்றெய்யுள் மீட்டுவதென்றே!

பதவுரை.

வானவந்தாம்— தேவர்கள்
மகிழ்— பிரதி அடைபுப்படியாகவும்
வன்சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸுரன்
உருநா— உருளுட்படியாகவும்
வஞ்சம்— வஞ்சகையை உடைய
பேயின்— பூதணயின்
முலை— முலைமேலிருந்த
நஞ்சு— விஷத்தை
அமுது— அமர்தமாக
உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
கானகம்— காட்டிலுள்ள
வன்— பவிஷ்டமான
விளவின்— விளவின் [விளாமரம்]
காய்— காய்களானவை
உதிர— உதிரும்படியாக
கருதி— நினைத்து
கன்று— கன்றான

அது— அந்த தேவகாஸுரனை
கொண்டு— கையில் கொண்டு
எறியும்— எறிந்தவனுய்
கரு நிறம்— கறுத்த நிறத்தை யுடையனாய்
என் கன்றே!— என்னுடைய கன்றானவனே!
தேனுகலும்— தேவகாஸுரனும்
முரனும்— முரணானும்
திண் திறல்— பரபலமானவனின் உடையனாய்
வெம்— கொடியனான
நாகன்— நாகாஸுரனும்
என்பவந்தாம்— என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள்
தங்குகின்றவர்கள்
மடிய— மருட்படியாக
செரு— யுத்தத்திலே
அதிசு— மிக்கையுடையனாய்க்கொண்டு
செல்லும்— சென்ற
ஆகை!— ஆனையானவனே!
எனக்கிப்பாறு நிற்பவன்.

வ்யா. நாலாப்பாட்டு, வானவந்தாம், பூபாசாசிரசுரர்ந்திராக அர்த்தத்திற்
அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே தொடங்கி ஆஸுரராக நிகழ்
லிக்கிறபடியைக்கண்டு பிரதாம்படியாக, அஸுராவீஷ்டமாய்க்கொண்டு, கணவானாகி, விட
திலே நலியவந்த பரபலமான சகடத்தை, முலைவாய் தாழ்த்துச் சிறிதிரிந்த, நெருமைய
வாலே கட்டழிந்து சிதறியுருளப்பண்ணி, பெற்றதாம்பிபால் வகுத்தித்தவந்த, போய்க்கிடைய
முலையில் அந்தக் கொடியதான நெஞ்சைப் பரணவழிதமாக உண்டவனே. “கஞ்சமுதுவா
டவனே” என்று பாடமானபோது நஞ்சை அமுதமாக வண்டவனே பொன்று பெய்யுதாய்க்
கடவது. (௨) “வசுநுதகிஷஸூரோ ராஸூரீஸ்ஜிமஹேரோ” என்னென்கடவந்திரு
கானகம்த்யதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவைக்கொ
ண்டிற் கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் தன்னை நலிவதாவந்து நிற்க, அவந்
திலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்
டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை யுதிரும்படியாகக்கருதி, கன்றானவந்
தைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றாய் நின்றவனே. இந்

பின் காரியமான அலற்றணைச் சொல்லு. [அலற்றணைச் சொல்லு-அச்சதநவாசியான சொல்லு.]
தேனுகனித்தபாதி. (க) தேனுகனாக அஸுரனும், முரணும், தண்ணிதான திறலையுடைய
ஹப் அகிக்ருநுமூ அருக்கிற நரகாஸுரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடைய
நசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபோல் என்
னதே, ஆணையென்றது- (உ) முற்றுவமை. * ச.

மூ.—மத்தளவுந் தயிரும் வார்துமுனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியோருங்
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்தினோடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவதன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய் குழல்களிலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாகேசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாகேவாகேவே. ரு.

பதவுரை.

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்ப்புழையை உடை
யராய்
நல் மடவார்— நன்மையையும் மடப்பத்தையும்
உடையரான ஸ்திரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மடுத்து— மத்தாலே
ஆளவும் — அளவிக்கடைகைக்கு யோக்ய
மான
தயிரும்— தயிரையும்
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்
களவால்— கர்த்தரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி— வயிற்றை உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்
னும் நினைவை யுடையராய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணைமருதம்— இரட்டை மருதமரமாய்க்கொ
ண்டு
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸுரர்களை

உரு கரத்தினோடு— துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்
படி தள்ளின
வெம் திறலோய்!— வெவ்விவ வலிவையுடைய
வனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றுப்படி
[முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸமிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்— திருக்குழல்களானவை [குழல் -
கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி
எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

(க) பெருக. (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணைபமை.

பா-ச. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழங்கி. மத்தளவே அளவளிக்கக்கூடக்கூடக் கு
பொக்கமான தயிரும், முன்புகடைத்த வெண்ணெய் உருக்கின செய்யும், வைத்துவர்கள் அழறி
பாதுபடி கீர்த்ரிமத்தாலே அழிச்சிவெசாதுருணமாக வாரி யழுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கோ
த்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்னை நலியவேனுமென்னும் நினைவையுடையாய் அழிந்த
பாச பொருபடிப்பட நெஞ்ச ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வவேஷம் தெரியாதுபடி. இரட்டை மரு
தாப்பந்து நின்ற வஸுரர்களை. ஊருவந்தபடி. நடுவே தவழ்ந்து போகையாலே திருந்தா
டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்துவிழ்ந்தபடி. தன்னிப்பொசுட்ட கடிய
திறலை யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன் அம்படி. இனிதான மந்தநல்
மிதமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் செறிந்துள்ள
திருக்குழல்களானவை “வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப” என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை
பறைக்கும்படி தாழ்த்தலையும்படியாக. அணி-அழகு. மொய்-செறிவு. அத்த-அப்பவே. ௫.

மு.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா !

கானகமாமலேறி காளியனுச்சியிலே

தாயுடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!

துங்கமதக்கரியின் கொம்புறித்தவனே!

ஆயமறிந்து பொருவானேதிர் வந்தமல்லே

யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய் !

ஆய ! எனக்கொருகாலாகே செங்கீரை

ஆயர்கள்போரேறே யானேகவானேகவே. ௬.

பதவுரை.

காய மலர் — காயம்பூப்போன்ற

நிறவா! — திரு நிறத்தை உடையவனே !

கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற

உருவா! — வடிவை உடையவனே !

கானகம் — காட்டிலே

மாமலேறி — பெரியமலேறினுள்ளே கிடந்து

காளியன் — காளியனுடைய

உச்சியிலே — தலையிலே

துய — மனோஹமான

புடம் — சுந்தரத்தை

பறியும் — செய்த

சுந்தா — அழகையுடைய

என்சிறுவா! — என் பிள்ளையானவனே!

துங்கம் — அக்யுந்தமாய்

மல்லே — மதத்தை உடைத்தான

கரியின் — குவலயாபிடீரென்றும் அழகரின்.

கொம்பு — கொம்புகளை [தங்குகளை]

பறித்தவனே! — கலையாகப் பிடுக்கி வாரின்!

ஆயம் அறிந்து — மல்லபுத்தர் செய்துள்ளதை

பொருவான் — அறிந்த

எதிர்வந்த — எதிர்த்து வந்த

மல்லே — மல்லர்களை

அந்தாம் இன்றி — உனக்கொரு அபாயமு

அழித்து — தவம்மை செய்து

ஆடிய — “இன்னம் வருவார் உண்டோ?”

என்று கம்பிசமாய் ஸஞ்சரித்த

தான் இணையாய்! — திருவடிவே உடையவனே!

ஆய! — ஆயனே!

வயா. ஆறம்பாட்டு. காயசித்தபாதி. “காபா” என்கிற இத்தை “காபா” என்று குறக்கிக்கிடக்கிறது. செப்பப்பாடும் ஸ்வயத்தானும் காயாம்பூப்பிபோலே விரகத்திற நிறத்தையுடையனவே. கருமிக்வித்தபாதி. இருட்சியானும் குவந்தத்தானும் காயமேகம்பிபாவிருக்கிற வடிவையுடையவனே. காண்கமித்தபாதி. காட்டிடத்திலே பெரியபரிவினுள்ளே கிடந்தகாபியனை அலைத்துக்கொண்டு, கீதாதந்தாலே விஸ்தந்தமான அவன் சிசஸ்விலே, ஸைக்ஷணாபாநகைபதிலே அழகியதாயிருந்துள்ள நந்தத்தந்தை சொருங்கச்செய்த அழகையுடைய வன்னிள்ளைபோனவனே. சுந்தரம் அழகு. சிறுவன் பின்னை. துங்கமித்தபாதி. பெரிய காயத்தினை யுடைத்தாய் (க) பதமுதிதான குவலபாதித்தினுடைய கொப்பத்தை அகாராஸைப் பிடுக்கினவனே. ஆயமித்தபாதி. மல்பொருள் கூறலிற்று பொருவதாக விரிந்து வந்த மல்லரை, அவர்களுக்கும் வப்பாபரிக்கைக்கு இடமறுப்படி. கித்தாநகைநான்று ஓடிப் பொருகழிந்து, ‘இன்னம் வருணாருண்டோ’ என்று பார்த்து மகோஹாநாம்படி ஸந்தரித்த திருவடிக்கோ யுடையவனே. அதன்றிக்கே, அந்தாமின்றி என்றது - மந்திராருகிப்போது உடலும் உடலும் இடைவெளியற்ற பொருத்துப்படி. பொருகடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். அவ்விதகே, அந்தராமானது அபாயமாய், உனக்கொரு அபாயமில்லாதபடி. அவர்களை அழிந்து என்கிறதாகவுமாம். ஆய-ஆயனே.

ம.—குப்புடையாயர் கடஞ்சோல் வழுவாதோருகாந்

மாயகருங்குதுனற் றோகைமயிலனைய

நப்பினைதன்றிறமா நல்லிடைபெழலிய

நல்லதிறவுடைய நாதனுமானவனே!

தப்பினைளிகளைத் தனிமிகுசோதிபுகத்

தனியொருதேர் கடலித் தாயொடு கூட்டியவனே

அப்பு! எனக்கொருகா லாகேசேங்கீரை

யாயர்நள்போரேறே யாகேவாகேவே. எ.

பதவரை.

தூய்மை — பரிசுக்கை உடையவான

ஆயர்கல் தன் — இடைமய்களுடைய

சொல் — வார்த்தையை

வழுவாது — தப்பாமல்

முறையில் — துறக்காலத்திலே

ஆய — அழகியதாய்

கரு குழல் — கருத்திருந்துள்ள மயிர் முடியை

யுடையவாய்

நல் தேகை — நல்லதேகையை யுடைய

மரில் அணைய — மரிலிப்போன்ற சாயலையுடைய

வான

நப்பினைதன்றிறமா — நப்பினைதன் பிழை

தேறாவாக

நல் — கொடுமையில் கண்டறா

விடை ஏழ் — பிழைப்பங்களை தீர்ப்

அவிய — மரணம் அடியாக

நல்ல திறம் உடைய — நன்றான பரிசுக்கை

உடையவாய்

நாதனும் ஆனவனே! — அவ்விடையர்களுக்கு

ஸ்வாமிபுரானவனே!

தப்பினை — கைதப்பிப்பினை

பிழைக்கலை — வலிமைப்பெற்றவனே

தன— தன்னுடைய

மிஞ்சோதி — சீரவதிகதேஜோருடமான்

பரமபதத்திலே

புற— செல்லுமட்டியாக

தனி— தனியே

ஒரு— ஒப்பற்ற

தேர்— தேரை

கடவி— நடத்தி

(அங்குநின்றும் பின்னாகளைக் கொணர்ந்து)

தாயொடு— தாயோடு

கூட்டிய— கூட்டின

என் அப்ப!— என் அப்பனே!

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாய்ப்பாட்டு. துப்பித்யாதி. துப்பு - மிகுக்கு. இத்தால்- ஏறுதழுவுவல்ல
ஸாயர்த்தபத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மை
யும் பாராதே இவற்றைத் தழுவவேணுமென்ற நெஞ்சரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடை
யர் தங்களுடைய வசநத்தைத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயனித்யாதி. அழகிய
தாய்க் கலத்திருந்துள்ள குழலை யுடையளாய், அத்தாலே நன்றான தோகைமயில்போலே
யிருக்கிற சாயலைபுடைய நற்பின்னைப்பிராட்டிலே ஹனுவர்க. இவ்வினோடே சேரலாமாகில், “ஆர்
சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது” என்றிதே ஆபர்கன் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல்
விடைரித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் ஏழும் வினாக்குப்பிணைம்போலே அனியும்படியாக்,
நன்றான மிக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் “எங்கள் குலநாதன்” என்று கொண்
டாடுப்படி. அவர்களுக்கு நாதனுமான்வனே. நல்லிடை பென்றது- “நல்லபாம்பு” என்னு
மாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்ற. தப்பினவித்யாதி. ப்ரவஸம்நந்தரம் மாதாவானவன்
காண்பதற்குமுன்னே கைப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை “தன்னுடைச்சோதி” என்
கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிர்வதிகதேஜோருடமான் பரமபதத்திலே செல்லும்ப
டியாகத், தனியே அத்விதியமான் தேரைநடத்தி, அதை ப்ரகர்தி மண்டலத்தளவிலே நிறு
த்தி, தானே அருகேசென்றுபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவானவன் “என்
பின்னாகள்” என்று உச்சி மோந்து எடுக்குமபடி அவ்வினோடேகூட்டினவனாய், ஆச்சரிதர் கா
யம்செய்து அவ்வழியாலும் எனக்கு உபகாரக்ஞனவனே. எ.

மூ.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டேமின்மருவி

புன்னோதேங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்

கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்

கற்றவந்தேற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி

மன்னுதறுங்குடியாய்! வெள்ளையாய்! மதிர்குழ்

சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!

என்னவவங்களைவாயாகேசெங்கீரை

யேழுலகுமுடையா யாகேவாகேவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரணயக்கிலம் வாயாக

வெள்ளையாய்!— திருவெள்ளையிலே

வண்— வண் னுடைய

அவலம்— துன்பத்தை

கனாவாய்!— நீக்குமவனே!

உண்ணையும்— (மடுநா ஹாரியான) உண்ணை

யும்

ஒக்கலையில்— இப்போதிலே

கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு

தாம் இல்— தங்கள் அகங்காரிலே

மருவி— சேர்ந்து

உன் னென— உன்னை

தங்கள்— தங்களுடைய

கண்டவன்— பார்த்தவர்களுடைய

கண்— கண்களின்வை

குளிர்— குளிரும்படியாகவும்

கற்றவர்—நாலுக்கால் தொடுக்கக் கற்றவர்கள்

தெற்றிவர்— பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர்

பெற்ற— உண்ணைமகனாகப்பெற்றது

எனக்கு— என்விஷயத்திலே

அருளி— கண்டிப்பது

செய்தினைஆடுக;

ஏழ் உலகம்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடைபாய்!— ஸ்வாமிபாஷனவனே!

ஆடுக ஆடுக.

வ்யா. எட்டாட்டாட்டி, உண்ணையுட்க்பாதி. ஸௌந்தர்யா திகளாலே சுதர்ஷ்டசித் தாபஹாரியான வுண்ணையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் கர்ஹங்களிலே சேர்ந்து. 'இதென்னவருமதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் தங்கள் கர்ஹங்களிலிருந்து போனபடியென்!' என்று கருத்து. உண்ணித்பாதி. சுதர்சனான வுண்ணைதே தங்கள் நினைவுக் குத்தக்கூடிய பரிமாறு, மீளவும் கொண்டுவரவந்திருக்கும் பாலகனானவர்களும் இச்சேஷ்டி தத் தைக்கண்டி உகக்கும்படியாக. இத்தால்- தனியிடத்திலே யெய்வவாவந்ததனுப்ததங்கோடே பரிமாறுமவன், மாதர்ஸந்திதிரில் இப்படி சைசவாவந்ததனுப்ததெய்தி சேஷ்டிதம் கண்டால் அவர்கள் உகப்பார்களுண்டு கருத்து. கண்டவர் கண்குளிர். ஆகேனாமா, இச்சேஷ்டி தங்களைக் காண்பவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாற்போலே குளிர்நர்ப்படியாக. கற்றவர் தெற்றிவர். நாலுசப்தம் தொடுக்கக்கற்றவர்கள், உண்ணையுடைய பாலகேஷ்டி த எய்ததைக்கண்டி பிள்ளைக்களிகள் தொடுத்துவர். பெற்றவனைக்குளிர். உண்ணைபிள்ளையாகப் பெற்றவனைக்குப் பரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அஹ்வித்தக்கடவது. மன்னுதறுங்குடியாய். (க) "ந ஸ்வா வபதி ஸாமாஸி" என்கிறபடியே பரஸாதத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக் கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வவவந்திக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்பவாஸப்பண் ணுகிறவனே. மதிள்குழ் சோலைமலைக்கரசே. அரணுகப்போரும்படியான மதிளாலே குழப் பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு சரசுநவிர்த்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தழமதே. ஸர்வஜந போக்யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கி அமர்தமே. என் அவலம்களாவாய். என்னுடைய அவத்யத்தைப்போக்குமவனே. அதாவது-எனக்கு பவப்பறாய் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அநியாமயனானபோது நான்மும் க்லேசத்தைப்போக்குமவனே பென்னை.

அரசேசங்கீதர. இப்படியே நிகழ்கிற சீசேசங்கீதர பாடி வருகிறான். ஏழலகித்பாதி. ஸாஸ்த
கோகந்தனந்தம். ஸ்வாமிப்பானகோ! அடியாநா ரெணுமென்கை. “மன்னு குறுக்குப்பாப்”
என்றேதொடங்கி “என் அலவங்கையாப்” என்று ஸம்பாதித்து, “உன்னையுமொக்கையின்”
என்று தொடங்கி - விபத்துவென்கநாள் - ஆநீசசேசங்கீதர என்று அகலயம். அ.

மு.—பாலோடுகய்தயீரோண் சந்தோடுசெண்பகமும்

பங்கயநல்ல சருப்பூரமு நாத்வரக்

கோலநறும்பலாச் செந்துவர்வாயினிடைக்

கோமளவேள்ளி முனைப்போல் சிலபல்லிலக

நிலநித்தத்தகாரைம்படைபயின் ஈடுவே

நீன்கனிவாயமுதமிற்று முறிந்துவிழ

ஏனுமறைப் பொருளையாகேசேங்கீரை

யேழலதமுடையா யாகேவாகேவே. கூ.

பதவுரை.

பாலோடு— பாலோடேகூட

நெய்— நெய்யும்

தயிர்— தயிரும்

(ஆகிய இவைப் பலகால் அசைக்கையாலும்)

ஒன் சாந்தோடு— அழகிய சாந்தத்தோடு

செண்பகமும்— செண்பகம் முதலிய மலர்
களும்

(ஆகிய இவைப் பலகால் சாத்தகையாலும்)

பங்கயம்— நாமலாயும்

நல்ல— உத்தமமான

சருப்பூரமு— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை

நாறியா— கலந்துபரிமாறக்க

கோலம்— அழகிய

நறுபலயம்— நற்பலயம்போல்

சொர்— அழகியதாய்

துவர்— சிலந்திருக்கிற

வாயின் இடை— திருஅரத்தினுள்ளே

கோமளம்— இளைபுறான

வெள்ளி முனைப்போல்—வெள்ளி முனைபோலே

சில பல்— சிலந்திருமுத்துக்கள்

இலக— விளங்க

நிலம் கிறத்து— நில நிறத்தாலே

அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராகின்ற

படைபயின்ருகிவே—பஞ்சாயுதத்தின்ருகிவே

நின்— உன்னுடைய

கனிவாய்— கொல்வைக்கனிபோன்றவாயில்
ஊறுகிற

அழகு— அழகினுமானது

இற்றுமுறிந்துவிழ— இறந்துவிழ

எலாம்— தகுதியான

மறை— வேதத்தினுடைய

பொருளை!— அர்த்தமானவனே!

ஆநீச இத்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பாலித்பாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (க) கல்-
யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம்
முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அசைக்கையாலே அவையும்
ஹர்ஷத்தாலே “சருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ” என்னும்படியான திருப்பல-
யம் விசுலிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற வவையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித்-
தவா. கோலமித்யாதி. அழகியவாயினிடைபலகால் அசைக்கையாலே வாயினிடைபலகால் அசைக்கையாலே

ரத்தஜலமானது இறந்துவிடும். ஏலுமித்யாதி. தகுதியான வேதார்த்தமானவனே.
(க) “ வெண்ணிலாபுரம் ” என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமான அர்த்தவிவரிதே. க.

மு.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளும் கிண்கணியுமரையில்தங்கியபொன்வடமுந்தாள நன்மாதனையின்
பூவோடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளஞ் சுட்டியுமோத்திலக
எங்குந் குடிக்கரசே யாகேசெங்கீரை
பெழுதுகுமுடையா யாகேவாகேவே. டி.

பதவுரை.

செர். கமலம்— செந்தாமரை மலரை ஒத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிறு இதழ்போல்— (அம்மலரின்) ” விரிதழ்
போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிடிகளில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழிமோதிரங்களும்
கிண்கணியும்— திருவாடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில்சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைநாணும்
தாள— தாளே உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதனையின் பூவோடு — மாதனம்பூவோடு
பொன்மணியும் — நடுநிலை கலந்தா கோத்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்

கிறியும்— மணிக்கட்டில்சாத்தின சிறுப்பவள
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
படையுமும்— பஞ்சாபுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளையுமும்
குழையும்— ச்ரோத்திரபாணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும் — திருச்செவிமடல்மேல்சாத்தின
வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள் — எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆகே இத்தயாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலம்தீயாதி. சிவந்த கமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுதிகழியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னுப்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கணியும். அன்றிக்கே கிண்கணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதிச்சதங்கையாகச் சொல்லவுமாம். “ சேவடிக்கிண்கணி ” என்னக்கடவதிறே. அரையில் தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளன்மாதனையின் பூவோடுபொன்ம

(க) “ வெண்ணிலாபுரம் ”

னியும். “ உடைபார்க்கணமணிபொடொண்மாதனம்பூ ” என்கிறபடியே தூணையுடைத்தாள். தூணுள் மாதனம் பூவோடே நடுகடுவே கலந்துகொத்த பொன்மணிக்கோவையும்தான். மோதிரமும் சிதறியும். திருக்கையில் திருநீரில் சாத்தின மோதிரங்களும், மணிக் கட்டிற் சாத்தின சிறுபவையும்தான். மங்கலவைம்படையும். திருமார்க்கிற் சாத்தின மக்களாவுறாமான் நூநீர் பஞ்சாயுதமும். தோள்வளையும்தான். அதுக்கு பாபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விவங்காநின் அன்ன திருத்தோள்வளையும்தான். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக் குழையும்தான். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருநீருழைமேல் சாத்தித் திருநெற்றிக்கலங்காசமாக நூலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மகரக் குதாசையாலே எல்லாம் சேர வொளிகிட வென்னுதல்; திருமேணிக்குத் தருநொய் பாகா சித்த வென்னுதல். எங்கள் குடிக்காசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு நானாவா எவனே. ... 2.

அ. நிகமத்தல், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பணம் சொல்லித் தலைம்கட்டுகிறார்.

மு.—அன்னமுமினுருவு மாளரியுங்குறளு

மாமைபுமானவனே! ஆயர்களுயகனே!

என்னவலங்கோவா யாகேசேங்கீரை

யேழலகமுடையாய்! ஆகேவாகேவென்று

அன்னநடைமடவா ளசோதையுக்கந்தபரி

சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனுரைத்ததமிழ்

இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருவகி

லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமதெய்துவரே. கக.

பதவுரை.

அன்னமும்— “ ஹம்ஸமும்

மன் உருவும்— மதஸ்யமும்

ஆன் அரியும்— நாவலிஹமும்

குந்தும்— வாமநனும்

ஆமையும்— ஆமையும்

(ஆக இப்படி. எல்லாம்)

ஆனவனே!— அவதரித்தவனே!

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு

நாயகனே!— தலைவனானவனே!

என் அவலம்— என்னுள்பத்தை

களைவாய்!— நீக்கினவனே!

சங்கை ஆரிக-சங்கை ஆடியருளவேணும்,

எழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;

ஆரிக ஆரிக என்று— “ ஆடலேணும் ஆட

வேணும் ” என்று

மடவான்— மடப்பற்றையுடையவான்

அசோதை— மலோதைபதி மட்டி.

உகந்த— உகந்து சொன்ன

பரிசு— பாகா தந்தை

ஆன— ஸப்தத்தோரை

புகழ்— மகஸ்ஸையுடையவான்

புதுவைப் பட்டன்— நூநீரில்விட்டுவானின்

தலித்த மடப்பரிசுடன்

உகந்த— ஆய்விட்டுரை

இன் இரை— இளிய இலசையா உலகம்

தமிழ்மலைகள்— தாழ்ந்த மதையா களையா

இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசு சங்கையோம்

வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்

உலகில்— இந்தலோகத்தில் இயற்கைச் சொந்த

எண் திசையும்— எட்டுத்திசையாகையோம்

புகழ்— கீர்த்தியையும்

வ்யா. அன்னமீத்யாதி. வேதப்தமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிமய நிரஸநார்த்தமா(ன)க நர்ஸிஹமமும், இத்தாபேக்ஷித ஸம்விதநம் பண்ணும் வாமாகனும், மந்தராதாமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆக்ரித ஸம்ஸ்க்ஷணர்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாதுருணமாக ரக்ஷிக்கு மவனென்கை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹாணர்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனவனே. என் அவலம்களாவாய். எல்லாத்த சையிலும் “ உனக்கென்வருகிறதோ ” என்று வயிறெறியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகே சேங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். ஏழலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணு மாடவேணுமென்று. அன்னமீத்யாதி. அன்னம் போலே நடைபழகையும் பவ்பதையையு முடையனான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. அனுவித்யாதி. ப்ராஹ்ம னோத்தமராய் வைந்து கோபஜம்மத்தை ஆஸ்த்தாநம் பண்ணி, அவன் தத்தகாலத்திலே அது பவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அதுபவிக்கையாலே அவனிலங்காட்டில் ஸமர்த்தமான புகழை யுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிக்கேய்த த்ராவிடரு பமாய் இனியதான இசைபோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்ய விக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலு மடங்காத பெரியபுகழை யுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸு கத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கோளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புன்னைப் பால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, ௫ - க்கு, பாட்டு-கஉ.

அ. சிமே - சேங்கீரையாகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்தகாலத் திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிரல மருளப்பெ லுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அதுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவன நுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அது பவித்தவளவில் பர்பாப்தி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையு மதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவன் பேசினாற்போலே பேசித் தாமு மதுபவிக்கிறார். ... *.

மூ.—மாணிக்கக்கிண்கணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்பர்ஹணியமான
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி—கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
பேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்

பண்டி— முன்னே
காணி— பூமியை
கொண்ட— (மஹாபலியிடத்தினை
நீதேற்றுவாங்கிக்
கைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி— ‡ சப்பாணிகொட்டிக்
கரு குழல்— கறுத்தமரின் முடிவை
குட்டினே!— பின்னாய்!
சப்பாணி.

‡ சப்பாணிகொட்டிவலுவது— திருக்
களைச்சட்டிக்கொண்டு செய்யும் ஒருவித

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கம்தீர்ப்பாதி. மாற்றெழுப்பின பொன்னாலே
கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான ம
மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது த்வசிக்க. “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கி
தில், ஆய்தல்- தெரிநலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்னுற்
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது
க்கக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; நீசல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். கிண
குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்பியாது. பேணியித்பாதி. என்னுடை
ந்ததுக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே, பவளம்போலே விருக்கிற திருவதரமு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குப்படி ஸ்பரிதம் செய்ஹுகொண்டி. அன்னிக்கே,
பென்றது - உன்திருமேனி யல்லாதபடி. பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டி
முன்பு, “குடங்கையில் மண்கொண்டு” என்கிறபடியே உன்னுடைமையான
மஹாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக பரிசுரஹித்த திருக்கைகளாலே. இ
தன்மேன்மைபாராதே ஆசரிதர்க்காகத் தன்னை யழியாமற் கார்ப்பம் செய்யும் கைலே
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்பாதி. கருகின திரு
யாம், பின்னேத்தனத்தையு முடையவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ...

மூ.—பொன்னரைநாடு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட

என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்

மன்னரைமேற்கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கொட்டாய்சப்பா

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால்செய்த

யுடைநாடுண்டு— அரைநாடுண்டுசேர்த்த

மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்ய.

கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

ஆட—சப்தக்கிழம்
தனி—அக்ஷிதீபமான
சுட்டி—சுட்டியானது
தாழ்ந்து—நெற்றியில் தாழ்ந்து
ஆட—அவசரமும்
என் அரைமேல் நின்று— என் அரைமீல்
கின் அட

ஆபாசம்—அபாசம்
மன்—அரசரான முநீ கந்தகோப நகைய
அரைமேல்—மடியில் இருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
மாயவனே!—விஸ்வமயனே!
சப்பாணிகொட்டாய்.

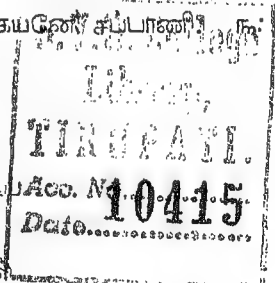
வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. பொன்னிலே செய்யப்பட்ட திருவ
ரைநாடுண்டு உடே சேர்ந்த மாலிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாலஸந்தாரமான கடிபந்தே
சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்யாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அக்ஷிதீபமான சுட்டி
யாத ஆபாசம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தவைய. என்னித்யாதி. என்னுடைய மடியில்
நின்று மிழிந்து உங்கள் தம்பபனாய் ஆபாசகெல்லாம் நீர்வா ஹகா நிரூக்திவர மடியிலே
நிரூக்து சப்பாணிகொட்டியருவாய். இத்தால் உதன்மடியிலே நிரூக்து சப்பாணிகொட்டி
கிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாசையாலே அந்
தைச் செய்யவேண்டுமென்று அபேஷித்தாராய்த்து. மாயவனே. ஆச்சரிய புதுனுவனே.உ.

மு.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ண னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்
அம்மணிமேற்கொட்டாய் சப்பாணியாழியங்கையனே! சப்பாணி

பதவுரை.

என்—என்னுடையவனுப்
மணி வண்ணன்!—கீலமணிபென்ற வடிவன்
யுடையவனவனே!
பல் மணி—நானாவிதரத்தங்களும்
முத்து—முத்துக்களும்
இன்—போக்யமான
பவளம்—பவளமும்
பதித்து—அமுத்தி
அன்ன—பாம்பின் அழகையுடையதாய்க்
கொண்டு
இலங்கு—பரகாசிக்கிற
பொன் தோட்டின்மேல்—ஸ்வர்ணகர்ணகுண்
டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன் னுடைய
மணி—அழகிய
வாய்—திருவாயின்
முத்து—திருமுத்துக்கள்
இலங்க—விளங்க
நின்—உன்னைமகனாகப்பெற்ற
அம்மைதன்—நாயானயேசோதையின்
அம்மணிமேல்—மடியின்மேலிருந்து
சப்பாணிகொட்டாய்;
ஆழி—திருவாழியாழ்வானே
அம் கையனே!—அழகியகையி னுடையவனே!
சப்பாணி.

சட்டித்திருத்தடாவினில் வெண்ணெயுமுண்டு

பட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்சப்பாணி பற்பாபா! கொட்டாய்சப்பாணி. ௫.

பதவுரை.

புட்டியில்— திரு அனாமிலே
சேறும்— சேற்றையும்
புழுதியுள்— புழுதியையும்
கொண்டு வந்து— கொண்டு வந்து
அட்டி— மேலே இட்டி
அகம் புக்கு— உள்னே அகம்புதி
அகம் புக்கு— உள்னே அகம்புதி
அகம் புக்கு— உள்னே அகம்புதி
சட்டி— சட்டிகளில் சேமித்து வைத்த
தாமிரும்— தாமிரையும்

தடாவினில்— தாழிகளில் சேர்த்து வைத்த
வெண்ணெயும்— வெண்ணெயையும்
உன்— வாரிவிழுந்தா கென்றவறும்
பட்டி— பட்டிதின்னு திரிசிற
கன்றே!— கன்றுபோல் செருக்கறுதிருக்கு
பவனே!
சப்பாணி கொட்டாய்.
பற்பம்— திருத்தடாவினில்
பாபா!— திருத்தடாவினில்
சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. யீந்தாம்பாட்டு. புட்டியித்பாதி. மத்பாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை
யும் கொண்டு வந்து * கொட்டுச் கொட்டென்னத் துவிக்கத் துவிக்கப் புழுதியிலே விருந்து
விசுப்பாடுகையாலே திருவனையில் கண்ணிடைச் சேறும், உள்னா தனிடம் புழுதியுமாயிருக்கு
மிதே. அட்டியமுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தோடு வந்து மேலே பிணைகையாலே அகம்
சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டு வந்து மேலே விட்டி உறைக்கப்படுகி. அகம்புக்கித்பாதி.
ஒடிப்போய் உள்னே புக்கு, வைத்ததான் அரியாதபடிபாக, சட்டிகளிலே தோய்த்துவைத்த
தாமிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்பாதிக்கும். பட்டி
யித்பாதி. பட்டிதின்னு திரியும் கன்றுபோலே களவையாத்தையாபித் திரியுமவனே!
சப்பாணிகொட்டு. பற்பாபா. வகல ஜகத்காரணமான தாமசையைத் திரு தாமிரிலே
புடையவனே!. ... * ௫.

மூ.—தாமித்துநூற்றுவர் தந்தைசொழ்கோள்ளாது

போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணோடப்

பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று

தேருய்த்தகைகளோற்சப்பாணி தேவகிசங்கமே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

தந்தை— வர்வலோக பிதாவான உன்
சொல்— வார்த்தையை
தாமித்து கொள்ளாது— தாமித்துக் கொள்

வந்து— கர்வியுட்டாய்வந்து
புகுந்தவர்— அமர்க்களத்திலே புகுந்தவர்
மண் ஆள— (பாண்டவர்களைக் கொன்று

எதி— திவழிகளை எதிர்பாரிவாற
 திரை— அலைபை
 மோத— விசாநின்றுகொண்டு
 கரந்திட்டுநின்ற— முகம்காட்டாமல் மறைந்தது
 நின்ற

தொடர்— ஏன்
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி;

கையனே!— திருக்கையில் தரித்தவனே!
சப்பாணி;

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பரந்தியாத. (க) “அப்யுபேயோ மஹோதயி” என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லையெல்லாந் துன்பம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஆழந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றிக்கே. ரத்னாநிகன் பரிசுற கடலென்றுமாம். தன்னையித்தியாதி. (உ) “அஹ்லிம் ப்ராஜ்ஜலக்ஷயா வுதிஸிஸ்யேமஹோதயி” என்கிறபடியே- “லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்” என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புருந்த கைமேலே துவலையெறிகிற திரைகளானவை போத. கரந்தியாதி. முகம்காட்டாதே மறைந்துகின்ற கடலை (ங) பீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச) “வாவரோ நயஸஸிதித்ர! ஸராமாஸீ விஷோவபோந” என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமானியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! யென்னுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை
நெருக்கியனைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வகைனையாலே
நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. அ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வாகாஸமுதந்தாலே
நெருக்கி— இரண்டிபக்கமுந் தீர்த்தேங்கும்படி
அனை கட்டி— (நடுவே) ஸேதுவைக்கட்டி.
நீர் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராகாஸங்கள்
அவிய— நசிக்கும்படி.

அதி— ஹிம்ஸியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையி லுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கியாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்தநிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்தரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) “அப்யுபேயோ மஹோதயி.” (உ) “அஹ்லிம் ப்ராஜ்ஜலக்ஷயா வுதிஸிஸ்யே மஹோதயி.” (ங) லீகி. (ச) “சாபமாநயஸஸமிந்ரோ! சராமாஸீ விஷோபமாந.”

வே யண்கடடி. நண்டுதபாதி. “நாகலக்ருழிலங்கை” என்கிறபடியே பார்த்தகடலை அகழாக்கடித்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய சாகையாலே, இந்த அரண் உண்டா யிருக்க, நமக்கொரு குறைவு மில்லையென்று செருக்கி யிருக்கும் சாகையானவர்கள் முழு க்காயாக அனியும்படியாக, ப்ரதபசுநி நிரஸநசிலபான அம்புகளாலே நெருங்கப்பொருத கைகளாலே சப்பாணி. நேமியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய நெருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விசேஷ நிரஸநத்துக்கு * அநிகளைநாளை அபைந்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனைபிறே. *அ.

மு.—அளந்திட்டதானையவன் தட்டவாங்கே

வளர்ந்திட்டோளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்

உளந்தோட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்

பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்பன் அளந்துநட்ட

தானே— ஸ்தம்பத்தை

அவன்— அவன்தானே

தட்ட— சிறிஉதைக்க

ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன்

அடித்த இடத்திலேயே]

வாள்— கத்திபோல் கருமமான

உகிர்— நகங்கொடியுடைய

சிங்கம் உரு ஆப்— நரவிஹம் ரூபியாய்,

வளர்ந்திட்டே— வளர்ந்து

உளம்— அவன் மகஸ்ஸை

தொட்டு— (“இப்போதாதி இமதுகலிக்கக்

கூறிமோ” என்று) பரிசுறித்து

இரணியன்— ஹிரண்பனுடைய

ஓன்— ஓன்றியதாய்

அகலம்— அதன்றிருத்தி

மார்வு— மார்வை

பிளந்திட்ட— கிழிந்த

கைகளால் சப்பாணி;

பேய்— பூதனையின்

முலை— (விஷத்தாலின்) முலைப்பை

உண்டானே!— (அவன்உயிரோடு) உண்டானே!

சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அளந்தித்யாதி. “முன்மோ நரவிஹம்த்தை வளந்து நட்ட தான்” என்ன வெண்ணுதபடி தானேதனக்குப் பொருந்தமாந்தது அளந்து நட்டதுண்டே அவன்தட்ட வேதேசுவரத்தின், கையிலே நரவிஹத்தை யடக்கிக்கொண்டிருக்கிறவனிலே பாய்ச்சினார்களென்ன ஒண்ணுதபடி அவன்தானே, “எங்கு தான்” என்று பார்த்த லாதன் பண்ணின் ப்ரதிஜ்ஞை பொதுமல், “பிண்ணையச்சிறி வெகுநாடு நெருங்கியுடைய” என்கிறபடியே அவனைச்சிறி, அந்தச் சிற்றத்தினுடைய அடிசுபத்தானே, “ஆனால், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை” என்று அழன்று அடிக்க ஆங்கே. அடித்த விடமோழியை வந்த லாந்தரத்திலே தோன்றிலும் “இவன் இங்கில்லை” என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலையின் மதமென்று, அத்தூணில் அவன் அடித்த கிடந்தன்னிலே. வளர்ந்திட்டே. “பரியவிரணியன்” என்றும் படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையனுவன் கீழ்ப்படுப்படியாகத்தான் வளர்ந்து. வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்தர சஸ்தரங்களில் ஒன்றிலும் படக்கடனல்லவாகவும், தேவாதி

விற்று மருதியாய், உளம்தோட்கி, “எங்குமுன்” என்று பரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் “இல்லை” என்று சொன்ன வித்தலத்தன்னிலே “உண்டு” என்னும்படியாகத் தோற்றுகை யானும், “கொம்பற்றி முடியிடியக் கண்டிதுங்க வாபலறத் தெழித்தான்” என்கிறபடியே ஓரொன்றே துள்ளி ஹமாய்படி பண்ணின பிடாகிசோஷக்களாலும், (சு)பிதியாலே நெஞ்சிவகி அது கூலிக்கக்கூறிமோவென்று ஹர்தப பரிசைப்பண்ணி, இரணியனோண்மார்வகலம், ஹிர ஸ்யனுடைய ஹ்ஸிபதாய் விஸ்தர்தமான மார்வை, ஒன்மையாவது- நாலிஹ்மத்தினுடைய கோபாக்ரிபாலுர் தன்னுடைய உதரத்தல் பயாக்ரிபாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்கி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிகிறகை, இத்தால்- திருவுகிர்க்கு அநா யாலேநகிழிக்கலாம்படியானபடிபைச்சொல்லுகிறது, அகலமென்கையாலே-வரபல புஜபலங் களாலே மிடிபறவென்ற பரப்பாலே திருவுகிர்க்கெல்லாம் துரைபோந்தபடிசொல்லுகிறது. பிளந்திட்டகைகளால், “உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீருகிர்ப்படையது வாய்த்தவனே” என்கிறபடியே- திருவுகிர்க்காலே இரன்லி கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட திருக்கைகளாலே சப் பாணி, பேய்முலையித்பாதி, அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்பம் தோற்ற நிற்கையு மன்றிக்கே, “நாயாய்வந்தபேய்” என்கிறபடியே வஞ்சகையாய்வந்த பூதநையுடைய முலையை ப்ரான ஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. கூ'

மு.—அடைந்திட்ட மரர்களாழ்கடறன்னை

மிடைந்திட்டமந்தரம் மத்தாகநாட்டி

வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன் கயிருகக்

கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ய,

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்

அடைந்திட்டி— சரணம்புகுந்த வளவிலே

ஆழ்— சுப்பிரமான்

கடல்தன்னை— கந்திரஸமுத்தத்தை

மிடைந்திட்டி— நெருக்கி

மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை

மந்தாக— கடைபுழை மந்தாக

நாட்டி— நிறுத்தி

வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற

வல் வடம்— வலிய கயிற்றை

கயிறுக— கடைகயிறுக

சுற்றி— சுற்றி

கடைந்திட்ட— (அமர்தம் கிளரூம்படி.)

கடைந்தருளின

கைகளால் சப்பாணி,

கார் முகில்— கரிய மேகம்போன்ற

வண்ணனே!—வாணத்தைபுடையவனே!

சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்தித்பாதி. தூர்வாஸைச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வரயராய் அஸுராக்ரந்தராய் அமரத்வஸாபேக்ஷான தேவர்கள் (உ) “ஸரணம் காரே நுபூரூபா ஸுஜலாபேவகாமணா” என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டி என்கிற வினையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக் கொடுத்தது. “தலங்கமல் வணங்கி” என்கிற வினா திரிந்து வணங்க வென்மை

என்கிறபடியே அமர்தம் கிளருந்தனையும் நின்று சடைந்தருவின கைகளாலே சப்பாணி. கார்முகிவித்யாதி. ஆசரிதருடைய அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காந மேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனாய் நின்றவனை சப்பாணி. ... ௮.

அ. நிகமந்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகறார்.

மு.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை
நாட்கமழ்ப்பும்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினுற் சொல்லுவார்வினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆட்கொள்ள- எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்திக் கொள்ள
தோன்றிய- திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த வனாய்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கோவினை— தலைவனுனவனை
நாள்— நாடோறும்
கமழ்— பரிமளியாநின்ற
பூ— புஷ்பங்களையுடைய
பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர்
வா ஹகரான
பட்டன்— பட்டர்சொன் [பெரியாழ்வார்]
வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே
சொன்ன— அருளிச்சொப்த
சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான
இரண்டு யீந்துப்— இப்பத்து பாசரங்களையும்
வேட்கையினால்— ஆதரத்தோடு
சொல்லுவார்— ஐயகிறவர்களுடைய
வினை— துன்பங்களையாவும்
போம்— தன்னகையேவிட்டு ஐயப்போம்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையும் அடிமை. கொள்வதாகவந்து ஆளிர்ப் பவித்த. அவதார ப்ரயோஜநம்- லீலாவிபூகியிலுள்ள சேதநரைத்திருந்தி அடிமை கொள்ளு கையெய்கை. “பிறந்த” என்னுதே, தோன்றிய என்றது, (+) “மஹக் வசுவடி ஸந்ராயா கோவிஷ்டுதபு” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுக்கக்காக. ஆயர்தம்கோவினை. ஆளிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதநாராயணேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயே. தான் தாழ நின்று ஏளிற் றுச்செய்து, தன் நீர்மைபாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வகோப நிர்வாஹகனுனவனை. நாட்கமழித்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றன பூம்பொழில் களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையி த்யாதி. அவ

(ச) “மந்தரநம் மந்தரம் கர்த்வா.” (உ) ஜஹாஹ. (ங) “யோக்தரம் கர்த்வாசவாஸகம்.”

(ஞ) “தேவகிபூர்வஸந்தபாயாமாவிர்ப்புதம்.”

குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்டுகோள் தடர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

—(*)—

ஆக - திருமொழி, கூ-க்கு, பாட்டு-16.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ டித்ததை, தக்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி. யதுபவித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதராகியதாலே அவனுடைய (க) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபோசு யதுபவித் தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷடித்ததை தக்காலம்போலே அதுப வித்து இனியதாகுமரிதல்.

மூ.—துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரேன்னத் தூங்குபோன்மணியோலிப்பப்
பழுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
தூந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவானோ. க.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— பூநீ சார்ங்கத்தைக்கையிலே
புடையவன்
சங்கிலிகைத்துடர் — சங்கிலித்துடரானது
சலார் பிலார் என்ன— ‘சலார்பிலார்’ என்று
சப்திக்கவும்
பொந்துங்கு— பொற்கயிற்றில் தொங்கு
கின்ற
மணி— மணியானது
ஒளிப்ப— தவதிக்கவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுகன்னமும் சிசுமுமாகிற
மூன்றிடங்களினின்றும்
மதம் புனல்— மதநீரானது
சோர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
பைய நின்று—மெள்ளநின்று

ஊர்வது போல்—நடக்குமாப்போலே
கிண்கணி— திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன்கூடி—ஒன்றிறுமொன்றுகூடி
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணி
யானது
பறை—பறைபோலே [பறை-படஹம்.]
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட—பருத்து
தளர்இணைகொண்டு—ஒன்றுக்கொன்று ஒத்து
திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவானோ— தளர்நடை நட
வானோ.

தளர்நடையாவது— திருவடிகளின்மீது நடக்
கும் பருவமன்றிக்கே, நடைகற்கும்பருவமானகயாலே
தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

புறவையுள் - சங்கிற்று - சப்தாதுகாரர். தூங்கிப்பாதி. முதுகில் சுட்டின
 பூங்குழிக்குள் தூங்குதமணிபானது சுவைக்க. “பொன்மணி” என்மிறுவிடத்தில்,
 பொன் என்மிறுவிடத்தில் - பொற்குழிநிலைச் சொல்லுகிறது. படுகித்தாதி. உண்டாக்குப்பாப்
 புறவையான பதஜலம் அருவி குறித்தாற்போலே வடிப. மும்புதப்புணலாவது - பதஜ
 புறவையுள் பதஜலம் (சு)பேட்டா ஸ்தசாமுமாகிற நயபத்தில்சின்னம். வடிபுதஜலம். வரலாறு
 பதஜலம். ஆண்பானது அந்த பதபாரசபத்தாலே அலஸமாய்க்கொண்டு வெள்ளம் பதஜ
 மார்போலே. உடனிற்பாதி. “சேவடிக்கென்னி” என்மிறுபடிப திருவடிக்கிறப்பாதி. வெ
 சந்நாகரானவை தன்னிலேகூடிசப்திக்க. அன்றிக்கே, திருவணைபிற் சாத்தின சந்நாக
 வடமாவது சமுள் விழுந்து திருவடிகளோடே சேர்ந்து இழுப்புண்டு வருகையாலே அரு
 மும்புதப்புணலாக நன்னிலேகூடி சப்திக்க வென்னவுமாம். உடையிற்பாதி. திரு
 வணைபுத்தபுண மணிபானது பதைபோலே சப்திக்க. துந்நாநிற்பாதி. பருவத் தந்
 துடையிற்பாதி. பருவத்தபாப் பரப்பானத்சமாரி நகிற திருவடிகளோக்கொண்டு. சாங்கிப்பாணி. பரு
 சாங்கித்தபுத, திருக்கையிலேபுடையவன். இது சச்சுவத்வ சிற்றகங்களுக்கெல்லாம் பருவ
 மாம். அலதரிக்கிறபோகிற சச்சுவத்வ சிற்றகங்கள் தோன்றும்படியாகவிறே வந்தபுதரித்தபு
 தளர் நடை நடவாடு. தளர் நடைபாவது - திருவடிகள் ஊன்றி நடக்கும் பருவமாய்நிற்கே
 நடவடக்குப் பருவமாகையாலே தள்ளப்பாதி நடக்கும் நடை. தள்ளம் பாறுகை - தள்ளுமை.

மு.—செக்கரிடை நுனிக்கொம்பிற்றேன்றுஞ் சிறுபறைமுனைப்போல்
 ஈக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணைமீதே ஈளிர்வேண்பல்முனையிலக
 அக்குவடமுதேதாமைத்தாலி பூண்டவந்நதசயநன்
 தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்தளர் நடைநடவாடு. உ.

பதவுரை.

அக்குவடம்— சங்குபுணரி வடத்தை
 உத்தம— திருவணைலே தரித்து
 ஆணைத்தாலி— கூர்மாமாபான ஆபானத்தை
 புறவையுள்— திருக்கமுதில் சாத்திக்கொண்ட
 வனையு—
 அந்தபரன்— திருவணத்தாழ்வான் மேல்
 கண்வாரந்தருளுமவனையு—
 தக்க— தகுதியான
 மாமணி— நீலமணிபோன்ற
 வண்ணன்— வடிவையுடையவனையு—
 வாசுதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
 னான கண்ணன்
 செக்கர் இடை— செம்மானத்திலே

துனி கொம்பில்— நுனிக் கொம்பிலே
 தோன்றும்— தோன்றும்படி. விளங்காநின்ற
 சிறு பிறை— இளம் திங்களுடைய
 முனைப்போல்— முனைபோலே
 நக்க— சிரிக்குமளவில்
 செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்தவன்
 வாய்— அதரமாகிற
 திண்ணைமீது— உந்தந ஸ்ததாநத்தின்மேலே
 ஈளிர்— குளிர்ந்ததாய்
 வெண்— வெளுத்திரா நின்னுள்ள
 பல்— திருமுத்துக்களுடைய
 முனை— அங்குரங்கள்
 இலக— விளங்கும்படி.
 தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செக்கரித்பாதி. செக்கர்வானத்தினாலிலை. (சு) சாகர்கரத் திலை தோன்றுப்படி உச்சையான பாலச்சத்தாங்குதம்போலே. கக்கரித்பாதி. மீதும் செப்பையாலே மிகச்சுவத்திருந்துள்ள திருவதாராதி உயர்ந்த லெத்தின்மேலே துணிந்து வெவந்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குத்தினுடைய தெஜஸ்கானது பாகாக்க. அக்குவட முடுத்து. சங்குமணி வடக்கதைத் திருவதாராலேசாத்தி. ஆமைத்தமிழ்மூண்ட. உயராகார பான தாலிபாகிற ஆபானாலி சேஷத்தைத் திருக்கழுத்துலே சாத்தாதிருக்கிற. அந்த சயநன். அவதாரத்தினுடைய மூலத்தை கீளைத்துச்சொல்லுகிறது. (2) நாம வரூபஜி-ஹ்ருஜி ஹ்ருஜி ம-ஹ் " என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். நகுதியான நீலநகம்போன்ற திருத்திழ்வாதபுடையவன். வாசுதேவன்த்பாதி. பூரிவண்கேவன் திருமகன், தவநடை நடவர்கோ. 2.

மூ.—மின்னுக்கோடியுமொர் வேண்டிங்களுஞ் சூழ்பர்வேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பீதகச்சிற்றடைமயமும்
மின்னிற்பொலிந்ததோர் காழ்முகிப் போலக் கழுத்தினிற்காணையோடு
தன்னிற்பொலிந்த விருடிகேசன் தளர்நடைடவாகோ. ௩

பதவுரை.

ஹ்ருஜி கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
ஹ்ரு— அத்திபீயமாய்
வெண்— வெவந்திராதின்ற
துங்களுமும்— சத்தமண்டலமும்
சூழ்— அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமும் போலே
மின்னல்— அசையில்பூண்ட பொற்பின்ன
லும்
துலங்கும்— அதில்கொக்கப்பட்டு விவங்கா
கின்ற
அரசு இலையும்— அரசிலைக் கோவையும்
பீதகம்— பொன்வண்ணமான
“மின்னுக்கோடி” என்கிற விடத்தில் “மின்”
என்னும் சொல்லுக்குமேல் “கோடி” என்று சொல்
வையத்தால் உச்சாரியை பொருத்திற்று.

ஹ்ருஜி கொடியும்— சிற்றடைமுமாகிற
இவற்றோடும்
மின்னில்— மின்னலாலே
பொலிந்தது— விவங்குபதாய்
ஹ்ரு— அத்திபீயமாய்
கார்— கறுத்திராதின்ற
முகித்தபால்— மேகம்போலே
கழுத்தினில்— திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காணையோடு— “காறை” என்னுமாபர
ணத்தோடும் கூட
தன்னில் பொலிந்த— எவ்வதே பாகாசனாய்
இருடிகேசன்— தண்ட வர்களுடைய இந்து
பியக்கலைக் கவருமவனான கண்ணன்
[ஹ்ருஜி கொடியும்]
தவநடை நடவர்கோ.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்ததோர் அகனங்க சத்தமண்டலமும் அததைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. பின்னலித்பாதி. திரு வசையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோவைப்பட்டு பாகாக்கிற வெள்ளி அரசி லைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றடைமுமாகிற விவற்றோடும்,

பு.—கன்னற்குடந்திறந்தாலோத்தூறிக் கணகணசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தநுமேன் முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தேனைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னெற்றமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடை நடவாடுனா. சு.

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு ஸக்ருடமானது
திறந்தால் ஓத்து— வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அமர்தம் ஊறி
வடிய
கணகண சிரித்து— ‘கணகண’ என்று
சிரித்து
உவந்து— ஸந்துஷ்டனாய்க் கொண்டு
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று
முத்தம் தரும்— அதரபாரம் தருமவனாய்
என்— எனக்கு பவ்யனாய்
முகில்— நீலமேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனாய்
திரு— பெரியபிராட்டியாரை

மார்வன்— மார்விலையுடையனாய்
தன்னை— தன்னை
பெற்றேற்கு— பின்னையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன்— தன்னுடைய
வாய்முதந்— திருப்பவளத்தில் ஊறு
சின்ற அமர்தத்தை
தந்து— கொடுத்தது
என்னை— நாயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தலைமீட்டியாகின்ற
இவன்
தன் எற்று— தன்னோடு எதிர்த்த
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய
தலைகண்மீது— தலைகண்மீது
தளர்நடை நடவாடுனா.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி.(உ)கருப்பஞ்சாற்றுக்குடம் †இல்லி திறந்தால்
பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவடிய, கணகணவெனச்
சிரித்து பரிதாபிக்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தாநாகாரம்.
முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதரால்வாதத்தைத் தாராநிற்கும்.
முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குப்பவ்யனாய் காளமேகம்போன்ற வடியவையுடைய
னாய், அந்த பவ்யதைக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையுடையவன். தன்னையித்யாதி.
தன்னைப் பின்னையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெண்குத் தன்னுடைய (ந) வாகமர்தத்
தைத்தந்து என்னை தலைமீட்டியாகின்றான். இங்கே “வாய்முதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்”
என்று - வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு “முத்தம்தரும்” என்றது - எப்
போதும் தன்னிலையில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதரும் பண்ணினபடி. தன்னெற்
றித்யாதி. தன்னோடு டெதிர்த்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகண்மீலே தளர்நடை நட
வாடுனா. ...

...

...

...

...

...

...

சு.

(க) ஸஜே. (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து ‘கறுப்பஞ்சாற்
றுக்குட’ மென்று கிடக்கிறது. †இல்லி - ஸம்யம். (ந) வாழ்வு.

மு.—முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொலேவிரைந்தோடப்
பின்னைத்தோடந்தோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிவேதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்
தன்னமியோடப் பின்கடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாறே. ௫.

பதவுரை.

முன்— முன்னே
நல்— நன்றாய்
ஓர்— ஆர்வநியமாய்
பெரு வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை
சுன்ற
குட்டன்— குட்டியானது
மொடுமொடு— “திடுதிடு”ன்று
விரைந்து ஓட— ழிவகமாய் ஓடச்செய்தே
பின்னை— அந்தகுட்டியின் பின்னே
தோடர்ந்தது— தோடர்ந்த
கரு— கறுத்த
மலை— மலைசுன்ற [மலையா லுண்டாக்கப்
பட்ட]
ஓர்குட்டன்— ஓருகுட்டியானது
பெயர்ந்து— போர்ந்து
அடி இடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே

உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்
பன்னி— ஆராய்ந்து
பரவி— துதித்து
ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத
புகழ்— கீர்த்தியையுடையனாய்
பலதேவன் என்னும்— “பலதேவன்” என்
னும் பெயரை உடையனான
தன் நம்பி— தன் தமையனானவன்
ஓட— முன்னே ஓட
பின்— பின்னே
கூட— அவனைக் கூடுவதற்காக
செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்
தளர்நடைநடவாறே.

‡ “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மட்டே” என்று
தொல் காப்பியத்தில் குந்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னலித்யாதி. முன்னே விலகலுணமாய் அருவநியமாய்ப்
பெரிதாறிருந்துள்ள வெள்ளிமலையின் குட்டியானது தன்செருக்காலே திடுதிடுமென விரைந்
தோட. பின்னையித்யாதி. அந்தகுட்டியின் பின்னே தன்செருக்காலே அத்தைப்பிடிக்கை
க்காகத் துடர்ந்து, அந்தக்கிரியின்றதொருகுட்டி, தன் சைசவாறுகுணமாகக் காலுக்குக்
கால் போர்த்துப் பிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியித்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள்
ஐந்தாகத்திசுநாள் வளவெல்லாங்கொண்டு ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொ
ண்ணாத புகழையுடையனாய் பலதேவனென்னும் பெயரை யுடையனான தன்னுடைய தமைய
னானவன் செருக்கி முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனைக் கூடுவேனுமென்று தன் சைச
வாறுகுணமாக தவிர்த்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாறே. ௫.

மு.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்து

இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதினற்போ லிலச்சினைபடந்து

பெருகாநின்ற விற்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து

சுருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவாறே. சு.

ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— ஸ்ரீஸ்தர்ச நாம்வானுமாக
உள்ளாடி— உள்ளாடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகாலும் கொண்டு— இரண்டு அடிகளாலும்

பட— பதிப்படி
கடந்து— கடந்து
பெருகா நின்ற— பாவனியாநிற்கிற
இன்ப வெள்ளத்தின் மேல்— ஆந்தரப்
வாஹத்தின் மேலே
பின்னையும்— மேன்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆந்தரத்தை வர்ஷித்
துக் கொண்டு
தவாரடைநடவாளே.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒரு திருவடிகளிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளாடிகளிலே ரேகாருபைப் பொறித்துச் சமைந்த விண்ணி திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்ட அல்லவ ஸ்த்தலங்க ளிலே ¶ தூலிகைகொண்டு எழுதினும்போலே அடைபாளப் பதிப்படிபடந்து. பெருகாவித் த்யாதி. இந்த நடையழகையும் வடிவழகையும்கண்டு மேன்மேலன்ப்பெருகாநின்ற ஆந்த லாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆந்தரத்தைபுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்த்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தைபுடையவன். கருமை-இருட்சி. கார்- குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகவுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற நீரு நிறத்தை புடையவ னென்னவுமாம். காமர்தாநதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்தபாதகனாவன். * காமனைப்பயந்த காளையிறே. (க) “புலவா ஓதுவ டளவ டி” என் னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்புகுமாப்த்து.

காமர்தாநதை இன்ப வெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தவாரடைநட வாளே என்று அர்வயம். கூ.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்ப்பனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியிற்றிற்ருகிழர்ன்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்ஞால் போலுடைமணிகண்கணெனத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தூர்நடைநடவாளே. எ.

பதவுரை.

படர்— படரநின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது
வாய் நெகிழ்— விகலித்தவளவிலே
பனி படு— குளிர்த்தமனாவானது
சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழு
மாப் போலே

இடங்கொண்ட— விசாலமாய்
செம்— சிவந்திராநின்ற
வாய்— திருப்பவளத்தில் அமர்கமானது
ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி
இற்று இற்றுவிழ— முறிந்து விழுமப்படி
நின்று— நின்று

கதரு— கதருமான

மே— மிஷதத்தின்

கதருத்தில்— கதருத்திந்திவன

மணி— மணியினுடைய

குரல் போல்— ஒலியைப்போலே

உலகமணி— உலகத்தில் சாத்தின மணியானது

கண கணென— கணகணவென்று ஒலிக்க

தட— பருத்த

தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்றோ
த்த திருவடிகளால்

சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கததுஸ்ஸை

பாணி— திருக்கையினுடையவன்
தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பட்டித்யாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முரு
ளிதமா யிருக்கையென்கிறேன், வாய்நெகிழ்ந்தவனவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அக
வாயில் மதுவானது சிறுகத்தொழித்து விழுமாப்போலே, இடங்கொண்டவித்யாதி. இட
முடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி
முழிந்து விழும்படிவின்னு. கடுஞ்சேக்கழத்தித்யாதி. கடிதான சேவின்முகத்தில் கட்டின
மணியினுடைய த்வலிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்
கும்படி. தந்தாளித்யாதி. ஸவிகாஸமாய் பாஸ்பர ஸதர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு
சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாடு. *எ.

ம.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய

அக்குவடமிழந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர

மக்களுலகினிற்பேய்தறியா மணிக்குழவிபுருவின்

தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவாடு. அ.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த

சிறு பாறை— சிறியமலையின்

பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே

அருவிகள்— அருவிகளானவை

பகர்ந்து அணைய— ஒலிவிடுமாப் போலே

அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின)
வளைமணியுடையது

இழிந்து— தாழ்ந்தும்

ஏறி— உயர்ந்தும்

தாழ— தொங்கும்படியாகவும்

அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது

புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படி
யாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே

மக்கள்— மணிசர்கள்

பெய்து அறியா— பெற்று அறியாத

மணி— மனோஹரமான

குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை
புடையவனாய்

தக்க— தகுந்த

மா மணி— நிலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தை புடையன

வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தளர்நடை நடவாடு.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தைபுடைத்தாய்ச் சிறுத்தி
ருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்வத்திலே நிம்நோந்தமான அருவிகள் ஒலிவிடுமாபோலே.

மு.—வெண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டனாந்தோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிலக்கிரமன் சிறுபுகர்படலியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுநோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைடவாடுனோ. கூ.

பதவுரை.

வெண்புழுதி— வெள்ளைப் புழுதியை
மேல் பெய்துகொண்டு— மேலே ஏறிட்டுக்
கொண்டு

அனைந்து— அனைந்த

தோரு— தோரு

கரு— கறுத்த

வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆணைக் குட்டி
போலே

தென்— தென்னிய

புது— புழுதியிலே

புது— விசைபாடி.

செவ்வீச்சிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை
யளந்தவன்

சிறுபுகர்பட— சிறுதுதிருமேனி புகர்த்துத்
தோன்றும்படி

வியர்த்து— ஸ்வேதம் கொண்டு

ஒண்— அழகியதாய்

போது— உரிய காலத்திலே

அலர்— விகசித்த

கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற

சிறு— சிறிய

கால்— திருவடிகள்

உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே

ஒன்றும் நோவாடெ— ஒன்றும் நோவாதபடி.

தண்— குளிர்ந்த

போதுகொண்ட— பூக்களை யுடைய

தனிகின் மீது— மெத்தையின் மேல்

தளர்நடை— நடவாடுனோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே
ஏறிட்டுக்கொண்டு அனைந்ததோரு கரிய ஆணைக்கன்றுபோலே. தெண்ணித்யாதி. தென்னிய
புழுதியைக் திருமேனியிலே ஏறிட்டுக்கொண்டு. திரிலக்கிரமன். ஆச்சித்தனா இந்திரன்
பெருந்தம் செப்பைக்காகத் திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதி மோகந்தைய யளந்தவன். சிறு
புகர்பட லியர்த்து. ஏறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நனைந்தவிடங்களிலே
தெருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்ந்து. ஒண்போகித்யாதி. அழகியதாய்த்
தனக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே விரங்கிற சிறியதான திருவடிகள்
மிதித்த விடத்திலே & ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தெண்ணித்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை
யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவாடுனோ. தவிசு-மெத்தை. ... ௧௦.

மு.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசவன்றன்
திரூநீர்முகத்துதுலங்குட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பேரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைடவாடுனோ. ய.

பதவுரை.

செய்வன்—பரசுரத்தெய்வனை இவன்

தன்—தன்னுடைய

திரு—உஜ்ஜ்வலமாய்

நீர்—நீர்மையைபுடைத்தான்

முதத்து—திருமுகமண்டலத்தில்

துலங்கு—பரகாசியாதென்ற

சுட்டி—சுட்டியானது

எங்கும் திகழ்ந்து—எங்கும் விளங்கி

புடைபெயர்—இடமும் வலதுமாய் அசைய

சங்ககாரி இயர்—சங்கரத்திய இயல் காட்டில்
பெரியது—பெரியதாய்
இர்—அத்திதியமாய்
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—தரத்தக்க ஜலத்தைபுடைப்ப
சிறு சண்ணம்—சிறுபச்சண்ணமானது [சண்
ணம் - குறுபாலபவம்.]
துன்றம் சொர—துனிக்கந் துனிக்க
தளர்நடை நடவாளே.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. திரைநீரித்யாதி. தினரக்கிளப்பத்தை புடைத்தான ஸுழத்தமத்
தீர்த்தத்திலே சலித்துத்தோற்றுக்கிறசந்தாமண்டலம்போலே. செங்கண்மாளித்யாதி. சிவந்திருந்
கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான சுறுத்த நிறத்தைபு முடையனாய் பரசுந்த கைசனாபிர
க்கி, வன், மால்- காரியவன், தன்னித்யாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையை புடைத்
தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது எங்குமொக்க பரகாசித்து இடம்
வலம் கொண்டசைய. பெருநீரித்யாதி. தீர்த்தங்களில் பரவித்தமாய் பரவாஹஜலம் மாருமல்
அலைபெறிகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அத்திதியமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும்
ஜலத்தை புடைத்தான சிறுச்சண்ணமானது துனிக்கந் துனிக்கந் தளர்நடை நடவாளே. ௮.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றாக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்காட்டுகிறார்.

மு.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சகவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழ்வோன்றார் தளரத்தளர்நடைநடந்தனை
வேயர்புகழ்விடச்சேத்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றார் பணியுமக்களைப்பெறுவார்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து ஆவிப்பவித்த
அஞ்சன வண்ணன் தன்னை—மைபோன்ற

வடிவையுடைய கண்ணை
தாயர்—பெற்ற தாயான யசோதையும்,
அவனையொத்த பரிவர்களும்

மகிழ்—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னார்—கம்ஸா திசந்ருக்கள்
தளர்—மனமொடுங்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்ததனை—தளர்நடை நடந்தபர
காரத்தை

வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—சலாகுக்கும்படியான
விட்டுகித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச் செய்தஇவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சார்ய சக்தியுந்ருய்
மணி வண்ணன்—நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தைபுடையனா எம்பெருமானுடைய
தான்—திருவடிகளிலே
பணியுள்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவார்கள்—பெறுவார்கள்.

வ்யா. ஆயித்யாதி. கோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்திலே
 ர்ப்பவித்ததை அடிபறிவாரதியுமித்தனையிலே. இதிலே எல்லாரும் அறிந்தது. அஞ்சுநெ
 ணன்றென. கண்டவர் கண்குளிரும்படி அஞ்சனம் போலே யிருக்கிற திருநெற்குழை
 யவன். தூயிர்த்யாதி. பெற்றதாயாரான யசோதையும் அவனோபாதி ஸ்திரேஷிகையான
 னும் பிரதாய்யாடியாகவும், தொடர்பில் பருவத்திலே பூதகாசகடாசிகள் நிரஸ்தரணவ
 ந்த கண்ணாசிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து மடக்க வல்லனானமை கண்டு “காண்
 யப்புக்குறும்” என்று பிரதாய் அவஸந்தாய்யாடியாகவும் தளர்நடை நடந்த ப்ரகாசம்,
 வேயிர்த்யாதி. * வேயிர்தங்கள் குலத்துதித்தவராகையாலே அஞ்சுபி லுள்ளா ரெல்லா
 தம்முடைய வைபவத்தைச் சொல்லிப்புகழும்படியான பெரியாழ்வார். கீரானிப்
 சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன விவற்றை யேபிதனுமொருபடி. சொல்லவல்லவை
 மாயிர்த்யாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையனும் லீலாத்ரம்போன்ற வடிவையுடைய
 னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வசேஷத்வா நுருபயான வர்த்தி விசேஷத்தைப் பர
 ஸுத்திபுத்தர்களைப் பெறுவர். மக்களென்று- அவிசேஷமாகச் சொல்லுகையாலே வித்தையா
 ஜம்மத்தாலும் வரும் உபயவித புத்தர்களுடும் சொல்லுகிறது. ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—துடர் செக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்ன லோசுகால்

படர் பக்கம் வேண் திரை ஆயர் போன்.

ஆகிருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அச.

அ. அவன் தளர்நடையாகிற பாலசேஷடிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெரிய
 ரான யசோதைப்பிராட்டி. தத்தாலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவி
 போலே, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவரான
 தத்தாலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய்
 கிழ்; இனிமேல் அவனுடைய சைசவா நுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அனைத்துந்
 படிவை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறி
 த்து, அவன் வந்து தன்னையனைக்கையாகிற ரஸத்தை அவன் அநுபவித்த ப்ரகாசம்
 படியே தாமும் அநுபவித்து ஹர்ஷ்டராகிறார். அச்சோவேன்று - அவன்வந்து
 கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷடிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே

மின்னியன்மேகமலிரைந் தெதிர்வந்தாற்போல்
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னுல் பூசப்பட்ட-
கண்கணி— கண்கணியையும
சுட்டி— திருநெற்றிச் சுட்டியையும
புறம்கட்டி— அவ்வவ ஸ்தலங்களில்கட்டி
தன்— அந்தக் கண்கணிபின்
இயல் ஓசை— ஸ்வாபாஸிக த்வதியானது
சலன் சலன் என்றிட— “சலன்சலன்” என்
றென்க
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய
(அல்லது,) மின்னலாலே அழகிய
மேகம்— மேகமானது
விரைந்து— த்வரித்து

எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாற்
பொலே
என் இடைக்கு— என் இந்நிமிஷவிரும்புக்கு
ஓட்டரா— ஓடிவந்து
‡ அச்சோ அச்சோ— என்னை அணைத்துக்
கொள்ளவேணும்
எம் பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாபாஸிக
வரே!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ “அச்சோ அச்சோ” என்றிரட்டித்தச் சென்ன
மையால் அதிலுள்ள ஆகரத்தின் மிகுதிதோற்றுகிறது.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பொன்னியல்கண்கணி. பொன்னுலே இயல்பட்டகண்கணி.
அழுக்குடலாக மேலேபொந்தோய்த்துச் சமைத்த கண்கணியென்றபடி. பொன்னேஉபா
தாநாகச் சமைத்ததென்னில் த்வரிக்கக்கூடாதிதே. அன்றிக்கே, பொன்வடந்திலே
கோவைப்பட்ட கண்கணியென்னவுமாம். “மேலே சலன்சலனென்றிட” என்கையாலே,
கண்கணியென்றவிது திரு அரையில் சாத்தும் கண்கணியையும், செவடிக்கண்கணியையும்
சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறம்கட்டி-பென்றது, புறமென்று-இட-
மாய், அவற்றுக்கு அடைத்தஸ்தலங்களிலே கட்டி-பென்றபடி. “கண்கால்டுறமகம்” என்
கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இட-ந் துக்குவாசகமிறே. தன்னியலித்யாதி. திருவாரையில் கண்
கணியினுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடையவும் தனக்கு இயல்வான த்வரி சலன்
சலனென்று த்வரிக்க. சலன்சலன் என்கிறது- அநுகாசபத்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னை
யியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது கால்படைத்துக் கடுகையிட்டுக்கொண்டு எதிரேவரு
மாபோலே. கீழ்- கண்கணி, சுட்டி-பென்றவை, “செங்கமலக்கழல்” என்கிறபாட்டிற்கொண்ண
ஸ்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேணிக்கு பரபாகமான அல்வாபரணதேஜஸ்
லோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்னு மபேகைப்பைப்பற்ற இந்தத் தர்ஷ்டார்த்த மருளிச்செய்
கது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வொக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து
என்னை பணைத்துக்கொள்ளவேணும்-இருகாற் சொல்லுகிறது-அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. எம்
பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே
வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அணைத்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் றேனுண்ணும்வண்டேபோல்

பங்கிகளெங்குங் பவளவாய்பொய்யும்

பதவுரை.

செந்தாமரை மலரிலே
மதுபாரம் பண்ணுகின்ற
வண்டு போல்— வண்டிகள் போலே
புஞ்செய்— சுருண்ட கெசங்கன்
வந்து— வந்து
உன்— உன்னுடைய
பவம் நாப்— பவம் போன்ற அகநத்தை
பாய்ப்ப— மொய்க்கும்படியாக
சுரு— புரிபாஞ்சுஜர்பத்தையும்
மீட— புரிசார்ந்ததுள்ளையும்

வான்— “புரிநந்தகம்” என்னும் வாணையும்
தண்டு— புரிநா மோதகி கதையையும்
சக்கரம்— புரிசுந்தர நாழ்வாணையும்
வந்திய— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே
வந்து அச்சோ அச்சோ
ஆர— பரிபூர்ணமாக
தழுவாய்— தழுவிபருக வேணும்;
வந்து அச்சோ அச்சோ.

பொய்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செங்கமலமித்பாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபாரம் பண்ணுகிற வண்டிகள் போலே. பங்கிகளித்பாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப் பவத்தை மொய்க்கும்படியாக. சங்கித்பாதி. ஆசிரிதனினோடு நிரைநத்துக்கும் அழகுந்ரு முடலாய் உகைக்கும்பிரிகையே யாத்ரையாயிருக்கும் புரிபஞ்சாயுதங்களை பூவெந்நிறைப்போ லே தரித்துக்கொண்டிருக்கு மவையாய், அவைநானும் மிகையாம்படி வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தவழிக்க வேண்டிப்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொ ள்வ வேணும். ஆரமித்பாதி. ஓபர்யாப்தமாக வந்திக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ள வேணும். 2..

மு.—பஞ்சவர்துதனய்ப் பாரதங்ககசெய்து

நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த

அஞ்சநவண்ணனையச்சோவச்சோ வரயர்பெருமானையச்சோவச்சோ. ஈ.

பதவுரை.

பஞ்சவர் துதனய் — பாண்டவ துதனய்
பாரதம்— பாரதாபுத்தத்திலே
வக செய்து— உதவி செய்து
பஞ்ச உமிழ்— விஷத்தை கக்காநின்ற
நாகம்— காசிபநாகமானது
கிடந்த— வலித்துக்கிடந்த
நல் பொய்கை— கஞ்சாமான பொய்கையிலே
புக்கு— புருந்து
அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— அங்காவரிபவனுடைய படர்
களின்மேல்
பாய்ந்துண்டு— சென்றுகுதித்து
(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)
அருள்செய்த— அவன்மேல் கர்ப்பபண்ணின
அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;
ஆயர் பெருமானே!— இடைக் குலத்துக்
கரசனே!
அச்சோ அச்சோ.

வாக்ரூப பாதந்தானுபகாணந்தூதகாதயதந்திலே அணிகர்த்தது, தூயோதநாதிகள் பக்கஸிலே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமை யாலே, ‘ஆனால் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோனெ’ன்று சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும் வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்தயாதி. விஷத்தை யுபிழாநின்ற கானியனுகிற ஸர்ப்பங் கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமற் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது- னிபரிதலகூணையாய், கானியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ருதமான பொய்கை யென்றபடி. அஞ்சவித்யாதி. “ஆப்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிட” என்கிறபடியே இந்த வர்த்தநர்த்தத் தைக் கேட்ட அநுகூல ஜகங்கனெல்லாரும் “என்னாகப்புகுகிறதோ” என்று பயப்படும்படி யாக. “இந்தலைய பைநகாகத்தலைப் பாய்ந்தவனே” என்கிறபடியே அந்தக்கானியனுடைய பணங்கனின் மேலே சென்று குத்தித் தந்தம் செய்து அவனை யினைப்பித்து, (சு) “கூவா லோகூதே நாஹுதி ஸ்வஸீ உகே” என்று தன்னுடைய ப்ராணாகூணாத்ருக்காக அவன் சாணப்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கஸிலே அருகைப்பண்ணின. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந் திட்டென்றது-கானியன்தானஞ்சம்படியாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம். அஞ்சநவண்ணனே. சாணாகூணாய் பண்ணுகையாலே அஞ்சநம்போலே குளிரந்து புகர் பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானான மேன்மைக்கே தீர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானான மேன்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. ந.

மூ.—நாறிய சாந்தாமக்கிறைநல்கென்னத்

தேறியவளுந் திருவுடம்பிற் பூச

ஊறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்

தேறவுருவினாய்ச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. சு.

பதவுரை.

நமக்கு— “கம் உடம்பிக்குத் தக்கதாய்

நாறிய— பரிணிதமாநிராநின்ற

சாந்தம்— சந்தநம்

இறை— கொஞ்சம்

நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணு” மென்று

கூனியைக் கேட்க

அவளும்— அந்த கூனியும்

தேறி— மனம் தேறி

திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே

பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது

ஊறிய— அவன்முதுகில் புறாபாடிருந்த

கூனினை— கூனை [கூன்-ருப்துத்வம்.]

உள்ளே ஒடுங்க— சரிசத்தினுள்ளே அழுந்

தும்படி.

ஏற உருவினாய்!— கைகளால்நிமிர்ந்து உரு

கிணவனே!

அச்சோ அச்சோ;

எம் பெருமான்!— எங்கள் குலத்தக்காதே!

வாரா— வந்து, அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ஈசாங்கொல்லியைக் கொண்டு பரிவட்டங்கள் சாத்தி ஸ்ரீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போரும் கூனி,

மட்டமான சாந்துகளைக்காட்டி; (க) “ஸுமநூரேகை” இதுபாதிப்படியே அவற்றுக் கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) “சூவரயாமயாதிஸுஜ்ஜஸம் ஸீபகாபே நு வெவநடி” என்று “அண்ணாருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அதுருபமான பரிமளத்தையு டைய சாந்திலே அல்பம் தர” என்று அபேகதிக்க; சாந்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேகதித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷடையாய் “கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற வித்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற செய்வதென்” என்று அஞ்சாதே நெஞ்சம்தேறி அவனும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த, ஊறியவித்யாதி. அந்நயப்ரயோஜநமாக அவன் கிஞ்சித்கரிகையாலுண்டான ப்ரீதி யாலே “இவள் முதுகில் கூளை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்” என்று திருஅள்ளம் பற்றி அவள் முதுகிலே “வேர்விழுந்ததோ” என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூளை அவள் சரித்தினுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே யுருவினவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாராவச் சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ...

மூ.—கழன்மன்னர் குழக்கதிர்போல்விளங்கி

எழலுற்றமிண்டே யிருந்துன்னேநோக்கும்

கழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனை

அழலவிழித்தானேயச்சோவச்சோ வாழியங்கையனையச்சோவச்சோ. ௫.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ— சுற்றும் ஸேவித்திருக்க
கதிர் போல்— ஸூர்யனைப்போலே
விளங்கி— ப்ரகாசித்துக்கொண்டு,
எழல் உற்று— எழிந்திருக்க முயன்று
மிண்டே— மறுபடியும்
இருந்து— கறுவுதலாலே தெரியாதபடி
யிருந்து
உன்னை— உன்னை
நோக்கும்— நலிவதாகப் பார்த்தவனாய்

பெரிது— பெரும்பாலும்
சுழல் உடை— குழ்ச்சிக்கலைப்பொத்த
துச்சோதனை— துர்யோதனனை
அழல— அதுபுஷ்ணமாக
விழித்தானே!— பார்த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
ஆழி அம் கையனே!— திருவாழினை அழி
சிய கையிலேந்தினானே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதேமுந்திருந் து கிச்சேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ ஸே வித்திருக்க, தான் ஸிஹ்மாஸநஸ்த்தனயக்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, “கர்ஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத் தல், குசலப்ரசநம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) “ஸுகந்தமேதத்.” (உ) “அவயோர்காத்ர ஸகர்சந் ஸீபகாமயேவநடி”

ரத்திப்பாராக, தானும் துடை நடுங்கி எழுந்திருக்க வந்தியாகித்து, மணமும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்தது. உண்ணீரித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணி வைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உண்ணிப்பார்த்த தூர்போதநனை, உன்னகவாயிற் சீற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றுப்படி அதுபுஷ்ணமாகப் பார்த்தவனை யச்சோ வச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ. ௫.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்போறைதீர்ப்பான்

தேரோக்கவூர்தாய்! செழுந்தார்வியற்காய்க்

காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!

ஆரத்த முவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கூ.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்

பொறை— பாரத்தை

தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக

போர் ஒக்கப் பண்ணி— தூர்போதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படிபண்ணி

செழும்— செழுமைதங்கிய

தார்— தும்பைமாலையை யுடைய

விசயற்கு— “விஜயன்” என்னும் அர்ஜுநனுக்கு

ஆய்— ஸஹாயமாய்நின்று

தேர்— அவன் தேரை

ஒக்க— எதிரிகள் திருக்கு ஸமமாக

ஊர்தாய்!— நடத்தினவனே!

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற

மேனி— திருமேனியை உடையனாய்

கரு— கறுத்து

பெரு— கர்ணந்தனிச்சாந்தமான

கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!

வந்து— அருகேவந்து

ஆர்— புர்ணமாக

தமுலாய்— தமுனியருளவேணும்;

அச்சோ அச்சோ;

ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனாய்

போர்— யுத்தோர்முகமான

விறே!— நிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்றவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆறும்பாட்டி. போரித்யாதி. பதினெரு அக்ஷோஹிணிபரிசுரமும் நூறு ராஜாக்களும் பிஷ்மத்தோணிகளுமான அந்திரனோடு ஸமமாக ஏழக்ஷோஹிணி பரிசுரத்தையும், பாண்டவர்களைவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்னுதல்; “பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துதிலமும் கொடோம்” என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு தூர்போதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்னுதல். இப்பூமிப்போறை தீர்ப்பான். இதுதான் செய்தது, அதாரமிகராய் ஆஸுரப்ரகர்திகளா விரூப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. “மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்” என்கையாலே அவதார ப்ரயோஜனமு மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தருதியாகச்சூடும் தும்பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) “யஸுரேவமொஷ்டா”

ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினானே. “ஆயுதமெடுக்க கொண்ணாது” என்ற கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ப்ரதிக்ஷலேனையப் தூகனாக்கி னுறுப்தது. “கொல்லாமாக்கோல்” இப்பாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்த்யத் தாலேயிறே பூபாரநிரஸம் பண்ணிற்று. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷாகவலா ஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனும், * கரிவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்கன்களோ யுடையன யிருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்சரிதான அர் ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம் வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றுப்படி நின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்தாதி. என்னுடைய அபிசிடேசம் திருப்படி வந்து பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்கனித்தாதி. கோபர்க்கு பவ்யனாய், அத்தாலே யுத்தோர்ப்ரகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ௬

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிலேள்வியில்

தக்கதிதன்றென்று தாங்கிலக்கிய

சுக்கிரன்கண்ணைத் துரும்பாற்கிளறிய

சக்கரக்கையனையச்சோவச்சோ சங்கமித்தானையச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு- மிகவும் பெருத்த

புகழ்- (ஓளதார்பத்தாலுண்டான) கிர்ந்
நிலையுடைய

மா வலி- மஹாபலியின்

வேள்வியில்- யாகத்திலே

(சென்று மூவடியாகித்தவனவிலே,)

இது- “இவனுக்கு தாங்கியவது

தக்கது அன்று என்று-தகுந்ததன்று” என்று

தான்- ப்ரமிதநத்தை

விலக்கிய- தடுத்த

சுக்கிரன்- அவரருருவான சிவனுடைய

கண்ணை- கண்ணை

துரும்பால் - நெருக்கையில் பகிர்ந்தளிர்
நுனியாலே

கிளறிய- கலக்கின

சக்கரக்கையனே!- திருவாழியைப்பணகாரிலே
உடையவனே!

அச்சோ அச்சோ-;

சங்கம்- ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யத்தை

இடத்தானே!- இடக்கையில் தடுத்தவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்தாதி. ஓளதார்பத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழ்வுடையனான மஹாபலிஜ்ஞவாடத்திலே இந்தரனுக்காக வாமநிலைவந்ததைக்கொண்டு சென்று “கொள்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா” என்ன; “புலன்கொண் டாணாய்” என்கிற படியே ஸர்வேந்தரியாபஹாரக்ஷமமான விவனுடையவடிவழகாலும், அநர்ணிதமாகச்சொன்ன (க)முத்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹ்ரதசித்தனாய், இவன்பேணித்தது கொடுப்பதாக உத்யோகிக்கிறவனவிலே, குருவான சக்கரன், இவன் வடிவும், வரத்தும், சொன்ன வார்த்தையும் அபிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, “இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம் செய்வவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்ணுகிற விது தகுதிபன்று” என்று தாரத்தை நிரோதிக்க; அவன் அநுகேளாதே உதகம்

பண்ணப் புருத்தவனாலிலே, உதகபாதர் த்வாரத்திலே சுரன் பாவேசெந்து உதகம் விழாத
படி தகைய; அந்த த்வாரசோதரம் பண்ணுவானாப் பொலே திருக்கையில் நிருப்பவிந்தாதி
னுடைய அகர்த்தாலிலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழிபைக் கையிலே யுடையவனே.
“ நுரும்பாற் கிளறிய சக்கலக்கையன் ” என்கையாலே - அந்தப் பவிச்சாக்காமாய்ப் புருந்து
அவன் கண்ணைக்கலக்கிற்று - “ சக்ருதுமிடம் பொருடும் திருவாழி ” என்று தோற்றுவித்தது.
சங்கமிடத்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜம்யத்துக்கும் பிரிவில்லைபிறே.
ஆகையாலே, அவன் வலங்கையாலே தோன்றுமப்போது இவன் இடங்கையாலே தோன்றும்
படியாயிற்றே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படி யிருந்துள்ள கையு பாழ்வார்களுமான
சேர்த்தியோடேவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்கை. எ.

மு.—என்னிதமாயமேன் னப்பனறிந்திலன்

முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்யென்ன

மன்னுமுசியை வன்னிச்சுற்றிய

மின்னுமுடியனையச்சோவச்சோ வேங்கடவாணனையச்சோ வச்சோ. அ.

பதவுரை.

(திருக்கையிலே உதகம் விழத்தவருடனே
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்ட;)

இது— “நீ இப்படிசெய்வது

என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராதின்றிதே!

என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்

அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று

முன்பு) அறியவில்லை

(ஆதலால்;)

முன்னைய வண்ணம் ஏ கொண்டி— பாசுக்கும்

போதிருந்த வடிவையே

கொண்டு

அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்”

என்ற— என்றுசொன்ன

மன்னு— தான்பிடித்த நிலைவிடாநிதிற்கு

மவனான

நமசினைப— (மஹாபலிபுத்தானு) நமசியை

வானில்— ஆகாசத்திலே

சுழற்றிய— சுழற்றியெறிந்தவனாய்

மின்னு— விளங்காதின்ற

முடியனே!— திருவாசிலேகத்தையுடைய

னுவனே!

அச்சோ அச்சோ;

வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே

வாழ்க்கை!—வாழும்படியானவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்னித்பாதி. திருக்கையிலே உதகம் விழத்தவருந்தாம்
திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்பட்டவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்தானு நமசி
ஷுவந்து “ இதுவேன் ” என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; “ நீ தகைகிறதென்?
நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ ” என்ன; “ நீ செய்தது கர்த்தரிம
மன்றோ ” என்ன; “ நீ கர்த்தரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தை
யும் அர்த்தித்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாநம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?”
என்ன; “ என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சகத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய
பாபியான நாமறிக்கிலன் ” என்ன; “ நான் கொடுத்த வஞ்சகமென்? நீ கொடுத்தது

செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தந்தையின் சேதமுடைய அந்த
பெண்கள் மனம் வாந்ததாய்க்கூட அறுத்தபின் பாய்த்து சேஷிதவ ப்ரகாசகமான திரு வபி
ஷேகமொளிபெற்றது. வேங்கடமித்யாதி. “ அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர்
நீ நுவெங்கடமாமல் ” என்னுப்படி அந்த வாமநர்வதார சேஷிதநமடையத் தோன்றத் திரு
உங்கு நீவாறுகனுப் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. அ.

மு. — கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்

‡ முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணுவோவென்று

இண்டைச்சடைமுடியீ சனிரக்கோள்ள

மண்டைநிறைத்தானையச்சோவச்சோ மார்லின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை — நெருங்கியிராநின்ற

சடைமுடி — ஜடாபந்தத்தையுடைய

சசன் — நுதரனைவன்

கண்ட — “கண்ணற்காணப்பட்ட

கடலார் — கடல்களும்

மலையு — மலைகளும்

யமு உலகும் — ஸப்தலோகங்களும்

(ஆகிய எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்

பார்த்தாலும்)

முண்டத்துக்கு — என்னையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராதாயிராநின்றன;

ஓ! முகில்வண்ணு!! — ஓ! தாநத்தில் மேகத்
திற்படியை ஒத்தவனே!

என்று — என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கிடாகக்

இரக்கொள்ள — யாசித்தவனிலே [கதறி

மண்டை — (அக்) கபாலத்தை

நிறைத்தானே! — பூரித்தவனே!

அச்சோ அச்சோ;

மார்வில் — திருமார்பிலே

மறுவனே! — ஸ்ரீவத்தையை யுடையவனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும்
ஸப்த லோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்னையில் கபாலத்துக்
குப் போராதா யிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிணை
புகுந்து திரிந்தும் நிறையக்காணாமையாலே இதினுடைய துவ்ப்புரையைச் சொன்னபடி.
அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்துபிணைபுகுந்தவிடத்திலுமென்
கையில் கபாலத்துக்குப் போருநிறுதல்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணு. ஜலஸ்த்தலவிபா
கம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஓளதார்ய ஸ்வபாவத்தை யுடையவனே. இத்தால்.
நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவேன்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக்
கூப்பிட்டு. இண்டையித்யாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனும் ஈச்வராபி
டாநியான நுதரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈச்வரத்வம் தப்பிலமாய் வந்ததென்னுமிடமும்
இவனுடைய துர்மாநமும்சொல்லுகிறது. இரக்கோள்ள. (க) ததூ தாராயண ஸ்ரீபோநு
ரோயாலிக்ஷாஹுபாமிதஃ ” என்கிறபடியே வந்து பிணைப்பிரக்க. இரக்கோள்ள என்று

‡ “ உண்டத்துக்காற்று ” என்றும் பாடம். (க) “ துதரநாராயணச்சரீமான் மயா

ஒரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கவென்றபடி. மண்டை நிறைத்தானே. (க) “விஷ்ணு வஸுதா
 ஸ்ரீ கிருஷ்ண! கவாஹம் சித்ஹஸ்யபா : ஹிஹிதம் ஸஹயோபா தம் ஸுதபஸ்ய” யநம்
 யயா” என்கிறபடியே பற்றுதாவாக ஸ்படித்தாய், போனவழித்தெரியாதே போம்படி,
 “ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்கிறபடியே திருமாவில் செங்குருதியால் அந்த
 க்கபாலத்தை நிறைத்தவனே. மாவில் மறுவனே. ஸர்வசுவரத்தவனும் மான ஸ்ரீவதஸ்த்
 தைத் திருமாவிலே யுடையவனே அச்சோவச்சோ.

அதவா, “உண்டத்துக்கு” என்று பாடமானபோது, “கண்ட” இத்யாதி
 க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபஹநனுபத் திரிந்து பிணைப்புக்கு
 “முடைத்தலையுன்” என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கடாலத்தில், அதைத் புடைத்துநீர்ந்து
 ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றுகே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈசுவரபி
 மாநியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றைமையப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணுவோவென்று உன்
 னுடைய வெளதார்ப்புநாந்தைச் சொல்லி ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டி, “இத்தைப் போக்க
 வேணும்” என்று அர்த்தித்தவளவிலே, “கம்மையொழிப விவனுக்கு கதியில்லை”
 என்று “அர்த்துப் பிச்சைபெய்கோபாலகோனரி” என்கிறபடியே அவன்வகையில்கடா
 லத்தை நிறைத்தவனே யென்னுமாம். கூ.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
 மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
 பின்னிவ்வுலகினிற்பேரிருணீங்கவன்
 நன்னமதானேயச்சோவச்சோ வருமறைந்தானேயச்சோவச்சோ. ௮.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான
 பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த
 காரமானது
 சூழ்ந்து— பாவி
 உலகை— உலகத்தை
 மூட— மூடும்படியாக
 மன்னிய— அநாதியான
 நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்
 முற்று— முழுதும்
 மறைந்திட— திரோஹிதங் களாப்ப்போக
 பின்— பின்பு

இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
 பேர் இருள்— பெருத்த இருளானது
 நீங்க— நீங்கும்படி.
 அன்று— அக்காலத்திலே
 அன்னமது ஆனே!— ஹம்ஸமாய் வந்து
 தோன்றி எவனே!
 அச்சோ அச்சோ;
 அரு மறை— துல்லமான வேதத்தை
 தந்தானே!— தந்தருளினவனே!
 அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவிய்யாகி. தேஜஸ்வியுடைய அஸந்திதாநத்தில்
 திமிரம் வ்யாப்தமாமாகோலே கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம்
 போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞானரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

லோகத்துண்டான மஹாந்தகாரமானது நீலாகுடப்படியாக அனந்தியாகு. அக்காலத்திலே வேதத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக வாராவார விவேகசுத்திகமான ஹம்ஸமாய்வந்து தோற்றினவனே. அருமறையித்யாதி. உன்னைப் பெறிலும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—நச்சுவார்முன்னிந்து நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவேன்றாச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கொள் பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாவோர் நீள்வீசும்பாடர்வரே. கக.

பதவுரை.

நச்சுவார்— தன்னைக்கான விருப்புநிறவர்
கருடைய
முன் நிற்கும்— முன்னேவந்து நிற்கிற
நாராயணந்தன்னை— ஸ்ரீ மந்தாராயணனை
அச்சோ வருக என்று அணுகுதுக்கொண்ட
வாவேனுமென்று
ஆச்சி— மாதாவான யசோதை
உரைத்தன— அழைத்துச் சொன்ன
பாசரங்களை
மச்ச அனரி மாடம் — பலதீவமான மாடம்

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— ஸ்வாமிபாய்
பட்டன்— பாற்றமெனோத்தமரான பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை.
நிச்சலும்— ஸர்வகாலமும்
பாவோர்— அன்புடன் ஓகவல்லவர்கள்
நீள் வீசும்பு — பரமாகாசமென்னும் பரம
பதத்தை.

கணையுடைய[மச்ச-ஒருநிதம் கட்டிடம்.]

ஆள்வர்— நிர்வாஹிக்குக் கடவர்கள்.

வ்யா. நச்சுவாரித்யாதி. ஜம்மவந்தாதிகளாலுண்டான தாதமவிபாகம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்கும் நாராயணந்தன்னை. அச்சோனித்யாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த அசைவாதுருநாமாக அவன் தன்னை யனைத்துக் கொள்ளுகையில் அபேகைத் தோற்ற அச்சோவச்சோவென்றுவருகுவென்றும் தாயான யசோதைப் பிராட்டி சொன்ன பாசரங்களை. மச்சணிமித்யாதி. பலதீவமான மாடங்களை யுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் பாற்றமெனோத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த வித்தை. நிச்சலும்பாவோர். பரிதியுத் தராய்க் கொண்டு ஓபாகாருபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்தவமுள்ளதனையும் பரமாகாச சப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாநீரமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களை நிர்வாஹகராவரென்றபடி. கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—போன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாரிய கழல் போர்
மிக்க வென்னிது கண்ட துன்னிய நச்சு வட்டு.
ஆகதிருமொழி-அ-க்கு, பாட்டு- கூறு.

அ. சிழிற்றிநுமொழியிலே - யமோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாதுகுற
மாக முன்னே யொடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யதுபவிக்க வா
சைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்தியாலும் அதுக்கு அதுகுறமான தன்னு
டைய ஹஸ்தமுத்தரயாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து
அந்த ரஸத்தை யதுபவித்தபடிபை, தம்முடைய ப்ரோமாதுகுறமாக, தாமும் அப்படியே
அபேக்ஷித்து அதுபவித்தாராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுக்கப்பாலே
யொடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டதாஸத்தையும் அதுப
விக்க வாசைப்பட்டு, “புறம்புல்குவான்” என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து,
அவனும் அப்படிசெய்ய அவனதுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுடல்லாத ப்ரோமத்தையுடை
யதாம், அந்த சேஷ்டதத்தைய யதுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மை
பையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, “புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்”
என்று பலகாலம்பேக்ஷித்து, தக்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரீதா யதுபவிக்கிற நித்திர
மொழியில்.

மு.—வட்டுநேவே வளர்கின்றமாணிக்க

மொட்டுநேயின்முனைக்கின்றமுத்தேபோல்

சோட்டுச்சோட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவேன்

சூட்டன்வந்தேன்னேப்புறம்புல்குவான் கோலிந்தேன்னேப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நேவே — இரண்டு நீலாத்ந வட்டின்
வளர்கின்ற — வளரா திற்கிற [நடுவே
மாணிக்கம் — மாணிக்கத்தால் செப்பப்பட்ட
மொட்டு — மொட்டினுடைய [மொட்டு-
குறையாவவம்.]

துனையில் — துனியிலே
முனைக்கின்ற — அரும்பியாதிற்கிற
முத்து போல் — முத்துக்கள்போலே
சொட்டுச்சொட்டு என்ன — “சொட்டுசொட்டு”
என்று

துளிக்கத்துளிக்க — (உள்ளில்தின்னும் புறப்
படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க
என் — எனக்கு பலயனு
சூட்டன் — குழந்தையானவன்
வந்து — தானாகவேவந்து
என்னை — என்னை
புறம்புல்குவான் — முதுகிலணைத்துக்கொள்
வானாக; (அல்லது) முதுகிலணைத்துக்
கொள்ளாநின்றான்.
கோலிந்தன் — பசுமேய்க்கப்பிறந்துவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலாத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்ப
தொரு நீலாத்நதாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாதிற்கிற முத்துக்கள்
போலே. நீலாத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சொட்டித்யாதி.
உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகா
லும் துளியாதிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அதுகாரம். என்கூட்டனித்யாதி. என்
பின்னாவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோலிந்தன். ஸுலபனுனவன் என்னைப் புறம்புல்கு
வான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று - அபேக்ஷி

—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திற்புடர்கட்டிக்
தன் கணத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என் கண்ணென்னென்புறம்புல்குவா நெம்பிரானென்னென்புறம்புல்குவான். ௨.

பதவுரை.

கட்டிக் — சதிராநடந்துவந்து
கட்டிக் — திருவாயில் கட்டியும்
கட்டிக் — சிறுப்பவளாவடத்தை
கட்டிக் — முன்னகையிலே கட்டியும்
கட்டிக் — புழுத்திலே
கட்டிக் — திருத்தோள்வளைபை
கட்டிக் — சாத்தியும்
கட்டிக் — கண்டத்திலே
கட்டிக் — கண்டத்தைய

கட்டிக் — சதிராநடந்துவந்து
தன் கணத்தாலே — அந்த திருவாய்ப்பாணத்
திரவோடே

சதிரா — அழகிதாக
நடந்து வந்து — நடந்து வந்து
என் — என்னுடைய
கண்ணன் — கண்ணனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான் — எனக்குள்வாடியானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கிண்கிணியித்யாதி. திருவாயிலே கிண்கிணியைக்கட்டிக்
திரத்தன்கையிலே கிறியைக்கட்டிக். கிறி-சிறுப்பவளாவடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள்
வளைமிட்டுக் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபாணத்தைச்சாத்திக். தன்கணத்தாலே. திருவா
பாணத் தன்னுடைய திரவோடே. திருவாய்ப்பாணப் பாகாணமாகையாலே அதுக்தமான திருவா
பாணத்தோடும் கட்டிக், கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணலே என்னைக் கடாசுதி
நன்க்கொண்டென்னுதல். அத்து-சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறிபாதுடி. நடந்து
வந்து. அன்றிக்கே, அழகிதாக நடந்துவந்தென்னுதல். என் கண்ணன். எனக்கு ஸாலப
புணகன். என்னைப்புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்கு ஸ்வாடியானவன், என்னைப்
புறம்புல்குவான்.

—கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்போதின்கொண் ணென்னுதமண்ணுள்வான்
கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னென்புறம்புல்குவானாய்களேறென்புறம்புல்குவான். ௩.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்து கிடந்த — மிகவும் கொழுத்
துக் கிடந்த

உண்ணுது — ஜீவியாமல்
மண் — பூமிப்பரப்படங்கலும்

குடிமகன்— ஸந்தி அற்றுப்போப்படி.
தோன்றிப்— ஸாரத்யம்பெய்து விளங்கின

ஆயினால்— இடைக்குலத்துக்கு
ஏறு— தலைவனுனவன்
என்புதம்புல்துவான்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கத்தவித்யாதி. அஹம்மதைகனாலே உனக் கெனக்
கென்று நினைங்கும்படி. கொழுத்துக்கிடங்க மஹதைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு.
அன்றிக்கே, “கக்கத்தடித்து, பக்கப்பருத்து” என்னுமாபேரலே, கத்தக்கதித்தென்று
ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடங்க மஹதைச்வர்யத்தை பென்னவுமாம்.
ஒத்தித்யாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களுடேகடி. நெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவி
யாதே. மண்ணுள்வான். பூமிப்பரப்படங்கலும் தானே ஆன்வானாகப் பாரித்திருந்த.
கோத்துத்தலைவன். துச்சாஸநாதிகளான பாதாக்களும் பந்துக்களுமான தி.அருக்கு நிர்வா
ஹகளுய்க்கொண்டு பாதாஹயிருந்துள்ள துர்யோதனனுடைய. குடிக்கே. குலமாக நசி
க்குப்படி. தோன்றியவித்யாதி. (க) “வாடி-ஓ ரயி நரே தூ நனா ஸாரயிம் ஸவபுரொ
கஸா க்ஷி சுமகார” என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு பாதாசகளுன
ஸ்வாடியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்துவான். ஆயர்கலித்யாதி. கோபர்களுக்கெ
ல்லாம் தலைவனுனவன், என்னைப்புறம்புல்துவான்.

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று

தாழ்ந்த தனஞ்சயத் காசித் தரணியில்

வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித் திண்டேர்

ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்துவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல்துவான். ஈ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும்வாளை
ஏந்திய— திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டி
ருக்கிற
நம்பி— கல்பாணாதுவாபூர்ணான கண்ணனை!
சரண் என்று— நீ ரக்ஷகனாக வேணுமென்று
தாழ்ந்த— சரணாகதனான
தனஞ்சயற்கு ஆக— அர்ஜுனனுக்காக
தரணியில்— பூமியிலுள்ள
வேந்தர்கள்— அரசர்கள்

உட்க— நெஞ்சு உருங்கும்படியாக
விசயன்— அர்ஜுனனுடைய
மணி— மகோ ஹரமாய்
திண்— திட்டமான
தேர்— தேரை
ஊர்ந்தவன்— ஸாரத்யம்பண்ணிடத்தினவன்
என்னைப்புறம்புல்துவான்;
உம்பர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாதனுனவன்
என்னைப்புறம்புல்துவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்யாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைந்தான திரு
க்கும்புடைவாளை ஆச்சிரதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹதையாலே ஸர்வகாலமும் பூவேந்தினுற்
பேரலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால் பூர்ணானயிருக்
கிற நீ ரக்ஷகனாகவேணுமென்று. தாழ்ந்தவித்யாதி. பரதநம்பெய்த அர்ஜுன பக்ஷபாதி
யாய். தரணியிலித்யாதி, பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுனனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) “பார்த்தகம் கிபா க்ஷி சுமகார ஸாரயிம் ஸவபுரொகஸா க்ஷி சுமகார”

கியதாயிற் துணைபுர்தான் தேரை ஸாரதியாய்சின்று நடந்தினவன், என்னப்பறும் புல்கு
வான். உம்பரித்பாதி. இப்படி ஸார்வர்க்குத்த நிரஸிக்கையாலே, பூபாசத்தைப் போக்கு
கைக்காக அவதரித்தருள் வேணுமென்று அபேக்ஷித்த நேவர்களுக்கு சிவாடாகனுவான்,
என்னைப் புறம்புல்குவான். ச.

மு.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவினாயாடிச்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்சீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்ணு
மண்பலகோண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனென்னைட்டறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தாலேபண்ணின
பத்திரம்— பத்திரத்தை
கட்டி— (ஜாதுபிசுதமாக) திருவரையிலே
கட்டிக்கொண்டு
வினாயாடி— வினாயாடி
பலகன்— பலமயில்சுணங்களை
பெய்த— இடறிச்சுமைக்கப்பட்ட
கரு— பெருமைதங்கிய
தழை— குடையாகிற
காவின் சீழ்— சோலைநிழலின்கீழே
பலபண் பாடி— பலராகங்கொல்பாடி.

பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்)
மங்கனாசாஸநம்பண்ணா
பணி— மாவலினைக்கிளையில் மாணுருவாய்ச்
சொழுகாஸத்திலே
மண்பல— பூமிமுதலிய உலகங்கொல்லா
வழையுடும்
கொண்டான் — திருநாடி களாசனங்கு
கொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமன்— அளப்பதற்குமுன் வாமனானவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. லீந்தாம்பாட்டு. வெண்கலம்த்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்திரத்தை
ஜாதுபிசுதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டுவினாயாடி. கண்பலபித்த்யாதி. பலமயில்
சுணங்கையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழே. கண்பலிச்சுணங்கையுடைய
அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருமை- பெருமை. தழை-குடை. அத்தை,
“கா”என்கிறது பீலியினுடைய தழைவால்வந்த குளிர்ந்திவையப்பற்ற. அத்திற்கே, “கண்
பலபெய்து” என்றுபாடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்று அந்வயித்துவாய்பி
லிற் சுணங்கையும்திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கூடவது. கருந்
தழை-பீலிபிச்சம். சுண்ணென்றது-அதினுடையகண். தலையிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாது
பிசுதவந்த்யாதி. காவின்சீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே
வினாயாடியென்கை.

பண்ணித்த்யாதி. (க) “ஸுமெஸுஸுஸுஸு” என்றும் “நிசைவாழியெழ”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குந்நீதிதானும் அநுகூலானவர்கள் பண்கள் பலவற்றாலும்
பாடி மங்கனாசாஸநம்பண்ண. இசைப்பவென்று- சொல்லவென்றபடி. பண்ணித்த்யாதி. மஹா

பலிபக்தவிலை அர்த்தியாய்ச்சென்று கீர்த்தவக்தாலத்திலே பூமிநீதாடக்காண ஸ்கலலோகங்களையும் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமினன். அளம்புல்கு முன்னே இரக்கைக்கு வாராணவன், என்னையுடையபுல்குவான். நி.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமண்ணியாய்

உத்தரவேதியினின்றவொருவனைக்

கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட

பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். ௬

பதனரை.

சத்திரம்— குறையை [உரு]

வந்த— தரித்துக்கொண்டு

தனி— வேறொருவனுடையவன்

ஒரு— அத்தவியான

மாணி ஆம்— பரஹ்மசாஸியாய்க் கொண்டு

(யஜ்ஞவாடத்தினருகேசென்று.)

உத்தரவேதியில்— யாகோத்திரவேதியிலே

நின்ற— நின்ற

ஒருவன்— உத்தரர்களில் அத்தவியான

மஹாபலியை

சத்திரம்— சத்திரங்கள்

காணி— காணப்பட்ட

காணிமுற்றும்— பூமி முதலிய பலகள்
கொண்டவனாவதையும்

கொண்ட— உத்தரமேற்று வாங்கிக்கொண்ட

பத்திரம்— மக்களாகாமா [உரு]

ஆகாரன்— வடிவவாயுடை பவன்
புறம்புல்குவான்;

பார்— (முன்பு இரத்த) புரியை

அளந்தான்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவன்

என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறம்பாட்டு. சத்திரம்த்யாதி. (க) சத்திரத்தையும் கையிலே தரித்துக்கொண்டு அனஹாபனாய் கர்ஷ்ணஜிகமம் யஜ்ஞோபவீதமும் முஞ்சியுமான விரித வேஷத்தாலும் வடிவமுகாலும் அத்தவியமான வாமினாய்க்கொண்டு யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று. உத்தரமேதியிலே. அத்தவியமான ஓளதார்யகுணத்தை யுடையனாய், உத்தரவேதியிலே நின்ற மஹாபலியை. கத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காண தனக்கு ஸ்வம்பான பூமியை, அவன் தன்னதாகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அர்த்தியாய் உத்தரமேற்றுப் பரிசுரஹித்த. பத்திராகாரன். (உ.) பத்ரமான ஆகாரத்தை யுடையவன் - விஸக்ஷமான வடிவவாயுடைபவன் என்கை. “பவன் கொண்டாணாய்” என்றாரிறே. பாரளந்தானித்யாதி. முன்பு இரத்த புரியைத் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். ௬.

மூ.—போத்தவறலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்

தித்தித்தபாவன் தடாவினில்வெண்ணெயும்

மேத்தத்திருவயிரரவிமுங்கிய

பொத்த உரல்— அடிப்பொத்தலான உரல்
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அவிவரலின் மேலேறி
தின்று
தடாவினில்— பாணியிலே சேமித்து
வைத்ததாய்
தித்தித்த— மனோமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வெண்ணையும்— நவந்தத்தையும்
திருவயிறு— திருவயிறானது
மெத்த ஆர— மிகவும், நிறையுமாடி-
விழுங்கிய— அழுது செய்த
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
ஆழியான்— கர்த்தரிமத்தில் மிகவும் ஆழந்தவன்
என்னைப் புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பொத்தவியாதி. பால் வெண்ணையு முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே ஜீவித்துத்திரிப்பது புகழவாறே, “அவற்றை இவனுக்கெட்டாதபடி வைக்கக் கடவோம்” என்று உறியேமேலே உயரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகயோக்யமன்றிக்கே எல்லாரும் உபேகசித்துக்கிடந்தொரு வரலையுருட்டிக்கொண்டுபோய்உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலேபேறி நின்று. நல்வரலானால் நதிவே தேடுவாருண்டாயிருக்குமென்றாய்த்துப் பொத்தவுரலேத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவியாதி. காய்ச்சித்திரட்டித்தடாவினில் வைத்த ரஸ்பமான பாலையும், கடைந்து தடாவினில் சேர்த்து வைத்த வெண்ணையையும், தடாவினில் வெண்கிறிது, கீழுமேலும் அர்வயித்துக் கிடக்கிறது, விழுங்கியவெண்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்றே கொள்ளவேணும்.

மெத்தவியாதி. இவற்றை அழுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய வழுது செய்த அத்தன். ஸ்வாமியானவன். சிழ்ச்சொன்ன வர்த்தார்த விசேஷத்தைப்பற்ற வுசந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். ஆழியான். கர்த்தரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹந முனையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியை யுடையவன் என்றபோது, ஸ்வாதிசயானவன் கிடார்! கூடாந்நாரப்போலே யிப்படி செய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். எ.

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்

கூத்துவர்தாடிக் குழலாலிசைபாடி

வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்

ஏத்தவந்தென்னைப் புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப் புறம்புல்குவான் அ.

பதவுரை.

மூத்து அவை— வர்த்த ஜீவஸ்தாபனாது
காண— காணும்படி

முது— உந்தமான

மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி

குழலால்— வேயங்குழலாலே [முரளி]

இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்

மறையோர்— வைதிகமுநிகள்

வணங்க— வணங்கும்படி.

இமையவர்— தேவர்கள்

ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்

வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோ

வே வந்து

வ்யா. ஊட்டாம்பாட்டு. சூத்தனீவகாண. வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமான வடிவா
லும் சூத்த மீகாபஜநங்கனானவை தன்னுடைய சேஷடிதரஸத்தைக் காணும்படியாக. அன்
ரிக்மீக, சூத்த என்கிற விடத்தை, சூத்தா என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்று-
ஸபையாய், (க)வர்த்தஜஸபை பென்னவுமாம். முதமணவித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியும்ப
டியான உயர்ந்த மனாற்குன்றிலேயேதி. முதமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்
தித்யாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டுவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே
பரிதனாய்க்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற
குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் தவநி வாய்ப்பிடுகிற சூத்தவையறிவது. தான்
நின்றந்த பெண்களுடைய பெயரைச்சொல்லிப்பழக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப்
பொறை கொள்ளுகையும் முதலான சப்தவிரேஷங்கள் இவ்வேடு பழகப் போரும் பெண்க
ளுக்கிறே தெரிவது. “குழலாலிசைபாடி-கூத்துவந்தாடி.” என்றவாதித்துக்கொள்வது. குழ
லோசையாலே அபிமதரைத்தூட்டி, “அவர்கள் காணப்பெற்றோமே” என்று உகந்து
கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. பரக்கால்கூத்து, சூடக்கூத்து என்று விசேஷியாமையாலே,
இவற்றில் விதேனுமொரு கூத்தாகக்கூவது.

வாய்த்தவித்யாதி. ஸ்வசேஷடி தங்கான வாகாப்பாட்டு, தன்னை அடிபொத்தித்திரியும்
விலக்கணான (உ)ரிஷிகனானவர்கள் இந்த சேஷடிதத்திலே தோன்று வணங்க, தேவர்களா
னவர்கள் இத்தைக்கண்டு (ஈ)வித்தராய்சின்று ஸ்துதிக்க. அன்றிக்கே, வாய்த்த என்கிற வல்
லொற்றை- மெல்லொற்றாக்கி, வாய்த்தவென்றாய், மறையோரென்கிறது - நிலவறையிலே
மறைந்து நின்றவர்களைன்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலோசை
வழியே கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்தவத்தை நினைந்து இந்தக்கூத்தை அமை
க்கைக்காக வணங்க, அரிபிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வர்
த்தஜநங்கள் (ஈ)வித்தராய் ஸ்துதிக்குமாடியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தா
டியனசெவ்விதியோடே வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மஹோபகாரக
னுவனென்னைப் புறம்புல்குவான். அ.

மு.—கற்பகக்காவு சுருதியகாசலிக்

கிப்பொழுதவனென் றிந்திரன்காலினில்

நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்

உய்த்தவனென்னைப்புறம்புல்குவானும்பர்கோனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— தேவேந்திரனுடைய
காவினில்— நந்தவந்தத்திலிராநின்ற
கற்பகக்காவு— கல்பவர்க்குத்தை
சுருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் கட்டுத்
தரவேனுமென்று) ஆசைப்பட்ட

இப்பொழுது— இப்போதே
சுவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்
கடவேனென்று
நிலா திகழ்— நிலலால் விளங்காநின்ற
முற்றத்துள்— அவனகத்து முற்றத்திலே

வ்யா. நுன்பதாம்பாட்டு. கற்பகமித்பாதி. தேவலோகத்திலே இத்தரனுடைய காலிலே சிற்றித கற்பகக்காவை, (க)சசிபண்ணின் அலமகிபடியாக “பிடுங்கிக்கொண்டிபோய் பூலோகத்திலே என்னுடைய கலாமுற்றத்திலே நடந்ததாவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட அபிமானையான ஸத்யாமைப்பிராட்டிக்கு, காளைபென்னுதல், பின்னையென்னுதல் செய்யாதே, இப்போதே தாக்கடவேனென்று பிடுங்கிக்கொண்டி போரா சிற்றக்செய்தே, முற்பட ஆதரித்தஇத்தரன், தன்புழக்கடையிலே ஒருபூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டி போரப்பொ ருமையாலே குடிநனைப் வஜரத்தைவாங்கி, துடர்ந்து யுத்தம் செய்வானாகவந்து, வந்தகார்பம் பலியாமையாலே ஸ்தோத்தம் செய்ய, “இப்போதுநாளை கொடுபொகலேணும், பின்பு அங்கே வந்து சிற்றகக்கடவது” என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டி போந்து, “வண்துவரை நடடான்” என்கிறபடியே பூரீமந்த்வாகையிலே கிலா முற்றத்திலே நடடவன். உய்த்த வன் என்னையாலே இங்கெகொடுவென்று நடடபின்பு அங்குத்தையிலுங்காட்டில் தனையும பூவும் கொழுந்துமாய்க்கொண்டி ஸமந்தமாபடி சொல்லுகிறது. என்னையித்பாதி. இப் பாடி அபிமதயிஷய பாதந்தரனுனவன் என்னைப் புறம்புலஞுவான். உம்பர்கோன், பிராட்டி யுகப்புச் சொன்னையாலே இஸ்ஸவபாவத்துக்குத் தேற்று எழுதிக்கொடுக்கும் சித்பஸூரிக ளுக்கெல்லாம் சிர்வாறுகனுனவன் என்னைப்புறம்புலஞுவான்.

அ. சீகமத்தல், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆய்ச்சியின்றழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளினோல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
நத்ததமிழிவை மீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களைப் பெற்றமகிழ்வரே. ம.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலையொத்ததாய்
தட— பெருந்தாடகின்ற
தோளி— தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி— (காபாள்) யசோதைப்பிராட்டி
அன்று— அக்காலத்திலே
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழிவை யுடைய
பிரான்— கண்ணபிரான்
புறம்புல்கிய— புறம்புல்கிய பரகாரங்களைச்
சொல்— சொல்லை சொன்ன
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்
மகிழ்ந்து— உகந்து

மூ.— அருளிச்செய்ததாய்
தமிழ்— த்ராவீடமான
இவை இரண்டு கீற்றும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லவர்— தாதவல்லவர்கள்
வாய்த்த— எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு
பாடுகைக் கிடாகப் பொருந்தின
நல் மக்களை— விலகுகளை சிஷ்பபுத்தரர்களை
பெற்று— பெற்று
மகிழ்வர்— ஸந்தோஷிப்பார்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலையாய் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாதுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின் ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லை, விட்டுச்சித்தனியாதி. பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அதுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமறியுட்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தவியாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலகூணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆநந்தத்தை யுடையராவர். டி.

பெரியஜீயர் திருவாடிகளேசரணம்.

அடி வரவு.— ஸட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வேண்கலச் சத்திரம்
பொத்த மூத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, சு-க்கு, பாட்டு-கட்சு.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

—(*)—

இரண்டாம்பத்து.

அ. கீழிரண்டு திருமொழியிலும் - “ அச்சோ ” என்றும், “ புறம்புல்குவான் ” என்றும் அவன், சைசவாதுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தாண்டுவனிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி. செய்ப யசோதைப்பிராட்டி. அதுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷடிதங்களினுடைய ரஸத்தை யதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யதுபவித்து இனிய ராஜா; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி வினையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்தத்தை தத்காலத்திலுள்ள ரதுபவித்து ஹர்ஷ்டராய்ப் பேசினும் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தோயும் தத்காலம்போலே தாமதுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டராகிற ரித்திருமொழியில். *

மூ.—மெச்சுதுசங்கமித்தானல்வேயுதி

மெச்சு— கொண்டாட்டியடி.

மெச்சு— மெச்சு.

மெச்சு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை

மெச்சு— இடக்கையிலுடையனாய்

மெச்சு— என்சாவ்யத்தவியையுடைய

மெச்சு— வெங்குழலை [முரளியை]

மெச்சு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய கண்ணன்

மெச்சு— கந்தரிமமான

மெச்சு— திருத்திலை

மெச்சு— பராஜயமடைந்த

மெச்சு— சூழலாவனகளான

மெச்சு— ஆய்— பாண்டவர்களுக்குத் துணையாய்

மெச்சு— பத்து ஊரையுங்கூட

மெச்சு— அடைபாத

அன்று— அக்காவத்திலே

பாதம்— பாதாபுத்தத்திலே

கை செப்த— ஸஹகரித்த நுரின

அத்துதன்— அந்த தூதனுனவன்

அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்— அப்பூச்சிகாட்டா நின்றான்!

ஃ அம்மனை!— அஹஹ!

அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

ஃ அப்பூச்சி காட்டுகையாவது— வாலர்கள் எதிர் த்தலைக்கு பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணை யிறுத்துவது, மயிரால் முகத்தை மறைத்துக் காட்டு வது முதலான சில சேஷ்டிசங்கள்.

ஃ அம்மனை— இது கண்ணி பயப்பட்டுச் சொல் லும் சொல்.

வடா. முதற்பாட்டி. மெச்சுது சங்கமிடத்தான். “ஆசிரிதாநந்தரானு பாண்டல பசுபாதி” என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஆதுகிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை மிடந்திரு க்கவையிலேயுடையவன். “மெச்சு” என்கிறவிது, “மெச்சு” என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிட க்கிறதது. மெச்சு ஊதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்ய த்வத்தான் ப்ரதிகுலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அதுகூலர் வாழும்படியு மாரபிதே யிரிப்பது. (க) பஸு நாமெரு லெகதிர நாம வவஹாநிரஜாய த 1 வெவ நாவவயு ஸப கெஜடி ப்ரஸாலெஹ பொயிநாடி” என்கிறபடியே. நல்வேயுதி. இதிறே அவதாரத்துக் கடைகுறையான சீர்பகம். அதுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலை பூதுமவன். குமுலுக்கு நன் மையாவது - “நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனும் தந்தம் கிணைமற்ற” “மார் கன் என்று மதுதாரைகள்பாடியும்” இதயாதிப்படியே தன்னுடைய த்வகியாலே சேதநா சேதநகிரகமற சபிபித்தவற்றுகை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதொடனாபிதே யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலும், “ஆரினாயினம் பீளக் குறித்த சங்கம்” என்றும், “கேயத்திக்குழ லுதிற்றுத் திரைமேய்த்தும்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பொய்க்குதில் தோற்ற. கந்தரிமமானகுதிலே பராஜிதாய் ஸர்வஸ்வத்தைபு மிழந்த. செவ்வயில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; கந்தரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. டோறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது கந்தரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேதபும் க்ரோதவிக்கியின்பிக்கே, கூழமையை யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாகி கள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் கூழமையை அப

நூற்குத் திருபகமாகச் சொல்லுகிறது. மண்ணாக்காய். (க) “பலபூஜை” மொவ்வா வஸுஷு
மெது. ௧௪ நாடி ௨௫” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானேயாய்க்
கொண்டு பரதந்தாஸுப்.

பத்தூரித்பாதி. இவர்களுக்காக ஸ்ரீதாதேமுந்தருளி “பாண்டவர்களும் நீங்களும்
விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கட்டிக்கலந்திருக்
கில் (உ)நீர்க்கஜீவிசு நாகலாம்” என்ன; அவர்கள், “நாங்கள் அதுசெய்யோம்” என்ன;
“ஆனால், சிறிது குறைபவாகிலும் கொடுங்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன்”
என்ன; அதுக்கும் அவர்களின்சயாமையாலே, “ஆனால், அவர்களைவார்க்கும் தலைக் கிரண்
ரோகப் பத்துர்தனைக் கொடுங்கோள்” என்ன; “இவைபொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை,
ஓரோபாக்கைய பன்றோ வஸுந்தரை, புத்தத்தைப்பண்ணி ஜாதித்தவர்கள் ஜீவிக்கு மித்தனை”
என்ன; ஆனால், “அது தன்னைச்செய்யுங்கோள்” என்று போந்து, இத்தலையையும் புத்
தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதபுத்தத்திலே கையுமணியும்வருத்து, ஸாரதியாய் நின்று
நடத்தின ஆசிரிதபஷ்டபாதிபான அந்தத்தூதனுவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது.
அதாவது- லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ
புத்தங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதேதென்னில்; நீர்மையைக்கண்டு “நம்மிலே
பொருவன்” என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படுப்படி ஈச்வரதவசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. “இவ்
விடத்தை, 1 உயர்தபிள்ளை பாடாநிற்க, திருவோலக்கத்திலே, அத்துதனென்று -
பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய்
அபிரமிக்க; உடையவாபின்னை ஸேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத்
திருத்தோன்களோடு சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிரமித்துக்கொண்டுமீவர,
‘இதுக்கடியென்’ என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ‘ஸ்ரீகோவிர்தப் பெருமான்!
இருந்தீரோ’ என்றருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமிதே. அப்பூச்சி யென்கிறது -
இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களைபும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்
லுகிற வார்த்தை. க.

மு.—மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்

பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டியப்பார்த்தன்

சிலைவளையத் தீண்டெர்மேன் முன்னின்றசேங்கண்

அலைவலைவநுப்பூச்சிகாட்டுகின்ற நம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபாலே திண்ணிதான

தோள்— தோள்களையுடைய

மன்னவரும்— அரசர்களும்

மாரதரும்— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்
களும்

மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அந்நிரத
மஹாரதர்களும்

குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்

நூற்றுவரும் — தூர்யோதநன் முதலிய
நூற்றுவரும்

பார்த்தன்— அர்ஜுனனுடைய
சிலை— காண்டவமென்னும் வில்லானது
வளைய— வளையும்படியாகவும்
திண் தேர் மேல்— திண்ணியதேரின்மேலே

அலை வலை— அவன் ஜயத்தைச் சொல்லிப்
புகழுவானுன் கண்ணன்
வந்து அப்பூக்கி காட்டுகின்றான்
இத்யாதி பூர்வவாத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலையித்யாதி. மலைபோலே ஒருவரால் சளிப்பிக்க வொண்ணாதபடி திண்ணிதான தோள்களையுடைய ராஜாக்களும். இத்தான் - அகி பலபராக்கமராகையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணுக்களான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒசொருவரே அகிருராகையாலே ஒரேதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே. மற்றும்பலர். தனித்தனியே யெண்ணி முடியாமையாலே மற்று மிலர்களுடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பா ரகேகரென்கிறார். பகிரோசேஷாஹினியானால் அதில் எத்தனைகூர ருண்டாயிருந்தும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தையிறே. குலைய. “ கர்ஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகலேறினான்.” என்று கேட்டபோதே “ நாம் இனி ஜீவிக்கை யென்றோரு, பொரு, ஞண்டோ ” என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றும்போலே விசேஷத் தோற்றச்சொல்லி, “குலைய” என்கையாலே- இந்நடுக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு, பொரு விசேஷமு மில்ல யென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டழிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச் சொல்லி யருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவர் தத்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தாங்களே யாளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்ஜிபாதராதிகள் நூற்று வரும் பட்டழிய. (க) “ கெபெடுவெத நிறுகாஃ டெவ-புரேவ ” என்கிற படியே கர்ஷ்ணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று வேரற்றாரம்போலே பட்டு பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவளைய. அர்ஜுனன்கையில் காண்டவம் வளைய. அதாவது - அகி ரத மஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுனன் எதிர்த்து நின்று வில்வலித்து யுத்தம் பண்ணவல்லனாப்தது இவனுடையஸஹாயபலத்தாலென்கை. திண்டேர்மேல்முன்னின்ற. மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்ரேயாஸ்தராதிகளாலே (உ) தத்தமாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே திண்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே(ங) “உருஸாப” ரயா ரோஸ வாய-புலோக்ஷா ராயவர ” என்கிறபடியே அர்ஜுனனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்தர்சஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலைவலை. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுனன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாதஸல்யந்தோற்றக் கடாக்கித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுவான்

வகை ” என்கிறபடியே. அதனா, பார்த்தன் சிலவையாத்தினை மீட்டெல் முன்னின்று சென்
கணலையலை பென்னையாலே- (உ) அந்தநகரத்திலுள்ள தர்மாதர்மதார குலனாய்,
(௩) “ நகர ஜெவியைப் புகுந்து ” இத்தயாதிப்படியே விஜயமும் வேண்டி, ராஜ்யாதிகாரம்
வேண்டாவிென்று உபேகித்த (௪) “பெயரவலு உபாயம” (௫) “கிஷ்டபுலபரணா
பொ பொ கவலவிதிரா நலம் ” என்கிறபடியே சோகத்தாலே வெருவின மகன்வையுடைய
முயல் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்திவர்த்தனபுத் தேர்த்துட்டிலே யிருந்த அர்ஜுனன் தெ
ளிர்த்து (௬) “ காரிஷ்ட வய நகர ” என்றெழுந்தருள்து வில்லிநித்த யுத்தம்பண்ணு
ம்படியாக, பரகர்த்தயாதம் விவேகந்தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான பரபக்தி பரயந்தமாக வுபதே
சித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அலைவலைபென்பது - அர்த்த கௌரவமும் அதிகார கௌரவமும் பாரிதே தன் கெ
ஞ்சில் பரதிபங்கமானவற்றைச் சொல்லுமவரிதே. அது இங்கு முண்டாகையாலே இலகீ
யும் அலைவலை பென்னலாமிதே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணுகதைபானவன் குழல்
முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. வந்தித்தாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவளை
யவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத்யம்பண்ணின, ஆச்சரித விசோதிசிரஸநம், ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்
முதலான ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவந். உ.

மு.—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்

தியபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாயந்தாடி

வேயின்குழலாதி வித்தகனாய்கின்ற

ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற, அம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ௩.

பதவுரை.

காயுநீர்— காளியன்விஷாக்ஷியால் கொதிக்கிற

நீர்— மடுவின் ஜலத்திலே

புக்கு— புகுந்து

கடம்பு ஏறி— (அருகேநின்ற) கடம்பு

மரத்தின்மேலேறி

காளியன்— காளிய நாகத்தினுடைய

திய— கொடியதான்

பணத்தில்— படத்திலே

சிலம்பு— திருவடிச்சிலம்புகள்

ஆர்க்க— கலகலவென்று சத்திக்குப்படி

பாயந்து— குதித்து

ஆடி— கூத்தாடி.

வேயின் குழல்— வேய்க்குழல்

வந்தி— வந்தி

வித்தகனாய்கின்ற—விஸ்வநாயகியிராநின்ற

ஆயன்— இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்

வந்து இத்தயாதிபூர்வவந்.

(க) “ அவாக்யநாதரே ”

(உ) “ சுலாநபெஹகாரணாணு யிபாயபிபுயபாசும. ”

(௩) “ நகரஞ்சே விஜயம் கர்ஷண, ” (௪) “ ரதோபஸ்த்த உபாவிசத். ” (௫) “ விஸ்
ரம்ப ஸகரன்சபயம் ரோகஸுமித்தமாணம் ” (௬) “ தரிஸ்யே வராக்ஷம் ”

புத்திரன் தலை மதியாயின் சென்றுபுகு. “கவிவிடமுடைய காளியன் துடத்தைக் கலக்கி”
 “கவிவிடமுடைய காளியன் துடத்தைக் கலக்கி, காளியன் கருத்தனுபத் தலையெடுத்தெழுந்துருக்
 துடத்தைப் பிடி. துடம்பேறி. அந்த விஷாக்கியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற நொருகடம்பை,
 துடம் கட்டிவைக்கப் பிடிக்கடம்பாக்கி அதன்மேலேபேறி. காளியனித்யாதி. காளி
 துடம் விஷாச்சயமாகையாலே கருமான பணத்திலே துருவடிகளில் திருச்சிலம்பு தவ
 ன் துடம்படி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே சத்தம் சொரியும்படி.
 வாய்க்கா சானம் புகுருமளவும் அதன்மேலே நின்று கர்த்தம் செய்து. வேறித்யாதி.
 இத்த மந்திரத்தாத்தைக் கண்டிற் கோட்டிம் “என்னுத்ப்புகுதிபதோ” என்று தறைப்பட
 கித் திடென்று கதிபுகிற இவ்வதுகல ஜகங்கள் தலையெடுத்து பரிதராய வாழும்படி திருக்கை
 கித் தலையெடுத்து குழலையூதி, இவ்வதுமா துஷ சேஷடித்தாலே வில்மபநியனாய் நின்ற. ஆயன்.
 வில்மபநியனாய் வில்மபநியனாய் ஜகத்தவந்தில் சூ(றை)லையாதவன். வந்தப்பூச்சிகாட்டு
 கிற்றான்.

மு.—இருட்டிற்றிந்துபோ யெழைவல்லாயர்
 மருட்டைத்தலிர்ப்பித்து வன்சஞ்சன்மாளப்
 புரட்டியங்ளாளங்கள் பூம்பட்டேக்கோண்ட
 அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ச.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
 பிறந்து— திருவவதரித்து
 போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
 பதை— தன்பக்கல் சாபல்பமுடையாய்
 வல்— கர்ஷணாச்சயத் தாலுண்டான பலத்தை
 ஆய்— இடையர்களுடைய
 மருட்டை— மதியவங்கிப்பேசும். பேச்சுக்களை
 தலிர்ப்பித்து— தனிரும்பாடிபண்ணி
 வன் கஞ்சன்— வன்னெஞ்சான கம்ஸன்

மாள்— மாளும்படியாக
 புரட்டி— மயிலாத தூக்கிப் பிடித்துப்
 புரட்டி—
 அந் நான்— பனி ரோட்டின அந்த நாளிலே
 எங்கள்— எங்களுடைய
 பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
 கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
 அரட்டன்— திம்பனவன்
 வந்து இப்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) “பெருநாகெவிலாயாரெ ஜாய
 ராமெஜநாடிமெ” என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்பரகர்திகள் கண்படாதபடி
 அருகுசின்றாரைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று
 ஹிம்லிக்கைக்காக வரிவின வாளை உறையிலிடாம விருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடா
 னிமே. (உ) “ஜாநாதாவதாரனெ கம்ஸையம் ஹிஜநஜஃ” என்றானிறே தேவ

(க) “மத்யாதாரே கிலாதாரே ஜாயமாரே ஜகார்த்தநே.” (உ) “ஜாநாதாவதாரனெ
 கம்ஸையம்ஹிஜநஜஃ.”

ன்கிடந்து கதறிகிறதத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்பித்து தன்பக்கல் சபலராய், (க) “கூலாஸ்யாஃ கூலே வயாஃ” என்கிறபடியே தன்கூடப்பற்றி நிகழ்க்கும் பலத்தை யுடையான கோபரானவர்கள், செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லவாப்போலே சொல்லும் (உ) ப்ராமகோத்திகளை, “தீங்கெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செப்கிறேன்” என்றும்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உத்திவிசேஷங்களாலே தளிரும்படி பண்ணி வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான் செப்கிறேன் என்றது உத்திமாத்தரமாய்ப் போகாமே கம்ஸப் பிரிதனாய், தன்னையழைத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே ஸ்ரீமதுகையிலே யெழுந்தருளி, உத்தவந்துக் கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே ஸலிப்புப்படியாக தன் குவையாபிடத்தையும் மல்லையுமிறுத்தி (ங) “தூஜேனு வுலுபி” என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை கிரமித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த்தலத்திலே யெழுப்பாய்ந்து, (ச) “கேசேஷாஸ்யாஃ காமேஷாஸ்யாஃ காமேஷாஸ்யாஃ காமேஷாஸ்யாஃ” என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத் தட்டிப்போகட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலேவிழுத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, “கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்த” என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி. அந்நாளித்யாதி. பணிநீராட்டின வந்தாளிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட திம்பனானவன். அரட்டுத்திப்பு; மிக்கக்காமமாம். வந்தப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மு.—சேப்பூண்டசாசேதிதீத் திருடிநெய்க்

காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்

சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்

ருப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்ற எம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ரு.

பதவுரை.

சே பூண்ட— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப்

பட்ட

சாடு— சுகடத்தை [சுகடாஸ்யாஃ]

சிறி— உதைத்து

நெய்க்கு— நெய்க்கு ஐசைப்பட்டு

திருடி— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு— இடைச்சிகளால் காட்டப்

பட்டு

நந்தன்— நந்தகோபருடைய

மனைவி— பத்தியான யசோதைப்பிராட்டி

யானவன்

கடைதாம்பால்— கடைகிற கயிற்றாலே

துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க— மிகவும் துள்

ளித்துடிக்கும்படி

சோப்பு உண்டு— அடியுண்டு

அன்று— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்— கட்டுண்டிருந்தவன்

அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) “கூலாஸ்யாஃ கூலே வயாஃ” (உ) ஸ்ராமகோதி. (ங) “துங்க மஞ்சவயவஸ்த்திதீ” (ச) “கேசேஷாஸ்யாஃ காமேஷாஸ்யாஃ காமேஷாஸ்யாஃ” ஸகம்ஸம்

அவ்வாறு நான் தவணிக்கப்பட்ட அதுபாரமான சகடம். அதுமேலாவேசத்தாலே நன்வதாக
முற்றியிருக்கிறது. முலைவாய் தாழ்த்துச் சிறிதெரிந்த திருவடிகளாலே அத்தை உருக்
முடிபிட்டு வந்தது. திருடிப்பித்தி. கெபக்காசைப்பட்டு களவு கண்டு தரைய முடையவ
களை களவிலே பாகப்பட்டுக்கட்டுண்டு. நுத்தன்மனைவியித்யாதி. “என் பிள்ளையைக் கள்
வெற்றிக், உண்டாகில் கொண்டியோடே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்”
என்று முன்மே சொல்லிவைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே.
பொன்றை, நுத்தன் மனைவி, “பிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடி யழுகிதாயிருந்தது” என்று
தன்னைத்தானே மொதுக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியல்லாந் தோற்றுப்படி,
கடைகடற்றியே படிக்கையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றித்தாதி.
அடித்தவ நாயன்மிக்கே. ஒட்டத்தில் போகாதுபடி. அவன் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது
கட்டினாடி. நுத்தவன் இன்று அப்பூச்சிக் கட்டுகின்றான். சோப்புண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற
விவரம் தெரிச்சு சொல்லிக்கிடக்கிறது. 10.

மு. —செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்

சோப்படத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த

துப்பமும்பாலுந் தயிரும்விழுங்கிய

அப்பன்வந்தப்பூச்சிசாட்டுகின்ற னம்மனையெப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி
வேசத்தையுடைத்தாய்

இள— இளையதாய்

மெல்— ம்ந்துவாயிருக்கிற

முலை— ம்ந்தகங்கையுடையனாய்

தேவகி உங்கைக்கு — ஆதமகுண பூர்ண
யான தேவகிக்கு

சோப்பட — நன்றாக

தோன்றி — பாகித்தாய்

தோறுப்பாடியோம்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
நாங்கள்

வைத்த— செமித்துவைத்த

துப்பமும்— நெய்யையும்

பாலும்— பாலையும்

தயிரும்— தயிரையும்

விழுங்கிய— அமுதுசெய்த

அப்பன்— உபகாரகுணகர்ஷணன்

வந்து இத்தாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பித்தாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தை
யுடைத்தாய். இளகிப்பதித்த ம்ந்துவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையனாய் ஆதமகுணபூர்ண
யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவளுடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கர்ஷணன்
பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுணைக்காக. கம்ஸபிதி
யாலே அவனை ஸத்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை பென்கிறது
மெல்லினைவதறியவல்லவறியும், பிள்ளையை அவஸ்த்தாதுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும்,
பாஸமீர்த்திபரதையும் முதலான குணங்களை யுடையவளாகையாலே.

சோப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது— “ஸர்வேசுவரனைப் பிள்ளை
யாகப் பெறவேணும்” என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக, (க) “ஜாதொவரி டெவடெ
வெஸு! ஸாஹக்ரமஜாயா!” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரன் பிள்ளைப்பெற்று

என்றது, (உ) “ நெய்க்கு உலக அளவாய் பாரதாவிலுக்குத் தூ ” என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ
தோஷமற ஆளிர்ப்பனித்தமைபைப் பற்ற. (ங) “ மெநெடி மல அகாரிவெடி நயொநூ
வேயு கல ஓ ” என்னக்கடவதிடு.

தொறுப்பாடியோம். தொறு- பசு. தொறுவர்- ஆயர். தொறுப்பாடியோமென்றது-
ஆப்பப்பாடியிலுள்ளோமான நாங்கனென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்பாதி.
துப்பம்- செப். செப்பையும் பாடையும் துபிரையு மமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர
விழங்கினவென்கையாலே-“ துப்பமும் பாலும்” என்கிற விடத்தில், தூஞ்சின நெய்யும் காய்
ந்த பாலும் விவசுநிதம். அன்றிக்கே, “விழுங்கிய” என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறத்துக்கு பர்
யயமான சொல்லாய், தாஸ்ய துருணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ
தாஸ்யங்களை விரும்பியமுது செய்த வுபகாரத்தன்னைச் சொல்லுகிறது. வந்தப்பூச்சிகாட்டு
கின்றான். சு.

மு.—தத்துக்கொண்டாள்கோலோ தானேபெற்றாள்கோலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கோத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் ி கோளரி
அத்தன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் நம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தந்து— ஸ்வி கர்த்தபுத்ரனாக
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்
டாளோ;
(அன்றிக்கே,)
தானே— தானே [மெய்கொந்து]
பெற்றாள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து
நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்த
வனாய்

இள சிங்கம்— பாலஸிஹம் போலேயிரா
நின்றவனாய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனாய்
கோபாலர்— இடைபார்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிஹம் போன்றவனாய்
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (ச) தத்த புத்ரனாக வளர்த்துக்கொண்டாளோ;
அன்றியே, தானே மெய் கொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-“ அசோதையிளஞ்சிங்கம்” என்ன;
இவள் (ச) தத்தஸ்விகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்

(க) “ ஸபலம் தேவி! ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம் யத் தவோதராத். ”

(உ) “ தேவகி பூர்வஸந்த்யாயா மாவிர்ப்புதம். ”

(ங) “ நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோந்யா மவஸைத்ப்புட. ”

(ஈ) “ நெய்க்கு உலக அளவாய் பாரதாவிலுக்குத் தூ ”

(1) “உலகப்புவியியல் அல்லா உலகாஜாஜிதரகூஜி” என்கிறபடியே அவனும் அப் போற்றிமோலித் தங்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே பிவண்க்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லு சிறந்து அதிலொகாமான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “இவன்பிள்ளை” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவன் தானும், “இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை” நம்பி யுள்ளே யென்மக்களை யென்பார் நின்றார்” என்று இவனுடைய அறிமாதாஷ சேஷ்டிதங் களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடுநின்றவர்கள் உன்னை என்னு டைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்யாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் நெஞ்சுக்கு ஒத்து நடக்கும்ப ய சோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலவிஹம்மப்போலே அவனுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தானாகிலும் “அங்கனும் தீமைகள் செய்வார்களோ நம்பி! ஆயர் மடமக்களை” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளரும்படியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “அஞ்சராப்பாளனோ தையாணாடவிட்டிட்டுருக்கும்” என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநிபவநீயதையா லும்- இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கொத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடிருட்டின பூங்கொந் துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ.) “சுஜநவஹுபாஜிதகூஜி” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனாய், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத் தான விஹம்மப்போலே செருக்கி மேணணித் திருக்குமவன். அசோதை யிளஞ்சிங்கம்- கோபா லர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோன்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட் டுகின்றான். 61.

மூ.—கொங்கைவன்குனி சொற்கொண்டு குவலயத்

துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்

எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை

அங்கண்ணென்பூச்சிகாட்டுகின்றான் மென்னையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அ.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முலைபுறப்பட்ட

டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்

வன்— வலியதான

கூனி— கூணையுடைய மந்தரையின்

சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு

குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை

கருக்குள்ளே

துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான

கரியும்— ஆனைகளையும்

பரியும்— குதிரைகளையும்

இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்

எங்கும்— எழுந்த நுளுகிற காட்டினாயும்

பரதற்கு— பாதாழ்வானுக்கு

அருளி— கொடுத்தது

வன்— ஒருவராலும் புருதற்கரிதான

கான்— காட்டை

அடை— அடைந்த

அம்— அழகிய

கண்ணன்— கண்களையுடையவன்

அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(ச) “ததர்ச்ச பாபுந்தாஸா யசோதா ஜாதமாந்தமம்.” (உ) “அஞ்ஜநபுஞ்ஜச்யாம

வயா. எட்டாம்பாட்டி. கொங்கைபித்பாதி. முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாற் பேர்லே திரண்டு கிளர்ந்த வலிய கூணையுடைபளான மந்தரையுடைய வசந்ததைக் கொண்டு. காட்டுக் குப்போயிற்று பிதர்வசநங்கொண்டாயிருக்க, குப்பையுடைய வசநங்கொண்டென்பா னென் னென்னில்; க, “ மட்டு ராயா நயங்க ாஸுற டொலெஷா நு ராஜே ” என்கிறபடியே வரப்போலே சேற துக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவனையிறே. இவளுடைய வசந்தத்திலே கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்கொண்டு போனாரென்கிறது.

சுவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியிலானகை எல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சத்ருஞ்சயன் முதலானவர்களுடும். பரியும். அப்படி லோகவிஸக்ஷணமான சூகிரசுரனும். இராச்சியமும். அகண்டகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (உ.) “ உக்ஷாக்ஷணாஜிபஹுதி ஸுஸெவநகா மந ” என்கிறபடியே எழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேயீவராதுகுண மாக சக்ரவர்த்திவசந்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையித் யாதி. ஒருவரால் ப்ரவேசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய ஸுலபனானவன். சுட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதவின்றிக்கே முடியையத் தவிர்த்து ஐடைபைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினை த்து, அழகிய- ஸுலபனென்கிறது. அன்றிக்கே, (ங) “ ராஜேகேவதூக்ஷ ” என் கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களை யுடைய னென்னவுமாம். அப்போது, “ ராஜ்யைச்வர் யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம் ” என்னும் க்லேசமின்றிக்கே அகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. அ.

மூ.—பதகமுதலேவாய்ப் பட்டகளிறு

கதற்க்கைகூப்பி யென்கண்ணகண்ணுவென்ன

உதவப்புள்ளுர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— கொடி பதகான

முதலே— முதலேயின்

வாய்— வாயில்

பட்ட— அகப்பட்ட

களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வான்

கதறி— கதறிக்கொண்டு

கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி

என் கண்ணா! கண்ணா! என்ன— “எனக்கு

நிர்வா ஹகனுவனே!” என்று

பலகாலும் கூப்பிட

உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுகைக்கு

புள்— பெரியதிருவடி நாயனரை

ஊர்ந்து — வேகமாய் நடந்திக்கொண்டு

சென்று

வ்யா. ஸ்ரீபதாராபாட்டு. பதகமுதலை. பதகம்-கொடுமை. “கொடியவாய்விடக்கு” என்னக்கடவதிறே. “அதின்விடத்திலுக் கணங்கியமுங்கியவாணை” என்னும்படி. ஸ்ரீகிருஷ்ணர்தாராபுரணை போய்புதித்தின கொடுமைபச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “பாதகம்” என்னுத்கைத, “பதகம்” என்று குறைத்துக்கிடக்கிறதாய்-பாதகத்தை புடைத்தான முதலை யென்னவுமாம். அதாவது-சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்ததிறே. இர்ப்புமுகத்தாலே தன் னுடைய சாபமோசுத்தென்று அறிகையாலே தன்கார்பணித்தியானவும் இவன் காலைப்பிடித்தா டிடி. கருவவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அரப்பாட்ட யானையானது. தன்னிலைமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாய்த்து. வெளிநிலையில் இதின் அருகுவரமாட்டாதிறேயது.

கதறியித்தயாதி” அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் “மழுமுடைபு பனந்தூர லேதன் னிக் கையெறுகிறோம்” என்று (ச) “ மஜ்குகொடி-குருத் தீ வெ மு வா கு வல அரி ச ஜிஷ.” என்கிறபடியே ஆரியர் தேவஸம்வத்தை’ாம் அது நீருக்கிழுத்து, தான் சுலாங்கிழுக்கச் சொன்ன விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில் மாணையாலும் அபிமத வித்தியாலும் “ முழுவளி-முதலை ” என்னும்படி பலமதச்சித்தித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாநாயாலும் அபிரமதானப் பத்தாலும் பலம் கூட்டினாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே “ இனி கம்பமாற் செய்யவாவ தொன்றுமில்லை ” என்று (உ)-“வ ர கோவலாரிவடுதீ ௧ நலம் உ-விஞ்சுபசி பாடி ” என்கிற படியே அத்தகையில் ஸர்வேச்வரனையே தனக்கு ரக்ஷகனுக் நினைந்து, தன்னைகலாப்பெடுத்து அஞ்சலிபண்ணி, தன்னுரத்தியெல்லாம் தோற்றுப்படி கூப்பிட்டிக்கொண்டு, வளக்கு நிர் வாஹுகளுவனையென்று பலகாலும்சொல்ல. “தாராயண! ஒ!மணிவண்ணு! நா கண்ணாய்ய! வாராய்” என்று கூப்பிட்டானாகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் “என்னை னுரை” என்று கூப்பிட்டானாக வருளிச்செய்தார்; (ங) “ உள் புது த -ஆக்டிஷன் போடாதி கிர்வெடி” என்று கொண்டு- “ஆதிபுலமே” என்றுகூப்பிட்டானாக பெண்டாளிகள் சொண் னார்கள்றே. இவை தன்னில் கேரும்படி யென்னென்னிச்; “புலம்” என்கிறவிடத்தில் அவர் தாரண வீக்ரஹ விசிஷ்டமான ஆகாதத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டாளுகையாலே, அதுக்குப் பர் யாய சப்தங்களையிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களுக்காகையால் எல்லாம் மேசக்குறையில்கூ,

உதவலிந்தாதி. இந்த ஆர்த்தத்வநி திருச்செலிப்பட்டபோதே திருப்படுக்கையில் நின்றும் பதவியெழுந்திருந்து (சு) “சுதவிரி தவலவதி ஸ்ரவிக ஸ்ரவிக” இத்தாதிப் படியெ லேரைமுதலியார் திருக்கைகொடுக்கவும்பற்றாமல் திருவடிநிலைகோத்து எழுந்தருளு கையுமின்றிக்கே, வெறுத்தறையிலே பத்தெட்டடியிட்ட பதற்றத்தைக்கண்டு “இதுக்கடி யென்” என்றுபயப்பட்டு துவ்பார்த்துபொம் கைநெரிக்க, பெரியதிருவடியைப் பண்ணெய்து

- (க) “கன அகாங்க்ஷித திரே க்ரஹ அகாங்க்ஷித ஜலே.”

- (2) “பரமபதமாபங்கோ மகஸா சிந்தயத்திரிம்.”

- (ஓ) “முனைதி முக்த பதமாலபதி த்விபேர்த்ரோ.”

- “(சு) “அதற்குரிய சாஸ்பது ப்ரவிகணஸ்குந்.”

வலம்புலி ஹெதுவாக அர்ச்சிதாது மாரக்கத்தால் லெபாய ஸ்ருவையுண்டித்தால் யவனையதுப
வித்து மங்கலாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ௫.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

அடிவாவு.—மெச்சு மலை காயிருட்டுச் சேப்பூண்ட சேப்புத்
தத்துக் கோங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி. ௫-க்கு, பாட்டு-ககதி.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் கர்ஷ்ணாவதார ப்ரவணாமிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்
களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, கர்ஷ்ணாவதாரத்திலே ஆழ்வாரவணாராய், அவ்வவதார ரஸா
நுபவத்துக்காக கோபஜந்மத்தை ஆஸ்வத்தாநம்பண்ணி, “ போகத்தில் வழுவாத புதுவை
யர்கோன் ” என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளதெல்லாம் அநுபவிக்கிற வராகையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த மையத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாபந
விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவயவங்களி லுண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அதுபுபூஷு
க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவன் அவனைத் தொட்டிலிலே
ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே
யசோதாதிக்குடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடைபராய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து
அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிமொட்டிகை, தளர்
நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷி
க்க முன்னும்பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷடிதங்களை, (க) தத்பாவயுக்தராய்ச்
கொண்டு அடைவே அநுபவித்துக்கொண்டுவந்து, கிழ்த்திருமொழியிலே-அவன் திருவார்ப்ப
பாடியிலுள்ளாரோடே அபூதச்சகாட்டிலிளையாவுள் சேஷடிதத்தையும் தத்காலத்திலே அவன்
அநுபவித்துப் பேசினுற்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்டரானார்; இனி, அவன்
ஸீலா வ்யாபாரச்சாந்தனும் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடுப்போதாகக்கிடந்து உறங்குசை
யாலே “ உண்ணப்பிள்ளையைத்தாயறியும் ” என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தன
யறிந்து, “ அம்ம முண்ணத்துயிலெழாயே ” என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக
முலையுண்ணுமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை
யுண்ணவேனுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இரய்த்திருந்தவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்
தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாயைப்பட்டு, (க)தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு
அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புதை முதலான ரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷ்ட
ராகிரார் - இத்திருமொழியில்.

(க) தலாவயுக்த.

*

வரவுங்காணென் வயிறுசந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவயம்மடுத்துத் திளைத்துதைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
அணையாய்— படுக்கைபாகவுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
எறே!— தலைவனானவனை!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பாலுண்ண
துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்றுராத்நிரியும்
உண்ணாது— முலையுண்ணாமல்
உறங்கு போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணென்— (நீயாக எழுந்திருந்து
அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த
படியும் கண்டிலேன்,

வயிறு அசைந்தாய்— (அபேசைநிலையில்
யென்னவொண்ணாதபடி) வயிறு
தளர்ந்திரா நின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சோரிந்து பாயும்
படியாக
திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடுத்து— வைத்து
திளைத்து— கர்வித்து
உதைத்து — கால்களா லென்னுடம்பி
லுதைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பாரம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டு. அரவுணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமா
னவற்றை பரகந்தியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கைபாகவுடையனாயிருந்துவைத்து
(க) “நாமவநுஜுஜு-ஹுஜுஹு” என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போ
ந்து அவநீர்ணனாய் ஆயர்க்கு பாதாநனுவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு
போந்தவாஸநையோ ஆயரேறானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டுமூர்த்திராதே பள்ளிகொள்ளு
கிறதா? அவன்தான் இதர ஸஜாதியன யவதரித்தால் “சென்றால் குடையாம்” என்கிற
படியே (உ) சந்தாநுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய
அவஸ்த்தாநுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதொரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடு
மிதே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிதே கண்வளர்ந்தருளு
கிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலேழாயே. “முலையுண்ண” என்னுதே, அம்மமுண்ண வென்
றது - சைசவாநுகுணமாக அவன்சொல்லும் பாசா மதுவாகையாலே. துயில்-நித்திரை. எழு
கையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா யென்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்
கிற பாரத்திரை. இரவுமித்யாதி. நீ ராத்ரியுண்ணுதே யுறங்கு, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்
றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றுகிலு
முண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவள்வேயோ, போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆலும் ஓவு

(க) “நாகபரியங்கபுத்தஸ்ரஜ்ய ஹ்யாகதஃ.”

(உ) ஹநாநாவதி.

அம்மமுன்னா லேணு பென்று வரவுச் சுண்டி லேன்; அபேகைநிலைபென்ன வெண்ணுத
படி வாய் வுகுநர்க்கொகின்றும். வன்முலைகள்கொந்துபாய. வனப்பு- அழகுநம், பெருமை
யும். முக்கொளையையுன்பக்கல் ஸ்தேஹத்தாலே நெறித்து, பால்உள்ளடங்காமல் வடிந்து
பாக்க. உனக்குப் பசிபுண்டாறிருக்க, இப்பால் இப்படி. வடிந்துபோக உண்ணுதொழிவகே!
என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மதேயு. அழகிய திருப்பவளத்தைமறித்து. திரு- அழகு.
இவ்வவழியிலே உன்னுடைய திருவுடை பளையை அழித்திவசம் தோற்ற மறித்து. திளைத்
தித்பாதி. முலைபுன்கிற ஹர்ஷநீதாற்ற கங்கித்துக் கால்களாலே பெண்ணுடம்பிலே யுதைத்
துக் கொண்டிருந்து உண்டிடாய். பருகுதல்- பாம்புபண்ணுதல். க.

மூ.—வைத்தனெய்யுங்காய்க்தடாலும் வடிதழிரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தனையும் பெற்றறியே நெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தனையும் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யென் கதம்படாதே
முத்தனைய முறுவட்செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுனையே. ௨.

பதவுரை.

எம் பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமிபானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை— நீ எனக்குப் பிள்ளை
யாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்
வடி தழிருநம்— கட்டியாகத் தோய்த்ததாரிரும்
நறு வெண்ணெயும்— மணம்மிக்க வெண்
னெய்யும்
இத்தனையும்— (அழகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறியேன்— பெற்றறியவில்லை
எத்தனையும்— உனக்குத் தோன்றின படி
பெல்லாம்

செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடவை,
ஏதும் செய்யேன்— நானுனைப்பிடித்த
வடித்தல் முதலியவைபொன்றும் செய்
யக் கடவேனல்லேன்;
கதம்படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற
முறுவல் செய்து— ஸ்மிதம் பண்ணிக்
கொண்டு
மூக்கு உறிஞ்சி— மூக்காலே உரோசிக்
கொண்டு
முலை உணய்— முலைப்பாலுண்ண வேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவித்யாதி. பழுதற வருக்கிவைத்த நெய்யும்,
செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நீருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தழிருநம், செவ்வையிலே
கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தனையும் பெற்றறி
யேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன்
றிக்கே, இத்தனையென்றது- ஏதேதெழு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே
னென்னுதல். இப்படி யென்னைக் களவேற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய
வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாக; எத்தனையும் செய்யப்பெற்றாய். உன
க்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யென் கதம்படாதே. நான் உன்னைப்
பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்-

மு.—தந்தம்மக்க ளுமுதுசென்றாற் றுய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழ்வல்ல வாசுதேவா!
உந்தையாருந் திறத்தரல்ல ருன்னைநானென் றுரப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணையே. ந.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய
மக்கள்— பிள்ளைகள்
அமுது சென்றால்— அமுது கொண்டு
போனால்
தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா
ரானவர்கள்
தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட்
டார்கள் [கில்லார்- ஸமர்த்ததைகளாக
மாட்டார்கள்.]
வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித்
துக் கொண்டு வந்து
நின்மேல்— உன்மேல்
பூசல் செய்ய— சண்டையிட
வாழ்வல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல

வாசுதேவா! — ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணனே!
உந்தையார்— உன் தம்பபனார்
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை
நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,
நான்— நானே
உன்னை— பெருந்தீம்பனான உன்னை
ஒன்று— ஒருபடியாகவும்
உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லளல்லேன்
(அவையெல்லாம் கிடக்க;)
நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய
அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!
நான் சுரந்த— (இப்போது) நான் சுரந்த
முலை உனாய்—முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக்
கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப்
படி செய்யலாமோ, தந்தம் பிள்ளைகள் அமுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ
றுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும்
பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே டீ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழ்வல்ல. அதில் ஒரு சற்று
மனைப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸு
தேவ புத்ரனாவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாயீ!. உந்தையாரித்யாதி. உன்
னுடைய தம்பபனாரானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிசுதித்து வளர்க்கா
ரென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனான வன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர
நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-
அமுது. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்சுரந்தமுலையுணையே. அவை
யெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்யாய். ந.

மு.—குஞ்சன்றன்றற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று

அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத் தளவன்றாலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தாய்! முலையுணையே. ச.

பதவுரை.

அமரர்கோவே!— தேவாதிநாயகனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேல் கறுவா
நின்ற) கம்ஸனுலே
புணர்க்கப்பட்ட— (உண்ணாநலிவதற்காக)
கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— கந்தரிமமான
சகடு— சகடமானது
கலக்கு அழிய— ஸந்திபத்தங்கள் குலைந்து
உருமாய்ந்து போம்படி
பஞ்சி அன்ன — பஞ்சபோலே
மெல்— ம் துவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாய்ந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொநதிரிம் என்று— நொதுண்டாகுமென்று

அஞ்சினேன் காண்— பாயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர்கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்
பாயப்பட்டது இடைபருடைய திரன்
பாயப்பட்ட வலவல்ல;
ஆல் ஒ!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைகளைச்
செய்த கம்ஸனை
உன் வஞ்சனைபால்— நீ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனைரினாலே
வலைப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அசுப்படுத்தி
முடித்தவனே!
முலை உணாய்.
நீ “ பஞ்சி ” என்கிறவிது “ பஞ்ச ”
என்பதற்குப் போலி.

வயா, நாலாம்பாட்டு, கஞ்சனித்பாதி. உன்மேலே கறுவதலைபுடையனான கம்ஸ
னுலே உண்ணை நலிகைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட கந்தரிமமான சகடமானது. அதுவாய்விஷ்ட
மாய் வருகையாலே- கள்ளச்சகடுதென்றது. கலக்கழிய. “ தவந்தும் முறிந்தும் உடல்
வேறுகப் பிளந்துவீய ” என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. பஞ்சி
யித்யாதி. பஞ்சபோலே ம் துவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது ‘ திருவடிகள் நொம்’
என்று பாயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுவனே. உன்
னைக்கொண்டு தங்கள் விரோதிறைப் போக்கி வாழ்விருக்கிற வவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே
உளக்கொரு கோவு வாராமலிருத்ததென்னை. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றாலோ. ஆயருடைய திரன்
அஞ்சினவன்வல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஒ என்றவை விஷயதலையாகான அவ்யயங்
கள். கஞ்சனையித்பாதி. உன்றிறத்திலே வஞ்சனைகளைச்செய்த கம்ஸனை நீ அவன் திறத்திற்
செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி யசுப்படுத்தி முடித்தவனே. முலையுணையே. இப்போது
முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ச.

மூ.—தீயபந்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாய்த்தன்னால் வலைப்படுக்கில் வாழ்கில்லென் வாசுதேவா !
தாயர்வாய்ச்சோற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா
ஆயர்பாடிக்க கணிவிளக்கே யமர்ந்துவந்தேன் முலையுணையே. ௫.

பதவுரை.

மாயம் தன்னால்— கபடத்தாலே
வலை படுக்கில்— (நமுவாதபடி) பிடித்துக்
கொண்டால்
வாழ்கில்லேன்— (நான் பின்பு) ஜீவித்
திருக்கமட்டேன்
தாயர்— தாய்மாரொடைய
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது

சாற்றி சொன்னேன்— எல்லாருமறிபும்படி
வெளிப்படைபாகச் சொன்னேன்;
போகவேண்டா— நீ வினாயாடுவதற்கும்
தனியொருபு எங்கும்போகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு— திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே!— மக்கள் தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து— பொருந்திவந்து
என் முலை உணர்ப.

வயா. ஐந்தாம்பாட்டு. தீய புந்திக் கஞ்சன். துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. *மக்களாவனரைக்கல்லிடமோதின பாபிஷ்ட்டனிறே. உன்மேல்சினமுடையன். “தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு” என்று அசுரீரிவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூர்க்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் “நமக்கு சத்ரு வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாக ஸ்த்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை பொருவழி பாலே ஹிம்ஸித்தாய்க்கும்படியென்” என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேலே மிகவுந் கீரோதமுடையவன். சேர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாய னுபத்திரியும் அஸஸரம் பார்த்தென்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக் காக மாயமுநிகளான ஆஸுரரகர்த்திகளை நிர்ப்பகாயும் ஸ்த்தாவரமாய் முள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்த்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சகத்தாலே நமுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழ்கில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க கூதமையல் லேன்; முடிந்தேவிடுவன். வாசுதேவா. உன்னுலையிறே ஸாதுவானீவவரும் சிறைப்பட... லேண்டிற்று. தாயரித்தாதி. தாய்மார்சொல்லு கார்யங்காண். அதாவது - உந்தேதசபதையாலும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவசப்பகரணியங்காணைன்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைக் குன்னாங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி. ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிலிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்களை தீபமானவனே. அணி - அமுரு. இத்தால் எனக்கேபன்று, உனக்கொரு திங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்முடிவிடுங்கிடா யென்கை. அமர்ந்திப்பாதி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனாய்வந்து உனக்கென்று சரந்திருக்கிற முலைபைய முழுதுசெய்யவேணும். ௫.

மு.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிசுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுனைக்கண்டார்
என்னனோன்பு நோற்றாள்கோலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடகேசா முலையுணையே. சு.

பதவுரை.

மின் அனைய— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸஞ்சிதமமாயிராசின்

இடையார்— இப்பையுடைய ஸ்திரீகளு
டைய

விரி— பரம்பின
குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
துழைந்த— மதுபாராந்தமாகப் படிந்த
வண்டு— வண்டுகளானவை
இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைகளைப்
பாடா நிற்கிற

வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி
அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!
உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

வ்யா. அறும்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த துண்ணிய இடையையுடையவர்க
ளென்னுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வாவன்றிக்கே, ஸ-டுக்கிமான
இடையையுடையவர்க ளென்னுதல். விரி குழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தர்தமான குழல்
மேலே மதுபாராந்தமாக அவகாஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபா
ரத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங்
காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேச
மாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமஸாம்பாபநர்க்கு முக
ங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில்; இங்கு இரண்டும் வித்திக்குமே.
உன்னைக்கண்டா ரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போ லன்றிக்கே, ஒருபுறம் சேஷபுறங்
களால் வ்யாவர்த்தனயிருக்கிற வுன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாநிகைகளாய் விலக்ஷ
ணமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வாவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டா
யாத வையக்ஷணயத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவன் இதுக்குடலாக என்ன நப
ஸ்வைப் பண்ணினுளோவென்று சலாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை பெனக்குண்டாக்கித்
தந்த. இருடிகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸர்வேந்திரியங்களையும் வயக்தப்பந்தத்தில் போ
காதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வையக்ஷணயத்தை யுடையவனே, முலைபுணியே. சு.

மூ.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னோப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாதையாலே

கண்டவர்கள் போக்கோழிந்தார் கண்ணினையாற் கலக்கநோக்கி

வண்ணோம்புங் குழலினுநன் வாயமுத முண்ணவேண்டிக்

கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்த! கீழுடையுணியே. எ.

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பத்தாக்களு
க்கு பார்வையகளாய்

வாழ்வார்— வாழாரின்றவர்களாய்

கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணுநின்றவர்கள்

போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போக
மாட்டாதே நின்றவாழ்வார்கள்;

வண்டு உலாம்— வண்டுகள் படிந்து உலாவா
நின்ற

ப— பல்பங்குளினில்லங்கிக்கப்பட்ட

இவனை— “லோகவிலக்ஷணானுள் இவனை
பெற்ற வயிறு உடையான்— பெற்றவயிற்றை
உடையவன்
என்னனோப்பு நோற்றான் கொல்லு— (இதுக்
குடலாக) என்ன தபஸ்ஸு பண்ணினுளோ”
என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்து சொல்
லும் சொல்லை
எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த
இருடிகேசா!— ஹர்ஷி கேசனே!
முலை உணியே.

தாய் சோபையைப் பார்த்து

வந்துகின்றாள்— வந்தாள் நன்றாக

உன் வாய் அமுதம்— உனது வாகமந்தத்தை
உண்ண வேண்டி— உண்ண விரும்பி
கொண்டு போவான்— உன்னைக் கொண்டு
போவதாக

(ஆதலால்,)

கொவிந்தா!— ஸர்வஸாலபனுக்கண்ணை!

நீ முலை உணாய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பெண்டிரியாகி. சுவர்த்தாக்கொரு பார்வையாளாய் வர்த
திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளைப் பெறவேண்டு
மென்று மாஸ்யபாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்ணோம் பூங்
குழலினர்- கண்ணினையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கசையிலே
நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸமீபத்தியாலே உன்னை அலகா ஹிக்கமாட்டா
வண்டுகளானவைமேலே நின்று ஸஞ்சரிக்கும்படி பூவாலே அலங்கரித்தான குழலையுடையவர்
கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய ஸமுதாய சோபாதர்க்காரு செப்து. கலக்க
நோக்குகையாவது- ஓரவயவத்திலே உற்று கிறையனதிக்வே, திருமேனியை யெங்குமொக்
கப் பார்க்கை. கிழ்- “பெண்டிர் வாழ்வார்” என்று - பகவையாளப் பர்த்திராதந்தைகளாய்
புத்தரஸாபேசைக்களானவர்களைச் சொல்லிற்று; இஃது, வண்ணோம் பூங்குழலினரைந்து-
பார்ப்பு யெளவனையாளப் போகஸாபேசைக்களானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னிய்யாதி.
உன்வாகமந்தம் புலிக்கவேண்டி யுன்னை யெடுத்துக்கொண்டு போவதாக வந்து நின்றார்கள்.
கோவிந்தா. ஸர்வஸாலபனுக்கண்ணை, உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சோதா. நீ முலையுணாயே.
அது வேண்டி. உபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுண்ணவேணும். எ.

மு.—இருமலைபோ லெதிர்த்தமல்ல ரீருவரங்க மோசேய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மாந்வு தேக்கவந்தேன் னல்தலேயி
ஒருமுலையை வாய்மடுத்தோருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா எங்கியேங்கி யிருந்துணாயே. அ.

பதவுரை.

‡இரண்டிலைபோல்-இரண்டுமலைகள் போலே
எதிர்த்த— மல் பொருவதாக எதிர்த்துவர்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்— சரிந்ததை
எரி செய்தாய்!— பயாக்கியாலே கொளுத்தி
விழும்படி பண்ணினவனே!

உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அமுது மிகுந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற
மார்வு— மார்பானது
தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி
வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே

வாய் மடுத்து— திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
நெருடிக்கொண்டு
‡ இரண்டு முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
எங்கி எங்கி இருந்து—நயிலே நயிலே இளைத்
திளைத்திருந்து
உணாய்— உண்ணவேணும்.

‡ “இரண்டினொம்முயிரிகை வுல்லருமே”
என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு “இரு
முலையும்” என்னும் பதத்தை “இரண்டு
முலையும்” என்று பிரிக்கொகிறது. இவ்

வந்த மலர்நுடையவும் சர்மனது(க)பயாகநியாலே(உ)தகதமாயன்முட்படி. பண்ணைகொண்ட
உன்னித்யாதி. உண்டையைய அழகுமிக்கு விளங்காதினறுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிகுதி.
திகழ்ச்சி-விசக்கம். அன்றிக்கே. திருவென்ம-பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவனொ
ழுந்தாவி யிருக்கையாலே மிகவும் விளங்காதினறுள்ள வுன்னுடைய மார்வென்னவுமாம்.
தேக்க. தேங்க. முலைப்பாலாலே நிறையும்படியாக. வந்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே
வந்தேறி. ஒருமுலைத்தியாதி. ஒருமுலைவந்திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலைபைந்
திருக்கையாலே பற்றி நெடியுக்கொண்டி இரண்டு முலைபையுட மார் மாறி, பால் பரவின மி
குதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடுநடுவே இடைத்தினைத்து அமரவிருந்து அமுது
செய்யவேணும். அ.

மு.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்தினுற்போல்
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்திம் முற்றத்தாடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வளையவேண்டா வம்மலிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுனையே கூ.

பதவுரை.

அம்ப!—ஸ்வாம்!

அம்—அழகிய

கமலப்போது அகத்தில்-நாமரைப் பூவினிட-

த்தில்

அணி கொள்—அழகு கொண்ட[அழகிய]

முத்தம்—முத்துக்கள்

சிந்தினுற்போல்—சிதறினுற்போலே

செம் கமலம்—செந்தாமரை மலர்போன்ற

முகம்—முகமானது

வெயர்ப்ப—குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி

இம்முற்றத்தாடே—இந்த முற்றத்துள்ளின்று

தீமை செய்து—நிம்புகளைச் செய்து

அங்கம் எல்லாம்—உடம்பு முழுதும்

புழுதி ஆக—புழுதியாகும்படி.

விடம்—நிரந்தரமாக

அகைய வேண்டா—புழுதியிளையாதேகொள்;

அங்கு—தூர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின

அக்காலத்திலே

அமர்க்கு—தேவர்களுங்கு

அமுது அளித்த—அம்மாந்தன்னதன் கூடைந்

தெடுத்தாக் கொடுத்த

அமர் கோவே!—தேவா நிராஜனே!

முலை உணர்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செவ்விய
யாலும் விசாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம்.
அகம்-இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்க
ளானவை சிதறினுற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே
யிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமைமித்யாதி. இம்முற்றத்துள்
ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதி யளையவேண்டா.
அம்ம. ஸ்வாம்! யென்னுதல்; இவன் சேஷடித தர்சனத்தால் வந்த ஆச்சர்யோக்தியாதல்.
லிம்மலித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸூரர்கள் கையிலே யிடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிக ளோலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றாயைப் பற்பாப நென்றிருந்தேன்
அடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முலையுனையே. டி.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனாவனே!

ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட
கிண்கிணிகள்— திருவாடிச்சதங்கைகள்
ஒலிக்கும்— த்வலிக்கும்
ஓசை— த்வரியாகிற
பாணியாலே— சப்தந்தாலே
பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டும்
அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டுக்குத் தகு
தயான
கூத்தை— நர்த்தநத்தை

அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி
கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றாயை— என்னை நோக்கி வருகிற
வுன்னை
பற்பாபன் என்று— “ இவன் பத்மநாபன்
அன்றோ ” என்று
இருந்தேன்— ஆச்சரப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தேன்,
(ஆனபின்பு),
ஓடி ஓடி போய்விடாதே - ஓடியோடிப்போ
நீ முலை உனாய். [காமல்

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஓடவோடனித்பாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கை
பன்றிக்கே, பால்பத்துக் கிடான செருக்காலே பதறி போடவோட, பாதச்சதங்கைகளான
கிண்கிணிகள் த்வலிக்கும் த்வரியாகிற சப்தந்தாலே, பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை-
அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டுக்குத் தகுதியான நர்த்தத்தை, திருமேனி யிடம்
வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி-கூத்தன் கோவலனிறே.
நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லாராடி-ஹம்போலையிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நட
நடவரும்போது திருவடிகளில் சதங்கைகளினுடைய வோசைகள் தானே பாட்டாய், நடக்
கிற நடையெல்லாம் ஆட்டாராயிருக்குமாய்த்து. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளோலிக்குமோசை
தாளமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யெ
ன்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றாயைப் பற்பாபனென்றிருந்தேன். இப்படி பென்னை நோக்கி
வாராகின்றாள் வுன்னை “ மொப்பூழி லெழுக்கமலப் பூவழகர் ” என்கிறபடியே வேறே
ராபரணம் வேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றோ,
இவனுக்கு வேறொரு பாட்டும் ஆட்டும் வேணுமோ, சதங்னையோசையும் நடையழகுந்தானே
பாட்டுமாட்டிமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சரப்பட்டிருந்தே நென்னுதல். அழிந்து
கிடந்ததை யுண்டாக்குமவனன்றோ, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறுனெ
ன்றிருந்தேனென்னுதல். ஓடியோடியித்யாதி. இவள் சொன்னதின் கருத்தறியாதே,
“ இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மை
யைச் சொல்லுவதிக! ” என்று மீண்டு வடிப்போகத் தொடங்குகையாலே, இப்படியாடிச்

கொண்டு என் கைக்கெட்டாதபடி ஒடிப்போயிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனாகையாலே ஆச்சிதபரதந்தாளுபின்பு என்வசத்திலே வந்து என்முனையை யுண்ணவேனு மென்கிறார்.

அ. நீ காமத்தில் இத்திருமொழி சுற்றற்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளைவாச நிகழ்நாளும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாரணிந்த தோல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட,
[கச்ச—கஞ்சகம்.]

கொங்கை— முலைகளை யுடைய
ஆச்சி— தாயாரான யிசோதைப்பிராட்டி
மாதவா!— “ ஸ்ரீபுத்தியானவனே!

உண்— முலை உண் ” [யை
என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை
நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அல
ர்ந்த

குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸனையானது

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாளும்— பரிமளியா நின்றுள்ள

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய்

பார்— பூமிபடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவவித்தமான

புகழான்— சீர்த்தியை யுடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரி

யாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்யாணாகுணகணபூஷிதனாய்

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்

மால்மேல்— ஆச்சிதர் திறத்தில் வ்யாமோஹ

முடையனான எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மனஸை

பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரி
சாரகரானவர்கள் கட்டி இலக்களை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, கர்ஷணனுக்கு போக்ப
மானமுலைகள் பிறர்கன்படாதபடி கச்சாலே சேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே
அலங்கர்தமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று சலாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்
கிறார். மாதவா புண்ணென்றமாற்றம். ஸ்ரீபுத்தியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனான
வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கிடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீரு
க்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதானனான
பாண்ட்யனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதானான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்க ளளவன்றிக்கே
பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வந்தேறி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வா
பாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த பாடலை

றிக்வே, சீரித்யாதிக்கு - ஆசிரித பாரதந்தர்யமாகிற குணத்தாலே யலங்கர்தனாய், இந்நீர்மை
க்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய் ஸர்வஸ்மாத்பரனா
யிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சேன்றவித்யாதி. பாடல் வல்லார்
தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே யொருபடிப்படச் சென்ற மறஸ்ஸை யுடையவாவார். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்
பெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- கஉக.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே- இவனுடைய பால்யாதுகுணமாக முலை யுண்கையை
மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேசுநித்து, அவன்
இருபத்திருந்தவனவிலும் விடாதே பஹுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலை
யூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்தியையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையாய்க்கொண்டு
தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யறுபவித்து இனியரானார்; அவள் அவனுக்குக்
காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளும்பட்டபுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்து
கையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம்
பாவிக்கைக்கிடான் பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, “அவனைக் காதுகுத்த” என்று
அழைக்க, அவன் “ரோம்” என்று அஞ்சி, “ மாட்டேன் ” என்னச் செய்தேயும் அவன்
ஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி
யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவனைப்போலே அறுப
விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்த்தாபந்நாயக்கொண்டு தக்காலம்போலே அவனைக்குறித்து ‘அப்
பாசுரங்களைப் பேசி யறுபவித்து ப்ரீதராகிற ரித்திருமொழியில். *

மூ.—போய்ப்பானுடைய நின்தந்தையுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்

காப்பாடும்மலைக் கடல்வண்ண வுண்ணத்தனியே போயெங்குந்திரிதி

பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவமப்பீ யுண்ணக்காதுகுத்த

ஆய்ப்பாலர் பேண்கேளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

பதவுரை.

‘பாடு உடைய— ஸ்வஸ்தரங்களைக்கில் பரிவை , தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;:

கடல் வண்ணை!— கடல் போலே ச்ரமஹர

மான் வடிவையுடைய கண்ணனே!

உன்னை— உன்னை

காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்

இல்லை— (இங்கே) இல்லை;

(நீயோ வென்றால்,)

தனியே— அஸஹாயனாய்

எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்

திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியாநின்றாய்;

பேய்— பூதநாயின்

முலை பால்— முலைப்பாலை

உண்ட— உண்ட

நம்பி!— தீம்பில் கைதேறினவனே!

உன்னைக்கா துருத்த— உன்கா துருத்துகைக்கு

ஆய்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள

பாலர்— பாலர்களும்

பெண்கள்— இடைப்பெண்களும்

எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்

வந்தார்— வந்திரா நின்றார்கள்;

ஃ(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக் கிடாக)

அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை

நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸந்தந்த

மாக்கிவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயித்தயாதி. பாடுடைய நின்றந்தையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்தரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஹரக்ஷணத்திலும் இடமுடைய நெஞ்சையுடையனான உன்னுடைய பிதாவும் “ பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள் ” என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, “போய்” என்கிற விது - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷிபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமனவுடையனாய் “ கூர்வேற் கொடுந்தொழிலன் ” என்கிறபடியேபிறந்தவன் னுடையதொடங்கி வேலைப்புகழெழக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழே ஓரெறும்பூரிலும் ஸிங்கமத்தின்மேலே சிறுமூட்டிபாலே சிறி, உன்னை நோக்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்பார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன், பொருகையிலே மடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னளவில் மிகவும் க்ருதான். உன்னை நல்கைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனாகையாலே ஆரைவரவிடுந், எனது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்கு மேலே விரகநிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரா மிங்கில்லை. ரக்ஷகரான வவர் வந்திலர், நானே அபலை, வேறொரு பரிவர் காணவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணை வுண்ணே. “ தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் ” என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வநேகம் பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுய்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களோவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்ரமஹரமாயிருக்கிற வன்வடிவழிகே உன்னைக் காட்டிக்கொடாதோ; இப்படியிருக்கிற வுண்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரு மில்லை பென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும் *அஸ்தந்தாரே பயசங்கை பண்ணி மங்க ளாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்ட்டமான விவ்வி டத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லை யென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும் திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னோடே திரிகிறு பென்னவுமொண்ணாதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங் கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னோடேகூடப் போனாற்றான் ப்ரயோஜகமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தரே போய்நான் காப்பாடவந்தேன். உன்னைக் காப்பாடவேண்டி நீனைக் காப்பாட

களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிறே நீயென்கை. கேசவநம்பி. இப்படி. நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றோ, என் கையிலேகேசுபட்ட தமிழாபோலென்று தன் செளர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபகரமித்த கார்யத்திலே புரிந்து, நானேயன்றுகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப் பாலர் பெண்குடெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்துப்படி. வரவேணு மென்கிறார்.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தோழமவர் சிந்தையிரியாத நாராயண லிங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிலேன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிலையா. உ-

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தோழமவர்— தோழாநின்றவர் களுடைய
சிந்தை— மனஸஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயண!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரைவிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையானது
ஆர்ப்ப— த்வரிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;

எண்ணற்கு— “இப்படிப்பட்டவன்” என்று
நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அந்நிறையிராநின்ற
பிரானே!— உபகரகளுனவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— நோவாதபடி
இவ்வன்— இவ்வேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாயிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்கருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமு டைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங் கைகளானவை த்வரிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியா கவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வரிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கரு த்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்ரா ஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வாதுருபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

உள்வசேஷ்டா விஷயமாகக்கைக்கொண்டு கண்ணாலமும் விட்டபயிர்யாதீத வாங்குத்கும காராயணனே நானழைக்கிற விவ்விதத்தேவவாராய். எண்ணற்கிரியிரானே. உள்வசகல் ஸ்தேஹம்ல்லாதார்க்கு நினைக்கைக்குவகூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனாவனே. ஆசிரிதர்க்கு ஸ்பலபனாயிருக்கையும், அநாசிரிதர்க்கு துர்லபனாயிருக்கையும், மங்கலாசாஸக பாராயிருப்பார்க்குத் தம்பேறுமிதேயிருப்பது. நீளன்னையழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய இடுகைக்கன்டேறு வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன். திரியை யுள்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அதுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்யாதி. திரியேற்றிக் காதுபெருக்கினால் உனக்கிடுவதாகச்சாமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடிப்புக்களான விவையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யபயம். அன்று மழுகுடையவென்றும் காகக்கடிப்பென்றும் சொன்னவிவை யிரண்டாலும்- பணித்திருந்ததழும். உபாதா வைவகத்தன்யமும் சொல்லுகிறது. 2..

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்டுலவாழ் மகரக்குதுஷ கொண்ணவைத்தேன்
வெய்யவேகாதிற் திரியையிடுவென் நீ வேண்டியதெல்லாம் தருவன்
உய்யவிலவாயர் குலத்தினிற்றேன்றிய வொண்டகடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே யிங்கேவாராய். 100.

பதம்புரை.

உய்ய- யாவதும் உஜ்ஜீவிக்குப்படி.
இவ்வாயர் குலத்தினில்- இவ்விடைக்குலத்
திலே
தோன்றிய- ஆகிர்ப்பவித்தவனாய்
ஒன் கடர்- மிக்க தேஜஸ்வையுடையனாய்
ஆயர்- இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!- தலைவனாவனே!
வையம் எல்லாம்- பூமியெல்லாம்
பெறும்- விலைபெறுமபடி. பெருநிலையனாய்
வார் கடல்- விசாலமான கடலிலே
வாழும்- வாழாநின்ற
மகாம்- முதலைகள் போன்ற
குழை- காதுப்பணிகளை [மகாசுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தேன்- சேமித்துக் கொண்டு
வைத்தேன்;

காநில்- காதுகளில்
திரியை- திரியை
வெய்யவே- கொஞ்சம் உஷ்ணமாக
இடுவன்- இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்- நீ அபேகிதிக்
கிற பக்தியா பூபபலா திகழ எல்லாம்.
தருவன்- கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்- இடைப்பெண்களை
மைபன்மை செய்து- உன்வடிவழகாலே
மதியங்குப்படி. பணிபுரி
உள்ளத்து- அவர்கள் கெடுதில் எப்போது
மிருப்பவனாய்
மாதவனே!- ஸ்ரீ பரபதியுன்னவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவே யல்ல, காதுபெருக்கினால் இடுமபடியாக பூமியெல்லாம் பெறும்பெருநிலையனான, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகாம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிறது. இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டபோதே காது தினயின்று

யாலே, இசைசைக்காக, நீவேண்டியதேல்லாம் தருவன். நீ விரும்பியிருக்கும் அபூபவாதி களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய விவ்வாய் குலத் தினிற்றேன்றிய வொண்கடராயர் கோழுந்தே! இழுந்ததெருடியாக அழுவீயிக்குட்படி இவ்விடை க்குலத்திலேவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தேஜஸ்ஸாம்படியிருப்பானும்; வே ரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்படவாடுமாயிலே இடையருக்கு ஒருவழியும்வரில் முந்துறவுன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலைவனாவனே. மையன்மை செய்திளவளம் ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே! ஒருபருவத்தி னிடைப்பெண்களை உன்னுடைய செவந்தரயா திகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு னர்வகாட்டும் விஷயமாம் படியிருப்பானும், உன்னுடைய நெஞ்சைத்திறைக்கொண்டிருப்பாடிக்கு வல்லபனாவனே! இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வமாக வலழகிறார்.

மூ.—வணநன்றுடைய வைரக்கடிப்பிட்டு வர்காதுதாழ்ப் பெருக்கிச்.

குணநன்றுடையரிக் கோபாலபிள்ளைகள் கோலிந்தாரீ சொல்லுக்கொள்ளாய்

இணைநன்றுழிகிய லிக்கடிப்பட்டா லினியலாப்டழந்தீது

கணநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்னான் சோத்தம்பிரந னிங்கேவாரநய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்றான

வ(ண்)ணம் உடைய— வர்ணத்தைபுடைய

வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை

இட்டு— தரித்துக்கொண்டு

வர்காது— நீண்டகாதானது

தாழி— தோவரைக்கும் தாழும்படி.

பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு

இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பெண்கள்

நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத

லானார் சொன்னதைச்செய்து) நல்ல

குண முடையவர்களாயிராகின்றார்கள்;

கோலிந்தா!— ஸுலபனாவனே!

நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிருப்புகிறீ

சொல்லு— என் வார்த்தையை

கொள்ளாய்— கைக்கொள்ள மாட்டுகிறீ;

இணை— ஒன்றுக் கொண்டுறத்தாம்

நன்று அழகிய— மிகவும்ழகிய

இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை

இட்டால்— நீ இட்டுக்கொள்ளு வுதியாகின்

இனிய— உனக்கு நுகிரமான

பலா பழம்— பலாப்பழத்தை

தந்து— கொடுத்து

சுண(ங்கு)ம்— தேமலையுடைத்தாய்

நன்று அணி— மிகவுமழுகிறான்

முலை— முலைபை

உண்ண— நீ உண்ணும்படி.

நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;

பிரான்!— உபகாரகனாவனே!

சோத்தம்— உன்னைத்தொழுகிறேன்;

இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணபித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண்டழைத்தவிட த்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னாலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(க) கண்குதி— தினவு. ௧1 வெச்சாப்பு— அல்பமான உஷ்ணதை.

குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. கோவிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய். ஸௌலப்பயத்துக்கு “கோவிந்தன்” என்று பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிற யில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடுவித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இணைநன்றழகிய லிக்கடிப் பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றொப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். இனிய பலாப்பழம்தந்து. உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணநன்றணி. முலையுண்ணத் தருவன்னான். சுணங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. சுணங்கு- முலைமேல் தோன்றும் சிறம். நன்றாகையாவது - மந்து வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறான். சோத்த மென்கிற விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுக்கு அதுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவ தொரு சப்த விசேஷம்.

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிமுழலாரோடு நீபோய்க் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிலேவே நம்பீ! பேர்த்தம்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வொட்டில் வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேநீ யிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

பிரான்!— “உபகாரகனாவனே!
சோத்தம் என்று- உன்னைத் தொழுகிறேன்” என்று

இரந்தாலும்— வேண்டிலுலும்
கொள்ளாய்- அதை நீ அங்கேயிருக்கிறிலை;
நம்பீ!— தீம்பில் கைதேறினவனே!
நீ- நீ

சுரி முழலாரோடு போய்- சுருண்ட குழலை
யுடைய பெண்களோடே போய்

கோத்து— கைகோத்து
குரவை பிணைந்து— † குரவைக் கூத்தாடி.

இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிலுவனே— அதை நான்

குணமாகக் கொள்ளுவேனே;
பிரானே!— உபகாரகனே!

திரி இடவொட்டில்- உன்காத்தில் திரியை
இடவொட்டியுடையில்

பேர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான

அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— முங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராடின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு- விரும்பும்படியான
கரு— கறுத்த
குழல்— குழலையுடைய
விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்.

† குரவைக்கூத்தாவது— “கூடி நாஜே நா
ஜேரொ ராயவரி” இத்தாதிப்படியே- ஒவ்வொரு
ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு
கண்ணாக இருந்தாலே தொரு கூத்து.
இதைத்தான் “ராஸ்க்ரிடை” என்பார்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சோத்தம்த்யாதி. “சோத்தம்பிரானிங்கே வாராய்” என்
றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும்

தில் குணங்கொள்ளாமல் நேற்று என்னை யடித்தவனன்றோ நீ என்ன; அதுவோ? கரிசுழ
லாரோடு நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டிவேனோ நம்பீ. ஆனற்
றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக்
குரவை பிணைந்தாயிங்கொவந்தால் பொடியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வனோ நம்
பி என்று இவன் சொன்னவாதே, நிருத்தரனாய் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை
எடுத்து இத்தை யிடும்படிவாராயென்ன; அவன் “அது இடவொட்டேன்” என்ன;
பிரானே திரியிடவொட்டில் - பேர்த்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும்
உபகாரகனானவனே திரியித்தனையு மிடவொட்டிதயாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப்
பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரிபனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும்
அவன் வாராமையாலே; வேயித்யாதி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும்
மூங்கில்போலையாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும்
படியாய், இருண்டுநீண்டிருக்குழலைபுடையனான விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று
அவன் வைலகஷணப்பத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறான். ௫.

மூ.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்வரும்பி யதனைநான்நோக்கி

மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுகுதனே யென்றறிந்தேன்

புண்ணெதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!

கண்ணுவென்காழிமுகிலே கடல்வண்ணா காவலனே முலையுனையே. கூ.

பதவுரை.

“மண்தின்றாய்” என்று அடித்தவாதே,
விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்கலும்
கேட்க— கேட்கும்படி.

அழுதிட்டாய்— அழுத

உன்— உன்னுடைய

வாயில்— வாயிலே

விரும்பி— (“மண்தின்ற கவடுண்டாகில்
பார்ப்போம்” என்று) ஆசைப்பட்டு

அதனை— அதை

நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவனிலே

மண் எல்லாம்— சூமியெல்லாம்

கண்டு— உன் இருவயிற்றிலிருக்கிற படி
யைக் கண்டு

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

அஞ்சி— (“நம்முடைய பிள்ளை யென்றிவனை
அடித்தோமே” என்று) அஞ்சி

மதுகுதனே என்று— ‘இவன் மதுவை நிர
வித்த ஸர்வேச்வரனே’ என்று

அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;

புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்று மில்லை;

உன் காது— உன்னுடைய காதானது

மறியும்— தன்முடிபுறமும்;

இறைப்போது— சற்றுப்போது

பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!

கண்ணா!— கண்ணனே!

என்— எனக்கு

கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதார
னானவனே!

கடல் வண்ணா!— கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே!

காவலனே!— எனக்கு ரகசிகனானவனே!

முலை உணாய்.

சொன்னே!— ஸ்வாமிபானவனே!
தலை— தலைபானது
நிலா— நிலலாத
போது— இனம் பருவத்திலே
உன் காதை— உன் காதை
பெருக்காது— பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
சுற்றம் அன்றே— சுற்றமன்றே.

யிட... அதற்காலே சிறி; முல்பயகம் வேண்டிடனென்கிறாடி. திருக்கிரமலையும் மற்றுமுன்
பாண அபுபாதிசுளும் வேண்டேனென்று எனக்குப்பிடிபடாது என்னைகழியவொடி, நான்
பின்தொடர்ந்துவந்தவானில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காத்தில் கடிப்பைப் பறித்தேறித்திட்டு.
உன் காதிவிட்ட கடிப்புக்களைக் கொத்தோற்றப் பிடுங்கி என்முன்னே எறிந்து போகட்டு.
அவ்வளவிலே இரத்தான் பசிக்குகோபத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க, அதில் ரக்ஷபவர்க்கம் கொடுப
பாதபடி மலையைமேத்து முன்பு சகலகமென்று சொன்ன கொவர்த்தநகிரிதன்னைய
குடையாக வெறித்து. மகிழ்ந்து மலையைச் சுமந்துகொடுத்திருந்தவானில் சற்றுமீளப்பின்
றிக்லை, “ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய சகலனம் பண்ணப் பெற்றோம்” என்று உகந்து. கன்
மாபிகாத்து அந்தக் கவ்வளவுதத்தில் ஒருபகலின்மேலேயாதல், ஓர்டையன்மேலே பாதல்
ஒருதுளியிழாதபடி சகித்து. பகிரிறைமெய்த்தாய். “இனவாசினாபடி யங்கெயொடுக்க”
என்கிறபடியேமலை, பகமோபக்கிறவிடத்தன்னிலேசென்று எங்குமொக்கக் கவிகையிலே,
பகக்களை இடையர்மெய்க்கும்படி பண்ணினவனே. சிலையொன்றிறுத்தாய். பூஜைகரான
தருமகளுக்கு அலகமாதவிட்டதாய் ஒருவரால். பேர்க்க வெறிக்கவொண்ணாபடி அம்
விதிபமாயிருந்துள்ள சொந்தமான வில்லை முறித்தவனே. திரிலிக்கிரமா. இர்தரன் இழந்த
ராஜபத்தை பிட்டுக்கொடுக்கக்காக, எல்லா நடப்பாடாப்போலே திருவடிகளால் வர்வ
லோகத்தையு மொத்தனே. திருவாய்ப்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜகந்
களுக்கு வர்வாப்பகாதத்தாலும் உபகாரகனவனே. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனாக
என்னுடைய அபேஷித்தமும் செய்பவெனுங் காரென்று, முன்பு பறித்தெறித்த கடிப்புக்
களை யிடுவதாக உத்யோகிக்க; அதுக்கவ விசையாடுகாழிய; தலைநிலாவித்தாதி, தலை செய்வே
வில்லாத இளம்பருவத்திலே புன்னுடைய காதுகளைப்பெருக்காதே விட்டிட்டுவைத்த வென்
னுடைய குற்றமன்றோ, உன்னை வெறுக்கிறதென்னென்று நன் செய்தித்தாழ்வைச்சொல்லி
கொறுப்புகொள். எ.

மூ.—என்குற்றமெயன்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணென்னை நான் மண்ணுண்டே
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குந் காட்டிற்றிலேயே [குக்
வன்புற்றறவின் பதைக்கோடி வாமன நம்பியுன் காதுகரும
துன்புற்றனவேல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்சேசொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என் குற்றம் என்று— ‘என்னுடையகுற்
றம்’ என்று
சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல
வேண்டுவதில்லை காண்;
நான் மண் உண்டேனாக— நான் மண் தின்ற
தாக நினைத்து
அன்புற்று— அன்பைபட்டையளர்ப்பக்கொண்டு
நோக்கி— என் வாயில் மண்தின்ற சுவ
டுண்டு என் வாய்க்கு

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டாநைப்
போலே என்னைப் பிடித்தும்
அடித்தும்— அடித்தும்
அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும்
காட்டிற்றிலேயே— ‘இவன் மண்ணுண்ணும்
படிபைப் பாருங்கள்’ என்று காட்ட
வில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

பகை— சத்ருவான கருடனை
கொடி— த்வஜமாகவுடையனாய்
வாமன நம்பி!— * குறள் பிரமசாரியாகப்
போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணானுவனை!
உன்காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்
தூரும்— துந்துவிடும்
உற்றன— அச்சரிதர்களப்பட்ட
துன்பு எல்லாம்— துன்பத்தை யெல்லாம்

திரி இட்டு— உன்காதில் திரியை இட்டு
மெய் ஈ சொல்லுகைன்— மெய்யே சொல்லக்
கடவேன் -
ஈ “செல்லுகைன்” என்று பாடமான
போது “உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு
மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்” என்று
பொருளாகக்கூடவது.

வ்யா. எட்டாட்பாட்டு. என்குற்றமித்யாதி. “நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கி
றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றோ, என் குற்
றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்” என்ன; “பின்னை யார்குற்றம்” என்ன; “உன்குற்
றமில்லையோ” என்ன; “உன்னை நான் என் செய்தேன்” என்ன; என்னை நான்மண்ணு
ண்டேனாக. மண்ணுண்ணாதவென்றை நான் மண்ணுண்ணேனாக நினைந்து. அன்புற்றுநோக்கி.
ஸ்தேந்நிகழ்ப்போலே பெண்ணுடைய வாயிலும் கையிலும் மனச்சுவடுண்டோவென்று பார்க்
த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே. சுவடு கண்டாரைப்போலே என்னை டி
பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், “பாரிகோள் இவன் மனதின்னுட்படி” என்று
எல்லார்க்கும் காட்டிற்றிலையோ வென்ன; வன்புற்றவரின் பதைக்கோடி வாமன நம்பி. வலிய
புற்றிலே (சு) பாதகிய தியாலே கிடக்கும் பார்ப்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடைய
னாய்,*கொடுங்கோனால் நிலங்கொண்டவாமனனான முதலியானவனே.இத்தால்-திருவனந்தா ப்
வாணப் பதிக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடிபை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனா
கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராததாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்லா
னுமாய், க்ருமாகச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றோ வென்கை. உன்காது
கள் தூரும். இப்படி நீயொன்றுசொல்லாநொன்றுசொல்லிப் போதுபோக்காரிருந்தா
ன் உன்னுடைய காதுகள் தூருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்விடானே. அச்சரிதரா
வர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனானவையென்ன; நீ என்னை ஸ்தேதா
தர்ப்பண்ணவேண்டா, ‘இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்’ என்று
மெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையும்படியென்ன; திரியிட்டுச்
சொல்லுகைன்மெய்யே. திரியையிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கூடவே
னென்கிறார்.

பூ.—மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லக்கருதித் தோடுபுண்டாய் வேண்ணெனைய
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலையே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்தங்கிருக்கிற சிரிதரா வுன்காதுதூரும்
கையிற்றியை யிடுகிடா யிடுகின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.

40 — காரிகையார்ந்த அணந்த டி. டி. கற்றென் காலகன் வீங்கியெய்யில்

பதவுரை.

காதுகள்— என்காதுகளானவை
 வீங்கி எரியில்— தடித்து எரியுமுகில்
 காரிகையார்க்கும்— சிறித்தி அப்பென்
 களுக்கும்
 உனக்கும்— திரியிட வந்துதித்தி உனக்கும்
 இழுக்குறு என்— சேதமென்ன?
 (என்று அவன் சொல்ல;)
 தாரியாது ஆகில்— திரியிடுகிறது பொரு
 தாகில்
 தலை நோற்றிடம் என்று— தலை நோடுமென்று
 விட்டிட்டென்— இளம்பருவத்தில் விட்டு
 வைத்த என்னுடைய
 குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே;
 வர்விடை— எதிர்த்துவந்த ‘அரிஷ்டநேமி’
 என்னுமிரிஷபத்தை

செற்று— முடித்து
 இளகன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய் நின்று
 அனரகை
 எறிந்திட்ட— விளவாய் நின்று அனரகை
 மேல் எதிர்த்துப்பொருட்டி—
 இருமுகை!— ஹர்ஷிகேசனே!
 என் தன் கண்ணை!— எவர்க்குக் கண்ணை
 விடுவா!
 சேரியில்— இவ்விடைச் சேரியி லுள்ள
 பின்னாகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பின்னாக
 களையும்
 காது பெருக்கி— திரியிட்டிக் காதுகளைப்
 பெருக்கிக்கொண்டு
 திரியவும்— திரியா நிற்கவும்
 காண்டி— காணுகின்றாய்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரிகையார்க்கித்யாதி. “காரிகையார்க்கித்யாதி— காரிகை
 திரியப்படுகிடாய்” என்றவாறே, “சிறித்திகாரிகையார்க்கும், திரியிட வந்துதித்திடு ௩. கா
 க்கும் ஏதேனும் சேதமுண்டோ— என்னுடைய காதுகள் வீங்கியெரியுமுகில்” என்று அவன்
 சொல்லி கைக்கெட்டாற்படி நிற்க; தாரியாதாகிவித்தபாதி. இளம்பருவத் தலை காணாதபொரு
 த்கலாயிருக்க, திரிமுதலானவற்றை விடுகிறது பொருதாகில் உன் தலையிலே கோக்காநின்பா
 மென்று அப்போது செய்பாமல் விட்டுவைத்த வென்னுடைய குற்றமெயன்றோ வென்று
 தன்னை வெறுத்து, பின்னையும் விடாதே, சேரியித்யாதி. இவ்விடில் உன் திறத்தின் பின்னாக
 களெல்லாரும் காதுபெருக்கித் திரியவும் காணுகின்றாரிதே பென்நவாறே, ௨. என் அருமையி
 தோற்றநிற்க; ஏர்விடையித்யாதி. “வப்பவிழ்காணத்துமால்விடை” என்கிறபடியே— காட்
 டுக்குள்ளே உன்னை நலிவதாக எதிர்த்துவந்த அரிஷ்டநேமியாகிற பிஷபத்தைச் சேவியிற் று
 கன்றுகள் மேய்க்கிற விடத்திலே இளங்கன்றான வடிவைக்கொண்டுவந்து ஓர் அனரகை நிற்கு
 அந்தக்கன்றை பெயித்து விளவாய்நின்ற அனரகைமேலே பெயிற்று இரண்டுகேசனையாய்
 முடித்து அவற்றின் கையிற் அகப்படாதே உன்னை நோக்கித்தந்தவனாய், உன்னைக்கண்டவாய்
 ஓர் அனரகை அறிவந்திரியங்கையாய் உன்வசமாகிவ் கொள்ளுகையாலே ஹர்ஷிகேசனென்னுமாய்
 இருமுகைநையுடையவனாய், எனக்கு (௧) ஹர்ஷபூதனுனவனையென்று உகந்து பொல்ல
 அகிழ்வா.

உண்ணக்கிடருவன் கடிப்போன்று நோவாமே காதுக்கிடுவன்
பண்ணக்கிழியர் சகட முறத்திட்ட பற்பாபா விங்கோவறல். கக.

பதவுரை.

கடி கடிழ் — பரிமளம் விசாதின்ற

பூ குழலார்கள் — பூக்களானிந்த கூங்கலை

புடைய ஸ்திரிகள்

‡ கண் குளிர — தங்கள் கண் குளிரும்படி.

எங்கும் கலந்து போக்கி — உன்னுடைய

அவாவசோபையை எங்குமொக்க ஸுழ

தாய மாகட்பார்த்து

எண்ணாந்நுள் — உன்னோடு கலக்கவேணு

மென்னும் நினைவில்

என்றும் இருந்து — என்றும் மொருந்து

யிருந்து

திருந்திக்கும் — அவர்களுக்கு போப்பனாகா

கின்ற

பெருமானே! — பெருமையை புடைபவனே!

எங்கள் அழகை! — கண்ணாந்து அழிந்த
மானவனே!

சகடர் — சகடாஸ்திரை

பண்ணை இழிப உறத்திட்ட — கட்டுக்

குண்டிப்படி உறத்த

பற்பாபா! — பற்பாபனே!

உன்ன — நீ அழகு செய்து

கணிகள் தருவன் — பழங்கள் கொடுப்பேன்;

ஒன்றும் நோவாமே — சற்றும் நோவாதபடி.

காதுக்கு — உன்காதுகளுக்கு

கடிப்பு இவன் — பூஷணமிடுவேன்;

இங்கே வாராப் — அதற்குமொன்று இங்கேவா.

‡ “கண்ணை” என்னென்பதில் “ஐ”

என்னுமது காண்பை.

வ்யா. பதேனோரம்பாட்டு. கண்ணையித்யாதி. * இவ் வாய்ச்சிபர் கண்ணினார் விடவேசெய்து விழிக்குமவனாகையாலே கண்ணைக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களிலாடே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்களினியர் சொன்னபடி. எங்கும்போக்கி. அவர்களுடைய வடிவை ஸுழதாயென்பார்த்து. கடிக்கழ் பூங்குழலார்கள். பரிமளப்பச்சாரான பூக்களாலே அலக்கித்தா யிருந்துள்ள குழலை புடையவர்களுடைய எண்ணத்து ளென்றயிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. நெஞ்சுக்குள்ளே அவ்வகாலமு மிருந்து ரவிக்கும் பெரிபோனே. அன்றிக்கே, கண்ணை பென்சிதழிடத்தில, ஐகாத்தை அப்பபமாக்கி, காதுகாழ் பூங்குழலாரானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி. உன்னுடைய அவாவசோபையைக் கலக்கக்கொண்டு எங்குமொக்கப்பார்த்து, உன்னோட்டைக்கலவிசின் பரகாபாசனை பெண்ண அவர்களுடைய அரிமதா நுருபமான எண்ணங்கடவாயல் அதுக்குள்ளே பென்று மொக்க யிருந்து அவர்களுக்கு நிதிரசாபோக்யனாகாதிற்கும் பெருமையை புடைபவனே பென்ன றுமாம். எங்களமுதே. எங்களுக்கு கிரதிரயபோக்யனுமாய் ஸத்தாதா(ய)கனுமாயிருக்கிற வனே. உனக்கபிமதைகரான வவர்களுக்கும் பரிவான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி உன் காது பெருக்குகைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறேன், நீ எனக்கு என்னம்புத்தவாயென்ன; உண்ணக்கணிகள் தருவன். நீ விருப்பி யமுதுசெய்யும்படி புனக்குப் பழங்கள் தருவே னென்ன; ஆனாலும் கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுகோமே பென்ன; கடிப்போன்றும் நோவாமே காதுக்கிவேன். சற்றும் நோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறே உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளர்த்துருகிற தனியிடத்திலே காவலல்லவந்ததாய் உணரானில் மாய் உன்னை கவிபவர. அதுகைக்கோப்பங்குலை பவதைத்

மு.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை

நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகணைந்திடுங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்டு வைத்தேனியையாணாய் நம்பீ முன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கட.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— ‘வா’ என்று
சொல்லி யழைத்து

என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— சிங்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு

வலிய— பலாத்காரமாக

காதில்— என் காதில்

கடிப்பை— கடுக்களை

நோவ— நோம்படி

திரிக்கில்— திரிக இட்டாயாணல்

உனக்கு— உனக்கு

இங்கு— இப்போது

இழுக்குற்று என்— சேதமாவ துண்டோ?

காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோம்,
(ஆதலால்)

கில்லேன்— (வா)மாட்டேன்;

(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூர்ணானாவனை

நாவல் பழம்— (நீயுக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துச்

கொண்டுவந்து வைத்தேன்;

இவை ஆணை— இவற்றைப்பார்;

முன்— முன்பு

† வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி;

சாவ— மாளும்படி

பால் உண்டு— அவன் முலைப் பாலையுண்டு

சுகடு— சுகடமானது

இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி

பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த,

தாமோதரா!— தாமோதரனே!

இங்கேவாராய்..

† “வஞ்சமகளை” என்கிறவிடத்தில் யுகா
தம் சாரியை.

வ்யா. பண்ணிரண்டாம்பாட்டு. வாசித்பாதி. “பற்பநாயாவிங்கேவாராய்” என்ற
றவாரே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து,
நான் வரக்கொள்ள, என் கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவேகாதில் கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேன என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகி
யிடுவதிகையாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்கான், வரமாட்
டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தே னியையாணாய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக,
“நீயுக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ” என்று காட்ட,
அத்தைக்கண்டவாரே வருவாரைப்போலே நிற்க, முன்னித்பாதி. முன்பு தன்வடிவை
மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலை
யுண்டு, நலிவதாக மேலிட்டிவந்த சுகடத்தை முறியவுதைத்துப்போகட்டு, அவ்விதோதிகன்
கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தவனாய், அந்தசக்திமானாய் இருக்கச்செய்தே அசு
க்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே
கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று பேராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையை

மூ.—வாங்காதுதான் பருகையாய்ந்து மகரக்குழையட வேண்டிய
சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுள்ளின்றுதிகழப்
பாரார்தோல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. கக.

பதவுரை.

வார்— இயல் மாகவே நீண்டதா நின்ற
காது— காதுதான்து
தாழ்— தாழும்படியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அமைத்து— அளவிலே அமைத்து
மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை
இடவேண்டி— சாத்த ஆசைப்பட்டி
சீரால்— சீர்மையோடே
அசோதா— யசோதைப்பிராட்டி.
திரு மாலை— ஸ்ரீபெருமானவனைக் குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொலவுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
திகழ— விளங்கும்படி
பார் ஆர்— பூமிப்பரப்படங்கலும்நிறைந்ததாய்

தொல்— ஸ்வபாவிதமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன்— கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பத்து இரண்டு நாமத்தால் — கேசவாதி
தவாதச நாமத்தோடு
சொன்ன— அருளிச் செய்ததாய்
ஆராத— அதுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி— ஆந்தாதிபான
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசரங்
களையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— ஆச்சிதரை ஒருகாலும்
நமுவவிடாதவனுக்கு
அடியார்— அந்தாங்க கங்காராவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே. பொழுதுகுண்டகாதுவேண்டும்வரும்பெருக்கி,
மட்டிலையமைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேண்டுமென்றாசைப்பட்டி. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்
ருதபடி. பசோதைப்பிராட்டி. ஸ்ரீபெருமானவனைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை.
சிந்தையுள் நீன்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்தினுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க.
பாராரித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹந்தபங்கன் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடைய
யராய்த் திருப்புகழைக்கு கிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்ணவ
வசிறுமாமான திருநவாதசநாமங்களுடைய யருளிச்செய்ததாய், அதனவ அதுபவிதாக்க
ளுக்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதிபிறவாதே மேன்மேலு மபேக்ஷிக்குட்பட்ட நிதிர்ப்போக்யமாயிருக்
கிற அந்தாதிபான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுத
னுக்கடியாரே. ஆச்சிதரை யொருகாலும் நமுவவிடாத ஸ்வபாவனுவனுக்கு அநவரத கின்
சிக்கார பராகப்பெறுவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடி களை சாணம்.

(*)

அடிவாவு.—போய் வண்ண வையம் வணம் சோத்தம்
விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்காது வெண்ணெய்.

இரண்டாம் பத்து- ஈரலாந்திருமொழி- வெண்ணையனோந்த- பாவேசம்.

மன்னாவான் யகோசைதபிராட்டி அவனுடைய வவதாத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாதுசனமாக அவனை யதுஸரித்துக்கொண்டு, காதுபெருக்கி, திரியும் கடிப்பும் முதலானவைரிட்டுக் காதுதுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டினவந்தார, பிள்ளைகளைக் காது பெருக்கினால் அந்தக்கொடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் காமத்திலே இவனை மஞ்சனமாட்டினோனு மென்று உத்தேசித்து, அதுக்கு வெண்டு முபகசனங்களையும் வம்பாதித்து வைத்து நீரடவாவென்றபடித்து, அவன் இசையாதவானிலும் விடிகேட்ப்படுத்தி, அவர்யம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்பவொன்றுன ஹேதுவைபு மவனுக்கறிவித்து, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருமேனிக்கலங்காமமாகச் சாத்துவைக் குறுப்பானவையாகத்தான் தேடிவைத்து அங்கராகாதிக்கையும் காட்ட இசைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அபூபபலாநிகளையும் முன்னிட்டு அவன்பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹாதிகளையும் சொல்லி, * புழுதி யனோந்த பொன்மேனிகாண நான் மிகவும் விரும்பியிருப்பன், ஆனாலும் கண்டவர்கள் “ஒரு த்தி பிள்ளைவளர்த்துவிடுபென்” என்று பழிப்பார்கள்; அவ்வளவையும் என்று, நீபுழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கசைமவையான சுழிவீண்பிராட்டி சிரிக்கும், என்றற்தேபிலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருந்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டின பரகாத்தையும் தாமதமுபவிக்க வாயைப்பட்டு, பாவநாபரகர்ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபநாராயக்கொண்டு அவன் அப்போது தேசின பாசாங்களை யெல்லாம் தற்காலத்தேபிலே அவனைக் குறித்துப் பேசி, அவனை மஞ்சனமாட்டிகையாகிற சலத்தைத் தாமதமுபவித்து ஹர்ஷ்டரா கிரு ரித்திருமொழியில்.

...

...

...

...

...

*

மு.—வெண்ணையனோந்த குணங்கதம் விளையாடு புழுதியுங்கொண்டு
திண்ணைவிவவிரா வுனைத் தேய்த்துக்கிடக்க நாளுட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கேத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணலிய பிரானே! நாரணு! நீரட வாராய். சு.

பதவுரை.

<p>எண்ணெய் அனோந்த — எண்ணெயை அனோந்தையா லுண்டான குணங்குப் — முடைகாற்றத்தையும் விளையாடு — விளையாடுவையா லுண்டான புழுதியும் — புழுதியையும் கொண்டு — கொண்டு இவ்விரா — இவ்விராவில் உன்னை — உன்னை தேய்த்து — தினவால் உடம்பைப் படுக்கை யிலே தேய்த்துக் கொண்டு</p>	<p>எண்ணெய் [என் தெய] — (உன் உடம்பில் புசகைக்கு உரிய) எண்ணெய்க்காப்புள் புளிப் பழம் — அந்த எண்ணெயைக் கழற்று வதற்குப் புளிக்காப்பையும் கொண்டு — கையில் கொண்டு இங்கு — இவ்விடத்தில் எத்தனை போதும் — தெனும் போதாக இருந்தேன் — இராகின்றேன்; நண்ணல் அரிய — ஸ்வயந்தரத்தால் ஒருவர்க் கும் கிட்டவொன்றாது பிரானே! — உபகாரகனை!</p>
--	---

புறப்படுத்தினாயும் வயிற்றுநிறைபுமென்றும் (க)மொளகத்தபத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்கு
 ருதிருக்கைகளுள்ளவும் நீட்டி யள்ளியும் “ முழுதுமவெண்ணெயனோந்து ” என்கிறப
 ள் வெண்ணெயை முழுக்க விருந்தனோந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும்
 ன்னெய் முடையாயிதே யிருப்பது. விளையாடுபுழுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப்
 பால் புழுதியிலேயோயிருந்து அனோந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பபசையோ
 திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிதே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெ
 கையால்வந்த குணங்களுற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
 ரணை. தின்னப்பதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தராதரியில்
 னை கண்டுதிபாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தேய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்வதி
 ன். தின்னென- ஓட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான்
 ட்டியேயெனிலேயெனென்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வெ
 ; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும்,
 பு அது கழற்றுக்கைக்குப் புளிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
 கிறது. நண்ணலரியிரானே. ஸ்வயத்தத்தால் ஒருவாக்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகா
 னவனே. நாராண. மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிதே யிது.
 நமயிலேயிதே யிவளுக்கிப்போதுநோக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தா
 சொன்னாலும் உபகாசங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே, நீவந்தாவிதே ப்ர
 ஜமமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவரவேணுமென்றபேசிக்கிறான். க.

மூ.—கன்றுகளோடச் சேலியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
 தேன்றிக்கேமோகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
 நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
 இன்று நீ ராடவேண்டு மெம்பிரா னோடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கூறுகள்— கன்றுகளானவை
 - வெருண்டோடும்படி
 வியில்— அவற்றின் காதுகளில்
 டெறும்பு— கட்டெறும்பை
 த்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
 ன்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா
 மல் சிதறி
 மம் ஆகில்— ஒடிப்போய் விடுமானால்
 (பிறகு நீ,)
 ண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத்
 திரட்டி

விழுங்கும் ஆ- விழுங்கும்படியை
 காண்பன்— காண்பேன்; [காணமாட்டேன்
 என்றபடி..]
 [கன்றுகள் சிதறி ஒடிப்போனால், பசுக்
 கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
 வே உனக்கு ஜீவகமான வெண்ணெய் குறை
 ந்து விடும் என்று கருத்து.]
 நின்ற— நெருங்கி நின்ற
 மராமரம்— ஸப்தஸால வர்க்குங்களை
 சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
 இன்று— இந்நாள்

நீ பற்றாத— நீ அவதரித்த
திரு ஓணம்— சீவன நகர்தரங்காண்;
(ஆதலால்,)
நீ நீ ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்
கொண்டருள வேணும்;

எம் பரான்— என் தாயனே!
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்
போகாமல்
வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இவனழைக்கச்செய்தோரும் வாராதே, லீலாபாஸ்யம் என்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறான்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றிரித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாதே சிதறி, காணவொண்ணாத படி ஓடிப்போய்விடுமாயில். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாதாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைத்திரட்டி யிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானாலன்றோ பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றோ பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய் வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஸ்ரீவரங்கிடாய் குறையப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஓராச்சிதனுடைய அகிசங்கையைப் போக்குகைக்காக அந்நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி. நெருங்கினின்ற பராமரங்களை மறுபாடுருவா எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோண மின்று. நீ யவதரித்த திருவோணநகர்தரங்காணியின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நகர்தர மாகையாலும் அவதாராதரங்களிலே இந்த நகர்தர்தரவய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்மையச்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தானாக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ; (க)லர்வது நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்யவேணுமென்ன; “ மாட்டேன் ” என்று ஓடப்புக்கவாதே எம்பிரானோடாதேவாராய். எகா லுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறான். உ..

மு.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையு நீல்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாரும் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாரத்திற் றூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணா! மஞ்சனமாட நீவாராய். ந.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதநாயின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவன் மாரும்படி நீ அமுது
செய்யா நிற்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நீல்லாது— (உன்னிடத்தில் ப்ரீதியாலே)
தரிக்கமாட்டாமல்

ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிவ கொல்
லாபுதம்
கூடி— ஒன்று சேர்ந்து
அழைக்கவும்— (“ அவன் பூதநாயின் முலை
யுண்ட போதைச் செய்தி கண்டா, ரி
யாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடு
க்கப் புகுகிறாயே ” என்று-பயந்து)
என்னை வணங்காநிற்கக்கொடுக்கமாட்டாமல்

முலைத்தந்தைன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல்
முலை கொடுத்த நான்;
நெல்லியோடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— திர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;

வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசஸ்ஸை யுடையனாய்
மணி வண்ணா!— நீலமணி போன்ற வர்
னத்தை யுடையனான கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்
படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. “ வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி ” என்
கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை
அவள் முடியும்படி யுண்டமைக்காடிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நிலாநேன் னெஞ்சம். இத்
தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்
பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்
ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவன்மேலே யிருந்து முலையுன்கிறபடியையும் கண்டு,
இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை
யெறித்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன
பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணும் காணென்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய
திருமேனிக்கதுகுணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து
வைத்தேன். வாய்த்தவித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிர
ஸித்து உன்னைநோக்கித் தருகையாலே நன்றான புகழையுடையனாய், அதுபவிப்பார்க்கு ஆக
ர்ஷகமாம்படி. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்
துக்கு மாசேறினாற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேறியான புழுதி முதலானவை போம்
படி. திருமஞ்சனம் செய்யவாவேணும்.

மு.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து

வஞ்சகப்பேய் மகஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!

மஞ்சனம் செங்கமுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தம்

அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னைகனே! நீராடவாராய் ச.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய

புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரோணையினால் வந்த

கடிய— க்ருரமான

சகடம்— சகடாஸனே

உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து

வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய

பேய் மகள்— பூதநையானவள்

துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி

முலை— அவள் முலையில்

வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த

செம் கமுநீரின் வாசிகையும் — செங்கமு

நீர்மாலையும்

நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றால்

பரிமளியாகின்ற

சாந்தம்— (கலவைச்) சந்தநமும்

அஞ்சனமுங்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)

அஞ்சநமும்

கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்

திருக்கிறேன்;

(ஆதலால்,)

சகடாஸூரன், முலைவரவு தாழ்த்துசுசுறி நியாதத திருவுருகனாசல் கலங்கழியுமபடி யுதை
த்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேப்ச்சி முடியுமபடியாக
அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தவைத்து உண்ட வுபகாரகனுனவனே. சகடாஸூ-
ரன் கையிலும் பூதநைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனுனவன்
றோவென்கை. மஞ்சருமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான
மஞ்சனும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாகிகையும், உன் திரு
மேனிக்கதுருணாமம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்க
ன்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சநமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராட
வாராய் இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னுக்கு தோன்று
மபடி திருமஞ்சநம் செய்ய வரவேணும். ச.

மு.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சோப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!
செப்பிள மென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சோப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். ௫.

பதவுரை.

நம்பி!— பூர்ணானுவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்த— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— கீசுருப்புக்கட்டியை இட்
பெ பிசைந்து
சோப்பட— நன்றாக
சுட்டு வைத்தேன்— பக்வமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல்— அவற்றை அமுது
செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சோப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டுமே— திருமஞ்சநம் கொண்
டருள் வேணும்;

(நீ நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸந்தி வேசத்தை
யுடைத்தாய்
இள— இளையதாய்
மெல்— ம்னுவான
முலையார்கள்— முலையை யுடையவர்கள்
சிறு— தோற்றின நிசபாஷிதங்களை
புறம்பேசி— காணுதனிடங்களிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹாஸிபா நிற்பர்கள்;
பிரான்!— நாயனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்
துக் கிடமனுமபடி.) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பரித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்
றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில்கலந்து. பாலிலே கீசுருப்புக்கட்டி
யையிட்டிப் பிசைந்து. சோப்படவியாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சோப்பட -
நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது
செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அவ்வயம்.
செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தையுடைத்தாய் இளையதாய் ம்னுவாயிருக்கிற முலை

யையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணுதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாதிற்பர்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசுகையாவது - காணுதவிடத்தே சொல்லுகை. சொப்பட நீராடவேண்டும். அதுக்கிடமும்படியாகவும் நன்றாக நீராடவேண்டுமென்ன; ஆவ்வளவிலும் அவன்வாராமையாலே சோத்தம்பிராணிங்கேவாராய். பிரானே! உன்னைத்திரா முகிறேன். இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறார். ௫.

மூ.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணக்கனிகடருவ னெலிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியநம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய். கூ.

பதவுரை.

எண்ணெய்க்குடத்தை—எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இளா பிள்ளை— (நூங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— வீரிட்டுக் கூப்பிடும்படி.
பாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணை— கண் இமையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப்
புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி
என்றபடி.]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத
நீர்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற

பிரானே!— ஸ்வதந்தரனே!
உண்ண— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆனசின்பு,)
நூலி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுதரத்தின்
ஒதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய.
நீர்போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம் — அழகிய நிறத்தை
யுடைய
நம்பி!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும் அர்ப்பாராம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடியவர வேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேளெறிந்தாற்போலே வீரிட்டுக்கூப்பிடும் படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுகின்றவர்கள் முகத்திலே “அப்பூச்சி” என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும் பிரானே. இப்படி துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்தரனானவனே. ஒருத்தர் கையிலும் அடங்காதான யிராவின்றாயே யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய வேணங்காணென்று கருத்து. உண்ணக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி.

மு.—கறந்தாற்பாலுந்தயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தாற்றா யலர்தூற்று மென்பதனாற் பிறர்முன்னே
மறந்து முனையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ..

பதவுரை.

என்னை!— என் நாயனே!

முதலாக — நீ பிறந்தவன்று
தொடங்கி

கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
பாலும்— அல்ல பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து

உறிமேல்வைத்த — உறிமேல் வைக்கப்
பட்ட

வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;

சிறந்த நல்தாய்— “பிள்ளைமேல் குற்ற முண்
டானாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க;
பீரீதியை யுடைய தாயானவள்

அலர் தூற்றும்— பழி தூற்றா நின்றாள்”
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லு!
மத்தைப்பற்ற

பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட
உனையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும்..
நன்மையாவது - நாழியும் உழக்குறெய்போருகை. தயிரும்.. ஆர்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும்..
கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து, தாழியிலே
சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என்
நாயனே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டானாலும் மறைக்கக்
கடவ மிகவும் ஸ்நேஹிநியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றாநின்றாளென்று லோகம்சொல்லு;
மத்தைப்பற்ற அந்நருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன
மாடீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹிநியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சனமாட வர
வேணும். எ..

மு.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து

பின்றுடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய்போலும்
நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்.

நன்று நீ நீராடவேண்டும் ஈராணுவோடாதேவாராய். அ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை
வால் ஒலை கட்டி— வாஸில் ஒலையைக்கட்டி
கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி

ஒடி— ஒடிச்சென்று

ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த

நல்— விலக்தணமான

திரு நாள்— திரு நகத்தரங்கான் இன்று;

நீ நனருக்
நீராடவேண்டும்;

நாநா!— நாசாயணனே!

ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றிணையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றதோர் ஆஸுரமானகன்றைக்குணிலாகக் கொண்டு ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினாயோதான். நீ யிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்குடும்பிறே. துடர்ந்தென்றது - (க) கதிவாசிபாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகளெனக்கொன்றும் தெரிசிறதில்லை. அதுகூடக்கூட, நீபிறந்த திருநன்னாள். நீ யவதரித்த விலக்தணமான திரு நகத்தரங்காணின்னு. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒருநாளும் நீராடாதாரும் பிறந்தநாளில் நீராடாதாரில்லைபிறே. நாநா வோடாதேவாசாய். ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகான், வாராய். அ"

மு.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியினைந்த போன்மேனி
காணப்போது முகப்ப னாகிலுங்கண்டார் பழிப்பார்
நாணெத்தனையுமிலாதாய்! நற்பின்னை காணற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். கூ.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களையடைத்துத் திறந்து விடும் தொழுவினே
புக்கு— பாவேசத்து
புழுதி அனைந்த— புழுதியை அனைந்த
போன் மேனி— போன் போன்ற திருமேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நானாகத் திருந்தாலும்
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்

பழிப்பார்— (“ ஒருத்தியினைப் பெற்று வளர்த்தபடியென்!” என்று) ஏசுவர்கள்; எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட] நாண் இலாதாய்!— வெட்க மில்லாதவனே! நற்பின்னை— நற்பின்னை யானவன் காலில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில் சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவினேபுக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புருந்து விளையாடாநிற்குமிறே. புழுதி

பற்றச்சொத்துகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முக்தபாவம்
தோற்றுக்கபலே, இப்படி யிருக்கிற வுந்திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி
யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். நானாகத்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் “ஒருத்
தி பின்னை பற்றுவளர்த்தபடிபென்!” என்று ஏகவர்கள். நாணெத்தனையுமிலாதாய், ஏகதே
சமும் லஜைனுயிலலாதவனே. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற
படிபை நற்பின்னை காணாமகில் மைத்துனமைமயாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்ச
கிறாத்தமோ, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜைக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழுகிறது.
நில்லஜைனுக்கையாலேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே
உபமாநமாவதொன்றிலலாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறான். மாணிக்கம்
போலையும் மாததம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனே யென்கை. மஞ்சனமாட நீ
வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுந்திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்குமல்
படி திருமஞ்சனமாட வரவேணும்.

அ. சிகமத்தில்- இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் கண்ணபிரானையுகந்து
கார்மலிகொங்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதோல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சோன்னபாடல்
சீர்மலிசேந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. ௮.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில்
மலி— மிகுந்திருந்துள்ள
மேனி நிறம்— திருமேனி. நிறத்தை யுடையன
கண்ண பிரானே— கண்ண பிரானே
உகந்து— ஆதரித்து
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல்
விம்முட்படியான முலையை யுடைய
அசோதை— யசோதையானவன்
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின
ஆற்றை— பரகாரத்தை

பார் மலி— பூமியி லடங்காத ஏற்றத்தை
யுடையதாய்
தோல்— ப்ராசீநமான
புதுவை— புதி வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— கிர்வாஹகரான
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சோன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
பாடல்— (இப்)பாடலை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
தீவினையாதும் இலர்— தீவினை யொன்று
மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிநிறத்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுந்து
ருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆசிரிதர்க்கு ஸுலபனு
மாய் உபகாரகனுமானவனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்.

வைக்கு நிர்வாணகரான பெரியாழ்வாராணிச்செய்த. கீர்மலிசேந்தமிழல்லார். சீர்மலிகையாவது- சாத்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்னுதல். சேந்தமிழ். ஆர்ஜவயுக்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்தினுடைய ப்ரஸந்தையாலே உள்வீசில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக்கும்படி யிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை ஸாசிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமில்லே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவார். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களும் இல்லை யென்கை.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடி வாடி.—வேண்ணைய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணைய்
கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

—(%)—

ஆ - திருமொழி, கந - க்கு, பாட்டு - கசக.

அ. “ எல்லாம் நெய்வநங்கை யசொதை பெற்றாளே ” என்கிறபடியே அவதார ஸம்பமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றுபட்டாக வதுபவித்த யசொதைப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த பால்பாதுருணமாக அவன் அவனை “ மஞ்சனமாடவாராய் ” என்று அர்த்தித்து, அவன் அதுக்கிசையா ஸம்பாலே அநேக ப்ரகாரேண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வநந்தாம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்யோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமபோலே, இவனுடைய பால்பாதுருணமாக “ அக் காக்காய் குழல்வாரவா ” என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின் ப்ரகாரத்தையும் தாமதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்த்தாபந்ராயக்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சுரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யதுபவிக்கிறார். ... *

பு.—பின்னைமணளைப் பேரிழ்கிடந்தானே

முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை

என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட

மன்னனைவந்து குழல்வாசாயக் காக்காய்

மாதவண்ண்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

பேரில்— “ திருப்பேர் ” என்னும் திவ்ய

மணை— வல்லவன்

தேசத்தில்

முன்ன அம்மா— எங்குதான் வந்தாள்

முதல்— தலைவனும்

தனி கிந்தனை— அத்தீயபகாரண பூதனும்

என்னையும்— என்னையும்

எங்கள் குடிமுழுது— * ஏழாட்காலும் பழிப்

பில்லாத எங்கள் குடியி லுள்ளாரெல்லாரையும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட

மன்னனை— ராஜாவானவனை

வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

‡ இதுகூறப் பின்னைனைக் குழல் வாராவார்
சீராட்டாகச் சொல்லுகிற பாசரம். போலில் “ உந்
றன பேசி நீ யோடித்திரியாதே ” என்று, “ பின்
டத்திரியையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறு முண்டற்கு
வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே ” என்று மருவியச்
செய்த மையால் காதத்தை நோக்கிச் சொல்லும் பாசர
மென்று கொள்ளவேண்டும். “ அக்காக்காய் ” என்
பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமணனை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனா
வனை. இவ்வவதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி பிவனிதே. மேன்மைக்கு ஸ்ரீபிபதிபென் னுமா
போலேயிதே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். போரில் கிடந்தானே. அதுக்கு மேலே
ஒரு நீர்மையிதேயிது. அவதார ஸௌலப்பம் போலன்றிதே அர்ச்சாவநாந ஸௌ
லப்பம். “ கொம்பினார் பின்னை கோலங்குதிதற்கேறுகொன்றான் - தென்திருப்பிபருள்
மேவு மெம்பிரான் ” என்னைபாலே - பின்னைக்கு மணனானதுக்கும் பேரில்விட்டந்ததுக்கு
மொரு சேர்த்தியுண்டிதே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புனார்ந்து, பின்ன அடிவனோ
டேகூடவந்து கண்வவாந்தருநிறிந்துத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னையமாநித்யாநி
கிழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது. (1) “ அரு
வாய்யா லுவி லெகாடி ” என்கிறபடியே பகவததுபவத்துக்கு முற்பாட்டான நித்யபா
நிகளுக்கு சேஷித்வேசப்ரதாநனும் அவர்களுடைய ஸத்தாநிகளுக்கும்கூட (2) தாநாநிகளுக்கும்கூட
தானே ஹேதுவானவனை. என்னையுமித்யாதி. தன்னைப் பரிந்துநி உலோகாதவென்னை
பும் * ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள் குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வாபாநுநுபவான
வடிமைபக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்து குழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறு
பின்னைனைக் குழல்வாராவார் சீராட்டாகச் சொல்லும் பாசரம். மாதவனித்யாதி. நீர்மைக்குப்
பின்னைமணனானதுப்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரீபிபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்தக்
காக்காய்.

மு.—பேயின்முலையுண்ட பின்னையிவன் முன்னம்

மாயச்சகடு மருது மிறத்தவன்

காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்

ஆய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

தாமணிவண்ணன் குழல்வாராயக்காக்காய். உ.

பதவுரை.

இவன் — இச்சிறுப் பின்னையானவன்
முன்னம் — முன்பு

போயின் — பூதநாயின்
முலை — முலைப்பாலே

உண்ட— அமுது செய்து

பின்னோ— பின்னோகாண்;

மாயம்— கீர்த்திமமான்

சகலம்— சகலத்தையும்

மருதம்— யமலார் ஜநங்காசுர இரட்டை

மருத மரத்தையும்

இறுத்தவன்— முறித்துப் பொகட்டவன்

காண்;

காயா மலர்— காயாம் பூப்போன்ற

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவிகாண்டிவந்த பூதையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (சு)முத்தனிவன். இவனுக்குப் பின்னோத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவன் முடிந்தபடியென் னென்னில்; பாரதகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகமேருது மிறுத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுர விரட்டமாய் நலிவவந்த கீர்த்திமமான் சகலத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே ருதிவே நலிவதாகுகின்ற யமலார்ஜநங்காயும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் பொகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆதம்குணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலாந்த செவவிக்காயாம் பூப்போலேயாய், அதுகூலரை எழுத்திடு வித்துக் கொள்ளும் வடி வழுது படைத்தவன். கண்ணன். விருபநாளும விடவொண்ணாத ஸௌலப்பத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறார். தாய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தாய்தாக வாரு கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூம்ணிவண்ணன், பழிப் பற்ற நீலரத்தம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய் யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்தம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மு.—திண்ணக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த

வெண்ணெய் விழுங்கி விரையறுங்கிமே

அண்ணலமர் பெருமான யாயர்தம்

கண்ணனைவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்

கார்புகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ந.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான்

கலத்து—கலத்திலே

திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி

தாயிருந்துள்ள

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்கான்;

கண்ணன் — (இப்படியிரா நின்ற) கண்ண

இடைய

கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை

தாய்தாக— நன்றாக

வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;

தூ மணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வனுடைய

குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

விழுங்கி— விழுங்கி

விரையன்— கடுக ஓடிவந்து

உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்கு

அமரர் பெருமானை— நித்யஸூத்ரி நாதனுப்
ஆயர்தம்— இவையர்களுக்கு
கண்ணனை— கண்ணான வனுடைய
குழல் வந்து வராய் அக்காக்காய்;

கார்முதில்— நீண்டமாம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணக்கலத்து. சிக்கென்ற கனத்திலே. கோல்களாலே
மாறியடித்தாலும் சுடுபடாத கலமென்கை. திரையுறிமேல்வைத்த. பெரிய வுறிமேலே
வைத்த. திரையுறியாவது - கூற்றிற் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி.
வேண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணெயை வைத்தகுறியழியாமல்
“தேவம் கொண்டதோ” என்னும்படி விழுங்கி. விரையனுங்கிடும். உடையவர்கள்
காணுமதற்கு முன்னே கடுகப் போந்து, அறியாதாளைப் போலே கிடந்துறங்கா நிற்கும்.
வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்தினால் காட்டில் பதறி உறங்காட்டிக்கால் கண்
னுறங்குகிறோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டு
கிடக்கையாலே, “இதென்ன பொய்யுறக்கம்” என்று பிடித்துக் கொள்ளு மவர்காரிதே.
அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த நவநீத்சொர்ப் வந்ததாந்தத்தாலே அதுகூலரானவர்களை பெழு
திக் கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானே. * அபர்வறு மமரர்களதுபதியை. மேன்மைக்கு
இதுக்கவ்வருகு சொல்லாவதில்லைமீதே. ஆயர்தம்கண்ணனை. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்துட்
டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நீர்வா றுகளு
வனை. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணானவனென்ன அமரம். கார்முதில்வண்ணன். வர்ஷ
கவலா றுகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அதுபலிப்பார்க்கு சர்மஹ
வான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வராய். ஈ.

மு.—பள்ளத்திலீழையும் பறவையுருக்கொண்டு

கள்ளவசுரன் வருவானேத் தான்கண்டு

புள்ளிதுவேன்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட

பிள்ளையைவந்து குழல்வராயக் காக்காய்

பேய்முழையுண்டான் குழல்வராயக் காக்காய். ஈ.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வு கனிலே
மேயும்— இதை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பசுவின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வராய் நின்ற
கன்ன அசுரனை— கார்த்ரிமனை அசுரனை
[வகாஸூன்.]
தான்— பராக்காய் கண்டுமேய்த்து வினை
யாடுகிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அசுரனென்று இந்
தைப் பெருக்க நினைப்பதே ஒரு பசுவின்
பென்று ஆபாஸமாக நினைந்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கை
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் பொகட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதநாயின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வராய் அக்காக்காய்.

தன்னுடைய ரூபத்தை மலமிட்டு, பசுரூபங்கொண்டிருந்தது. கந்தரிமனாகையாலேயே, வருவானைத்தான்கண்டு. இப்படி பாச்சந்தனுபவிகொண்ட தன்னை நலிய வருகிறவனை, அரப்பா னுபக் கன்றுமேய்த்துக்கின்று வினையாடிகிற தான்கண்டு. புள்ளிதுவென்று, அஸுரனென்று இத்தகைப்பெருக்க கிணையாதே, ஓநாயகி! பொன்னு ஆமாமையாகிவந்தது. பொதுக்கோ வாய்கீ ண்டிட்ட, தன்னை நலியாத அக்காதுவருகிறவனாய், அகிலுமாய் உணவுக்கிடமறுப்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட, பொதுக்கோ வெவ்விதது- பொதுக்கெனவென்றபடி, அதாவது- சடக்கென வெவ்வகை, பிள்ளைய. பிள்ளைத்தனத்தில் புறையில்லாதன. இத்தனையும் செய்பாதிருக்கச்செய்தே இதுதானென்ற வினையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முலையுண்டான். அவன் முலையுண்டிருந்ததில் பிள்ளைத்தனத்தில் புறையில்லாதது- பேய்லேயாடித்து- இதுவும்.

மு.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கொருகன்றினைப்

பற்றியெறிந்த பரமன்றிருமுடி.

உற்றனபேசி நீ யோடித்திரியாதே

அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ௫.

பதவுரை.

கன்று இவன்.— கன்றுகளின் திரை

மேய்த்து— மேய்த்து

ஒரு கன்றினை — அஸுரமயமாய் வந்து

ஒரு கன்றை

பற்றி— காலப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்தது

கனிக்கு— அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்

கனி உதிருகைக்காக

எறிந்த— அதன்மேல் வீசியெறிந்த

பரமன்— உபகாரகனுடைய

திர முடி.— அழகிய திருக்குமுலை

உற்றன்— உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை

பேசி— சொல்லிக்கொண்டு

நீ ஓடி திரியாதே— நீ ஓடிப் போகாமல்

அற்றைக்கும்— நாஸ்தோதும்

வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆழியான் னன் — திருவாழிபைக் கையி

லேந்தின வனுடைய;

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரைமேய்த்து. பால்பத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறே பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினுய்த்து. கனிக்கொருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை நலிகைக்காகக் கன்றை வடிவைக்கொண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸுரர்களைக்கண்டு, “விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி” என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமேபோலே அஸுரமயமாய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலப்பிடித்துத் தூக்கியெடுத்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக் காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை நலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஐகத்துக்கு பரமசெஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னு

விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானக்
குழற்கணியாகக் குழல்வாராயக் காக்காய்

கோவிந்தன்முன் குழல்வாராயக் காக்காய். கா.

பதவுரை.

கேடிலாதாரை—	கீழ்நுழைந்தால் ஒரு	வெர் அறுத்தானை—	வெற்றுப் போம்படி.
குறையுமில்லாத இரத்தாதிசை			பண்ணின் வனுடைய
அழிப்பான்—	அழிப்பதாக		
நினைந்திட்ட—	நினைந்த	குழற்கு—	திருக்குழலுக்கு
கிழக்கில் குடி—	பார்க்குயோதிஷ புரவாஸி	அணி ஆக—	அலங்காரமாக
	களான	குழல் வாராய்	அக்காக்காய்;
மன்னர்—	நாகாலையன் முதலான வர்களை	கோவிந்தன்—	பசு மேய்ப்ப வனுடைய
விழிக்குமா அளவிலே—	ஒரு சீமேஷப் பொழு	தன் குழல்—	சிறந்த குழலை
	திலே [கண்முடித்திறப்பதற்குள்ளே]		வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. கிழக்கில் குடிமன்னர். பார்க்குயோதிஷ புரவாஸிகளாய் நாகாலையப்பர்க்குள்ள ராஜாக்களை. கேடிலாதாரை. வரபல பஜபலங்களுண்டாகையாலே நமக்கொருகேடில்லைபென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்சரிதரான இரத்தாதிசை நலிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருடதாய், “அறமுயலாழி” என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்சரிதவிரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முபலாசிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானை. இடைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா, கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு- கிழக்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிய தனால்- வேறுத்தானை என்று அர்ணயமாக்கி- “நமக்கு ரக்ஷகனாக எச்வரன் உண்டு” என்றிருக்கையாலே- தங்களுக்கொரு கேடின்மீதே யிருக்குமிந்தராதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோளின் பார்க்குயோதிஷபுரவாஸிகளான நாகபாபர்த்தயஸாராஜாக்களானவர்களை யழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இத்தான் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவந்தாம், பெரியதிரு வடியை மேற்கொண்டு நாகபுரத்திலே யெழுந்தருளி * கருதுமிடம் பொரலல்ல திருவாழியாலே அந்த நாகாதிகளை மறுகிளையுண்டாகாதபடி அறுத்துப்பொகட்டவனை யென்னவுமாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். கோவிந்தன். பரசுஷணத்திலே தீர்த்த வ்யாபாசர்களைபுடையவன். தண்குழல். சலாக்யமானகுழல்.

மூ.—பிண்டத்திரனையும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே
அண்டத்தமர் பெருமானுகமர்
வண்டொத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மாயவன்முன் குழல்வாராயக் காக்காய். எ.

பிண்டம் — பிந்தாதிகளைக் குறித்திருக்கிற
பிண்டங்களுக்கிற
திரளையும்— திரளையும்
பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட
நீர் சோறு— நோடு சேர்ந்த சோறுகளையும்
உண்டற்கு வேண்டி— உண்ணைக்கு ஆசைப்
பட்டு
நீ— பவிடிக்கான நீ [ஸலிஹுசு,]
ஓடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தெடித் தட்
டித் திரியாமல்

அண்டம்— தித்ப விபூதியிலிருந்து
அமரர்— தித்ப ஸாஸ்திரிகளுக்கு
பெருமான்— அகிபதியா யிருப்பவனுடைய
அழகு அமர் — அழகு பொருந்தி யிரா
வந்தி ஒத்தா— வந்தி போலே
இருண்ட— கயத்திரா என்ற
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
மாயவன் தன்— ஆச்சார்ய சக்தியுக்குணை
வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பிண்டத்திரளையும். பிந்தாக்கள் முதலானவை யுத்தேசித்து
இடம் பிண்டங்களுக்கிற திரளையும். பேய்க்கிட்டிரீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து
இட்ட ஜஸஹிதமான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்ணைக் காசைப்பட்டு.
நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்டிமிடந்தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமர்ப்பெருமான். நிக்
யவிபூதியிலே ஸாஸ்திரிகளுக்கு தாயகாதிகளெல்லாம் நானையாயிருக்கும் பெரிபவனுடைய
அழகமர்வண்டோத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுபொருந்தி யிருந்துள்ள வந்திபோலே சுரு
ண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சார்யசக்தி யுக்குணைவனு
டைய குழலை வந்துவாராய்.

மு.—உந்தியெழுந்த வருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டித்
தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்
தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். அ.

பதவுரை.

உந்தி எழுந்த— திருநாபியிலுண்டான
உருவம்— அழகிய
மலர் தன்னில்— தாமரை மலரிலே
சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய
சது முகன் தன்னை — நான் முகனாக பாவம்
மாலை
படைத்தவன்— ஸ்ரீஷ்டித்த வனுடைய

அட்டி — உறைக்கத்தடவி
தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்
பட்ட சீப்பாலே
குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
தாமோதரன் தன் — தாமோதரனுடைய

விகல்பிக்கலாம்படி ஜெநாசக்திகளால்வந்த வைலகண்ணியத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ரீஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தொன்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய நென்னவாராய். கோந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சுந் செய்கிறபோதுபுளிஞ்றுந்து அட்டித்திருமஞ்சுந் செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியிட்டிக்கொந்தக் குழலென்று - புளியட்டின கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சுநகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சுநம்செய்தது. அதவா, கோந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்கனில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வையமாகக் குறந்தது. புளியுண்டி - † புழுது, அத்தை வார்த்தென்னவுமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைந்தலாய்க் கிடக்கிறது. ‡ ஒன்சங்கதை வார்போலே. “புழுக்கட்டி” என்று பாடலாகில் - புழுக்கைக்குறந்தாட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்சீப்பால்குழல்வாராய். திருக்குழலினுடைய சலாக்யதாது குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்பாதி. அபலையான வெணக்குப் பிடித்துக் கட்டலாம்படி. ஸுலபனா யிருக்கிறவனுடைய குழல்வாராய்.

புற.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த

முன்னிவ்வுலகினை முற்றமுளந்தவன்

பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்

பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்

பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். கூ.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அஸுர ராஜனான மஹா

பலியின்

தேவிமார்— மணியாட்டி களானவர்கள்

கண்டு— இவன் வேதத்தையும் பாஷணத்

தையும் பார்த்து

மகிழ்வு எய்த— கலிக்கும்படி

முன்— முன்னே

இவ்வுலகினை முற்றும்— இந்தலோகம் முழு

தையும்

அளந்தவன்— அளந்து கொண்ட வனுடைய

¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை

பூ அணைமேல் வைத்து— பூப்போலே மெற்

தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து

பின்னே இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தை

புடையான வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ “பொன்னின்” என்கிறவிடத்தில் ‘இன்’ என்னுமது சாரியை.

(க) ஹ்ஸ்ஸாய். † “புழுது” என்பதைத்தான் “புனுகு” என்பார்கள்.

‡ “ஒன்சங்கதை வாராழியான்” என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கடைக் குறைத்தலாய்ப் புணர்ந்தார்போலேயென்றா

இத்பாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றாள் யஜ்ஞோபவீத
மும், கர்ஷ்ணஜிஹும், முஞ்சியுமான விரீதவேஷமுமாப்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்
திலே வல்லாராடினாற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், “கொள்வன்நான்”
இத்பாதிப்படியே சொன்ன (சு) முக்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அஸுரராஜனுன மஹா பலிபி
னுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் பரிதைகளாம்படி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர்
விழுந்த ஸமரத்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விர்தலோகத்தையெல்லாம் இப்போது
அபூர்வமாகப்பெற்றாற்போலே யளந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினே. அழ
கிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணமேல் வைத்து. திருமுடியை
மார்த்தவத்துக்கிடாக, பூப்போலே மர்துவான அணைமேல்வைத்து. பின்னையிருந்து குழல்
வாராய். வாருகைக்கு அறுகுணமாகப் பின்னையிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்
தான். தன் வைலக்ஷ்ணியத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமலர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் துறை
யாம்படி (உ) “வடிவா நாயகஹஸ்ரவாநு” என்கிறபடியே அநேகம் திரு நாமங்களை
புடையனானவனுடைய குழல்வாராய்.

அ. சுகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கண்டார்பழியாமே யக்தாக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வாராவேன்றவாய்ச்சிசோல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சோல்
கோண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. டி.

பதவுரை.

அக்தாக்காய்— “அக்தாக்காய்!
கண்டார்பழியாமே— ‘கண்டவர்கள் பழி
யாத படி
கார்வண்ணன்— நீல மேகவண்ணானவ
னுடைய
வண்டி ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டிகள்
படித்திருக்கிற
குழல்— திருக்குழலை
வார— வாருவதற்கு
வா என்ற— வா” என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்
சொல்— சொல்லை

வினா தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மதிள்— மதினையுடைய
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— திருவாஹுகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
கோண்டாடி— சப்தார்த்தவைலக்ஷ்ணியத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட— பாடுமளவில்
வினைதான்— “வினை” என்று பேர்
பெற்றவை யெல்லாம்
குறுகா— அவர்களருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சநஞ்செய்து குழல்வாரா திருந்தால் கண்டவர்கள்
பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்தாக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

போலே ச்யாமளமான வடிவை யுடையவனுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழல் வாரும்படியாக வாவென்று சொன்ன யசோதைப்பிராட்டியி னுடைய சொலவை. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுழுபந்த மதினையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் தியாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷணயத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்பிரிதாயக்கொண்டு பாட, வினை பென்று பேர்பெற்றவை யடங்கலும் தானே யருளுவந்துகட்டா. ௮.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவாவு.—பின்னைப் பேய் திண்ணப் பள்ளம் சுற்றிக்
கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் வேலி.

ஆகதிருமொழி- 13 - க்ரு, பாட்டி - 59க.

அ. யசோதைப்பிராட்டி அவளைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்தேசிக்கித் து, அவள் “ஒட்டேன்” என்று அழுதும் இறங்கியோடாமெக்காக அவனுடைய பால்பத்துக் கரு குணமாப்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவன்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவனை யுகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரினபடியை, தாமதப்பிக்கையில் ஆசையுடை யராய், பாலநாப்பகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தக்காலம்போலே அவனைக் குறித்துப் பாசரங்களைப்பேசி யறுபவித்தாராய்வின்றார் - கீழ்; திருக்குழல் வாரினவந்தாய் பூச்சுட்டுவதாகத் தேடுகிறவனவிலே, ஜாதுபுசிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளைகளோடே தானும் போவானாக வந்தேயாகித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மறிக்கிற கோலைத்தா வென்ன; அவள் இசைந்து கோலக்கொடாமல், “இவனை ஒப்பிட்டுக்காணவேணும்” என்றும் சுருத்தாலே கோலைவாங்கித் தருகிறேனென்று இவனை யழுகைமருட்டி “அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொன்ன பரகாரத்தை, துன்பாவபுத்தாய்க்கொண்டு அவளைப்போலே தாமும் அவளைக்குறித்துப்பேசி அந்த சஸத்தை யறுபவிச்சுமார் - இத்திருமொழியில். *

மு.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாவெல்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்புண்
பீலித்தழையைப் பினைத்துப் பிறகிட்டுக்
காலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவோ
கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவோ க.

தாலி— பணியினுடைய
கொழுந்தை— வெண் குருந்தை
தட கழுத்தில்— பெரிப கழுத்தில்
பூண்டு— ஆபரணமாகப் பூண்டு
பீலி— மயிலினுடைய

தழைபை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்க விட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

ஈ ஓர் கோல் கொண்டுலா;
கடல் நிறம்— கடலோ டொத்த நிறத்தை
யுடைய
ஈவண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
ஈ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஈ “ ஓர் கோல் கொண்டுவா ” என்கிற வித
வும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுரமென்
னுமது எழும்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விள
ங்கும். இவ்விடத்தில் கோவாவது - கன்றுகள் மே
ய்த்து மறிக்கிற கோல்; அதைக்கொண்டுவாஎன்றபடி.
ஈ “அண்ணற்கு” என்று பிரித்தால், ஸ்வா
மிக்கென்று பொருள்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும்
கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்ன
வுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. விலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தாலிக்
கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு. ஜாத்யுகிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆமைத்
தாலியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடி
யாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே
அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூண்பார்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று
காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கட
லித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு.

உ. —கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டியுரும் பேரும்
எங்குத்தின்று விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. உ.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிசுனாஸ்) பரிமளத்தை
யுடைய
குடந்தையும்— திருக் குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டி யூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்புகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டுவாநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்
தான்
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
வாங்கு வயிற்று— வாங்குபடியுடையவன்

கூடும். கால்கூக்குடத்தை மென்கிறவல்லொறு மெல்லொறுபக் கிடக்கிறது. வந்த வரவாடகன்மு முண்டான பரிமாணமும், உன்னுக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனு மென்றபரிமாணமுமாய்க்கொண்டு ஊடங்க ளும் பரிமாணமாய்க் கிடக்குந் தன்னை. கட்டிவரும். திருக்கோட்டியூரிலும், பேரும், திருப்பேரிலும், எங்கும், அதுக்குப்பாண திருக்கோட்டி. திருவிளையாடு மேன்மகன், வ்யாபரித்து விளையாட பிறகு மெய்க்கொண்ட வ்யாபரித்தும் தடக்கைக்குத் தக்க, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிச்சுப் பெரிய திருநக் கிருதிபாண, எல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டோ. நல்லவடிவவாழ்ந்ததான வ்யாபரித்தகொண்டோ. அரக்குத்யாதி. கிறமுடைத்தாப்படி. அரக்குவழித்திருநாறு திருக்கோண்டோ.

பு.—கறுத்திட்டேதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றன்

பொறுத்திட்டேதிர்வந்த புள்ளின்வாய்க்கீண்டான்

நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்

சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டோ

தேவிராணுக்கோர் கோல்கொண்டோ. ௩.

பதவுரை.

கருத்திட்டேதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றன்
பொறுத்திட்டேதிர்வந்த புள்ளின்வாய்க்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னோடிச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கோர் கோல்கொண்டோ
தேவிராணுக்கோர் கோல்கொண்டோ

† குழல்கள்— திருக்குழல் களானவன்
நீங்க— ஒடுகிற வெகத்தாலே இரண்டாக
மும் கீழ்க்குப் படியாக
முன் ஓடி— கன்றுகளுக்கு முன்னே போடி
சிறு கன்று— இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பாற்கு— மேய்க்கு மவனுன் வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுபோ;
தேவர் பிராணுக்கு — தேவர்களுக்கு உப
காரகனான வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுபோ.
† “குழல்களை” என்னுள் விடத்தில் பிரா
ம சாரியை.

பு. முன்னும்பாட்டு. கறுத்தித்யாதி. கறுப்பு. நெறம். தன்மேலே க்கொருந்
கட்டிவரும். திருக்கோட்டி. திருவிளையாடு மேன்மகன், வ்யாபரித்து விளையாட பிறகு மெய்க்கொண்ட வ்யாபரித்தும் தடக்கைக்குத் தக்க, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிச்சுப் பெரிய திருநக் கிருதிபாண, எல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டோ. நல்லவடிவவாழ்ந்ததான வ்யாபரித்தகொண்டோ. அரக்குத்யாதி. கிறமுடைத்தாப்படி. அரக்குவழித்திருநாறு திருக்கோண்டோ.

மூ.—ஒன்றேயுரைப்பா னொருசொல்லே சொல்லுவான்

துன்று முடியான் துரியோதன் பக்கல்

சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தா னுக்குத்

கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கோண்லோ

கடல்நீர்வண்ணற்கோர் கோல்கோண்லோ ச.

பதவுரை.

ஒன்றே— அறித்தாராக் கைவிடாமையா

கிற ஓர் தத்தத்தையே

உரைப்பான்— சொல்லுவனாய்

ஒரு சொல்லே— எல்லார்க்கும் அபயப்பதா

நம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றையே

சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானாய்

துன்று— நவரத்நங்கல முத்தின்

முடியான்— கிரீடத்தையுடைய

துரியோதன் பக்கல்— துரியோதன் கிரீடத்

திலே

சென்று— பாண்டவர்களுக்காகச் சென்று

பாரதம்— பாரத யுத்தத்துக்கு

அங்கு— அங்கே

கை எறிந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போந்த

வதுன வனுக்கு

கன்றுகள்— கன்றுகளை

மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க

தூர் கோல் கொண்லோ;

கடல் நீர்வண்ணற்கு தூர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்தபாதி. “ பாண்டவர்களும் நாங்களும் கூடி ஜீவிப் பதில்லை ” என்று மோர்த்தமே சொல்லுவானாய், “கூடி ஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர் களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாவோ” என்று மத்யஸ்த்தர் சொன்னால் “அவர்க ளுக்கு ஒருகோற்றுத்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை” என்றுமொரு வசநமே சொல்லுவானு மாயிருக்குமவனென்கை. அன்றிக்கே, ஆசிரிதவிஷயத்தில் (க) “பிசு ஹாவெநஸௌபூஷ” இத்தபாதிப்படியே-ஒருபடியா லும்அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓர் தத்தமேசொல்லுவனாய் (உ) “ சுஹயம் ஸவபுலாதெவெஷா உபாபி ” இத்தபாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷை யாற்றுக்குடலான வசநமொன்றுமே சொல்லாநிற்பானாய் இருக்குமவனென்று பகவத்சிசேஷ ணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்நங்களினாலே நெருங்கின அபிவேசத்தையுடைய வன். அபிஷித்தகூத்திரியராலே நெருங்கி ஸேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோத னன் பக்கல். ஏவம்பூதனான துரியோதன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று துதனயச்சென்று பொருத்தப்பார்த்தவிடத் தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய் கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரத யுத்தத்திலே கையுமணியும் வருத்தவனுக் கென்னுதல். எரிதல்- இடுதலாகையாலே, வேண் டுனபொருள் கொள்ளலாமிறே. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கோண்லோ. பசுமேய்க்கை யிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப

பு.—சீரோன்றாதூதாய் துரியோதனப்பக்கல்

வரோன்று வேண்டிப் பெருத வுரோடத்தால்

பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்

தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கோர் கோல்கொண்டோ

தேவிராணுக்கோர் கோல்கொண்டோ ரு.

பதவுரை.

பெருத— ஆர்ந்த பாரதகர்ப்பமாகிற குணம்
வரோன்று— செருவக்கு உறுப்பான [ஒன்று
கை-கடிகை]
பாரதம்— தூதன்பாரதத்தில் அதிகரித்த
வனாய்
துரியோதன பக்கல்— துரியோதனன்
கைச் சென்று
உரோடத்தால்— “ பாண்டவர்களுக்கு ஓரூர்
தன்னை யாகிலும் கொடு ” என்று
பாரதம்— தூதன் தோற்றக் கைட்டும்

பெருத— வேண்டிப்படி லபியாத
உரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே
பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்று
பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு
கை செய்து— துணையாயிருந்து
ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை
உரோதாற்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு,
ஓர் கோல் கொண்டு வா;
தேவிராணுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா.

பொ. வீரோன்றாதூதாய். சீரோன்றாதூதாய். “ இன்னார் தூதனென நின்றான் ” என்
பெருத ஆர்ந்த பாரதகர்ப்பமாகிற குணம் தனக்குச் செருவக்கு உறுப்பான தூதகர்ப்பந்
திலே அதிகரித்த. துரியோதனப்பக்க லாரோன்றுவேண்டி. அதுதாமிகனுய் பந்துக்களை
பட்டித்து, லத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துரியோதனப்பக்கலிலே சென்று “ உங்களுக்குள்ள
அரசர்களை விபலித்து இரண்டிலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருக்கோள் ” என்று முற்றும்
சொன்னவனின், அவன் “ அதுசெய்யேன் ” என்றவாறே, “ ஆனால் பத்தூர்தனனைக்
கொடுக்கப்பார்ப்பது ” என்ன; “ அதுவும்கெய்யேன் ” என்றவாறே “ ஓரூர்தனையா
பெரும் கொடு ” என்றவனின், அவன் அதுக்குமிசையாமல், “ அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு,
(க) உத்தமமான சிவர்க்காதி. லோகங்களுமுண்டு, அத்தைபுதுபலிக்கக்கடவர்கள், எங்களுக்கு
இத்தனைபுண்டு உள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை ” என்று வெட்டித்தாக வார்
த்தைசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஓரூர்தானும் பெருத ரோஷத்தாலே. ஆனால் ஈவிர
கொண்டையன்றோ வலுந்தரை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவன்கொருவர் பூமியை யாரு
க்கொன்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ள முகத்து,
பூமியிலே பார்த்தகால்பாவினது. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்க
ளுக்குக் கின்று கையுமணியும் வகுத்தது. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடு
க்க வொண்ணாமையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்தாய், அர்ஜுனனை (க) ரதியாக்கி, பாரதி
பகலத்தை உருளைக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்திதீயமான தேரை நட
த்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டு வா. தேவிராணுக்கு. இந்தநீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்பயு.

பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள்செய்த
கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டோ
குடந்தைக்கிடந்தாற்கோர் கோல்கொண்டோ. சா.

பதவுரை.

‡ ஆல் திலையான்— ஆலத்திலையான் கண் வளர்ந்தருளுவனாய்	அருள் செய்து— கம்பை செய்தருளினவனாய்
அரவி அணைமேலான்— திருவநந்தாழ்வானாகி	கோலம்— அழகியனாய்
னாகி படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுவனாய்	பிரானுக்கு— லோகோபகாரக னானவனுக்கு.
நிலம்— (திருமேனியின் கீழேட்டாலே)	ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கறுத்தாதின்ற	குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே
கடலுள்— ஸமுத்தரத்திலே	கிடந்தாற்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு.
நெடு காலம்— ப்ரளயம் வருமவாழ்ந்	ஓர் கோல் கொண்டுவா.
கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தரு	
ளுவனாய்	
பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே	
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு	

வ்யா. ஆளுப்பாட்டு. ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயம்வந்தபோது வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவன். அத்து சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவநந்தாழ்வானாகி படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுந்தவன். (க) “ஸஹஸ்ரவதேரோ பணுமணி விராஜிதம் | ஸஹ வடவர்சேஷாபு தநந்தோ ப்ரோக்யமவான் ||” என்கிறபடியே - வடவர் சேஷமானும் திருவநந்தாழ்வானிறே. ஆலத்திலையா னரவினணைமேலா னென்கையாலே - அந்த அர்த்தமுற் தோற்றுவித்தது. நிலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். சூரமாதையாலே வெளுத்தகிறமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் கீழேட்டாலே நிலமான நிறத்தையுடையதாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவதியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். “கருந் தன்மாகடல் கண்தூயின்றவன்”, “உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்கையாலே நிலக்கடலென்று - இந்த லவணைமுந்தந்தன்னைச் சொல்லித்தருகவுமாம். அரவினணைமேலானுக்கொண்டு நிலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலே அர்வயிக்கவுமாம். பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்குள்செய்த. இர்தன்வந்து “என்னுடைய புத்தான விவனை ரகித்தருளவேணும்” என்று கூட்டிக்கொடுக்கையாலே, பாலப்பிராயத்திலே அர்ஜுனனுக்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலும்போலன்றியே இவனளவில் தான் பசுபதித்துப் போருகையாலும் அவ்வருள் மேன்மேலான வளர்ந்துசென்ற வித்தனையிறே. கோலப்பிரானுக்கு. அழகிய

(க) “ஸஹஸ்ரவதேரோ தேவரீ பணுமணி விராஜிதம் | ஸஹ வடவர்சேஷாபு தநந்தோ ப்ரோக்யமவான் ||”

... என்கிறபடியே காஷ்ணவதார கொள்ளப்பயமெல்லாம் அதாதுமபடி...
... கர்வளார்த்தருளுவது. அங்கும் கொலப்பிராணனுப்போலே, இங்கும்
... கொலத்திதழுவிற சாயந்தருளுவது. ... கா.

மு.—போற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லோருகண்ணங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னே
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்வோ
மணிவண்ணனம்பிக்கோர் கோல்கொண்வோ. ஏ.

பதவுரை.

... கொண்வர். சுனைகள் முதலிய
... பொலிவைவடிவடைத்தாய்
... மிகங்கா என்ற
... “சித்திரகூடம்” என்கிற
... மணிவின் சாரலிலே
... பிராட்டியின் வடிவில்
... புத்தியாலே சென்று உற்ற
... இரண்டு கண்களில்
... கண்ணை
... பற்றித் தாவிட்ட
... தன்மையை உடைய
... இரண்டு கண்களில்
... மணிவண்ணனம்பிக்கோர்
... மணிவண்ணனம்பிக்கோர்

கடியன்— குற்றத்துக் கீடாக சிவதிக்ஞம்
கொடுந் தன்மையை அடையணை இவன்
உன்னை— (கோல் கொண்டுவாராத) உன்னை
(சு. சி. ரி)
மற்றை கண்— மிகுத்திருக்கும் மற்றொரு
கண்ணையார்
கொள்ளாமே— பறியாதபடி
விவரந்து— விரைவாய்
கோல்கொண்டுவா;
மணி வண்ணன்— நீலமணிபோன்ற வடிவான
அடையணை
கம்பிக்கு— பூர்ணானுவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

... பொற்றிகழித்தயாதி. (க) “ஸஹஸ்ரதிசுருடொயம் நிரி
... யவ்வி ஸுதி காசுக் கிசுருடொயம் நிரி
... உகந்தெழுந்தருளி யிருக்கும்படி சோலைகளும் சுனை
... அருவிகளும் முதலானவற்றால் வந்த பொலிவையுடைத்தாய் விளங்கா
... சித்திரகூடப் பவத பார்வத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயிறே காகம் வந்து
... பண்ணிற்று. பிராட்டியும் தாமுங்கட ஐலக்ரீடை பண்ணின பின்பு, பொருமாள்
... பூத்துப் பிராட்டி கண்வளர்ந்து, அநந்தம் (உ) “வயபுரையணவ்ருஸஹ்”
... பிராட்டி மடியிலே பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளாநிற்கச்செய்தே, இந்தப்புத்திர
... ஆஸுப்பாக்ரீதியாகையாலே தேவருபத்தை மறைத்து காகருபத்தைப்பரி
... காத்தித்தக்கொண்டு “ஐகி” என்றறியாதே, பிராட்டியுடைய வடிவழகைக்கண்டு, விப

(3) “ஸபகச்சித்தகூடொயம் கிரிராஜோபமோகிரிடு | யல்மிந்வஸதி காகுத்ஸதே
... இவந்ததே ||” (உ) “ப்யாயேண ப்ரஸுப்தி”

ரித புத்திபாலே வந்து திருமேனியிலே புண்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருள், கா கந்தைக்குறித்துப் பாஹ்மாஸ்தரத்தை ப்ரயோகிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகையாலே ஓரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) “தலேவ ஸரணம் ஹே” என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணாக்ஷணர்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடிவிலோருகண்ணுங் கோண்ட என்று. அதாவது - விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டி கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற்றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், செறிந்த திருக்குழலை யுடையனாய் இருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்தித்யாதி. ஆனபின்பு சொன்னது செய்யாமையாலே உன்னைச் சீறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வாதந்த்ரபந்தால் பூர்ணானவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. எ.

ம.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாவிலங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழ்த்
தன்னிகரோன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. அ.

பதவுரை.

மின்— மின்னையொத்த
இடை— இடையை யுடையனான
சீதைபொருட்டா— சீதைதான் நிமித்தமாக
இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்களுக்கு
மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய
மணி— ரத்நக்ரிடங்களால் விளங்கா நின்ற
முடிபத்தும்— பத்துத்தலைகளும்
உடன்— வசகாலத்திலே
வீழ— அற்று வீழப்படியாக
தன்— தனக்கு [விலுக்கு]

நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதொன்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]
சிலை— ததுஸ்ஸை
கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி
இட்ட— எய்தவனாய்
மின்னு—விளங்கா நின்றாள்
முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ
ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு
வேலை— கடலை
அடைத்தாற்கு— மலையாலணைகட்டினவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னிடையாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ளாகையாலே - விசுஹஸையால்லாத ம்ரதுபாக்ரதியாய், அயோகிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸக்லேசமுமுட்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவனைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனாய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிரவாஹுகளையிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்நாதிர்களாலே அலங்கர்த்தமான

றபடியே வங்கையைவிட்டு அந்தரிஷ்டகதனுன்போதே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அழநீ குடிபோய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீயால் பூர்ணனாகையாலே நம்பி யென்றேது. என்னி லங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னலங்காரற்கு. ஒளி விடாதின்ற பொப்பிணையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பினை. அன்றிக்கே, “மின் னிலங்காரற்கு” என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காதின்றுள்ள ஹாரத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. “மிடைந்தவேழ் மாங்கட

அ. நிகழத்தில், இத்திருமொழி கற்றுக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு. — அக்காக்காய் ம்பிக்குக் கோல்கொண்வோவென்று
மிக்காளுரைத்தசோல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்புத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரில் வையத்தே. ௫.

பதவுரை.

மம்பிக்கு — “நிம்செல் கைவளர்ந்த விவனுக்கு

கோல் கொண்வொ என்று — கன்றுமேய்க்
கத்தக்க கோல் தேடித்தா” என்று
மிக்காவள் — கண்ணனுடைய சைசவசேஷடி
தங்களை அனுபவிக்கப்பெறாத தேவகிப்
பிராட்டியிற் காட்டில், ததநுபவத்தா
னுண்டான மேன்மையை யுடையவான
யசோதைப்பிராட்டி.

உரைத்த — சொன்ன

சோல் — சொல்லை

வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான

பட்டன் — பெரியாழ்வார்

ஒக்க — அவன்சொன்னும் போலே

உரைத்த — அருளிச்செய்த

தமிழ் — த்ராவிடமான

பத்தும் — (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

வல்லவர் — கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை — பகவதபிழுகர்களான சிஷ்ய புத்தர்

பெற்று — பெற்று [களை

இவ்வையத்து — இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வார் — களித்திருக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் ம்பிக்குக் கோல் கொண்வோவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப்
போம்படி கோல்தேடித்தாவென்று, அழுகிறவனை அழுகைமருட்டுகைக்காகச் சொன்ன
பாசுரமாய்த்து. சீழ், “அக்காக்காய் குழல்வார வா” என்றதோபாதிபிறே -இங்கு, அக்
காக்காய் கோல்கொண்வொ வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசோல். இருவருடொக்க நோன்பு
நோற்கச்செய்தே, இவளைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவனுடைய பாலசேஷடிதங்க ளொன்று
மதுபவிக்கப் பெறுமையாலே “திருநிலைனொன்றும் பெற்றிலைன்” என்ற தேவகிப்பிராட்
டியைப் போலன்றியே, “எல்லாம் தெய்வநங்கையசோதை பெற்றார்” என்னும்படி இவ்
வவதாரத்தினுள்ள ரஸமெல்லா மதுபவிக்கப்பெற்ற பாச்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி.
சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட னோக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லி
புத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய்,
அவன் சொன்னும்போலே சொன்னதாய், ஸர்வாதிகாசமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப்
பாட்டையும் ஸாபித்யமாக வல்லவர்கள். மக்களிடையாதி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநம்மே பரிபூர்ண
ரான சிஷ்யபுத்தர்களைப் பெற்று, அவர்களும் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபுமி
யிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ௫.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு. — வேலி கோங்கு கறுத் தோன்றே சீ ராலப் பேர்றிகழ்

யின்னிடைத் தேன்னிலங்கை அக்காக்கா யாரிரை

அ. தாயான யசோதைப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாரிள வந்ததும், பூச்சுட்டிலிவ
 கட்டிப் பூச்சுட்டிலிலே. அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, “அவை மறிந்து
 கொட்டினதான் கொல் தாவினும்” என்றபேசுதிக்க, அது, தனக்கு அகிஷ்டமானது
 ஆகி, அவன் கொடாவிதாழிகையாலே, அவன் அழப்புக்கவாதே, அவனை அழுகைகாட்டு
 வதாய் “அக்காக்காய் கொல்கொண்டுவா” என்று பலகாலும் சொல்லி அவனாழுகையை
 பூச்சுட்டி காப்பித்த பின்பு, அவனுக்குப் பூச்சுட்டுவதாகக் கொலி, செண்பகம் மல்லிகை செ
 ண்பகம் இதுவாட்சி தொடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்
 கட்டித்தொடையாவிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனிபே சொல்லி,
 ச. ச. இன்ன இன்ன பூச்சுட்டும்படி வாவென்று அதுவந்ததித்தழைந்துப் பூச்சுட்டின
 தாய் புஷ்பத் தாழாமதபவிக்க வாசைப்பட்டு, தற்பாவயுத்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து
 “வாய் பிச்சுறும் போலே பேசி அந்த சலத்தை யதுபவிக்கிறா” இத்திருமொழியில். ... *

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
 கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
 பாணையிப்பாலைப்பருகிப் பற்றாநாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
 தேனிலினியிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாய். க.

பதவுரை.

மு.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
 கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
 பாணையிப்பாலைப்பருகிப் பற்றாநாரெல்லாஞ் சிரிப்பத்
 தேனிலினியிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாய். க.

ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
 மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
 நீ— மான்ஸ்வபாவான நீ
 போதி— போகா நின்றாய்;
 அரு— பெறுதற்கரிய
 மருந்து ஆவது— மருந்தாயிரிஞ்சுமருந்தை
 அறியாய்— அறிதற்கில்;
 [இந்த மேனி ஸம்ஸாரிகளுக்கு உகோர
 களாக்கும் மருந்தாய் நிற்பஸாடுகளுக்கு
 உபோக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தாயிரிஞ்சு; இந்
 தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டு வெறுமே
 என்று அறிதருயில்லை என்று கருதுக.]
 (ஆகலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்த்து)
 செண்பகம் பூ— செண்பகப்பூவை
 சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
 வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முதற்பாட்டு. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாசியறியாதே, தனக்கு மேய்ச்சு
 கானகமெல்லாந்திரிந்து ஒடா திற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கக்காக ஸாகுமாரண நீ போகாநின்
 பாணையிப்பாலைப்பருகிப் பற்றாநாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரியமருந்தாவதறிகிறிலே. இங்ஙனா

வேணுமீதே. உன்காய்திருமேன்வாட. * கண்டவர்கள் கண்குன்றிப்பாடி நின்றார், உன்னு
டைப சபாமனமான திருமேனியானது, காட்டழல் பொழையாமலை வெக்கைதட்டி வள
போலே வாடும்படியாக.

பாணையிற் பாலைப்பருகி. கறந்தபாணையோடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாற்
தத்திலே யிருக்கச் செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுடையதா ரெல்லாரும்
“எங்கள் வீட்டில் கைப்பாணையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்” என்று சிரிக்கும்படியாக.
தேனிலினியிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியினுன உபகாரகனுவவனே. இத்தால் - அது
பலிப்பார்க்கு ஒருகாலும் தர்ப்பதி பிறவாதே, மேன்மேலன அதுபலிக்க வேண்டிப்படி யிருப்
பானு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானையா யிருக்குமவ னென்கை. செண்பகப் பூச்
சூட்டவாராய். காலுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்வீசுன்றாமல் சாத்தவாராய். தேனி
லினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பாணையிற் பாலைப்பருகி- உன்கரிய திருமேனி
வாட - கானகமெல்லாந்திரிந்து- ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அநுபந்தாவ தநியாய்- செண்
பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றவயம். க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலோக்குங் கண்கள்

உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்

திருவுடையான்மணவாளா! திருவாங்கத்தே கிடந்தாய்

மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஓக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவு உடையாய்— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஸப்த லோகங்களும்.
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப் பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!

திரு உடையான்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத்
தாக உடையாளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆனா!— வல்லபனாவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய
கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர் திருநாமவனே!
மணம்— பரிமாணமானது
மருவி— பொருத்தி நின்று
கமழ்கின்ற— வீசாவித்திற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவித்யாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை
மேகங்கள் கண்டாலோக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண்
டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன்
லித்தோ நீர்கொண்டி டுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

டைய ஆவதாரத்தாலே ஸ்பதஸத்தாகமாய் உஜ்ஜுஷிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடையாள் மணவாளா. “கஸ்தியஸ்தி” “நியஸ்தி” “திருவுக்கும் திருவாகிய” என்கிற படியே - உன்னை, தனக்கு ஸ்பதஸத்தாக வுடையனாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல் லபனுனவனே. திருவாங்கத்தே கிடந்தாய். அவளுகயுக்காக ஸம்ஸாரி சேதநரை ரக்ஷித் தருளும்படி கோபிலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. மருவியித்தயாதி. பரிமளமானது நீங் காமல் நின்று கமழாக்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். 2.

மூ.—மச்சோமோளிகையேறி மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சோடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
ரிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! திருவேங்கடத்தேந்தாய்!
பச்சைத்தமகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

மச்சோடு— நடு நிலங்கொடே கூட
மாளிகை— மேல் நிலங்கொடும்
ஏறி— சென்று ஏறி
[நடு நிலங்கள் மேலும், மேல்கிலங்
கள்மேலுமேறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்களிருக்கிற
விடங்களிலே
புக்கு— புருந்து
கச்சோடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடுகூட
பட்டை— அதற்குமேலிடான பட்டுக்களையும்
கிழித்து — கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்களையும்
கிழித்து என்றபடி.]

காம்பு துகில் அனை - நல்ல கரையையுடைய
புடவைகளையும்
கீறி— கிழித்து
ரிச்சலும்— நாள் தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்! — தீம்புகள் செய்யு
மவனே!
நீள்— உயர்த்தியையுடைய
திரு வேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையி
லேழுந்தருளி யிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமகத்தோடு— தவறத்தோடு
பாதிரி பூ— பாதிரிப்பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றாற்பாட்டு. மச்சத்தயாதி. மச்ச- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடேகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சோடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடு அதற்கு மேலிடான பட்டுக்களையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்புதுகில்- ஈரிமீப்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. ரிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வனர வனர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. நீள் திருவேங்கடத்தேந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே.

மு.—தேருவின்க ணின்நிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவந்தமங்கமுஞ் சீர்மலைமணங் கமழ்ச்சின்
புருவங்கருங்குதனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியாம்பீ புகந்திவை சூட்டிவாராய். ச.

பதவுரை.

புருவம்— புருவங்களுந்

கரு— கறுத்திரக நின்ற

குறல்— திருக்குறலும்

செற்றி— (இவ்வியைந்திருந் திலே விளங்கா நிற்கி) செற்றியும்

(அந்நி இவ்வயாவை சோனையிலே,)

பொலிந்த— விளங்கா திறங்கொரு

முறில் கன்று போலே— மேகம் வந்திருக்கன்று போலே

உருவம் அழகிய— வடிவால் அழகியானபு
நாயி!— ஸர்வவித பரிபூர்ண ஸுணாவிலே!
தெருவின் சுண் நின்று— விதரிலே வின்று

இய— பதவத்தால் இயை

ஆய்ச்சிமார்களை — இடைப்பெண்களிடத் திலே

தீமை செய்யாதே— திப்பு செய்பவேண்டா;
மணம் கமழ்ச்சின்ற— பரிமாம் விசாநின்ற
மருவம்— மருவையும்

தமங்கமுன்— தவநத்தைமும் சேர்த்துக் கட்டின

சீர்மலை இவை— அழகிய இம்மலைகளை
உகந்து குடும்ப — கானகத்து குட்டும்படி.

நீ வாராய்— நீ வந்தருள வேணும்.

வ்யா. நான்காவது பாதி. தேருவின்கண் நின்று. நான் பதினும் மானினைபி லு மேறி
வேரேறு, தெருவிலையான் லேப நின்றேன், என்னை நீ இவ்வு மு சொல்லுவா கொன்னென்ன ;
அவ்விய துதில்லுதேரு நீ தீமைசெய்யாதே நிற்கிறது. தெருவிடங்களிலே நின்று. இளவாய்ச்சி
மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் விளைபவ அந்நித பருவத்தால்விளைப இடைப்பெண்
களைத் தீமைசெய்யாதே. நிற்கில் திடைக்கை, விளைபகசனங்களைப் பறிக்கை, அவர்க
சொலே. கைப்பிணக்கிலைக பதவாக இவன் செய்யும் விஷயங்கள் வசாரமிகோசாமாகை
யாலே, தீமைபென்று ஓங்குகல்லாமில பா க்கச்சொல்லுகிறது. மருவம் துமங்கமுஞ் சீர்மலை
மணங்கமழ்கின்ற. மருவம் தமங்கமுன் கண்டுகாட்டின அழகிய மலைகளாவவை பரிமாம்
கமழாசின்ன. சன் திருக்குறலிலே சொத்தக்க மணம் பரிபூரணமாகிவந்திருக்கை. புருவ
பரிபூரண. உபாபகதரிபாசன புருவமும், இந்நன்மருகனவா குறலும், இரண்டுக்குந் கடு
வே விளங்காநிற்கித் திருதெற்றியும்கிற இவ்வயாவைசோனையிலே உருவ்வைமாயிருப்பதொ
ருமுறிலின்ற கன்றுபோலே வடிவால் அழகியானபு ஸர்வவித பரிபூர்ண ஸுணா யிருக்கிற
விலே. உகந்திருப்பதி. “ உகந்துக் குடும்ப பெற்றேன் ” என்கிற வகப்பட்டுன, மணம்
கமழாசின்னுள்ள இம்மலைகளை நான் உகந்துக் குட்டும்படியாக வசுவேணும். ச.

மு. புள்ளினைவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகிரிசின் கொம்பொழிந்தாய்
கள்ளவாக்நியை பறக்கோடு காவலனைத் துலேகோண்டாய்
அள்ளிநீ வெண்ணெய் விழுங்க வஞ்சாதடியே னடித்தேன்
கொள்ளிய நீரிருவந்த கொங்கமநீர் சுட்ட வாராய். இ

... ..

... ..

... .. நித்திப்பைப் பொகட்டவனே!

... .. உன்மேல் எதிர்த்து

வந்த

... .. யானே

... ..

... .. முறித்தவனே!

... .. கந்திம வேஷம் கொண்டுவந்த

... .. என்மேல் என்னும் ராசு

... ..

... .. ராசுதவ ராசுகளுள் ராவனா

... .. புள்ளினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் * பள்
... .. உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாபைக்கழித்
... .. பொகட்டவனே. பெருவித்யாதி. “ கல்யாணத்துக்கு ” என்று அழைத்துவிட்டு
... .. உன்மேலே யுத்தோர்முகமாய்வந்த சூவ
... .. அராயலேசப் பிடுங்கிப் பொகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
... .. “ கந்திம வேஷம் கொண்டுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராசுஷலி
... .. அபயநுக்கு ராசுகளுள் ராவனன் தலையையும் அறுத்துப்பொகட்டவனே. இவ
... .. இவனை “ ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணித்திரி ” என்று
... .. பொதுவிலே, காவலனென்கையாலே ராசுஷலாதிக்காக ராசு
... .. இத்தால் - ப்பலவிரோதிகளை அராயலேசப்போக்கி, உன்னை யுட்பாவி
... .. அள்ளியித்யாதி. “ இவன், வெண்ணெய்
... .. பார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெ
... .. அள்ளி விழுங்குக- அள்ளி அமுது செய்யும்
... .. அடிபேன்- அடிபேன்
... .. உன் திருமேனியின் ஸானு
... .. மார்பத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்
... .. அடித்தேன்- அடித்தேன்;
... .. (அனபின்பு, நான் செய்தத்தைப் பொறுத்து)
... .. தெள்ளிய நீரில்- நிர்மலமான நீரிலே
... .. விசுந்த- விசுந்த
... .. செங்கழுநீர்- செங்கழுநீரை
... .. குட்ட வாராய்.

... ..

... ..

நம்பி!— நப்பின்னைபிடத்தில் வ்யாமோஹத்
தால் பூர்ணானுவரீன!

எருதுகளோடு — அஸுரா விஷ்டமான
எருதுகளோடே

பொருதி — (நப்பின்னைக்காக) போர்
செய்யா நின்றாய்;

வதும்— ஒன்றிலும்

உலாபாய் காண்— ஆசைபற்றிரா நின்றாய்
காண்;

[தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ராணனைப்
பேணுதல் ஒன்றும் செய்பாதிநாதிந்
றாய் என்று கருத்து.]

கருதிய— கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய சினைந்த
தீமைகள்— தீமைகளை

செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை— கம்ஸனை

கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு
[திருவடிகளாலே]

பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;

தேருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப்
போகிற வழியிலே

தீமைகள் செய்து— வண்ணனைக் கொன்ற
னும், வில்ல முறித்ததுமான தீமைகளைச்

செய்து

மல்லர்களோடு— சாணூர முட்டிகர்களாகிற
மல்லரோடு

சிக்கென— நிரந்தரமாக

பொருது— போர் செய்து

வருகின்ற— வருகிற

பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவை
யுடைய கண்ணனே!

புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

ல்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கை
யிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிஷ்டமான
எருதுகளோடே போராதின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேயும் தத்தாலம்போலே
ப்ரகாசிக்கையாலே, “பொருதி” என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. ஏதுமுலோபாய்
காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹத்தைப் பேணுதல், ப்ரா
ணனைப்பேணுதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையளவிலே வ்யாமோஹத்தால் பூர்
ணானுவரீன. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன்றிறத்தில் செய்பக்கருதின தீமைகளெல்
லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கோடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவ
டிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) “ துஹிணுஷுஷ்ணிதீ ” என்கிறபடியே அவனி
ருந்த உபரந்தமஞ்சஸந்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) “ கெரெஸூராக்ஷுஷிவீமஹ தீரீ
டபீஷீததெவ । ஸகஸஸவா தயாசீஸ கஸ்யூபரிவவா தவ ” என்கிறபடியே அபி
ஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸந்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே
விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தேருவின் கண் தீமைகள் செய்து.
தேரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ஈசாங்கொல்லி
யான ரஜகளைக்கொண்டு, ஆபுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி. ‘ வில்விழ

மல்லங்களோடு பொருது. “என்றதுசெய்வானென்றேதுநாந் வந்தமல்லா” என்னப்படி யை
கமலன் என்னது செய்யவேனுமென்று மற்பொருளையை ஏன்றுகொண்டுவந்தாந், நாந் புறந்
புகராகிற மல்லோடே ப்ரதஜ்ஜா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழிந்து. வருகின்றனோ
ன்னே. இப்படி ஹீரோதிவர்க்கத்தை நிரணித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே பொன்
பொலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவைவடிபடையனே.முத்துற கம்ஸநீரஸநத்தைச்சொல்லி, அதுக்கு
பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னினி; கம்ஸநீரஸநமே ப்ரதாநமாய்,
இவை அதுக்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களைகைபாலே அதுக்கு முன்
றகச்சொன்ன விதில் ஹீரோதயில்லை. புன்னையித்பாதி. உனக்குப்பாங்கான புன்னைப்பூர்
சூட்சிம்படியாக நீவாயாய். “பொன்னே புன்னைப்பூச்சூட்டவாயாய்” என்னைபாலே- பொன்
னோடே பொன்னைச்சேர்ப்பானாய்,பொன்போலேயிருக்கிற திருமீனையிலே பொன்
னையந்த தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்டப் பார்க்கிறுள்ளனும்.

மூ.—குடங்களேதேதேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே

மடங்கோண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வேன்மைந்தா

இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்

குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கார்— பல குடங்களை

எறிந்து— கையிலெடுத்துக் கொண்டும்

ஏறவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்

கூத்து ஆடவல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்
தனாய்

எம்கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே!

மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையாய்

மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்தானப் போலே

குறிந்தமுகத்தை யுடையான பெண்களை

மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல

என்மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!

முன்— முற்காலத்தில்

இரணியன்— ஹிரண்யாஸூரனுடைய

நெஞ்சை— மார்பை

இடந்து— திருவடிகளாலே ஊன்றியிருந்து

இருபிளவாக— இரண்டு பிளவாய் படி.

கீண்டாய்!— கழித்துப் போகட்டவனே!

குடந்தை— திருந் குடந்தையிலே

கிடந்த— கண்வளர்த்திருந்திரு

என்கோவே!— என் நாயனே!

குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை

சூட்டவாராய்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குடங்களித்பாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐசுவர்யம் விஞ்ஞானம் யாக்
திகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐசுவர்யம் விஞ்ஞானம் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டா
லெதொரு கூத்தாய்து - குடக்கூத்தாவது உபயவிபூத் பைச்வர்யம்போ லன்றிக்கே,பிறந்த
படைத்த ஐசுவர்யமிதே யிவனுக்கது. இடையர்க்கு ஐசுவர்யந்தானுவது- கோஸம்ந்நிரிதே.
அந்தஸமர்த்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கேயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்
குவிட்டிக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது.தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க,இரண்டுநோள்
களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி அகாசத்தில் எறிந்து

கொழும்புச் சொந்தி ஆடின மைகைப் சொல்லுகிறது. “எடுத்தேறவிட்டு” என்கையாலே- அவற்றைத் திருக்கையிலே பெய்தித்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது ஏற்பதானமையைச் சொல்லுகிறது. கூத்தாடவல்ல வெண்கையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாடுவாருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடைய வைசுத்திரி பாதசாலத்தாலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாயகனாவன. மடங்கோலித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷடித்தாலே மடப்பத்தையுடையாய், பூர்ணசந்தானப்போலே குவிர்த்து ஒளிவிடாகின்ற முகத்தையுடையாய் யிருக்கிற ஸ்திரீகளைப் பிச்செற்றவல்ல வெண்ணுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டியாதி. நெஞ்சென்று - மார்க்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக்கிற ஹிரண்யனுடைய மார்க்வை, “கொலைக்கையானன் நெஞ்சிடந்த கூருகிரான்” என்கிறபடியே கூரிய திருவுகிர்களாலே உறைக்க ஆன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்காலத்திலே சிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உதவினவனுடையாலே தளர்ந்தாரை கோக்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையித்யாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபனுனவனே. குருக்கத்தியித்யாதி. உனக்கென்று தேடிவைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டும்படியாக வாராய்.

மு.—சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனை யெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலேகொண்டாய்
ஆமாறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
எமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூசுக்குட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

சீமாலிகன் — ‘மாலிகன்’ என்னும் பெயரையுடையனாய்
அவனோடு— ஆஸுரபாதர்க்குகளுள் தலைவன் என்று பதவித்திபெற்ற அவனோடே
தோழமை கொள்ளவும்— ஸ்நேஹிக்கவும் வல்லாய்!— ஸமர்த்தனுனவனே!
அவன்— அவ்வஸுரனுனவன்
சாம் ஆறு— சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி— நீ யோசித்து
சக்கரத்தால்— சக்ராயுதத்தாலே
தலை கொண்டாய்!— அவன் தலையை அறுத்துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு— மேல் வருமதை
அறியும்— அறியவல்ல

பிரானே!— நாயனே!
அணி— அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து— திருவரங்கமானகரில்
கிடந்தாய்!— கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என்—உன்மேல் பரிவையுடையவானான்
எமாற்றம்— துக்கத்தை [னுடைய
தவிர்த்தாய்!— நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ— இருவாட்சிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

§ “சீமாலிகன்” என்கிறவிடத்தில், ‘சீ’ என்னுமது ஓபசாரிகச் சொல்லு. ‘ஸ்ரீ’ என்னுமது ‘சீ’ என்றாய், கண்ணோடு நட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.

‡ ஐகாம சாரியை.

ஸகாவாய், பல ஆபுதங்களும் பார்த்துவிட்டுக் காஷான் பக்கத்திலே துறா, இந்த ஆ
 ஸக்திபலத்தாலே ஓருவர்க்குமஞ்சாமல் போகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை நசித்து திரியப்படுக்க
 வாறே, “ஸகாவாய்ப்போந்த ஷைனை நிரஸிக்கவொண்ணுது” என்று திருவுள்ளத்தில்
 அப்பந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவன் ஓருபோது கருக சிபமித்தவாறே,
 அவன்ருன், “நறுகுமுறுகு” என்னுற்போலே சிஸிநற்றி, எல்லா வாயுக்களும் பாயி
 ற்றுவித்திரோயாகிலும், என்றோ, “ஆழிபயிற்றுவித்திலீரே” என்ன; “இதுநமக்கு அஸா
 தாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண்” என்ன; “எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிரு
 ப்பீதோ ராயுதமுண்டோ” என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய
 துஸ்வபாவங்களடியாக, “இவனை நிரஸிக்கவேணும்” என்று திருவுள்ளப்பற்றி, தன்னு
 டைய சீர்பைகுன்றாதபடி ஆபுதம் பாயிற்றுவித்திருக்கிறது, திருவாழிபை ஓருவிடாலே சுழற்றி
 ஆகாசத்திலே எழுப்பி, சுழன்று வருகிற திருவாழிபை மீண்டும் திருக்கையிலே அநா
 யாலேவர ஏற்க, அவன் இத்தைக்கொண்டு, “எனக்கு இது அரிதோ” என்று கைநீட்ட,
 “உனக்கு இது அரிதுகாண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் வாங்கிக்கழற்றி மேலேவிட்டு,
 மீண்டும் சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யிச்சத்தன்விடையெடு
 த்துக் கொடுபிறகு, அது * வட்டவாய் துதிமேயிபாகையாலே சுழலவர இடம் போராதது
 கொண்டு அதன்விச்ச இவன்வகையில் பிடிபடாமல் இவன்நிலையை யறிந்து பொகட்டது
 என்று இதுஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டதொரு மந்தாதந்தந்த இப்பாட்டில் பூர்வார்
 தந்தாலே ஸங்கமேஹண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவுப் வல்லாய். சீ- ஓவபசாரிகம். மாலிகனே
 ன்று பேசையுடையனாய் ஆஸூரபரகர் தியா யிருக்கிறவனோடு, உன் குணத்தாலே கலந்து
 தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறவனை நீயெண்ணி. ஸாதுகளை நிரஸிக்கவொண்ணுது, இனி அவனை
 யழிபச்செய்பானிடில் நாய் குடிகி -வாது” என்று அவன் சாகத்தக்க வழிகளை நீயே கிந்தி
 த்து. அதாவது- “தோழனைக்கொன்றுன்” என்று தனக்கு அபவாதம் வராதபடியாக
 வும் “தன்னிலைநான் முடிந்தான்” என்றும்படியாகவும் தக்கவழிபைச் சிந்திக்க. “அவனை”
 என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அங்குபம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். “நமக்கு அஸா
 தாரணமான ஆபுதம், உனக்கிதாசாது காண்” என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்
 ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பாணப்போலே உபாபருபை திருவாழிபாலே
 சிசச்சேதம் பண்ணிப் பொகட்டவனே. ஆமாறியுமபிரானே. சுதநிரஸகம், ஆசுநிரஸகண
 மாகிற விவற்றில் ஏதேனுமொன்றில் புருந்தால், மேல்விளைவதறியும் உபகாரகுணவனே.

அணியாங்கத்தே கிடந்தாய். “இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முழுக்கூங்களை லபிக்கலாம்”
 என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்ற
 மென்னைத்தவித்தாய். “நல்லார்க்கு வாழும் நன்றிரங்கம்” என்கிறபடியே பரிவருள்ள தேச
 த்திலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாநிகளை நனைத்து, “உனக்கென்வரு
 கிறதோ” என்று வயிறெரிபாநிற்குமென் தலைசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது-
 னுக்கம். இவ்வாட்டிப் பக்கம் வாராய். தாவரவியாசனிய செவ்வியலிகங்கு மென்னை

உண்டிடலேகிளையெழு மோராவிலேயிறுநீர் கொண்டார்
கண்ணோ னுன்னையுக்கக் கருமுனைப்பூசுப் பட்டவராய். ௩.

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள் — பூநீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி — நித்ய ஸந்தி ஹிதார்களான
அமர்கள் — நித்யஸூடிரிகள்
சூழ — சூழ்ந்து லேவித்திருந்
அங்கு — அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்! — வீற்றிருந்தருளவனே!
தொண்டார்கள் — பக்தர்களுடைய
நெஞ்சில் — மரஸ்ஸில்
உறைவாய்! — நித்யவாஸம் செய்யவனே!
தூ — பரிசுத்தமான
மலராய் — தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாக
ஏடைப பெரியபிராட்டியபாருக்கு
மணம் ஆளா! — வல்லபனுவனே!
எழு உலகிலையும் — ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டார் — (பரிசுத்தி ஸ்தியாயை)
நித்யவீற்றிலேவைத்து
தூர் அன் இஸைன் — சூழ அலங்காரிலே
தூயில் தொண்டாய்! — கண்வளர்ந்தருள
பவனே!
உன்னே — உன்னே
தான் தன் — தான் பார்த்து
உகக்க — ஆகத்திக்குப்பா.
கருமுனை பூ — கருமுனைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

¶ “ உண்டாக்கிருந்தாய் ” என்கிறபடி
த்திலுள்ள ‘ உன் ’ என்னுமது இவ்விடத்
தில் அந்நினைந்துக் கிடக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்திந்தாயி. “இறந்தால் தஞ்சுமுண்டமே” என்
றார், “அண்டம்போ யாட்சிபவர்க்கு” என்னும், பாம்பதத்தை “அண்டம்” என்று சொல்
லக்கடவதிறே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமர்கள் சூழ - உங்கிருந்தாய். பாம்பதத்தினுள்ளே
அருகிருப்பையுடையான நித்யஸூடிரிகள் சூழ லேவிக்க, அவர்கள் நடுவே * ஏழுலகும்
தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் நெஞ்சி
லுறைவாய். இந்த விபூதியில் முழுகூடக்களாய் உன்பக்கல் ப்டோயுத்தா யிருக்குமவர்களு
டைய மரஸ்ஸிலுள்ளே, பாம்பதத்தினிருப்பி லுங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணும
வனே. தாமலராளமணவாளா. தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய
பிராட்டியபார்க்கு நாயகனுவனே. (க) “ பரிபாஸாயபூ ” என்கிறபடியே பாம்பதத்
திலும், “ அரவிற்ப்பாவையுந்தானும் ” என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹந்தயத்
திலும், பிராட்டியும் தானும் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டிந்தாயி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே
வைத்து ஒரு பவனு ஆவிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இந்த ஆபத்ஸக்தவத்துக்கு
ஹேது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்ரீயபிதித்வமிதே. (உ) “ யஸுரே வீக்ஷு டேவதேவீக்ஷி தவராய்
நோ விபதேதுஷிஷு ” என்கிறபடியே ஸகலமும் அவளுடைய இங்கிதபாதினையிறே

(க) “ சரியா ஸார்த்தம். ” (உ) “ யஸ்யா வீக்ஷயமுகம் ததிங்கித பாதினோ வித

பு.—சேண்பகமல்லிகையோடு சேங்கமுநீரிருவாட்சி

எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்நினைவகுட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவீடமலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிராண்சொன்னபத்தே. ௨.

பதவுரை.

சேண்பகர்— “சேண்பகமும்
மல்லிகையோடு— மல்லிகையுமாகிற இப்
பூக்களோடு
சேங்கமுநீர்— சேங்கமுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
எண்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று
எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— தேடிக் கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்படிப்பட்டவை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூட்டிப்படி.
வா என்று— வாடுவனும்” என்று
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்தாஸித்தமான
மண்— பூமியை
கொண்டானை— மஹாபலிபிடத்தில் நீரோற்று
அளந்துகொண்டவனைக் குறித்து

ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி.
மழைந்து— மனமுதந்து
உரைசெய்த— சொன்னவற்றை,
பண்— பண்ணிலே செஞ்சுப்படி. [பண்—
ராகம்.]
பகர்— சொல்லா நிற்கிற
விஸ்டிபுத்தூர் கோன்— பூநி விஸ்டிபுத்தூர்
சூத்த தல்லவராண்
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— ஆருளிச் செய்த
இமலை— சொல்மாலைபான இவையும்
புத்தே!— சூருபத்தே!
[என்று இப்பத்தின் மேன்மைபைப்
புகழ்ந்து, இதனுடைய பலாதுபவாந்
தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்ற
வருளிச் செய்கிறார்.]

சேண்பகமல்லிகையோடும்பாதி. ப்ராதுகால புஷ்டிதமான சேண்பகமும் ஸாயங்கா
லபுஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றோடே, ப்ராதுகாலபுஷ்பங்களான சேங்கமுநீரிருவாட்
சியும் முதலாக எண்ணிச் சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே,
எண்பகர்பூ வென்று இன்னதின்தென்று பரிசுணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்தாஸித்தமுமாகிற
பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது—கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைகுட்ட
வாவென்று, இப்போது இவற்றை உன்திருக்குமுனிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர்
கொண்டானை. பகர்த்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல்— “மூவடி தா” என்ற இவனு
டைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்தாஸித்தமான பூமி
யையெல்லாம் கொண்டவனை யென்னுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த. இப்படியிருக்கிற
வனைக்குறித்து இன்றிவைகுட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்
களை. செய்த வென்று— செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்
பிரான் சொன்ன— இம்மலை— பத்தே. ஆரேனுமொருவர் எதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும்
பண்ணிலேசெரும்படி சொல்லாநிற்கும் பரீகில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வா ஹகரான பெரியாழ்வார்

ரூபிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தி! என்று இந்நுடைய ச்லாக்யதைபைச் சொல்லு
கிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இத்ததைச் லாகித்துவிட்டது, இந்நுடைய ரஸா நுப
வந்தானே இதுக்கு பலமென்று தோற்றுகைக்காக.

பெரியதீயர் திருவடிகளை சாணம்

—(*)—

அடிவாவு.—ஆரிரை கரு மச்ச தேருப்புள் எருது குடம்
சீமா லண்டம் சேண்பக மந்திரன்.

ஆ - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்சி- களக.

அ. சீமே, அவனைத் திருமஞ்சரமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி
“அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சுட்டவேணும்” என்றுகோவி, ஒன்றுபோ
லொன்றன்றிக்கே விலகடினமான பிஷ்பங்கள் பலவற்றையும் அப்பாதித்து “இவைசெவ்வி
யபழிவதுக்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்” என்று அவனைப் பல
காலமழைத்துப் பூச்சுட்டினவந்தாம், “அவனழகுக்கு தர்ஷிதோஷம் வாராதபடி காப்
பிடவேணும்” என்று நினைத்து, “ஸாயங்காலத்திலே உன்னைவிடப்பதாக தேவஜாதி
பெயல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்தயை ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ததவதை
தான் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸத்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடுமபடி
வரவேணும்” என்று பலகாலமதுவர்த்தித்ததைத்துக் காப்பிட்ட பரகாரத்தை, தாமமுதப
கிஞ்சு வாகைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே
அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையு முடையராய்க்
கொண்டு, அவன்பேசினுற்போலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை
யதுபவலிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—இந்திரனோடு பிரமணீசனிமையவரெல்லாம்
மந்திரமாமலர்கோண்டு மறைந்துவராய் வந்தாரின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுரர்களவெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

சந்திரன்— சந்திரனாவன்
மாளிகை— பராஸாதங்களிலே

வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!

இமைப்பவர் எல்லாம் -

மந்திரம்— புருஷஸூக்தாதி மந்த்ரங்களால்
மாமலர்— சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை
கொண்டு— கையில் கொண்டு
மறைந்து— அபலார் கண்ணுக்குப் புலப்
படாதபடி
உவராய்— அதூர விபர்க்காஷ்டர்களைப்
வந்து நின்றார்— வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே!— (கண்ணைச்சில் வாராமைக்காக,
எப்போதும் காப்பிடவேண்டுமபடியான.)
அழகையுடையவனே!

இது— இரத்தலமயமானது
அந்தியம் போது ஆகுட்— ஸாயம் ஸந்தபா
காலமாயிருக்கும்;
(ஆகையால்,
காப்பு இட— உன்னழுக்குத் திருவந்திக்
காப்பிடும்படி.
வராய்— நீ வந்தருளாய்.

வ்யா.

முதற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனோடே,
சுதந்த்ரபுவன ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்
களுக்கு ப்ரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதி
காரி புருஷர்களுளோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்கும்வர்களோடு வாசியற எல்லா
ருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்
துறச் சொல்லிற்று - அவனோபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த கார்யத்தால் வந்த
ஏற்றமிக்கனையொழிய, ஈசுவரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுக்கைக்காக. இவர்கள்தான்
தொட்டில் ப்ரஹ்மே பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்திறே போருவது. ஆகையாலே
* எழிலுடைக்கணிகணி தந்துவனாய்நின்ற விர்த்ரனோடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வர
விட்ட ப்ரஹ்மாவும், * உடையார் கருணிவாவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்
கிணி முதுகானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு.

சுருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறை
கொண்ட மந்திரமான பூரீபுருஷஸூக்தாதிக்களை. மாமலரென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பக
புஷ்பாதிக்களை. மறைந்துவாய் வந்துநின்றார். “கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்” என்கிற
படியே இவ்ருவ்னாரருடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்க ளாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியா
துபடியாக நீ ப்ரஹ்மஸ்பாடிட்டவரே வரும்படி உனக்கு அதூரவிபர்க்காஷ்டாய் வந்து நின்றார்
கள். “மறைந்துவரா” என்று பாடமானாலும், உவரா - அதூர விபர்க்காஷ்டாகவென்று
பொருள்.

சந்திரனித்யாதி.

சந்த்ரபதத்தனவும் செல்ல ஒங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளி
கைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிக்கையறிந்து மங்களாசாஸ
நம் பண்ணி நோக்கவல்ல ஸமத்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றரு
ளினவனே. அந்தியம்போதிதுவாகும். இது ஸந்த்யாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பாக
காலே அஸ்தமித்தனும் அறிகுறியில்லையீ! அழகனே. த்ரஷ்டதோஷாயகாரி
காப்பிட வேண்டுமபடியான.

பதவுரை.

பசு எல்லாம்— பசுக்களெல்லாம்.
கன்றுகள் இல்லம்— கன்றுகள் திற்கு இட
நதிலே
புகுந்து— வந்துபுகுந்து
கதறுகின்ற— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடதல்,
கறக்குதல் ஒன்றுப் பெய்ப்பாமைமிகொன்றி,
முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன;
உன்னை உன்— உன்னை நானழைத்து
நின்று ஒழிந்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;
[உறுன்னை அழைப்பதில் உற்றிருந்தமை
யால் கன்றுகளைக்குடிக்கவிடவொருவரு
மில்லாமற்போகவே பசுக்கள் கதறுகின்ற
ன என்று கருத்து. இப்போது சொல்லு
கிறது - சடக்கைகள் காப்பிட வரவேண்டு
மென்று மறுக்குமாப்பாக.]
நேசம் ஓ ஒன்றுமும்— என்பக்கல் அல்பந்தே
றமும்

இலா, நாப்!— இல்லாதவனே!
அந்தி போது— மாலைப் பொழுதில்
மன்றில்— நாற்சந்தியிலே
சில்லில்— சில்லா தேகொள்;
மகில்— மகிளையுடைய
திரு வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
சிறுபு— சிறுநுழைவனே!
என் நன்— தாயான என்னுடைய
சொல்லு— சொல்லானது
நன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பரியமாயிருக்குங்
கிடாய்;
(ஆகல் என்செய்பவேணுமென்று அவன்
கேட்கு.)
நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறான்.

(1 ஏல் - அசை.)

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்தாதி. பசுக்களானவை பெல்லாம் கன்றுகள்
திற்குவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடதல், கறக்குதல் செய்வாநிலா
தது கன்றி முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. அதாவா, “கதறுகின்ற” என்றத்தை, கீழும்
மேலும் அல்லாத்து— கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்துகின்
முலைபுண்ணப் பெருமையாலே நாக்கொட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்பே
நன்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன
வென்னவாமாம். அவை அப்படி கதறவேண்டுகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளைவிட்டுக்
கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றோழிந்தேனுண்ணைக்கூலி.
நான் உன்னை யழைத்துகின்றவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆரது செய்வார்? அவை கன்றை
நினைத்துக் கதறுகிறப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே
லொன்றுமில்லாதாய். என்பக்கல் ஸ்ரேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவனே. கதறுகிற தாய்களா
வில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்ரேஹம், என்பக்கலுனக்குண்டாகவேண்டாவோ; அது ஏக
தேசமில்லாதவனு யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்ரேஹ மற்றிருக்கிறேனோ, வினை
யாடி வருகைக்காக கின்றேனத்தனைப்பன்றோவென்ன; மன்றில்நிலைலந்திப்போது. ஸந்த்யா
காலத்திலே கூடாத்ரேவதைகள் திற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய்.
வினையாடுகைக்கு ஸந்தஸ்யம் காலமுடல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மக்களா

டாய்” என்றதேபாலே. நானுண்ணைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் விடுதலையுத்தையாய் மங்க
வாசாஸநபலாயா யிருக்கிறநான், அநவாநம்காப்பிடலெண்ணும்படியான ஸைஞமுடாய் திகளை
யுடைய உண்ணைக் காப்பிடும்படியாக சீவாராய். உ.

மு.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு
அப்போதுநாணுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலையாள்வாய்
முப்போதும்வானவதேத்து முனிவர்கள்வேள்ளறைநின்றாய்
இப்போதுநானென்றுஞ்செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடவாராய். நு.

படிவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலைபாகிற
முன் அகாலங்கனிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவனாகப்
முனிவர்கள் — உன் சிம்மமையையே எப்
போதும் மறம்பண்ணாமலவர்கள்
வந்தித்திற
வைள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றாளுவனானவனே!
என் பிரான்!— எமக்கு நாயனானவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு ஒதும்— பொற்கின்னமென்று சொல்
லத்தக்க நிலைமையை உடைத்தாய்
மெல்— மதுவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களுடைய
சிறு சோறும் — வினையாற்றிக்காக மணல்
கொழிந்துச்சமைத்த சிறுசோற்றையும்

சிறு இல்லார்— மணல் கொட்டகத்தையும்
சிதைத்திட்டு— அழித்துப்பொருட்டு
(அதுமொன்றில்)
அப்போது — அந்நை அழித்த அக்கா
லத்திலே
நான் உட்பா— நானுண்ணைச் சீறி வார்த்தை
சொல்ல
பெய்— அந்நி லுட்போய்
அடிசிலும்— அடி நிலையும் [அடி சில் - இனி
தானசோறு.]
உண்டிலே— அமுதுசெய்திலே; (ஆகிலும்,)
இப்போது— இப்போது
நான் ஒன்றுச் செய்பெய்— நானுண்ணை
படித்தல் அடித்தலென் னும்செய்வதில்லை;
காப்பி வாராய்.

வ்யா. முன்னுரப்பாட்டு. செப்பித்தயாதி. செப்பிப்பன்று சொல்லும்படியான ஸந்தி
வேசத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடிதமாயிருக்கையன்றிக்கே பற்றுவாயிருக்கும் முலை
யை யுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு. விலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச்
சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தையு மழித்திட்டு. அப்போது நாணுரப்பப்போய்.
“ பெண்களோடே கைப்பிணக்கிட்டு வினையாடித்திரிய வேண்டாகாண் ” என்று அப்போது
நான்கொடுத்தவாறே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன்
நிற்கின்றிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலே. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலுமமுது

மூ.—பல்லாயிரவரிவ்வூற்றிப் பிள்ளைகடமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தேம்சிரானியங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைநின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்தினிறேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். ௫.

பதவுரை.

பல்லார்கள்— ஸாதுக்கள் வாழ்கிற
வெள்ளை— திருவெள்ளையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!
ஞானம்— ஜ்ஞாநமாகிற
சுடரே— பரபரையையுடையவனே!
என்பான்!— என் நாயனே!
நிலையில்— இவ்விடைச்சேரியில்
நினைகள் செய்வார் — தீம்புகளைச் செய்யு
மவரான
பிள்ளைகள்— பிள்ளைகள்
மல் ஆரீரவர்— அநேகமாயிரம் பேர்களிட
ருக்கிறார்கள்;

எல்லாம்—அவர்கள்செய்யுந்திமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி— உன்மேலே அமர்தொழிய
போகாது— புறம்புபோகாது;
(ஆதலால்,)
நீ இங்கே வாராய்— நீ அவர்களோடு சேரா
மல் இங்கேவா;
உன் மேனி— உன் திருமேனியை
சொல் ஆர— சொற்கள் நிறையுட்படி.
நின்று ஏத்தி— ஈ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி— மங்களாசாஸனம்பண்ணி
சொப்பட— நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

ஈ 'நின்று' என்னுமதொடர்ந்தைப்பாடு.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடியான விவ்ஷுரில் தீ
மை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிதே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது.
தந்தாம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால்,
அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதொழிய புறம்புபோகாது. எம்பிரான்
நீயிங்கேவாராய். என் நாயனே! உன்மேலே தோஷமேறிவிடுகிறவ ரிடத்தில்நின்றும், அவர்கள்
களைவும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளைநின்றாய்.
உன்பக்கல் தோஷகந்தம்சொல்லுமவர்களை ஸஹியாதே உனக்குஸ்கேரஹிகளாய் மங்களாசாஸன
பராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளையிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே.
ஜ்ஞாநப்பரபரையையுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் ஜ்ஞாநாச்சரயமான ஸ்வ
ரூபத்துக்கும் பகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லா - நின்றேத்தி. சொல்
நிறையுட்படி. நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசப்தவாசப்பமான விஷயத்திலிதே சொல் ஆருவது.
“நின்று நிறைபொருளாய் நின்றான்” என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸ
னம் பண்ணி. சொப்படக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சொப்பட - நன்
நுகரென்று.

மூ.—கஞ்சன்கறுக்கோண்டு நின்மேற் கருகிறச்செம்மயிர்ப்பேயை

வஞ்சிப்பதற்குவிதேதா நென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு

பிள்ளையரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறென்றுமறியே ஞெளியுடைவெள்ளறைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாதும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

ஒளி உடை— அழகையுடைந்தான்
வெள்ளறை— திருநெல்வள்ளறியிலே
நின்றாய்!— நின்றருளுவானே!
பரமனே!— பரம்பருளுனவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடந்தையும்தான்
மருதம்— யமவார்ஜாநகங்கனையும் [யமவார்ஜா
இரட்டையானது.]
கலக்கு அழிய— ஸந்திபாக்கங்கள் அற்றுப்
போய்ப்பு
உதை செய்து— உதைத்த

பிள்ளை அரசே! — பிள்ளைத்தனத்தில் பிள்ளை
யற்று சிவ பெருமையைபுடைபாக்கினான்
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சிறின் முலையை
பைக் கையால்பிடித்து
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள அறு— உள்ளபடி
ஒன்றும் அறியேன்— ஒன்றுமறிகிறிலேகொ
இது— இக்காலம்
பள்ளிகொள் போது ஆகும்— கண்ணனார்
பருளுகிற ஸமயமாயிரா நின்ற அபாய
காப்பு இட வாராய்.

வ்யா. எழார்ப்பாட்டு. கள்ளரித்தாய்க்கி. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை நனியை
தாச அஸுராவில்டமார்வந்த கந்திரிபாசகடத்தையும்தவழந்துபோகாநிற்கச்செய்தே உன்னை
நவிவதாச அஸுராவில்டமார்வந்த யமவார்ஜாநகங்கனையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டுந்
குலைந்து சித்திலாய விழும்படியாக, “காலாற்சகடம் பாய்த்தான்” என்றும், “ஊருகாழ்ந்தி
னொழுந்திய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்துடை, திருத்திதாள்
களாலும் தள்ளிப்போகட்ட, பிள்ளையரசே. இந்த அபிப்பிராயத்தினைச் செய்பாநிற்கச்செய்த
தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புணையற்றிருந்த பெருமையை யுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து
முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தாயாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறென்றுமறிய
யேன். உள்ளபடி. பொன்றும் அறியுகிறேனிலே. அதாவது- இன்னம் அப்படிக்கொத்தனா
றைச் செய்வுதியாகில், “ஒருகாலில் ஒருநான் அபாயம் விளையும்” என்று பயப்பட்டா
நின்றேனென்கை. ஒளியுடையித்தாய்க்கி. மாங்கனும் மதின்களுமான அழகையுடைய திருந்
வெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாதும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற
போதாய்த்து இப்போது. ஸந்தியாகாலத்தனவந்திக்கே, பாலை வைத்துக் காணென்றபடி
பரமனே காப்பிடவாராய். ஸந்தியாகாலத்தனவந்திக்கே! உனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கு
கொரு குறைவாசாதுபடியாக நான்காப்பிடவாராய்.

மூ.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிமையவர்க்கென்றுமரியாய்

கும்பக்களிறட்டகேவே கோடுங்கஞ்சனெஞ்சினிற்குற்றே
செம்மொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்தினால்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். அ.

[illegible]

கொவி வி ஹையாய் — துற கொள்ளறையை
 துறப்பட்டாக வுடையவனை!
 கொல்வததினாள் — கொல்வச்செருக்கோடு
 வளர் — வளராதிக்
 பிள்ளையம் — பிள்ளையானனை!
 ஆற்றா — ஆள்விடத்திள்
 கம்பம் — கண்ட வர்களுக்கூ நடுகதழ்நைதத்
 தரக்கடவ
 கமலி காண் — கமலிக்காண்மைய ஹர்க்கை
 வுடையபயகின்றன்காண் ;
 (அழகிசால் கழைத்தா தேவகைகள்
 வுடைய அழகி அழகிபவ மய்யிள்
 அழகி கல்லாடுக)
 கம்பம் இ — கண் காப்பகிப்பய
 கழை — கிளைய
 கழை வாராய் — கழை வார

[illegible][illegible]

திருக்காப்பிராணன்னைச்சாத்தத் தேசடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டுமெந்திவிளக்கின் றெளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

தேச உடைய — தேஜஸ்ஸைய உடைய
வெள்ளறை — திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய் — நின்றருளுவானே!
நம்பி — திங்கில் கைவளர்ந்தவனே!
சிலநாள் — இன்னும் சில நாளைக்கு
தாய்சொல்லு — தாய்மார் வார்த்தையை
கொள்ளாய் — மேற்கொண்டு நடக்கவேணும்,
இருக்கொடி — புருஷஸூக்தம்முதலிய
நிர் — சுத்தஜலத்தை
சங்கில் கொட்டிட்டு — சங்கிலைகொண்டு
எழில் — விலகூணரான
மறைமேயர் — வைதகப்பராஹ்மணர்கள்
வந்து நின்றார் — உனக்கு சனகநாரிடுவதாக
வந்திரா நின்றார்கள்;

(ஆதலால்,)

சந்தி நின்று — நாற்சந்தியிலே நின்று
தருக்கிகல் — கர்ணியாதேகொள்;
நான் — தரபானநான்
உன்னை — உனக்கு
திருக் காப்பு சாத்த — அழகிய சனகநாரிடும்
பொருட்டி
உரு — உன் திருமேனியை
காட்டும் — காட்டத்தக்கநான்
அந்தி விளக்கு — திருவந்திக்காப்பை
இன்று — இப்போது
ஒளி கொள்ள — ஒளியை உடைத்தாம்படி
ஏற்றுகேன் — ஏற்றுகின்றேன்;
வாராய் — அதைக்கண்டருளுட்படி வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாப்பாட்டு. இருக்கிறபாதி. “வைதப்புனிதனிருக்கை” என்கிறபடியே புருஷஸூக்தத்தான நிக்ருக்கைவாரிடேகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலைகொண்டு, உனக்கு சனகநாரிடுவதாக விலகூணரான பராஹ்மணர்வந்து நின்றார்கள்; அவர்களைக் கொண்டு சனகநாரிடுவதற்குக் கொள்விலைனுங்காண். உங்கள் மீயரும் அப்படியன்றோ சொல்வது, வாராயென்ன; அதுதேகநாடல் கர்ணித்து சந்தியிலேநின்று வினையாடப்படுக்கவாதே தருக்கேல்நம்பி சந்திநின்று எவர்களுள் திப்பால் பூர்ணானவனே, சந்தாத்ரதேகவதைகள் ஸந்திதிபண்ணும் நாற்சந்தியிலேநின்று கர்ணியாதேகொள், அவர்கள் சனகநாரிடுவதாக வந்திலைபாகிலும், அந்த ஸந்தலநந்தனில் நில்லாதேவாராய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சிலநாள். இன்னம் சிலநாள் மாதர்வசநாபிபாலம் செய்யவேணுங்காண். திருக்காப்பிராணன்னைச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான சனகநாரிட. தேசடைவெள்ளறைநின்றாய். விலகூணரானவர்கள் வர்த்திக்கையால்வந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. உருக்காட்டு மெந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்றுவார் ஏற்றியெடுப்பது நிரதிசயபொக்கயமான திருமேனிகாண்கை புருஷார்த்தமாகவிதே; ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இவ்றெளிகொள்ள வேற்றுகேன்வாராய். இப்போது ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றுகின்றேன், இத்தைக்கண்டருளும்படி கடுகவாராய். திருக்காப்பு நானுன்னைச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றெளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய் என்றவ்யம்.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவேள்ளறையாளை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்சித்தன்சொன்னமலை
பாதுப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. ௮.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்திரீக ஸெல்லாபி ஹம்

உயர்க்கு— ஸேதாபட்டவஸாஸா

அவசைநு— யதேசா ஹதாபிநாட்டி.

போது— செத்தபயனாபுதலில் [போது -
புத்தம்.]

அமர்— பெருந்திறுப்பவனாய்

செல்வம்— “மநீ” என்ற ஸேதாபுடைய
வாய் [ஸகலஸம்பத்தாபினைகையாய்]

செய்து— ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிய
பிராட்டியபாரோடு

புணர்— திருப்பனம்ச் சிலைமூய்

திருவெள்ளையாலை — திருவெள்ளறை
யில் திருநாடமூய்

மகன்றன்னை — தனக்கு புந்தனாய் நின்ற
கண்ணைக்குறித்து
காப்பு இட்டபாற்றம்—சைவாபிட்டு மகன்றனை

வேதம்— வேதத்தின்

பயன்— தாதுபாயத்தை

கொள்ள வல்ல— கைக்கொள்வதில் ஸைவத்தின்
வாய்

விட்சித்தன்— பெரியபுறவர்

சொன்ன— அருளிச் செய்த

மலை— சொல்மலையான இத்திருமொழியில்

பாதம்— பாட்டுக்குத்தோறும் பின்னடியில்
சொன்ன

பயன்— புத்தியோநுந்தை

கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல

பத்தர் உள்வார்— பத்தியுத்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய

வினை— மங்களாசாஸக வினோதியானபாபம்

போம்— தன்னடையே விட்டோடிப்போம்.

புத்தாமைது— நாலாமடி யிற்கொன்ன காப்
பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. தனக்குப் பிறந்தகமான தாமரைப்புழை யிருப்
பிடவாக அடைவாய், மநீயா கையாலே ஸகலஸம்பத்தாபுதையாய், ப்ரதாநமஹிஷியா
யிருந்துள்ள பெரியபிராட்டியாய். “மங்கயச்செல்வி” என்றிறே திருநாமம். புணர்திரு
வேள்ளறையாளை. அவள் தாமரைப்புழை மறந்து, “அகலகில்லை” என்றிறபடியே
கைகாலையும் பரியாபாட்டிலே திருப்பனம்ச் சிலைமூய் பண்ணும்படியாய்க்கொண்டு திருவெள்
ளையாலே திருப்பனம். “கொல் தேடியோடுங் கொழுந்தது” என்கிறபடியே கொழுந்
தானதொன்று, “பங்கத்தையோழிய தரிக்கமாட்டாதாற்போலே யாய்த்து போதமர் செல்
வக்கொழுந்தான விவாஹம் திருவெள்ளறையானுகிற உபகந்ததோடே புணர்க்கல்லது தரிக்க
மாட்டாதாடி. உபகந்தம், ஆதாயவாய் திருப்பனத்தாமாய், அவின்கோலே உபகந்தகொடியே
ப்ரதாநமாயிருக்குமாலேயாலே யாய்த்து, * செத்தாமரைக்கண்ணர் அப்ரதாநமாய் இவ்வினை
அவ்வுருக்கு ப்ரதாநமாயிருக்குமாய். மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை. “என்னகோன்பு கொற்றார்
கொலோ விவாஹப் பெற்ற வயிறுடையாய்” என்றும், “எல்லாம் தெய்வங்களை யுலோகை
பெற்றார்” என்றும் சொல்லும்படி இவனைப் பின்னையாகப்பெற்று, இவனுடைய பாலகை.

மகன்றனைக் காப்பிட்ட மாற்றம். ருபகுணசேஷடி தங்க வெல்லாவற்றாலும் அவர
தம் காப்பிடவேண்டிப்படியாரிருக்கும் தன்னுடைய புந்ரானுவை, புந்ரன்னைதெய்வெல்லாந்
தேற்ற ரணைபிட்ட பாசாங்களை. வேதப்பயனித்பாதி. பகவத்வெஷயத்தில் பகவதாசானம்
பண்ணுகையே வேததாத்தபர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளவல்ல பெரியாழ்வாராருவிரிசெய்த
பாலபான வித்திருமொழியில். பாதுப்பயனித்பாதி. பாட்டுக்கள் தோறும். என்னடி ரிப்பொன்
னப்ரபோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளவல்ல பக்திமாந்களாயுள்ளவர்களுடைய மந்தகாசாஸந
விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னடையே விட்டுப்போம். 0.

பெரியஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

—(*)—

அடிவரவு.—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதும் வேண்ணெய்.

அ. - திருமொழி, கள - க்கு, பாட்டு - கவிஞர்.

அ. கிழ- பூச்சுட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவந்தியாகி, தன்னருகே இவனை
யுறக்கி, நிர்ப்பனாயாய், மாதான யசோதைப்பிராட்டி. தானுமுறங்கி உணர்க்குது, தன்னு
டைய க்ரஹகார்யபவகையாய் வாயபரியாதிற்க, இவனு முணர்ந்துபோய் ஊரிலகங்கரி லே
புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணொய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாந்ரங்களைபுருட்டி யுடைத்
து, காப்ச்சிவைத்த பாலேச் சாய்த்துப்பாருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முத
லாவற்றை நிச்சேஷமாக செலித்து ஜீவித்து, சிறுபெண்ணையழைத்து அவர்கையில் வளை
யைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய் அத்தகைக்கொடுத்து நாவற்பழங்கொண்டு, இப்படி திட்டிகளைச்
செய்கையாலே அவ்வவ க்ரஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பாட்டு “ உன்
பிள்ளையை இங்கே பழைத்துக்கொள்ளாய் ” என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளும் இவர்கள்
சொன்ன வந்ததத்திலே இவளை இங்கே பழைத்துக்கொள்ளுதகக்காக, பலகாலு ரிவளை
ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, ‘ உண்ணப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகி
றதில்லை, வாராய் ’ என்பதாய் இப்படிடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவளை பழைத்த ப்ர
காரத்தையும் ததவஸ்தபாபங்கராய்க்கொண்டு பேசி, முன்பு அவன் செய்த க்ரிஸட்கொல்
லாவற்றையு மறுபவித்து ஹர்ஷ்டாகாரா- இத்திருமொழியில். *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்திரீகளிலே சிலர் தங்கள் க்ரஹங்களிலே இவன் செய்த
திட்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவளை நீ யிங்கேபழைக்க
வெணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. *

புறம்— புறணை [புறங்குழாய்]
 பெருங்கல் ஓக்குப்— வார்த்தால் கரிக்குமாய்
 பொருள்
 தீமை— ஆற்றுவொண்ணுத திரப்புகளை
 புறம் புறம்— அகத்தொழும் [ஆல் - அலை.]
 செய்பவனால்— செய்வதில் திபுண்ணை
 அன்னாற்றை— தவையணை பலமாய்க்குத
 அண்ணல்— 'வே' வடிவத்தால் ஒத்திவாத
 வாய் [அண்ணல் - அசைத்தன்.]
 புறம்— ஆற்றிவொண்ண
 பகலை— புறம்
 பெற்ற— பெற்றவையாய்
 பகலை— புறமையாய்
 அபிமானம்— பரிசுக்கொண்டவராய்
 கொண்டு வாய்— தவறிகளில் போலித்தனவை
 தந்த வெவ்வினையை
 விழுந்த— விழுந்தவர்க்கு கவனிலை விழுந்த
 வெறுப்— கவனத்தை— வெவ்வினைய் இறந்த
 பதத்ததை
 வெறுமை இ— கவனிலை இ— கவனத்து

அதன்— தவறியை
 கேட்கும்— கேளாநின்ற
 கண்ணன்— கர்ஷணனான
 பிரான்— ‡ உபகாரகன்
 சுற்ற— அப்பயிற்ற
 கல்விதன்னை— கர்ந்திமனித்யையை
 காக்ககிலோம்— காத்துக்கொள்ள சுகதை
 களாகிதிலோம்;
 (ஆனபின்பு.)
 உன்மகனை— உன்பிள்ளையை
 காவாய்— நீ காத்துக்கொள்;
 (அதுக்குடலாக)
 உன்மகனை— தீம்புகளைச் செய்துவிடுகிற
 உன்பிள்ளையை
 காவாய்— அழைத்துக்கொள்ளாய்
 என்று வளர்ப்பெண்கள் முறையிட்டுச்
 சொல்லுகிறார்கள்.

‡ இது வெறுத்துப் சொல்லுவார்த்தை;
 அபகாரக வென்று விபரித லக்ஷணையால்
 பொருள்கொள்க.

வாயா. முறையாய். வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைத்தெடுத்த தாழிகளிலே சேர்
 த் தவைய் வெவ்வினையை தீர்ந்தவர்க்கு கவனிலைவிழுங்கி. அவ்வளவுமன்றிக் கே வெறுங்
 க வந்ததை வெவ்வினையிட்டு. அது இறந்தவாத்தத்ததை கல்விலையிட்டு உடைத்து. வெண்
 வெறுத்தான் விழுந்திருக்கிறான், வெறுக்கலக்களை வெறுப்பையிட்டுடைக்குமோ? இத்தால்
 திரவந்தப் பரிசுக்கொண்டவன் அத்தனையையேட்டும். அது உடைகிறபோதை ஓசை
 கேள்வியாய்த்து இவ்வந்தப் பரிசுக்கொள்; அதுக்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், “ உங்
 கள் கர்ஷணனான இவ்வந்தப் பரிசு அகையாநிலையாய். அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங்
 களை ” என்க; கண்ணிராங்குற்ற கல்விதன்னைக் காக்ககிலோம். கர்ஷணனான வபகாரகன்
 சுற்ற கர்ந்திமனித்யையாய் நமக்கள் காக்கமாய்விடுகிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க
 லாம், இவ்வளவு பகவாய் கவனமால் காக்கப்போகாதென்கை. பிரானென்றது - வயதிரே
 கோத்தி. எவ்வளவு பரிசுக்கொண்டவாய். உத்தம் கர்ஷணனை நீங்கள் காக்கமாட்டீர்களா
 கில் ஆற்றப்படுகின்ற; உன்மகனைக்காவாய். உன்னுடையபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளு
 விடுவாய்கில் எல்லாம் கவனமிட்டு; நீ அத்ததைச்செய்யாய் என்றவாதே, விடப்பிள்ளைகள் தீம்
 புகளைச் செய்யமாட்டீமா? அவன் அபியாயல் விதேனாநிலை செய்தவனையாய் நீக்களுந் சுற்
 ராய் வெறுக்கவேண்டாமோ? இப்படி. அலுத்தாற்றலாமோ வென்ன; புண்ணில் புளிப்பெய்தா
 வெவ்வினையை உன்மகனைக்காவாய் கவனமிட்டு; கவனமிட்டு கவனமிட்டு கவனமிட்டு கவனமிட்டு கவனமிட்டு

இப்படி நுந்துள்ள தீம்புகளைச் செய்யவல்லவன்காணிவனென்கிறார்கள். புரையாவது - கீற்று. விபஸையால் - அகந்தோறு மென்றபடி. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணான். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசகமான கண்ணையுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - கீர்த்தரிமார்க்குத் தலைவனென்றபடியாய், இதுக்குப் பகாசகமான கண்ணையுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிகே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணனுக்கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்ணியனாகாதவ னென்றபடியாய், இப்படி தீம்புகளைச் செய்கையாலே “ தன்னம்பி நம்பிய மிக்கு வளார்த்தது அவனிவைசெய்தறியான் ” என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் நம்பி முத்தபிராணுக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோதைநங்காய். இப்படி. அக்விதீயனான பிள்ளையைப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவனே. உன்மகனைக்கூவாய். இப்படி. தீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கவிலே அழைத்துக்கொள்ளாய்.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவந்தாம் யசோதைநங்காட்டி. தன்புத்ரானவனை யழைத்தபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—வருக வருக வருக விங்கேவாமந் நம்பீ வருகவிங்கே

கரியகுழல்செய்யவாய் முசத்துக் காத்த நம்பீ வருகவிங்கே

அரியனிவனெனக்கின்றாங்கா யஞ்சுவண்ண வசலகத்தார்

பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லைன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே. உ.

பதவுரை.

வாமநன்— * குறவிரிமசாரிபாப்கொண்டு

நம்பீ!— அபிமதம்பெற்று பூர்ணானவனே!

இங்கே— (அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே

வருக வருக வருக— கடுக ஓடிவா;

கரிய குழல்— கறுத்த திருக்குழலையும்

செய்ய வாய்— சிவந்த திருப்பவளத்தையும்

முகம்— திருமுகமண்டலத்தைபு முடைய

னாப்

நம்பீ!— குறபூர்ணானவனே!

காத்த!— கருத்தத்தசகரவர்த்தியின் வம்

சத்தை விளங்கச்செய்யுமவனே!

இங்கே வருக— இங்கே வந்தருளாய்;

நங்காய்!— (“ உன்மகனைப் புகழ்த்தழைக்

கிறாயல்லது, அச்சமுதும்படி கடிந்து

பிசகிநிலையே ” என்றெண்ணைப்

பொடிசு) நங்காய்!

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்

எனக்கு— தாயான எனக்கு

இன்று— இப்போது

அரியன்— கைக்கொட்ட முடியாதவன்,

(என்ருசொல்லி : பிள்ளையைக்குறித்து,)

அஞ்சநம்— மைப்பென்ற

வண்ணை— திருநெத்தையுடையவனே!

அசல் அகத்தார்— அபல்விட்டுப்பெண்கள்

பரிபவம் பேச — “ கன்னன், தீமான் ”

என்றபோலே உன்னைப்பரிபவித்துப்பேச

தரிக்க கில்லைன் — நான் தரித்திருக்க

மாட்டேன்;

பாவியேனுக்கு— உன்மேல் ஊரார்துறேற்

றக்கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்

னினை என்மனக்கவலை தீரும்படி

இங்கே போதராய்— இங்கே வராய்

வயா. வருகவருகவருகவருகவருக. அந்தக் காலத்து நம்பிக்கைச் செய்து கடைபிடிக்க வேண்டிய பரிபலங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். வந்தவர்கள் து. வாலென்றபடி. அவன் கருக வருகைக்காகப் பலகாலம் சொல்லி இருக்கிறான். இப்படி யழைத்தபடித்தும் வாய்ப்பாயினால், வாழ்நாள் முழுதும் வருகவிடுக. சிவபகவதாயின்படி, ஆசரிதாக்கணம் செய்து குணபூர்த்தி யுடைய கீழ்க்கொண்டிருக்கிறான். அவ்வாறும் வாய்ப்பாயினால் குரியந்தபடி. கறுத்த திருக்குழலையும், சிவந்த திருப்பலனத்தையும், உபயோகத்தையும்கொண்டு இரண்டுக்கும் நடுவே விளங்குகின்ற திருமுக்கந்தையுடையதும், மாதபிதாக்கன் சொல்லிற்றுச் செய்யும் குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன் பிறிதே, இங்கே வாய்ப்பென்ன; முறைப்பட்டுவந்து நின் தவக்களிலே இருத்தி “அஞ்சலாப்பான் அஞ்சலாத” என்கிறபடியே கீழையாமல் கொள் கொம்பு கொடுத்தனன் இப்படி இவன் தீயத்தில் தகவெற்றவென்றபடி, இப்போது மிவ னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிற பித்தனை போக்கி, சிவமென்று ஒருவாற்றை சொல்லுகிற தீயையென்ன; அரியலிகொண்டுகின்று நங்காய் என்கிறான். பிள்ளை பெற்று ஸ்ரேஷ்டித்துவன ற்றனப்போரும். பூர்த்தியையுடையவனே! இவனெனக்கு இன்றுபெறுதற்கு அரியவனன்றோ, இப்படியிருக்கிறவன் காள் கருக சிவமிக்கமார்ட்டென்காடு என்னகை. இப்படி இவன்சொன்ன அந்த உத்தரம் சொல்லி, மீளவும் தன்னைப்போயான வவனை நுகுவித்து பரபரிபலம் பொறுக்க மாட்டாமையேவந்த தன் கீழைத்ததைச் சொல்லி யழைக்கிறான் அஞ்சலவண்ண. கண்டவர் கள் கண்குளிரும்படி அஞ்சலம்போன்ற திருநிறந்தையுடையவனே. அசலகத்தார் பரிபலம் பேசத் தரிக்கவில்லை. அசலகத்தாரானவர்கள் “கள்ளன், தீம்பன்” என்றதோலே உன் னைப் பரிபலவர்கள் சொல்லக்கொண்டுப் பொறுக்கமாட்டிகிறதேவன். பாலியெனுக்கிங்கேபோத ராயே. இச்சொல்லுகள் கேட்டுப்படியுள்ள பாயத்தவப் பண்ணினவெனக்கு இந்நக்கலேசம் தீரும்படி இங்கேவாராம். உ.

அ. முன்றும்பாட்டு. முன்புக்கையவர்களைப்போழிய வேலை சிலர் வந்து, தங்கள் கர் ஹந்திலே அவன் செய்த தீயங்களைச்சொல்லி, இப்படி அருகிருந்தாரை அரிபாயஞ்செய்ய லாமோ, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளப் என்றபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. *

மு.—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமில்ன் தேகடையன் உருகவைத்ததுதத்தோடு வேண்ணெயுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றான் அருகிருந்தார்தம்மை யரிபாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவசோதாய்! வருகவேன்றுன்மகன்றன்னக்கடவாய் வாழ்வோட்டான்மதுதருனே. ந.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!
திரு உடை— இச்வரபத்தால் குறைவில்லாத
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்
தான்— தான்
தீய ஆறு— தீம்பு செய்யும்வகைகளில்

தேக உடையன்— அநுதன்னையே தனக்கு
தேனுள்ளகவுடையனாராகின்றான்;
உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அடுப்
பில்வைத்த
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

உடைத்திட்டு— பா தாத்நைதாயு முடைத்து

பேர்த்து— இவ்வ நகை வந்து

கின்றான்— கெல்ல கின்றான்;

மதுசூதகன் — முன்பு வீரோதியான்மது
வை கிரஸித்தவன்

வாழ ஒட்டான்— இப்போது தானேவீரோ
திபாடுகின்றான், எங்கேசூடிவாழ்ந்திருக்க
வோட்டுகிறிலன்,

அருகு— அண்டையிலே

வ்யா. திருவுடைப்பிள்ளை. ஸ்ரீமாதான
இத்தால் - ஸ்வகர்ஹத்தில் ஜீவகமற்று வயி
பாலே செப்கிற திம்புகளிறே யிவைபென்னை.
திம்புசெம்பும் பாகாங்களில் தன் பிறப்பை
செம்பும்படியென் ” என்று தேங்குதல் உ
கிற்கு மென்கை. தேசுடையன். தேக்கம்
தேஜஸ்னாகடிடையனா யிராகிற்கும். இத்த
னென்கை. இப்படி. சீங்கன் சொல்லுக்கை

இங்கேபோதாய்— இங்கேவாராய்;

தேள்— தீர்மலமான

திரை— அலைகளைபுடைய புனலாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருப்பேர்— திருப்பேர்கரிலே

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளின

திருநாரண— ஸ்ரீமநாராயணனே!

இங்கே போதாய்—இங்கே அம்மமுண்ணவா

(என்று கண்ணனைத் தாயானவள்

பஹுமாதித்தழைக்க;)

‡ அம்மம் உண்டுவந்தேன்— “ நான் அம்ம

முண்டுவந்தேன்கான் ”

என்று சொல்லி—என்று சொல்லி

ஒடி— விரைவாய்வந்து

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. தீர்கொண்ட
வைபுடையவனே! அங்கு நின்று மிங்கே போதாய்

கோயில்விள்ளாயிங்கேபோதராயே. “ கொண்டல்

னாய்முக கோயிலிலேவழித்திடு பின்னையானவனே

மு.—பாலைக்கறந்தேப் பேறவைத்

மேலையகத்தே நெருப்புஎண்

சாளக்கிராமமுடையாம்பி சா

ஆலைக்கரும்பின் மொழியனை

பதி

ஆலை— ஆலைவிட்டு ஆடந்தக்க

கரும்பு அனைப— கரும்பையொத்ததாய்

இன்— மதுமான

மொழி— வாக்கைபுடையளாய்

அசோதை நங்காய்— ஸ்திரீத்வ பூர்த்தியை

புடையளான அசோதாய்!

பல் வளையாள்— பலவளைகளைபுடைய

என் மகள்— என்மகளானவள்

பாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து

பிட்டுப் பிட்டுப் பிட்டுப் பிட்டுப்

மு.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்
 ஏதேனுஞ்சோல்லியசலகத்தா மே
 கோதுகுலமுடைக்குட்டினையோ
 வேதப்பொருளே யென் வேங்கடவா

பதவ

கோது குலம் உடை—எல்லாராலும் கொண்
 டாடத்தக்க சீரையுடைய
 ஓ குட்டினே— வாராப் பிள்ளாப்!
 குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
 எடுத்தாப்— குடைபாக எடுத்தவனே!
 குடம் ஆநி— குடமெடுத்தாடின
 கூத்தா— கூத்தைபுடைபவனே!
 வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்
 பொருளே— ப்ரதிபாற்பனாவனே!
 என்— என்னுடையவனென்னும்படி
 வேங்கடவா— சிறுவேங்கடமுடையில் நிற்

ஐச்வர்யமே உனக்கு ஐச்வர்யமென்று
 வேணுங்காணென்கை. வேதப்பொருளை
 என்கிறபடியே ஸகல வேதப்ரதிபாத்திய
 திலே கேட்டுப்போகையன்றிக்கே, கன்
 திருமலைமேலே இரண்டு விழுதியிலுள்ள
 என்னுடையவனென்னும்படி சிற்றவனை
 னவனே. இங்கேபோதாயே. உன்னுன்
 றின்றும் உன்குணமே பேசா சிற்றும் நா

அ. ஏழாம்பாட்டு. “ வித்தக
 த்தில் வாராமல் வேறோரகத்திலே போ
 த்த பதார்த்தங்களையடைய ஜீவிக் கையா
 உன்மகனை அழைத்துக்கொள்ளா யென்

மு.—செந்நெலரிசி சிறுபருப்புத்
 பன்னிரண்டு திருவோண்
 இன்னமுகப்பொன்னென்ற
 உன்மகன்றுன்னை யசோ

பாகதேதாஷம் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்று
பாலாய் நால் ஒன்றும்படி காய்ச்சித்தேதாய்த்துச் செ
யும், நற்பசுக்களில் கறந்தபாலுமாகிற விவற்றின
பன்னிரண்டு திருவேணம் வரதாங்கமாக பாயஸ
பரிசறிவன். முன்பும் இப்பிள்ளைப் பாகாமறிவன்.
ன்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்ததேபாதே, இவது
செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவி
லிழுங்கிட்டு. இத்திருவேணத்துக்கென்று சமை
விழுங்கி. இன்னமுகப்பன்னானென்றுசொல்லி. அ
டியிருப்பன் நானென்றுசொல்லி. போந்துநின்றான்.
போந்துநில்லாநின்றான். உன்மகன்றனை யசோ
பிராட்டி ! அங்குத்தீமை செய்பாமல் உன்னுடை
கொள்ளாய். இவையும்சிலவே. பிள்ளைபெற்றார்க்கு
வேண்டாவோ, இவையும் சிலபிள்ளைவளர்க்கைகே

அ. எட்டாம்பாட்டு. “ உன்மகன்றனை
என்றவாதே, தன்மகனை அவளழைத்த பாகாத்

இங்கேயுள்ள திங்கேபோதராய். மாட்டேனென்னுமே இங்கே வாராயென்கிறார். நான்
 இங்கேயுள்ள திங்கேபோதராய் வகுக்கிறேனென; நேசமித்யாதி. விளையாட்டுப்பா
 வகுக்கிறான். வேறிடமில்லைபோ; உன்பக்கம் ஸ்கூலில்லாதாகத்திலே இருந்து
 இங்கேயுள்ள திங்கேபோதராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டரும் நின்றவிட
 த்தில் நின்றும். இவ்வாவேயோ? இடைச்சிவளுக்கு அடிச்சகனாப்ப் போருகிறவர்களும
 இடைப்பிட்டு அப்பாய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூசனங்களுக்கு ஓரவநி
 யில்லையான், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதேபோதராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும்
 அவன் வாராயைப்போலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றாய்க்கிறான். பெற்ற
 தாய்வசந்த் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், பிறந்தபோதே மாந்தர்வசந
 பரிபாலாம் பண்ணினவனன்றோ. தாமோதரா. கயிறற்றையிட்டு வாரிற்றிலே கட்டலாம்படி.
 எனக்குத்தான் முன்பு பப்பாயிருந்தவனுமன்றோ. இங்கேபோதராயே. ஆனபின்பு, என்
 சொல்லுகிறேன் இங்கேவாராய். அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. “ தாமோதரா விங்கேவாராய் ” என்றழைத்தவிடத்திலும்
 வாராதே வேறெயொரு கர்ஹத்திலே போப்ப்புக்கு, அவர்கள் சமைத்துவைத்த அட்டபாதி
 க்கப்பாடைய வாரிஜிவிக்கை முதலான நிம்புகளைச்செப்ப, அவ்வகத்துக்குக் கடவாளாவன்
 வந்து முறைப்பட்டு “ உன்பிள்ளையை விங்கேபனைத்துக்கொள்ளாய் ” என்றபடி. அப்பச்
 சொல்லுகிறது.

மு.—கன்னலிலட்கேத்தோடுசீடை காரெள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
 என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேனிலன் புகுவற்றைப்பெறுத்திப்போந்தான்
 பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளிரெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
 உன்மகன்றன்னையசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் யிவையுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைநங்காய்! - ;

(அன்னலில்,)

கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாருடன்சேர்ந்த
 இடங்கத்தோடு— லட்டுகத்தோடு
 சீடை— சீடையும்

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்
 புக்கு— அங்கேபுக்கு
 அவற்றை— அப்பாவிபாசங்களை
 பெறுத்தி— † நான்பெறுப்படி. பண்ணி
 போந்தான்— வந்தான்;
 பின்னும்— மறுபடியும்
 அகம்புக்கு— விட்டிலேபுழுந்து
 உறியை நோக்கி— உறியையாபாந்து

கார் என்னில் உன்னை— காரென் இட்டு
 வாரின என்னுண்டையும்
 சலத்தின்— கலத்திலே
 வைத்திட்டு— வைத்து
 என் அகம் என்று— ‘ என்னகமாய்கையால்
 குத்துப் புகுவாநிலை ’ என்றுகினைத்து
 நான் போந்தேன்— நான் வெளிப்பெற
 தேன்;

† இது அப்பதிவோசைக்கி: அநாவது -
 அவற்றில் எனக்கு நன்றும் சேஷியாதபடி
 நானே காணுகுண்டானென்றை.

பிறங்கு ஓடரி— மிகவும் செவ்வியையுடைய
வெண்ணொடும்— பசு வெண்ணொடும் உண்
டோ வென்று
சோதிக்கின்றான்— ஆராய்சின்றான்;
(இத்தீம்புகளினங்கூடப் பொறுந்தப்
பொகாமைபால்,)

உன் மகன்தன்னை— உன்பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய் — அழைத்துக்கொள்;
இவையும் — இப்படி இவனைத்தீம்பிலே
கைவளர விட்டிருக்கிறார்களாயும்
சிலவே— ஒரு பிள்ளைவளர்க்கையோ?
என்று சேரிப்பெண்கள் முறைபிடுகிறபடி.

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி. இது, மேற்பொல்லுதிறனை பெல்லாவற்றோகும்
அர்வாதித்துக் கிடக்கிறது. கருப்புலட்டோடே சமைத்தவை, வட்டிலுங்காட்டில் ரஸிக்கு
பிறை. இலட்டுகத்தோடு சீடை காரெள்ளிலுண்டை. இலட்டுகமாவது - ஓர்ப்புபசிசேஷம்.
அத்தோடேசுடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரின என்ருண்டையையும். கலத்திலிட்டு. அவ
ற்றுக்கருபமான பாத்தங்களிலே யிட்டு. என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போந்தேன். என்
னகமன்றோ, இங்குப் புகுவாரி. லையெ பென்றுவைத்து நான் புறம்போந்தேன். இவன்புக்
கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான். நான் போந்ததே அவகாசமாக இவன் சென்று புக்கு அவ
ற்றை நான் பெறும்படி. பண்ணிப்போந்தானென்று வயதிரேகமாய்ச் சொல்லுகிறான். அதா
வது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபியாதபடி. தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்கை. பின்
னுமகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபோரால் பிண்டும் அகத்திலேபுக்கு உழியைப்பார்த்து.
பிறங்கொளி வெண்ணையும் சோதிக்கின்றான். மிகவும் செவ்வியையுடையதான வெண்ணையு
முண்டோவென்று ஆராய்சின்றான். உன்மகனித்தாதி. யசோதைநங்காடி! உன்னு
டைய பிள்ளையானவனை அங்குசின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருநீயைழந்துக்கொள்ளாய்.
இவையும்சிலவே. இப்படி பிவனைத்தீம்பிலே கைவளரவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை
வளர்க்கையோ.

அன்றிக்கே, உன்மகன்தன்னை யசோதைநங்காய் கூவிக்கொள்ளாபென்று - குணபூர்
த்தியையுடைய வசோதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்
னருநீ யழைத்துக்கொள்ளா பென்றவாறே, என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய
தோஷங்களும் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது, சிறுபிள்ளைகள் படலைத்திறங்(து)த
குரம்பைகளிலேபுக்கு சுண்டவற்றைப் பொறுக்க வாரியிலேபிடக்கடவதன்றோ, உங்கள் பிள்ளை
கந்தானே உங்களுக்கு வசவர்த்திகளாய்த் திரிகிறன என்று இவன் இவர்களை வெறுத்து
விமுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, இவையும் சிலவேயென்று - இவன் இன்னுப்
பாலே சொல்லுகிற வாகவாராம். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. “ உன்மகன்தன்னை யசோதை நங்காய் கூவிக்கொள்ளாய் ”
என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மாயுவதுக்குமுன்னே வேறே யொருத்திவந்து, தன்னுடைய
காற்றத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ஊ.—சொல்லிலரசிப்படுகிறங்காய் சூழலுடையதென்பிள்ளைதானே

கொண்டே — குறுப்பிசைப்பொதாய்!
 கொண்டு — கொண்டு வந்த திப்புகளைச்
 கொன்னால்
 கொண்டு — கொண்டு வந்த;
 கொண்டு — உன் பிள்ளையானவன்
 கொண்டு — பற்பல வஞ்சகச் செய்
 கொண்டு — உடைபயனாகிராநின்றான்;
 கொண்டு — என் விட்டில்துழந்து
 கொண்டு — என் பெண்பிள்ளையை
 கொண்டு — பெர் சொல்லியழைத்து
 கொண்டு — அவன் கையிலிருந்து
 கொண்டு — அடையாளவளைப
 கொண்டு — கழற்றிக்கொண்டுபோய்
 கொண்டு — கொல்லியில் நின்றுப் — கொல்லியிலிருந்து
 கொண்டு — தெருவில் கொண்டுவந்து

வயா. சொல்லிலரசிப்பேதி நங்காய். முன்பே ஒருத்திசொன்னதுக்குமேலே புண்ணின்மேல் புண்ணாக இவளுடையொருந்நிவந்து தன்மகன் குறைகளைச் சொல்லப்புகவாறே, இதுபொரு சிவகா! என்று தாயான யசோதைப்பிராட்டி. சூழிதையாக; நங்காய்! உன்பிள்ளை செய்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைநானே. உன்பிள்ளையானவன்றனை துஸ்ஸஹமாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது. நிற்கவொண்ணாத படியான சூழல்களை அடையனாகிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது- நானாவான் கத்திரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கல்லாதது இல்லையெனென்ன; இப்படி. சொல்லுகைக்கு அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச் செய்ததுதான் ஏது, அதைச் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறான்மேல்; இல்லம் புருந்தேன் மகளைக்கூலி. என்ன கத்திலே புருந்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. கையிலவளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவன் கையில் அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லியித்யாதி. கொல்லியில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே நாவற்பழம் விற்கிறொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்தது. நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு. தனக்கேற்றவழிதான நாவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே நான்கண்டு, “இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென்” என்று அவளைக்கேட்க, அவள் “இவன் கத்தான்” என்ன; “நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டு கொடுத்தாய்” என்ன; நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றனே. “நானல்லென்கான், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன் இல்லம் புருகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ, வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்துக்கொள்ளாவிட்டதென்” என்றற்போலே எனக்கு மறுநாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி. சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான், இதிற் காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான திம்பென்கை.

அங்கு — அவ்விடத்திலே
 விற்பம் — நாவற்பழம்விற்ப
 ஒருத்திக்கு — ஒருபெண்ணுக்கு
 அ வளை — அந்தவளையை
 கொடுத்து — கொடுத்து
 நல்லன — நன்மேனியோடொத்து அழகிதான
 நாவல் பழங்கள் — நாவற்பழங்களை
 கொண்டு — வாங்கிக்கொண்டு
 (போரும் போராது என்று சொல்லுகிற
 வளவிலே நான் கண்டு ‘இவ்வளை இவளு
 க்கு நீயோத்தாய்?’ என்று கேட்க;)
 நான் அல்லென் என்று — ‘இவ்வளை கொடு
 த்தவன் நானல்லென்கான்’ என்று
 சொல்லிக்கொண்டு
 சிரிக்கின்றான் — சிரியாநின்றான்.

† நாவற்பழம் விற்கிறவரிடத்தில் கண்டு கேட்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே “அடை

அ. நிகழ்த்தில், இத்திருமொழி கற்றார், தமக்கு ப்ராப்பாவ ரென்குரர்.

ம. — வணிகனளித்தினாக் கும் பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தேன்னரங்கள்
பண்டவன்செய்த கிரீடையெல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
கோண்டிவைபாடிக் குளிக்கவல்லார் கோலித்தன்றுன் னாடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிப்பா ரிணையடியன் றிலே மீமலனவே. கக.

பதவுரை.

வணிகனானவை
மதுபாகத்தாலே கறித்து
கொண்டிவைபாடிக் குளிக்கவல்லார்
கோலித்தன்றுன் னாடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிப்பா
ரிணையடியன் றிலே மீமலனவே.
பதவுரை.
வணிகனானவை
மதுபாகத்தாலே கறித்து
கொண்டிவைபாடிக் குளிக்கவல்லார்
கோலித்தன்றுன் னாடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிப்பா
ரிணையடியன் றிலே மீமலனவே.

பட்டர்பிரான் — பாற்றமெனத்தமரான
பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல் — பாடலாக
இவை கொண்டு இப்பாசாங்களைக்கொண்டு
பாடி — வாயாப்பாடி
குளிக்க வல்லார் — உடம்பு இருந்தவிடத்
திரிசூரே ஆடவல்லவர்களாய்
கோலித்தன் தன் — கொலித்தனான கண்
ணனுக்கு
அடியாகக் கூட — தாஸபுதர்களாய்
எட்டு மிசைக்கும் — எட்டுதிக்கி லுமுள்ள
இருள்மீங்கும்படி
விளக்கு ஆகி நிப்பார் — விளக்காக விளங்கி
நிற்குடவர்களுடைய
இன்ன — சேர்த்தியுறையுடைத்தான
அடி — நிருவபுகள்
எனதலைமேலான — எனதலைமேலே வர்த்
நிர்க்குமவைகளாயிருக்கும்.
[அவர்கள் திருவடிகளை என்சென்னியிற்
குறிவேன் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டிந்யாதி. வணிகனானவை மதுபாகத்தாலே கறித்துப்பாடுகிற கோ
யுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாசமாகப்பெருகி வாராரின்
புணையுடைத்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திரும்பின்களும் திருக்கோபுரங்களும்
திருகளும் * மாடபாளிகைகளுமான் இவற்றோட்டைச் சேர்த்துயால்வந்த அழகையுடை
திருந்துள்ள * திருவாங்கப்பெருநகரிலே நியவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
வவன் முன்புசெய்த லீலாசேஷ்டிதங்கொல்லாவற்றையும். பட்டர்பிரானித்யாதி. ஸர்வ
பகனான விஷ்ணுவை மகஸ்விலையுடையாய் பாற்றமெனத்தமரான பெரியாழ்வார்
பாடலான விவற்றைக்கொண்டு. பாடிக்குளிக்கவல்லார். பரிதிப்பேரிதராய்ப்பாடி,

... நல்லபாடுகள் நம்மைப் பாடுதலாகப் பண்ணிட்டு ... என்னுடைய ...
... பண்ணிட்டு ... வைப்பதற்கு ... அவர்களுக்கும் ...
... செய்தாராய்ந்து. க்கு.

பெரியஜிபர் திருவடிகளைச் சரணம்.

—(*)—

ஆறுநாள்—வேண்ணெய் வருக திருக்கோண்டல் பாலை போதர்
சேங்கேல் கெசுவன் கன்னல் சோல்லில் வண் டாற்றில்.

ஆ - திருமொழி, சுஅ - க்ரு, பாட்டு - ௨00.

உ. மொழித் திருமொழியிலே - ஊரில் ஸ்ரீரங்கானவர்கள் தந்தாடகங்களில் இவன்
செய்த நெய்யுள்ளச் சொல்லி, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு “ உன்
மகன் பித்தெய்யாழ்துக்கொள்ளவேணும் ” என்றபடியையும், அதுக்கிடாக அவன் அனை
வனுடைய பகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே அவன் ஊரிலுள்ளவர்களுடைய நலத்தை
சொற்பாதி க்ரிடா விசேஷங்களை யுபயோகித்தாராய் நின்றார்; ப்ராப்தயெனவகையான
பெண்களோடே அவன் இடையில்கொண்டு விளையாடுகையாலே அவனுலீரிப்பட்டபெண்கள்,
மாதாவான யசோதைப்பிராட்டிபக்கலிலே வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த நெய்யு
களிலே கிவற்றைச்சொல்லி, ஆச்ரிதவினோதி நிரஸநசிலைனுப், ஆச்ரிதாநகனாபு, ஆச்ரிதர்
கட்டாமல் க்கடியாப்படியெனியனுப், ஆச்ரிதர்க்கு நற்சீவனானதன்னை, பூதநைகையில் அகப்
படாமல் போக்கிக்கொடுத்தவனுப், ஆச்ரிதர்க்குத் தன்னையழியமாறியும் கார்பம்செய்யுமா
னுப், ஆச்ரிதர் ஆத்மையிற் றென்று உதவுமவனுப், கித்யாச்சிதையான பூமிப்பிராட்டி க்காக
நெக்கையானபூமியை உத்தரித்தவனுப் இப்படி ஸர்வவிஷயமாக உபகாரங்களைப் பண்ணின
வன் எங்கு திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்பாதின்றான், ஆனபின்பு இவன்கிழ லீவிக்கப்
போகாது, இவனுலேகாங்கன் இன்றுமுடிவுதோம் என்று பலகாலும்சொல்லி முறைப்பட்ட
பகாரத்தை, தாமுமப்படியேபேசி, அவனுடைய அந்த லீலாவப்பார ரணத்தை அதுபவிக்
கார் - இத்திருமொழியில். *

மு.—ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்

சேற்றலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கோண்டு

காற்றிற்கடியனையோடி யகம்புக்கு

மாற்றமுந்தாரான லின்னுமுற்றும்

வளைத்தும் பேசானலின்னு முற்றும். க.

ஆற்றில் இருந்து—பழையபாற்றங்கரை மண
 விளையாடுவோங்களை — தோழிகளுடன்
 விளையாடுகிற எங்கள்மேல்
 சேற்றால் ளறிந்து— சேற்றையிட்டெறிந்து
 வளை— எங்கள் வளைகளையும்
 துகில்— புடவைகளையும்
 கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
 காற்றில்— காற்றிற் காட்டி லும்
 கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் துவ
 ரிதனாய்]
 ஓடி— ஓடி
 அகம் புக்கு— விட்டிடுவார்களே நுழைந்து

மாற்றமும் தாராளம்— நாங்கள் கூப்பிட்டு
 இரந்தாலும், அதற்கு ஒரு மறுமொழி:
 புறம் கொடாத கண்ணாலும்
 இன்று முற்று (து) ம்— இன்று † முடி-
 வோம்;
 வளைத்திறம்— வளையின் விஷயமாக
 பேசானால்— தருவன், தாரேன் என்பவற்
 திலொன்றும் பேசாதவனானால்
 † இன்றுமுற்றும்.

† இது - வயிறெறிந்து சொல்லும்வார்க்கு
 தை. உயிரை இழக்கக்கூடவோ மென்றபடி.
 † இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றமுடையின்
 மிகுதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “ எங்களுது ” என்றபிராந்திக்கும் நிலத்
 திலே யிருந்தோமோ, ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்தது. இத்தால்
 ஏகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்ப்புசெய்ய கொண்டாத்தபடி பலரும் போவார் வருவாரான
 ஸ்தலத்திலேயன்றோ நாங்களிருந்ததென்கை. விளையாடுவோங்களை. விளையாடுகிறவெங்களை.
 தன்னைப்பொழிப நாங்கள் அந்நபரைகளன்றோ; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ: நாங்கள்
 முன் தீமை செய்தோமாகிலுமாமிதே; தன்னைக்கடைக்கவண்ணல் கணிசித்தோமோ: தன்னை
 மிங்கிட்டெண்ணினாநிலைகிறார். சேற்றுலேறிந்து. சேற்றையிட்டெறிந்து. பிறரறியாதபடி
 கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதே; “ இதேது ” என்று பிறர்கண்டு கேட்கும்படி. சேற்றை
 மிட்டெறியவேணுமோ. வளைதுகில்கைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டு
 வைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆபரணங்
 களும் பரியட்டங்களும் களைந்திடுவெவத்திதே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனுயோடி. ஆடா
 அகப்படாதே காற்றிலுங்காட்டில் கடியனுயோடி. தன்ஜீவரத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி
 கொண்டால், எங்கள் ஜீவரத்தையும் கொண்டுபோகவேணுமோ. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர்
 குறையாத வளைகளும் துகில்களும்; இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்நன்னுடைய வடிவிறே. அகம்
 புக்கு. பின்னுடர்ந்துசென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலேசென்றுபுக்கு. வழி
 பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே யாய்த்திருப்பது. மாற்றமும் தாராளமென்றுமுற்றும். நாங்
 கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமொழித்தானும் சொல்லுகிற
 நிலை; வார்த்தையும், ஏதேனும்வளையும் துகிலுமோ; ஒரு வார்த்தைதன்னைப்பொழிவார்
 தாலாகாதோ. இப்படி ஒருவார்த்தையுட்படச் சொல்லாதவனானால் இன்றுமுடிவோம். ஒரு
 வார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும். வளைத்திறம்பேசானால் வின்முற்றும். தருவ
 நென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வளையிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவனானால் இன்று
 முடிவோம். “முற்றும்” என்கிறவிது, “முற்றும்” என்று குறைந்ததுகிழக்கிறது. முற்றும்

வேண்டவுந்தாராளு லின்னுமுற்றும். ௨.

புள்ளிவர்— காதுப்பணிகள்
 நாழி— தோவாவும் தாழ்ந்தசைய
 குழல்— திருக்குழற்குழை
 காழி— அத்தோடொக்கத் தாழ்ந்தசையவும்
 நாணி— திருக்கழுத்திற் சாத்தின விடுநா
 னானது
 நாழி— திருவுந்தியாவும் தாழ்ந்தசையவும்
 வட்டி தோவையோரும்— எட்டு திக்கிலுமுள்ள
 தோவர், முனியர் முதலியவர்களுள்ளாரும்
 இவற்றிற்) வார்த்தாங்கமாக
 பெருமூலம்— வணங்கி
 அத்தி— ஸ்தூதிக்கவும்
 வண்டி ஆவர்— வண்டுகள் படித்துகிடக்கிற

துகில்— புடவைகளை
கைக்கொண்டு — வாரிக்குகாண்டு
விண் தோய்— ஆகாசத்தை ஆளாணிப
மரத்தானால்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி
யிரா நின்றவனால்

வேண்டவும்தான் “ஆகிலைப்பணித்தநாநாம்”
என்று வேண்டினாது.
தாராளம் — அநாதைகளைக் கொடாதுவருவது
இன்று மட்டும்தான்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாழக்குழல்தாழநாண்தாழ. குண்டலம் - காதுப் பணி. அங்கிருந்தோர்களாலும் தாழ்ந்தசைப, திருக்குழல்களும் அங்கு பரபரப்பாம் ப.2 அங்கேதொடக்கத்தாழ்ந்தசைப, திருக்கழுத்திற்சாத்தின விடுநாணனு திருவுந்தியள வுந்தாழ. எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டுதிக்கிறமுண்டான தேவமறு ஷ்பாதிசொல்லாம் இவ்வடிவழகையும் செஷ்டிதனவலக்ஷண்பத்தையும் கண்டு பக்காபிமாந ராம் வராங்கி ஸ்தோத்தரம்பண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கோண்டு. வண்டி கன்மாறுதபூக்கனாலே அலங்கர்த்தமான குழலையுடையவர்களுடைய, கனாபிலே விட்டு வலத்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்டோய்மரத்தானுலின் றமுற்றும். இவர்களுக் கெட்டாதடி விண்ணிலேதொய வளர்த்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தவனுல் இன்றுமுடிவோம். வெண்டவும் தாரானுலின் றமுற்றும். “ துகிலைப்பணித்தருளாப் ” என்றபேசிக்கையும் கெட்டசுவனுலே இன்றுமுடிவோம்.

தேம்பையுடைசத்தூறு லிவ் நுழைந்து

விடம் படு— அந்நால் சீறி விஷத்தை உயி
முந்து கொண்டு கிளர்ந்த
நாகத்தை— காளியைப் படுத்தை
வால் பற்றி எர்த்து— வாலேப்பிடித்திழுத்து
படம் படு— படத்தைபுடைத்தாய்
பை— கோபத்தால் விஸ்தர்தமான

அசைத்தாலால்— அசைத்து ஆடினவனாலே
இன்று முற்றும்—
உச்சியில்— அக்காளியன் படத்தின்மேல்
கின்றனால்— அவனினேத்து விழுந்து சரணம்
புகுமனவும் நெருங்க மிதித்து நின்ற
வனாலே
இன்று முற்றும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தீடமித்யாதி. இடமுடைத்தான; தாமரைப்பொய்கையென்
திறைப் பரணித்தி— காளியன் புகுவதற்குமுன்பு; பின்பிறை நரச்சுழல் பொய்கையாயிற்று. இப்
படிப்பட்ட பொய்கையை, (க) “நிபபாதஹ்ரதே ததா ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ |
நெகநாதிவததா ததா கௌலிதஸ்ய ஹேஹே ||” என்கிறபடியே பெரிய விசை
பொலே உள்ளோ குதித்துக் கலங்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி
கலக்கினவாறே (உ) க்ருத்தஸூப், விஷத்தைபுடிமுந்துகொண்டுகிளர்ந்த காளியனாகிற ஸர்ப்
புகை ஒரு சரக்காக நினைபாறே வாலேப்பிடித்திழுத்து. படம்படுபைந்தலை மேலேழப்பாய்ந்
திட்டு. படத்தை புடைத்தாய், கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான அகின்றலைமேலே, அதிர்த்தி
யாலே விஷத்தைக் கக்குப்படி கிளரக்குதித்து. உடம்பையசைத்தாலாலின்றுமுற்றும். காளி
யனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்தியையும், அவன்பணங்கனிலே இவன் சென்று குதித்த
படியையும் கசையிலே நின்றுகண்டு, “இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புகுகுறனித்தனை,
எல்லாரும் முடிந்தோம்” என்று படுகாடுபட்டு விழுந்துகிடக்கிற அதுகலரான (உ) கோபகோபீ
ஜநங்கள் தரித்தெழுந்திருக்கும்படியாக, அங்கேகின்று திருமேனியை அசைத்தாடின
வனாலே இன்று முடிவுதோம். உச்சியில்நின்றனாலின்றுமுற்றும். அவன் இனேத்து விழுந்து
சரணம்புகுமனவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவனாலே இன்று முடிவு
தோம். இத்தான் பரணிகலனை (ச) நமித்தா, அதுகலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப்
பொக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களுலே எங்களை இப்படி வயிற்றெரியும்படிபண்ணி நின்றான்;
ஆனபின்பு, அவனாலே நாகங்கள் இன்றுமுடிவுதோமென்கை. இருகாற்சொல்லுகிறது -
ஆற்றமையினுடைய அதிசயம். ந..

மூ.—தேனுகனாலி செகுத்துப் பணங்கனி
தானேறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளினால்
வானவர்கோன்விட வந்தமழைததே
தாரிரைகாத்தானு லின்றுமுற்றும்
மவையுய்யக்கொண்டானு லின்றுமுற்றும். ச.

(க) “நிபபாதஹ்ரதே ததா ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ | தேநாதிபததாததா கௌலி
பித ஸஸ மஹாஹ்ரதஃ ||” (உ) ஸூய்ய—கோபத்தையுடையஸூப். (ங) மொவமொவீஜந.
(ஈ) திதித்து - நிரவியித்து.

J. M. I.

புது-பட்டினம் பண்ணுதல்
புது-பட்டினம் பண்ணுதல்

7/757

பெரிய நகரம் - (அழகிய நகரம்) ஸ்ரீராமநாதபுரம்

வினா - மிகவும் பெரிய

பெயர்- சீதாபாபி

...- நேதனேந்தான்

[illegible]

பு:— வர்ஷி நகராந்த

17. 11. 1951

உதிர்த்து—புதுநாட்டினாள்

காத்தா இல்- தகந் த்தவ் குலை

இன்று குழந்தை - ;

அனும- அனெபந்தம்

உய்யக் கொண்டாளுல்— ஐ.ஜி.ஜி.சிப்பித்தி
வாஸல்

இன்று முற்றும்.

* “புதுமுன்.....வாஷிங்டன் ஸ்டேட் மாநிலம்
முன்.....” என்று நன்னூல் அருந்தி, தந்தையர்
தேவதை.

வயா நாலமயாட்டி. தேனுக்களிப்பாதி. (க) “மூலீக்ஷா ஸ்ரீகேணுமெருவ
மெலாட்டு மதவீகிழ். சுவாமிநவ ஸுமிந்ஷவ பெருகூடு சூரணராஜிநி || கதக
வயா நுமிநகாமி. காவாநாநிவ. கதவாரி. வயாமி வயா வயா கபாபிவ வயாவா
வயாநிவ” என்கிறபடிபெருகூறுதபான வடிவவக்கொண்டு, தன்னைநிலவதாக வந்துவந்து
தெவாநுமிநவஸூரணுடைபயாநானை, ஆகாசத்திலேபெடுத்துச் சுழற்றுதிற வேகத்தாலே
சுழன்று. ஆனாமான பனைநிலுடைப பழங்களுக்கும்படியாக, தானெறிந்திட்ட மிகவும்
பெரிபதொனாலே. வானவரிப்பாதி. தனக்கிதிரிசோற்றை விலக்கி மலைக்கிரிந்ததடியாக
மிகவும் துரிதனுப், தெவாநுமிநகாமி கிர்வாஹகளு இத்தான், ஆப்பாடியிலுள்ள கோக்க
நுமிநகாபிசோபிணங்களுக்கும் கடலிலே போய்ப்புகும்படி வந்திக்கச்சொல்லி, புஷ்கலாவர்
த்தகாமி தெவாநுமிநகாபிவ அவிமிநகாபிவ அவற்றல் வந்தவாந்ததை, முன்பே ‘கதகாமி’
என்று சொன்ன மலைதன்னையே குடைபாகவெடுத்தித்தடுத்து, உள்ளத்தில் தானெசுப்பா
முயாநாடியும் பசுக்களை பசுத்தவனுலே இன்றுமுடிவுதோம். அவைரிப்பாதி. அம்மைய
மிதிபெடாநடிய கோக்கி, அவற்றை உலுக்கிவிடுத்தவனுலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இந்தால் - பத்தபவர்க்கத்துக்கு வந்த வர்ஷாபந்தைப் போக்கினான், எங்களுக்கு கிரஹபந்தை யிடைத்து நலியாக்கின்றான்; ஆனபின்பு, அவனுடைய காமங்களின்று முடிவுதோ பின்வக.

... ..

மு.—ஆய்ச்சியர்சேரி யளைதயிர்பாவுண்டு

பேர்த்தவர்கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு

வேய்த்துடந்தோளிஞர் வேண்ணெய்கொண்மாட்டாதங்

காப்புண்டிருந்தாலு லின்னுமுற்று

மடியுண்டமுதலான லின்றுமுற்றும். ௩.

சேரி— சேரியிலே

ஆப்ச்சியர்— இடையர்கள்

அகை— மத்தையாட்டியுடைய

தாரிர்— (கடைவதாகவைத்த) தாரியும்

பால்— (காய்ச்சுவதாகவைத்த) பாலைபும்

உண்டு— அமுது செய்து

பேர்த்து— பின்னையுமொருக்கால் வெண்
நெய் கலவு காண்புக்கவளவிலே

அவர்— அவ்வினாட்சிகள்

கண்டு— ஒளித்திருந்து கண்டு

பிடிக்க— கையிலகப்படுத்திக் கொள்ள

பிடி உண்டு— அவர்கள் கையிலே பிடி
பட்டு

மேய்— முங்கலை யொத்தநாய்

நட— சுற்றுமையைய உடைத்தான

நெய்நீர்— நெய்க்காயுடையவர் களு
டைய

வெண்ணைப்— வெண்ணையை

கொண்டாட்டது— அபஹரிக்கமாட்டாமல்

அங்கு— அவர்கள்வீட்டில்

ஆப்புண்டு இருந்தாலுல்— கட்டுண்டிருந்த
வனல்

இன்று முதலும் - ;

அடி உண்டு— அவர்கள் கையாலடியுண்
டிருந்து

அழுகாலுல்— அழுகவனலே

இன்று முதலும்.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. ஆப்ச்சியர்சேரி. இடையர்கள்சேரியிலே. அகையிப்பா
வண்ணே. அவர்கள் கடைவதாக மத்தையாட்டி யுடைத்தவளவிலே வைத்ததாயினாயும், காய்ச்
சுவதாகவைத்த பாலைபு மூது செய்து. அன்றிக்கே, அகையிரென்றது " அபினிவேசாதி
சயத்தாலே தன்னைபுள்ளனவும் பொருளிட்ட தாரியென்னவுமாம். பேர்த்தவர்
கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. " மீண்டு ஒருகால் வெண்ணைப் கலவுகாண " என்று புகுந்த
வளவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க அவர்கள் கையிலேபிடிபட்டு. வேயித்யாதி,
பசுமையாலும் சுற்றுமையாலும் வெண்பொலே யிருப்பதாய், பெரிதாயிருந்துள்ள தோளை
யுடையவர்களுடைய வெண்ணையை அபஹரிக்கமாட்டாதி. அங்கிற்பாதி. அங்கேயவர்கள்
கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவனலே இன்று முடிவுதோர். அடியுண்டித்யாதி. கட்டினவளவு மன்
னிக்கே, அவர்களடிக்க அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்த முதலவனலே இன்றுமுடிவுதோம்.

இத்தால் - அதுகலைகளான அபலைகளுக்கு, கட்டினவளக்கலாம்படி பல்பனாயிருந்தவன்,
எங்களுக்கு அபவ்யஸுப் மிதுக்குக்களைப் பண்ணுகின்றான், ஆனபின்பு, அவனலே நாங்கள்
இன்றுமுடிவுதோ மென்கை. ௫.

மூ.—தள்ளித்தள்ளாடை யிட்டினம்பிள்ளையாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவனையுறோக்கிக்
கள்ளத்தினுல்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர்
துள்ளச்சுவைத்தானு லின்றுமுற்றும்
துவக்கறவண்டானு லின்றுமுற்றும். கூ.

கூட — அப்படி [பூதகையை]
 உண்டாக்கிவிட்டு — ‘என்னை’ என்பவருக்குள்ளே
 என்று உறைக்கப்பார்த்து
 அப்படித்தான் — கந்திரிமமா தவந்த
 இப்படி — பூதகையின்
 உண்டாக்கப்பாடு
 உண்டா — அவருடைய பார்வையிலும்

துள்ள — அவன் துடிக்கும்படி
 உண்டாக்கானால் — பசையற உண்டவனாலே
 இன்று முற்றும் - ;
 துவக்கு அற — அந்தவிஷத்தில் தனக்கொரு
 ஸ்பர்சமில்லாதபடி.
 உண்டானால் — உண்டவனாலே
 இன்று முற்றும்.

பூதகை — ஆரம்பமாட்டு. தள்ளித்தள்ளிநடையிட்டு. கூலான் தி நடக்கத் தரிப்பில்லாமையால்
 உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறபடியிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முத்தகசுவாய். இத்தால் - நடக்க
 வசத்துக்கு உட்பட பண்டில்லாத அதிபாலனாயிருக்கச்செய்தே பெய்கை, உள்ளத்தினுள்ளே அவனை
 புறநோக்கி. பிறர்க்குத்தொரியாதபடி தன்மநல்லினுள்ளே “நம்மை நலிவதாக வருகிறவன்
 இவன்” என்று அவனை உறைக்கப்பார்த்து. கள்ளமித்யாதி. தன்வடிவை மறைத்துத்
 தாள்வடிவைக்கொண்டு கந்திரிமத்தாலேவந்த பூதகையுடைய முலைப்பாலோடே அவருடைய
 பைபர் அவன் துடிக்கும்படி பசையற உண்டவனாலே இன்று முடிவுதோம். துவக்கறிவித்யாதி.
 அவன் துடிக்கும்படி புண்ணாக்கச்செய்தே, அங்குதில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற உண்டவ
 னாலே இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால் - ஆசிரியர்க்கு நற்சீவனான தன்னை பூதகையையில் அகப்படாமல் நோக்கி
 உண்டாக்கவன், எங்களுக்குத் தன்னைத் தாராமல் அருமைப்படுத்தாநின்றான்; ஆனபின்பு,
 அங்குதில் எங்கள் இன்று முடிவுதோமென்கை.

பூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுருவாய்ச்சென்று
 மூவடிதாவென் றிரந்தவிம்மண்ணின்
 ஓராடியீட்டிரண்டா மடிதன்னிலே
 தாவடியீட்டானு லின்றுமுற்றும்
 தரணியளந்தானு லின்றுமுற்றும். எ.

மாவலி — பாறாபவியின்
 சேவனவியின் — பற்றுதவாடத்திலே
 மான் உரு ஆம் — பாறமசாரி வேஷத்தை
 யுடையனும்
 சென்று — போய்
 மு (ன்று) அடி தா என்று — ‘என்கா
 லாலே முன்று அடிதா’ என்று
 இரந்த — பாசித்து கீதோற்றுப் பெற்ற
 இ மண்ணின் — இந்த பூமியை
 ஓர் அடி இட்டி — அதன் பாப்படங்கலும்
 கண்க்குள்ளேயாய்.

இரண்டாம் அடி தன்னிலே — இரண்டாவ
 தான அடியிலே
 தாவு அடி இட்டானால் — மேலுலகங்கொல்
 லாம் தனக்குள்ளேயாய்ப்படி தாவிபடி.
 யிட்டவனாலே

இன்று முற்றும்;
 * தரணி — பூம்பாதினோகத்தை
 அளந்தானால் — அளந்தவனாலே
 இன்று முற்றும்.

* “பரணி” என்னும் வடசொல்லின்

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வானத்தேழுந்த மழைமுகில்போல்.
கொண்டு—முந்த காளமேகாட்போலே. இத்தால்—திருமேனியின் நிறத்தை
எங்கும் காணத்துமேய்ந்து. காட்டிலே ஒருபாதிபகைபயமற எங்கும் ஸஞ்
கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து. களித்துவிளையாடி. ஜாதுபுசிதமான கர்
கொண்டு விளையாடி. ஏனத்துருவாய். நீருக்கும் சேற்றுக்குமிறயாத
புடையனாப். இடந்தவித்பாதி. அண்டித்திதியில் நின்றும் ஒட்டுவிடுவித்தெடு
“நான்றிலேவழ்மண்ணும் தானத்தவே” என்னும்படி ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே
இன்று முடிவுதோம். தரணியித்பாதி. இப்படி. கிமக்கையான பூமியை
இன்று முடிவுதோம்.

இத்தால்—பச்சையாபந்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரத
னா நின்றான்; ஆனபின்பு, அவனாலே நாங்குகொன்று முடிவுதோமென்கை.

அ. கிபரத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை

மூ.—அங்கமலக்கண்ணன்றனை யசோதைக்கு

மங்கைநல்லார்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட

அங்கவாசொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்

இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. ம.

பதவுரை.

உங்ஙை— பருவத்தால் இளையாய்

நல்லார்கள்நாட்— காஷ்ணன் விஷயத்தில்

ஸ்ரீநஹமுடையான பெண்களானவர்கள்

ஆம் கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்

போன்ற

கண்ணன் தன்னை— திருக்கண்களைபுடைய

சொல்லை— சொற்களை

புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபு

கோன்— நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வா

சொல் இவை— சொல்ல

இங்கு— இந்தஸம்ஸாரத்தி

பெரிசு. இந்த லோகத்திலே ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. ஏதே
பெரிசு மன்னப்பட்டவை பொன்றுமில்லாதபடி போம். ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

அடிவாவு.—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகனுய்ச்சு
மாவலி தாழைவானத்து அங்கமலம் தன்னோர்.

ஆதிருமொழி- கக - க்கு, பாட்டு -உக0.

மூன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி, தன்னேராயிரம் ப்ரீ

அ. திருவாப்பாடியில் ப்ராப்தபெளவநைகராய் லீலாபகராய்
புதித்தில் அவன் துஸ்ஸஹுமான தீட்டிகளைச்செய்து தங்களை
தாடாந யசோதைப்பிராட்டிக்குவந்து முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை
பெரிசு. தாமும் அவர்களைப்போலேபேசி அவனுடைய அந்த லீலாபகராய்
புதித்தாராப்தீன்றார்-கீழ்; மாதர்ஸ்ஸேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை
தம் அம்ம மூட்டியும்போரும் யசோதைப்பிராட்டி, அவனுடைய ப்ர
புதித்தாக்கநுபமல்லாதபடியான அகிமாநுஷ சேஷ்டதங்களைபும் க
புதுடைய பிள்ளை ” என்று நினைத்திருக்கை தவிரந்து, “ அசியாமயரு
பாபான ஸர்வேசுவரன் ” என்றதுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அ
“ உனக்கம்மந்தாவஞ்சுவன் ” என்று பலகாலும் பேசின பாசுரத்தை,
பெரிசு தாமு மப்படியேபேசி அந்தரஸத்தை அதுபவிக்கிறார்- இத்தி

மூ.—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வ

பொன்னேய் நெய்யோடு பாஸுதுண்டொரு புள்ளை

மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கோங்கைதுஞ்ச

அன்னேயுன்னை யறிங்குகொண்டினை னைந்தாந்தவ

வஞ்சம் மகள்— வஞ்சகியான பூதநையான
வள்

துஞ்ச— மாளும்படி

கொங்கை— அவள் முலையிலே

வாய் வைத்த— திருப்பவளத்தை வைத்து
உண்ட

பிரானே— நாயனே!

அன்னே— ஷீ அம்மே!

உன்னே— இதுவரை என்பிள்ளையாக பாவி
க்கப்பட்ட உன்னே

அறிந்து கொண்டேன்—

மென்று இன்று அறிந்

(ஆகையால்)

உனக்கு— உனக்கு

அம்மம் தா— முலை கொ

அஞ்சுவன்— பயப்படா

ஷீ “அம்மே!” எ

சொல்லுகிற வார்த்தை.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னேரித்யாதி. “கர்ஷ்ணன் திருவாய்ம
வதரிக்கிறபோது அவனோடொக்க ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்
அவனொரு ப்ரஸித்தி உண்டிறே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலும்
அந்நியோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்ப
ரம் பிள்ளைகளோடேயாய்த்துத் தளர்நடையிட்டு வருவது.(க) “வாஸுதே

என்றுபால்யம்தொடங்கிப் பெருமானையொழிய தரிக்கமாட்டாதஇனையபெ
இவர்களும் பால்யமேதொடங்கி இவனையொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹ
எப்போதுமொக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடேகூடியே தளர்ந
ன்னலாமிதே. “தளர்நடையிட்டு வருமவனே!” என்று ஸம்புத்தி.பொன்னே
முதுண்டு. செவ்விசுன்றாமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னோ
புடைத்தான ரெய்யோடே,ரஸ்யமான பாலமுதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன்
புள்ளுவமாவது- மெய்ப்போலே யிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே ‘உ
கையாலே ‘அஸத்பவாதி’ என்று தோற்றுமிதே. ஒருபுள்ளுவனென்ற
விதியென்றபடி. பொய்யேதவழும். தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவன் அது
ரைப்போலே தவழுகிறதும் கீர்தரிமமென்று தோற்றுமிதே; ஆகையாலே

“அம்மம்” என்கிற இவன்சொலவும் பெ
அவன் சொலவை அதுஸரித்துச்சொல்லுகிறான்.

மு.—போன்போன் மஞ்சனமாட்டி யமுதாட்டிப் போனேன்
வண்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம் புக்கிருந்து
மின் பொனுண்ணிடையா ளொருகன்னியை வேற்றுரு
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்

பதவுரை.

போன் போல்— போன் போல் (வடிவமுக
விளங்கும்படி)

மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து
யமுது ஊட்டி— அமுது செப்பப் பண்ணி
போனேன்— யமுனை நீராடப்போன நான்
வருக அளவு இப்பால் — வருவதற்கு
முன்னே

வடம்— வடிகதாய்

வடம்— வடாயிருக்கிற

சகடம்— சகடமானது

பெ— கட்டுக்குலைத் தமிழும்படி

சகடம்— திருவடிகளாலுதைந்து

வடக்கின்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள

அகம்— அகத்திலே

புக்கு இருந்து—

மின் போல்— மின்

துண்— ஸுபக்தி

இடையாள்— இ

ஒரு கன்னியை —

வேறு உருவம் செய்

சிற்றகங்களா

புடையன

அன்பா— கண்ட

ம்படியான

உன்னை இத்

‡ “ இருந்து

தைப்பாடு.

வ்யா. இசண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியு
திருமஞ்சனஞ்செய்து, “ என்னிளங் கொங்கையமுத மூட்டி ”
செப்பப்பண்ணி, “ யமுனை நீராடப்போனேன் ” என்கிறபடியே
குறிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வண்பாரச்சகடமிற்
விகாயிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியாக
திருவிடத்து இருவடிகளாலே உதைந்து வடக்கிலுள்ள புக்கிருந்து

மாயத்தொடு — குழையச் சமைத்த
பருப்போடு
ன்னெய்— வெண்ணெயை
ங்கி— விழுங்கியும்
ம்— குடத்தில் நிறைத்த
— தயிரை
த்து— அத்தோடே சாய்த்து
சி— அமுது செய்தும்
ய் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான
து ஆன— மருதமங்களாய் நின்ற
ரை— அஸுரர்களை
ன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி
பண்ணியும்

இன்று— இப்போது
நீ வந்தாய்— நீ ஒன்றும் செய்யாத
போலே வந்தாய்
இ மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்ய
வல்ல— செய்ய வல்லவனாய்
பிள்ளை நம்பி— பிள்ளைத்தனத்தால்
ஒன்னவனே!
உன்னை— இப்படிப்பட்ட உன்னை
நின்றார்— நடு நின்றவர்கள்
என் மகன் என்பர்—“என்னுடைய மகன்”
யாகச் சொல்லா நின்றார்.
அம்மா— ஸர்வஸ்வாமிபானவனை!
உன்னை இப்பாதி பூர்வவாக்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சமைத்துவைத்த பருப்பு
வெண்ணெயையும் சேரவிழுங்கி. குடத்திப்பிரித்தாதி. குடத்திலே நிறைத்திருந்தது
தோடே(பா)சாய்த்(து)முதுசெய்தது.பொய்யித்யாதி.தங்கள்வேஷம் அதுவன்றிக்கே
செய்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய்நின்ற அஸுரர்களை மறியவிடு
பும்படி.பண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதபாலை
இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பி. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்வவல்லனாய், பிள்ளை
ல் பூர்ணானாவனே!. உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படி ஈடுருக்கிறவு
பாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் “என்னுடைய மகன்” என்று சொல்லுவார்கள்.
ன யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, “என்மகனன்று” என்
லலார்க்கும் ஸ்வாமி” என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உன்
ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வஞ்சகவன்.

† { கொய் ஆர்— கொய்தல் கிறைந்த
பூ— அழகிய
துகில்— புடவைகளை

பற்றி— பிடித்து

தனி நின்று— தனியனுப் நின்று

பல பல— எண்ணிறந்த

குற்றம்— தீம்புகளை

செய்தாய்— பண்ணினாய்;

பொய்யார்— கர்த்ரிமனே!

உன்னை— உன் விஷயமாக

பேசுவ— பிறர் பேசுகிற

புறம்பல— பொல்லாங்குகள்

புத்தகத்துக்கு— ஒருபு

உள— தகுந்துள்ளவ

கேட்டேன்— என்க

ஐயா— கர்த்ரிமர்க்

உன்னை இத்யா

† கொய்யார் பூந்து

கலின் கொய்ச்சகம். [

‘கொசாம்’ என்று உ

வழங்கும்.]

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மையாரித்யாதி. அஞ்சநத்தாலே
களையும், ஆதம்குணங்களில் பாதாநமான மடப்பத்தைபும், குடிப்பிறப
பெண்களை. மையான்மைசெய்து. உன்பக்கவிலே ஸ்நேஹிநிகளாய் தா
வசவர்த்திநிகளாகாதபடி. உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சே
அவர்களுடைய பின்னேபோய். கொய்யார்பூந்துகில்பற்றி. கொய்தலார்
கிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களின்
பிடித்துக்கொண்டு, அவர்கள் பின்னேபோயென்கை. தனிநின்று குற்
ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேநின்று அவாச்யமான வ்யாபாரங்களை ஆபரிகண்ய
ஆவதென், நானொரு குற்றமும் செய்திலேன், நீ மற்றுக்கண்டாயோடு
யாதி. கர்த்ரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்
தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுமத
யோ ஸத்யம், நான்சொன்னதன்றோ ஸத்யமென்ன; ஐயா. இதென்ன
கொண்டாடுகிறாள். அன்றிக்கே, ஐயா வென்று - கர்த்ரிமர்க்கெல்லாய்
யென்கிறாளாதல். :உன்னையறிந்துகொண்டேன். உன்னை அதிலோகமான

பால்— தேர்ளாலே

யில்— காவடியில்

ணர்ந்த— கொண்டுவந்த பரீலை

ந்தொடு— அந்த பாதர்த்தோடே

பத்து— சாய்த்து

கி— அமுதுசெய்து

பால்— உடம்பிலுண்டாகிற முலைப்பாலே

டு— தாசகமாக உண்டு

அமு— அது பெறுத்போது அமுக்க

பின்னாகப் போல— பின்னாககளைப் போ

கி— கி

விம்மி விடமி— விக்ஷி விக்ஷி

அமுக்கின்ற— என் முலைப்பாலுண்ட

அமு— அது

அப்பா— என் நாயனே!

உண்ண இத்தயாதி பூர்வவத்

வ்யா. ஐந்தரம்பாட்டு. முப்போதுமித்யாதி. எப்போதும் கறப்பன கன
ய்ச் செல்லும் போலே காணும் திருலாய்ப்பாடி. சிறுகூலையும் உச்சியும் அந்தியு
ய்று பொழுதும் கடைந்து திரண்ட வேண்ணெயேர்டே; அக்காலங்களெல்லாவு
னடான செறியத் தோய்த்த தாமிரையும் விழுங்கி. கப்பாலித்யாதி. தேர்ளாலே இவ
யிலே கொண்டுவந்த பால்களை, கொண்டுவந்த பாதர்த்தோடே சாய்த்துப்பருகி.
இத்யாதி. உடம்பிலுமுலைப்பால் தர்க்கமாகவுண்டு, அதுபெறுத்போது அமும் ப
ப்போலே * என்னின்று கொங்கையிழை முண்கைக்கு கீபோருமிப் பொருமியமு
பாவுண்ண யறிந்துகொண்டேன். இந்த அதிமர் நுஷ சேஷடி த்தைதயுடையபெரியோ
னை “ மதுஷ்யபலஜாநீயன்ஸஸன் ” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி.
பு, உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

மூ.—கரும்பாரிளவயற் காய்கதீர்ச்செந்நெலைக் கற்றுகிரை மண்டித்தின்ன
விரும்பாக்கன்றோன்று கொண்டு விளங்குநீயிழ வேறிந்தபிரானே
கரும்பார்மென்குழற் கன்னியொருத்திகுச்சு சூழவலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுண்ண யறிந்துகொண்டே னுண்க்கஞ்சுவனம்மந்தரவே. கூ.

பதவுரை.

தாயில்— விசர்ஸமான வயலிலே

பு— கரும்புபேர் லொருத்தகாய்

எறிந்த— விட்டுறந்த

பிரானே— உபகாரகனைவனே!

வ்யா. ஆரூர்ப்பாட்டு. கீரும்தயாதி. பரந்தவயலிலே க
பசங்காயான கதிரையுடைய செந்நெல்லை. கற்றூரிரை. கன்றுகளை
னது. மண்டித்தீன்னை. விரும்கி பீபல்விழுந்து தின்னா சிறக்கச்செய்தே
கோண்டு. தானும் தின்பாகரைப்போலே பாஷியாநிற்கச்செய்தே, தின்
தொரு கன்றைக்கொண்டி. விளங்குனி வீழுவெறிந்திரானே ஆகர்ஷ
விளாவினுடைய பழங்கள் சிதறிவிழுப்படியெறிந்த உபகாரகனே.
நிற்க, ஓரஸூரன் விளாவாய்வந்துநிற்க, இத்தையறிந்து, ஒன்றை
இரண்டையும் திரவித்துப்பொகாட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது
போதுமொக்கப் பூமாறுமைப்பாலே வண்டிகளானவை நெருங்கப்படி
பதாய், மானுவாயிருந்துள்ள குழலையுடையளாய் நவ்யெனவரைபா
குழவலைவைத்துத் திரியுமரம்பா. “வாசுதேவன்வலை” என்றும், “த
கனி நகவலை” என்றும், “கார்த்தண்கமலக்கண்ணென்னும் தெயி
லுகிறபடியே - தம்பாபலகப்படுத்திக்கொள்ளும் திருக்கண்களாக
மொக்க அவள் விஷபத்திலே வைத்து, அகப்பரிமாஅவும் அர்ப்பர
தீம்பனாவன. உன்னையறிந்துகொண்டேன். ஏவப் புகழனவுன்ன
டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின், உனக்கம்மந்தாவஞ்சவன்.

மு.—மருட்டார்மென் குழல் கொண்டுபோழில்புக்கு வாய்வை
சுருட்டார்மென் குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச் சுற்றந்தோ
போருட்டாய மிலே நெம்பெருமானுன்னைப் பெற்றதற்
கரட்டாவுன்னையறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிகவும் மதிமயங்கப் பண்
னுமதாய்

மெல்— மானுவான த்வகிபையுடைய
குழல் கொண்டு— வேயங்குழலைக்கொண்டு
போழில் புக்கு—போகத்துக்கு ஏகார்தமான

வந்து— குழலோ

உன்னை— குழலா

சுற்றும் தொழ— ந

சோதி நின்ற— ஜ்

தீவநியை யுடைத்தான வேயங்குழலைக்கொண்டு போகத்துக்கேகார்தமாய்
 போய்ப்புகுத் திருப்பவளத்திலே ஸவத்தாதி. அவ்வாயிர்த்யாதி. “க்
 பெண்கள் கிடாய்” என்று பெண்களைக் காத்துக்கொண்டுதிரியும் அவ்விடை
 சுருட்டாரித்யாதி. சுருண்டு, பூவாலே அலங்கார்தமாய், மர்துவாயிருந்துள்ள
 பெண்களானவர்கள் குழலோசையாலே ப்ரேரிதராய்வந்து உன்னைக்குழலின்
 தால் வந்த தேஜஸ்ஸை யுடையனாய் நின்றவனே. பொருள்தாயமித்யாதி. எ
 னானவனே! இப்படி தீம்பனானவுன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற குற்றமொழி
 வார் என்றோடு காறுகாறென்ன எறிவார்களோடு ஓர்த்ததாய முடையே
 டிவன்னை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி தீம்பனானவனே! உன்னை நன்றாக
 டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன்.

மூ.—வாளாவாகிலுங் காணகில்லார் பிறம்மக்களை மையன்மைசெய்த
 தோளாலிட்டவ ரோடுதினைத்து நீசொல்லப்படாதன செய்தார்
 கேளாராய் குலத்தவரிப்பழி கேட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
 காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே

பதவுரை.

வாளா ஆகிலும்— வெறுமனே யாகிலும்

[நீ தீம்பு செய்யா திருந்தாலு மென்று

கருத்து.]

காண கில்லார்— (உன் மினுக்குப் பொரு
 தவர்கள்) உன்னைக் காண வேண்டார்கள்;

(இப்படியிருக்கச் செய்தேயும்,)

பிறர் மக்களை— அபற் பெண்களை

மைபன்மை செய்து — உன்னழகாலே
 மயக்கி

தோளால்

இட்டு } — தோளாலே அனைத்து

சொல்லப் படாதன —

வெண்

நீ செய்தாய்— நீ செய்தா

ஆயர் குலத்தவர்— இடை

இ பழி— இப்படிப்பட்ட

கேளார்— கேட்கப் பொரு

கெட்டேன்! — [இது -

நெரித்துச்சொல்

வாழ்வு இல்லை — இச்சே

வினா: தாதுசயத்தாலே கைநெரித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை, ஹிஸாவ மதியாத ஸ்ரீ நந்தகோபர்பிள்ளையான நீ இப்படி சொன்னீங்கே, அவர் உன்னையெய்தித்து வளர்க்காமையிறே நீ பிப்படி உன்னையறிந்து கொண்டேன். பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற உன்னை “நாட்டார்படியல்லலை” என்று அறிந்துகொண்டேன். உன்னை உளக்கம்மிந்தா வஞ்சுவன்.

...

...

...

மூ.—தாய்மார்போர் விற்கப்போவர் தம்பபன்மார் கற்றுகிற நியாயப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களை நேர்பட்டேவ கொண் காய்வார்க்கென்று முகப்பனவேசெய்து கண்டார்கழற ஆயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னம்ம

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
போர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
போவர்— (பெண்களை அகம்பார்க்க வை
த்கவாட்டு) அபலாருக்குப் போவார்கள்;
தம்பபன்மார்— தம்பபன்மா ரானவர்கள்
கன்று ஆ நிரை பின்பு— இளம்பசுக் கூட்
டத்தின் பின்னே
போவர்— போகா நிற்பர்கள்;
நீ— அந்தஸமயம் பார்த்திருக்கிற நீ
ஆய் பாடி— இடைச் சேரியிலுள்ள
இன கன்னிமார்களை — நவயளவனைகளான
பெண்களை
நேர்பட்ட—உன்னினைவுக்குவாப்க்குமிடங்களில்

கொண்டு போகிற
காய்வார்க்கு— உ
என்றும்— எப்போ
உகப்பனவே— உக
செய்து— செய்த
கண்டார்— உன்
கழற— (மனம்
திரியும்— திரியா
ஆயா— இடைக்கு
உன்னை இதை

ல்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரிப்பாடி. பெண்களை

உன்னினைவுக்கு வாய்க்கும்படி. கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அருளிலே கொண்டுபோகாதின்று பென்றபடி. தாய்மார் தம்பபன்மார் பேஷினம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகர்தானே அபிமதஸ்தலமா யிருக்கக் கூடாது. கமாத ஆரேனும் வரக்கூடும் ” என்றிறே ஸ்தலாந்தரம் தேடிப் போகாய்வார்க்கென்றும் உகப்புவேசெய்து, உன் குணத்திலும் தோஷத்தைகளாய், உன்பக்கல் தீவஷபராயேபோரும் சிசுபாலாதிகளுக்கு, ‘சொல்லிடம்பெற்றோம்’ என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச்செய்து திரியுமாயா, காய்வாரன்றிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வயாவர்கள் நீ செய்கிற தீம்புபொருடல் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கிற ஆயனே தன்னையும் பார்க்கிறிலையே பென்னை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ யாகிலும் உன்னுடைய அதிமாநுஷ சேஷத்தங்களைக் கண்ட பின்பு, உன் ஸஜாதியனல்லன் ” என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கிடயாதி. ஆகியுமந்தாவஞ்சுவன்.

மு.—தோத்தார் பூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தங்கெழுத்தார் கொங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழுசேற்றபின் ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை யுரப்பவே நாளுன்று ம அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ. னம்மந்தாரே

பதவுரை.

தொத்து— கொத்தாய்

ஆர்— சேர்ந்திருந்துள்ள

பு— பூக்களணிந்த

குழல்— கூந்தலையுடையளாய்

கன்னி— நவபளவரைபான

ஒருத்தியை— ஒருத்தியை

† { கடம்— இடமுடைத்தான

சோலை—சோலையிலே

வந்தாய்— வீடுவந்து

உன்னை— உன்றிறத்தின்

ஒத்தார்க்கு ஒத்தன —

வேண்டி

பேசுவர்— குற்றம் சொல்

உரப்ப — (இப்படியிரு

“இன்னும்” என்று குறிக்கப்படுவா னொருத்தியை. சோலைத்தேயுடைய சோலையிலே கொண்டிருக்கு. முத்தார்கொங்கைபுணர் பட்டிக்கொங்கை பூக்களிலே ஸம்சலேஷித்து. இராமாழிகை பூவே பூத்தி ஆன்றபாட மற்றபின் வந்தாய். ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவரு பாதபாலை வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவது சொல்லுவருன்னை. உபார்க்கென்ன மிடமாய்ப்படி செய்பாதின்று பென்கை. உரப்பிலே பித்திரி நுக்கிற அன்னைக் கொடுக்கவேன்றால் நான் ஏகதேசமும் கண்டிப்புகண்டால் தாய்மார் சுகஷியார்களோ? “உன்னுடைய முத்தாலை அது என்னுற் செய்யப்போகிறதில்லை. அத்தா. என்னுடைய மந்தகொண்டேன். உன்னுடைய அதுமாநுஷம் கண்டபின்னை. “அதுதான் உன்னை. உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சு

அ. நிகமத்தின், இத்கிருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித்

மு.—காரார்மேனிரிந்த தெம்பிராணைக் கடிக்கழ் பூங்குழலாய்
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவனம்மந்தாரே னென்ற
பாசார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான்
ஏராரின்னிகை மாலைவல்லா ரிருடேகே நடியாரே.

பதவுரை.

கார் ஆர்— மேகத்தோடொத்த
மேனிரிந்தம்— திருமேனிரித்தையுடையனாய்
எம் பிராணை— எனக்கு உபகாரகனானவனை
கடிக்கழ்— வாஸனை விசாரித்த
பூ— பூக்களையணிந்த
குழல்— கூந்தலையுடைய
ஆப்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டி
ஆர— ஒருக்காலும் தெகுட்டாததாய்
இன்— இன்னும்

பார்— பூரிப்பாய்
ஆர்— நின்ற திரு
தொல்— ஸ்ஷாபாவி
புகழான்— கீர்த்தி
புதுவை— திருப்பு
மன்னன்— நிர்வாண
பட்டர் பிரான்—
சொன்ன— அருளி

ந்த நான் உன்னை யறிந்துகொண்டபின்பு, “ உனக்கம்மந்தாரேன், அஞ்சு
 ன்ன சொல்லை. பாராரித்யாதி. விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு
 ரிருந்தவிடமெங்கும்கொண்டாடுகைபாலேபூமியெங்கும்நிறைந்திருப்பதா
 புகழையுடையாய், திருப்பதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா
 லான. ஏராரித்யாதி. இயலழகால்மிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவிசையே
 ள்ள ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாதிப்பாயமாகவல்லவர்கள், இருடிகேசனடியாரே.
 பட்டிபுகிராமல் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி செய்க்குமவனுக்கு
 பெறுவர்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளை சரணிட்.

அடிவசவு.—தன்னோர் போன் கும்மாபம் மையார் முப்போ
 கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தொத்தார் காரா ரஞ்சாம்

ஆல் - திருமொழி, உயி - க்கு, பாட்டு - ௨௨0.

மூன்றாம் பத்து - இரண்டாம் திருமொழி - அஞ்சனவண்ணனை, ப

அ. “ அம்மமுண்ணத்துயிலெழாய் ” என்றும் “ சனநன்றணிமுலைபுண்
 றும் “ இவன்பருவத்துக்கு அதுகுணமான தாசகமிது ” என்றுகினைத்து
 முலைகொடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய
 கண்டு இவன்பக்கல் புத்ரத்வாதி ப்ரதிபத்தி குலைந்து தேவதாப்ரதிபத்தி
 “ அம்மமுண்ணவேணும் ” என்று அழச்செய்தேயும், “ உன்னையறிந்து
 க்கம்மந்தரவஞ்சுவன் ” என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தாம
 அறுபனத்தாராய் நின்றார்-கீழ்; அவள் அத்தை அப்போதேமறந்து, மு
 டைய புத்ரனாகவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமாநித்து, ப்ராஹ்மண
 ப்ரஹ்மசர்ய மறுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மதுஷ்டிக்கை தர்மமார
 இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வரானபின்பு

மூ. — அஞ்சனவண்ணனை யாயர்கோலக்கொழுந்தினை

மஞ்சனமாட்டி மனைகடோஹந்திரியாமே

கஞ்சனாக்காய்ந்த கழலடிநொவக்கன்றின்பின்

என்செயப் பிள்ளையைப் போக்கினைனெல்லேபாவ

பதவுரை.

அஞ்சனம் — மைப்போன்ற

வண்ணனை — திருமேனியை யுடையனாய்

ஆயர் கோலம் — இடைக்கோலம்பூண்டவனாய்

கொழுந்தினை — அவ்விடையர்களுக்குத்தலை

வனான கண்ணனை

மஞ்சனம் ஆட்டி — கீராட்டி.

மனைகள்தோறும் — பிறர்மனைகள்தோறும்

திரியாமே — (தன்மனையிற்போல்) திரியக்

கண்டிருக்கப்பெறாமல்

கஞ்சனை — கம்ஸனை

காய்ந்த — உதைத்த

கழுல் — வீரக்கழுலை

அடி — திருவடிகளால்

கோவ — கொம்படியால்

கன்றின்பின் — புல்லெ

திரியும்

பிள்ளையை — என்

என்செய — வதுக்க

போக்கினைன் — டே

எல்லே பாவமே — என்

பாவமிருந்தபடி

என்று வெறுத்து

வ்யா. முதற்பாட்டு. அஞ்சனவண்ணனை. * கண்டவர்கள் கண்ட
நம்போலே யிருண்டிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. அஞ்சனம் -
யிறே. ஆயரித்யாதி. கன்றுகளின்பின்னேபோகிறபோதை நடையின்
யின் குறுவெயர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த
ஆயர்கோலத்தையுடையனாய், அவர்களுக்கு முன்மேனாக் காயம்பார்க்க
அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாமிடாமே
ஒருநொவுவந்தால் முதல் தன்முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே “ கொ
வுமாம். “ ஆயர்கொழுந்தாய் ” என்றாரிறே ஆழ்வார். மஞ்சனம்தான்
மஞ்சனமாட்டி ” என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி திரும

து— பற்றும்படியான்
 சள்— மஞ்சளை
 — திருமேனியில் பூசிக்கொண்டு
 யில்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
 வைமாரோடு— பெண்களோடே
 இல்— தன்னை உபேசுதித்து வினாயா
 கிறவர்களுடைய மணற்கொட்டகங்களை
 தத்து— திருவடியாலழித்து
 சும்— எவ்விடங்களிலும்
 ம செய்து— இப்படிப்பட்ட தீம்புகளைச்
 செய்து

திரியாமே — திரிபாதபடி
 கன்று — கன்றுகளுடைய
 துளி உடை — துளிகளாலே வ்யாப்த
 வேடர் — வேடர்திரிகிற
 கள்ளிடை — காட்டிலே
 கன்றன் பின் — கன்றுகளின் பின்னே
 என் பின்னைய — என்னுடைய கண்
 எற்றுக்கு — எதுக்காக
 போக்கினேன் — போகவிட்டேன்?
 எல்லே! பாவமே.

வ்யா. இரண்டாம்பட்டு. பற்றுமஞ்சள்பூசி. ஊர்ப் பெண்கள் தங்களுக்கு
 க்கு மஞ்சள் அரைத்தால்தீபம் பற்பார்ப்பது இவனுடம்பிலேயாப்த்து ஒருத்தர் இ
 த்திலே ஒருத்தரிடமுகாதே தனித்தனியேயிழுக்கி, பற்றுமபார்க்கையாலே திருமேன
 மஞ்சள் பூசினாற்போலே யிருக்குமாய்த்து. அக்கைப்பற்ற “ பற்றுமஞ்சள்பூசி
 ன். ” பாடியில்—பாவைமாரோடு. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிற்றில்
 தன்னை உபேசுதித்திருந்து வினாயாடுகிறவர்களுடைய கொட்டகங்களை யழித்து.
 ம்செய்து திரியாமே. இப்புடைகளிலே எங்கும் தீம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக
 திரியக்கண்டிருக்கையோலே காணும் இவன்தானாகப்பது. கற்றுத்தாளியுடை
 றிடை. முன்வருகிறவர்களைத் தெரிபாதபடி கன்றுகள் லுடைய துளியாலே வ்யாப
 டிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே கன்றின் பின் எற்றுக்கென்பிள
 க்கினேன். புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஓடித்திரியப்பன்
 றுகளின் பின்னே என்னப் பரபொஜுத்துக்காக என்பின்னையப் போகவிட்டேன்.
 மே. பூர்வவத்.

நல்ல வாய் சொல்கிறார் — சொல்லத்தக்க பூர்த்தியை
யடைபவரான பெண்களோடே

பொன் — அழகிய

மணி — கனத்தவர்போன்ற

மேனி — திருமேனியானது

சாந்திரமும் — பாதித்திரமும்

பழுதி ஆக — பழுதிசிலனைந்து

திரிடாமே — திரியாதபடி

கல் — மலைபான

மணி நின்று அதி

யழைக்கிற

பிடுகிற த்

பெழும்பு

கான் அதரிடை

கன்றின் பின்

போக்கினேன்

வள்ள. மூன்றாம்பாட்டு. நன்மணியரித்யாதி. நல்லாதற்கள்கள்
கனவையுடையராய், ஜாத்தியுசிதமான குணபூர்த்தியையுடையரான பெ
ண்ணொன்றிக்குகை காடோறும். பொன்னித்யாதி. அழகிய நீலரத்த
மேனி அவர்களோடு இப்புகொள்ளுகைபாலே புழுதியாடித் தி
மாய்ப்ப பெண்கடோறும் திரிபக்காண்பதிலும் இப்படி புழுதியாடித்
காணும் இவள்தானாகத்திருப்பது. கன்மணியரித்யாதி. “கன்
வண்ண வகை” என்கிறபடியே மலைமேல் காடுகளிலே க
ஜாத்தியுசிதமாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற த்வநியாலும், அவை
யும். அக்குண்டான மலைபானது மணிநவநிபோலே நின்று பாதி
டுவழியிலே கன்றின்பின்னே. என் மணிவண்ணனைப் போக்கிலே
கண்டவாறே வெருண்டோடுகிற கன்றுகளின்பின்னே, எனக்கருப
ன்ற வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே.

மூ.—வண்ணக்கருங்குழன் மாதர்வந்தலர்தூற்றிப்
பண்ணிப்பலசேய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்
எண்ணற்கரியானைப் போக்கினே எல்லேபாவமே

பென்று பரிகணிக்க வொண்ணாதபடியான தீம்புகளைச் செய்து இவ்வுடையாக. அலர்தூற்றுகையும் இவனிப்படி செய்கையுந்தானே ரஸமாயிருக்கிறவருக்கு. கண்ணுக்கினியாக. தீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலும்கவ்வொண்ணாதபடி தர்ஷடிப் ரிபலு யிருக்குமவனை. எண்ணற்கரியானபெறப்பார்ப்பார்க்கு கிணக்கைக்கும் அரியனாவனை. கானதரிடைக்கள்ளேன். இப்படி தூர்லபனவனைக் காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்னே எல்லேபாவமே.

...

...

...

...

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனாய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கோடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தேய்வத்திலேவனைப் போக்கினே நெல்லேபாவமே.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— நிர்வாஹகனவனை
அ அ இடம்— மச்சு, மாளிகை முதலான
அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— வகார்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப்
பெண்களுக்கு
அணுக்கனாய்— அந்தரங்கனாய்
கோவ்வை கனி— கோவைக்கனி மீயாடொத்த
வாய்— திருவதரத்தை

கொடுத்து — அவர்க
கூழமை செய்யாமே—
எவ்வும்— பயங்கரமாக
சிலை } வில்லைக் கையிடு
உடை }
வேடர்— வேடர் திரிக
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கி
பாவமே

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மாளிகை
லான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு.

யோஜனைக்கு எவ்வும் என்கிறவிடத்தில் வகைவொற்று, சீழிலடிகளுக்கூட யாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி யிருந்துள்ள சிலைப்பாடிடையாக்கிற காட்டிடத்திலே. கன்றின்பின் தேய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன். கன்றுகளின்பின்னே தேவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போக்கிட்டேன்.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணைய் விழுங்கிப்போய்
படிறுபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிறுபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினே னெல்லேபாவே

பதவுரை.

வெண்ணைய்— வெண்ணையை

மிடறு— கழுத்திலே

மெழுமெழுத்து ஓட— (உறுத்தாமல்)

மெழுமெழுத்து உள்ளே யோடுப்படி

விழுங்கி— அழுது செய்து

போய்— புறம்பு போய்

பல— அளவற்ற

படிறு—தீம்புகளை

செய்து— செய்து

இ பாடி எங்கும்— இச்சேரிபெங்கும்

திரியாமே— திரியாத

பல கடிறு— பல காடி

திரி— திரியா நின்று

கான் அதரிடை— கா

கன்றின் பின்— கன்

இடற— தட்டித் திரிய

என் பிள்ளையை — என்

போக்கினேன் என்

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணைய் வ
தால் - வெண்ணைய் விழுங்கும்போதை அநாயாஸம் சொல்லுகிறது.

பூபாதிகள் அழுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே

மெள்ள மிடற்றுக்குக்கீழே யிழிச்சவேணுமிதே; அங்ஙனன்றிக்கே,

ணைய் தடங்கையா விழுங்கிப் ” என்றும், “ தடாநிறைந்த வெள்ளி

வெண்ணையை வாரிவிடங்கிட்டு ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்

வைகளைப் பற்றிக் கீழிப்பது, கிற்றில்களை யழிப்பது, “தொட்டுதைத்
 னாப்பற்றி மெப்பிண்க் கிட்டக்கால்” என்கிறபடியே அவர்களோடே
 மெப்பிண்க் கிவதாய்ச் செல்லும் வப்பாரங்களுக்கு ஓவதில்லை.
 உவை அவாச்சமுமாய் அணங்கியேயமுமா யிருக்கையாலேயிறே “
 “பல” என்றும் இவள் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படி செய்து. இ
 யோமே. ஓரகமிரண்டகத்தா வன்றிக்கே, ஒருதெரு இரண்டுதெருவாவ
 லகூதம் குடிபாய் ஒருகோல் ஒருமனையான் இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும்
 யாக. “அஞ்சவிரப்பான் சோதைபாணுட விட்டிட்டிருக்கும்” என்கிறபடி
 செய்பாதின்றால் பயப்பட நிமியாதே “சமுடைய பிள்ளையும் ஸம்த
 யப்பிறற்றேறும்” என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவனிறே.
 படி. இயிராதபடி போகவிட்டேனென்று கலைக்கிறது.

கடிறுபலதீரி. களிறுகள் பலவும் திரிகிற. “கெளிறு” என்கிற
 கடிறு” என்றுமேபோலே, களிறு என்கிற வித்தை, “கடிறு” என்கிற
 ளன்” என்று டகாத்துக்கு வகாமாகச் சொல்லுகிறப்போலே, களிறு
 வகாத்துக்கு டகாமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வெ
 டானைகள் ஆனைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழவிட்டுக் கொல்லும்” எ
 ளுகிறாள். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே. அதாவது- கிற்றடிப்ப
 வாய் வலவாய்ப்போக இடமற்றிருக்குமிறே. கன்றின்பின். அதிலும்
 போய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே நுழைந்து போகா
 பிண்ணை திரியவேணும். இடறவேன்பிள்ளையைப் போக்கினேன். இப்
 படியாக ஸ்குமாரான் வென்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லேபா

மூ.—வள்ளிறுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்துற்றிடத்

துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே

களள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்

புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினேனெல்லே பாவமே

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. வள்ளியித்பாதி. வள்ளி-கொடி. கொடி இடையையுடையான பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன் செல்லிப் பழிதூற்ற. உளைய விளையாடினால் பழிதூற்றி திராக்கரிதிற. துழரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்கள் வந்து பழிதூற்றுகின்றால் ஒருசமயம் இது தன்னையே தனக்கேற்றமாகக்கொண்டு கர்வித்து, குழங்கன் றுகள் மாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துள்ளிக்கொண்டு விடுகாதித்த பிள்ளைகளான தோழன்மாபோலே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குதல் றின்பின். அநாவர்ஷடியாலும் பசுமைமாறாத கள்ளியானது நிலவெம்மை பசுமையழிந்து உலரும்படி அதுவுன்னமான காட்டுவழியிலே கன்றுகனி தலைவனைப்போக்கினேன். பெரிய திருவடிக்கு நாயகனப் அவன் மேற்கு மதொழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கினேன்.

மூ.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் என்னிளங்கோங்கை யமுதமூட்டி ன் யெடுத்தியான் பொன்னடிநோவப்புலரியே கானிற்கன்றின்பின் என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேனெல்லே பாவம்

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் —	பன்னிரண்டு	கூட்டி எடுத்து—	ஊ
	மாஸம்	என்—	எனக்கு
வயிற்றில் கொண்ட—	(பிள்ளைக்கு நலுக் கம் வாராமல்) வயிற்றிலே வைத்து	இள சிங்கத்தை—	இள
	நோக்கின	பொன்—	ஸ்குமார
அப்பாங்கினால்—	மிகப்பாங்காக நடத்திப்	அடி—	திருவடிகள்
	போந்த ஸ்வேஹத்தாலே	நோவ—	கொட்டியபடி
யான்—	தாயான நான்	புலரி—	விடியிற் கால
என்—	என்னுடைய	கானில்—	காட்டிலே
இள—	குழைந்திருக்கிற	கன்றின் பின்—	கன்ற

கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறார். இப்படி ஸ்ரீரத்னா ரியான வெண்ணுன
பாலையூட்டி யானெடுத்தது. பின்னை முழுசி முலை செருந்தகாலத்தில் “வரசு
க்கையன்றிக் கே, குழைந்திருக்கும்படி உபப்பற்ற “ இராமலை” என்கிற
தமென்சையாலே- முலைப்பாலென்கிறது. ஊட்டி பெய்த்தபாலென்றது-
ஒக்கலையிலெடுத்ததுக்கொண்டு திரிந்து வளர்த்து வைத்தேனென்கை. போ
ரியேகாணிற் கன்றின்பின். *தன்போதுகொண்ட தன்சு “செருந்தி” என
தம் மருதுவாய் ஸ்பர்ஹனியமான திருவடிகள் கடிதஸ்தலத்திலே நடக்கை
நோம்படியாக, சிறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயே
பின்னை, என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன். என்னுடைய பின்னைபா
வளர்க்கையாலே விஜயமக்கன்றுபோலே செருக்கித்திரித்தவனைப்
எல்லேபாவ மே.

மு.—குடையுஞ்செருப்புங் கோடாதே தாமோதரனை
உடையுங்கடியெனவென்று வெம்பற்றுகளுடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவக கன்றின்பின்
கோடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பா

பதவுரை.

குடையும்.— (வெப்பிலுக்கு ரக்ஷகமான)

குடையையும்

செருப்பும்.— (நிலிவம்மை முதலிய வற்
றுக்கு ரக்ஷகமான) செருப்பையும்

கோடாதே— கோடாமல்

தாமோதரனை— வாயிற்றில் சுயிற்றுந்தட்டும்
பையுடையவனுன் கண்ணனை

நான்— தாயான நான்

உடையும்.— (ஸூரியன் வெப்பத்தாலே)

கடியன— கடியனவாய்

உன்னு— காலிலே உறு

வெம்— கால் வைக்க முது

பரந்தர் உடை— பருக்கா

கடிய வெம்— அதுபுஷ்ட

கானிடை— காட்டிலே

கால் அடி நோவ— உள்ள

கன்றின் பின்— கன்றுக்

கோடியேன்— கடிநபர்கா

பு.—என்றுமென்க்கினியர்களை யெம்மணிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினே நென்றசோதைகழறிய
பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. 10.

பதவுரை.

என்றும்— “எப்போதும்
எனக்கு— தாபான எனக்கு
இனியானே— பரியனாய்
என்— எனக்கு அதுபவிக்கலாட்படியான
மணி வண்ணனை— நிரதநம்போன்ற வடி
வையுடையனவனை
கன்றின் பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்— காட்டில் போகவிட்டேன்”
என்று— என்று
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டி
கழறிய— மனம் வருந்திச் சொன்ன சொ
லல்ல
பொன்— பொன்னாலே செய்யப்பட்டதாய்

திசுழ்— துளியிடை நின்று
மாடம்— மாடங்களைபுடை
புதுவையர்— திருப்புதுவையர்
கோன்— கிர்வாற்றகாண்
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச் செய்த
இன்— போக்யமயிருந்து
தமிழ் மலை— தமிழ்த்
வல்லவர்க்கு— ஓதவல்லவ
இடர்— துக்க மென்பது
இல்லை— இல்லாமற் போ

வ்யா. என்று மெனக்கினியர்களை. இப்போது செய்கையன்றிக்கே,
திலும் எனக்கு ஈஸாவஹனாவனை. என்மணிவண்ணனை. எனக்கு அது
சுதநம்போன்ற வடிவையுடையவனை. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றசோதை
தறியாதே கன்றுகளின்பின் போகவிட்டேன்” என்று யசோதைப்பிராட்டி
ச்சொன்னதை. பொன்றிகழ்மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்
பட்டு விளங்குகின்றதுள்ள மாடங்களைபுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி ஸுள்ளார்
சான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த. இன்றமிழ்தயாதி. சப்தார்த்தங்கள்

மூன்றும்பத்து, மூன்றாம் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப் பரவிவசம்.

அ. ஜாத்புசித தர்மமாகையிலே பவனைக் கன்றுகள் மேய்க்கப் போகவிட்ட ய
ப்பிராட்டி, அவன் போனவருந்தாம் தக்கிச் சீலையா ஸ்ரீயாய்க்கொண்டு, அவன்
றபோது செய்யும் சீலாசேஷியுதக்களை யெல்லாம் சொல்லி, இப்படிசெய்து திரிய
னை ஏதுக்காகப் போகவிட்டேன் என்றும், அவனுடைய பார்த்தவந்தையும் போகி
ன் கொடுமைகளையு மதுஸந்தித்து, இப்படி ஸாக்ருமாரணவிவனை இத்தக்கொடிய
ல கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டேன் என்றும் கீலைக்குதுச் சொன்ன பரகரங்
மம் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யதுபலித்தாராய் கின்றார்; கன்றுகளை
து டீண்டு வருகிறபோது அவன் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும்
த்தையும் கண்டு பிரிதையாய், தானதுபலித்துப் பலர்க்கு மலழத்துக்காட்டி, சீ
ல என்னைப்போல் பின்னேபெற்று சீலையென்பது; நான் வாழ்வாயுதந்து, உன்னைக்
மய்க்கப் போகவிட்டேன், என்னைப்போலே கடிருசித்தையா விருப்பாரொருந் திரி
யன்பது; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் கற்றுத்துவிரிபா யிருக்கிறானான், ந
வை சேமித்துவைத்தேன், நீராடி யமுதுசெய்யென்பது; குடையும் கெடுப்பும் கெ
பாலே திருவடிகளும் வெதும்பித்திருக்கண்களும் சிவந்து திருமேனியுமவசுடலை ய
யகான் என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொ
ன்று, “கண்ணு நீ நானாத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய் திக்கேயி
னுமதளவாக வவன் செய்யுமவையும் தவிருமவையும் கற்பித்த யாசரங்களை மெல்
வஸ்தாபநராப்பக்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமாதிகையத்தாலே தாமுமவனைக்குறித்து
பேபேசி, அந்த ரஸத்தை யதுபவிக்கோர் - இத்திருமொழியில்.

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா தோருகாது சொன்றிழைற்றோன்றிப்பூக்

கோலப்பிணைக்கச்சங் கூறையுடையங் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்
காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேலுத்தைவந்து காணீர்
ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றருமில்லை. க.

வேடத்தை— வெஷத்தை

வந்து காணீர்— வந்து பாருங்கள்;

நங்கை மீர்— ஒன்றுலும் குழைவில்லாத
பெண்டிற்காள்!

ஞாலத்து— பூமண்டலத்திலே

புத்தாணை— பிள்ளையை

பெற்றார்— பெற்றவர்களு

நானே — (“ நல்லபிள்ளை” என்று சொல்லத்தக்க

மற்று ஆறும் இல்லை— வே

வ்யா. முதற்பாட்டு. சீலையித்யாதி. ஒருகாதிலே சீலைக்குதம்பை
சிவந்திறத்தையுடைய மேல்நோன்றிப்பூ. இரண்டோதிலும் சீலைக்குதம்பை
அதிலே ஒருகாதுலத்தைக் கழற்றிப்போகட்டுச் செங்காந்தல்பூவை யிட்ட
வைத்து. கோலப்பணைக் கச்சங்குடையுடையும். திருமேனிக்குத் தரு
பரிவட்டமும், அதுநூலாதபடி அதின்மேலேசாத்தின தர்சநீயமாய்ப் பெ
ருளீர்முத்தின் கோடாலமும். குளிரந்தமுத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறை
ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறதிது “ ருசுயொருசுடி ” என்க
“ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடந்தா
பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர். “ காணி ” எ
பேராகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை
த்து அவற்றை முன்நடக்கவிட்டு தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற
னுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிகோள். “ சீலைக்குதம்பை ” இதய
வொப்பணையையிறே “ இங்கு வேஷம் ” என்கிறது. காணீரென்கிறது —
யோஜகம் பெறுபுபுவந்து காணுங்கோனென்கை. ஞாலத்தித்யாதி. ய
குணபூர்த்தி யு... வர்களோ! லோகத்தில் புத்தாணைப்பெற்றவர்களில் “
வள் ” என்று செல்லத்தக்கீகன் நானே, மற்றொருவருமில்லை. “ என்
றான் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையான் ” என்று கொண்டாடப்
யொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை.

அ. இரண்டாட்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்
வந்து காணீர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடி
ரத்தையும் தானதுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டினாயிறே சீட்டுகின்றது; இ

பொழில்— சோலைகளையு முடைத்தாய்,
 லா விரி— காவேரி நதியோடு கூடி
 தென்— தென் திசைக்குப் பாதானபான்
 ஆரங்கம்— திருவரங்கத்திலே
 என்னிய— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
 சூர்— கல்பாண குணயுக்தனாய்
 மதுகுதன— மதுவை நிரஸித்தவனாய்
 கேசவா— அழகிய மயிர்முடியை யுடைய
 வனுவனே!
 பாவிபேன்— பாவியான நான்
 வாழ்வு— நம்துடிக்கேற்ற கன்றுமேய்க்கை
 முதலியவாழ்வை
 உகந்து— விருந்தி
 உன்னை— இவ்வலைச்சலுக்காளல்லாத உன்னை

சிறு காலே— விடிவோ
 ஊட்டி— உண் பித்து
 இள கன்று— இளங்
 மேய்க்க— மேய்க்கை
 ஒருப்படுத்தேன் —
 என்னில்— (இங்ஙனே
 திருந்த)
 மனம் வலிபான்— நெஞ்
 ஒரு பெண்— ஒரு பெ
 இல்லை— இவ்வுலகத்தி
 என் குட்டினே— என்
 முத்தம் தா— முத்தம்
 என்று அணைத்து உகந்

வ்யா. கன்னியித்யாதி. அழிவில்லாததாய் அகிலஐநமநோஹரம
 ஞாந்தபடிபாண பெருமையை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதிர்களாலே
 வஸந்தபாண திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான காவ
 யோடுகூடித் தெற்குத்திக்குக்குப் பாதானமாயிருந்துள்ள திருவரங்கம் தி
 ருநம் வந்தடிவனங்கூம்படி நித்பலாஸம்பண்ணுகிற ஸௌசீல்யகுணம
 விரோதிகளை மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் போகடுமவனாய்,
 பாவியமாய்ப்படி பச்சல்தமான திருக்குழலையுடையனாயிருக்கிறவனே. பா
 லுன்னுடைய வருமை பெருமையும் ஸௌகுமார்யமும்பரியாத பாபியான
 மாதுஷ்டாநமாகிற வாழ்வையுகந்து. உன்னை. இவ்வலைச்சலுக்கெல்லாம்
 இளங்கன்று மேய்க்க. அள்ளியுண்ணவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்து
 ண்டெம்படிபாண இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. சிறுகாலேயுட்டி
 அவைமேய்க்கப் போய்காலான விடிவோறே “ மீன வருமளவும் உன்
 னும் ” என்று ஊட்டி அவற்றின்மின்னே போகவிட்டேன். என்னில்

* காரகோடல் பூ- மயிரி காரதல பூக்கண்
சூடி— திருமுடியில் சூட்டிக் கொண்டு
வருகின்ற— வருகிற
தாமோதர— தாமோதரனே!

உன்— உன்னுடைய
உடம்பு— திருமேனியடங்கலும்
கன்று— கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட
தூளிகாண்— தூளிப்படிந்து கிடக்கிறது
காண்;

மயில் பேடை— பெண்மயில் போன்ற
சாயல்— சாயலையுடைய
பின்னை— நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

மணாள— வலன்
நீராட்டு— நீராடு
அமைத்து வைத்தே
ஆடி— நீராடி
அழுதுசெய்— அழுது
உன்னோடுமேன—
உண்பான்— உன்
அப்பனும்— உன்
உண்டிலன்— இ
தாட்டும் செயல்
எ

* கார்— கறு

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. காடுகளுடேபோய். கன்றுகளுக்குப்
விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், ஒன்றுபோடு
ப்பட்டிருந்துள்ள காடுகளுக்குள்ளேபோய். கன்றுகள்மேய்த்து மற
த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னேயோ
வருகின்ற. அவை வயிறுநிறைய மேய்ந்து ஊசைநோக்கி மடங்கி
கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநிற்கிற.
க்கு நியாமயனாயிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறான் - மேலும் தா
க்காக. கிறுத்துளிகாணன்னுடம்பு. கன்றுகளினுடைய திரளுக்கு
அந்த தூளி யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனியை
பின்னைமணாள. மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நற்பின்னைய
வனே. இத்தால் - ஜாதுபிசுத தர்மாநுஷ்டான்த்தால்வந்த தூளி
ரதந்திலேயேறின வார்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினி
க்கபிமதையான நற்பின்னை யோட்டைக்கலவிக்குறுப்பாகக் குளிக்க
ஸூசிப்பிக்கிறான். நீராட்டமைத்துவைத்தேன். நீராடுகைக்கு
த்தேன். அதாவது - * எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு வருகையா
நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிதே. ஆடியமுதுசெய்.

[illegible]

வெய்யா. கான்.காப்பாபாதி. கடிபித்தாதி. பரிமளப்பசுரமான பொழில்களை
அழகுபாடியிருந்துள்ள திருவடிகளிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே. கரும்பொ
க. கிழங்கைப் புனைந்தாயி, செஞ்சுக்காலை எதிரேபொருது ஸ்ஸைதத்திலே திரிபு
பரிலே, திருவாய்ப்பாடியை மூலையடியே நடத்தி, மேனாணிப்புத் தேவாற்றந்
“பாடியேவந்தேதா காதேறு” என்னைக்காவதிறை. நீ யுதக்குறித்தாயி. நீ
பாள் வந்ததவாணாணான குடைபுழம், கண்ட காதி பரிதாசகமான திருவாழ்கி
கோபையதந்து மீளிக்கைகக்கும், அழகுக்கைக்கு முறுப்பாக ஆதுகைக்கு லா
பம் துறவிக்கச்செய்தே இவற்றைவாங்கிக்கொள்ளாதே, கன்றுகள் மீளக்கைபி
றத்தாலே போனவனே. கடியவெங்காணிடைக் கன்றின் பின்போன, மிகவுழம்
மத்தான காடியிலே கன்றுகள் போனவிடமெங்கும்துடர்ந்துபோன. சிறு
மலவடியும் வெதுப்பி. சிறுபிள்ளையான உன்னுடைய சிவந்தகாமலம்போன்ற
பொதித்து. கொங்காவையடிவென்னைகாடியிலே- திருவாடியுள்ளிடைய மென்மை
சுவாழ்ந்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படியிருக்கிற திருவாடிகள் குடைபுழம் செரு
க. கடியவெங்காணிலே திரிந்தால் வெதுப்பச்சொல்லவேண்டாதிதே. உன்
மலவடியிலே கின்றவின் கின்றவின் கின்றவின் கின்றவின் கின்றவின்

கொண்டி — கொண்டுவிட்டு
 போன் — தொடர்ந்து போன்
 குறுகுடன் — குறுப்பிள்ளையா
 செங்கமலம் — செந்தாமரைப்பூப் போ
 அடியும் — திருவடி களும்
 வெதும்பி — கொதித்து
 உன் — உன்னுடைய
 கண்கள் — கண்களும்
 சிவந்த ஆம் — சிவந்த தாள்
 அலைநீரிடம் — இளைத்தாள்;
 நீ என் பிரான் — நீ என் நாயகன்
 என்று மனம் தவிர்த்து பொல்லு

என்றது. எனவே சனாநிந்தா வெளியுள்ளது.

மாலை— ஸர்வலோகியா
 சிறு ஆடையும் — உன்
 தகுதியான தி
 ரிறு— உன் கைக்கடங்க
 பத்திரமும் இவை— வி
 கட்டிலின் மேல்— கட்டி
 வைத்து போய்— வைத்து
 கன்று— கன்றுகள் மே
 ஆயிரோடு— இடைப
 நீ— நீ
 கன்றுகள் மேய்த்து— கன்
 உடன் கலந்து— அனர்களை
 வந்தாய் போலும்— வந்த
 என்று உகத்தி

உமா. கீர்தாம்பாட்டி, பற்றாரியாதி. (க) “ 82 பூராணாஹிவாஸ
 பத்யே உனக்கு ப்ராணபூதான பாண்டவர்களை நலிகையாலே (உ) “ உ
 த்வம் ” என்னும்படி உனக்கு சத்ருக்களான தூர்யோதனாநிகள் (ஈ) “
 யாத்ராஷ்டிராணாம் ஹ்யுபயாதி வுஜாயசு ” என்கிறபடியே இதிலு
 கெட்டி நெங்கும்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்ப
 துதி, புத்தொர்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்குத்தோற்ற நின்றவனே
 சிங்கமே. எனக்குபல்யனப் “ தன்னேராபிரம் பின்னாகள் ” என்கிற நி
 டே விட்டற்கன்றுபோலே மேனாணிப்புத்தோற்ற வினாயாடித் திரிசிறுவனே
 ப்ரதிகூலகரணமும் அதுகூல சகலணமும் கண்டால் (ச) “ ஹத்யாரம்
 என்கிறபடியே, உகத்தனைக்கும் ஸ்ரீஹநகராஜன் திருமுகத்தை வல்லபு

மு.—அஞ்சுடரூழி யுன்கையகத்தேந்து மழகாரீபொய்கையுக்
 நஞ்சுமிழ்நாசத்தினோடு பிணங்கவுநானுயிர் வாழ்க்திருந் தேன்
 என்செய்பவென்னை வயிறுமறுக்கினு யெருமொரச்சரிநிலை
 கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பனவேசெய்தாய் காயாம்பூவண்ணங்

பதவுரை.

அம் சுடர்— அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய
 ஆழி— திருவாழியை
 உன்— உன்னுடைய
 கையகத்து— திருக்கையிலே
 எந்நும்— எங்குக் கொண்டிருக்கிற
 அழகா— அழகையுடையவனே!
 நீ— நீ
 பொய்கை— நச்சப் பொய்கையிலே
 புக்கு— அவகாணித்து
 நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை உமிழா நின்ற
 நாகத்தினோடு— காளிபநாகத்தோடு
 பிணங்கவும்— போர் செய்தபோதும்
 நான்— தாயான நான்
 உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்— பரானனை தரி
 த்திருந்தேன்;

என்னை— என்னை
 என் செய்ப— எதுக்கா
 வாயிறு மறுக்கினும்— வாயிறு
 ஏனம்— ஏன்
 இன் அச்சம்— இருப்பது
 இல்லை— உணக்கில்லை;
 காயாம்பூ— காயாமலர்
 வண்ணம்— சிறத்தை
 கொண்டாய்— உடையவ
 கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
 மனத்துக்கு— மகஸ்ஸை
 உகப்பனவே— பரிபமான
 செய்தாய்— செய்து போ

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. அஞ்சுடரித்யாதி. உன் திருமேனி நிறத்து
 அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழியை, வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி
 படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவ
 புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது, கைகிற்கும் பரிசுமுண்டாயிருக்க, இயற்
 போலே நீ உன்னுடைய மார்த்தவத்தைப் பராமல் நச்சப்பொய்கையிடு
 நஞ்சுமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும் நானுயிர்வாழ்க்திருந்தேன். கஞ்சாக்தாதி

மூ.—பன்றியுமாமைபு மீனமுமாகிய பார்த்துடல்வண்ணு வுன்மேல்

கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரர் தம்மைச்

சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தாய் போ

என்றுமென் பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களாங்கு மான

பதவுரை.

பன்றியும்— வராஹாவதாரமும்

ஆமையும்— கூர்மாவதாரமும்

மீனமும் ஆகிய— மதஸ்யாவதாரமும் செய்

தருவினவனுய்

பாற் கடல்—கரீரஸமுத்தரம் போன்ற

வண்ண— திருநிறத்தை யுடையவனை!

உன் மேல்— உன்னை நலிவதாக

கன்றின் உரு ஆக— கன்றின் வடிவையு

டையராய்க் கொண்டு

மேய்— கன்றுகள் மேய்கிற

புலத்து— நிலத்திலே

வந்த— வந்து கலந்து நின்ற

களளம்— கர்த்திரிமச் செயல்களைமுடைய

அசுரர் தம்மை— அஸுரர்களை

சென்று — அவர்கள்

‘அஸுரர்’

சிறு கைகளாலே— சி

பிடித்து — கன்றுப்

விள— ஆஸுரமான

கூய்— காயுதிரும்படி

எறிந்தாய் போலும்—

என் பிள்ளைக்கு— என்

தீமைகள்— தீம்புகளை

செய்வார்கள்— செய்யக்

என்றும்— எப்போது

அங்ஙனம் ஆவர்கள்—

என்று கைநெறித்துச் சி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பன்றியுமாமைபுமீனமுமாகிய. பூம்புத்தரண

மும், மந்தராதாரமான கூர்மமும், ப்ளாயப்தஸகமான மதஸ்யமுமான.

திவ்யஸம்ஸ்த்தாரத்தையழியமாறி திரியக்ஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்ர

ளின நீர்மைபைச் சொல்லுகிறது. வராஹாவதாரத்தை முற்படச்சொல்லி

உன்மேலித்யாதி. இப்படி ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகாராக்ஷதனுன் உ
 நீமேயக்கிற கன்றுகளுக்கும்னோ தத்துல்பயமான வடிவைக்கொண்டு அ
 திலேவந்து கலந்துகின்ற காத்ரிமரான ஆஸுரத்தங்களை. சென்றுபிடித்துக்
 ஆவர்கள்சேஷடித விசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்கங்களாலே
 யெறிந்தாய்போலும். ஆஸுரமாய் உன்னையவிவதாக நின்றவிளாவினுடை
 வாசைப்போலே, தூக்கியெடுத்தெறிந்து இரண்டுதலைபையும் முடித்துப்ப
 கான்றவாறே “எறிந்தேன்காண்” என்று சொல்லிநித்த; என்முதய
 பின்னைக்குத் தீமைசெய்வதாகக் கோலினவர்கள் என்றும் அப்படியாய்ப்
 நெஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகிறார். அங்ஙனமாவர்களுண்டு அப்ப
 டையடியாய், அவ்விளவும் கன்றும்போலே நசித்துப்போவர்களைப்படி.

மூ:—கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவலர்ந்திறந்து
 காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிருங் கலந்துடனுண்டாய் போலும்
 ஊட்டமுதலிலே னுன்றன்னைக்கொண் டொருபோது மென்
 வாட்டமிலாய்புகழ் வாசுதேவரவுன்னை யஞ்சுவனின் றுதொ

புதுவுரை.

கேசவா— கேசவனே!

கேட்டு அறியாதன— இதற்குமுன் உன்
 திறத்தில் கேட்டறியாத வற்றையெல்லாம்
 கேட்கின்றேன்— இப்போது கேளாநின்
 றேன்;

கோவலர்— இடையர்கள்

இந்திரற்கு— இந்தரனுக்காக

காட்டிய— அனுப்பின

சோறும்— சோற்றையும்

கறியும்— அதற்குத்தக்க கறியையும்

தாபிரும்— தாபிரையும்

ஊட்ட— காந்தோறும் உ

முதல் இலேன்— வகம்

உன்றன்னை கொண்டு—

ஒரு போதும்— ஒரு வேளை

எனக்கு— எனக்கு

அரிது— ஆற்றவரிது;

வாட்டம் இலா— எப்போ

புகழ்— புகழையுடைய

வாசுதேவா— வஸுதே

கெட்காப்பதாயினும் சகலசமாயிருக்கிற விம்மலைக்கிறிங்கோள் ” என்று
யிசைத்து, (1) “ மதா வயபுடு நாவூ ” என்று ஒருபுதுவடிவைத்
தவ்வாறெழுத்துச் சொக்கலந்து ஒன்றொழியாமல் சீயே புஜித்துவிட்ட
நல்லன பண்டிகாரால் புதப்பெய்த வதனையெல்லாம் - போயிருந்தன்கெ
மென் மகனின் மகராப் - மாயனதனையெல்லாம்முற்றவாரி வளைத்து
பலரும் வந்து சொல்லுகின்றார்கள், “ அப்படி செய்தாயோதான் ”
கின்றவாறே ஊட்டமுதலிலே னுண்ணனைக்கண்டொருபோது மென
அதாவது - இப்படியுண்ண வல்லவருக்கு நான்தோறு மிப்படியுட்ட
னல்லேன்; இப்படியிருக்கிற வுண்ணக்கொண்டு ஒருபோது மென
வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா. தூதகாலும் வாட்டமின்றிக்கே நிற்ப
யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புத்தனை, இப்படிக்கொத்த வ்யாப
க்கு ஒருவாட்டம் வாயாதொழிபவேனுமென்று கருத்து. உன்னைய
இப்படிப்பட்ட அதிமாதுவதவததச்செய்த வுண்ணக்குறித்து, இன்
கேசுரப், உன்புதழுக்கு வாட்டம் வாப்புருகிறதோவென்று, கேட்டறி
துடக்கமாக நானஞ்சாகின்றே என்கிறார்.

மூ.—திண்ணாலெண் சக்குடையாய் திருநாட்டிருவோண மின்
பண்ணைர்மொழியாரைக் கூவிமுனையட்டிப் பல்லாண்டு
கண்ணுலஞ்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசியு மாக்கிவைத்தே
கண்ணு நீ நானைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் பொகைல் கிகா

பதவுரை.

திண் ஆர்— பரதிகூல சீரணத்தில் நிலை
பேராமல் கின்று முழங்கும் திண்ணைப
யுடைத்தாய்

வேண்— வெண்ணையை யுடைத்தான
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜக்யத்தை
உடையாய்— திருக்கையி லுடையவனே!

கண்ணுலம்— திருக்க
செய்ய— திருவோண

கறியும்— கறியமுது
அரிசியும்— அமுது
கலக்ககாக்கி லுலக்கி

பாபாஞ்சசன்னியம்” என்கிறபடியே ப்ரதிகூலதிரஸநத்தில், நிலைபேராய்
 வரும் சிண்ணையை யுடைத்தாய் “பாலன்னவண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியம்”
 ய திருவிண்ணி நிறத்துக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு அதுகூலர்க்கறுபாவ்யமான வெ
 டைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையவனே. திருநாள் திருவோணம்
 நீ நிறந்த திருநகர்தரமான திருவேலாணம் இற்றைக்கேழாநாள். முன்னித்யாதி
 ல அதுக்குடலாக முன்னே பண்ணோடேகடின அழகிய மொழியையுடைய
 தத்தித் திருமீனொத்தி மங்கலாசாஸநம் பண்ணுவித்தேன். கண்ணலமித்யாதி
 னைத் திருநகர்தரத்திக்குத் திருக்கல்பாணம் செய்வதாக கறிபமுதுகளும் அரு
 லு செய்த்து பாதுகாந்த மாக்கிவைத்தேன். கண்ண. எனக்குக் கண்ண யுள்ளவ
 ன்தோட்டுக் கவறின்பின்போகேல். “ஜாத்யுதிதமான தர்மம்” என்று கன்றுக
 லபாய் நீ, நானே முதலாகக் கன்றுகறின்பின்னே போகாதேகொள். கோலஞ்செ
 லுபாணதிகளால் வந்த வெரப்பணையை யுடையவனாய்க்கொண்டு அகந்தையிட்டு
 ல இங்கேயிருநென்று அதுவர்த்தந பூர்வகமாக நியமித்துச் சொல்லுகிறான். . .

அ. சிகரத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கூட்டுகிறார்

மூ.-----பற்றிரவல்து லசோதைநல்லாய்ச்சி தன்புத்திரன் கோவிந்தனைக்
 கற்றின மெய்த்துவரக் கண்கேந்தவள் கற்பித்தமாற்ற மெல்லாம்
 சென்றமிலாதவர்வாழ்தரு தேன்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
 கற்றிவைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலினை காண்பார்களே. ம.

பதவுரை.

பற்றி லெவனநிற
 பாய்வின் மெய்த்தை பொத்த
 லு.--- நிறப்பத்தை யுடை யாளாய்
 ரதை--- மெய்தை பொன்னுயர் பெய
 ரை யுடை யாளாய்

உ.கந்து--- மனமகிழ்ந்து
 அவன்--- அவன்
 கற்பித்த--- அவனைக்குறித்து இவ
 யின்னபடி செய்பொன்று க
 மாற்றள்ளல்லாம்சொலவுகளெல்லாவத

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான கர்ஷணனுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்று

கழல்— திருவடி களை
காண்பார்கள்—கண்டறிய

வ்யா. புற்றாழ்க்காது. தன்நிலத்திலே மிடியுற வளருகையா
கொழுப்பையுமுடையதான அரவிலுடைய பணம்போலேயிருக்கிற நி
டையளாய், “யசோதை” என்கிற திருநாமத்தையுடையளாய், புத்ர
த்தையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவன். தன்புத்திரன் கோவிந்த
கோவிந்தனை. இவளுக்குப் புத்ரனாகையாலேயே, கோவிந்தனாகத்தான்
னைனை பென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்டேகூறு. கன்றுகளினும்
ஒன்றொழிபாமல் வயிறுசிறையமேய்த்து, அந்தாலே ஸந்துஷ்டனாய்க்
ப்ரிதையாய். அவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவள் அவனைச்சூறித்து
னபடி செய்” என்று கற்பித்த சொல்லுகளெல்லாவற்றையுள். சேற்றிமித்
நபராய் அதுக்கு அனுகூலரைக் கூட்டியும் பாதிகூலரை கீட்டும் தாமி
ளில் அஸ்திரையிலல்லாதவர்கள் வர்த்திக்கிற தர்சனமாயான பூநிலக்கிப்பு
காண பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த சொல்லான விஷ்ணு. சுற்று-பாடல
பக்கவிலேயப்பலித்து, இதுவினுடான எப்படியையாலே ப்ரிதிப்போரித
வல்லார். கடல்வண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களோ. “காண்பின்னை
ணன்” என்றுகொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனான கர்ஷணன
ர்சமான திருவடிகளைத் தாங்கள்கண்டாற்போலே கண்டறியக்கூடப் பெறுவ

பெரியஜீபர் திருவடிகளைச்சாணம்.

அடிவரவு.—சீலை கர்ணி காடு கடி பற்றா ரஞ்சகப் பன்றி
கேட்டுத் திண்ணார் புற்றுத் தனடி.

அனுகூலம் இவ்வுதாரணம் புணராதன்றி தென்பாரும், அவனைவருகிற
கண்டு, அவன்பக்கல் ஸ்ரேஷ்டத்தாலே தாங்கள் விக்ரததனாய், காண
கார்ப்பொருள், அவன் சேஷபுத்தந்திலே யிறிபட்டு தாங்கள் அநர்யார்ஜ
வாரும், அவன் இத்தெருவே வறுமையில் “எங்கள் பந்தைப் புறித்துக் கொ
ளன்றுவிடாந்து அவனுடைய பவளவாய் முறுவலைக் காண்போம் என்
வைக்கண்டு தாந்தாம் ஈடுபட்டவாயைத் தாய்மரர்க்குச் சொல்லும்படி
மாய், இப்படி அவன்பக்கல் கூழற்றப்பகரத்தை அவர்கயினல்லாருடைய
புடையவாய்க் கொண்டு தாம் அவனைக்குறித்துப்பேசி பரிதராகிறார் -

மூ.—தழைகளும் தொங்கவும் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமையெக்

குழல்களும் கீதமுமாகியெங்கும் கோலிந்தன் வருகின்றகட

மழைகொலோ வருகின்றதேன்று சொல்லி மங்கைமார் சா

றுழைவனார் நிற்பனராகியெங்கு முள்ளம்விட்டுண்மறந்தொழ

பதவுரை.

தழைகளும் தொங்கவும்—தழைபென்றும்,

தொங்கு லென்றுப்பேர் பெற்ற பிவிந்

குடைய

எங்கும் ததும்பி— எங்கும் நிறுத்தி

தண்ணுமை— பந்தக்கங்களுந்

எக்கம்— ஸ்ரேஷ்டத்திரையாபுடைய

மத்தளி— மத்தளியென்றும் வாதாங்களுந்

தாழ் பிவி— பிவினாக்களை நிரூபித்தென்க

ளும்

குழல்களும்— இலைக்குழல், வேய்க்குழல்

முதலான முனரிகளும்

கீதமும்— ஜாதிக்குத்தக்க பாட்டுக்களும்

எங்கும் ஆக— எங்கு நிறையையாய்க்

கட்டம்— கட்டத்தை

கண்டு— பார்த்து

மழை கொல்— “மே

வருகின்றது— தழை

என்று— என்று

மங்கைமார்— யுவதிக

சொல்லி— கனிந்து

சாலகம் வாசல் } ஜா

பற்றி } கொ

துழைவனார்—(வயாபே

மேல்கிமு

நிற்பனர் ஆக— (

வந்

ஒருமங்கனாவர்த்யவிசேஷம். எக்கமாவது- ஏகதந்தரியாய், மத்தனியெ
 லவுமாம். அன்றிக் கே, எக்கமத்தனியென்று = ஒரு பறைவிசேஷமா
 பீலிதாக்கின சிறநமென்னுதல்; பீலிதாழ்ந்த வாத்யமென்னுதல். கு
 மல், வேய்ங்குமல்முதலான குழல்களும் கீதமும். ஜாத்புசிதமான ப
 யெங்கும். எங்கு மிவையேயாய்க்கொண்டு. கோலிந்தன்வருகின்ற கூட
 ணத்துக்கு முடி சூடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தா
 திரனைக்கண்டு. மழைகொலோ வருகின்ற தென்றுசொல்லி மங்ஸைமா
 மோதான் தறைமேலே நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்தீர்கள்
 டனே சொல்லி. சாலகவாகல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கட்டி. நு
 வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக நுழைவாரும், ஜாலகப்
 துவர்க்க பீதியாலும் ஸ்தீர்த்வாபிமாநத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமு
 போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பரக்கவிட்டு. ஊண்மறந்தொழிந்தனரே.
 டார்கள். உணவைநினைக்கும்போது நெஞ்சவேணுமிறே; நெஞ்ச அவ
 ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, “மறந்
 மறந்துவிட்டார்களென்கிறது.

மூ.—வல்லிநுண்ணித முன்னவாடைகொண்டு வசையறத் திருவ
 பல்லிநுண்பற்றாக வுடைவாள்சாத்திப் பனைக்கச்சுந்திப் பல்
 முல்லைநன்னுமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாய் துழாநு
 எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரு மெதிரின்றங்கினவனையிழை

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்

நுண்— நுண்ணியதான

இதழ் அன்ன—இதழ் போல் மர்துவாய்

நிறத்திருக்கிற

ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்

கொண்டு

வசை அற— பழுதற்றிருக்கும்படி [நன்றாக]

நல்— அழகிபதாய்

நறு— பரிமளம் வீசாநிலை

முல்லை மலர்— முல்லைப்

வேங்கை மலர்— வேங்கை

அணிரந்து—தொடுத்ததுச்

பல்— பலரான

அயர்— இடையருடைய

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு, வல்லியித்யபாதி. சுப்பசுவல்லியிது
இதழ்போலே ம்ர்துவாய் நிறத்திருக்கிற பரியட்டத்தைக்கொண்டு.
விரித்துத்து. நன்றாகத்திருவையிலே விரித்துச்சாத்தி. வசையற்றவெ
றுபடி, பரிவட்டம் நன்றானும் உடுக்கவல்லதொரு ஸாமர்த்த்யமுண்
வட்டம்சாத்தினால் (க) “^உபவ^உரய^உப^உவ^உஉ^உதி^உக^உக^உடி^உக^உடி^உ” என்
பூத்தாற்போலையிருக்கை. பல்லியித்யபாதி. பனைக்கச்சுந்தி-பல்லிநு
த்தி. திருவரையிற்சாத்தின பரிவட்டத்துச்சூழாமே முசிவறவிரித்த
பெரியகச்சைக்கிளப்பி-சுவர்க்கிலே நீரந்தரமாகப்பல்லிபற்றிக்கிடந்த
கட்டினதாயிராதே, “^உஹ^உஜம்” என்னலாம்படி திருக்குற்றடைவானே
நடுவே. பலபீலிக்குடைகளின்நடுவே. முல்லையித்யபாதி. ஜாதுசிதமா
பரிமளிதமாய் விகலிதமான முல்லைப்பூவும் வேங்கைப்பூவுமாகிற வி
சாத்தி. பல்லாயர்குழாநடுவே. “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்
டொத்த தரத்தாராய், தன்னை ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கிற புலையு
எல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும். அந்தியம்போதாக ஸ்ரீநந்தகோபர்த
எதிர்நின்றங்கினைவளை யிழவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதுகே
கிடக்கிற திரளானவளையையிழுவாதேதொள்ளுங்கோள். எதுநிறை
க்கையென்றும் இரண்டில்லைபோலே காணும், இனவளையிழவேன்மினே
நின்றவர்களில் இனவளையில் ஒருவளை நோக்கவல்லாரில்லை என்னுமிட

மூ.—சுரிதையுந் தெறிவில்லுஞ் செண்ணுகோலுமேலாடையுந். தோயு
ஒருகையா லொருவன்றன் றோளபூன்றி யாசிறையினகீழ் குறி
வருகையில் வாடியபிள்ளைகண்ணன் மஞ்சளுமேனியும் வடிவங்
அருதேநின்றனொன் பெண்ணேணுக்கிக்கண்டாள துகண்டிவல்லுரோ

பதவுரை.

சுரிதையும்— உடைவாளையும் [உமாயிகா]

தெறி வில்லும்— சுண்டு வில்லையும்

தோளை— நோளை

ஒரு கையால்— ஒரு தி

மஞ்சளும்— பட்டுப்படாத மஞ்சளையும்
மேனியும்— திருமேனியின் சித்தத்தையும்
வடிவும்— அவயவ ஸ்பந்தரூப சோபனையையும்
அருகே— அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றான்— நின்றானா
என் பெண்— என் பெண்ணுனான்
கண்டான்— (எல்லாரும் பார்க்கிறப்போலே)
பார்த்தான்;

(அதுவுமன்றி, அந்நவதர்
மேய்க்கக்கண்டான்—விரும்பி

அது கண்டு— இவன் கண்ட
அவ்வ
இ ஊர்— இச் சேரிநிலன்
ஒன்று புணர்கின்றது -
சொரு ஸம்பந்தத்தை
அச் சொல்லாதின்றான்
என்று ஒருத்தரின் தாய் (

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. சரிக்கையுமித்பாதி. பசுமேய்க்கப்பொம்போ
நத்துக்கும் லீலைக்குழுறுப்பான வபகரணங்கன்பல்வும் கொண்டாப்துப்பே
என்று ஓராயுதவீசேஷம். கேழே, “ உடைவாள்சாத்தி ” என்றும், இங்
என்றும் சொல்லுகையாலே விரோதிரஸவரத்துக்கு லான ஆயுதங்கள் *கெ
ய்யுமவர்களாகையாலே ஆயுதமும் வேறுபடுகிறே. தெறிவில்லாவது - சுண்டு
செண்டுக்கோலும் லீலைக்குபகரணம்; இவற்றையும். மேலாடையும். பசுமே
து திருவரைக்குத் தருதியாக, முன்புசாத்தின பரியட்டத்தாடனை சாத்த
யான மேற்சாத்ததையும். தேழுநீர்மாரிகொண்டோட. ஸமாரவயங்காயத் த
ளாயத் தன்னைபொருஷணகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மராவ
தங்கள் கைகளிலேகொண்டு அபேக்ஷிதஸமயத்திலே கொடுக்கக்காக ஓரடி
னேவிரைந்துலேவித்துக்கொண்டிவா. ஒருகையாலொருவன்றன்தோளையுன்றி
தோழன்மராவவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழனாய் ப்ரியபரனுமாய் லிதபாலும
வனுடைய தோளை ஒருகைக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆரிரையினம்மீளக்கு
ஒருகைக்கையாலேபசுநிறையினுடைய திரளானதுமீளும்படியாகவதுதினச
துக்கொண்டு. சங்கம்சூறிக்கும்போது, ஆரிரையினமானது மேய்கைக்கு
குமதும், மீளுகைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், பக்கத்துவிலங்காமைக் கு
மதுமாய் பஹுமுகமாயிற்றே யிருப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற த்வங்
வாஸநைபண்ணின பசுக்களையுமிற்றே;இப்போது ஸாயங்காலமாகையாலே,
கம் என்கிறது. இந்தக்வதிகான் * பங்குகான் திருமுகக்வாமிக்கவதிகான்

வது இவனுக்குமவனுக்கும் ஒருவர் பத்தாதின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே
ஒன் னைப்பிடித்துச் சொல்லுகை.

மு.—குன்றேடுத்தாரி ராகாத்திரான் கோவலனாய்க் குழலாதி
கன்றுகண்மெய்த்துத் துன்றோழோடு கலந்துவருவாதி
என்றுமில்ல யோட்பாரை பங்காய் கண்டறியேனெடி வ
ஒன்றுகில்லா வனாகழன்று துகிலேந்திளமுழையு மென்வ

பதவுரை.

கோவலன் ஆய்—கோபமுலத் துன்றிற் பங்கவாய்ப்
குன்று— கோவர்த்தந் பங்கவந்ததை
வெடுத்து— குண்டாயாக வெடுத்து
ஆகலை— பங்கக்களின் திரை
காத்த—(கமழைவந்தேழுநூல்பெய்தபோது)
பிரபம்— உபபாசன் [பகடித்து
குழல்— கோய்க்குழலை
வெகு ஊதி— பங்கோலு படுத்திக்கொண்டு
கண்டுகள் மெய்த்து— கன்றுகளை மெய்த்து
துன் தேரோழோடு— கூடப்பெயர்ந்தான் கோழ
ரகலையோடு
கலந்து— கலந்து
உடன் வருவானை— கூடவருநிறுவனை
தெருவில் கண்டு—தெருவினைப்பார்த்து
நங்காய்—ஸ்திரி தந்தபூந் துணையுடையவனே !

என் னார்— எந்நாளை
இவ்வை னுட்பாரை—இ
கண்டறியேன்— ப
வடி— திருமழி!
வந்து கா ளும்— வ
(அவனைக் க
துரில்— வந்தபழம்
கழன்றி— அவனாரி
வனை— கைவளைகன்
ஒன்று— கில்லா— ஒன்
என்று— எந்நாள்படு
இவ— இவையோன்
முழையுள்— முலைக
என் வசம் அல்ல—

வ்யா. நாகங்கார்ப்பாட்டு. குன்றேடுத்தாரி ராகாத்திரான். இ
தாலே கல்வந்தைந வர்விபரிசுப்பங்கவாரே “கல்லைத் துக்கன்ம

வந்துகாணியென்று - தனக்குத் தோழியானவளையும் காவாவழக்கிறாள். நங்கா
பாலே - சீனத்தக்காரியம் தனக்குத் தலைக்கட்டித் தாவல்ல குணபூர்த்தியுடையவ
தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ஏடியென்றது - தோழியென்றபடி: “ எல்லேயுயே
ழியும் முன்னிலைப்பேர் ” என்னக்கடவகிறே. ஒன்றித்பாதி. அவனைக்கண்ட
தனக்குப் பிறந்த விகர்தியைச் சொல்லுகிறாள். துக்கில் - கழன்று - வளா - ஒன்றும
பட்டமு மெனையிற் றெங்காதபடி கழன்று, கையிலல்லளகளும் வலியதிருத்திலும் ஒ
நெனவல்லே. ஏந்திள்முலையு மென்வசமல்லவே. ஏந்துதலையும் இளமையைபு மு
முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. “ கொங்கைகளிர்ந்து குமை
குவித்து ஆவியையார்குலஞ்செய்யும் ” என்கிறபடியே தன்வச்சமாகக் கிளர்ந்து
வது.

மு.:-சுற்றினின்றியர் தடைகளிடச் சுருள்பங்கிடுத்திரத்தால்ணிந்து
பற்றினின்றியர் கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனன்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்கைப் பேசலோட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கள்
கொற்றவனுக்கிவளர்! மென்றெண்ணிக்கோடுமின்கள் கொடராகிர்கோழம்

பதவுரை.

தோழான இடையர்கள்
நின்று-குழிநின்றகொண்டு
மகள்-பிலிக்குடைகளை
திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்துவா
ந்-சுருண்ட
திருக்குழல்களை
திர்த்தால்-பிலிக்கண்களாலே
நின்று-அலங்கரித்து
இடையர்களுடைய
தலை-தலைக்கடையிலே
நின்று-நெஞ்சு பொருந்தி நின்று

(என்ன; நீ எவனுக்கொழியவென்று
ல்லுகிறபென்ன;)
மாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலை
என்-என்னைத்தனக்குடரித்தாக்கிக்கொ
மாயற்கு அல்லால்-ஆச்சரியசக்தியுத்த
எம்பெருமானுக்கொ
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்லு
யென்
கொற்றவனுக்கு-ஐயிஷ்ணுவான அவனு
இவள் ஆம்-இவள்தகுந்தவள்
என்று எண்ணி-என்று நினைந்து

கண்டேன். அன்றிக்கே, பற்றிநின்றென்றது - தலைக்கடையையப்பற்றித்
 ஆபத்தலைக்கடை யென்றது - நம்முடைய தலைக்கடை என்றபடி. அன்றி
 கேன்னைப் பேசலோட்டேன். இப்படிப்பட்டவனுக்கொழிய வேறொருவர்
 சொல்லவொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யலாவதில்லை ;
 நான்முடிவன். “ மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படியில் வாழவில்லை ”
 சொல்லுகிறான். இப்படி இவன் சொன்னவாறே, இவன் தன்னினைவை
 கேட்கக்காக “ எவனுக்கொழிய என்று நீ சொல்லுகிறது ” என்ன; ப
 மாயற்கல்லால் என்கிறான். “ கர்ஷணனுக்கு ” என்னுதே இப்படி
 னுக்கு ஓரடியுடைமை சொல்லுதக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்மே
 னைப்பந்தம் சொல்லவேணுமிதே. மாலிருஞ்சோலைப்போலே என்னையும்தவ
 யாக்கிக்கொண்ட ஆச்சர்ப சக்தியுத்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவா
 ட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகாணு
 மித்தனைபுமிதேபங்கு; நிய்யஸந்திநி யிங்கேயிதே. கொற்றவனுக்கு. ந
 நீங்கள் கொடுத்தலிகொளாகிலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்னை
 ருக்கவேபாங்கவனைக்கைப்பிடித்தவானிதே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடு
 போயினு னென்னும்சொல் வாராதபடி(க) “ த-யு)ரீயவயொவூ தூ”
 “ அவனுக்குஇவன் அதுருபை” என்று நினைத்து,(உ) “ ஸஹயிபுலுரீ தவ
 என்கிறபடியே கொடுங்கோள். கொடராகில் கோழம்பமே. அப்படி கொ
 கள் குழம்பினிகொளா மித்தனை; நான் போகைதவிரேன். கிந்தயந்நிபோ
 ருத்திபோலேகாணுமிவன். ஆனபின்பு, உங்கள்குழப்பம் நிஷ்பரயோஜ
 தலைக்கட்டு மென்கிறான். கோழம்பம் - குழப்பம்.

மூ.—சிந்துரமிலங்கத்தன் றிருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்புந் திருக்குழ
 அந்தரமுழவத் தண்டழைக் காவின்கீழ் வருமாயசோடேன் வளோ
 அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளையறிந்தநிர் திவ்வீதிபோதுமாகில்
 பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங்

பதவுரை.

அறிந்தறிந்து— தன்னையொழிய எனக்குச்
செல்லாமையையும், என்னை யொழியத்
தனக்குச் செல்லும் படியையு மறிந்து
வைத்தும்

இவ்விதி— இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்— வருவானானால்
பந்து— “ எங்கள்பந்தை
கொண்டான்— (நாங்கள் விளையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான் ”

என்று— என்று முறை
வளைத்துவைத்து— புறம்பே
பவளம்— பவளம் போ
வாய்— திருவதர்ஷதில்
முறுவலும்— புன் சிரிப்பும்
தோழி— தோழி!
கான்போம்— நாம்கண்டது
என்று தோழிகள் ஒரு
பேசுகிறதாய்ச் சொ

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சிந்துரமிலங்கத்தன் திருநெற்றிமேல். “ ந
டிங்கள்கொல் நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல் ” என்னும்படியான அழகை
நெற்றிக்குமேலே, அதுக்கு பரபாகமாம்படி சாத்தின எரிந்துரதூர்ணமா
த்திய கோறம்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருந்தச்சாத்தின் திருக்கு
க்கு பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ், “ இலங்க ”
வரக்கடவது. அந்தரமுழலும். ஆகாசமெல்லாம் வாத்ய கோஷங்களாலே
மென்று — மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்பாஹார்யமாய்க் கி
ழைக்காலின்கீழ். குளிரந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே. வருமாயே
டனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயிரோடேகூட, வளைகோல்வீச
வர் வெற்றிகாட்டி வளைதடி பெறிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாய
யழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாய்பாரமும் ஒரொன்றே எத்தனையே
லும் எல்லேகாண வொண்ணாத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்தில்வீதி போத
யொழிய வெனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லு
கனையுமறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்து வைத்தும்
தானாகில். பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து. “ திரளிலே நாம் அவ
யென்?” என்று நீ நினைக்கவேண்டா, “ நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்
த்துக் கொண்டுபோனான் ” என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்துவை

காவின் கிழ— சோலையின் கிழே

தன்— தன்னுடைய

திருமேனி— திருமேனியானது

நின்று— ‡ நின்று

ஒளி திகழ— ஒளி விளங்க

நீலம்— நீலத்திற்றை யுடைத்தாய்

நல்— சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான

நன்மையை யுடைத்தாய்

நலு— பரிமாசம் கமழாநின்றுள்ள

குஞ்சி— திருக்குழற் கற்றையை

நேத்திரத்தால்— பீலிச்சுண்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்து

பல்— பல

ஆயர் குழா நடுவே— இடையர்க்கின் கூட்

டத்தின் நடுவே

கோலம்— அழகியதாய்

செம்— சிவந்திருந்துள்ள .

தாமரை— தாமரை

கண்— திருக்கண்கள்

மினிர— ஸ்பிரிக்குட

குழல்— வேய்ங்குழல்

ஊதி— ஊதிக்கொண்

இசை— அதற்குரிய

பாடி— பாடிக்கொண்

குனித்து— ஆடிக்கொண்

ஆயரோடு— இடைபட்ட

ஆலித்து வருகின்ற—

ஆயப்பிள்ளை— இடை

அழகு கண்டு— வய

என் மகள்— என்

அயர்க்கின்றது—

என்று ஒருத்தியி

பாகரமாய்ச்

‡ ‘நின்று’ என்கிறதெ

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும் பரி
பின்னே. ஒரொரு திறமாக வெண்ணிலும் பரிகணிக்க வெண்ணை
த்திதா நிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிறையை முன் நடக்க
பாய்த்து இவன்றன் வருவது. தழைக்காவிற்கீழ். பீலிக்குடைச்
மேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து மீளப் பெரு
களோடே கலக்கைக் கிடான காலம்வந்தது” என்னுமத்தாலு முண்டான
னுடைய திருமேனியானது நின்றொளிவிளங்க. நீலநன்னறுக்குஞ்
நீலமான நிறத்தை யுடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான
தாய் பரிமாசமாய் நிருந்துள்ள திருக்குழலைப் பீலிச்சுண்களாலே அ

கண்டேன் மகளயர்க்கின்றதே. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டமா த
என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள் தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் என்
யும் என்னுடைய நியந்தர்த்வத்தையும் நிரூபிக்கக்கூமைமல்லாதபடி அறி

மூ.—சிறுதுரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோடி
அந்தாமின்றித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து
இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவளை யிழை
ஈந்தியினின்றுகண்டார் நங்கைதன் றுகிலோடு சரிவளைகழல்கின்றடு

பதவுரை.

சென்னி— “ திருமுடியிலே
சிறுதூரம் பொடி கொண்டு— விந்தூர சூர்
ணத்தைக் கொண்டு

அப்பி— சாத்தியும்
அங்கு— திருநெற்றியில்
ஓர் இலை † தன்னால்— ஓரிலையாலே
திருநாமம் இட்டு— ஊர்த்வபுண்டரம் சா
த்தியும்

தன்— தன்னுடைய
நெறி— நெறித்திரா நின்றுள்ள
பங்கியை— திருக்குழலை
அழகிய— அழகியதான
நேத்திரத்தால்— பிலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்
இந்திரன் போல்— தேவேந்தரனைப்போல்
வரும்— வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு
எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்

நின்று— நின்றுகொண்ட
இனம் வளை— திரளாக
இழுவேல்— இழுவா
என்ன— என்று என்
நான்
சந்தியில்— அவன் வ

நின்று கண்டார்— நின்று
நங்கைதன்— * நான்மட
முல் குறைவற்றவை
துகிலோடு— பரியட்
சரிவளை— சரி யென்
கழல்கின்றது— கழலாந்
என்று ஒருத்தியின்
மார்களுடன் கொ
முளாய்ச் செ
† ‘ இலையந்தன்னால்
‘ ஆம்’ சாரியை.

முது திருப்பவனத்துக்குட்பட்டதொரு ஜலமென்றபடி. “ஆப்பப்பிள்ளை”
 னத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதொரு வ்யாபாரமிதேயிது.
 னுடைய நெறித்தகுழலை யிடவெனியில்லாதபடி அழகிய பிலிக்கண்கள்

இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளை. ஸஜாதி யரான தேவர்களடங்க
 களுக்கு நிர்வாஹகனுன இந்த்ரன் அவர்கள்நடுவே தன்வைபவமெல்லா
 லே, *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தோழன்மா ரடங்கலும் லேவ
 தன்செருக்கும் பெருமையும் தோற்றும்படி வருமாயப்பிள்ளை. அன்றி
 துக்கு முக்யவர்த்தி ஈசுவரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமலாம்யாபந
 விக்க அவர்கள் நடுவே ஸர்வேச்வரன்றான் வருமாபோலே வருகிறவனை
 யைக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்ரயுக்தமான நிலையவிட்டு, (க) “வ
 வீ” “ப” என்றார்போலே இப்படி சொல்லலாமிதே. இப்படிவருகிற
 எதிர்நின்றங்கின வளையிலேவேலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்த
 உன்னுடைய இனவகைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான்கொல்ல. “
 லும், “வளையிழக்கை” என்றும் இரண்டில்லைபோலேகாணும். இ
 எதிர்நின்றவர்களுக்கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் தோற்ற
 கையாவது - ஸ்திரீத்வ மழிகையிதே.

சந்தியில்நின்றுகண்டார். என்சொல் கேளாமல் ஊர்ப்பொதுவான
 யான சந்தியிலேநின்றுகண்டார். * நங்கைதன்னுக்கிலோசேரிவளை கழல்கின்ற
 த்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரிபட்டத்தோடேகூடச்
 நின்றது. “கோல்வளை, கழல்வளை, வரிவளை” என்னுமாபோலே, “
 ஒருவளைவிசேஷம். “கழல்வளையைத்தாழும் கழல்வளையேயாக்கினர்
 முன்பே “சரிவளை” என்று பேராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்
 காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணினாளுப்த்து அவன் தன்னு
 இத்தால் - வினவப்புகுந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ர
 விக்ரதிவிசேஷந்தன்னையும் சொன்னாலய்த்து.

தீம்- யாவர்க்கும் இனிமையைத்தாரா நின்
யுள்ள

குதல்- வேப்பங்குழலை

வாய் மடுத்தது- திருப்பவளத்தில் வைத்து

ஊதி ஊதி- பலகாலு திக் கொண்டும்

அலங்காரத்தால்- இப்படிப்பட்ட வேஷத்
தோடே

வரும்- வாராநின்ற

ஆயப்பிள்ளை- இடைப்பிள்ளையின்

அழகு கண்டு- அழகைக்கண்டு

என் மகள்- என் பெண்ணுணவள்

ஆசைப்பட்டு- ஆசைப்பட்டு

யிலங்கி நிலலாது- ('இ
வருத்தும்' என்று கண்
வழி

எதிர் நின்று கண்டார்-

வெள்வளை- சங்குவளைகூடு

கழன்று- (கையில் தங்

மெய்- சரீரமும்

மெலிகின்றது- கர்சியாநிலை

என்று- வினவவந்தவா

பெண்ணின் தகையை

கிற தாயார் பாசு

செல்லுகிற

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வலங்காத்தில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்து
செங்காந்தள் பூவை யலங்காரமாகச்சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்
காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதுதானும் ஓரழகாகச் சாத்திக்கொண்
னுதல் ; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவளவிலே, மல்லிகைமாலையைக் காண்
மறந்து இத்தைச்சாத்தி விட்டானென்னுதல். மல்லிகைவனமாலே. “
த்தை, மல்லிகையோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமாலே யென்னுதல்.
மென்று - அழகாய், மல்லிகையா லுண்டான அழகியமாலே யென்னுதல்.
மௌவலாவது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னு
யாவது - காயாவின் அவாந்தர பேதமானுற் போலே. மௌவல் மாலே
அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், “ அணிந்து ” என்றத்தை
இம்மாலேகளை யுடனறிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமா
மாகச் சாத்துமவையிதே.

சிலங்காரத்தால் குழல்தாழலிட்டே. சிலங்காரம் - சர்ங்காரம்; அலங்கா

கிற இடைப்பிள்ளையுடைய. “பிள்ளை” என்கையாலே (க) “பிள்ளை” வந்ததைச் சொல்லுகிறது. அழகுக்கண்டென்மகளாரசைப்பட்டு. கண்டவர்களைச் சையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்டிப் பட்டி. விலங்கினில்லாதேதிர்நின்றகண்டிர். “இது கண்டவர்களை வருத்தினை மாறவைத்து வழிவிடல்களில்லாதே அத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு வெள்வளைகழன்று மெய்மெலிகின்றதே. சங்குவுளையும் கழன்று சரீரமுடைய உடம்பு மெலிந்தன்றோ வளையும் கழலுவது; வளைகழலுவது முந்துறச்சொல்லெனிகுசொல்லுவா நென்னென்னில்; வளைகழன்றுவின்பாப்பத்து உடம்புக்குத் தோற்றிற்றென்னுதல். அன்றிக்கே, முந்துற வளைகழலுணைக்குத் தவ்வளவுமன்றிக்கே, “இனி வளைக்கு ஆசரபில்லை ஓ!” என்னுடைய மெலிந்து மெல்லுகிறபடியைச்சொல்லுகிறென்னுதல். இதுவுள் விண்ணதன்மகன் தன்மகன் தன்மகன் தாயாரைச் சொன்னவாற்றத்து.

அ. நிகழ்த்தல், இத்திருடொழிகற்றார்க்கு பல்மச்சொல்லித் தலை

மு.—விண்ணின்மீதமார்கள் விரும்பித்தோழ மிறைத்தாயர்பாடியில் விண்ணின் கண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளிக் கண்டிளவாய்க் கண்ணின் வண்ணம்வண்டமர்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொல்லி பண்ணின்பம்வரப் பாடுமபத்தருளினார் பரமானவைதருந்த நண்ணின்

பதவுரை.

விண்ணின்மீது — ஸ்வர்க்காதிலோகங்களின்

விண்ண

அடமார்கள் — தேவர்கள்

விருந்தி — உகந்து

தொழ — சேவித்து நிற்க

மிறைத்து — அவர்களை அநாதரித்து

பொழிற் — சொலைகளைப்

புதுவையர் — புதிதில்லாத

கோன் — நிர்வாகிறகாரன்

விட்டுசித்தன் — பெரியான்

சொன்ன — அருளிச்சொ

ஸ்வா. விண்ணின்மீதுமரர்கள் விரும்பித்தொழு. ஸ்வர்க்காதுபரிதரநீ
 ர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டுதொழு. பூபாநிரஸநார்த்தமாகப் பார்த்தித்து அ
 ளாகையிலே திருவவதார்காலமேதொடங்கி இவனுடைய தில்யசேஷ
 பார்த்துக்கொண்டு அவ்வவசேஷத்தங்களைக்கண்டு வித்திராயிறே தேவர
 ஆகையிலே உபயவிபூதிநாதனானவிவன் கோபஸ்ஜாதியனாப், ஜாதுபிசுதிவர்த்த
 ணத்திலே ஆதிகரித்து, ஜாதுபிசுதிமான் அலங்காரத்தையுடையனாய்க்கொ
 யைக்கண்டால் அவர்கள் விரும்பித் தொழாதிரார்களிறே. அன்றிக்கே, எ
 கிறது- (க) “ ஸ்ரீ ஸுப்யுஷ்யெஷு ” என்கிற பரமபதத்தையாய், அங்கு
 ருண்டு- நித்பஸாபிரிகள், அவர்கள் தாங்களதுபவிக்கிற மேன்மைக்கெதிர்த
 மையைக் காண்கையிலே அத்பாதசம்பண்ணித் தொழுப்படியாக வென்ன
 மிறுக்குச்செய்து. அதாவது- அப்படி தொழுது நிற்கிறவர்களுக்கு முகப்
 தரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியி லுள்ளாரையும் ஆதரித்துக் கொண்
 பாடியில் வித்தியுடேகண்ணன் காலப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்
 வின்மேலே பசுக்களின்பின்னே கீழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அவை
 ம்படியான வடிவழிகோடும் கர்ஷணனெழுந் தருளக்கண்டு. இளவாய்க்க
 வண்ணம். “ சாலகஷாசல்பற்றி நுழைவனார் நித்பனராகி ” என்றது மு
 வளைகழன்று மெய்மெனிகின்றது ” என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே
 இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டி விகர்த்தைகளான ப்ரகாரத்தை. வண்ட
 மதுபாநார்த்தமாகப்படிந்த வணிகிகள் வேறென்றைப் புரிந்துபாராமல் ஸ
 ருந்திக் கிடக்குப்படியான திருச்சோலைகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லு
 ஹகராய், * அர்வத்தமனிப்படியே ஸர்வேசுவரனை எப்போதும் தம்மு
 திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையிலே “ விஷ்ணுசித்தன் ” என்னும் திரு
 வரான பெரியாழ்வார் ருளிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின
 துள்ளார். கேட்கிறவர்களிலுங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கு இன்பம்வரு
 ணிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமான்வைகுந்த
 (உ) “ ஸ்ரீ ஸுப்யுஷ்யெஷு ஸுப்யுஷ்யெஷு ” என்கிறபடியே
 கெல்லாம்மேலாய் “ பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” எ

மூன்றும்பத்து - ஐந்தாந்திருமொழி - அட்டேக்குவி - பரவேசம்.

அ. கீழ்ச்சொன்னபடியே தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்
பசுக்களுக்கும், தனக்கு அபிமதவிஷயங்களான கோபகோபீஜநங்களுக்கும் ப
இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வாஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, “ குன்றெழித் த
நடிரான் ” என்கிறபடியே மலையையெடுத்து ரக்தயவர்க்கமானவற்றுக்கு ஒரு
தபடி நோக்கினவுபகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னாட்டி, மலையெடுக்கவேண்டி
யோடும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையினுடைய பரப்பையும்,
கனப்பாட்டையும், அத்தை அநாயாஸேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அது
ரான் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டுநின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்
டமின்றிக்கேயிருந்தபடியையுமெல்லாம் தத்காலம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அவது
லகத்வமாகிற மஹாகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தினு
தையதுபவித்து இனியராகிறார்- இத்திருமொழியில்.

மூ.— அட்டேக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்று மாரிப்பகைபுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்பற்றிக்கொண்டேறமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றக்கு

பதவுரை.

— சமைத்து
— குவிக்கப்பட்ட
— சோறுகிற
பதமும்— பர்வதமும்
வானியும்— தயிரோடையும்
அளறும்— நெய்ச் சேறும்
— ஆகிப் இவற்றையெல்லாம்
— சுடக்கொ
— அமுது செய்து
— மழையாகிற

கண்— கண்களையுடைத்தாய்
மடம்— தாயின் வசத்திலே ஒழுகு
யதையையு முடை
மான் கன்றினை— மான்கன்றை
வலைவாய்— வலையிலே
பற்றிக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்
குறமகளிர்— குறப்பெண்கள்
கொட்டை— பஞ்சுச்சுருளின்
தலை— தலையினாலே
பால்கொடுத்து— பால் உண்ணக்கொ
வளர்க்கும்— வளர்க்கா நிற்பதாய்

ஷிப்பிக்க அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அந்நேரமும்மிருந்து ஜாத்யுசிதமான ஸம்பத்தோடே வந்ததிக்கக்கடவராய் ஆகையாலே, “எழில்விழவில்பழநடைமெய் மந்திரவீதியிற் பூசனை” பழையதாகநடந்துபோரும் அதுஷ்டாநமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படியாய் ராசாதநை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷங்குடியிலும் வைநிவைத்துச்சமைத்து, “துன்னுகடத்தாற் புக்கபெருஞ்சோறு” என்கணிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சேர, பெரும்திருப்புகழ்க்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குமே; அத்தைப்பற்றி “அறுப்பருப்பதம்” என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி, தயிரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சேற்றுமலையின்மேலே கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான வேலுத்துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொடிகளாகப்பிடித்து அந்நெங்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்றி “அனல் இவை பிரண்டையும்சொன்னது - மற்றுமுண்டான பால் பழங்கள் கறிகுள்கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவையடைய. போட்டத்தூற்று. போரகெனவழுதுசெய்தது. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தனிது தநின்றும் ஜீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, “தனக்கு அந்நயார்ஹராயிருமென்றுய்த்து அடங்கத்தானே யழுதுசெய்தது. “நாங்கள் முன்புசெய்தது செய்வேணும், என்று மறுமநஸ்ஸுப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கவருய்த்துச் சடக்கெனவழுதுசெய்தது. மாரிப்பகைபுணர்த்த. வர்ஷமாகிபடாக்கின. அதாவது - இந்தரனுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அவனுக்கு இடமலைக்கு இடச்சொல்லி, (க) “மொவய-இநொலி” என்று தான் அடையயாலேயே அவன் பசிக்கொபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்கையே வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகி பகையபுண்டாக்கினான் இவன்ருபொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருங்கடல்போன்ற திருநிறத்தான் பிறந்தவூரிலுள்ளவர்களுக்கு அந்யசேஷத்துவத்தை அறுக்கையாலுண்டானேகத்தையும் திருமேனியின் புகையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலை, தா

மூ.—வழுவோன்றும்ல்லாச்செய்கை வானவாகோன் வலிப்பட்டுமுன்

மறைவந்தெழுநாள் பெய்துமாதத்தடைப்ப மதுகுதனைத்துமறித்த
இழவுதரியாததோர்ற்றுப் பிடியிளஞ்சீயந்தொடர்ந்து முடுகுதலும்
குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்த்துபோரும் கோவர்த்தநமென்னுங்கோ

புதுவரை.

ஒன்றும் வழு இல்லா — இர்த்ரபட்டம்
பெறுதற்குச் செய்த ஸாதநாம்சத்திலொ
ன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை— செய்கைகளைபுடைய
வானவர் கோன்— தேவேந்தரனுடைய
வலிப்பட்டு— வசத்திலிருக்குமவனுப்
முனிந்து— (ஆயிரம் கண்களும் சிவக்கும்
படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட— எவப்பட்ட.
மறை— மெகங்களானவை
வந்து— வந்து
எழுநாள்— ஏழுநாள்
பெய்து— வர்ஷித்து
மாதத்தடைப்ப— கோ, கோபாதிகள் புறம்பு
போக்கறும்படி தகைவைப்பண்ண
மதுகுதன்— மதுவைநிரஸித்த கண்ணன்
எடுத்து— ஆபாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த— தலைகீழாக
மலை— மலையாவது;
இள சீயம்— சிங்கக்குட
தொடர்ந்து— (யாலை
முடுகுதலும்— கிட்டி
இழவு— தன்குழவிக்கு
தரியாதது— ஸஹித்
தூர்— ஒரு
ஈற்றுப்பிடி—ஈன்ற பெ
குழவி— தன்குட்டி
காலிடை— நாலுகால்
இட்டு— அடக்கிக்கொ
எதிர்த்து— அந்த சிங்க
பொரும்— போர்செய்
கோவர்த்தநமென்னும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவந்தபாதி. இர்த்ரபத ப்ரபத்தி
த்தில் ஒன்றும் நழுவுதலில்லாதபடிசெய்து. அத்தாலே த்ரபஸ்த்ரிம்ச
க்கு திர்வாஹகனுன இர்த்ரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இத்தால்
அவன்சொன்னது செய்தே நிற்கவேண்டும்படியான பராநீரத்வம் சொ

மூ.—அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மாஞயருமாரிரையும்லறி
 ி எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப விலங்காழிக்கை யெ
 தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரைப் புனமேய்கின்றமானின்
 கோம்மைப்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்குங் கோவர்த்தநமென்னுங்

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்
 மை— அஞ்ஜநாலங்கர்தமாய்
 தட— விசாலமான
 கண்— கண்களையுடையராய்
 மடம்— மடப்பத்தையு முடையரான
 ஆப்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்
 ஆன் ஆயரும்— கோரகூணத்தையே தொ
 ழிலாகவுடையரான இடையர்களும்
 ஆநிரையும்— பசுக்களின் திரளும்
 அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்
 பிட்டு
 எம்மை— “எங்களை
 சரண் என்று— ‘ரகஷிக்கக்கடவோம்’ என்று
 கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்”
 என்று
 இரப்ப— ப்ரார்த்திக்க
 இலங்கு— ஒளியையுடைய
 ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
 கை— திருக்கையிலேந்தின
 எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எதித்த— (அவற்றைக்
 மலை— மலையாவது;
 தம்மை— தங்களை
 சரண் என்ற—ரகஷிக்கவே
 தம் பாவையரை— தந
 (புனத்திலே ஸஞ்ச
 கண்களைக்க
 புனம் மேய்கின்ற—
 மான் இனம்— மான்
 காண்மின்— பாருங்க
 என்று— என்னொருவர
 கொம்மை— திரண்டு
 புயம்— தோள்களையு
 குன்றர்— பர்வதவா
 சிலை— வில்லை
 குனிக்கும்— (அவ
 கிறிவதாக)
 கோவர்த்தநமென்னும்

வ்யா. முன்றும்பாட்டு. அம்மைத்தடம்த்யாதி. வெறுப்புறத்

ரக்ஷிபவர்க்கருத் துக்கொரு நலிவுவாராமல் மலையபெடுத்திடுக்கொண்டு நின்ற
 லுக்கைக்காக. தம்மைச் சரணேன்ற தம்பாவையார. தங்களை “ரக்ஷகர்”
 ருக்கிற தங்கள் பெண்களை. புனமேய்கின்ற மானிணங்காண்மினென்று.
 பரிக்கிறவர்கள் கண்களைக்காண, “நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானி
 ளன்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கொம்மைப்புயக் குன்றர் சிலைகுனிக்கும்
 சரத்தைவிடுவதாக, பெரியதோளை யுடையரான குன்றுவர் விற்களை
 கோவர்த்தநமென்னும் கொற்றக்குடையே.

மூ.—கலோய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமேத்துக்கொடுப்பான்
 அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமர்ப்பெருமான் கொண்டுநின்
 கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந்
 குடவாய்படநின்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தநமென்னுங் கொற்றந்

பதவுரை.

கவி— கொடியதான்
 வாய்— வாயை யுடைத்தாய்
 சினம்— மிக்க சிறுதலையுடைத்தாய்
 வெம்— வெவ்விதான
 கண்— கண்களையுமுடைத்தான
 களிற்றினுக்கு— யானைக்கு
 கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை
 எடுத்து— திரட்டி எடுத்து
 கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்கும்பாக
 னைப்போல்
 அடிவாய்— மலையின் வேர்ப்பற்றிலே
 உற— உறும்படியாக
 கை— திருக்கையை

கொண்டு நின்ற — தாய்
 மலை— மலையாவது;
 மேகம்— மேகங்களானவ
 கடல்வாய் சென்று— கட
 இறங்கி— அதன் கரைந
 கவிழ்ந்து— கவிழ்ந்து
 கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வெ
 நீர்— அங்குள்ள நீரை
 முகந்து— மொண்கொ
 ஏறி— ஆகாசத்திலேறி
 எங்கும்— எல்லாவிடங்க
 குடவாய்பட நின்று— கு

தொற்று கிளர்ச்சிதே. எங்கெனையென்னில்; கடுவாயென்று - க்ருமாய்
 னவாகிற சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், “வேங்கண்” என்று - நெருப்புப்
 சொல்லுகையாலே. இத்தனையும் மேகத்துக்கு முண்டிறே; கேட்டவர்க
 படியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கநிற்கிற ஆகாஹு
 ம்ஸ்ஸிலகும்” என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்
 வேயமுழைத்தாய், இருட்சியாலும் திரட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்
 சுகஜம்” என்றே சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே.

அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டே. மலையினுடைய வேர்ப்ப
 யாதத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி, மற்றத் திருக்கையாலே மேலேபி
 ங்கி. அமரர்பெருமான் கொண்ணேற்றமலே. * அயர்வறுமமரர்களதிபதி,
 ரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுநின்றமலே. கடல்வாய்ச்சேன்று
 கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்
 கதுவாய்ப்பட வென்றது - வடுப்படவென்றபடி. வடுப்படுகையாவது -
 தால் - கடல்குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்க்ளெல்லாவற்றையும் முகந்
 த்திலே யேறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவ்வுதலாய், அபிநிவே
 யுடைத்தாய்க்கொண்டு “பெரும்பெளவம் மண்டியுண்ட” என்கிறப
 தறைபாம்படி. அங்குள்ளநீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம்.
 னின்று மழைபோழியும். ஸார்வதரிகமாய்க்கொண்டு குடத்துட்டுச் சொரி
 நால் ஒருபடிப்படநின்று வர்ஷத்ததைச்சொரிகிற. கோவர்த்தநமென்னும்

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்
 ஏனத்துருவாகிய வீசனெந்தையிடவனெழ வாங்கியேடுத்தமலே
 கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சேரத் தன்னை
 கூனற்பிறைவேண்டி யண்ணாந்துநிற்குங் கோவர்த்தநமென்னுங்

பதவுரை.

வாய் — கொம்பு முறிந்து புண்பட்ட
வாயிலே
மருந்தானது
— ஒழுக்காற்றிக் [கூறு
கை எடுத்து— தன் துதிக்கையையெடு
ல்— வளைந்திருந்துள்ள

பிறை—முன்றும் பிறையையுபிறை—சா
வேண்டி— விரும்பி
அண்ணாந்து திருமும்—மேலே பார்க்கு
ண்டு நிலை
கோவந்தன மென் னாய்கொற்றங்கு

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. வானத்தித்யாதி. உபரிதகலோதந்தகரிலே வந்தித்யாதி
மதுஷ்யரித்காட்டில் அநிசயிதஜ்ஞாநசக்திகராதந்தந்தாஸம அபிமாதித்துக்கொ
மர்கோ! நினைத்தது செய்துமுடிக்கவல்ல சகஜமானகளாயிருப்பாருள் விரிவெ
றயோவந்துவாங்குமினென்பவன்போல். “அறைபோவறை! இம்மலையைவந்து,
வங்கோள்” என்பானாப்போலே. ஏனத்துருவாகியவிசனென்தை. * ஸப்தந்தவ
தரையான பூமியிடியவியுந்நு கீழிலண்டபித்தியோடே சேர்ந்துகிடங்க, நீறுக்கு
துவிரியாத வராஹவேஷங்கொண்டு “ஊன்நியிடந்து எயிற்பற்றிக்கொண்ட”
யெ மறுபாடுருவக்குத்தி அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டுவிடுகித்து ஐதாசத்திலே
திருவெயிற்றிலேதரித்த சகஜமானாய், தன்னையொழிந்த ஸமஸ்தாதகாரத்தந்தக
மழக்காம்படி நடத்தவல்ல ஸர்வாதிபந்தாவாய், அவற்றினுடையஸந்நைத் கல்வா
திருக்கும் ஸர்வகாரசனபூதனனவன்.

இடவனேழவாங்கி யெடுத்தமலை. வேர்ப்பாற்றோடே ஒருகட்டி போலே கிள
யெடுத்துக்கொண்டுமின்ற மலை. இடவனெழுப்பறித்தென்னுதல், போந்தே
சம்பாதித, வாங்கியென்கையாலே அடியாலே வகுத்தவாமெல்லாநிறுது. ம
லே கூட பாதாளகதைபானபூமியைத் திருவெயிற்றிலேகுத்தி ஒட்டுவிடுகித்த
மாணவனுக்கு ஒருகட்டியையிடந்தெடுத்தாற்போலே அம்மலையை யிடந்தெடுக்க
பாயில்லையிறே. கானக்களியானை தன்கொம்பிழந்து. காட்டி லேமதித்துத்திரி
து உறைபொருதுதிரிகையாலே ஒயிடந்திலே குத்தினவளவிலே தன்கொம்பு
லே தன்கொம்பையிழந்து. கதுவாய்மதஞ்சோச. கதுவுகல்— விடப்படுதலாய்.
சிந்து புண்பட்டவாயிலே மதுஜலமொழுக, தன்கையித்யாதி. தன்னுற்றவை

— திருக்கையிலுள்ள
 யிருத்தனையும்— யிருது விரல்களையும்
 பாக— மலையாகிற குடைக்குக் காம்படி
 ியுண்டான கப்பாகக்கொண்டு
 த்து— செறித்து
 ிலையணிபோன்றநிறத்தையுடைத்தாய்
 — செடியதாயிருந்துள்ள
 ன்— திருத்தோளை
 பாக— அக்குடைக்குக் காம்பாக
 ித்து— கொடுத்து
 த்து— தலைமீழாகக் கவித்த
 — மலையாவது;

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செப்பாடோடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை.
 - ஆர்ஜவகுணம். “ திருமால் ” என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவம
 ககுரைத்தாலும் நன்றுசெய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்தரனுக்கிட்ட சோற்
 லைக்கிவித்து வர்ஷாபத்தைவிளைத்து “ இவை பட்டது படுக ” என்றிருக்கை
 , முன்பு “ ரக்ஷகம் ” என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ்
 டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகை
 ருமால் ” என்கிறது என்று இங்கனே யோஜிக்கவுமாம். அவன். அப்படியி
 த்தையுடையவன். தன்செந்தாமரைக்கைவிசைந்தினையும் கப்பாகமடுத்து. தன்னு
 த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற கு
 காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்நம்போன்றநிறத்தையு
 ய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அனுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலக்ஷம்

ள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நவிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்கு
 ரத பல்லும்கண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைமீழாகக்கவித்தமலை. எப்பாறும்பு

பாந்து இழி— பாவித் தங்குகிற
 தென் அருகி— தெனிர்த அருவிகளா
 இவங்கு—விளங்காநின் னுள்ள
 மணி—அழகிய
 முத்து வடம்—முத்துவடம்போலே
 மிமழ—தனித்தனியே ப்ரகாசிக்க
 குப்பாயம் என நின்று— அதுதான்
 னுக்கோர் முத்துச்சுட்டைமெ
 தோற்றம்படியாக நின்று
 காட்சி தரும்—காட்சி கொடாநிற்கிற
 கோவர்த்தனமென் னுங்கொற்றக்குடை

படங்கள் பலஃ உடை—பலபடங்களை யுடைய
பாம்பு அரைபன்— ஸர்ப்பராஜ னுனவன்
படர்— பரம்பின

பூமியை— பூமியை

தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தனதலைகளா

லே தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே

தட— இடமுடைத்தான

கைவிரல் லீந்தும்— கையிலுள்ள லீந்துவிர

ல்களையும்

மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து

தாமோதரன்— தாமோதரனுனவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டுநின்ற

தட— பெரிய

வரை தான்— மலையாவது;

சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டி

இலங்கையை— லங்கை

அடங்க— முழுதும்

சுடழித்த— கட்டழித்த

அனுமன்— ஹனுமான்

புகழ்— கீர்த்தியை

மந்திகள்— பெண்குர

பாடி— பாடி

தம்— தங்கள் தங்களுள்

குட்டன்களை— குட்டி

குடங்கை— உள்ளங்கை

கொண்டு— ஏந்திக்கொண்டு

கண்வளர்த்தும்— சீரட

கோவர்த்தன மென்னுங்

ஃ “பலவும்” என்ற விடத்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்களிற்பாதி பலபடங்களை யுமுடை
ப்பையுடைத்தான பூமியைத் தனதலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிட
துடங்கைவிரலீந்தும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கையி லீந்
வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதுடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்க
யனாப், அவள்கட்டினகட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே ய
துக்கொண்டுநின்ற பெரியமலையான். பஞ்சலக்ஷ்மீகுடியும் ஊரிலுள்ள ம
லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின்
மேலுண்டான வர்க்குங்களையும் மர்கனிசேஷங்களையும் அந்நிலத்துக்கடை
மெல்லாம் நினைக்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை லீட்டித்த. தூர்க்கதரயபுக்தமாய்,

சலம்— நீர் கொண்டெழுந்த
 மா முகில்— கார் மேகங்களுடைய
 பல் கணம்— பல திரளானது
 போர் களத்து— யுத்த பூமியிலே
 சரம் மாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்
 தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு
 எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்
 பூசலிட்டு— இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி
 நலிவான்— வருத்துவதாக
 உற— ஒருப்பட்ட வளவிலே
 கேடகம் கோப்பவன்போல்— கடகு கோத்
 துப் பிடிக்குமவன் போலே
 நாராயணன்— நாராயணனுனவன்
 (திருக்கையி லெடுத்துக் கொண்டு,)
 முன்— முந்திவருகிற
 முகம்— வர்ஷமுகத்தினின்றும்

காத்த— ரக்ஷித்த
 மலை— மலையாவது;
 இலை வேய் குரம்பை—

தவம் மா முனிவர் இடி
 தார் நடுவே சென்று

அணர் சொறிய - த

கொலை— கொல்லுகி

வாய்— வாயையுடை

சினம்— கோபத்தை

வேங்கைகள் புலி

நின்று உறங்கும்—

கோவர்த்தன மென்னு

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சலமாழகிலித்யாதி. பலதிரளாய்க்
 நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்
 கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் மேயுமிடத்தோடுவாக
 னைத் தப்பவல்லாருண்டோ ” என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு ந
 வளவிலே, அந்த சரவர்ஷத்தைத் தகைக்கைக்குக் கடகுக்கோத்துப் பிடி.க்
 ரக்ஷகனுன நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவரு
 தகைகர்தமலை. இலைவேய்குரம்பை. இலையாலே வேய்ந்தகுடில்;
 இத்தை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையராயிருந்துள்ள. தவமாமுனிவர். த
 ர்ஷிகள். இருந்தாரநடுவேசென்று. தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலே திரள

வன் பாரத்தை— வலிய பாரத்தைத் (தூங்கிக்
கொண்டு)

நின்றது ஓர்— நின்றதொரு

வன் தூணை— வலிய தூணைப்போலே

தன் பேர்— ‘கோவர்த்தன்’ என்ற தன்
பேரை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமலைக்கு இட்டுக்
கொண்டு

தரணிதன்னில்— இந்நிலத்திலே

தாமோதரன்— ஆய்ச்சி பொருத்திக்குக்
கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பல்யனாபிரு
ந்தவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு நின்ற

தாடும் வரை தான்— பெரிய மலைபாவது;

(முக்கணங்கள்— (ஓர் வகைப்பட்ட) குரங்கு
கனின் திராணவை

முன்பே— ஏற்கவே

வழி காட்ட— ஒரு கி
றொரு

தம்முடை குட்டன்கடீ

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— சுட்டிக்கொ

கொம்பு— கொம்பிலே

ஏற்றி இருந்து— ஏற்

குதி— ஒரு கொட

கொம்பு

பயிற்றும்— பழக்கு

கோவர்த்தன் மென்

குடைய

வியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடை
டைய முலையுண்டதொரு வாயையுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது
க்த்யத்தையும் வயுவுழுகையும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வ
வன்மை முலைக்கு விசேஷணமாய்- அதின் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யத்
நஞ்சேற்றின முலையிதே. ஓர்வாயென்றது- அந்த நஞ்சைப்பொறுத்து
வரை முடிக்கையாலும் அத்திநியமானவாயென்றபடி. வன்துணைநின்ற
வலியபாரத்தை தரித்துநின்றதொரு வலியதூணைப்போலே. “தரித்
வார் அக்யா ஹார்பம்.

தன்பேரிட்டுக்கொண்டு. “கோவர்த்தன்” என்கிற தன்பேரை

அ. பத்தாம்பாட்டு. கோடியித்யாதி. “மழைவந் தெழுநாள்
 ப்ப” என்கிறபடியே - ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட வந்ஷிக்கிறவளவில் ரக்ஷய
 நலிவுவாராதபடி மலையைபெய்து தரித்துக்கொண்டுநின்று ரக்ஷித்த ப
 செய்தார் - கீழ்; இப்படி யேழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவ
 ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியை யதுபவித்து, மங்களாசாஸ்யபர
 யருளிச் செய்கிறார் - இதில்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்தில வாடி
 வடிவேறுதிருவுகிர் றொந்துமில் மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பி
 முடியேறிய மாமுகிந்பல்கணங்கண் முன்னெற்றி நரைத்தன போல்
 குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தாமென்னுங் கோற்றக்

பதவுரை.

கோடி ஏறு— த்வஜத்தை ரேகாருபமாக
 தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
 செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
 கை விரல்கள்— திருக்கைகளும் திருவிரல்
 களும்

(ஏழுநாள் ஒரு படிப்பட மலையைச்
 சுமந்து கொடு நின்ற வளவிலும்,)

கோலமும்— இயற்கையான அழகும்
 அழிந்தில— அழிந்தனவில்லை;
 வாடிற்றில— வாட்டத்தையு மடைந்தன
 வில்லை;

வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
 திரு உகிர்— திரு நகங்களானவை
 நொந்தும் இல— நொந்தனவுமில்லை;
 மணி வண்ணன் — நீலரத்நவண்ணனான

(அத்தை இவனெடுத்த
 நின்ற நிலையு

லார் சம்பிரதம்— ஒரு க

(அந்த மலை எது

முடி— மலையின் சிகரத்

ஏறிய— ஏறின

மா முகில்— பெரிய மே

பல் கணங்கள்— பல தி

முன் நெற்றி— தங்கள்

நரைத்தன போல்— நரை

எங்கும்— எல்லா விடங்

குடி ஏறி இருந்து— குடி

மழை பொழியும்— மழை

மணிவண்ணம்மலை மோர்சம்பிரதம். நிரந்தர போலே யிருக்கி
வன் எடுத்தமலையும், அத்தையிவனெடுத்து நின்ற கிலையும் ஒரு இரத்தாஜ
மலையையெடுத்துச் சுமந்து கொடுவின்றது மெய்ப்பாகில் அதின்காரியமாவ
ன்று திருக்கையில் காணவேண்டாவோ? அதில்லாமையால் இதொரு
போலே யிருப்பதொன்றென்கை. எடுத்த திருக்கையில் ஒரு விக்ரிகாது
ராஜாலமென்ற வித்தனை யொழிய, அது பாமார்த்த மென்னுமிடத்தை பந
முடியித்தாயி. மலையின்கொடு முடியிலேயெறின மஹா மேகங்களினுடை
ஸமுஹங்களானவை. முன்னேற்றி நரைத்தனபோல வெங்கும் குடியேறியி
யும். அதுனுடைய முன்னேற்றி நரைத்தாற்போலே குழக் குடியேறியி
கெல்லாம் ஜல ஸம்ர்த்தியுண்டாம்படி வர்ஷத்தைச் சொரியாநிற்கும். வர்
திருக்கும் காலத்திலும் வஸ்தவ்ய தேசம் மலத்தலேயேயா மாகையாலே “
த்தனபோல வெங்கும் குடியேறியிருந்து” என்கிறது. இப்படி மேகங்
நிற்கும். கோவர்த்தமென்னும் கோற்றக்குடையே. ஆகையால் இத்தராஜ
த்தமென்கை.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றாக்கு பலம்சொல்லித் தலை
மு.—அரவிற்பள்ளிகொண்டரவந்துரத்திட்டு ரவப்பகையூர்தியவனுடைய
குரவிற்கொடி முல்லைகணின் றுறுங்குங் கோவர்த்தமென்னும் கோ
திருவிற்போலி மறைவாணர்புத்தூர்தி திசுப்பட்டர்பிரான் சொன்ன
புரவுமனன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே.

பதவுரை.

அரவிற்பு— திருவனந்தாழ்வான் மேலே
பள்ளிகொண்டு— (கதீராபதியிலே) பள்ளி
கொண்டு

(அத்தைவிட்டு, ஆய்ப்பாடியில்
வந்தவதரித்து,)

அரவம்— காளியநாகத்தை

தூரத்திட்டு— ஓட்டிவிட்டு

அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக் கெல்லாம்

திருவின்— வைஷ்ணவ
பொலி— விளங்கா நின்ற
மறை— வேதத்துக்கு
வாணர்— வ்யாஸபுருஷர்

புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்

திசு— விளங்கா நின்ற

பட்டர் பிரான்— பெரிய

வயா. அரவிற்பள்ளிகொண்டு. மென்மை குளிர்ந்தி நூற்றங்கு
 வுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாங்கடவிலே பள்ளி
 துந்திட்டு. (க) “நாமவாஸுஜி” ஹ்யாமகே” என்கிறபடியே
 விட்டுப்போந்து அவதாரித்த விடத்திலே கோபனாதுமும் கோக்தளும் தன்மை
 வை விஷ்ணுவிதமாகக்கி கொண்டுசிடந்த காளியனுகிற ஸர்ப்பத்தை அங்கு
 விட்டு. அரவப்பகையூர்தியவனுடைய. “அரவம்” என்கிறஹாநிக்கெல்லா
 ரியதிருவடிபை வாஹாமாக நடத்துகிறவனுடைய.

குரவினியாதி. “குரவு” என்கிற வர்க்குத்திலே கொடியாய்ப்
 முல்லைகளானவை நின்றறுங்கும்படி யிருப்பதாய், கோவர்த்தநமென்கிற
 டைத்தாய், வர்ஷத்தைத் தைகைகக்குக் கொற்றக்குடையான பர்வதவிஷய
 கொடிமுல்லைகள்” என்றுபாடமானபோது - குரவாகிய வர்க்குமும் அதின்
 கொடியான முல்லையும் நின்றறுங்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருவி
 ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீபால் மிக்கு வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்ல
 திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற
 ருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்பமான விப்பத்தைபும். பரவுமனந்குடைப் பத்
 பரவசராய்க் கொண்டுபேசும் நல்லமநஸஸையுடைய பக்திமான்களா யுள்ள
 வைகுந்தம் நண்ணுவரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமாதுகுணமாக பகவத
 களிலே அர்வயித்து * அடியார்கள் குழாங்களைபுடன்கூடி வாழலாம்
 வோத்தாமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசாணம்.

அடிவரவு.—அட்டு வழ வம்மை கடு வான் செப்பாடு படம் சலம்
 வன்பேய் கொடி யரவில் நாவல்..

கோவலர்” என்கிறாடியே - கோபர்க்குக் குழலாதுகை ஜாந்புசித வர்த்த
நந்தகோபர் திருமகனாகையாலே தானும் அந்தவர்த்தியிலே யாதிகரித்துப்
லுதிக் கொண்டு போருமவனாகையாலே, ஒருநாள் பூநீப்ந்தாவந்திலே
லேயுத. அந்தக்குழலோசைவழியே யுலதிகளான பூநீகோபமாரிலேசிலர்
பண்ணிவைத்த காவல்களையும் கடந்து இவன் நின்றவிடத்தேவந்து சூழ்ந்
படியையும், வேறேசிலர் அரைகுலைபத் தலைகுலைப் போடிவந்து ஸ்திரீத்
படியாலே ஒடுங்கி நெகிழ்த்தவுடையை ஒரு கையாலே தாங்கி இவனளங்
நின்ற படியையும், உபரிதநிலோகவர்த்திகளான ஸ்திரீகள் இக்குழலோசை
ந்து திரண்டு நெஞ்சருகி, கண்கள்பனிக்கை முதலான விக்ரிகளோடே
துக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேககை திலோத்தமை முதலான நர்த்த
திரியும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், உலாளியுலாவித் குழலாதுகை விவனுடைய
லோசையையும்கண்டு, “நாமும் சிலராயாடிப்பாடித் திரிகிறோமே” என்
வழிந்து தந்தாமுடைய ஆடல்பாடல்களைத் தாங்களே மாறினபடியையும்,
திரியும் தம்புநாராதரும் கிந்தரமிதுங்களும் இந்தக்குழலோசையினு
யீடுபட்டுத் தந்தாமுடைய வீணையமறப்பார் கிந்தரம்தொடோ மென்பா
ஆகாசசாரிகளான காரந்தப்பரெல்லாரும் அமர்தம்போலேயிருக்கிற இக்
பட்டு சிதிலராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களெல்லாரும் தந்
ஜாததைமறந்து திருவாய்ப்பாடி நிறையவந்து திரண்டு இக்குழலோசையி
புலித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்தி ஜாலங்கள்
விட்டுவந்து சூழ்ந்து படுகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுந்திரள்கள்
பைக்கேட்டு பரவசமாப்க் கால்களைப்பாப்பித் தலைகளை நாற்றிக் கொண்டு
மெம் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மாந்திரள்களானவை மேய்கைமுதலான
நிச்சலமாப்க்கொண்டு சித்தாரப்பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும், அவி
ளானவை சேதநங்களிலுங் காட்டில் அத்பாச்சர்யமாப்படி நடுப்பட்டபடி
பேபேசி அவனுடைய திருக்குழலோசையினுடைய வைசித்திரியை யறுபவ
மொழியில்.

மு.—நாவலம்பேரிய தீவினில்வாழ நங்கைமீர்களிதோ சற்புதங்கேளீர்

காவலம்பேரியை ய திருவாராயவாரிற் குழலோசைவழியே

திருமால் - திரிபுரையோனவன்

மாமா - பொருத்தமான

வாரிசு - திருப்பவளத்தில் வைத்து உலக
கிற

குழல் - முள்ளியினுடைய

ஐசை வழியே - இசைசின் மார்க்கமாக

கோவலம் - இடையருடைய

செறுப்பி - சிறுப் பெண்களானவர்கள்

இன - பகவதாபிநுந்துள்ள

கொங்கை - தங்கள் ஸ்தந்தங்களானவை

குதுகுசிப்ப - நாங்கள் முன்னே போகிறோ

மென்று செறித்து குதுகுலம் பண்ண

உடல் - சரீரமும்

உள் - நெஞ்சம்

அவிழ்ந்து - கட்டுக்கொ

எங்கும் - எங்குமுள்ள

காவலும் - காவலையும்

கடந்து - அதிகரித்து

கயிறு மாலை } கயிற்றில்

ஆகி வந்து } ந்த மாலை

கவிழ்ந்து நின்றனர் -

வாறே லஜ்ஜித்து

வ்யா. முதற்பாட்டு. நாவலம்பெரியதீவிரிநி. நாவலையுடைத்தா
தவீபார்தாங் களைப்பற்றப் பெருமைபையுடைய ஜம்பூத்வீபத்திலே யென்
பக்கிலுடைய வைபவம் வேறொரு தவீபத்துக்கில்லையிறே. அதாவது -
வ்யா. (ச) போகபூமியாயிருக்கு மித்தனையிறையுள்ளது; ஆர்ஜகபூமியுள்ள
இத்தன்னிலும் நவமகண்டமான பாரதவர்ஷமிறே ஆர்ஜகபூமியாயிருப்ப
தனும் (ச) போகபூமிகனித்தனையிறே; அப்படியிருந்த தாகிலும் பாரதவர்ஷ
பற்ற தவீபார்தாங்கனிற் காட்டில் இந்ததவீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக்
பார்தாங்கனில் போகங்களுக்கும் உபரிதரபாதாந லோகங்களில் போகங்க
துக்கும் ஸாதாதுஷ்ட்டாரம் பண்ணலாவது இங்கேயாகையாலும், திவ்ய
கக்ஷ-க்களும் ப்ராசுர்யேணவுள்ளது இங்கேயாகையாலும் இந்த பாரதவர்
சிருக்கையாலே ஜம்பூத்வீபத்தை “பெரியதீவு” என்றருளிச்செய்கிற
மீர்கள். அவனவதரித்த தேசத்திலேபிறந்து அவனுடைய அவதாரகு
யெல்லாம் அறுபவிக்கையாகிற வாழ்வையுடையாய், அதுக்கிடான ஜ்
பூர்ணைகளாயுள்ளவர்களுையென்று தாமும் கோபஜம்மத்தை ஆஸ்த்தாரம்
யாலே திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளாரோடு ஸஜாதீயராய்கின்று அங்குத்தை

பெயராய் வந்து தன் னுடைய உகந்திவிசேஷங்களாலே அநுகூலரைவாழ்ப்பண்ணவல்லவாயிருக்கிற திருப்பவளத்திலேவைத்து ஊதுகிற திருக்குழலோசைவழியே. அதற்கென்னகிடாய் பெண்கள்கிடாய்' என்கிறவூரகையாலே, உறவுமுறையாரானவர்கள் பட்ட அரண்களிலே பெண்களைக் கொடுபுக்குக் கட்டிக்கொடு கூடவாழ்ந்திருக்கின்றவர்களெல்லாரையுமுதக்கி, தங்கள் செவியிலே புருந்து உணர்த்தி வாருங்கோள். இப்போலே ஆகாஷிக்கிற குழலோசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தங்கள் வலர்ச்சியுமாய். கோரகூணத்திலே ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறப்பெண்கள். மங்கை குதுகுலிப்ப. தங்கள் வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணதமான முலைகளானவை, பிற்பாடாகி "நாங்கள் முன்னேபோகிறோம்" என்று கொதுஹலம்பண்ண. மங்கை. சொல்கோள ப்ரணைகளாய்த்து. குதுகுலிக்கையாவது-தவராதிசயத்தாராய்ப்பம். உடலுளவிழ்ந்து. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாத்தரமன்றிக்கே கொங்கையமானசரிமும், ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதானமான மரஸ்ஸும் கட்டுக்கொடுக்கும் காவலும் கடந்து. எங்குமுள்ள காவலையும்கடந்து. அதாவது- அறைகளுக்கும் நித்த நாய்மார்களைத்துக்கொண்டு கதவுகளையுமடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டுமாய்விடக்கூட, அந்தக்காவல்களையெல்லாம் கூடாத்தரபாஷாணங்களைப்போலே ஒருசமயமாய்க் கடந்து. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிற்றிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தமாலே திரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டுநின்றவர்களுக்கே, குழலோசைவழியேவந்து இவனைக்கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலே நாய்களென்னுதல்; எதிர்செறிக்கடாட்டாமல் கவிழ்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல்.

மூ.—இடவணரை யிடத்தோளோசாய்த் திருக்கூடப் புருவநெரிந்தேறக் குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் கோவிந்தன்குழல்கோ தேதினபோது மடமயில்களோடு மான்விணைபோலே மங்கைமார்க்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ உடைநெகிழ வோர்கையாற்றுகில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க னோடநின்றனரே

பதவுரை.

பிற்தன் — பசுமேய்க்கப் பெற்ற கண் ணன் அணரை— இடப்பக்கத்துச் சமச் ருஸ்த்

குழல் கொடு— வேய்க்குழலைக் கொ ஊதினபோது— ஊதினகாலத்திலே மடம்— மடப்பத்தைபுடைய

ஒல்கி— (லஜ்ஜித்து) ஒல்கி

அரி ஒடு— செவ்வரி, கருவரிகள் ஒடின

கண்— கண்களானவை

ஒட— அவன் பக்கஸிலே

நின்றனர்— இதைந்து

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவண்ணரையிடத்தோளோடு சாய்த்த
தில் சம்சுருள் த்தாநத்தை இடத்திருத்தோளோடேசாய்த்து. இருகையுட
கையும் திருக்குழலோடே சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்களா
மேலேகிளர. குடவயிறுபட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்
தாலே க்ரமசு⁰ விட்டு ஊதவேண்டுமெனையாலே திருவயிறு குடம்போலே
கூட. திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவிந்து திருக்குழல் ஊளகளளவா
கோதினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்ஷிதனய், அவை விலங்காமைக்
மீளுகைக்கும் தகுதியாக ஐதவல்லாளுகையாலே “ கோவிந்தன் ” என்கி
னூதிலும் த்வகிவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே “ குழ
றது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்த்யமும், அதுக்கு உபகரணம்
வைலகூண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிண்பே
யுடைத்தான மயில்கள்போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை
கள்” என்கிற பன்மைக்கிடாக, “ மான்பிணை ” என்கிற ஏகவசநடும்-
பன்மையிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகளான ஸ்திரீகள்.
புஷ்பாதிர்களாலே அலங்கர்த்தமான குழல்கள் நெகிழ்த்தலைய. உடைநெகிழ்
பரியட்டம் நெகிழ். இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோசைவது
ஒர்கையால் துகில்பற்றி. நெகிழ்த்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. ஒல்கி
ஒட்டினபடியாலே ஒல்கி. ஒட்டிக்கேண்டு நின்றனரே. ஸ்திரீத்வம் பிஷ
கிறகண்ணை நிஷேதிக்கப்போமோ. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள்
யோட நின்றார்கள். “ மடமயில் ” “ மான்பிணை ” என்ற தர்ஷ்டாந்தத்வ
கூந்தலணிழ ” “ ஒட்டிக்கேண்டு ” என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம்.

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்

கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோவிந்தன் குழல்கோடு

3. நதன்— பசுமேய்க்கப்பெற்ற கண்ண
 னனவன்
 குழல் கொடு ஊதினபோது—
 தேவலோகத்திலே வர்த்திப்பாராய்
 அதுபவபோக்பமான
 சரீரங்களை யுடைபாரான ஸ்திரீகள்
 வந்து ஈண்டி—(குழலோசைதூண்ட)
 வந்து வந்து திரண்டு
 மநஸ்ஸானது
 நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி
 மலர் போன்ற
 கண்களானவை

பணிப்ப— ஆநந்தபாஷ்பத்தாலே கு
 தேன் அளவு— தேனோடு கூடின
 செறி— செறிந்த
 கூந்தல்— கூந்தலானது
 அவிழ— அவிழ்ந்து அலையவும்
 சென்னி— நெற்றியானது
 வேர்ப்ப— ஸ்வேதஸ்விந்நமாகவும்
 செவி— காதுகளை
 சேர்த்து— இக்குழலோசையிலே ம
 நின்றனர்— நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வானிளவரசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்
 த்தமந்திகள்கீழே பாலராஜனானவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து— “மூது
 ணுட்டவர்” என்கிற நித்யஸூரிகளைப் ப்ரதாநராக்கி அவர்கள்கீழே தன்னையபை
 ன் ி இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. “திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸ்ரீ
 ாழ்வான் பிசம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி சிறகின்கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம்
 ” என்றிறே பட்டாருளிச்செய்வது. வைகுந்தக்குட்டன். அங்குள்ளார்க்குக்
 காகினைத்து*அஸ்த்தாநேபயசங்கபண்ணி அநவாதம் நோக்கவேண்டும்படியா
 தயுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால்*பிறப்பிலிய
 கில் வ்யாவர்த்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பரமபத
 ந்தராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆச்ரித பரதந்தர்யம்
 கும்படியைப்பற்ற “இளவரசு” என்கிறது; இங்கு இருந்ததேகுடியாக ஸ்வ
 யாலே ஈரரசு அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியைப்பற்ற “மன்னன்” என்றது
 ிளவரசு. “வாசுதேவன்” என்றதுக்கும் அவ்வருகேயொரு நீர்மையிறேயிது.
 லம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனான இளவரசு. பஞ்சலக்ஷத்
 அரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை “இளவரசு” என்கிறது. கோவலர்குட

க்தருக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையால்வா
கொள்வது. சேவிசேர்த்துநின்றனரே. இக்குழலோசையிலே செவியை
நின்றார்கள்.

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுள் தீப்பப்பூகே ளடங்க
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக் கருஞ்சிறுக்கன் குழலாதினபே
மேனகையோடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர்
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்று யூடல் பாடலிவை மாறினார்

பதவுரை.

தேனுகன்— தேனுகாஸரன்,
பிலம்பன்— பரம்பாஸரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீம்ப— கொடியவைபான
பூடுகள் அடங்க— பூண்டுக்களையெல்லாம்
உழக்கி— தலையழித்துப் பொகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி— (தன் இச்சையாலே
நின்று) நெடுங்காலம் ஸஞ்சரித்து
கரு— கரியதிருமேனியை யுடையனாய்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதினபோது—
மேனகையோடு— மேனகையோடு

திலோத்தமை }
அரம்பை } இவர்களை
உருப்பசி }
அரவர்— அப்ஸரஸ்ஸை
வெள்கி— வெட்கப்பாடல்
மயங்கி— (இவனுடைய
ஸீடுபா
வானகம்— தேவலோகம்
படியில்— பூலோகத்தில்
வாய்திறப்பு இன்றி—
தாமே— (பார்த்தோ
ஆடல் பாடல் இவை—
மாறினர்— தவிர்த்து

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தேனுகனிட்யாதி. குழலாதபானவடிவ
பூடுகளே நலிலகாநலக் கரிந்து லோககன் இயல்புள்ளே களும் பாடல்

பாது. இப்படி யுலாவிக்கொண்டிருந்து திருக்குழலேபூதினவளவியில். மேனைய
 “உபரிதகிலைகங்களில் ஆடுகைக்கும் பாடுகைக்கும் தங்களுக்கு மெய்ப்பட்டாய
 ப்ரஸித்தகையாயிருக்கும் மேனைய, நிலைத்தமை, ரம்பை, ஊர்வசி என்று அப
 களானவர்கள் இவன் கடைபாடுகையும் குழலேகையையும் கண்ணுளும் செவி
 விக்கையாலே “நாமும் சிலராய் ஆடிப்பாடித் திரிவினோமே” என்று வந்ததித்
 னுடைய முதிர்ந்தியாலே மயங்கி. வானகந்தியாதி. வானிடத்திலும் பூதிரி
 பாட. என்கிறவிது கம்வாயாற் சொல்லக்கடவோமல்லோம் என்று தங்களுடைய
 பாலுமாவிற விவற்றைத் தவிர்த்தார்கள். இவர்கள் இப்படித்தவிர்த்தது, இர
 வும் வாகியமிந்த மத்பஸ்த்தானவர்கள் “இனி தீங்கவாடவும் பாடவும் வேண்ட
 தவிர்க்கையாலேயோவென்னில்; அன்று; நாமே. தாங்கனே தவிர்த்துவிட்டாய்.

மு.--முன்னரசிக்கமதாதி யவுணன்முக்கியத்தை முடிப்பான் முவுலகின்
 மன்னரைஞ்சு மதுகுதநன்வாயிற் குழலினோகை செவியைப்பற்றிவாங்க
 நன்னரம்புடைய தும்புருவோடு நாரதனுந் தந்தம்வினோமற்றது
 கிங்கமரிதுங்குநுந் தந்தங்கிங்கர ந்தோடுகிலோ மேன்றனரே. ௫.

பதனரை.

புழங்குவினோ
 கர் அது ஆகி— நாரதனார வடிவம்
 கொண்டு
 கன்— ஹிரண்யாஸாரணுடைய
 பத்தை— மேன்மையை
 கன்— அழித்தவனாய்
 கில் மன்னர்— மூன்றுலோகங்களினு
 முள்ள அரசர்களுந்
 கன்— தன் மதிர்வையுடைய கல் உள்
 கன் கிங்கமரிப்படியாய் அழித்த
 கன்— மது நிரஸகம் செய்யுந்

பற்றி வாங்க— பிடித்திருக்க
 கல் காமடி உடைய— கல்ல விரை
 தும்புருவோடு — ‘தும்புரு’ வ
 கர்வ
 நாரதனும்— நாரதனார அடியார்
 தன் தன்— தங்கள் தங்களுடைய
 வினோ— வினோகை
 மறந்து— மறந்து
 (அதுவு மன்றிக் கை.)
 கிங்க மரிதுங்குநுந் — ‘கிங்க மரி

பெருந்தலைச் சொச்சொச்சுதையா யிருக்கையபனற்க்கே “அழக்யானதானை
 சம்பவம்” திருத்த காத்தினுடைய வதிகயத்தைச் சொல்லுகிறது. அ
 மூட்டான். கல்லெய்க்கலாத பெரும்பவத்தாலே பல மியுக்குக்களைப்
 பற்றி அமரணரபல்லச்செய்து, தானே ஜகத்தாக்கெல்லாம் பாதாநனாய், ப
 பெருந்தலை அதுசொன்னதுவே ஹேதுவாக “வாயிற்றிற் பிறந்தபின்னே
 வசாயகொச்சரமான பிடைகளை யெல்லாம் பண்ணின ஹிரண்யாஸுரன்
 மாய்மையாழித்துப் பொகட்டவன். மூவுலகில் மன்னரஞ்சும். மூன்று
 ராஜாக்களும், அபிமாதுஷ சேஷ்டிதங்கனால்வந்த தன்மதிப்பைக்கண்
 குப்பாழி குக்கிற. மறுகுதனன்வாயிற் குழலினோசை செவியைப்பற்றிவாந்
 யான மதுவை சிரஸித்தவனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்துதின திரு
 சயானது செவியைப்பிடித்திழுக்க. நன்னரம்பித்யாதி. செவிபடைத்தா
 றுடைய தவரியாலே வசிகரிக்கவற்றான நன்மமையையுடைய வீணைநரம்
 பெரியவுடைமையாக நீனைத்திருக்கும் தும்புருவும் நாரதனும். “காநக
 நாரதர்” என்று ஸர்வலோகப்ராஸித்தராயிருக்குமவர்களிறே; இப்படி
 தம்மீனிலைமறந்து. தந்தாமுக்கு ஸர்வகாலமும் அபிமதமரன வீணைகளை
 வளவன்றிக்கே, அவைதன்னை நேராகமறந்து. கிந்நமித்யாதி. கிந்நரங்
 கையாலே “கிந்நமிதுநங்கள்” என்று ஜகத்ப்ராஸித்தங்கனா யிருக்கிற
 வடைய கிந்நரம் இனித் தொடக்கடலோமல்லோமென்று விட்டார்கள்.

மூ.—சேம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகிசிறுவன் தே
 நம்பரமணிநாள் குழலாதக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகேளீர்
 அம்பரந்திரியுங் காந்தப்பரேல்லா மமுதகீதவலையாற் சுருக்கு
 நம்பரமன்றோன்று நாணிமயங்கி நென்றுசேயர்ந்து கைம்மறித்த

பதவுரை.

சேம்— சிவந்ததாய்

பெருந்தட— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள

கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையனாய்

இடர் உற்றன— இடரு

கேளீர்— கேளுங்கோள

அம்பரம்— ஆகாசத்தி

சைந்து— மகச்சைதிலயத்தையு மடைந்து
சோர்ந்து— சரீரமும் கட்டுக் கொலைந்து

சை மறித்து நின்றனர்—
அங்கும் கடலோ மட்டு
வைய மடக்கிக் கொண்டு

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செட்டெருந்தடங்கண்ணன். சிவந்து மிசவும்
திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கள்போலே திரண்ட
தோள்களை யுடையவன். தேவகிசிறுவன். தேவகிப்பிராட்டிக்கு விதேயனுள்
தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாநிகளான தேவர்களுக்கு விறும்மம்போலே அந்நி
குமவன். நம் பரமன். தன்னபிமாநாதர்ப்பூதரான நமக்குத் தன்பெருந
லாம்படி யிருக்குமவன். இந்நாள் குழலாத. இற்றைநாள் குழலாத. கேட
றனகேளீர். இக்குழலோசையைக் கேட்டவர்கள் இதினுடையஸத்தானே
வைக் கேளிகோள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்கவரிடநின்ற பரகாரமெ
ல்லுகிறதுமேல் அம்பரமித்யாதி. அந்தரிக்ஷசாரிகளாய் நர்த்திதே பரராய்ப்
ஜாதிரெல்லாம் அமர்தம்போலே யினிதான காரவலையிலே கட்டுண்டு. ந
இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்கு பரமன்றென்று. நிணி. சீழ்பாடிப்பே
ஜித்து. மயங்கி. சீழ்மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி யறிவு
அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தகேரணம் சிதிலமாய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்
ந்து. சை மறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் ப
க்கும் கூமரல்லோம்” என்று சையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மூ.—புவியுணுகண்டதோ ஶ்ரபுதங்கேளீர் பூணிமேய்க்குமிளங்
தவையுணுகத்தனையான் குழலாத வயலோகத்தளவுஞ் சென்ற
அவியுணுமறந்து வானவரெல்லா மாயர்பாடிநிறையப் புதர்தீண்
சேவியுணுவின்சுவை கொண்டுமகிழ்ந்து கோவிந்தனைத்தோடந்
பதவுரை.

புவியுள்— பூமியிலே

நான் கண்டது ஓர்— நான்கண்டதொரு

அற்புதம்— ஆச்சரியத்தை

கேளீர்— கேளுங்கோள் :

வானவர் எல்லாம்— தேவனு

அவி— அந்தணர் தங்களுக்கு

உண மறந்து— பழிக்க ம

உடா. எதாம்மாட்டி: புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்பதம் கேள்
 தாமதம். புலியுள்பொலே இப்படி யிருப்பதினான் உண்டாகக்
 கருதினான். “திரு. அகடிதம்” என்று அறிந்தான் பிறர்வாயால்
 தயக்கத்தாக்கத்தாட்டிதா ராச்சாரம் கேளிகோள். பூணிமேய்க்குமிளம்
 டன். குழங்களு புலிக்கொண்டு கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்து
 னான் இடையர் திரண்டதிரளில். நாகத்தீனையான்குழலாத. அருந்த
 வாதிகளுவன் தத்ஸஜாதியுயர்நின்று குழலாத. அமரலோகத்தள
 லக்துழலோசை தேவலோகத்தளவும் சென்று தவரிக்க. அவியுண்ட
 தேவர்களைல்லாரும், தங்களுடைய கௌரவாதுருணமாக யாகங்களி
 ட்பரிக்கும் ஹவின்னாக்களை புஜிக்கமறந்து. அவர்களுக்கு தாரகாதி
 யிருக்க அதுமறந்தார்கள் என்னுதே, இத்தைச்சொல்லிற்று= தங்கள்
 கையால் அதுவாங்காட்டில் அவர்கள்விரும்பி ஜீவிப்பது இதுவாகைய
 யப்படுத்தினடி. அவ்வளவன்றிக்கே மதுஷ்யகந்தம்பொருடல் பூமி
 கூத் திரியுமவர்கள் “இவன் பிறந்துவளருகிற ஊர்” என்னுமத்
 திறைப்படுத்து திரண்டு. செவியுணவின் சுவைகொண்மெகிழ்ந்து.
 னை குழலின்பிறந்த இசையின் இனியரஸத்தை புஜித்து ஆரந்தித்து.
 னென்றில்; “செவியுணவீட்ட” என்னக்கடவதிதே; சேதர ஸமாதி
 அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான காரஸத்தை
 “செவிக்குணவில்லாதபோது” என்றானிறே. கோலிந்தனைத்தே
 கோகூடன்பானுவனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒரு
 லர்கள். வர்வன்மாத்தானுவன் கோபஸங்க மத்யத்திலே தத்ஸஜா
 துதுகையும். அர்த்தக்குழலோசை தேவலோகத்தளவும் செல்லுகை
 தேவர்களைல்லாரும் தாங்கள் விரும்பியிருக்கும் ஹவிர்ப்போஜரத்தை
 அவன்றிக்கே மதுஷ்யகந்தம்பொருதவர்கள் கோபச்சேணியிலேவந்து
 குழலோசைபினுடைய ரஸத்தை புஜித்து ஆரந்திகளாய்க்கொண்டு
 பற்றித்திரிசையுமாகிற இவைபெல்லாம் அகடிதங்களாகையாலும்,
 லோகத்தில் கண்டறியாமையாலுமிறே “புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்
 புலியுள்செய்தது.

தவம்— திருப்புருவமானது
 டலிப்ப— மேலே கிளர்ந்து வளையும்
 பட்டபாகவும்
 றிந்தன்— கோவிந்தனுனவன்
 டல் கொடு— திருக்குழலைக் கொண்டு
 தினபோது— ஊதினபோது
 வையின் கணங்கள்— பசுக்களின் திரள்
 களானவை
 துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை
 விட்டு
 து— கர்ஷணன் பக்கலிலே வந்து

குழ்ந்து— குழ்ந்து கொண்டு
 படு காடு— வெட்டி விழுந்த காடுபோ
 கிடப்ப— மெய் மறந்து கிடக்க
 கறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின்
 களான
 கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி
 கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தெ
 விட்டுக் கொ
 செவி— காதுகளை
 ஆட்ட கில்லா— அசைக்கவும் மாட்ட
 நின்

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற. “கருஞ்சிறுக்கன்” எ
 வத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிரற்களானவை திருக்குழலின்
 டல் புதைக்கவேண்டுமது புதைத்துத் திறக்கவேண்டுமது திறக்கக்காகக் குழலின்த
 ந் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்னோட. * இடவணரை யிடத்தோரொடுச
 துனோதோறும் கண்ணோடநின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களான
 ரிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. “வாய்கடைகூட” என்கிறபடியே இரண்டுக்கை
 யும் குவித்து ஊதுகிறபோது சிவந்ததிருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வா
 டைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங்கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழை
 ஆயாஸம்பொருமல் ஸௌகுமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமா
 லேகிளர்ந்துவளைய. கோவிந்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோரகூணத்திலே தீக்கித
 பற்றை மேய்த்துக்கொண்டு திரியுமவன் அவை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்த
 வஜ்ஜுரதமகோஹரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்
 க்களினுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தந்தாமுடைய வஸ்தவ்யஸ்த்தலங்களைவிட்டு, எ
 ந்து படுகாடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவனளவும் வந்துகுழ்ந்துகொ
 ட்டிவிழுந்தகாடுபோலே பாவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினு
 ள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாவசயத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்ந்திற்

செய் கமலம்பலர்— செந்தாமரைப் பூவை
 குழி— குழப்படிந்த
 வண்டு இனம் போலே— வண்டுகளின்
 திரள்போலே
 சுருந்தி இருந்த— சுருட்சியையும் இருட்
 சியையு முடைத்தான
 குழல்— கெசபாசங்கனாவை
 தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள
 முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்
 ஊதுகின்ற— ஊதுகிற
 குழல் ஓசைவழியே— குழலோசை செவிப்
 பட்ட வழியே
 மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை
 மருண்டு— அறிவழிந்து

மேய்கை மறந்து— மேய்கை
 மேய்ந்த— மேயக் கல்
 புல்லும்— புல்லும்
 கடைவாய் வழி— கடை
 சோர— நழுவி விழ
 இரண்டு பாடும்— முன்
 துலுங்கா— அசைபாட
 புடை— பக்கங்களில்
 பெயரா— அடிபெயர
 எழுது— (சுவரில்) எழுது
 சித்திரங்கள் போல—
 நின்றன— ஒரு செயல்

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டெழு தழைமழைமுகில்வண்ணம்
 தன்னிலே திரண்டு கிளர்ந்து அகவாயில் நீர்க்கந்தாலே தழைப்புண்டா
 வலாறுகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமித்த
 தாமரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவண்டினுடைய திரள்போலே சுருட்சினை
 முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊது
 வழியே. ஊதாகின்னுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மரு
 திரள்களானவை ஸஜாதீயவிஜாதீய விபாகாதிகள் தோன்றுதபடி அறிவ
 தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்கையைத் தவிருகையன்றி
 மேயக்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத பாரவச்யத்
 வழியே நழுவிவிழ. இரண்டோடேய்தாதி. முன்னும்பின்னுமான இர
 யாதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சிதரத்தில் எழுதினவைபோல
 மற்று நின்றன.

நடமாடவன்— தலைவனுனவனுய்

வன்— அந்விதியனுயிருக்கிறவன்

குழல் ஊதினபோது—;

வர்கள்— மரங்களானவை

யு— ஒருபடிப்பட நின்று

தாசைகள்— மது தாசைகளை

பும்— பாயாநிற்கும்;

ர்கள்— கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்

லாம்

தும்— நிலைகொலைந்து வீழாநிற்கும்;

வளர்— மேலே வளருகிற

கொம்புகள்— கொம்புகளானவை

தாழும்— கீழே படியாநிற்கும்;

இரங்கும்— தன் நிலை கொலைந்து ஈடுபடாநிற்கும்

கட்பும்— (அஞ்ஜனி செய்வாரைப் போல
தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவியாநிற்கும்

அவை— அந்த மரங்களானவை

செய்யும்— செய்யா நிற்கிற

குணமே— குணமிருந்தபடியென்!

என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கருங்கண்னோகையித்யாதி. கருகின கண்ணையுடைத்த
கையெயிற்பிணியைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கட்டி நன்குதேத்த பீதகவ
ங்கலவருவின். திருவரைபுத்தாற்போலே அமுந்தக்கொண்டு நன்றாகச்சாத்தின தி
ம்பரத்தையுர், பெறுதற்கரிய திருவாரணங்கையுமுடைய திருமேனியையுடைய
ர்பெருமானவனெருவன் குழலாதினபோது. ஆயர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடைய
காலும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனாய் அந்விதியனுயிருக்கிறவன் திருக்குழலாதினபோ
வர்களின்று மதுதாசைகள்பாயும். தேவமதுஷ்யதிர்யக்ஜா திகள்உருகினவளவன்நிக்கே
ங்களான வர்க்கங்களானவை ஒருபடிப்படநின்று உள்ளருகினமை தோற்ற மதுத
பாயாநிற்கும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து
கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்
கும். தன்னிலைநின்றலைந்து ஈடுபடாநிற்கும். கட்பும்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்நே
பெதியானவன் உலாவியுலாவிநின்று குழலாதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்
நோக்கி, அஞ்சலிசெய்வாரைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியாநிற்கும். அ
ய்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

குமிழ்த்து— கிளர்ந்து

கொழித்து எழுந்த— அலையெறிந்துகுதித்த
அழுதம் புனல்தன்னை— அமர்தஜலத்தை

குழல்முழுவம்— குழலின் ஓசையாக

விளம்பும்— சொன்ன

புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

நிர்வாஹகரான

சிட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன

தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

வல்லார்— ஒத்தவல்லவர்க

குழலை— குழலோசையின்

வேன்ற— கீழாம்படிபன்

குளிர்— குளிர்ந்த

வாயினர் ஆக— சொல்

சாது கோட்டி— ஸாதுக

உள் கொள்ளப்படுவார் —

வ்யா. குழலித்யாதி. “ சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தழகத்தா
டியே திருநெற்றிப்பாதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இருண்டிருண்டு
ந்த கேசபாசத்தையுடையனாய் கோரகூண்பரனாயிருக்குமவனுடைய அ
னத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் துளைகளின்வழியே கிள
ந்துகுதித்த அமர்தஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இந்தால்-
டைய பர்வாஹமும் ஸ்வயதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்
வல்லார். ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இதினுடைய
விலத்தேரணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகாதைகளான இவற்றை ஸாதிப்ராயய
குழலைவேன்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்ந்தின
தித் தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தை யுடையாய். சாதுகோட்
படுவாரே. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திராணிவேபுகுந்தால் அவர்கள் ஸஹந்தபமாக
படி யாவர்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பேபாரும் ஸ்வபாவானவீவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவனைப்பொழி
மென்னுமாசைகொடுத்து, அவ்வாசுநுபமாகக்கிடையதுபவிக்கப்பெறுமையான
தன்மைபழிந்து ஒருகோபகந்தயகாவஸ்தவையைப் பார்ப்பதாய், ஸ்வதசையைய அ
சத்தாலே பேசுகிறார். அநாவது- பருவம் கிரம்புவதற்குமுன்னே கர்ஷணவிஷயத்
பணையாகாநின்ற தன்மகளுடைய தசைபைக்கண்ட திருத்தபார், இவன்பருவத்தின்
யையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே பாவணையாய் அவனோடு
தவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸஜாதீயைகளாய் ததவிஷயத்தில் பாவணைகளாய்
பாலைகளோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கம் என்னுமத்தையும், இவன் ஸ்வபாவபாரத்
வயிக்கிலும் அவனுடைய செற்றக்கொழிப வேறொன்றறிபாளானபடியையும், இ
லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவனை வசிகரித்துக்கொண்டுபோய் அவன்
ல அகப்படுத்தினபடியையும், இவன் தன்னுடைய பாவணைய பாகாரங்கையும்,
க்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அப்பரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸ
சக்துரித்தும் தன்னிலையும் பேசின பாகாங்களுலே யருவச்செய்கிறார்.

மூ.—சியபுழுதி புடம்போக திவள் பிபச்சு மலந்தியையச்
செய்யநூலின் சிற்றடை சேப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லன்
கையினிற் சிறுதூதையோ டிவள் முற்றில்பிரிந்துமிலன்
டையாவணைப் பள்ளியானோடு கைவைத்திவள் வருமே. க.

பதவுரை.

ள்— இளம்பருவத்தானான என் பெண்
பின்னையானவள்

ம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்

புழுதி— அழகிப புழுதியாவடி

ந்து— புழுதியனைந்து

உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானென்?

என்றால், வினையாடிப் புழுதிய

னைத்தே நென்னமாட்டாமல்,)

கையினில்— கையினிருக்குமநான

சிறு தூதையோடு— (மணற் சோருக்கு)

சிறிய தூதையோடு

முற்றில்— சிறு சுளகையும

பிரிந்தும் இலன்— விடுவதும் செய்து

(பின்னையென் செய்யுமென்னில்)

இவன்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தின்

இ

பாத்தமாயிருந்தான். இவன்பேச்சுமலந்தலையாய். “உடம்பில்லாம் பு
 ம... பின்பாடிப் புழுதிபிளந்தேன்” என்று சொல்லலாம்மே;
 ... அதன் அந்தனை பென்றும் போலே சில ஆர்ந்த பாஷை
 ... இவன்பேச்சும் சுலங்கி. செய்யவித்பாதி. சிவந்ததூலாலே
 ... கடையை உதிக்கு மடவவறிந்து நன்றாகவுதிக்கவும் மாட்டான். வை
 ... சிகையாய்க்கொண்டு கையிலிருக்கும் மணற்சொறாக்கும் சிறு தூ
 ... சிறுசுளதும் இவன் கிடுவதும் செய்திலன். இவன்பருவமிது.
 ... னையாய்போதே ” என்றுமபடி திருவனந்தாழ்வானைப் பரிக்கைய
 இவன் கைகலந்து வாராதின்றான்.

மூ.—வாயிற்பல்லுமேழுந்தில மயிருமுடி கூடிற்றில
 சாய்விலாததுறுந்தலைச் சிலிள்ளைகளோடிணங்க
 தீயிணக்கிணங் காடிவந்தில டன்னன்ன செம்ம
 மாயன் மாமணிவண்ணன் மேலிவண் மாலுறு

பத்வரை.

வாயில்— வாயிலே
 பல்லும்— பற்களும்
 எழுந்தில— எழுந்தனவில்லை;
 மயிரும்— மயிரும்
 முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்கலாம்படி.
 கூடினவில்லை;
 இவன்— இத்தன்மையளான என் பெண்
 பிள்ளையானவள்
 சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
 துறுந்தலை— தன்மையில் தலைநின்ற
 சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
 இணங்கி இணங்கி

‡ இவன்— இவன்
 தன் அன்ன— இப்
 செம்மை— செவ்வ
 சொல்லி— சொல்ல
 மாயன்— ஆச்சர்ய
 மாமணி— நீலமணி
 வண்ணன் மேல்—
 மால் உறுகின்றான்—

ஆதோடிணங்கிவந்தாய்? என்றால், உண்மை சொல்லுகையன்றிக் கெதன் னு
 முனமாகச்சில் குடிசிலாக்திகளைச் செவ்வையிபாலே சொல்லி யெளகை.
 பெண்ணன்மேல். ஆச்சுப் பமான குணசேஷ்டிதங்களையும் கீழ்த்தும்போன்ற
 யவன் விஷயத்திலே. இவள் மாலுறுகின்றாளே. இப்படி செம்மைசொன்
 குச்சேராநபடி அவன் குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவது வடவழகைக்
 கொண்டு பிச்சேறுகின்றான்.

மூ.—பொங்குவெண் மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திடாழ்க்
 சக்துசக்காந்தண்டு வாள்வில்லுமல்ல திழைக்கவருள்
 கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில கோவிர்தெனையுலகை
 சங்கையாகி யென்னுள்ளாடோறுந் தட்டுருப்பாகிவருந்

பதவுரை.

முற்றத்து— முற்றத்திலே
 பொங்கு— னுண்ணியநாய்
 வெண்— வெளுத்தநா நின்ற
 மணல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு
 சிறு இல்— சிற்றிலே [கொட்டகத்தை]
 இழைக்கல் உறில்— சமைக்க முயன்ற
 ளாகில்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்
 சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானும்
 தண்டு— கதையும்
 வாய்— நந்தகவானும்
 வில்லும் அல்லது— ஸ்ரீசார்ங்கநாஸஸு
 மல்லாத மற்றென்றை

இழைக்கல் உறல்— இ
 கொங்கை— முலைகளாவ
 இன்னம்— இன்னம்
 குவிந்து— முகம் திரை
 எழுந்தில— எழுந்தவ
 கோவிர்தெனையு— பசு

இவளை
 சங்கை ஆக — } இவளு
 யிருந்

நான் தொழும்— நாடோ
 என் உள்ளம்— என் மன
 தட்டுருப்பா கின்றது— த

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. பொங்கித்தாதி. “புறம்பே போய்”

சுரமாய் கொடுத்ததைப் பார்த்தவாறே “உண்டு” என்னப்போகிறது
இந்ததென்று சிவமயிர்காட்டாமல் என்னுடைய தீவிரமனது
என. தட்டி முட்டித் திமிற்றும்.

மூ.—சுழைபெதைவோர் பாலகன்வந் தேன்பெண்மகளை
தேழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்துதழ்ச்சியை
ஆழியானென்னு மாழமோழையிற் பாய்ச்சியதப்ப
முதையுப்பறியாததென்னு முதுரையுமில்லே.

பதவுரை.

சுழை— உலையாய்

பெதை— அறியாதவளாய்

லர்— ஒப்பற்ற

பாலகன்— இளம்பருவத்தளான

என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை

தோழிமார்பலர்— பல தோழிமார்கள்

வந்து— ரோகவந்து

என்கி— சுடுபடுத்தி

கொண்டுபோய்— தங்கனோடுகூடக் கொண்
டுபோய்

ஆழிபான் என்னும் — திருவாழியை
முடையவனென்று பாஸித்தமாய்

ஆழம்— ஒருவரால் நிலைகொள்ள வொண்

னாத ஆழத்தைபுடைத்தான
ஈ மோழையின்— கிழாறு போலே யிருக்
கிற விஷயத்திலே

பாய்ச்சி— உள்ளுற

அகப்படுத்தி— அ

செய்த— செய்த

சூழ்ச்சியை— கர்த

ஆர்க்கு உரைக்கேன்-

மூழை— “அகப்ப

உப்பு— தான் மு

அறியாதது— அ

என்னும்— என்கி

மூதுரையும்— பழ

இலன்— தன் பக்க

ஈ மோழை— கிழ

பழமொழிக்கும் போக்யதையில்லாதவன் காணுமிவன். இப்படியிருக்க
இவ்விஷயத்திலே கொண்டிபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடிய
தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறாள்.

நாமேரு மறியவேபோய் நல்லதுழாயலங்கல்

சூடிநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகி

கேடுவேண்ணேகின்றார் பலருளார் கேசவனோடிவளைப்

பாகோவலிமே னென்றென்று பார்தமோறினதே

பதவுரை.

நாமும்— திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்த நாட்டி
உள்ளாரும்

ஊரும்— திருவாய்ப்பாடியாகிற ஊரி லுள்
ளவர்களும்

அறிய— அறியும்படியாக

போய்— அகத்தைவிட்டுப் புறம்பேபோய்

நல்ல— பசுமை நிறத்தையுடைய

துழாய் அலங்கல்— திருத்துழாய் மாலையை

சூடி— சூட்டிக்கொண்டு

நாரணன்— கண்ணனானவன்

போம் இடம் எல்லாம்— வ்யாபரிக்குமிட
மெங்கும்

சோதித்து— தேடி

உழிதருகின்றாள்— திரியாகின்றாள்;

கேடு— (இக்குடிக்கு)

வேண்டுகின்றார்— வ

பலர் உளர் — பலரு

(ஆகை

கேசவனோடு— ப்ரச

இவளை— அவன் பி

பாடுகாவல் இடுமின்—

என்று என்று— எ

பார்— பூமியி லுள்ள

தடுமாறினது— தனும்

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நாமேருமறியவேபோய். தானும் த
வர்க்கமும் அறிந்தவளவாக அவன் பக்கலிலே ப்ராவணையாய் அகம்வி

சென்னை. என்மேன்று பார்த்தமேதின் தீது. இப்படி இரண்டாம் பக்கத்திலிருந்துத் திருவாய்ப்பொருந் கொடுத்தல் அருமை ஜாமான. திங்கள் முதல்.

மு.—பட்டப்பச்சட்டிப் போற்றோடுபெய்தினள் பாடகமூற் சிலம்பு
 இட்டமாகவளர்த்த தேதேதேனாக் கேட்டு டிருக்கவருள்
 போட்டப்பொய்ப் புறப்பட்டேன் தினள் பூவகப்பூவண்ணு
 வட்டவார்தமுன் மக்கைமீ ரிவண்மாலுநகின்றாளே. எ.

பதவுரை.

வட்டம்— சுருட்சியை யுடைத்தாய்
 வார்— கிண்டிருந்துள்ள
 குழல்— கூத்தலை யுடையவர்களாய்
 மங்கைமீர்— பருவத்தால் வந்த இளமை
 வையுடையவர்களான பெண்கள்!
 பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தினத
 சுட்டி— சுட்டியும்
 பொன் தோடு— (காதுக்கணியான) பொன்
 னாக்கெய்த தோட்டையும்த
 பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலணியான)
 பாடகத்தையும் சிலம்பையும்
 பெய்து— இட்டும்
 இவள் இட்டமாக— இவளிடப்பட்படி
 வளர்த்து— வளர்த்து
 எடுக்கேனுகு — இடுப்பிலேதேந் தாக்
 கோவந்தி திரித்த எனக்கு
 இவள்— இப்படி அருமைமயாக வளர்க்கப்

என்கொடு— இப்படி தி
 இருக்கவருள்— என்
 இவள்—
 போட்ட— திரிபென்
 பொய்— என்னைக் கை
 புறப்பட்டி தின்று—
 தெருவி
 பூவகப்பூ வண்ணு என்
 போன்ற திறந்
 என்னு வா
 (இவளுந் திறந்
 மாலு நகின்றான்— பி

கூட்டவர்கள் காயாம் பூவண்ணி கொண்டு அவ் வகைய வடிவத்தை யதம்
 விடாம்தொற்றிக் கூப்பிடாதிடும். கூட்டவார்துழல் மங்கைமீர். சுரு
 பூருவத்தால்வந்த இலமைபையு முடைபவர்களை. சிங்கநெல்லாம்
 கியாம்மைகனாய்ப் பொருகிறகொளே, இவ் வுமாப்படி போவெண்டா
 டல்; இவள்மாவறுகின்றாளே. இவள் அவன்வடிவத்திலே பிச்சேறுகின்

மு.—பேசவுள்ளீதேரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதையி
 கூசமின்றிகின்றார்க டம்மேதீர் கொல்கழிந்தான் மூழைய
 கேசவாவென்றுங் கேடில்யென்றுங் கிஞ்சுகவாய் மொழிய
 வாசவார்துழன் மங்கைமீர்வண் மாவறுகின்றாளே. எ.

பதவுரை.

வாசம்— பரிமாபாசராய்

வாரர்— நெய்யுருந்துள்ள

சூழல்— கூத்தல் யுடைபவர்காய்

பங்கைமீர்— மடப்பத்தால் பூர்க்கைகாண

பெண்கள்!

பேதையேன்— இவளைச் செவ்வே நிறுத்

னும் வகையறியாத என்னுடைய

பேதை— பெண்பிள்ளையாய்

பேசவும் ிதேரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்

லவும் பெ(ர)றாத

பெண்ணையின்— பெண்தன்மையை யுடை

யவாய்

கிஞ்சுகர்— கிரியினுடைய

வாய் மொழியான்— வாய் மொழிபோன்ற

வாய் மொழியை யுடையவான

இவள்— இவர்

சென்றார்கள் தம்— நான்

முதலானவர்

எதிர்— முன்னே

கூசம் இன்றி— கூச

கோல் கழிந்தான்—

மூழையாய்— அகம்

(என்னோடு உறவற்ற

கேசவா என்றும்—

யுடை

கேடிலி என்றும்—

[அச்சுபுதனை

மாவறுகின்றான்— பி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. பேசவும் ிதேரியாத பெண்மையின். ஒரு

ன்னோடு ஒட்டற்றவளாய். இத்தால்- எனக்கு நியாம்பையல்லாதவளேன்
 மம். ப்ரசஸ்தகேசனானவனென்றும். தேடிவென்றும். உன்னால்
 கீழ்ப்பாடுகளும் கைவிடாதவனென்றும். கிஞ்சகவாய்மொழியாள்-
 வாயிற் பழுப்பையும் பேச்சில் இளமையையுமுடையவள். தளக்கடங்
 அவன்பேரைச் சொல்லிநின்று கூப்பிடுகிற தசையிலும், இவளுடைய அ
 ரபாஷணமும் திருத்தாயாருக்கு ஆகாஷகமாயிருக்கிறது காணும். வாசல்
 பரிமளிதமாய் ஒழுருநீண்டமயிர்முடியையும் பருவத்தால்வந்த இளை
 கலை. இவள்மாலுறுகின்றாளே. இப்படி யிவள் அவன் கிஷயத்திலே பிச்

மூ.—காறையுணங் கண்ணாடி காணுந் தன் கையில் வளைத்
 கூறையுக்கு மயர்க்குந் தன்கோவைச் செவ்வாய்திரு
 தேறித்தேறிநின் றுயிரம்போர்த் தேவன்றிறம் பிதற்றும்
 மாறின் மாமணி வண்ணன்மேலிவண் மாலுறுகின்றோ

பதவுரை.

காறை— பொன்றை செய்த காறையை
 பூணும்— கழுத்திலே பூணுநின்றாள்;
 கண்ணாடி— கண்ணாடிப் புறத்திலே
 காணும்— (காறையும் கழுத்துமான அழ
 கைக்) காணுநின்றாள்;
 தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
 வளை— வளையை
 குலுக்கும்— அசைத்துப் பாராநின்றாள்;
 கூறை— புடைவையை
 உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடாநின்றாள்;
 (அவன் வரவுக்கிடாக இவ்வளவு அலங்
 கரித்தவளவிலும், அவன் வரக்காண
 மையாலே.)

செம்— சிவந்திருந்து
 தன் வாய்— தன்னுமை
 திருத்தும்— மிகச் சிவ
 தேறித் தேறி— மிகத்
 நின்று— தரித்து நின்று
 ஆயிரம் போர்— * நாம
 தேவன்— தேவனுடைய
 திறம்— ப்ரகாரங்களை
 பிதற்றும்— அடைவுகெட
 (ஆகையால்
 மாறு இல்— ஒப்பில்லாத
 மாமணி— நீலமணி

மிட்டறிக்கைக்காக காரையும் கழுத்துமான சேர்த்தியழகைக் கண்ணாடி
 சூம். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபரணங்களும் இவள் பூணுமதுக்
 கையில் வளைகுலுக்கும். இம்மனோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்ப
 அதறிகைக்காகக் கையில் வளையையசைத்துப் பாராநிற்கும். விரஹை
 வளைகள் கழன்றாலும் பின்னையும் எடுப்பது இடுவதாயிற்றே இவள்த
 எடுத்துஇட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில்
 பாலே அவை கையில் தொங்கினமையறிகைக்காக அசைத்துப்பாரா நிற

கூறையுடுக்கும். பரியட்டமும் அரையில் தொங்கும்படியாய்த்
 ந்தரமான தேஹபௌஷ்ட்யத்தாலேயிற்றே; அல்லாதபோது, கையில்
 காலிலும் தறையிலும் ஒரு தலையுமாமிறே. வளையும் கலையும், கந்தள
 சூழலும்போதும் ஒக்கச்சுழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்காந்
 பூண்டதுக்குமேலே ஓரறுசயம் தேடுகைக்காகவிறே கூறையுடுக்கப்படு
 அவனுக்காகவகமாம்படி பரியட்டத்தை நன்றாக வுடாநிற்குமென்னை
 கிலையாய்த்து அவனீடுபடுவது. ஆகையால், அவன் உக்கத்தக்கவு
 வும் குலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. அயர்க்கும். இ
 குடலாகத் தன்னை யலங்கரித்தவளாவிலும் வரக்காணுமையாலே அறிவு

தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும். மீளவு மறிவு குடிபுகுந்து
 னுக்காகவகமாம்படி யிருப்பதோ ரறுசயம் நம்பக்கலிலே உண்டாக்க
 ஸ்வபாவமே கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அத
 பதார்த்த ஸேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணாநிற்கும்.
 றிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்புகுசோறா யிருப்பதொன்றிறே; “தொ
 லாய்நுகர்ந்தான்” என்கிறபடியே. தேறித்தேறிநின்று. தன்னுடைய
 தின் வாய்ப்பாலும் (க) “கலிங்க வஹவொயுணா” என்கிற
 வந்து உதவுகைக்கிடான அவன்குணங்களில் விசுவாஸத்தாலும் அயர்க
 மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரித்துநி
 தேவன் திறம்மிதற்றும். (உ) “வெவொயுணா வஹவொயுணா” என
 சேவ்மிதங்களுக்க வாசகமான அயிரம் திருநாமங்களை யுடையவை.

(இவர் விஷயமாக)

இவ்வாயும்;

செய்ததாற்றியது — கைரிதுள்ள
நீயாதி அழிபு-செய்வதென்கை பழிபுழப்படி
கண்ணுள் புகள் — கல்பாணங்களை
செய்து — பண்ணி

இவளை — நமக்குக் கீழ்ப்படியாத இவளை
வைத்து வைத்துக் கொண்டு — நியமித்தும்.

காவலிடும் வைத்துக் கொண்டு நுந்து
என்ன வானிடம் — என்னப் பாயோஜமுண்டி
நம்மை — நம் குறுக்கு [உம்;
வெப்படுத்தும் — பழிபுண்டாக்கா கீழ்க்கும்

(என்று தாயார் சொல்லு- இதற்குக்
கேட்ட பந்துக்கள் -)

செய்ததலை — சுழுவியிலே

எழு — வளருகிற

நாற்றுப்பிபால் — நாற்றையுடையவன் வேன்
புனபடி அவற்றை விதிபொகம்கொண்டு
மாப்போலே

அவன் — இவளாலே கீழும்பப்படுகிற
அவன்

செய்வன செய்துகொள்ள — வேண்டின
படி செய்து கொள்ளும்படியாக

மை — கறுத்ததாய்

தட — பெருத்திருந்துள்ள

முதல் — மேலம்போன்ற

வண்ணன் பக்கல் — வடிவையுடையவன்
பக்கலிலே

வளர — இவன் வளரும்படியாக

விடுமின்கள் — விடுங்கொள்

என்றார்கள்.

¶ “ மாடு - பொன், பக்கம், செல்வம் ”
என்று நிகண்டி.

வியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ள வித்யாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கிடாகவும்
லீச்வர்பத்துக்கிடாகவும், இவையு பெண்ணுமன்றே நமக்குள்ளது என்னும் ஸ்நேஹத்
தாலே லோகமில்லாத கொண்டாமிப்படி. கைரிதுள்ள தம்பெல்லாமழிப இவன் விஷயமாக
அண்டான கல்பாணங்களை பெல்லாட்செய்து. இவ்வளவிற்கு. “ நம்முடையகிழிடங்காது
பருவமான விவளைக் கடக்கலாமோ ” என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிடும் வைத்துக்
கொண்டிருந்து எவ்வ பாயோஜமுண்டி. நமக்கு மீலமுக்கும் ஐரத்யுதிதமாகக் கொள்ள
லாவதொரு பாயோஜகமில்லைமீதே. நம்மைவெப்படுத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்
றுப்பிபாத்த நம்மைவெப்படுத்திப் பண்ணும். அதாவது - “ பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்
கத்தானே புறப்பட்டுப்போன ” என்றுபடிப்போர் நம்முடையகுடிக்கு அவத்யத்தை
விளைக்குமென்கை. தேய்த்தலையித்யாதி. செய்த்தலையிலே வளர்த்த நாற்று உடையவன்
வேண்டினபடி விதிபொகம் கொள்ளுபாடுபோலே இவளையும் அவன்வேண்டினபடி செய்து
கொள்ள. மையித்யாதி. சுழத்தேகட்டலாயாக கிணப்பருகுதையாலே கறுத்தப் பெருத்
திருந்துள்ள மேலம்போலே கீருக்கிற வடிவை யுடையவன்பக்கலிலே இவள்வளரும்படியாக
நிங்கனே சேர்த்துவிடுங்கொள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனை
யும் இவ்விடத்தில் அளிப்போதம். அதுக்கடி “ தாயுரைசெய்ததனை ” என்று திருமொழி
முற்றும், தாயார்வாத்தையென்று நிகழிக்கையாலே. இது மேலிப்பாட்டுக்குமொக்கும். சு.

பெருப் பெருத்த— மிகப் பெரிதான
சம்பாண்டிகள்— கல்பாண்டிகள்
செய்து— பண்ணி
பேணி— குலமாயாதையைப் பேணி
நம் இல்லத்துள்ளே— நம் அகத்தகத்துள்ளே
இருந்துவான்— இவளை இருந்துவதாக
நாம் எண்ணி இருக்க— நாம் கிணத்திருக்க
இவன்— இப்பெண்ணினையானவன்
ஒன்று— நம் எண்ணத்திற்கு எதிர்த்து
டான கொன்றை
எண்ணுகின்றான்— எண்ணுகின்றான்
(என்று தாயார் சொல்ல; - இதைக்
கேட்ட பத்துக்கள்.)

மருத்துவமட்டும் சேர் } வைத்தன் செய்யும்
செய்தான் } மருத்தின் பாகம் பார்
த்தன் செய்யாதபோது அது கை
தவறுமாப்போலே, இவன் பதம்
பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே
கைகழித்தான் எங்கிற
வார்த்தை— வார்த்தையானது
பரிவுதான் முன்— உலகத்தி லுண்டாவதற்கு
முன்னே
உலகு அளந்தானிடைத்தே— உலகத்தை
நினைந்து வார்த்தையிலே
இவளை— இவளை
ஒருப்படுத்திக் கொள்— நீங்களே சேர்த்து
கொள்கோள்
என்றார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்சி. பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து. கொசுத்திலுள்
ளார் ஐசுவர்யச்செருக்காலே பெருக்கச் செய்யும் சம்பாண்டிகளிலும் பெரியதான கல்பாண்டி
களைச்செய்து. பேணி. குலமாயாதையைப்பேணி. நம்மில்லத்துள்ளேயிருப்பாதி. நம்
முடைய கற்றுத்தாக்குள்ளே இருந்துவதாக நாம் மனசாதித்துக் கொண்டிருக்க. இவளு
மொன்றெண்ணுகின்றார். நம்முடைய எண்ணுதலுக்கு விபரிதமாக இவளுமொன்றை
யெண்ணுகின்றாள். அதாவது - இங்குத்தையிருப்பு காராக் ஹவாமாய், அவன் பங்கலிலே
போகவே மகோத்தியா கிண்குன்னென்கை. மருத்துவப்பதமித்யாதி. மருத்துவதநவன்
சுமைக்கிற ஒளவுதத்தில் பாகம்பார்த்துச் செய்யாதபோது அது கைதவறுமாப் போலே,
இவன்பதம் பார்த்து நாம் செய்யாமையாலே இவன் கைகழித்தானென்றும் வார்த்தை (லோ
கத்திலுண்டாவதற்கு முன்னே. ஒருப்படுத்தியிருக்காதி. தன்னுடைமையையே மறுப்பி
“என்னது” என்றிருக்க, கிரகாலே அவன் பங்கலிலே என்றும் வார்த்தை தன் திருவடிநளின்
கிழையிடிக் கொண்டவன் பங்கலிலே இவளை கிண்குன்னென்கை சேர்த்துவிடுங்கோள்; கிண்குன்னென்கை
போது இவன் ஸ்வபாவத்தாலும் இரண்டிலேயும் சேர்த்துவிடுகிடுகிடு; ஆனபின், ஏற்கலே
நீங்களே சேர்த்துவிடுங்கோன்னென்று தவிர்ப்பிக்கிறார்கள்.

மு.—குலமுற்று முண்டாலிலேத்துயி ரூராயணனுக்கிவள்
மாலநாகி மகிழ்ந்தனளென்று தாயுரைசெய்ததற்கு
கோலமாம்போழில்குழ புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலேபத்தும் வல்லவர்கட்ட கில்லைவருதியே. கக.

இவன்—;
மாலதாசி— மிக்க ஆசையை யுடையளாய்க்
கோண்டு
மகிழ்ந்தனம் என்று - மகிழ்ந்தாளென்று
தாய்— திருத்தாயார்
உரை செய்ததனை— சொன்னதை
கோலம் ஆர்— அழகுமிக்கிருந்துள்ள
பொழில்— பொழிலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு

கோன்—நீர்வாஹகரான
விட்டுகித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
வல்லவர்கட்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
வரு— பகவதபவத்துக்கு விரோதியாய்
வருவதொரு
துயர்— துக்கம்
இல்லை— உண்டாகாது.

வ்யா. ஞாலமித்யாதி. பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களைப் ப்ரளயத்தில் அழியாத
படி திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனுன ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா
ஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு. இவன்மாலதாசி மகிழ்ந்தன
ளென்றித்யாதி. அதிபாலையானவிவன் அதிமாத்தரமான வ்யாமோஹத்தை யுடையளாய்
தத்ஸம்ச்சேஷ மநோரதத்தாலே ப்ரீதையானொன்று தாயாரானவன் சொன்னசொல்வை.
கோலமித்யாதி. அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்
ளார்க்கு நீர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த ஸந்தர்ப்பமாய் ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள
பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அதுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. இல்லைவருதுயரே.
பகவதபவதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. கக.

பெரியஸ்தியர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஐய வாயில் போங் கேழை நாடு பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞாலம் நல்ல.

ஆ திருமொழி-௨௬-க்கு, பாட்டு-௨௮௪.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நல்லதோர் தாமரை, ப்ரவேசம்.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே - தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன்பக்கல் செல்லுகிற ப்ரா
வண்பத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் “கோவிர்த்தனோடி வளைச்சங்கையாகி” என்று அவனோடு
இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்ததோவென்று முந்துறச்சங்கித்து, பின்பு பலதேஹ துக்களாலும்
ஸம்ச்சேஷம் ப்ரவர்த்தமானமையைத் தானுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்பத்திலே † முறு
குதலைக்கண்ட பந்துக்களும், “மருத்துவப்பதம் நீங்கினொன்னும் வார்த்தைபடுவதன்முன்

ஸிற் பிராட்டியைக் கொண்டுபோனாற்போலே இவளை † அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய திவ்யபுகரியான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டிபோக, அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார், படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணாமையாலே “இவளையொழியக் கொண்டிபோவாநிலை” என்றும் “இவன் கொண்டிபோவதுதான் திருவாய்ப்பாடியிலே” என்றும் அறுதியிட்டு; இவன்போகையாலே தன் திருமாளிகையெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவன் இப்படியடைவுகேடாகக் கொண்டு போனவிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணர்த் தாமான உதஸவம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுபிடித்து மணவாட்டிப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனாரான பூநீரந்தகோபர் உகந்தணைத்துக் கொண்டு இவன் வைலக்ஷணயத்தைக்கண்டு இவளைப்பெற்ற தாயார் இனி தரிக்கமாட்டாரென்பரோ வென்றும்; அவன்றான் நிஹீநருலத்தி லுள்ளாரைப் போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, நாடெல்லாமறிபும்படி நன்றாகக் கண்ணுலஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெருமையாலே அவன் இவளுக்கு ஸபகுணதோஷங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாதுபிசுதமான மஹிஷியாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிஎன் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்கடைகை முதலான வன்தொழில்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லனோ வென்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மனோரதித்தும் சென்ற பாகாத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். *

மூ.—நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட் டழகழிந்தா லொத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றாலோ வென்மகளை யெங்குங்காணென்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம் புக்காங்கோலோ. க.

பதவுரை.

நல்லது— அழகிபதாய்
ஓர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்கையானது

நாள்— அப்போதலர்ந்த
மலர் மேல்— பூவினமேல்
பனி— அதுக்கு விரோதியான பனியானது
சோர— விழு (அத்தாலே,)
அல்லியும்— உள் இதழும்
தாதும்— துகளும்
உதிர்ந்திட்டு— உதிர்ந்து
அழகு அழிந்தால் ஒத்தது— அழகழிந்

† வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
காணென்— காண்கிறிலேன்;
மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை
அட்டவன் பின் போய்— நிரஸித்தவன் பின்
னேபோய்
மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான
ஆய்ப்பாடியிலே
புக்காள் கொல் ஓ— புகுந்தாளோ!
என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.
(ஆல் - ஓ - அகை.)

துக் கட்சகைபாட்டு, அழகியதாய் அதிசயமாய் பொய்கைபாணது. நானெல்லாமேற்புகள்
சோர. சிவப்பு, ஊகாஸம், குளிர்ந்தி, பரிமளம், மார்த்தவம் இவற்றையுடைத்தான நாட்
பூவின்மேலே, அதுக்கு விருத்தமான பனியானது கொரிய. அல்லிபித்தாதி. அத்தாலே
அல்லியும் தானும் செவ்விகெட்டுத் தீர்ந்து அலங்காரமானது அழிகையாலே தானழகழிக்
தாற்போலே யிராநின்றது. ஸ்தாவரஜாதிக்கெல்லா முபகாரகமா யிருந்ததெயாசினும் தாம
ரைக்கு பாதகமாகை நியதஸ்வபாவமிறேபனிக்கு. அப்படி பனியேறுண்ட தாமரையோடை
போலேயாய்த்து இத்திருமானிகை கிடக்கிறது. ஆலும், ஓவும்- விஷாதாதிகயஸுசகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ. கர்ஹமானது வெறிபாய்ந்துகிட்டது. ஒருஜநஸஞ்சாரமற்று
வெளியாய்க்கிடவா நின்றதென்கை. இக் கர்ஹம்முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருந்தியும்
போலே கர்ஹமிருந்தான்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவ்வொருந்தியும் போகவே திருந்தாயா
ர்க்கு அப்படி தோற்றுமிறே. மீளவும் “ஆலோ” என்கிறார் - விஷாதாதிகயத்தாலே.
என்மகளையெங்கும்காணேன். என்பெண்பிள்ளையை யோரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். கர்
ஹம்மாதாமன்றிக்கே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிடமெங்கும் தேடிக்காணுமை
பாலே சொல்லுகிறான். மல்லரையிசுப்பாது. இங்குக்காணுமையாலே “அவன் கொண்டு
போனான்” என்று அதுதியிட்டு, மல்லசிரஸம்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடைபவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புதுத்தானோ வென்கிறார். மதுரைப்புறமாவது - மது
ரைக்கு அடுத்து அணித்தான் திருவாய்ப்பாடி. “மதுரைப்புறம் புக்காங்கொலோ” என்
றது - “அணியாவி புதுவர்கொலோ” என்றற்போலே. அதாவது - ஒருவர்க்கொருவர்
ஊமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸகரியான மதுரைகளிலே சென்று புதவும் கூடுமிறே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேசயபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புதுதானோ
வென்று ஸம்சயிக்கிறார். க.

பூ.—ஒன்றமறி வொன்றில்லாத வருவறைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகான் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தானைக்கொண்டு
நன்றுங்கிறிசெய்துபோனா ஞாயணன் செய்ததிமை
என்றுமெமர்களுக்குக் கோரேச்சக்கோ லாயிடுங்கொலோ. உ.
பதவுரை.

ஒன்று— பொருந்தின

அறிவு— ஞானம்

ஒன்றும்— அல்பமும்

இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்

உரு அறை— ரூபஸ்நீரகளான

கோபாலர் தங்கள்— இடையரானவர்கள்

கன்றுகால் மாறுமாபோலே— நல்வழியாய்க்

கண்ணுக்கு நன்றாயிருந்துள்ள கன்று

களை உடையவர்களையாமல் கள

விலே கொண்டுபோமாப்போலே

கன்னி— கன்னிகையாய்

கன்றும்— மிகவும்

கிறி செய்து— உபாயப்பண்ணி

கொண்டு போனான்— கொண்டு போன

வனாகிய

நாராயணன்— நாராயணனுனைன்

செய்த— செய்த

திமை— தீம்பானது

எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு

என்றும்— எப்போதும்

ஓர் ஏச்ச ஆயிரம் கொல் ஒ— ஒரு பழிப்

பாடிமா பகமாமோ?

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத. பொருந்தின வறிவு ஒன்று மில்லாத. லௌகிகவைதிகங்களோடு சேர்ந்த வறிவு அற்பமுமில்லாத; * ஆறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிறே: காட்டிலே பசுமெய்க்கப்போன ஊடங்கரிலே வழிதிகைத்தால் வழிகாட்டுவது பசுக்களாம்படியிறே இவர்களறிவிருப்பது. உருவதைக்கோபாலர். ரூப ஹீரராவ கோபாலர். ஆத்திரணமில்லாதாற்போலே ரூபகுணமுமில்லாதவர்களென்கை. தங்க ளர். “தாங்கள்” என்ஈறுவித்தைக் குறைத்துக்கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவுகேசும் வடிவுகேசும் சொன்னது-இவைபார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையவந்தியும் பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்குமென்கைக்காக. அந்த வந்தியதன்னைச் சொல்லுகிறதுமேல் கன்றுகால்மாறுமாபோலேஎன்று. கன்றுகால் மாறுகையா வது- தீதாயிருந்துள்ள தங்களுடைய கன்றுகளை “உங்களது” என்று பிறர்க்குக் காட்டி, “நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்கள் தாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்லழி யாய்க்கண்ணுக்கு நன்றாயிருக்கும் கன்றுகளை உடைபவர்களறியாமல் களவிலே நிலைபெர்த் துக்கொண்டுபோகையுமிறே; இதில் பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாபோலே.

கன்னியிருந்தாளே- நன்றும்சிறியேய்து - கொண்டு- போனான். கந்திகையாய், விஷய ரஸமென்பதொன்றறியாதே படிசுடந்து புறப்படாமல் என்ஈழியிருந்தவளை, முன்நீம்பு செய் தது தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாகி, தானறியாதபடி மிகவும் விரகு செய்து கொ ண்டுபோனான். நாராயணன் செய்துநீமை. மெய்தகல்யாணகுணத்தமகனாகையாலே நன்மை யே செய்யக்கடவவனான் இப்படி நிமையைச்செய்வதே! இவ்விடத்தில் நீமையாவது-தன்னு டைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. என்ஈறுமியாதி. இப்படி யிவன்செய்த தீமை நிரவ த்யமாவெவங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்ததொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெறாமல் அவன் முற்பாடனாய் வந்து கைக்கொண்டுபோனவிதுதன்னாலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. “கொல்லையென்பர் கொலோ குணம் மிக்கனென்பர்கொலோ” என்னுமாபோலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோ வென்கிறான். 2.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் தில்லத்திருத்தித்
தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கேன்ஈசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிப்பட்டுத்
துமில்மெழப் பறைகொட்டித் தோரணநாட்டிடுங்கொலோ. ந.

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு
மணம் செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு

இருத்தி— உட்காரவைத்து
தமரும்— பந்துக்களும்

சாற்றி— பறையறைந்து (அதனால்),
அமரப்பதியுடை— தேவாநிராஜனுடைய
தேவி— தேவியான இவள்
அரசாணியை— அரசுக்கிரானையை
வழிப்பட்டு— (ஜாத்யாசாரப்படி) வலம்வர
துமில்லம் எழ— பேராரவாரம் தோன்ற

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. குமரிமணம்செய்துகொண்டு. குமரி- கந்திகை. கந்திகாவஸ்து
தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாங்க
மாகச்செய்யும் உதஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து, ஆபரணவஸ்தாங்க
ராகாதிசுளாலே மலங்கரித்து. இல்லத்திருத்தி. கல்பாணக்ரஹத்திலே யிருத்தி, தமரு
மித்யாதி. பந்துக்களும் மந்துமூன்ளாருமறியும்படி, “தாமோதரனுக்கு இவளைக்கொடுக்
கப்புகாரின்றோம்” என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. தாமோதரனென்றது—மாதாவானவள் கட்டின
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் நியமநம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையையு
டையவனென்றபடி. அமரப்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும்
பிறரு மறியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவனுடைய தேவியானவள்.
அரசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாத்யுசிதமாம்படி அலங்காரபிடத்துக்குத்தானான அரசாணியை
வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபிடத்தின்மேலே நாட்டும் அச்வத்தகண்டம். துமில்
மெழப்பறைகொட்டி. பெரிய ஆரவாரந்தோன்ற வாத்யத்தைமுழக்கி. “மத்தளங்கொட்ட”
என்னக்கடவதிறே. தோரணம்நாட்டிடுங்கொலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகைமுதலான
அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாடுவார்களோ; குடியிற்பிறந்தார், ‘கல்பாணத்துக்குக்
கொண்டாட்டமென்செய்ய?’ என்பார்களோ?

மூ.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புசுடால்

திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மாயுள் கொண்டுபோனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற வசோதை
மருமகளைக்கண்ணுக்கு மணட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கொலோ. ச.

பதவுரை.

ஒரு மகள்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை
உடையேன்— உடையளான நான்
உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின
புகழால்— கீர்த்தியோடே
திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியாரைப்
போலே
வளர்த்தேன்— சீராட்டி வளர்த்தேன்;
இப்படிப்பட்டவளை,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனாய்
மால்— வ்யாமோஹத்தை யுடையனான
கண்ணன்
தான்— தானே [தான்;
கொண்டு போனான்— கொண்டுபோய் விட்

பெரு பிள்ளை — பெருமை பொருந்திய
பிள்ளையை

பெற்ற— பெற்ற

அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக்
கண்டு

உகந்து— ப்ரியப்பட்டு

மணட்டுப்புறம் செய் } மணவாட்டிக்குச்
யும் கொல் ஓ } செய்யக் கடவ சீர்

மைகளைச் செய்வனோ, லள

கிதத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒருமகன்தன்னை யுடையேன். ஆச்சிசியையா யிருப்பா
 னொரு பெண்பிள்ளையையுடையேன். ஒருமகனினன்கையாலே - ஏகபுத்திரியென் னுமிடமும்,
 தன்னை யென்கையாலே - ஸௌந்தர்யாதிகார னுண்டான இவளுடைய மதிப்பும், உடையே
 னென்கையாலே - இவளை புத்திரியாக வுடையனாகையாலுண்டான புகன் னுடைய ஏற்றமுந்
 சொல்லுகிறது. உலகம் நின்றந்த புதழால். விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய
 ருத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கிடாக இருந்த விருந்த விடங்களிலே இவளுடைய குணங்க
 ளைச்சொல்லிச் சொல்குட்படி. லோகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புத்திரோடு. தீருமகன்போல
 வளர்த்தீதேன். “கடியாமலாப்பாவைபொப்பாள்” என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் கைல்சுநி
 ணையத்துக்கு உபமாசு பூமியாய் புருஷகாரத்வயுக்கையான ஈகாரீண முத்தமையோடு ஸ்தர்ச
 ன்வபாவையாம்படி வளர்த்தீதேன். செங்கண்மால் தான் கொண்டோபோனான். (1) “யபா
 கஸ்யாஸபவஸுஸுஸு” என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்குடையே ஈபக்கரோக்
 கதியாமல் இவளைப்பார்த்துக்கொள்புருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சுவந்த திருக்கண்களோ
 யுடையனாய், இந்தவ்யாமோஹமெதனக்கு நிரூபகமாம்படி யிருக்குமவன், ஆதிவா ஹிகரை
 வரக்காட்டியாதல், பெரியபுருஷனுடைய வரக்காட்டியாதல் கொடுபொருதையென்றித்கே, * கர்வ
 ன்கொல்லில் பிராட்டியைக்கொண்டுபோனாற்போலே தானென்கொண்டுபோனான். “ஆழ்வா
 ன் திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினபோது, உடையவர், விசிலேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல்,
 ‘ஒருமகன்தன்னை யுடையேன்’ என்றும், ‘உலகம்நிறைந்த புதழால் திருமகன்போல வள
 ர்த்தீதேன்’ என்றும், ‘செங்கண்மால் தான் கொண்டோபோனான்’ என்று மருளிச்செய்தார்”
 என்று ப்ரஸித்தமிறே. உ: “உவசா நடுபெருஷணாஸ்யபத நாயஸுலாஹச” என்
 கிறபடியே - ஸாதுக்களுக்கெல்லா முபமாசு பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உல
 கம் நிறைந்த புதழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து, பெரிய பெண்
 பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கையாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் நிர்வா
 ஹகரான பெருமையையுடைய ஸ்ரீசுந்தகோபர் மஹிஷியாகையாலே இவளை “பெருமகள்”
 என்கிறது. அவர் ஊர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமானியாய் நிர்வாஹிக்கையாலே “குடி
 வாழ்ந்து” என்கிறது. பெருமீள்ளை பெற்றவசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை.
 ஒருபருகைத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணனாய் “என்னநோன்பு நோற்றார்களோ
 இவளைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” என னும்படி யிருக்கையாலே “பெருமீள்ளை” என்
 கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெருமீள்ளைகாணுமிவள். மருமகனாக்கண்ணேந்து.
 மருமகனாக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. “அவன்கொண்டுபோனான்” என்று வெறுத்தகாலத்தி
 லும், போனால் பிறக்கும் முறையறவு சொல்லவேண்டுமையாலே “மருமகள்”
 என்கிறாள். கண்ணேந்து. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகாரையும் வ்யாமோஹத்தை
 பும்கண்டு மடியிலேவைத்தனைத்து, “பெறுப்பெறுபெற்றோம்” என்று ப்ரியப்பட்டு.
 மனாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ
 சீர்மைகள் செய்யுமோ; “கடிய கூட்டமன்றோ” என்று - லெனகிதத்துக்குத் தக்கவளவு
 அஹ்ரதயமாகச் செய்துவிடுமோ. ச.

மூ—தன்மாமன் நந்தகோபாலன் தழீஇக்கொண்டேன் மகடண்ணைச்

கோம்மைமுலையு மிடையுங் கொழும்பனைத் தோள்களுங் கண்டிட்
டிம்களைப் பெற்றதாய ரீனித்தரியா ரென்னுங்கோலோ. ௫.

பதவுரை.

தன்— பெண்பிள்ளை தனக்கு

பாமன்— மாமனான

நந்து கொடபாலன்— நந்த கொடபானவர்

வன் மகள் தன்னை— என் மகளை

தழீஇக்கொண்டு— அணைத்து மடியிலே
வைத்துக்கொண்டு

செம்மாந்து இரு } ‘செவ்வே இரு’ என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி

செழு— செழுமைதங்கிய

கயல்— கயல் (மதல்பாம்) போன்ற

கனையோர்— கண்களையும்

செர்— சிவந்திருந்நுள்ள

வாயும்— அதரத்தையும்

கொம்மை— பருந்த

முலையும்— ஸ்தனங்களையும்

இடையும்— இடைமையையும்

கொழு— செழித்த

பனை— முகவியொத்த

தோள்களும்— தோள்களையும்

கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து

இ மகளை— ‘இப்பெண்பிள்ளையை

பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயாரானவள்

இவரி— இவளைப் பிரிந்த பின்பு

தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டாள்

என்னும் கொல் ஒ— என்று சொல்லுவரோ,

அவிகர்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்

தேறுகிறோள்.

வ்யா. லீந்தாம்பாட்டு. தன்மாமன் நந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனா
ரான பூநீந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. “ நமக்கு மருமகள் ” என்னும்
ஸநேஹந்தோற்ற என்மகள்தன்னை யனைத்துக்கொண்டு மடியிலேவைத்து. செம்மாந்திரே
யென்றுசொல்லி. இவள் வீரீனாயாலே நிலம்பார்க்கு, செவ்வேயிருவென்றுசொல்லி. செம்
மாப்பு- செவ்வை. முதம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக்
காகனிறே- செவ்வேயிருவென்பது. செழங்கயற்கண்ணும். அழகிய கயல்போன்றகண்ணை
யும். செவ்வாயும். ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும். கொம்மைமுலையும். பருவத்
தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலைகளையும். கொம்மை- பெருமை. இடையும்.
முலையினுடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நேர்ந்திருக்கிற இடைபையும். கொழும்பனைத்
தோள்களும். சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்த்தமுங்கில்போலே
யிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை- அழகும், பெருமையும். கண்டிட்டு, தனித்தனியும்
ஸமுதாயேநவும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி. இம்மகளையித்யாதி. இப்
பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரிக்கமாட்
டாளென்று சொல்லுவரோ; அன்றிக்கே; அவிகர்தராயிருப்பாரோ. ௩.

மு.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தேன்மகளைத்

கூடியகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழங்கோலோ

நாநேகருமறிய நல்லதோர் கண்ணுலஞ்செய்து

சாடிற்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கோலோ. சு.

பதவுரை.

கூட்டம்மாத்திரமே மண
மாகக் கொண்டு

குடிவாழும் கொல் ஓ — குடிவாழ்க்கை
வாழுகோ!;

சாடு — சகடத்தை

இற — முறியும்படி

பாய்ந்த — உதைத்த

பெருமான் — ஸ்வாமியானவன்

அறிப — அறியும்படியாக

நல்லது — விலக்கினமாய்

ஓர் — ஒப்பற்றிருப்பதொரு

கண்ணாலம் செய்து — கல்யாணம் செய்து

தக்க ஆ-ஸ்வஜாத்யாசாரத்துக்குத்தக்கபடி

கைப்பற்றும் கொல் ஓ — கைகாப்பிடித்து

மணம் கொள்ளுமோ என்று

தாயார் ஸந்தேஹிக்கொள்ளுள்.

வ்யா, ஆறும்பாட்டு. வேடம்மறக்குலம்போலே. தண்ணியஜாதியான வேடனாரும்
மறக்குலத்திலுள்ளனாரையும் போலே. “கள்ளர், பன்னிகள்” என்னுமாய்போலே; வேடர்
மறவர் என்கிறதும் தண்ணியஜாதியில் அவாந்தர்பேதம். வேண்டிற்றுச்செய்து. இரண்டு
தலையிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருசாஸ்திரமாயாதையின்றிக்கே, தனக்கு
வேண்டியபடியசெய்து. என்மகளை. பழுதற்ற குலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேபிறந்த
பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. புணர்ந்துடன்மேக்கில் இரண்டு தலை
யும் மெஞ்சொபாருந்திக்கூடிய கூட்டரவுமாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. குடிவாழ்க்கோலோ.
குடிவாழ்க்கைவாழுகோ. சாடிற்றபாய்ந்தபெருமான் - நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணாலம்
செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுவ்கோலோ. அஸுராதியசத்தாலே தனியிடத்திலே நவியவந்த
சகடத்தை, முலைவரவு தாழ்த்துச்சிறி நிமிர்த்த இருவடிகளாலே முறியவுதைத்துத் தன்னை
நோக்கி, “தனியிடத்திலே பிள்ளைபிட்டுவைத்துப் போகையாலே தாழ்வுவந்தது”
என்று தாயார்க்குத் தாழ்வுவாராதபடி நோக்கினாருணதிகளுனவன், இரண்டு குடிக்கும்
பழிவாராதபடி, இருவாய்ப்பாடி சூழ்த்தகாடும் இருவாய்ப்பாடியாகிற நகரமுறியும்படியாக
“இதுக்குமுன்பு இப்படியில்லை” என்னும்படி விலக்கினமாய் அத்தவியமான கல்யாணத்
தைச்செய்து, ஜாத்யுதிதமான தம்மத்துக்குத் தகுதியாக பாணிக்ரஹஞ்செய்யுமோ. ... கூ.

மு.—அண்டத்தமர்ப்பெருமா னுழியானின் றென்மகளைப்

பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசுற வாண்டிடுக்கோலோ

கொண்டு குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலர்பட்டங் கலித்துப்

பண்டைமணாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. எ.

பதவுரை.

அண்டத்து — பாம்பதவாலிகளான்

அமரர் — நித்யஸூரிகளுக்கு

பெருமான் — தலைவனாய்

ஆழியான் — சகரபாணியா யிருக்குமவன்

என் — என்னுடைய

இன்று — இப்போது

‡ பண்டம் பழிப்பு } பதார்த்த துஷணம்
க்கள் சொல்லி } சொல்லி

பரிசு ஆற — வரிசை கெட

ஆண்டிமும் கொல் ஓ — ஆளுவனோ;

‡ ருபத்திலேயாதல் குணத்திலேயாதல்

பண்டை மனுஷி } முன்பு பட்டங்கட
மா முன்னே— } டித் தனக்கு முதல்
மணவாட்டியராயிரு
ப்பவர்கள் முன்னே

கொண்டே— இவனைக் கொண்டு

கோவலர் பட்டம் கவித்து— 'இடைக்குல
த்துக்குத் தலைவி' என்று தன் மனை
விபானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி
பாதுகாவல் வைக் } அந்தப்புரக்காவலிலே
கும் கொல் ஒ } வைப்பதே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டி. அண்டத்தமரர்பெருமா னுழியான். அப்ராகர்த்தமான பரமப
தத்திலே அஸ்பர்ஷ்டஸம்ஸார கந்தரான சித்பஸூரிகளுக்கு திர்வாஹகனாய், ஸர்வேச்வரந்வ
சிஹ்ரமான திருவாழியை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவன். அந்தப்பெ
ருமையால்வந்த செருக்காலே. இன்றென்மகளைப் பண்டப்படுத்திப் போகக் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷ
ண ஸம்பந்தநையான வென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள்
சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச் சொல்லி யென்
கை. டரிசுறவாண்டிடுங்கோலோ. அபகர்ஷ்புத்தியாலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ. அதா
வது- அந்தாங்க வர்த்திகொள்ளாமல் புறந்தொழில்களைக்கொண்டுவிடுமோ என்கை. கொண்டு
குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவனைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை யெல்லாம் வாழ்ந்து.
அதாவது- இவன் முகப் பாகத் தன்னுடைய கர்ஹகர்த்தயமெல்லாம் நடத்தியென்கை. கோவ
லர்பட்டங்கவித்து. “கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமிசி” என்று தன்மஹிஷியானமைதோற்றப்
பட்டங்கட்டி. பண்டைமனுஷிமார் முன்னே. பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷி
ளாயிருக்கிறவர்கள் முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்
குமோ.

மூ.—குடியிற்பிறந்தவர் செய்யுங் குணமொன்றுஞ் செய்திலனந்தோ
கடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க விளைத்தினாத் தேன்மகளோங்கிக்
கடையகியிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கோலோ. அ.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்ணையானவனே!
நந்தகோபன்— பூநீநந்தகோபருடைய
மகன்— திருமகனான
கண்ணன்— கண்ணனானவன்
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்
செய்யும்— தங்கள் குடிக்குத்தகுதியாகச்
செய்கிற

குணம்— குணத்தில்
ஒன்றும்— ஒன்றேனும்
செய்திலன்— செய்கானென்றில்லை.

(அதுவுமன்றி,)
நடை— லோகநடத்தைபிலும்
ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
அந்தோ— ஐயோ! [என்றுமனம் வருந்தி]
இடை— இடையானது
இருபாலும்— இருபக்கமும்
வணங்க— வளையும்படி
என் மகள்— என் மகளானவள்
ஏங்க— (முச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டா

இவ்வாறு இளைத்து— மிகவு மிகேத்து
காட. கயிறே— கடைகிற கயிற்றைப்போ
பற்றி— பிடித்து

வாங்கி— வலித்து (அதனால்,)
கை— மீறவான கையானது
தழுப்பு ஏறி } தழும்பேறிவிடுமோ.
மேல் கொல் ஓ

ய்யா. எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உய
ந்தகுடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய
திலன். அதாவது— முறையிலே மிவளைவரைந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமை
யிறே. அந்தோ. ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறான். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற
பிறந்தவர்கள் செய்யுமது செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மாயாதைதான் செய்யவே
ணுமிறே; அதில் ஏகதேசமும் செய்திலன். அதாவது— லோகத்திலே மிப்படிசெய்வாரில்
லையிறே யென்கை. நங்காய். குலமாயாதையும் லோகமாயாதையு மறியும் குணபூர்த்தியுடை
யவளையென்று, தனக்கு பன்னுவாய் ஸந்திவிதையானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லு
கிறான். நந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடிப்பிறப்பில் வந்தால் ஸூரந்தகோபர் திருமகனாயி
றாகிற கர்ஷணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்களும் குண
மொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று - அவன்முறை
கெடக் கொண்டுபோன பரகாரத்தைச் சொல்லி விஷண்ணையாய், மேல் தன்னுடைய
பெண்டிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து நொந்து சொல்லுகிறான். இடையிருபாலும்
வணங்க. இடம்வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்சவத்திலும் வ
ணங்க. இளைத்திளைத்தேன்மகளேங்கி. ஸுகுமாரியான வென்பெண்டிள்ளை பலஹாநியாலே
மூச்சுத்தாங்கிக் கடைபயமாட்டாமல்ஏங்கி நடுநடுவே யிளைத்திளைத்து. கடைகயிறித்தயாதி.
தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிறிற்றையே பிடித்துவலித்து,
அத்தாலே தளிர்போலே மீறவானகையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறான். கோவலர்
பட்டவக்கடினாலும் கடைகயிறு வலிக்கவேணுமிறே இடைச்சிக்களுக்கு. தான் தன் பெண்
னின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறா ளித்தனையிறே. அ.

மு.—வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான் வல்லள்கொலோ
ஒண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளாந்தா னென்மகளைப்
பண்ணையாப் பணிகொண்டு பரிசுவாண்டிடும்கொலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்— மென்மைத் தன்மையான என்
பெண்ணானவள்
வெள் சிறம்— வெண்மை நிறத்தையுடை

எழுந்து— எழுந்திருந்து
கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக்
கொண்டிருந்து

ததாய்
கோல்— கொடியைக் கொடுத்த

கடையவும்— வருத்திக் கடைபயம்
வல்லன் கொல்— வல்லனோ!

கணம்— கணக்கொன்று உபயோக
உருகு— என்னை உலகங்களையும்
ஆனந்தான்— நீதெய்வமாய்ந்து கொண்டவன்
என் மகளை— என் மகளை

பரிசு அறம்— பெருமைகொண்ட
ஆனந்தம் கொண்டு— ஆனந்தமே;
அறிவிறிலென் என் கருள்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணிறத்தோய் துயிர்ந்துணை. செவ்விருன்றதபடி
காப்பித்தேதாய்க்கையாலே வெணுத்தகிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியத்தோய்ந்த துயிர்ந்துணை.
வெள்வரைப்பின் முன்னேழுந்து. ஆதித்தேயாதயத்துக்கு ஸ்ரீசகரான வெள்வரைப்பின் தோ
ற்றுவதற்குமுன்னே யெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு. கிழக்குவெருக்கை- பராவணம் ஸ
ந்த்யாவந்தநார்த்தமாக அருளுதயத்துக்கு முன்னே யொழந்திருக்குமபோலே யிதே-
இடைச்சிசுகளும் துயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணுறங்காதேயிருந்து. எழுந்தி
ருந்தாலும் திதரைபுகையாமிதே; அதுன் வசபாகாதே விழித்திருந்து. கடையவும் தூன்வல்
லன் கோலோ. மீதுபச்சரித்யான தான் ஆய்வறித்துக்கடையவும் வல்லவோ. ஒண்ணிற
பித்யாதி. அலர்ந்தபோதை அழகிய நிறத்தையுடைத்தான தாயரைபோலே சிவந்திருக்
கண்களையுடையனாய், ஸம்ஸ்தலோகங்களையும் தன் திருவடிக்களின் கீழே யாக்கிக்கொண்டவன்.
இத்தால்- தன் கண்ணாழகாலே இவரை அகம்பார்வஹபாக்கித் தன்காந்திதே யிட்டிக்கொண்
டவரென்னகை. என்மகளைப் பண்ணையாய் பணிகொண்டு. நான் உருமுகள்போல வளர்
த்த வென் பெண்பிள்ளையை, பண்டிகடத்தாழ்ந்த பணிகளிலே யெவிக்கொண்டு. பரிசுற
ஆண்டிடுங்கோலோ. இவருடைய பெருமைகொட ஆளுமோ, பெருமைகொடபடி. யானு
மோ, அறிவிறிலென் என் கருள்.

அ. நிகரத்தில் இத்திருமொழிகற்றாக்கு பனஞ்சொல்லித் தனைக்கட்கிறார்.

மூ.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கங்குத்தையமாற்றமு மேல்லாம்
தாயவன் சொல்லியசொல்லைத் தண்புதுறையப்பட்டன் சொன்ன
தாயதமிழ்ப்பதும்வல்லார் தூமணிவண்ணைக்காளரே. யி.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சரிய சேஷத்தங்களையுடைய
என் வெள்ளையனுக்கு
பின்வழி சென்று— பின்னேபோப்
வழியிடை மாற்றம் வழியிடைவிலே
தங்கள் கேட்டு } கணம். அபூர்வ வந்துக்
கள் விஷயமான வந்ததாற்
தங்களைக்கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்— திருவாய்ப்பாடி
யிலும்.

அங்குத்தை— அங்குள்ளார்க்குத் தக்கபடி.
செய்த
மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்பிள்ளை
யின் சொல்வகனெல்லா வற்றையும்
தாயவன்— தாயானவன்
சொல்லிய— அருகுநின்றவர்களைக் குறித்
துச் சொன்ன
சொல்லை— சொல்லை
தண்— குளிர்த்த [வரான

அப— (பகவதஹிஷ்யாமா வாக்யாஸீ) பரி
சுத்தமான
தாதி— தாதிந்த பாஷையான

அமணி— பழிப்பற்ற லேமணிபோன்ற
வண்ணனுக்கு— வடிவழகை யுடையவ னுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வ்யா. மாயவஸ்பின் வழிசென்று. தன்னுடைய பெண்டிள்ஜீயானவள், ரூப குண
சேஷ்டிதங்கலால் ஆச்சரப்பூதனாய், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை வசிகரித்துக்கொண்டவனு
டையபின்னே, * கள்வன் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழியிடைமாற்றங்
கள்ளேகேட்டு. “கிரிபோல் மிழற்றிக் கந்த” என்கிறபடியே போகிறவழி யிடையிலே அபூ
ர்வ பதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை யென்னென்று அவ்ஹிஷ்யமாக அவனை வார்த்தைகள்
கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்பதேசமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புரு
ந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அங்ஙுநிற் புருந்து
மின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, ஸ்ரீநந்தகோபர், நாயகனுன கர்ஷணன், தன்
பெண்டிள்ஜீயான ஹிவள், தந்தாமுக்கு அதுகுணமாகச்செய்யும் வர்த்தாந்தமான சொலவு
களையும் எல்லாவற்றையும். “மாற்றமும்” என்கிற ஸமுச்சபவாசி சசபத்தத்தாலே - கீழுண்
டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தாயவள் சொல்லிய சொல்லை. திருத்தாயாரான
வள் தன் கர்ஷணத்திலேயிருந்து தன்னிலே கீலேசித்தும் மகோரத்தித்தும் ஸர்ச்சிவ்விதகரக்குறி
த்துச் சொன்ன சொலவுகளை. *

அதவா, மாயவஸித்யாதி. தன்னுடைமையைத் தான்கொண்டுபோகையாலும், அது
தன்னை முடையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்க
ளிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றம்படியிருக்கிற ஆச்சரப்பூதனவன் போனவழியிலே
தானும் வழிப்பட்டிச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமந
சயந ப்ரகாரங்களையும் வினவிக்கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீ
நந்தகோபர் தெருவாவாகச்சென்று, அங்கு சிற்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும்
வினவிக்கேட்டு. தாயவள் சொல்லிய சொல்லை. வழியெதிர்வந்தாரை “மதுரைப்புறம் புக்
காளுகோலோ” என்றுகேட்டும், * எமர்க்குருக்கு ஒசேச்சாமோ குணமாமோ என்றும்
போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான அலங்காரங்களும் வாக்பகோஷ
ங்களும் கண்டு கேட்டிகோளோவென்று கேட்டும், ஆயர்கள் சேரியிலே சென்று யசோதை
ஸ்ரீநந்தகோபருடைய ஆதாராதாரங்களெல்லாம் வினவிக்கேட்டு அவர்கள் சொன்ன விசே
ஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்னப்ரகாரங்களையென்று இங்ஙனையோஜிக்கவு
மாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வயோஜனைக்கு ஒளசித்யமுண்டு.

தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன. ஸம்ஸாரச்சமஹரமான குளிர்ந்தியையுடைய திருப்
புதுவைக்கு தீர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. தூயநிழிபுத்தும்வல்லார். ஸம்ஸக்
ர்த சப்தம்போலேயிருண்டு பொருள்தெரியாதபடி. யிருக்கையன்றிக்கே, பெண்ணுக்கும்
பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ரா

யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் ஸாதிப்பாயமாக அறுவந்திக்குவல்லவர்கள். சூமணியெண்ணெய்
க்காளரே. பழிப்பற்ற நிலாத்நம்பொன்ற வடிவழகையுடையவனுக்கு ரேஷபுதாய் அடிமை
செய்யப் பெறுவர். ௩.

பேரியதீயர் திருவடி களை சரணம்.

அடிவரவு.—நல்ல தோன்று துமரி யோரு தன்மாமன் வேட
ரண்டக் குடி வெண்ணிற மாயவ வெண்ணுதல்.

ஆதிருமொழி-உள-க்கு, பாட்டு-உ.க.ச.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - என்னுதன், ப்ரவேசம்.

அ. கர்ஷ்ணாவதாராகபாவணராய், தற்குணசேஷடிதங்களைபே ராநாபகித்துக்கொ
ண்டு போந்தார்-கழி; இப்போது, அந்தக்ர்ஷ்ணாவதாரகுணசேஷடிதங்களைபே ரு. அதன்பூர்வ
காலிகமான ராமாவதாரகுணசேஷடிதங்களையும் ஏககாலத்திலே யதூபவிக்கவேணும்பென்
னும் அமிசிவசம்சிறந்து, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாரவஸ்த்தையைப் பராபதராய்,
அவிலே ஒருத்தி கர்ஷ்ணாவதாரகுணசேஷடிதமும், ஒருத்தி ராமாவதாரகுணசேஷடி தழுடா
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உத்திரந்த பாசுந்தாலிலே
உபயாவதாரகுணசேஷடிதங்களையும்பேசி யதூபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். இரண்டு
கோபிமாரவஸ்த்தையை ஏககாலத்திலே யடையக்கூடுமோவென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதவசிக்ஷை
த்தாலே ஹ்ஞாதத்தில் தடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே. “ ‘மான்மருநெவ்வேதகி’
என்ற திருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமாந்தகை ஏககாலத்திலே கூடும்படியென்?’
என்று ஸ்ரீயர் பட்டரைக்கேட்க; ‘ தேசவிசேஷத்தில் அநேக சரீரபரிக்காற்றும் ஏககாலத்திலே
கூடுகிறபடி எவ்வளவு; அப்படியே இவரையும்பார்த்து அருளினால்’ ” என்றருளிச்செய்
தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. *

மூ.—என்னுதன்றேலிக் கன்லின்பப்பு வியாதார்

நன்னுதன்காணவே தன்புமரத்தினை

வன்னுதப்புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட

என்னுதன்வன்மையைப் பாடிப்பற செம்பிரான் வன்மையைப்பாடிப்பற. க.

படிவுரை.

தான்— தலைமுத்துக் குவிந்தது

மு— துத்துக்கேட்டு

மாத்திரை— கல்பவர்க்குத்தான்

நாதம்— வாமதேவமுபபு

வல்— வலிவாயுடைப

புள்ளால்— பெரிபுதிருவடிபாலே

வலியை— பலவந்தமாக

பறித்து— பிரித்தென்கொண்டெடுத்து

இட்ட— ஸத்யபாஸா க்ரஹத்தில் கட்டவது

வன்மைமை— நினைத்தது முடிக்குமவால்

வன்மை

பாடி— பிரிபாலே பாடிக்கொண்டு

பழ— உத்தேசம்

எம்— எமக்கு

பிரான்— உபகாசாதுவனவாழைய

வன்மைமையாபு, பழ

என்று க்ரஹமுபபுதர்த்தில் கிபட்டா

கொடுத்தென்கொண்டெடுத்து.

வ்யா. முநற்பாட்டு. என்னுந் தேவிக்கு. என்னுடைய நாதனுடைய வலியை
தேவிக்கு. நாதனென்றது - செஷிபொம்பாடி. ஸ்வரூபத்தைபுணர்ந்தால் எல்லாக்கும்
தனித்தனியே “என்னுந், என்னுந்” என்னலாம்படிபிறை வஸ்துவோடடைப்சாப்
பிரிந்துக்குப்படி. இவ்வாத்தமாவியுடைய செஷிபொம்பாடி கேவலம் அனானவந்திக்
யிதூகவிஷயமாயிதே யிருப்பது; ஆகையானிதே “என்னுந் தேவிக்கு” என்றது.
(க) “விஷ்ணுபத்மீ” என்கிறபடிபே இவனுக்கு சிருபகம்-அவனுடையநீதவியன்னும்திதே.
“தேவி” என்கையாலே - ஸத்யபாமைப் பிராட்டியுடைய வால்லப்பம் சொல்லுகிறது.
அன்று. நாதாஸுவதம்பண்ணி தங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்த க்ரஹ
குறையுடைய, தன்னுடைய க்ரஹத்திலே ஸத்யபாமைப்பிராட்டி யெழுந்தருளினவன்று.
அபிபேஷா பிரபேஷமாக மஹாபிதி கைப்பாட்டவன்று. இவப்பூவியாதான். போகாமலா
கல்பகப்பூ வர, அத்தைக்கண்டு காய்ச்சியார் அபிபேஷிக்கவும் பெற்றுவைத்து. கிப்பாக்கல
யாகையாலே பிரார்த்தகமாகச் சிலநேர துக்ககோச்செய்க்கிக் கொடாத இந்தரணி. தன்னாதன்.
“அவனைத்தனக்கு நாதனாகவுடையோம்” என்கிறத்தையிதே இவர் தனக்குக்கலக்க
பலமாக நினைத்திருப்பது. காணலே. “நான் முடப்பத்துமுக்கோடி சேவர்களுக்கும் கி
வாறுகளுள் இந்தரனல்லதே” என்று தன்னைப் போர்ப்பொலிய அபிமாசித்திருக்குமவர்
கண்டுக்கொடு நிற்கலே. தண்புமரத்தினை. தலைமுத்துக்குளிருந்து பூத்துவிட்டு கல்பகம்
சுத்ததை. வன்னுதப்புள்ளால். நாதரத்தாந வேதமயனுபுருத்தி பெரியதிருவடிபாலே.
(உ) “பிரபுபுத்தொபிராமாய”சூரயகா” இத்தபாடியாலே - இவனுடைய வேத
மயதவம் ஸ்வப்பக்தமாகச் சொல்லப்படா நின்றுதிதே. நாதத்துக்கு வன்மையாலது- ப
யகுதர்ஷ்டிகனால் சலிப்பிக்கவொண்ணமை. வன்மை, பெரிய திருவடிக்கு விசேஷமாய
வுமாம். இவனுக்கு வலிமையாவது - நினைத்தகாரியம் செய்ந முடிக்கவல்லசக்தி. வலியப்
பறித்திட்ட. வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டுபோந்த. அவன்றனை யபேஷித்துக் கொள்ளுகை
யன்றிக்கே, அவனுடைய அஸங்கிதியிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன் பார்த்துவின்று
விலக்கச்செய்தே, பலத்தாலேயிதே பிடுங்கிக்கொண்டு போந்தது. என்னுந் வன்மையைப்
பாடிப்பற. அபிமதையான ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு பாதந்தரண காரியம்செய்த ப்ரண

(க) “விஷ்ணுபத்மீ.” - (உ) “நிவரத் தேவிரோ காயதாஞ்சகா”.

யிதம் நனந்தாலே யென்னை பெழுதிக்கொண்டவனுடைய, தினைத்தறு முடிக்கவல்ல பல
தாந பரிதிடாலே பாடிக்கொண்டபற. எம்பிரான்வன்மையைப் பாடிட்டற. பிரட்டிக்குப்
செப்த உபகாரம் தனக்குச் செப்ததாக தினைத்து “ எம்பிரான் ” என்கிறார். “ வன்மையை
ப்பாடிப்பற ” என்று விளக்குகொண்டிற்று பரிதி பச்சுஷத்தாலே. பறவென்றது - உத்தி
பறவென்பபற. க.

மு.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றேதீர்வந்தான்

தன்வல்லிஞாடுத் தவத்தையெநிர்வாங்கி

முன்வில்வலித்து முருடெண்ணுயிருண்டான்

தன்வில்லின் வன்மையைப்பாடிட்டற தூசுரதிதன்மையைப்பாடிட்டற. உ.

பதுவரை.

என்— என்னுடைய

வில்— வில்லின்

வலி— வலியை

கண்டு போ என்று— ‘கண்டு போ’ என்று

எதிர்வந்தான் தன்— எதிர்த்துவந்த பச்சு

ராமனுடைய

வில்லிஞாடுத் தவத்தை— வில்லையும் தபஸ்

சையும்

எதிர்— அவன் கண்முன்னே

வாங்கி— அழித்தவனுப்

முன்— இதுக்குமுன்னே

வில்— திருக்கையில் வில்லை

வலித்து— வலித்து [யுடைய

முது பெண்— தாடகி என்னும் ராகுஷி

உயிர்— உயிரை

உண்டான் தன்— முடித்த சகரவர்த்தி திரு

மகனுடைய

வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பற—;

தூசுரதி— தசாதபுத்ரனுடைய

தன்மையை— குணத்தை

பாடிப்பற. [இதுராமாவதாரத்திலே

பட்டவன்வார்த்தை.]

வியா. இரண்டாம்பாட்டு. என்னித்யாதி. “ என்னுடைய வில்லின்வலியைக்
கண்டுபோ ” என்று எதிரெலங்க பச்சுராமனுடைய. அதாவது - மாஹேசுவர தனர்ப்பய்
கம்பண்ணி பூரீஹகராலன் திருமகளைத் திருமணம்புணர்ந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு
வயியாத்தையையகோக்கி பெழுந்தருளா திடுக்கிச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குடி
தலுந்தபனப்த தன்னுடைய வில்லைபுமெடுத்துக்கொண்டு நடுவழியிலெவந்து தோன்ற,சக்ர
வர்த்திபெயிசேசென்று பொற்பூக்கையும் காலிலெப்பாகட்டு அதுவர்த்தித்து (க) “ ஸா ரா
நாசுரபா-சு-ணா லெமபொ-த-ஹே-ஸி ” என்று அர்த்தித்தவளவிலும் அத்தை
அதிகரித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சேற்றமெல்லாந் தோற்றும்படி. முகத்தைப்
பார்த்து, “ முன்பேமுரிப்போய் பலவிடங்கிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை
வில்லைமுறித்தேன் என்று கர்வோத்தரனுப் வருகிற நீ என்கையில் வில்லைவாங்கி வலித்
தாயாபிஸ்மத்தன் ” என்னும் கிளைவாலே, “ என்வில்வலிகண்டுபோ ” என்று தன்னு

தன் வில்லிதேவரும் தவத்தையெதிர்த்து. “ஆனால் தன்னுடைய சில்லைத் தன்னை காண்” என்று வில்லை கொஞ்சிடுவனவின், அந்த வில்லைகூட அவனுடைய கர்வநிறைவான தபஸ்ஸையும், அவன் பார்த்துச் செய்தே வாங்கி. எதிர்வந்தான்றன் கில்லை என்று- எதிரேவந்தவன் தன்னுடைய சில்லைச் சூதல்; எதிரேவந்த பாசராமன் கையிலிருப்பதாய் வைஷ்ணவமான துஸ்ஸாகையாலே முன்பே தன்னுடைய தாயிருக்கிற வில்லென்று தல். இப்படியிருக்கிற வில்லைகூட, அவனுடைய தபஸ்ஸை யெதிர்த்துக்கொண்டது - அந்த வில்லைவாங்கி அநிலை சரத்தைக்கொடுத்து, “இத்தகைக்கொண்டு உன் பராணையைப் போக்கிவிட என்றால் நீ பராஹ்மணனாயிராதினாய்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய கதி பங்குத் தைப் பண்ணிவிடவோ, உன்னுடைய தபஃபலங்களைப்பறித்துப் போகட்டுமிடவோ” என்று கேட்டவனில்; “கதிபங்கம்பண்ணினால் எனக்கு வாஸஸ்தவமான மஹேந்திர பர்வதத்தையுடையோகாது, என்னுடைய தபஃபலத்தை யறித்துவிடும்” என்ன; அப்படிச் செய்துவிட்டது. ஸ்வரூபாவேசாவதாரமாய், தசாவதாரமாயே ஸஹபடிதனப்போடுகிற அப்பாசராமனான நிரஸ்தனாபடி யெங்கினே யென்னில்; ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாக்ஷாதவதாரம் பரபலமாகையாலே அடியுக்கடங்குவண்டானபோது இவ்வினாலே அதுநிரஸ்தமாகக்கூறியில்லை; சக்தியாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் பரபலமானவொபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாக்ஷாதவதாரம் பரபலமாகத்தட்டியில்லைபோலே; சக்தியாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் பரபலமாகையாலே யிதே ஸஹஸ்தாஹவர்க்குள் பாசராமனிலே நிரஸ்தனாய்த் து.

முன்வில்லித்து முறுபெண்ணியிருண்டான். இதுக்கு டூர்வத்திலே விச்வாமிதாமஹர்ஷியினுடைய அக்வாஹ்ராணந்த்ரமாக மஹர்ஷியோடுகூட எழுந்தருளினவனில், பாறுமிஸையிலே பழகி, யாகங்களையும் பராஹ்மணசையும் தபஸ்ஸுக்களையும் புத்தகங்கொண்டு திரியும் ராக்ஷஸியான் தாடகை, அதிரக்கப்பிட்டுக் கைகளையுடெடுத்துக்கொண்டு மிருத்த பிரகுத்தகோபத்தோடே கலிவதாக அடர்ந்துவர, விச்வாமிதா நியோகத்தாலே திருக்கையில் வில்லித்து அவனுடைய பராணைமுடித்தவன். தன்வில்லின்வன்மையைப் பாடிப்பற. அவன் தன்னுடைய வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டு பரளன்று எதிரிணைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான். வில்லுக்கு வலிப்பைப்பாவது-“காயுக்கதிஞ்சிலை” என்கிறபடியே ப்ரதிபக்திரஸநத்தில் பெருமான் கண்பார்க்கிலும் கண்பாராமல் கரியம் செய்யும் தீர்மானம். தாசரத்தீர்மையைப்பாடிப்பற. இத்தால்- இவ்வதிமாதாஷேசக்ஷேதங்களைச் செய்யாக்கிச்செய்தேயும், மீளவும் சச்வாகந்தமற “பிபராகன்” என்றே தன்னைநினைத்துவிட்டு கார்பந்த் செய்தருளைத்தைச் சொல்லுகிறது. 2..

மு.—உருப்பிணிங்கையைத் தேரேற்றிக்கொண்டு
 விருப்புற்றங்கேக வினைத்தேதிர்வந்து
 செருக்குற்றுவீரஞ் சிதையத்தையைச்
 சினைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிப்பற தேவகிசிங்கத்தைப்பாடிப்பற.

ஸா— சிவசுந்தரம் செந்தை
 ஸா— எதிர்வினு பொருவதாக
 செந்தை வந்து— விசைத்தோடி வந்தவனுய்
 செருக்குற்றான்— கர்வத்தையடைந்தருக்
 மனுடைய
 வீரம் சைதய— வீர்பயமுழிபுழிபடி
 தீர்வையை— தலைபை

சிவசுந்தரிடான்— அர்ப்பாலே சைதய
 விட்டவனுடைய
 வன்மையைப் பாடிப்பற—
 தேவகி சிங்கத்தை — தேவகிவயிற்றிற்
 பிறக்கையாலே சிங்கம்போன்ற
 வீரப்பாட்டை யுடையவனை
 பாடிப்பற—

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கையைத் தேற்றிக்கொண்டு. “கண்ணு
 லங்கோடித்து” என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே - தான் முன்புதேடின துமெல்லாம்
 இதிலே செல்லுப்படி கல்பாணத்தைப் பெருக்கக்கொடுத்து, புதுப்பி மொக்கவேணும்
 என்று ஆசைப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கர்வகையானவன்வளக் கைப்பிடிப்பதாக விரும்பி,
 அதுக்கு பூர்வக்கிரியைகளெல்லாம் செய்து “இனி இவ்விலையம் நமக்குக்கைப்புருத்தது”
 என்று நிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹாநிப்பட்டு, ஒருவர்முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து
 அண்ணாந்து கொண்டுருக்கும்படியாக அங்கேசென்று கைபைப்பிடித்தெடுத்து, ருக்மிணிப்
 போட்டியைத் திருத்தோரிலே யெற்றிக்கொண்டு. விருப்பற்றங்கே. அவ்வளவிலே விரும்ப
 ததைப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விரைந்தித்யாதி. ருக்
 மிணிப் பிராட்டியினுடைய தமையனான ருக்மன், “இப்படி செய்கையாவதன்” என்று
 எதிர்ப்பொருது மீட்பானாக விரைந்துவந்து தன்னுடைய வீரபத்தால்வந்த செருக்கையுடைய
 முய்க்கொண்டு தகைய. “இலனைக்கொல்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மான்ஸு பிசகும்”
 என்று அவனைப்பிடித்துத் தேர்க்காலோடேகட்டி அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்கமாக
 அவன்றலையை அம்பாலே சைதய விட்டவனுடைய வலியை, பரிதிப்போர்தையாக்
 கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, “வந்தசெருக்குற்றான்” என்று பாடமானபோது -
 “மீட்டவேணும்” என்னும் கறுவுகளாலே விரைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வயுக்தனவனு
 டையதலைபைச் சிறைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப்பறவென்கை. தேவகிசிங்கத்தைப்
 பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்குடலான தேவகிவயிற்றில் பிறப்
 பையும, பரிதிபகஷ்சிரஸத்தில் விற்றமம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப்
 பாடிப்பற.

மூ.—மாற்றுத்தாய்சென்று வன்மப்போகேயென்றிட
 சுற்றுத்தாய்பின்ருடார் தேம்பிரானேன்றழக்
 உற்றுத்தாய்சொல்லக் கோடியவன்மப்போன
 சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமணுளனைப்பாடிப்பற. சு.

பதவுரை.

மாறு தாய்— தம் தாயாரையொத்த ஸுமி
 சுற்றாயர்

என்றிட— என்று நியமிக்கவும்

(உண்ணப்பிரிந்து எப்படி தரித்
திருப்பேன்;')

என்று அழ— என்று கதறி அழவும்
கூற்றுத்தாய் சொல்ல— கூற்றம் போன்ற
கைகேயியுடைய சொல்லைக் கொண்டு
கொடிய வனம்— கொடிய காட்டிலே

போன— எழுந்தருளினவனுய்
சீற்றம் இலாதானே— ‘காட்டிலே போக
விட்டாள்’ என்கிற கோபமில்லாதவனே
பாடிப்பற—; [வனை
சீதை மனனனை— ஸீதைக்கு வல்லபனான
பாடிப்பற.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வன்ம்போகேயென்றிடு. மாற்றுத்தா
பென்றது- மற்ரைத்தாயென்றபடி. அன்றிக்கே, ‘மாறு’ என்று - ஒப்பாய், மாறான தாய்-
பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌஸலையாரோபாதி, பெருமான் பக்
கல் அதிஸ்நேஹிசியாயிடுற ஸுமித்தையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் செ
ன்று “நீர்வரத்திலேபோம்” என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவபிஷேகமங்களமேஹாத்
ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடெல்லா மலங்கரித்து உதஸவமும்தொடங்கி புரோஹிதரான
வஸிஷ்ட்டாதிதருந் தானுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப்
பெருமானுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரச்சரணங்களும்க் செய்வித்து, “இனி அபிஷேகம்செய்யு
‘மித்தனை” என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவனவிலே, கைகேயியானவள் குபஜைவார்த்
தையாலே நெஞ்சுக்கலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு “இரண்வெரமு
ண்டே முன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- ராமனை
அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்”
என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனாகையால் “என்செய்வோம்” என்று இடிவிழந்தாற்போலே
இவ்வார்த்தையைக்கேட்டுக் கலேசப்பட்டு, பெருமானையழைத்துக்கொண்வெரும்படியாக ஸு
மந்தரீனப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்தரன்சென்று “ஐயர் எழுந்தருளச்
சொல்லுகிறார்” என்கையாலே, பெருமானும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அலங்கர்த்த திவ்
யகாத்ராய்க்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு அந்திபுரத்வாரத்தள
வும் பின்னோடேவர, திவ்யார்த்திபுரத்திலுள்ளும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹஸத்தோ
டே எழுந்தருளாவந்து தமப்பனரைக்காணப் புருந்தவனவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க
ண்டு “இதுக்கடியென்” என்று பயப்பட்டு, “ஐயர்க்கு இப்போது க்லேசமேது” என்று
கைகேயிபைக்கேட்க; “முன்பே எனக்கு இரண்வெரம் தந்திருப்பார்; அந்த இரண்வெரமும்
இப்போது பெறுகைக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபி
ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நான்பேணித்தேன்;ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு
அதுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம்
மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்” என்ன; “இப்படியோ
நான் ஐயர்க்கு பரதந்தராய் வர்த்தித்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லே
சிக்கலேணுமோ, நெருப்பிலே விழச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்யேனோ” என்ன;
“ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வரவாஸார்த்தமாகப்போம்” என்ன; “அப்
படியே செய்யக்கூடேயில்லை” என்று வஸந்தராய்க்குப் பண்பப்பட்டுப் பரதரான பெருமையானவரும்

[illegible]

உறுதிப்பாடுமல் “ ஆற்றம் மமனதகளாலே ஓடுத்தது ” எனக்கு ” என்றது உமக்குக் கொண்டு வந்து வந்து இவன் சொன்னதை மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுக்கையாலே விசுவரூபி ரூக்மிணி பாராபந்தராலே கூற்றம்போன்ற தாயென்னுதல். இப்படியிருக்கிறவன் வசந்தத்தைக்கொண்டு கொடியவனம்போன. முற்பட்டயோஜனை- நாலூர்பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநபரக்கிரியை; பிற்பட்டயோஜனை- ௧ பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநபரக்கிரியை. முற்பட்டயோஜனையில், “ சென்றுவனம்போகே ” என்கிற வினாக்கு ஸ்வரஸார்த்தம் வித்திக்கையும், *கூற்றுத்தாய் சொல்லக்கொடிய வனம்போனவிது “ தண்டகநூற்றவன் சொற்கொண்டுபோகி ” என்றும். “ ஞானக்குமர காணையப் போவென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமணன்நன்றோடு மங்கல விபத்து ” என்றும், “ கொடியவன்வாய் கடியசொற்கேட்டு - காந்தொடுத்த நெறிபோகி ” என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்தவற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டு.

ஸம்பரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப் பிள்ளைகுமாரர் பக்கவிலேகேட்ட நாலூர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாகையாலேவந்த பரபால்ய முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சார்பிள்ளை திருத்தமப்பனாராகையாலே, பிள்ளைக்கு பரமாதார்ப ருமிதே; ஆகையாலே, அந்தயோஜனை முற்படவெழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தயோஜனை பிற்பட்ட எழுதப்பட்டது. இரண்டியோஜனையிலும், ஸுமிதசையார், பெருமாள் முகம் பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையெய்யானிலும் இத்திலாலாந்தர புராணத்தா திகளிலேயாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள் ளுகின்றும் * மயர்வற மகிசைமருள் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போன. “ கண்ணினாந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்கழன்று, பின் னும் திரைவயிற்றுப்பேயே திரிந்துலவாக், சொன்னவிலும் வெங்கானம் ” என்னும்படி யிறே காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * வைவாயலேல் நெடுங்கண் நேரிழையு மிளங்கோவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சீற்றமிலாதானை. “கட டினகாப்போடே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான்” என்னும் சிற்றம் எகதேசமும் திருவுள்ளத்தி லில்லாதவனை. (௧) “ ரோவருக்கூற வணரவம் காஷ்டகுடகுடா விவருடுயா ராஜ்யவாநவா லொகாநவா நவா லொகவிஹா டியம் ” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே வெழுந்தருளிற்று. சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. வநவாஸந்தான் ஸாஸமாப்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே யிறே. பிராட்டியும் தாமும் “ ஏகாந்தாஸமதுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காடுதன்னை விரும்பிற்று. (௨) “உஸு நலிசு கூஉஸு” சீதாசி நாராயண ஸ்ராமகே । கயிசுஉவாஸவா லாது சிவநுதவஜஸுநாசு ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று பரதிகொடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறான்.

மு.—பஞ்சவர்தனயப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சமிழ்நாகங்கீடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

௧ பிள்ளையாகுரார்- திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இவர் இப்பரந்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக்யாந பாரதநிபந்தனையினைக் கொடுத்திருக்கிறார். “காஷ்டகுடகுடா விவருடுயா ராஜ்யவாநவா லொகாநவா நவா லொகவிஹா டியம்” என்று - ஸந்தோஷத்தோடேயிறே வெழுந்தருளிற்று. சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. வநவாஸந்தான் ஸாஸமாப்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே யிறே. பிராட்டியும் தாமும் “ ஏகாந்தாஸமதுபவிக்கலாம்தேசம் ” என்றிறே காடுதன்னை விரும்பிற்று. (௨) “உஸு நலிசு கூஉஸு” சீதாசி நாராயண ஸ்ராமகே । கயிசுஉவாஸவா லாது சிவநுதவஜஸுநாசு ” என்றிறேயருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று பரதிகொடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறான்.

பதவுரை.

முடி ஒன்றி— “ திருமுடி முடி
முடி உலகங்களுந்—பூமி, சுவர்க்கம், பாதாள
மென்கிற முன்று லோகங்களையும்
ஆவாடு— பரிபாலித்துக்கொண்டு
உன்— தேவரிருடைய
அடிபேற்கு— தாஸனானவெனக்கு
அருள்— காப்பபண்ணியருளவேணும் ”
என்று— என்று பார்த்தித்து
அவ்வடிகள் } அந்தசகரவந்தி திருமகன்
தொடர்ந்த } இன்னே சென்று தொடர்ந்த
படி— ஒப்பில்லாத

குணம்— குணங்களை யுடையவன
பரதன் நம்பிக்கு— ஸ்ரீபரதாழ்வாணங்கு
அன்று— அவன் மனம்வருந்தினின்று அங்கா
லத்திலே
அடி நிலை— ஸ்ரீபாதாஸனங்கு
கந்தாலை— அளித்தருளினவனை
பாடிப்பற—
அயோத்தியர்— திருவயோத்தியிலுள்ளார்
கோமாண— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. முடியித்யாதி. சகரவந்திக்கு சாஸ்த்ரார்ந்தங்கள் பண்ணின
அன்று நாயியுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் பெளரஜாநபதமும் புரோஹிதரான வஸிஷ்ட
டாதிசுளும் எல்லாரும் திரிசுருந்து “பெருமாள் காடேறப்போனார், சகரவந்தி துஞ்சினான்
நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொண்ணாது ” என்று தன்னை முடிசூட்டிவதாக மங்களாவதறை
மான தூர்யகோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தநாகி கேட்டபோதே கணக்க
கோவுப்பட்டு, (க) “ விந்நாவஸவாஸிஸ்ய ஜமேஹேவவ-புரோஹித ” என்கிறபடியே
தன்னுற்றமுமையெல்லாம் தோற்றும்படி திரிசுருந்து, “ ஒருநிலாக விரந்து என்ன
பைய சேஷத்துதை அபஹரிப்பதே! ” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) “ க்யபி
அக்ருஜிஹவஸிஸ்யபபெசு ” என்கிற க்ரமமும் பாராதே, புரோஹிதனுள் வஸிஷ்ட
பகவானையும் “ அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னேறவிதம்பார்த்தாய் ” என்று அந்திரிசுரு
காஹித்து, (ஈ) “ ராஜாஹவஸிஸ்யபபெசு யஜிபவசு விந்நாவஸிஸ்யபபெசு ராஜா
கமபெசு ராஜாவஸிஸ்யபபெசு ” என்று ஒருவனுக்கு திரிசுருந்து வஸு சேஷமானால் ஒன்றை
ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க
வொண்ணாது என்கிறவித்தையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனுள் என்ன
பும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாவோ, அவர் பொகட்டிப்போன ராஜ்யத்தை அ
ஹரித்தால், அவரைப்பிரிந்த வந்ததரம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனும்படி. பெருமனை
நான் ” என்று சொன்னவாறே; “ ஆனால் செய்யவடுப்பதன் ” என்று அவர்களெல்லா
ரும் இவன்நனைக்கேட்க, “ நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழு

(க) “ விலாபஸபாமத்யே ஜகரஹேச புரோஹிதம், ”

(உ) “ க்யபி அக்ருஜிஹவஸிஸ்யபபெசு ” (ஈ) “ ராஜாஹவஸிஸ்யபபெசு யஜிபவசு விந்நாவஸிஸ்யபபெசு ராஜா

முடியெயர்ந்தி. அழகையத்தவிர்த்து சண்டைப்படிந்து நாட்டடைவிட்டுக் காட்டிலே பொழுத்தருளின தேவரீர், இக்காட்டையும் தாமஸ்வேஷத்தைதரும் விட்டி நாட்டிலே திருவயோத்யையிலே யெழுந்தருளித், திருமுடிமுடி மதுவாகங்களுமாண்டு. (ஈ) “இருமொன்று” லேவி கம் பெருநபை நாயுடா பவ - துழி ” என்று படிப்பது முன்று லோகத்தையும் ஸநாத மாக்கியான்டு. உன்னடியேற்கருளென்றவன்பின்னோட்டு. (உ) “அரு - சுழல் வறுவறு” ஜாலவாறு புறம் டுட்கு - கு - ள்ல - ள்ல ” என்று பாடப்பட்டிருக்கிறது கொள்ள இருக்கிறவனன்றிக்கே, அசிலரஹஸ்யமும் தேவரீரோடே அதிகரிக்கையாலே சிஷ்யனுப், அவ்வளவுமன்றிக்கே, கர்மவிச்சாரார் ஹனும்படி உடக்கு தாஸனுமிருக்கிறவனைக்கு பாலாதத்தைப் பண்ணியருள வேணும் என்று அறிந்தித்து, பின்னே சென்று ஆனந்தித்த. படியில்லுணத்துப் பாதனம் பிக்கு. “ இக்குடியில் முத்தாரிருக்க இனோயார் மூலகுடியறிவாரில்லை ” என்ற குலமர்யா தையை கோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்தர்யபிதிபாலே முடிஞ்ட வெருவி, தன்ஸ்வரூபத்தை கோக்குகையாலும், ஆர்த்ரியோடே திருவடிக்காலிலென்று கிழந்து “ மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளவேணும் ” என்று அறிந்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத அனாத் தையுடையான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, அன்றமிழியின்றானே. அவன் ஆர்த்தனாய் நிற்க அக்காலத்திலே, “ நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நம் கீபர் சொன்னது செய்யாமல் ராஜ்யச்ரத்தையாலே மீண்டோமாகுவோம்; நீ நம்மைவிட்டுக்கொண்டு போனாயால், ‘ ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லனாயிருந்தான், - முன்பு, கீழோலைவைத்து தானையக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமையனைக் காட்டெற்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்ந்தவாரே பிந்தொடர்ந்துசென்று கண்ணைப்பிசைந்து காலிலெவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தான் ’ என்னும் அவத்யமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வ தந்தரானுகி வார்த்தை சொன்னார் முன்னே, உன்ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்தர்யத்தைப் பெற்று நீபோ ” என்று, அவன் கிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, “ மாவடியைத்தம்பிக்கு வரன்பணையம்வைத்து ” என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்தர்யபய மெல்லாம் போம்படியாகவும், “ மீண்டு எழுந்தருளுவர் ” என்னுமதுக்கு விசுவாஸமாக வும் திருவடிநிலைகளைக்கொடுத்து * அடிசூடுமசாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் கோமரினைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவயோ த்யையிலுள்ளார்க்கு தானேகிர்வாறாகுனவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

...

இ.

கோவ்விலிவீதியை நோக்கி 10 மீட்டர் தூரத்தில் நிற்க வேண்டும். 10 மீட்டர் தூரத்தில் நிற்க வேண்டும்.

புள்ளி — (அவன் சரணம் தருவானா) என்று

உதய ஸ்தூபம்.

அ.ர்க்கவரிந்தானைப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற. 21

தம்பிக்கு— தம்பியாவா ஸ்ரீபாதாழ்வா னுக்கு
 அரத நக்து— * அடிஞ்சுமரசைக்கொடுத்து
 நூற்றவள் சொல் } விசாரித்த கைகேயி
 கொண்டு— } யின் சொற்படி.
 தண்டகம்— தண்டகாரணியத்தைக்குறித்து
 போகி— எழுந்தருளி
 நுடங்கு— துவளாநின்ற
 இடை— இடையையுடையளான
 சூர்ப்பணகாவை— சூர்ப்பணகையை
 செனியோடு மூக்கு— காதையும்மூக்கையும்

பாடிப்பற-;

அயோத்திக்கு— திருவயோத்யைக்கு
 அரசனை— ராஜாவானவனை
 பாடிப்பற.

“ அறுத்தது இனையபெருமாறா யிரு
 க்கு, பெருமாள் அறுத்ததாகச் சொன்ன
 விது *ராமதக்ஷிணபாஹுத்வப்ரபுக்கமான
 லீக்யத்தைப்பற்ற.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தூர்க்கிளந்தம்பிக்கரசீந்து. “ அடியிலே சகரவர்த்தி அறு
 மதி உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாமு அராஜகமாய்
 கிடக்கவொண்ணாது, நீமுடிசூட வேணும் ” என்று வலிஷ்டாதிசுளும் ராஜலோகாதிசுளும்
 அர்த்திக்கையாலும் அபிலேஷகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, “ மூத்தாரிருக்க
 இனையார்முடி சூடியறிவாரில்லை ” என்கிற குலமர்யாதையை நினைத்து, “ மாலையிட்டு ராஜ்
 யம்பவந்தறுகைக்கு நான் இனையவன், தமையனாரிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தியில்லை ”
 என்று மறுத்துத் திருச்சித்திரகூடத் தர்வமவந்து “ நீண்டெழுந்தருளவேணும் ” என்று
 அர்த்தித்த தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அறுகுணமாக அடிஞ்சுமரசைக் கொடுத்து.

தண்டகநூற்றவள் சொல்கொண்டு போகி. “ ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்
 யத்திலே போகவிடக் கடலோம் ” என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய்.
 “ கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடியவனம்போன ” என்றிறே கீழும் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபா
 தாழ்வானோடே திருச்சித்திரகூடத்தளவும் சென்றவலிஷ்டாதிசுள் தொடக்கமானார், மீளா
 கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவன்சொன்னவார்த்தையைத் திரு
 வள்ளத்திலே கொண்டிறே ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்கு அரசின்று அநந்தம் தண்டகாரணியத்தேற
 வெழுந்தருளிற்று.

நுடங்கிடையித்யாதி. காமரூபினியாகையாலே ஸ்வலேஷத்தைய மறைத்து அத்யந்
 தாபிமதமானதொரு ஸ்திரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நுடங்கின இடையை
 யுடையளான சூர்ப்பண்ணையை. தன்னழகைக்காட்டி. “ என்னை விஷயிகரிக்கவேணும் ”
 என்று வந்தவளவில, பிராட்டியைக்காட்டி “ நமக்கு இவளொருஸ்திரீயுண்டு, அங்கேபோ ”
 என்று இனையபெருமானைக்காட்டி; அங்கே சென்றவளவிலே, “ நான் அவர்க்கு சேஷபூதனா
 யிருப்பானொருத்தன்; இன்னம் அவர்தம்பக்கலிலேபோ ” என்ன; இப்படி உபாலம்பிக்கை
 யாலே அவள் அங்கிருத்தையாய், பழைய வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப்
 புகவளவிலே, செனியோடேகூட அவள்மூக்கையும், அவள் கதறக்கதற அறுத்தவனை.

பொத்தையக்குத்தானை சாஜா வானவகைப் பாடிப்பற வென் லுமத்தை அவனை நியமிக்குறார்.

மூ.—மாயச்சகட முதைத்து மருதினுத்
தூயர்க்கோடுபோ யானிரைகாத்தணி
வேழின் குழவூதி வித்தகனாய்நின்ற
ஆயர்க்கோள் புனைப்பாடிப்பற வானிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. க.

பத்ஷைர.

மரபம்— வஞ்சகத்தையுடைய
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— கட்டுக்குழையுட்படி இருவடி
கனா லுதைத்தும்
மருது— யமனார்ஜுநங்களை
இறந்து— முறித்து
ஆபரகனோடு— இடையர்கனோடு
போய்— காடேறப்போய்
ஆகிறை— பசங்குளின் இரகை

காதலி— ராஜிதத்தம்
அணி— அழகுப
வேயின் குழல்— வேய்க்குழலை
உயி— உயி
வித்தகனாய் நின்ற— விஸ்வமயையனாய் நின்ற
ஆபர்கள் ஏற்றினை— இடையர்க்குத் தலை
வனுவனை
பாடிப்பற—;
ஆலினை மேய்த்தாலைப் பாடிப்பற—.

வ்யா. ஒன்பதாம் பாட்டி. மாயச்சுக்கடமுதைத்து. “கள்ளச்சகடம் கலக்காழிபக்கா லோச்சி” என்கிறபடியே காலலாகவைத்தவதிலே அஸ-ரர்கள் ஆவேசித்து நலிவவருகையாலே பாடகம் என்று தோற்றமுடைய கந்திரிமமான சகடத்தை, ஸ்தம்பார்த்தியாய் நிமிர்ந்து, திருவடி களாலே யுதைத்து. ஆன்றிக்கே, சகடமானது டு உருமாயும்படி உதைத்து என்னவுமாம். மருதியிற்று, தா பரங்கட்டி வைத்த உரையுமிழுத்துக்கொண்டு தவற்றதுபோகாநிற்க, நலிவதாக வழியிலே பின்று இரட்டை மருதுகளின்றடுவே அழைத்து அப்புறத்தேபோய், உரத் தடைபடுகையாலே அத்தைவலித்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டருகும் சாய்ந்து விழுப்படி முறித்து. ஆயர்களோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடைய ரோடே அவர்களில் பாதாளயுக்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளகிடம் பார்த்து வயிறுசிறைய மெய்க்கையாலே பசுநிறையை சகித்து. அணிவேயின் குழலாதி வித்தகராய் நின்று. நாட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீரும் தாசகமாக வளருமையை பன்றிக்கே, குழலோசையே தாசகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மெய்க்கைக்குப் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்கும் மீட்கைக்குமாக, அழகிய வேயங்குழலையுதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யம் தோற்றநின்ற. ஆயர்களேற்றினே. கோபர்க்குதலைக்குளை செருக்கையுடைய வனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானே. “திவத்திலும் பசுநிறைமேய்ப்புவத்தி” என்கிற படியே- பரமபத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து பசுநிறைமேய்த்தவனை. பாடிப்பற. எனறு. எந்நிரையப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(க) “ராமஸ்தகதினோபாஹு” † இவ்வர்த்தம் சொல்லும்போது “மாய” என்று வினைபெய்திருக்க.

மு.—காரார்கடலை யடைத்திட்டிலங்கைபுக்

கோசாதான்போன்முடி யொன்பதோடொன்றையும்

நேராவவன்றம்பிக்கே நிரசீந்த

ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற வியாத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. டி.

பதவுரை.

கார் ஆர்— ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள

கடலை— கடலை

ஆடைத்திட்டி- மலைகளைக் கொண்டடைத்து
இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புகுந்து

தான்— பெருமாள் வீரப்பாட்டை மதி
பாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்ப) கிரீடம்கரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும்) பத்துத்தலைகளையும்

நேர— அறுத்துப் போகட்டு

அவன் தம்பிக்கே— அவன் தம்பியான
விபீஷணனுக்கே

நீள்— நெடுங்காலம் நடக்கும்படி

அரசு— ஆதிராஜ்யத்தை

சுந்த— கொடுத்தவனாய்

ஆர— எவ்வளவுகாலம் புஜித்தான் தீர்
ப்திபிறவாத

அமுதனை— அமர்தம் போல் போக்யனா
ன வனை

பாடிப்பற—;

அபொத்தியர்— அபொத்தியி னுள்ளார்க்கு

வேந்தனை— ராஜாவானவனை
பாடிப்பற—.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காரார்கடலையடைத்திட்டி. ஆழத்தின்மிகுதியாலே கருமை
மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் தோற்றுட்படி, நிரைக்கண்டவாழை ஆழக்
கடவமலைகளையிட்டுக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (சு) “ ஸுராவா வண
வாலிசு ” என்கிறபடியே மண்பாடிதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதான், அதுமுன்
மேலே உள்ளூரின் நோக்குகிறவனுடைய பலத்தையுமுடைத்தாகையாலே துஷ்பாடாமா
யிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாராலைநையையும்மொண்டு சென்றுபுக்கு
ஓராதான்போன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா. இந்தஅதிமாதாஷ்டசேஷடிதங்களைக்கண்டு
வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, தன்னுடைய வரபலபுலங்களைப் பெருக்க
நினைத்து, “ தான்போலுமென்றெழுந்தான் தரணியானன் ” என்கிறபடியே - சக்ரவர்த்தி
நிருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையநியாமல் ஆபாஸனாகினைத்து, தான் கொல்லுவானாக
வீருந்த ராவணனுடைய அபிஷேகபுக்தமான அழகையுடைய தலைகளை, திருச்சரங்களாலே,
முன்பு, ஓரோருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, “ காலநிதாவென்றயன்வானியினால்
கதிர்நீன்முடிபத்துமறுக்கமரும் ” என்கிறபடியே- “ இன்று இவனைமுடிக்கைக்குக்காலம் ”
என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபுமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலிலேவிழும்படி அறுத்துப்
போகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நிரசீந்த. (உ) “ சுந்ராவணஸ்ய ஹி ” என்கிறபடியே
ஸ்வசிகர்ஷத்துக்குடலாக, “ ராவணன் பிறந்தவன் ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான்

நீர்க்கதாலம் நடக்கும்படி, லங்கைக்கு அரசாகிற ஐசவர்யத்தைக்கொடுத்த. ஆராவமுதனை. இத்தக்குணத்தாலில் ஒருகாலும் தர்ப்பிறிபிறவாமல் மேன்மேலென தர்ஷணையவினைக்கும் அமர்தம்போலே, அதுபவிப்பார்க்கு நிரதிசயபோக்யனுவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் வேந்தனை. ராவணவதாரந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம்பண்ணியிருந்து ஆளுகையாலே, திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்கு ராஜாவாணவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடி யானவனை நியமிக்கிறான். 16.

அ. நிகமத்தில், இத்கிருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நந்தன்மதலையைக் காசுத்தனைநவின்
றுந்திபறந்த வொளியிழையார்கள்சோல்
சேந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்சேத்தன்சோல்
ஐந்தினோடைந்தும் வல்லாரக் கல்லலில்லையே. கக.

பதவுரை.

நந்தன் மதலையை— நந்தகோபன் குமரனான
கண்ணையும்காசுத்தனை— கசுத்தஸ்த சக்ரவர்த்தியின்
வம்சஸ்த்தனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும்
நவின்னு— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்
கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — † உந்திபறக்கையாகிற
லீலாரசம் கொண்டாடின
ஒளி— அழகிய [கருடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லை
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே

தென்— அழகிய [ஹகராண
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐந்தினோடி ஐந்தும்— கர்ஷணவதார விஷ
யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான
ஐந்துமான இப்பத்தை.
வல்லார்க்கு— துவல்லவர்களுக்கு
அல்லல் இல்லை — யாதொரு துன்பமு
மில்லை.

† “உந்தி— மகளிர் விளையாட்டினொன்று”
என்று தமிழர்.

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காசுத்தனை நவின்னு. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், கசுத்தஸ்தகுலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி. உந்திபறந்த ஒளியிழையார்கள்சோல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாரசம் கொண்டாடின அழகிய ஆபரணலங்காரத்தைகளான பெண்களுடைய சொல்லை. சேந்தமிழ்த்தென்புதுவை விட்சேத்தன்சோல். ஆர்ஜவருபமான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்க்கு. கர்ஷணவதாரவிஷயமானவைந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுக்கமொன்றுமில்லை. கக.

பெரியஹீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - நேரித்த சரூர்துழல், ப்ரவெடும்.

அ. இத்திருமொழியிலே ராமாவதாரஞ்ஞ சேஷத்தங்களை அதுபவிர்த்தனவர்,
(க) “ ராவலெவ்வயுதா ” என்கிறபடியே அவ்வவதாராதுருணமாக ஒக்கவந்தவதரித்த
பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்தோபயோகியான கப்பாபாதத்தர்யா நய்யாற்றுவத்க
களை சேதகரெல்லாருமறிந்து விசுவலிந்து, தன்னைப்பற்றுக்கருடலாக, “ நம்முடைய
அதுஷ்டாநத்தாலே வெளியிடக்கடவோம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அதில் ப்ரதமத்
திலே தன்னுடைய கப்பையை வெளியிடுகக்காச, “ நண்டகாரணயத்திலே எழுந்தருளி
யிருக்கச்செய்தே ராவணன்பிரித்தான் ” என்றொரு வ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே பெழுந்
தருவ, (உ) “ சூதாநந்தி நூஷ்டந்தி ” என்கிற அவதாரத்தின் பொற்பாட்டாலே
பெருமாள் இவன்போன விடமறியாமல், திருத்தப்பியாரும் தாமுமாய்க்கொண்டு சேஷத்
தரியா நிற்கச்செய்தே, பம்பாதிரத்திலே எழுந்தருளின வாலிலே, மஹாராஜருடைய
நியோகத்தாலே ஸ்வலேஷத்தைமறைத்து பரிவாராகவேஷ பரிவாரும் பண்ணியவந்த
காட்டின திருவடியோடே முந்து உறவுசெய்து, பின்பு அவர்கொடுபாய்ச் சேர்க்க,
ராஜ்ய தாசங்கையிழந்து சரமடைந்து கிடக்கிற மஹாராஜரைக்கண்டு, அவரோடே ஸக்பம்
பண்ணி, அநந்தம் அவர்க்கு விரோதிபான வாலிபை நிரப்பித்து, அவரை ராஜ்ய தாசங்
களோடே சேர்த்து வாரதாதிபதிபாக்கி கிஷ்கிந்தையேறப் போகவிட்டு, திருத்தப்பியாரும்
தாமுமாகப் பெருமாள் வர்ஷாகால மித்தனையும் மால்வவாலிலே பெழுந்தருளியிருக்க,
படைவீட்டிலே போனவிவர், பெருமாள் செய்த உபகாரத்தையும் அவருடைய தனியாவன
யும் மறந்து, விஷயப்ரவணரப் தாரதோகா ஸக்தராரிடுந்துவிட, வர்ஷாகாலத்துக்குப்
பின்பு, அவர் வர்க்காணுமைபாலே (உ) “ காபேஷு ஸுஸுபி வர நஷ்டாநந்தி நகா சூதி
வாஸுலாசுரகாலே கிஷ்கிந்தை போகாமலவர தாம ” என்கிறபடியே கனக்க க்வேசித்தருளி
இனையபெருமானைப் பார்த்து, “ நீர்பாய் வெதுப்பியாகிலும் மஹாராஜரை யழைத்துக்
கொண்டுவாரும் ” என்றுவிட, அவர் கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே பெழுந்தருளி இயோகாஷத்
தைப்பண்ண, அத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் நடுங்கி, கழுத்தில் மாலையையும் அழைத்துப்
போகட்டு, காபேயமாகச்சில வ்யாபாசங்களைப்பண்ணி, அருகேகின்று திருவடிவைப்பார்த்து,
“ இவ்வளவில் நமக்குச் செய்ய வரிப்பதென் ? ” என்ன; (ச) “ சூதாநந்தி நூஷ்டந்தி
நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி நூஷ்டந்தி ” என்று
அபராதகாலத்திலே அதுதாபம்பிழந்து மீண்டேகராய், எளியன சில செய்துகேரமல்லோம்,
நிரக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இனி ஓரஞ்சனிகொரால் போகாது என்ன; அவ்வள
விலும் தாம் முந்துறப் புறப்பட வாய்ப்பு, “ இனையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவம் கை
தாசையைவிட்டு ஆற்றவேணும் ” என்று தாசையைப் புறப்படவிட, அவன் (டு) “ வாயு
வலி ” இத்தாதிப்படியே இனையபெருமாள் ஸக்தியிலே வந்து, இனையபெருமாள் திரு
வுள்ளத்தில் கிண்டி ஆறுமபடி வார்த்தைகள் விண்ணப்பத் செய்தபின்பு, மஹாராஜர்

(க) “ ராவலெவ்வயுதா ” (உ) “ வத்மநம்மா ருஷம்மந்தியோ ”

[illegible]

வள்ளில், இவ்வழி மனைவந்து கையும் அஞ்சலியுமாய் நின்ற அதுவந்தநூற்வகமாகச் சிலவாழ்த்துதல்களைச் சொல்ல, அவன்பிதையாய், இவனை “ராவணன்” என்று அபிசந்தனை பண்ணி, “இப்படி நலையலாகாதுகாண்” என்று வதநயமாகப் பல்வாழ்த்துதல்களையும் சொல்ல, இவளுடைய அபிசந்தனையைத் தீர்க்கக்காக, பெருமானருளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களை பெல்லாம் ஸுஸ்பந்தமாக இவர் நிரூபிப்பதில் பரிபுட வண்ணப்பம் செய்து, தான் ராமதூதன் என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு, நிருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவன் நிரூபிப்பதனை மிகவும் உகப்பித்த பரகாரத்தை யறுவந்தித்து, அதில் லாக்குண்டான ஆதார நிகழ்தலையே அவன் அப்போது வண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும் நிருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு அவன் பரிசுதயான படியைய யுமெல்லாம் அடைவேடேசி யதுபவிக்வினார்- இத்திருவிமாயியில்.

மூ.—நெறிந்தகருங் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் வண்ணப்பம்

செறித்தமணி முடிச்சடைகள் சிலையிறுத்துநிலைக் கொணர்ந்த

தறித்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ லிடைவிலங்குச்

செறிந்தசிலைகோடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெறித்ததாய்

கரு— கறுத்திரா நின்னுள்ள

குழல்— கூந்தலையுடையளாய்

மடவாய்— மடப்பத்தை யுடையளான பிராட்டியே!

நின்— தேவரிருக்கு

அடியேன்— தானானான் என்னுடைய

வண்ணப்பம்— விஜயநாபநமாவது;—

செறிந்த— நெருங்கின

மணி— நவரத்தங்களமுத்திச் சமைத்த

முடி— கிரீடத்தை நரித்த

சனகன்— ஐரகராஜரானவர்

சிலை— கந்யாசல்கமாகவைந்த தனுஸ்வை

இறுத்து— முறித்து

நிலை— தேவரினை [நின்னை]

கொணர்ந்தது— பரிணயம் செய்துகொண்டு போன சேதியை

அறிந்து— அறிந்து

அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை துஷ்ட ராஜாக்களாகிற

களை கட்ட— களைபைப் பிடுங்கினவனாய்

அரு— ஒருவர்க்கும் செய்யவொண்ணாத

தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பர சராமனானவன்

இடை— நடுவழியிலே

விலங்கு— தகைய [குத்தகுந்த

செறிந்த— அவன் கர்வபங்கம் செய்தற்

சிலை கொடு— விலலைக் கொண்டு

தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை

சிதைத்ததும்— அறுத்ததும்

ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமா ளுடைய அடியானென்று தேவரிர்

அறிதற்கு) ஓரடையாளம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. நெறிந்தகருங்குழல்மடவாய். நெறித்துக்கருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவனே. கோரமயிராயிராதே, சுருண்டு கடையளவும் செல்ல

இருண்டிருக்கையிலே குழலுக்கு ஏதும். இதனால் பூர்வதேவ படிப்பையிலிருந்து செல்லு
 தற்படி. (க) “தீவராசா மஹாபெண்டா கிண்குமரகடுபெயர்” என்றுப்படியே இப்
 பெருது கிடக்கிறது. காயகரான பெருமானோடேகூடிச் செவ்வையோற்றச் செருக்கியிருக்க
 பாய்ப்பையையிருக்க, அவரைப்பின்பு, கலைசத்தாலே துவண்டு ஒடுங்கியிருக்கிற படி
 யைப்பற்ற “மடவாய்” என்கிறான். அதலா, மடப்பமாவது - பற்றிற்று விடாமையாய்,
 இவ்வேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) “கூடியாடுபுரே நல்லுவிடு” என்கிறபடியே பெருமா
 னையே நீனைத்துக்கொண்டு மற்றொன்றறியாம லிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறானவருமாம்.
 நிண்ணடியேன் விண்ணப்பம். (ங) “கொடியாடும் கொடியுடுநாயு” என்று - பெருமா
 னைக்கு அடியானையோதே இவளுக்கு மடியானையாலே, உனக்கடியானை வெண்ணுடைய
 விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியானை நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்
 தனதையைக்கேட்டருள வேணுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிலுந்து. நெருங்கின ரத்கங்கோடேகூடின அழிகேத
 சத்தையுடைய ஜகராஜன், தேவரிருக்கு சல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. “இந்த வில்லை
 வளைத்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கூடவோம்” என்று விராயசல்கமாக அவன் கல்பித்துவை
 த்த வில்லையேயது. அப்படியிருக்கிறவில்லை வளைக்கத்தானும் லேரகத்தில் ஆளின்றிக்
 யிருக்க, திருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே அந்தைமுறித்து நீனைக்கொ
 ணர்ந்ததறிந்து. இந்தவிரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) “உயர்வா சார்க்கு வாய் வையபிடி உயர்
 தவ ! உயர்வா சார்க்கு வாய் வையபிடி உயர்வா” என்கிறபடியே- “இவ
 னைக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்றுவலம்பிச்சு, தேவரினர பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்
 கொண்டு போந்ததேதியை யறிந்து. அரசுகொக்கட்ட அருந்தவாத்தோனிடையிலங்க. இருபத்
 தோருபடி கால் துஷ்டக்கூற்றியாரான ராஜாக்களாகிற களையை நிரவிரத்தவனாய், ஒருவரால்
 செய்யவொண்ணாத திபஸ்ஸையுடையவையிருந்துள்ள பாகராமன், திருவையோதையக்கு எழு
 ந்தருளாநிற்கச்செய்தே இடைவழியிலே “எவ்விலவிலை கண்டுபோ” என்று வந்தவனாகைய.
 “விலங்க” என்றது- விலக்கவென்றபடி. செறிந்தவந்தாது. அவன் கையிலினாலும் வாக்
 கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான ததுஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கதுருபடையிருக்
 கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய திடோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோரடையாளம்.
 “தவத்தைச் சிதைத்த தடையாளம்” என்னுதே “சிதைத்ததுமோரடையாளம்” என்னை
 யாலே- இன்னமும் பலவடையாளங்களும் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுவிருக்கின்ற
 மிடந்தோற்றுக்கிறது. சங்காநிவர்த்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிற.

மு—அல்லியம்புமலர்க்கோதா யடிபணிந்தேன் விலண்ணப்பம்

சொல்லுகேன் கெட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமாளே

எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ ரிடவணையில்

மல்லிகைமா மாலிகோண்டங் கார்த்ததுமோ ரடையாளம். உ.

சொல்லுகின்றது— சொல்லுகின்றது,
 கெட்டருளாய் — தேவரீர் கெட்டருளா
 வேறுமர்;
 எல்லியம்பேசினு— இரக்காலத்திலே
 இவ்வித இரத்தம்— பெருமானார் தேவரீர்
 மிகரிப்ப இரத்தமாக
 இருந்தது தர்— இருத்தமிடாரு
 இவ்வகையில்— வந்தவனத்திலே
 யா— ஏறத்த [யைக் கொண்டு
 மல்லியங்காலை கொண்டு— மல்லியங்காலை
 அங்கு— அங்கிடத்திலேயே
 ஆர்த்தனும்— கட்டிவைத்தனும்
 ஆர் அடையாளம்.

மு.---கலக்கியமாமனத்தனளாய்க் கைகேயிவரம்வேண்ட
மலக்கியமாமனத்தனளாய் மன்னவனுமருதோழியக்
கூலக்குமராகாடுநெறயப் போவேன்றுவிடை.கோடுப்ப
திலக்குமணன்ஹன்றோடு மங்கேகியதேநரடையாளம். ரு.

கைகேயி— மகக்ஷயபாண்டவன்
கலக்கிய— கலக்கியபாண்டவன்
மா— பெரிய [கொண்டு
மனத்தனளாய்— மனஸ்ஸையுடையளாய்க்
வரம் வேண்ட— ராமவரவாஸமும், பரத
ராஜ்யபாஷிஷேகமுடையதிற இரண்டுவரங்
களை யுபிப்போதே நிறைவேற்ற வே
னுமென்று கேட்க,
மனஸ்ஸனும— தசரத சக்சவரத்தையும்
மலக்கிய— மலக்கியபாண்டவன்
மா— கம்பிரமான் [கொண்டு
மனத்தனளாய்— மனஸ்ஸையுடையனாய்க்

மருதொழிய— மறுக்காட்டாமல் சொற்
த்துக் கிடக்கச் செய்தே
(ஸம்மந்தரணைக்கொண்டு பெருமானை
அழைப்பித்து,)
குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த
குமர } குமாரனே!
காடு உறைய } வரவாஸர்த்தமாகப் போ
போ என்று } வென்று
விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [கொண்டே
இலக்குமணன் தன்னோடு— இனையபெருமா
அங்கு— தண்டகாரணயத்திலே
வகியது— எழுந்தருளினதும்
ஓர் அடைபாளம்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்பையாலே கலக்கப்பட்ட
பெரிமனஸ்ஸையுடையளாய். முன்பு, புத்தரண பூதிரதாழ்வானிலும் காட்டில் பெரு
மான் பக்கல் ஸ்நேஹிதியாய், பரத்தாவான சக்சவரத்திபிறையுடைய பரியமெடுத்து போந்த
வளாகையாலே “பெரியமனஸ்ஸையுடையவன்” என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மனஸ்ஸை,
மந்தரம் கடலைக் கலக்கிறப்போலே காணும் - மந்தரை கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட
இவன் சொன்னவை எல்லாம் அறிஷ்டமாய், “இப்படி சொல்லலாகாதாகாண்” என்று
பெருமான் பக்கல் தனக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமானுடைய குணங்
களைச் சொல்லியு மிருந்தானே, உத்தரோத்தரம் தான் சொல்லுகிற வசநங்கனாலே பெரு
மான் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, “அவரை அபிஷேகம் பண்ணவொண்ணாது, என்
மகனை யபிஷேகம் பண்ணவேண்டும்” என்று சொல்லும்படி யாக்கினான் இவளேயிறே.
கைகேயிவரம்வேண்ட. இப்படி கலக்கப்பட்ட மனஸ்ஸையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி
பானவன், தனக்குமுன்பே தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது
தரவேனுமென்றும் - அதுதான் பதினாறுவதஸம் பெருமானைக் காட்டிலே போகவிடு
கையும், ஸ்வபுத்தரண பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேகமிக்க.

மலக்கியவித்யாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமைபாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு
ஸத்யபாதிஜ்ஞையப் போந்தநீ, இப்போது அஸத்யபாதிஜ்ஞையையோ வென்றும், நீ இது
செய்யாயாகில் நான் என் பரணனை விடுவேன் என்றும் அதிகுபிதையாய்க் கொண்டு இவள்
சொன்ன சொல்லுகனாலே மலக்கப்பட்ட மஹா மனஸ்ஸையுடையனாய்க் கொண்டு, ராஜா
வானவனும் மறுக்கமாட்டாதொழிய. “மாமனத்தனளாய்” என்றது- அறுபதினாயிரமாண்டு
வளிஷ்டாதினை ஸேவித்து தர்மாதர்மங்களெல்லாமறிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபழுவும்
செய்யாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனாகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணாதபடி
யான மனஸ்ஸில் இடமுடையவனென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மனஸ்ஸையும் தன்னுடைய
உத்திசேஷத்தினாலே “என்செய்வோம்” என்று தெருடாமும்படி பண்ணினாளாய்தது
கைகேயி மந்தரை தன்மனஸ்ஸைக் கலக்கிறப்போலேயாய்க் காணும். இவன் மனஸ்ஸைக் கலக்க

தலக்குமா காதேறியப்போவென்று விடைகொடுப்ப. பாறுக்காராட்டாமையாலே ராஜாவானவன் சொகித்தும் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானோபபைழந்துக்கொண்டிவாவென்று ஸம்மந்தராப்பாப்த்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சொகலெகத்தாலே அதுதானும் மடம். டாடுகாழிய, இவள் அருகேயிருந்து, “ராஜா ராதிரியெல்லாம் உத்தவ பராக்காலே நித் ரையற்றிருக்கையாலே ச்ரந்தாய், சற்று உறங்குகிரா; கீ கலிகப்போய் பெருமானோபபைழத் துக்கொண்டிவா” என்றுபொகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமானோ பெழுந்தருளுநி த்துக்கொண்டு வந்தவளவீல், பிதாவானவன் சொகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, “இது க்கடியென்” என்று க்லேசப்பட்டுக் கேட்டவாதே “முன்பே எனக்கு இரண்டிவரம் தந்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினான்குமூர்த் தரவாம் உம்மைக் காட்டிலே பொகவிடுவனும்; பாதனை அடிகேதகம் செய்யவேணும் என்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அதுமதிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே பொகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாதே வாய்திற ந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிரா காணும்” என்ன; “என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி க்லேசிக்கவேணுமோ? யாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்வோனோ நான்” என்ன; “ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்குலம் விளங்கவந்த பிறந்த குமாரரான நீர், உங்கள் ஐயரை ஸத்யபரதிக்ஞாக்கவேண்டியிருந்தாகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வரவாஸம் பண்ணுப்படியாகப்போம்” என்று போகிலே ஒருப்படுத்த. இலக்குமணன் றன்னோமெங்கேகிய தெரையாளம். (க) “ஹோமெய்க்கை மொலாம ஸ்லோஸித்ரீபுத்ரு நத நோவெக உஜயா ந யா தா ஸ்ரீபுத்ரு உஜீவெ ரொபயுத்ரு கி” என்கிறபடியே - தாம் புறப்படுவதற்கு முன்னே, கூடப்போவதாக மாஷரிசாத்தி ஒருப்பட்டு நிற்கிற இளையபெருமானோடே கூடேற வெழுந்தருளினது ஓடையாளம். ஏகுதல் - போகை.

மு.—வாரணசிந்தமுலைமடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்

தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்

கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்

சீரணிந்ததோழமைக் கொண்டதுமோ ரடையாளம். ச.

பதவுரை.

லார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய் - மடப்பத்தை யுடையளாய்
வைதேவீ—விதேஹராஜன் திருமகளாய்

தேர்— தேக்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [க்கு
அயோத்தியர் — அயோத்தியயி லுள்ளா
கோன்— ஸ்வாமியான பெருமானுடைய

விண்ணப்பம் செட்டருளாய்;
அணிந்த— மிகக்கூர்மையையுடைய
— வேல் தொழில்
— வல்லவனு

சாங்கிபொ புரத்திலே
சீர் அணிந்த— சீர்மை மிகுந்த
தோழமை— ஸ்தேஹத்தை
கொண்டதும்— கொண்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாரணிந்தமுலைமடவாய். கச்சணிந்தமுலைகளையும் மடப்
படிமுடையவனே. ராஜாக்களுக்கு போக்பமானவஸ்துக்கள்கொண்டுதிரிவார், பிறர்
தாதுபடி கட்டி முக்கார்பிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, “ பெருமானுக்கு போக்ய
விவை பிறர்க்கன்படவொண்ணாது ” என்றமத்தாலேயாய்த்து- இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி
த்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறுப்புத்திலே இரு
த! என்று கிலேசித்துச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆனவே
படி பரிணாமாய்த் தகைந்திருக்குமவை, இப்போது (க) “ உவாஸக்யுஸாடி ”
படியே திருமேனியினைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப்பற்றச் சொல்லுகிற
“ மடவாய் ” என்றது ஸ்திரீவத்தால்வந்த ஒடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால்
துவாட்சியைப்பற்றச் சொல்லுகிறானாதல்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடா
ய், அர்வாதம் பெருமானளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியா திருக்கிறபடி
பற்றச் சொல்லுகிறானாதல். வைதேவீ. விதேஹபுக்ரியானவனே. இப்படிதேஹத்தை
கூறித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிதேயென்கை. தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன்
தேவீ. தேர்களுலே அலங்காரமான திருவயோத்யையி லுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான
மானுடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ) “ துஸீவயோவ்யாபு துஸீர
தக்ஷணாடி 1 ராவயவொஹ பதினெ. ௨௨ஹி ௨௨௨பலிதெக்ஷணா ” என்னக்கட
ற. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருத்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள்
ரவாதாகையாலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித்
கேட்டருளவேணும். கரணிந்தவேல்வலவன். மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழி
வல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கினுரன்றால் சுத்ருபகூழ் மண்ணுண்ணும்
ய்த்து இவருடைய செளர்யமிருப்பது. குகேனாபித்யாதி. இப்படிவேலுங்கையு
த்திரியுமதொழிய, “ ஏழைதலன் ” இப்பாதிப்படியே - அபிஜகித்பா வர்த்தங்
ன்னுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமானோடே கங்காதீரமான சுத்ருங்கிபொபுரத்திலே
தமமான்மடனோக்கி உன்கோழி உம்பினம்பி தோழன் நீயெனக்கு ” என்றருளிச்
செய்யுமே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... ச.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவீவிண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காரணைந்தகாலத்துத்
தேனமரும்பொழிந்தாரற் சித்திரகூடத்திருப்பப்
பான்மொழியாய் பரதனம்பிபணிந்ததுமோ ரடையாளம். ௫.

(க) “ உவாஸகர்சாம். ” (உ) “ துஸீவயோவ்யாவர்த்தாம் துஸ்பாபிஜநலகூ

பால்— பால்போலே போக்பமான
மொழியாய்— மொழியை யுடையவனே!
விண்ணப்பம்—
கான் அமரும்— காடு செறிந்திருப்பதாய்
கல் அதர்— * கல் நிரைந்து கிடப்பதான
வழியிலே

போய்— எழுந்தருளி

சாலை— தாழ்வாரையுடைய
சித்திர கூடத்து— சித்திரகூட பர்வதத்திலே
இருப்ப— எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே
நம்பி— பாரதந்தியத்தால் பூர்ணான
பரதன்— பரதாழ்வான்
பணிந்தனம்— “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”
மென்று பாபத்தி பண்ணினதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மானமருமித்யாதி. மானேடுடொத்திருந்துள்ள மர்ன
வான கோக்கை யுடையளாய், விதேஹ ராஜாவினுடைய புத்திரபாணவனே. இத்தால்
(க) “உடேஜாமமாஸீநம் வஸந்தே ராக்ஷஸீ மணஸ்ய ஸ்வகணே நதீ தீக்ஷீ நாப ஸூர கெண
நாபூதாரிப” என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரித்து அகேசகம் நாப்களிறுடைய
திரள்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேறின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு மான் போலே,
அதுகூலஜாததின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாமல் பரதிகுலமான ராஜதந்திர
தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தூர்ஜகபர்தல்மங்களால்
உளைந்து வேண்டிக்காததொத்திருப்பதாய்ப்படி. தேஹந்தையுபேகந்திருப்பதாய்ப்படி சொல்லு
கிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையைத் திருவுள்ளப்பற்றி
யருளவேணும்.

கானமருமித்யாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைந்து கிடப்பதானவழியிலே
திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதேபோய் வசவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே, தேனமருமித்
யாதி. வண்டுகள்மாறாமல் பொருந்துக்கிடக்கிற பொழில்களோடு சேர்ந்த பர்வதத்தையு
டைய சித்திரகூட பர்வதத்திலே. (உ) “உடேஜாமமாஸீநம் வஸந்தே ராக்ஷஸீ மணஸ்ய ஸ்வகணே
நாபூதாரிப” என்கிறபடியே இனாயபெருமான்மனத்திற் பூர்த்திபண்ண
சாலையிலே எழுந்தருளியிராதிங்க. பான்மொழியாய். பால்போலே ரஸாவஹமான போச
சையுடையவனே. இதுக்குமுன்பு இவன்சொன்ன வார்த்தைகளில் ரஸாவதையாலும் இது
கேட்கையிலுண்டான ஆதரத்தாலும் சொல்லுகிறான். பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம்.
பாரதந்தியத்தால் பூர்ணான பூரீபரதாழ்வான்வந்து “மீண்டு எழுந்தருளவேணும்”
என்று பரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம்.

(க) “ப்ரிபஞ்ஜமபச்யந்திம் பச்யந்திம்ராக்ஷஸீகணம் - ஸ்வகணேநமர்கீம்ஹீராம்
ச்வகணேராவர்தமிவ.” (உ) “உடேஜாமமாஸீநம்-ஜடாமண்டலதாரினம் - கர்ஷணஸி
நதாம் தந்திரேவல்கலவாஸஸம்.”

செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். இதைப் பற்றி என்னை
 யாவது சொல்ல வேண்டுமோ சொல்லுங்கள்.

(இ ி, த் தர் தந் துள் இய, த் துள் வன்,)

திரு— (காத்திரை அறையில் இருந்து வந்தவரின் குரல்)
 அந்தை— (காத்திரை அறையில் இருந்து)
 (பெண்— (காத்திரை அறையில் இருந்து)
 காத்திரை— (காத்திரை அறையில் இருந்து)

$$\left(\frac{1}{\sqrt{\pi}} \int_{-\infty}^{\infty} f(x) e^{-x^2} dx \right)^2 = \frac{1}{\pi} \int_{-\infty}^{\infty} f(x)^2 e^{-x^2} dx$$
[illegible][illegible]

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਭਜਨ ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ ਭੋਜਨ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਭਜਨ ਭੋਜਨ ॥

[illegible]

சென்னை மாவட்டம் (தென்))

ஆதித்யன் உலகுநி.— எல்லா பீஷா கங்காபிஷா

[illegible]

செய்திருக்கிறதென்றும் - அதுதான் சரி. அந்த அடிப்படையில் நான்
 சொன்னதென்ன - அதுவாறுமட்டுமே சரிதான். அந்த அடிப்படையில்

উইলিয়াম ওয়াশিংটন

23. $\frac{1}{2} \ln 3 - \frac{1}{2} \ln 2$

2011. 6. 20. 11:11

— 206 —

Содержание: 1. Общие сведения о проекте. 2. Описание проекта. 3. Описание работы. 4. Описание результатов. 5. Заключение.

உயிர்நீர் அல்லது உயிர்நீர் - உயிர்நீர் அல்லது உயிர்நீர்

Ch. 371, Laws of 1907.

27 11 1961 27 11 1961 27 11 1961 27 11 1961

6. *By what unit are the*

[illegible]

(க) “தலைப்பாடபவையுண்டிலுள்ள நானாடபுத்தபவையுள்ள விஷயத்தையெல்லாம் கவனித்தாதுவாங்கிக் கருப்பாவியோம்.” (உ) “வாயபவஸ்சை ஹஸாசுத்ய விசுதாரஸ்ததாந்தகீத:”

(க) “சுதிக்கிரீடநிஸைரோரேஷைகா பஞ்சவக்த்ரேணபோகிநா.” (சு) “ஸதூர்ப்பம்ஸம்ஸ்தரா
த்க்ரஹ்யப்தாஹ்மெணஸ்த்ரேணபோஜையத் - ஸதிப்துவிவகாலாத்திஜ்ஜஹ்வலாபிபநீகா

தமிழம் ! ஸ்தம்பிதேதம்கேதம்பு தர்ப்பந்தம் வாயவந்தி”

நின்— தேவரீருடைய [சிலை கின்று
 ஆன்மீன் வழி கின்று— ஆசையின் வழி
 சிலை பிடித்து— வில்லை கொடுத்துக் கொண்டு
 எப்பிரான்— பெருமான்
 எனது — அத்தைப்பிடிப்பதாக நெருத்தூ
 மெழுத்தூ

பின்னே— பின்பாடு
 அங்கு— அங்கே
 இலக்குமானன்— இனையபெருமான்
 பிரிந்ததும்— பிரிந்துபோனதும்
 ஐ அமை யானம்.

வ்யா. வழாம்பாட்சி. மின்னித்பாதி, மின்னினுடாத் திருந்துள்ள அண்ணியர்
 இடைபடியுடையாய். இடையிலுடைய துண்ணியமையும், விநாநகரத்தில் கோஷ்பாட மற்ற
 வொண்ணமைக்கு உடலாயிருக்குமீது; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறான். மெய்யடியேன்
 விண்ணப்பம். புனையற்ற சேஷபூதனுள் நான் வீண்ப்பாதிச் செய்திறத்தைத் திருவுள்ளம்
 உற்றியருளாவேனும். மெய்யடியானாகையாவது - எதிர்ந்திலையில் எம்மத்திசைப் புதுவாத்த
 மாயிருக்குமென்பது, கையாபொழுது பானந்திற் கோபி நுகை. பொன்னுத்துவானித்பாதி.
 மாயாவியானமாயிசன் இதுக்குமாறு லோகத்தில் கண்டதிறத்தொரு வடிவையெடுத்துக்
 கொண்டுவந்ததாகையாலே, பொன் போலிருக்கிற நிறத்தையும் நாகாதந்தங்கள் போலிருக்
 கிற புள்ளியையும் மற்றுமேகம் வைத்தியையு முடை த்தாயிருப்ப தொருமானுனது, எழுந்
 தருளியிருக்கிற ஆசாமத்தின் முன்னேவந்து புகுந்து மகோஹாமாட்டி. நின்று துள்ளி
 விளையாட. நிண்ணப்பின்வழிநின்று. “ இத்தைப்பிடித்துத்தாவேணும் ” என்று பெருமா
 னைப்பார்க்கு தேவரீர் அருளிச்செய்தவிலுத்தி, இனையபெருமான் அருகேகின்று, “லோக
 த்தில் இப்படியிருப்பதொரு மக்கிலை, மாயிசன் இங்குலே சிலமாயாருப்க்கொண்டு
 திரியும் என்றுபவிறந்தம்; ஆகையால், இது மாயாமர்கம் ” என்றுசொல்லுகச்செய்தோமும்,
 தேவரீருடைய ஆசையின்வழிபிலேகின்று. சிலைபிடித்தேம் பிரானேக. இனையபெருமானே
 இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திநிற்கையாலே, பிடித்தவிலுந் தாழ்மாய்க் கொண்டு
 அத்தைப்பிடிப்பதாகத் பெருமான் நெருத்தூசமெழுத்தூருள். பின்பு நங்குனைபொல்லாநாயும்
 விஷயி கரித்த உபகாரத்தைகினைத்து “ எம்பிரான் ” என்கிறான். பின்னேயித்பாதி. மெ
 ன்தாம்பின்பற்றிப்போன விநாநிலும் பிடி கொட்டாமல் அதுதாமித்திநிகையாலே “ இது
 மாயாமர்கம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி அதின்மேலே சாத்தகவிட, அதுபாட்டுவிழுந்
 போது “ ஹா!வீதே! ஹா!லக்ஷ்மணு!! ” என்று பெருமான் மிடற்றோசைபோலே கூப்பிட்டிடுந்
 கொண்டிடு, அத்தை தேவரீர்கேட்டருளி, பெருமானுக்கேதேனும் அபாயம்வந்ததாக
 நினைந்து, “ இத்தைச்சுக்கொண்டபொய் அறியும் ” என்று அருளிச்செய்த செர்தோமும்
 இங்குத்தைக்குக் காவலாக நிறுத்திப் போகையாலும், பெருமானுடைய செளபந்தையறி
 கையாலும் “ அங்குத்தைக்கு ஒன்றுமவராது, தேவரீர் பயப்பட்டருளாவெண்டா ” என்று
 விண்ணப்பம்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் சுற்றிக்கொண்டிடுந், அவர் நிலமால் போக
 வேண்டுமென்பு. தேவரீர் சிலவருளிச்செய்கையாலே, பின்பாடு அங்கே இனையபெருமான்
 பிரிந்துபோனது மெளடையாளம். எ.

வெற்றி— வாழ்பவன் வலித்து

மா— சிறந்த

மலர்— மலரை அழைத்த

குழலாய்— கூத்தையுடையவராய்

வைத்தேவீ— வித்தேற்றாஜன் குலம்விளக்க
வந்தவதரித்தவனே!

விண்ணாப்பம்— அடியேன் செய்யும் விரை
வைப்பத்தைக் கேட்டருளவெனும்;

ஒத்த புகழ்— ஸுகதுக்கங்கரில் பெருமா
ளோடொத்தவர் என்கிற
புகழையுடையராய்

வானரர்— வானர்களுக்கு

கோன்— அருடபதியான ஸுகீவர்

உடன் இருந்து— பெருமானுடன் கூட
இருந்து

நீர்— தேவரீரை

தேட— தேடுகைக்காக

அதரு— அந்தரிசைக்குத் தருதியான

சீர்— கல்பான குணங்களை யுடையராய்

அயோத்தியர்— அயோத்யையிலுள்ளார்க்கு

கோன்— ஸ்வாமியான பெருமான்

இவை அடையாளம்— இவ்வடையாளங்களை
யெல்லாம்

மொழிந்தான்— அருளிச்செய்தார்;

(ஆனபின்பு,)

அடையாளம்— அடியேன் கிரீர்ணப்பம்
செய்த அடையாளங்கரித்தவையும்

† இத்தகையால் — இந்தப் பக்காரத்தாலே
வந்தவையு

(என்று அழிவித்து)

ஈறு— இறு

அவன் கை— அவர்கையில் தரித்திருந்த

மோகம்— திருவாழிமோகம்

[என்று 'மோக'த்தையும் கொடுத்தா
னுய்த்து.]

† 'இத்தகை' என்று சிறித்து— 'இவ்
வண்ணமானதே' என்று பொருளாக்கி,
'ஆல்' என்னுமித்தவ அசைச் சொல்லா
க்குவார் சிலர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய். மைபோலே இருண்டு ச்லாக்
யானாமலரோடேகடியிருக்கும் குழலையுடையவனே. இந்த விசேஷணங்கள் இப்போதிருக்
கிற இருப்புக்குச் சேராமையாலே, இப்படியிருக்கைக்கு யோக்யமான குழலென்று சொல்லு
கொளுதினதனை. பரிவாற்றாமையாலே பெணுமலிருக்கையால் பழுதிபடைத்துப் பூமாதியிற்
யிப்போது கிடக்கிறது. வைத்தேவீ. தேற்றத்தை உபேகசித்திருக்கிறபடியைக்கொண்டு
சொல்லுகொன். விண்ணப்பம். இந்த விண்ணப்பத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றுவெனும்மென்கை.

ஒத்தபுகழ்வானரக்கோன். காண்பதுக்குமுன்னே (ச) “ஸூத்ரீவம் நாயதிவூதி”
(உ) “ஸூத்ரீவம் ஸாஸனம் மகக்” என்று இளையபெருமான் அருளிச்செய்யும்படி தாமே
பற்றுமானம் பண்ணிக்கொண்டெவந்து, கண்டபின்பு அக்நிலாக்கிதமாக ஸகப்பம் பண்ணி, (ஈ)
“ஸூக்யஸெஸ்யாஸிஹுஜெயாஜெ ஹேகம் உபேகஸூதன” என்று இளையபெரு
மான் அருளிச்செய்தபின்பு, “பெருமானோடு சோகணர்ஷங்கள் ஒத்துப்போந்தவர்” என்
னுட்புகழையுடையராய் வானராதிபதியான மஹாராஜர். இப்போது, வானராதிபதியென்றது
ஸாபிப்ராயம். அதாவது- தேவரீரைத்தேடுகைக்காக (ச) “ஸூக்யீ நாயதிவூதி”

என்கிறபடியே திக்குந்கள் தோறும் திரள் திரளாகப் போகவிடத்தக்க வாகரேஸையை யுடையவரென்னக. உடனிருந்து. மால்பவானிலும் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய் பெருமாளுடன் நடப்பிருந்து. நினைத்தேட. தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. ஸர்வதிக்குக்களிலும் ஆரங்கிடுகிறவனவிலே, (க) “ விஸேஷணதாயுஸ்யோவொ ஹ நுகிதகுபுஷ்யாந ” என்கிறபடியே எல்லாரையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து என்னை யபிமாநித்து “ இவன் இக்காரிபத்துக்கு ஸமர்த்தன் ” என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவந்தாம்.

அத்தகுசீரையோத்தியர்கோ னடையாளியை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு ஊனுமுறக்கமுடைய சுடித்தனும் ஊர்த்தது மரியாதை எதேனுமொரு போக்பபதார்த்தம் நனைக்கண்டால் தேவரீரை நினைத்து எடுபடாவின்றுள்ள அந்தரிலைக்குத் தகுதியான ப்ரணயிவ்வுரைத்தையுடையராய், ஸ்ரீபரதாழ்வான் * அடிருமேரசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு போகையாலே திருவாயோத்யையி லுள்ளார்க்குத் தாமோஜாவான பெருமான், விண்ணப் பஞ் செய்த இந்தவடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவனத்தாலே யருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது * மல்லிகைமாமலைகொண்டு அங்கார்த்தது அடியேனுக்கு அறிபக்கூறிமோ. இத்தகையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாள மித்தனையும் இந்தப் பகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. நதவன்கைமோதிரமே. இது அவர் திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (உ) “ ராக் ராஜேஜி உஜெந் ௦ பஸ்யுமெஷ்யும ௦ லேபக்ய ” என்கிறபடியே பெருமானுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திருவாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தானாபத்து. அ.

மூ.— திக்குநிறைபுகழாளன் நீவேள்விச்சென்றான்
மிக்குபெருஞ்சுவைநடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
வாவத்துக்கொண்கேந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. சு.

பத்வரை.

மலர்— மலர்களைநின்ற
குழலாள்— கூந்தலையுடையளான
சீதை— ஸீதையானவள்,
திக்கு— எல்லா திக்குக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [ராஜனுடைய
புகழாளன்— புகழையுடையான ஸ்ரீஜக
தி— முத்திவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகத்திலே
சென்ற நாள் — விச்வாமித்ரரோடு எழு
ந்தருளின காலத்திலே
மிக்கு பெரு — மிகப் பெரிதான

சுவை நடுவே— ஸபையின் நடுவிலே
வில் — தனக்கு சல்கமாகக் கற்பித்திருந்த
வில்லே
இறுத்தான்— முறித்த பெருமாளுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அனுமான்— ஹனுமான்!
அடையாளம்— நீ முன்கொன்ன அடை
யாளங்களும், திருவாழி மோதிரத்தின
டையாளமும்
ஒக்கும் என்று— ஒத்திருந்ததென்று சொல்லி

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திக்கித்யாதி. தத்தவஜ்ஞாநத்தாலும், பாகர்தவீஷ்யாவராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திராஹிதமாக கர்மா துஷ்டாநங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வஜிக்குக்களிலும் நிறைந்த புகழையுடையான ஸ்ரீ ஜகராஜனுடைய ஆஹவரீயாத்யகந்திரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சவைநடுவே. மிகவும்பெரிய ஸபாமத்யத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு சுகமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லே முறித்த பெருமானுடைய திருக்கையிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிறபோது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமான் திருக்கையிலே கிடக்குமதான் திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அதுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களுக்கும் திருவாழிமோதிரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துக்கொல்லி, (க) “ ஸ்ரீ ஹி ஜா டெபுக்ஷரோணாலா உரூ-ஃகர விவலிஷணஸு. உரூ-ஃகர விவலிஷணஸு ஜாநகீரேஷிதா உ-ம்” என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அதினுடைய கௌரவமும் தன்னுடைய ஆதரமும்மேற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்னே, அதைக் கையிலே யேந்தி, வைத்தகண்மாராமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடு சேர்ந்த திருவிசையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள் களையும் நினைப்பாதினால்கொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நினைத்து, பாவநாபகர்ஷத்தாலே பெருமான் அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாற் போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் பரிதையானொன்று ஆச்சர்யப்பட்டருளிக் ரெய்கிறார். ஆல் = ஆச்சர்யம்.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்வித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வாசாருமுலைமடவாள் வைத்தேவிதனைக்கண்டு

சீராருத்திறலனுமன் நெறிந்துரைத்த வடையாளம்

பாராரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்

ஏராரும்வைகுந்தத் திமையவரோ டிருப்பாரே. ௮.

பதவுரை.

வார் ஆரும்— கச்சோடு கூடின

முலை— ஸ்தகங்களை யுடையளாய்

மடவாள்— மடப்பத்தையுடையளான

வைத்தேவிதனை— பிராட்டியை

கண்டு— கண்டு

சீர் ஆரும்— சீர்மைபொருந்திய

(க) “ கர்ஹீத்வாப்ரேக்ஷமாணஸா பர்த்துக்ஷவிபூஷணம்- பர்த்தாசமிவஸம்ப்ராப்தா ஜாக்ஷிபுதிதாபவத். ”

திறல்— சக்தியையுடைய
அனுமன்— திருவடி
தெரிந்து— ஆராய்ந்து
உடைத்த— விச்வஸிக்கும்படி சொன்ன

அடையாளம்— அடையாளங்களை
பார் ஆறும்— பூமியெங்கும் பரவின
புகழ்— கீர்த்தியை யுடையராய் [ரான
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக

பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
செய்த

பாடல்— பாடலான விவற்றை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
வர் ஆறும்— எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு
இருப்பார்— இருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வாசாரூமித்யாதி. வாரோடுசேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்கச்செய்தே, இப்போது வெறுப்புறத்திலே யிராநிற்பதான முலையையுடையளாய், விர ஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய், தேஹத்தில் உபேஷைபாலே விதேஹபுத்ரி யானமை தோற்றநிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராரூம்திறலனுமன். முதலிகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க “இவனையிக்காரியம் செய்யவல்லான்” என்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனாய், நினைத்தது முடிக்கவல்ல சக்திமானாயிருக்கிற திருவடி.. தெரிந்துரைத்தவடையாளம். பெருமானருளிச் செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விச்வஸையமாக விண்ணாப்பம் செய்த அடையாளங்களை. பாராரூமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியா ழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். ஏராரூமித்யாதி. எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபுத்திலே, “அடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே . நிரந்தரபகவதநுபவபரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாயிருக்கப்பெறுவர். ௧.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நெறி யல்லி கலக்கிய வாசணி மான்
சித்திர மின் மைத்த திக்கு வாசாரூம் சுதிர்.

ஆசிராமாழி-உகைக்கு, பாட்டு-நடடு.

மூன்றாப்பத்து முற்றிற்று.

(*)

தாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - கதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—கர்ஷ்ணாவதாரைகப்ரவணராய், திருவவதார ஸமயமேதொடங்கி அவ்வவதார ஸமே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், கர்ஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும்படியா யிருப்பதொரு அபி நிவேசம் பிறந்து, அவைதன்னை ஏகாச்சரயத்தினிட்டு அநுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு வடிவுகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாகப்பேசி அநுபவித்த வந்ததாம், ராமாவதாராநு குணமாக வந்தவதரித்தருளின பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்துக்கு ப்ரதானகுண மான கர்பையை வெளியிடுகைக்காக “ராவணன்யிரித்தான்” என்று ஒருவாறென்றாலே

களைக்கண்டு “ இவனை இக்காரியம் செய்துமுடிக்கவல்லான் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி; பிராட்டியைக்கண்டால் விண்ணப்பஞ் செய்பத்தக்க வடையாளங்களைப் பருகிச்செய்த திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலேரென்று பிராட்டியைக்கண்டு திருவடித்தொழுது, சாவணன்மாயைபால்வரு மநிகங்கைநீருப்படி பெருமாளருளிச்செய்த அடையாளங்களையெல்லாம் விண்ணப்பம்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து, பிராட்டி திருவுள்ளத்தை மிகவும்உசப்பித்த பரகாரத்தை அதுவந்தித்து, அந்தப் புதைக்கரிய சலத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதுகண்டு பிராட்டி திருவுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவேபேசியதுபவித்துப் பரிதராணர் - கீழில் திருமொழியிலே; ராமகர்ஷணவதாரங்களோடு அவதாரந்தரங்களோடு அபதாரந்தரங்களோடு வாய்பா தர்மையக்கயத்தாலே எல்லாம் ஏகாச்சரமாயகையாலே “ இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக் கண்ணாலே கண்டதுபவிக்கவேணும் ” என்று தேடுகையாகிறவினு தமக்கு ஒருபுடை செல்லு கிறபடியையும், மாநலாதுபலத்திலுடைய கரைபுரட்சியாலே அவ்விஷயத்தன்னை ஸுப்பந்த மாகக் கண்டதாகவே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையு மதுவந்தித்து, அவையிரண்டையும், அவதாராதி விசிஷ்டனாக ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலே காவவேணும்மென்று தேடித்திரிகுறர் சிலரும், “ அப்படியேதெனிகிறிகொளாகில் அவன் உள்ளபடி கண்டாருவர் ” என்று சொல்லுகுறர் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டிவகையாக வகுத்துவின்றுபேசி இனியாகுறர் - இத்திருமொழியில். “ நாடுதேசம் ” என்றும், “ கண்டாருவர் ” என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணற்காண்கையில் அபேக்ஷாநுபத்திரா வ்யபத்திகளும், * உட்கண்ணற்கண்டு அகிலாற்பந்தாலே பாஹ்யாதுபவமும் வித்தித்த தென்று தோற்றும்படியான ஜ்ஞாநவ்யத்திகளுந் பலவுமுண்டாகையாலே.

பூ.—கதிராயிரமிரவி கலந்தேறித்தா லொத்தநீண்முடியன்

எதிரில்பெருமையிராமனை யிருக்குமிடநாடுதேரேல்

அதிருக்கழற்பொருதோ ளிரண்டியுணைம்பொந்திரியான்

உதிரமணைந்தகையோடிருந்தானே யுள்ளவாகண்டருளார். க.

பதவுரை.

கதிர்— (எண்ணிறந்த) மிரணங்களைபுடைய

ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதிரியர்கள்

கலந்து— சேர்ந்து

எறித்தால் ஒத்த— பாகாசித்தாற் போலே

யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய

நீள் முடியன்— உயர்ந்த திருவடிகேடகத்

தையுடையனாப்

எதிர் இல்— ஒப்பற்ற

பெருமை— பெருமையையுடைய

இராமன் ‡ - சக்ரவர்த்தி திருமகன்

இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருக்கு

மிடத்தை

நாடுதீர் ஏல்— தேடுகிறிகொளாகில்

(சொல்லுகிறேன்;)

அதிரும்— ஒவியாடுன்றுள்ள

கழல்— வீரக்கழலையுடையனாப்

பொரு— போர்செய்யப் பதைக்கிற

தோள்— தோள்களையுடையனான

‡ ஐ - சாரியை.

இரண்டாம் பாகம் — ஹிரண்யாஸுரனுடைய
 ஆசை — மாலை
 அரண்மனை — நரஸிம்ஹமூர்த்தியைப்
 பின்பற்றும் — இருபிளவாகப் பிளந்து

உதிரும் அகிலம் — சத்தத்தைப்போட்டுத்
 கையோடு — கையோடு
 இருந்ததோ — இருந்தவனோ
 உள்ள ஆ — உள்பட
 கண்டார் உள் — கண்டவர்கள் உள்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. கதிரித்பாதி. ஸதஸ்வரணாங்கமான ஆபிரமாதிகம்பர்கள்
 சேர பாகாதித்தாற்போலேயிருக்கும் தேஜஸ்வைபுடைத்தாப் ஆபிரமாதாஸுரசகமான ஓக்
 தந்தையுடைத்தான திருவயிசெதகந்தையுடையவன். இத்தால் - ராவணவதம்பண்ணி பூரி
 யிபிஷ்ணுற்றவானை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிசேகஞ்செய்து பிராட்டியும் தாமதமான சேர்த்
 திரையோடு திருவயோத்யையினை பெழுத்தருளித் திருவயிசெதகம் பண்ணியிருந்த படியைச்
 சாஸ்திரமது. எதிரிப்பெருமையும்கூட. ரூபகுணங்களும் ஆத்மகுணங்களும்
 அபிஷேகமது சேஷத்தங்களாலும் ஒப்பில்லாத வைபவந்தையுடையனாய், எல்லாருடைய
 தொழுகையையும் ஸ்வவைலகஷணத்தாலே சம்பிபிக்கும் ஸ்வபாவதையாலே “ராமன்”
 எனலும் திருராமந்தையுடையவனே. இருக்குமிடம் ஈடுதிரேல். எழுந்தருளியிருக்குமிடம்
 தேவகுறி கோளாகில்.

அதிருங்கழல்பொருதோளிர்ணியனுகம்பிளந்துரியாய். பரஹ்மலோக பரபந்தமாக எல்
 லாநாயும் தன்சீழாக்கி நரசுதரநிருந்தவனுக்கையாலே, த்வதியாபின்னுள்ள விரக்கழலையு
 டையனாய், தனக்கு ஓரெதிரியில்லாமையாலே புத்தகண்டுதி வந்ததியாபின்னுள்ள தோள்
 லையுடையனாயிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய வரபலபுலபலங்களாலே பூண்டகட்டியிருந்த
 கர்வை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வராதபடியாக நரஸிம்ஹ ரூபத்தைக்
 காண்டு இருபிளவாகி. உதிரமனைந்தகையோடிருந்தானே. பிளந்தவனாயில் நில்லாதே
 திரைத்தையோடும் “வெஞ்சினத்தரி” என்கிறபடியே மிகுந்த சிற்றத்தாலே அவனுடைய
 ராமெங்கும் * குருதிசூழம்பி யெழுந்தபடி கூருகிராலே குடைந்து குடலைப்பிழங்கி யெடுக்
 கையாலே, உதிரமனைந்த கையோடு சிற்றத்தோற்ற விரந்தவனே. உள்ளவாகண்டாருளர்.
 மச்சயவிபர்யயரஹிதமாக உள்ளபடி கண்டாருளர். உள்ளவாகண்டாகையாவது - அவதார
 ரபுத்தமான ஆகாரங்கையிட்டு வேறுபடக்காணாதே, “ராமாவதாரமாய் ராவணவதம்
 பண்ணினவனும், நர்ஸிம்ஹாவதாரமாய் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே”
 என்று வஸ்துவினுவதைய படியறிந்துகாண்கை. முன்பு ஹிரண்யனுனவன்றோயேயிறே
 ன்பு ராவணானாய்ப்பிறந்தவன். பரஹ்மாதிகன்பக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவரும்
 கண்டவர்களுக்கு விரோதம் வராதபடி நிரஸிக்க வேண்டுகையாலேயிறே ரூபபேதம்
 காணவேண்டிற்று. அதாவது - “தேவாதிசுதுர்வித ஜாநியிலொன்றாலும் படக்கடவே
 கல்லேன்” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நரஸிம்ஹமமாக வேண்டிற்று - அங்கு; “தே
 வர்கள் அஸுரர்கள் சாக்ஷஸர் முதலானு ரொருவராலும் படக்கடவேனல்லேன்” என்று
 வரங்கொள்ளுகையாலும், மதுஷ்யரை ஒன்றாக கணியாமற் போருகையாலும், மதுஷ்யனாய்
 கல்லேனவென்கிறது - இங்கு; ஆகையால், கார்பாதுருணமாகக்கொண்ட ரூபபேத
 ராசமேயாய், பாகாரி ஒன்றையாகையாலே இந்த ஐக்யமறிந்து காண்கையாயிற்று - உள்ள

விவ - 5 " என்று. பின்னும், (உ) " ஸ்ரீ ஜீ நமோ ந ஸ்ரீமதி 3) " என்று இவரு
எச்செய்தது - முன்பு சிவநகரில் புறையுதி நோற்றுக்காக்கிறே.

மு.---நாடுகுஞ்சுபுத்தூண்டு நாடுலிச்சார்ங்கம் திருச்சக்கரம்

எந்துபெருமையிராமனை யிருக்குமிட நாடுதிரேல்

கார்தன்முசிழ்விறற் சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலேசென்றிருக்க

வேந்தர்தலைவன்சனகரான்றன் வேள்வியிடுகண்டாருளர். உ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும் வாரையும்

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

தண்டு— ஸ்ரீகாமோதகி எனதையையும்

நாண் ஒலி— ஜ்யாகோஷந்தையுடைய

சார்ங்கம்— ஸ்ரீசார்ங்கதனுஸையும்

திருச்சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்

வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பெருமை— பெருமையையுடைய

இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்;

கார்தன்— செங்காரத்தனினுடைய

முசிழ்— முசிழிதழ்போன்ற

விரல்— விரற்களையுடைய

சீதைக்காடு— பிராட்டிக்காக

வேந்தர் தலைவன்— ராஜாக்களுக்கெல்லாம்
தலைவனுன

சனகராஜன் தன்— ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய

வேள்வியில்— யாகத்திலே

சென்று— எழுந்தருளி

கடுசிலை— காலியவிலிலை

திருக்க— முறிக்க

கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாதேயிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக்
குத்துடைவான். சங்கு. வாய்க்கையிலேயிருந்து தன்னிலைசையாலே எதிரிகளை முழுக்காயாக
அவியப்பண்ணும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து எதிரிகளை நெரிய அடிக்கும்
ஸ்ரீகதை. நாடுலிச்சார்ங்கம். ஜ்யாகோஷஸஹிதமாய் எதிரிகள் மேலே சரவரஷத்தை
வரஷிக்கும் ஸ்ரீசார்ங்கம். திருச்சக்கரம். கருதுமிடம்பொருது கைவந்திருக்கும் திருவாழி.
எந்துபெருமையிராமனை. இவற்றை யழகுக்குடலாகவும் விரோதி நிரஸரத்துக் குடலாகவும்
தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையனப், இவைமிகையாம்படி தன்வடிவழகாலே
யெல்லாரையும் சமீப்பிக்கவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த செளர்யாதிகளும்
ஸௌந்தர்யாதிகளும் அவனிருக்குமிடத்தேசென்று காணவேணுமென்று, இருக்குமிடம்
தேடுகிறிகோளாகில். காந்தளித்பாதி. செங்கார்தன் முசிழிதழ் போலேயிருக்கிற திருவிச
ற்களையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலேசென்றிருக்க. விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொடுசெல்லச்
சென்று, ரௌத்ரமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்றுகிடந்த வலியவிலிலை
முறிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தரித்யாதி. ராஜதர்மத்தோடே தத்வஜ்ஞாந்தையடி
முடையவனுளையாலே ராஜாக்களுக் கெல்லாம்தலைவனுன ஸ்ரீஜனகராஜனுடைய யாகத்திலே
கண்டாருளர்.

இங்கு, “ இராமனைநாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர் ” என்கிறதில் வேறு
பாடு தோன்றாதற் போலேயிறே - “ இராமனைநாடுதிரேல் - உதிமனைந்தகையோடிருந்
தானை - கண்டாருளர் ” என்கிறதும். உ.

(க) “ பவாந்நாராயணோதேவஃ ஸ்ரீமாந்சக்ராயுதோஷிபு: ” (உ) “ ஆத்மநம்
மாதுஷம்மந்யே, ”

கூ.—கோலையானை கொம்புபறித்துக் கூடலர்சேனைபோருதழியச்
 சிலையான்மராமர மெய்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்
 தலையாந்தரக்கினைத் தாங்கிச்சென்று தடவனாகொண்டடைப்ப
 அலையாங்கடற்கரை வீற்றிருந்தானை யக்குத்தைக்கண்டாரூரார். ௩௦

பதவுரை.

காலே— ஆனைக்கண்டால் கொல்லுமாதான
 ானை— குவலயாபிடத்தின்
 காம்பு— கொம்பை
 றித்து— பறித்தவனாய்
 டலர்— ஐந்தாந்தர வரையினான ராகத்
 ஸர்களுடைய
 சனை— ஸேனையானது
 பழிய— அழியும்படி.
 பாருது— போர் செய்தவனாய்
 லையால்— வில்லாலே
 ராமரம்— மராமரங்களை
 ய்த— மறுபாடுருவ எய்தவனாய்
 தவனை— தேவனானவனை

சிக்கன— திண்சிறை இருந்து
 நாடுதிரேல்—
 குரங்கு இனம்— வாகரஸேனையானது
 தலையால் தாங்கி — சிரஸாவலறித்துக்
 கொண்டி
 சென்று— போய் [கொண்டு
 தடவனாகொண்டு— பெரியமலைகளைக்
 அடைப்ப— அணையாக அடைச்சு
 அலை ஆர்— அலை எறிதிற
 கடல் கரை— கடற்கரையிலே
 வீற்றிருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை
 அக்குத்தை— அந்தஸ்த்தலத்திலே
 கண்டார் உரை.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. கோலையானை கொம்புபறித்து. “கவளச்சுடர்க்களிறு”
 என்கிறபடியே தூத்தரவ்யங்களைப் பருகுவித்துப் பிச்சேற்றி மதஜலமொழுங்குப்படி நிறுத்து
 கையாலே, ஆனைக்காணில் கொல்லுமாதான குவலயாபிடமாகிற ஆனையினுடைய கொம்புகளை
 நாயாலே பறித்து. கூடலர்சேனைபோருதழிய. மஹர்ஷிகளை நலிகையாலே சத்தருக்களான
 நஸ்தாரவரையினான ராகதஸருடைய ஸேனையானது விசேஷம் சொல்லவும் ஒருவரிடலா
 படி அழியும்படியாகப் பொருது. சிலையால் மராமரமெய்ததேவனை. (க) “ஸ = ஸ்ரீ, ஸ்ரீ
 துறாவலீ து துராவலீபுணராவலே” என்கிறபடியே மஹாராஜருடைய அஞ்சுங்கை
 பத் திர்க்கைக்காக வில்லாலே மராமரங்களை மறுபாடுருவஎய்து, அவர்திசுங்கையைத் தீர்த்த
 பந்தத்தாலே திருமேனியிற்றிறந்த புகரையுடையவனை. சிக்கன நாடுதிரேல். “அடிகாரு
 பத்தி, இமதாரு வ்யக்தி” என்று பிரித்துப் பரிபுத்திபண்ணுதே, தம்பியொன்று என்றே
 க்யவலித்து அவனிருந்தவிடம் தேடுகிறிகொளாகில்.

தலையித்யாதி. பூர்வாநரவீரர்களுடைய திளர்களானவை “பெருமான் திருநாடிகள்
 தப்புகிறதன்றோ” என்னும் கௌரவபுத்தியாலே சிரஸாவலறித்துக்கொண்டு சென்று,
 பரியமலைகளைக் கொண்டுகடலை யூடறுத்து அணையாகவடைக்க. அலையித்யாதி. அலையிக்
 தெருந்துள்ள கடற்கரையிலே அவ்வலைநீர் தெறிக்கும்படி ஆஸந்நமாக அவர்கள் செய்கிற
 டிமையைப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளுதையால் ஸந்த வ்யாவர்

ஊட்டியாக நெரித்துப்பாகட்டிற்றே.

விட்டதில் கண்டவாகளுண்டு. இத்தால்- வடதளசயநாபதார்த்துக்கும் கர்ஷணுவதார்த்துக் கு முண்டான தர்மையக்யம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. “வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளை வாயுள்” என்றும், “ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்” என்றும் இவ்வைக்யந்தான் கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ச.

மு.—நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனு நான்முகனுமுறையால்
சீரேறுவாசகஞ்செய்யின்ற திருமலைநாதேரேல்
வாரேறுகொங்கையுருப்பினியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
தேரேற்றிச்சேனைநெடு போர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளர். ௫.

பதவுரை.

சீர்— எம்பெருமான் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை
ஏறு— தரித்த
செம் சடை— சிவந்த ஜடையையுடைய
நீலகண்டனும்— கறுத்த மிடற்றையையுடைய
ருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முகப் பரஹ்மாவும்
முறையால்— சேஷசேஷிபாஷகந்தாலே
சீர் ஏறு வாசகம் } சிறந்த, சொற்களைக்கொ
செய்ய நின்ற } ன்றி ஸ்தோத்ரம் பண்
ணும்படி நின்ற
திரு மலை— ஸ்ரீபிபதியை
நாடுசீர் ஏல்—;

வார் ஏறு— கச்சணிந்த
கொங்கை— திருமுலைத் தடந்தையுடைய
உருப்பினியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய— பலவந்தமாக
பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றி— தேரின்மேலேற்றி
சேனை நடுவு— ருக்மனால் எடுத்துவிடப்
பட்ட ஸேனைக்கு நடுவேநின்ற
போர் செய்ய— யுத்தம்பண்ண
சிக்கன— தீர்டமாக
கண்டார் உளர்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனும். (க) “அடிவாவதினம்
ஜெஷ்டராயபரிவா ஹரஸிவா வநாயகம் ஐயாதிடுபொமொர லீக்யபாணாக”
என்கிறபடியே திருவுலகந்தருளுகிறபோது, பரஹ்மா திருவுலகின ஜலம்விழுகிற
தைக்கண்டு, பாவநார்த்தமாக அத்தை சிர்ஸஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே
கூடியிருப்பதாய், சிரகாலம் தப்பிரனாய் பேணுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடை
யையுடையனாய்; (உ) “நாராயணாஸ்திபாதித நியுஷணகரோஹாடாக” என்கிற
படியே ஸமுத்ரமதர ஸமயத்தில் முந்துறக்கினம்பின் தீவ்ரமானவிஷத்தை “நீ இத்தை க்ரஸி”
என்று ஸர்வேசுவரன் நியமிக்க க்ரஸிக்கையாலும், அதுதான் ஹர்தயத்திலே கருடநாயகமும்

(க) “ததம்பு பதிதம் தர்ஷ்ட்வா ததாச சிரஸாஹரஃ - பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே
யோக்யோஸ்மீ தயவதாரணாத்.” (உ) “நாராயணாஹ்ருயாதேந நீலகண்டத்வமாப்துயாத்.”

சொல்லிலே சந்தா கண்டபுமாகையாலே கண்டத்தளவிலே நின் னுவிடுகையாலும் சுறுத்திருந்துள்ள கண்டத்தை புடையனான ருத்தனும். நான்முகனும். ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகைக்கிடான பல முகத்தைபுடைய ப்ரஹ்மாவும். முறையால் சீரேறுவாசகம் செய்யுந்நிற. ப்ரஹ்மாவைத் தலைபெடுத்து, தான் சேஷியும் தங்கள் சேஷபுத்தருமான முறைபால், தன்னுடைய குணங்களால் ப்ரஹ்மான வசனங்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி நின்ற. திருமலை நாடுதிரேல். நத்ததயிஷ்டப்ரதனான ஸிபிபதியை, அவனும் அவருமான சேர்த்துயொடேகரணவேறும் என்று தெமிகிறிகோளாகில்.

வாரேறுகொங்கை யுருப்பினியை. “ கர்ஷணனுக்கு போக்பமானவினை பிறர்க்கள் படவொண்ணுது ” என்று, “ செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்து ” என்கிறபடி போகச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற திருமுலைத்தடங்களைபுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை, வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேறேற்றி. பந்துக்களைபுமுடன்படுத்தி * கண்ணுலமும் கோடித்துங்கைப்பிடிப்பதாகத் துண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் லஜ்ஜாவிலிஷ்டனும் அண்ணாந்திருக்குப்படியாக ஆறுடிவருகிற ஸமயத்திலே சென்று, அவருக்கும் தனக்குமுண்டான மணப்பொருத்தமே ஹேதுவாக, பந்துக்களுடன்படவன்றிக்கே பலத்திலே பிடித்துக்கொண்டு தேரிலேயேற்றி. சேனைநெடுபோர்செய்ய. ருக்மிணிப்பிராட்டி. தமையான ருக்மன் இந்த பரிபவம் பொருமையாலே அநேகராஜாக்களும் தானும் பஹுலேனையோடேவந்து போகாதபடி வழிகாட்டிச்சூழ்ந்துகொள்ள, அந்த ஸேனைக்குநடுவே நின்ற அவர்களைோடே புத்தகம்பண்ணை. சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த மணக்கோலத்தையும் வீசக்கோலத்தையும் தீர்மானக் கண்டவர்களுளர். கு.

மு.—பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்புணர்முலைவாய்மடுக்க
வல்லானை மாமணிவண்ணனை மருஷிபிட நாடுதிரேல்
பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பளவமெறிதுவரை
எல்லாருஞ்சூழ்ச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். கா.

படிவுரை.

பொல்லா— கோரூபமான
வடிவு உடை— வடிவையுடைய
பேய்ச்சி— பூததையானவர்
துஞ்ச— மாளுப்படியாக
புணர்— தன்னில் தான் சேர்ந்திருந்துள்ள
முலை— முலையிலே
வாய் மடுக்க வல்லானை— வாயைவைத்து
உண்ணவல்லவனாய்
மா மணி— நிலமணிபோன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவன்

நாடுதிரேல் எல்— தெமிகிறிகோளாகில்
பல் ஆயிரம் பெரு } பதினாறுபிரம் தேவிமா
ந்தேவிமாரொடு } யொடே கூட
பளவம்— ஸமுத்தந்திவலைகள்
எறி— வீசா கின்றதுள்ள
துவரை— பூரீத்வாரகையிலே
எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்
சூழ— சுற்றுஞ் சூழ்ந்துநிற்க
சிங்காசனத்து— ஸிஹ்மாஸனத்திலே
இருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தானை

தமிழ் மொழியைத் தோண்டி எழுதின படியை யெல்லாம் தோண்டி எழுதின படியை வடிவமைக்கா
ண்டு வருகையாலே தன்னில்தான் சேர்ந்திருந்துள்ள முலையிலே, அவள் முலையோடானிடில்
தரியாதாளாங்கொண்டு “ முலைப்பாறுண் ” என்று கொடுத்தாற்போலே, தானும் முலை
யுண்ணாவிடில் தரியாதாறுங்கொண்டு பெரிய அபிநிவேசத்தோடே வாயைமடுத்து உண்ண
வில்லவனை. “ உள்ளத்தினுள்ளே அவனையுறையோக்கி ” என்கிறபடியே வருகிறபோதே அ
வள் கந்திரிமெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே ஊன்றத்தக்கிருக்கச்செய்தே, அவள் தாயாகவே
யிருந்து முலையோடுகொடுத்தாற்போலே, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவளைமு
டித்த ஸாமர்த்தியத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லாணையென்று. மாமணிவண்ணனை. “ விட்டபா
லமுதாவமுதுசெய்திட்ட ” என்கிறபடியே அவளுடைய விஷப்பாலை அமர்தமாகவமுது
செய்து அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியானதன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலே, நீல
ரத்தம்போலே உஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருந்தவனை. மருவுமிடம் நாடுதேரேல்.
திருவுள்ளம் பொருந்தி வந்ததிக்கிறஸ்த்தலம் தேடுகிறிகோளாகில்.

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு. நாகவதாரந்தரம் கொண்டவந்து பாணிக்ரஹணம்
பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஓரொருத்தனே அத்யந்த விலகலுணைகளாயிருக்கும் பதினாறாயிரம்
தேவிமாரோடு. ஆயிரமிரண்டாயிரமன்றிக்கே, பதினாறாயிரமுண்டாகையாலே- “ பல்லா
யிரம் ” என்கிறது. பளவமெறிதுவரை. ச்சமஹரமாய்படி. ஸமுத்தர்தின் திவலைகள் விசாரிற்
கும் பூரிமத்தவராகையிலே. எல்லாருமித்யாதி. தேவிமாரெல்லாரும்சூழ ஸிஹமாஸரத்திலே
ரலோத்தரனாயெழுந்தருளியிருந்தவனை அவ்விருப்பிலே கண்டவர்களுள். கூ..

மு.—வெள்ளைவிளிசங்கு வெஞ்சுடர்திருச்சக்கர மேந்துகையன்
உள்ளவிடம் வினவிலுமக்கிறைவம்மின் சுவரைக்கேள்
வெள்ளைப்புரவிக் குரக்கு வெல்கோடித் தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கையெய்க் கண்டாருள். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெண்மைமிகு முடைத்தாய்
விளி— “ அதுபல கைங்கர்பங்களில் குதி
யுடையார் வாருங்கோள் ” என்று தன்
தவரியாலே அழையாநிற்கிற
சங்கு— பூரிபாஞ்சஜந்யத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸஸையுடைய
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
கையன்— திருக்கைகளை யுடையவன்
உள்ள இடம்— இருக்குமிடத்தை
வினவில்— கேட்கிறிகோளாகில்
உமக்கு— உங்களுக்கு

உரைக்கேன்— சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்— வாருங்கோள்;
வெள்ளை— வெளுத்த
புரவி— குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குரங்கு— வாரமான் [தான
வெல் கொடி— வெற்றிக் கொடியையுடைத்
தேர் மிசை— (அர்ஜுனனுடைய) தேரி
ன்மேலே
முன்பு நின்று— அவனுக்கு ஸாரதியாய்
முன்னே நின்று
படை— ஸைந்யத்துக்கு
கள்ளம் னுணை ஆகி— கிருந்திரிமத்துணையாய்
பாரதம்— பாரதபுத்தத்தை
கையெய்ய— கையமணியும் வருத்துநடத்து

மான வெண்மையையுடைய, அதுபலகைகளுக்காய்வுகளில் ருசியுடையார் வாருங்காள் என்று தன்வயிரியாலே அழையாநிற்கும் ஸ்ரீ பாஞ்சஜ்யத்தைதயும். வெஞ்சுடர் திருச்சக்கரம். ஆச்சரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில், லௌகிகாக்கி, நரகாக்கி, 'தண்ணீர்' என்னும்படி. வெவ்விதான சுடரையுடைய திருவாழியையும். ஏந்துகையன். அழகுக்கும் விரோதிரஸநத்துக்கு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்திறுப்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கைகளை யுடையவன். உள்ளாவிடம்வினவில். வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலம் கேட்கிறிக்கொள்கில். உமக்கிறை வம்மின் சுவரேரக்கேன். வாருங்கோள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு அல் பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வெள்ளையித்யாதி. சரணாகதனாய் தனக்கபிமதனான அர்ஜுநனுடைய, வெருத்த, புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாரமான் வெற்றிக்கொடியையு முடைத்தாயிருக்கிற தேரின்மேலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னேநின்று. கள்ளப்படைத்துணையாகி. கர்தரிமப்படைத்துணை. அதாவது- படைத்துணையாகிறவிடத்தில் இரண்டுதலைபு மறியும்படி செவ்வையிலன்றிக்கே, பகலையிரவாக்கியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிர்சிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. பாரதம்மைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத ஸமரத்தைக் கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தனையிலேகண்டவர்களுளர். எ.

மு.—நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே

நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் றேவகிதன்சிறுவன்

ஆழிகொண்டன் றிசலிமறைப்பச் சயத்திரதன் றலையைப்

பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிலையை

கூறிட்டு— விபலித்து

காத்து நின்ற— காத்துக்கொண்டு நின்ற

அரசர்கள் தம் } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
முகப்பே

நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்

போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக

படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு

பொருதவன்— பொருதவனான

தேவகிதன்— தேவகிப்பிராட்டியினுடைய

சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று

அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற

ஆழிகொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

இரவி— ஸுராயனை

மறைப்ப— மறைக்க

சயத்திரதன்— ஜயத்திரதனுடைய

தலையை— தலையை

பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே

உருள— உருளும்படி

படை— அம்பாலே

பொருதவன்— பொருத அர்ஜுநனுடைய

பக்கமே— அருகே

கண்டார்—உளர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நாழிகையித்யாதி. "ஜயத்திரதனை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லக்கடவேன்" என்று அர்ஜுநன் பாதிஜ்ஜைபண்ண, அதுக்கிடமறும்படி ஒரு

“ நீங்கள் இன்னதனைநாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோல், நாங்கள் இன்னதனைநாழிகைகாத்துக்கொள்ளுகிறோம் ” என்று பகல்முற்பது நாழிகையும் இவனுக்கு ஒருநிலிவு வாராதபடி காத்துக்கொண்டிருந்து அந்நேரம் மஹாரதான ராஜாக்கள் தங்கள்முன்னை நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் தேவகிதன்சிறுவன். பகல் நாழிகை முடிபதும் போய்த்தேன்று தோற்றும்படியாகப் படைபொருதவனுன் தேவகிபுத்தன். நாழிகைபோகப் படைபொருதையாவது- திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்கை. அதுதான் முன்சொல்லப்பட்டாநின்றதே. கிழப்பாட்டில், “ திருச்சக்கரமேந்துகையனுள்ள விடம் வினவில் ” என்றும்போலே, இங்கும், “ தேவகிதன்சிறுவன்-உள்ள விடம்வினவில் ” என்று கூட்டிக்கொள்வது. அடிக்கடி- பூர்வோத்தரங்களுக்குச் சேரவேண்டுமையாலே.

ஆழிகொண்டன்றிரவீமறைப்ப. அப்படி அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்றவன் பகல்நாழிகை சென்றதாகத்தோற்றும்படி நினைவுகொண்டு காப்பாற்றசெய்யும் திருவாழியைக் கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க. ஏயத்திரதூனித்யாதி. “ ஆதித்யன்ஸ்தமித்தான் ” என்று அவனைக் குழியினின்றும் அவர்கள் கிளப்பி கிழத்தினவள்ளிலே, இருள்பரப்பின திருவாழியைப்பிடித்து, ஐயத்தனுடைய தலையைப் பாழியிலேவிட்டு ஒருநாள்படி அம்பலவேயொருத ஆர்ஜுநனுடையவருகே கண்டாருளர். நிவந்திகதேஜோருபமான திருவாழியாலே ஆதித்யனைமறைத்தால் லோகத்துக்கு மிகவும் வெளிச்சொளிப்புண்டாமித்தனையன்றோ, “ ஆதித்யன்ஸ்தமித்தான் ” என்னும்படி. கண்களுக்கு இருண்டதோற்றுவா நென்னென்னில்; இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணிலே முகக்கலாம்படி அவ்வுபட்டிருக்கையாலே தமஸ்ஸுப்போம்படியாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழியாழ்வாறுடைய தேஜஸ்ஸு நோர்கொடுகே கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி மிக்கிருக்கையாலே பளபளத்துக் கண்ணை யிருள் பண்ணிற்று. இதுதான் “ ஆழியாலங்கன்றாழியை மறைத்தான் ” என்ற கிழவிடத்திலே பூர்வர்களருளிச்செய்தாரகரிதே.

மு.—மண்ணுமலையு மறிகடல்களு மற்றுமியாவுமெல்லாம்

திண்ணம் விழங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிக்கனாடுதிரேல்

எண்ணற்கரியதோ சேனமாகி யிருநிலம்புக் கிடந்து

வண்ணக்கருங்குழன் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளர். கூ.

பதவுரை.

மண்ணும்— பூமியும்

மலையும்— மலைகளும்

மறி— அலை யெறிசிற

கடல்களும்— ஸமுத்தரங்களும்

மற்றும்— மற்றுமுண்டான

யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான

எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்

சிக்கன— ஊற்றத்துடனே

நாடுதிரீர் ஏல் - ;

எண்ணற்கு அரியது— நினைக்க அரிதான

ஓர்— ஒப்பற்ற

ஏனம் ஆகி— மஹாவராஹமாய்

இரு நிலம்— பெரியபூமியை

புக்கு— ப்ரளயத்திலே முழுதி

தமிழ்- கி. பி. 1450. ப
உரு. 20. 11- 1968 ஆம் ஆண்டு. சென்னை

மனப்பான்மை- இராமனாபுரம் புனர்க்குதவனை
சுவாமி உவார்.

வாய். பூம்புகார்ப்பாடி. மன்னாறு வித்யாதி. ஸ்வாதாசையான துரியம். அது நவக்காசாயான பர்வதங்களுக்கும், பூமிக்குச்சுஷகமாய்க் குழிந்து திரைமறிமெழைமுதாங்களுக்கும் மற்று முண்டான ஸ்வாதாசாத்தகச்சுஷகமான இசையெயல்லா வந்தறையும். திண்ணம்விழுங்கி உமிழ்த்தேய்வை, லிந்தாஜாஸிகையைப் போலன்றிக்கே, நிச்சயமாகப் பரவாத்திலையாதபடி திருவாயிற்றி ஸுஷ்ளேவைத்து, பரவாய்க்கழித்தவாதே லெவிராஸிகாண உமிழ்த்து, இப்படி, மகிபவர்க்கத்திலுடைய சக்தினைத்தகப் பண்ணுமகையால் வந்தபுகள், வடிவிலே தேற்றும் படியிருத்தவாளை. சிக்கனாராடுதிரேஸ். ரோசெழங்கிசை. “கண்டலோம்” என்று மிகுந்தையன்றிக்கே, “கண்டலிடலேனும்” என்னும் உத்தரத்துடனே தேடுகிறிகொளாகில்.

எண்ணெய்க்கிரயத்தோடுவனமாகி. அழகானும் வடிவிற்பெருமையானும் மகன்ஸாலே பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி யிருக்கையாலே, அத்தியாயமான மஹாலாஹமாய். இஃது நிலம்புக்கிடந்து. மஹாபாதுகியைப் ப்ரளாயத்திலேமுழுது அண்டயித்தியின் னாம் ஓட்டிநிதி வித்தெடுத்தான். வண்ணம்தப்பாதி. தன்னுடைய அபிமானநந்தப்பெருநயான பூமியை, ஹிப்படிப் ப்ரளாயத்தினின்று மெடுத்தமையைக்கண்ட ஹிஷ்க்தாலே, அஃதற்கு அபிமாதியான பூநீபுரிப்பிராட்டி. வந்தனைக்க, அபூதியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள நிருக்குமுலை அபுடைய வனோடே கலந்தவனைக் கண்டாராளர்.

அ. — நிகழ்ச்சி, இத்திருநாடிகப்பற்றிப் பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கரியமுகிப்புரைமேனி மாயுனைக்கண்ட சுவடுரைத்துப்
புரலிமுகஞ்செய்து செந்நெலோங்கிவிடா கழனிப்புறுவைத்
திருவிற்போலிமறைவாணன் டட்டடப்பிரான் சொன்னமாலேபத்தும்.
புரவுமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பாடமனடி டேர்வார்க்கின. ய.

ପଞ୍ଚରାଶି.

சரிப முகிலு— காந்திமகத்தைய
புரை— ஒத்த
மேனி— வடிவையுடையனாய்
மாயனை— ஆச்சரிய குணசேஷியுத்புத்தனை
கண்ட— பார்த்த
சுவடு— ஆடையாளங்களை
உரைத்து— சொல்லி
செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை
ஒங்கி— உயர்ந்து [தலைவணங்கி

தேரவின்— ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயால்
பொலி— விளங்காநிற்பாராய் [கரான
மறைவானான்— வேதத்துக்கு நிரவாறு
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலே— சொல்மாலையான
பத்தும்— இப்பத்தையும்
பரவும்— பேசும்படியான
மனம் உடை— மறஸ்ஸையுடைய

வயா. பத்தாற்பாட்டு. கரியழகில்புரைமேனிமாயினே. காள்மேகம்போன்ற வடி-
வையுடையனாய், அஞ்சாரமான சூனிகேஷ்டிதங்களை யுடையனாவனே. கண்டவனோத்து.
“காணவேணும்” என்று தேடுகிறவர்களுக்கு, கண்டவனையானவர்களைச்சொல்லி. தேடுகிற
வர்களுடைய அவஸ்தைதையையும், கண்டவர்களுடைய அவஸ்தைதையு மடைந்துபெய்து
தாமோரிதே. புலியித்பாதி. செந்நெற்களானவை யுயரவனாந்து கதிர்க்குத்தாலே சூழினை
முகம்பொலே தலைவனாகி விளையாநின்றான் கழனிசையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்
வாஹகராய், “பாடினைப்பயி லும் திருவுடையார்” என்கிறபடியே பகவதானந்திபுடையான
ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயால் மிக்கிருப்பாராய், * வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவராகையாலே
வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளியிச்செய்த மாலைபா எனப்பத்தையும். பரவு
மித்பாதி. பரிதிபரவசாராய்க்கொண்டு அடைவுகெடப்பேசும் மரணஸையுடைய பத்தராயுள்
ளவர்கள். பரமனடிசேர்வர்களை. காண் கைக்குந்தேட வேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ணா
லாம்படி, ஸர்வஸ்மா த்பரனுளவனுடைய திருவடிசனைச் சேர்ப்பெயுங்கள். ... ம.

பொயலுயர் திருவடிகளை சரணம்.

அடிவரவு.—சுதிர் நந்தகம் கொலை தோயம் நீரேனு பொல்லா
வெள்ளை நட்டிகை மன்ன கரிய வலம்பா.

—(*)—

ஆதிருமொழி நடுக்கு, பாட்டு-கூட்டு.

—(o)—

நாலாம்பத்து - இரண்டார் திருமொழி - அலம்பா லெருட்டார், பாவேசம்.

அ. கர்ஷணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களை நெடுக அதுபவித்துக்கொண்டுபெற்று,
அந்நாடனை சாமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களையும் அதுபவித்தவருந்தாம், “தத்ததவதாநி
சிஷ்டனான ஸர்வேசுவரனைக் கண்ணாலேகண்டு அதுபவிக்கவேணும்” என்னும் அபேகை
பிறந்து தமக்கு ஒருபுடை நடந்து செல்லுகிறபடியையும், தமக்கு மாநஸாநுபவ வைசத்தப்
தாலே அவஸ்தைனைக் கண்ணாலே கண்டாற்பொலே ஒருபுடை பாகாசிக்கிறபடியுமறுஸந்
தித்து, அவையிரண்டையும் “அவனைக்காணவேணும்” என்று தேடுகிறார் சிலரும், “அப்
படிதேடுகிறிகொளையில் கண்டார் சிலருவர்” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாக, தம்மை இர
ண்டுவகை பாக்கிக்கொண்டு பெய்சினாய் நின்றார்-கீழ்: “அவதாரத்தாங்களுநனைக் கண்
னாலேகண்டதுபவிக்கவேணும்” என்னும் ஆசைபிறந்தாலும் பெருக்காய்பொலே அவை
தத்தகாலத்திலுள்ளார்க்கு அதுபாவியமாய், பிற்காலத்திலுள்ளார்க்குக் கிடையாததாயி ருக்கிற
படியையும், “பின்னாறுவனாங்குஞ்சோதி” என்கிறபடியே அவதாரத்தில் பிற்பாடான
வர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வேசுவரன் அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு உகந்தரு
ளின நிலங்களிலே அந்த அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் பரகாசிக்கும்படியாக எழுந்த
ருளி நிற்கிறபடியையு மறுஸந்தித்து, உகந்தருளின நிலங்களிலே அவனை யதுபவிக்கக்

படிபை அதுபலிபாசிற்சுச்செய்தே, தத்விஷயத்திலும் ததீயவிஷயமே பரப்பயத்தகருசா
மாவதிபாக அறுதியிட்டிருக்குமவரான்கயாலே; * ஐளரொரியினக்மாயில் ஆழ்வரதுபயித்
தாற்போலே, “ அங்கேயெழுந்தருளிக்நிற அழகரினங்காட்டில் அவர் விரும்பி யெழுந்த
ருளிக்நிற திவ்யஸ்தந்தலமான திருமலையே பரப்பயம் ” என்று அநுஸந்தித்து, அத்திரும
லையினுடைய வைபவத்தை பற்றுமுகமாகப்பேசி யதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்:... *

மூ.—அலம்பாலேருட்டாக் கொன்றுதிரியு மர்க்கரைக்
குலம்பாழ்ப்பேத்துக் குலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து நெய்வமகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறுபாயுந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதவுரை.

தெய்வம் மகளிர்கள்— தேவஸ்தரீகள்
சிலம்பு— பாதுச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— ஒலிக்கும்படி
வந்து— பூலோகத்திலே வந்து
ஆடும்— ரோடா நின்றன
சீர்— பெருமையைபுடைய
சிலம்பு ஆறு — திருச்சிலம்பாறு எனது
பாயும்— இடைவிடாமல் பெருகாநிற்பதாய்
தென்— அழகியதான [லேபானது;
திருமாலிருஞ் சோலை— திருமாலிருஞ் சோ

அலம்பா— பராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா— பரப்பித்ததியும்
கொன்று— கொன்றும்
திரியும்— திரிபாநின்றன
அர்க்கரை— ராசுநஸர்களை [பாழ்ப்புகு
குலம் பாழ்ப்பித்து — ஸகும்பமாகப்
குலம்— இக்கவாகுவம்சத்துக்கு
விளக்காய் நின்ற— பரகாசகனாய் நின்ற
கோன்— ஸர்வஸ்வாமிபானவன் நித்யவா
ஸம்பண்ணுநிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டி. அலம்பா. பராணிகளையிருந்தவிடத்திலிருக்கவொண்ணாகபடி.
அலைத்து. அதாவது- “ இவர்கள் கீழ் நமக்கு வந்ததிக்கப்போகாது, எங்கேபோவோம் ”
என்று நின்று தளும்பும்படி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருளப்பண்ணி. அதாவது- நங்க
ளுடைய உச்சரவிஷயங்களையும் உச்சரப்பாரங்களையும் கண்டுபயப்பிடும்படி பண்ணுகை. அன்
றிக்கே, “ அலம்பா வெருட்டா ” என்றதுக்கு ஆரவாரித்துச் சிவிட்கைகளைத்து அஞ்சப்
பண்ணி யென்னவுமாம். கொன்றுதிரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்கஞ்சாமல் கொ
ன்று, அதுதானே யாதரையாய்த் திரிபாநிற்கும். அர்க்கரை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவ
ற்றுக்குமடியான ஜம்மந்தையுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலையர் முதலானார்க்கு பரா
ணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்திகையும் கொல்லுகையும் ஜம்மனித்தமாய் வருமாபோலே,
இவர்களுக்குமிது ஜம்மனித்தமாய் வருமாய்த் தன. கரதுஷணதிகளும் ராவணதிகளுமான
ராசுநஸர் தரைலோகப்பத்தையும் இப்படி பிடித்துக்கொண்டிறே திரிந்தது. குலம்பாழ்ப்பேத்து.
அவர்களை நிரஸிக்கிறவிடத்தில் அவர்கள் தங்களாவன்றிக்கே மறுகினையறும்படி குட்டிக்
கொலையாகவறுத்துப் பொருகையாலே, குலமாகப்பாழ்ப்பட்டுப் போம்படிபண்ணி. ஸ்ரீவிபி
ஷணனும் அவனோடே சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்களிறே. “ பொல்லாவார்க்
களைக் கிள்ளிக்கொந்தான ” என்றது- “ நல்லவர்க்கருமுண்டு ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி
யிறே. “ இலங்கை யரக்கர்க்குலம் முருகுதீர்க்குகிரான் ” என்றிறே ஸர்வானம். ஸர்வானம்

இத்தவாகுவம் சம்பனாக நினைந்து, பெருமாள் கைக்கொண்டருகினபோதே அந்தஜம்மந்தானம் மாநிப்போய்த்திறை. ஆகையால், “குலம் பாழ்ப்பித்து” என்னக்குறையில்லை. குலவிளக்காய்நின்ற, ராவணன் திக்கிறுப்பபண்ணினவன்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இத்தவாகுவம்சம், பெருமாள் நெருவாதரித்து, ராவணனாகனைக் கிழங்குகெடுத்துப்பொகட்டபின்பாய்த்துப் பரகாசமாய்த்து; அக்கபாலே, குலத்துக்குப் பரகாசகனுப் பின்றவென்கிறது. “வெங்கதி ரொன் குலத்துக்குப் பிளிக்காய்த்தோன்றி” என்றாரிதே- பூரீகுலசேகரப்பெருமாள். இவர்களுடாம் உபேதத்தேபேகம் ஏககண்டரிதே. கோண்மலை. ஸ்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாணம் பண்ணுகிற தேசம். “குலவிளக்காய் பின்றகொன்மலை” என்னையாலே- இன்னம் அந்நா னெடுத்த விபேதிகளை நினைந்து ஆச்சிதசக்தனாம் பண்ணுகைக்காக எழுந்தருளியிற்றிற ஸ்து தன்மென்கிறது. ஆகையால், ஸ்வஸ்வாமிதவம் வீறுபெற்றது- இங்கேயிதே.

சிலம்பார்க்கவந்து தேய்வமகளிர்களாமே. முன்பு - தேவஸ்திரிகள் திருச்சிலம்பாற்றில் ஸ்நானம்பண்ணாவரும்போது ராவணனிகளுக்கு அஞ்சி சிலம்பொழிந்தும் † பஞ்சடைபிட்டும் வருவர்களாய்த்து; இப்போது- அங்ஙனன்றிக்கே, அசக்கரைக் குலம்பாழ்படுக்கையாலே, சிலம்புகள் நவகிக்குப்படி. வந்து, தேவஸ்திரிகளானவர்கள் ஸ்நானம்பண்ணாவிற்றிற. இவர்கள் வறுக்காக இப்படி ஸ்நானம்பண்ணுகிறதென்னில், ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பிருந்து ஸ்நானமாக, சாலில் நீர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்யம்மாண்டால், தேறுக்கொள்ளும்நேசம் இது வாய்த்து. சீரிந்யதி. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தநாடைய திருச்சிலம்பாறானது அ னிச்சிந்த ஸ்நானேதோரூபேன பரவலியாபிற்கும். (க) “கவசித்தவரிதகாமிநி க்வஸமந்தாமந்தாலஸா” என்றிதொடங்கி ஒருக்கிலாகந்தாலே திருச்சிலம்பாற்றிலுண்டைய கனியைவாங்கித்து அருளிச் செய்தாரிதே- ஆம்வான். நேன்திருமாலிருஞ்சோலையே. நேன் என்று- அழகாதல்; தெற்குத் திக்கிலையான வென்னுதல். “மால்” என்றும், “இருமை” என்றாமிகண்டும்- பெருமைக்குவாசகமாய், சோலையிலுண்டை ஒக்கந்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி இருக்கிறசோலைகளை அடைந்தாலையாலே மாலைருந்தேசாலையென்று அத்தேசத்துக்கு நிரூபகம். உவகையிதே. க.

மூ.—வல்லாளன்றோளும் வாளாக்கன் முடியுந்தங்னை
பொல்லாதமுக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்துமலை
எல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து பல்லாண்டொலி
செல்லாநிற்குத் தீர்த்தேனிலிருமாலிருஞ்சோலையே. உ:

பதவுரை.

பல்லாண்டிதலி-மங்கலாசாஸநத்வரியானது | எங்கும்— திருமலையின் பரப்பெங்கும்
எல்லா இடத்திலும் — எல்லாநிடங்களிலும் | பாந்து — பாவி

(க) “விரிஷணஸ்து தர்மாத்மா நதுராக்ஷஸசேஷ்டுநி.” (உ) “ஆக்பாறுமிம தத்தவேந ராக்ஷஸாராம் பலாபலம்.” † பஞ்சடையிட்டும் - சிலம்பு நவகியாதபடி. பஞ்சை அநிலே அடைத்துக்கொண்டுமென்றபடி. (க) “கவசித்தவரிதகாமிநி க்வஸமந்தாமந்தாலஸா”

செல்லாநிற்கும்— செல்லாநின்றான்
சீர்— பெருமையையுடைத்தாய்
தேன் திருமாலிருஞ்சோலை;

வல்— வலிய

ஆவன்— ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைபுடையான்

வான்— ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வானையு
முடையனான்

அரக்கன்— ராவணனுடைய

தோளும்— தோள்களும்

முடியும்— தலைகளும்

தங்கை— அவன் தங்கையான் ரூப்பண
கையுடைய

பொல்லாத— கொடியான

மூக்கும்— மூக்கும்

போக்குவித்தான்— அறுப்புண்டு போம்படி.
பண்ணினவன்

பொருந்தும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆண்மையை யுடையவன். ஆண்பிள்ளைத்தனத்தில்வந்தால் ப்ரபலனுனவென்கை. திக்குங்குறையோடே பொருந்தும் திக்குவர்களை ஜயித்துமிருக்குமவனிறே. (க) “ஹிமவாந்நுநொரொயா நெயுநொ க்யுநொயா ஹாநெயுநொ ஸக்யுநொயா ஹாநெயுநொயா” என்றவனிறே. வாளாக்கன். அதுக்கு மேலே, ருத்ரன்பக்கவிலேபெற்ற வானையுமுடையவன். இத்தால் இந்தத் தோள்வலியும் வால்வலியு முடையனாகையாலே ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாதென்கை. இப்படியிருக்கிற வனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால்-அவனைபழிபச்செய்கிறவிடத்தில் ஓரம்பாலே அழியச் செய்துவிடலாயிருக்க, தோளைக்கழித்துத் தலையைபறுத்துப் போதுபோக்காகநின்று கொன்றபடிசொல்லுகிறது. தங்கைபொல்லாதமூக்கும். “மன்னனிராவணன்றன் நற்றயங்கை” என்கிற பலங்கொண்டு ஸ்வைவரம் ஸஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொல்லையரக்கிபான ரூப்பணகையி னுடைய ஹேமயமான மூக்கையும். போக்குவித்தான். அறுப்புண்டுபோம்படி பண்ணினவன். இவன் மூக்கையரிந்தவோபாதி காணும் அவனுடைய தோளும்முடியும்பற்றி அநாயாஸமும். பொருந்தும்மலை. இப்படி அவனுக்கு ப்ராணஹாநியையும் இவனுக்கு அங்கஹாநியையும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே * தீர்த்தம் ப்ராணஹாநிதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜாரோடு, ப்ரயோஜாத்ரபாரோடு, அநந்யஸாதாரோடு, ஸாதநாத்ரபாரோடு வாசியற, எல்லாருடைய விடங்களிலும் திருமலையிலுள்ளபாப் பெங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்தவரி நடந்துசெல்லாநிற்கும். ப்ரயோஜாத்ரபாராக்கும் இது கூடுமோவென்னில்; அவர்களுையுமிக்கேவந்து புகுர்க்கொள்ள, இந்த நிலமிதிதானே தங்கள் ப்ரயோஜாத்ரபாரத்து மங்களாசாஸநத்திலே மூளும்படி பண்ணுமாப்தது. * புனத்தினைக்கள்ளிப் புதுவளிக்காட்டுகிற குறவரும் “உன்பொன்னடிவாழ்க” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தின்மிதிதானிருப்பது. சீர்த்தேன்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலையே. ௨.

ம.—தக்கார்மிக்காரகளைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்

என்காலமும்— எப்போதும்

சென்று— போய்

சேவித்து இருக்கும்— திருவடிதொழுதிரா
நின்னுள்ள

அடியரை— தாஸபூதர்களை

அகான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியி
னின்றும்

[காடு-பாவக்காடு.]

மாற்றும்— தவிர்ப்பிப்பதாய்

தண்— ஸம்ஸார தாபஹரமான

மாணிருஞ்சோலை;

தக்கார் — எம்பெருமானோடொக்க க்ருபை
யொத்திருக்குமவர்களையும்

மிக்கார்களை—எப்போதுமொக்க அதுகர்ஹ
சீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்
காட்டில் மேன்மை யுற்றிருக்கு
மவர்களையும்

சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப்
பண்ணுகிற

† சலவரை— ப்ரதிகூலரை

தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான

நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே

போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணுநின்
னுள்ள

செல்வன்— ஸ்ரியப்பதி வர்த்திக்கிற

பொன்— ஸ்பர்ஹணீயமான

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தக்கார். ஈசுவரனோடொக்க க்ரபையொத்திருக்குமவர்கள். தக்கார். ஈசுவரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது- நீனைவு ஒன்றாயிருக்கை. “ ஸர்வாத் மாக்களு முஜ்ஜீவிக்ஸேவணும் ” என்கிற க்ரபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்தராய், அபராதங்களைக் கண்டவாறே “ கூறிவாழி ” “ நகூலாழி ” என்கையன். திக்கே, எப்போதுமொக்க அதுகர்ஹசீலராயிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதுகராயிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. “சலிப்பின் நியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மார்தாம் காப்பர்” என்கிறபடி. டியே- ஆச்சரியத்தவர்களை சலநமறநோக்குவாரும், “ வருமையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் பிராக்கள் ” என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே. ஆகையால், ஈசுவரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றாயிருப்பது. “ நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் ” என்னக்கடவதிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவதவிஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணும் க்ர்த்திரிமரை. ஸ்ரீதண்டகாரணயவானிகளானரிஷிகள் பகவத் த்யாரம் குலைந்து (க) “ வனஹிவஸ்யுஸரீரானி ” என்று உடம்புக்கு மன்றும்படியாய் த்திறே - ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அதுகூலரைப்போலேயிருந்து ப்ரதிகூலயம் பண்ணுமவர்கள். தேக்காநெறியே. நகத்துக்குப்போம்வழியே. யமபுரம் தக்கிணத்திக்கிலே யாகையாலும், நகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் “ தெக்கா நெறி ” என்று-யாமயமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன். இப்படியிப்போம்படி பண்ணுகைக்குஹது - ஸ்ரியப்பதியாகையிறே. “ அசுரர்க்குத் திங்கிழை க்கும் திருமால் ” என்னக்கடவதிறே. ராவணதிகளைக் கொல்லுகைக்கு தபஸ்ஸுபண்ணு மவனிறே. பொன்மலை. இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமான திருமலை.

† “ சலவர் ” என்றது- சலத்தையுடையவர் என்றபடி. சலம் = ஹது; கபடம், அத்தையுடையவர் = க்ர்த்திரிமர். (க) “ ஏஹிபச்யசரீரானி. ”

பத்தொன்றாகக் கோலம் கோலம் குப்பிடுகொண்டது. கோலத்தையடிப்பதால், தன்னைப்போலப் போலிப் பினைத்திருக்குமவர்க்கொழிய, அசைதவையிற் பற்பதொரு பர்வதபான கோலத் தாக்குவதாய்ப்படி செய்தவனுடையமே. அப்படி தன்னைப்போலத்திலே ஒதுங்கிவைக்கொ அப்பசைதபாகப்படி. கோக்கி, திருவடையாழ்வார்க்கு சேஷமடங்குமைக்காக அவனெழுத் தருளி மிகுக்கிறதென்கென்கை.

வாளுட்டிசெய்தாதி. ஸ்வர்க்கனோதத்தில் தின்றும், பெரிய பூக்களையுடையதான கல்பத்திலுடைய பூக்கொத்துக்களினின்றும் கிழங்கோக்கிப் பாவதலியா சின்னங்கள் தோன்ற நு ஆரம்பிக்கொண்டு பாம்பி தடாதிக்கு மருகையுடைய திருவடையுந்த் செய்தபென்கை. 3.

மு.—ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையிற் கஞ்சன்ற

ஒருவாரண முயிருண்டவன்சென் றுறையுமலை

செவ்வாரணத் தன்பிடிமுற்றோடக் கடல்வண்ணன்

திருவானைகடத்தியுத் தன்னமலிருஞ்சோலையே. 4.

பதவுரை.

கரு வாரணம்— கறுத்த ஆனையானது

தன்— தன்னுடைய

பிடி— பிடியானது [பேசல]

அறந்து— தன்னைவிட்டு

இட— பரணைப் போலத்தாலே கருடையி

ட்டுப் போகப்புகுவாதே

கடல்வண்ணன் } “கடல் வண்ணன்மே லா

திரு ஆணை கூற” என்கு சொல்ல,

திரியும்— அப்பறம் போகமாட்டாமேயினா

கின்ருள்வா

தன்மலிருந்தோனே;

பொய்கையில்— பெரியவைப்போலத்திலே

ஒரு வாரணம்— ஒப்பற்ற நூற் சேஷத்தொழி

வா னுடைய

பணி— கைக்காய்த்தை

கொண்டவன்— ஸ்விகரித்தருவினவனார்

கஞ்சன்னன்— கம்ஸனுடைய [நினை]

ஒருவாரணம்—ஒராவாரண சூவலையுடைய

வாயி— வாயினா

உண்டவன்— முடிந்தவன்

சென்று— எழுந்தருளி

உறையும்— வந்திருக்கிற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஸீத்தாம்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில். சாபத் தாலே கஜையோதியிலே பிறந்துருக்கச் செய்தேயும், பூர்வஜம் ஸ்மர்த்தி சூலையாமையாலே, மிகவும் பசுவதரத்திபையுடைத்தாய் திருப்படித்தாமம் பறித்து இட்டுத்திரியாதிற்க, ஐகத் திலே ஒருபூமலர் கிடையாதபடி. வர்ஷாபாவமாய் வரண்டவனானிலே, “எங்கேயொரு பூக்காணலாம்” என்றுதேடித் திரிபச்செய்தே “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே மூரத்திலே ஒருருளிர்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு ஓடிச்சென்று “உள்ளே அஷ்டஸத்தவங் கிடக்கிறது” என்றறிபாமலிழிந்து “காம

¶ “திருப்பள்ளித்தாமகென்று - திருத்தூதப்” என்று அருப்பத விளக்கத்தில் காண்கிறது.

மேலாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல், அந்தக் கொள்கையிலே, அது நிற்கும்படி, தான் கரைக்கிறபடி, இங்கிலே நெருங்காமல் தின்றிலேந்து தன்னுற்செய்யலாவதற்றவாறே, இருவடிகளை நினைத்துக் கூப்பிட்டீதாராணைய, அந்தத்வரி வழியே அதித்வரையோடே அது இடர்பட்ட பொய்கையிலே சென்று முதலையின் வாயினின்றும் ஆனையை விடுவித்து, அதின் கையிற்பூ செவ்வியழிபாமல் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அடிமை கொண்டவன். கஞ்சனித்யாதி. “தீயபுத்திக்குஞ்சன்” என்கிறபடியே - தூர்ப்புத்தியான கம்ஸன், ஆஸூர பரகர்திகளை பரச்சந்தரூபராக்கி வரவிட்டு பஹுமுகமாக நலியப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்களொருவரும் விசேஷம் சொல்லவும் மீண்டுசெல்வாசைக் காணாமையாலே, “இனி இதுகொண்டு இவனை வெல்லப்போகாது” என்று விட்டு, “விஸ்விழவுக்கென்று அழைத்து நலியக்கடவோம்” என்று தன்னுடைய மந்திரிகளில் அதுகூலரான அக்ரூரை வரவிட, அவரும் வந்தழைத்துக் கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, வழியிலே நலிவதாக மதகரமான தர்வயங்களைத் தீற்றிப் பிச்சேற்றி “புகுவாய் நின்றபோதகம்” என்கிறபடியே - புகுகிற வாசலிலே நிறுத்திவைத்ததீதாராணையை மதியாமல்சென்று அடர்த்து, அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கிப் பரானையை முடித்தவன். சென்றுறையும்மலை. தன்னுகப்பெல்லாம் தோற்றும்படி வந்து, “நங்கள் குன்றம் கைவிடான்” என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. ஆறுகூலய முடையதோராணையை ரகசித்து, பராதிகூலயம் பண்ணினதோராணையை நிரலித்தவன் வர்த்திக்கிறதேசமாகையாலே, அதுகூலமான ஆனைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து, “மழக்களிற்தினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை” என்னக்கடவதிறே.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தையுடைய ஆனையானது. தன்பிடிதுறந்தோட. இந்நிறத்தைக் கண்ட தன்னுடைய பிடியானது, “நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமாயிருந்தது” என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸர்வஸித்துப் புரிந்து பாராமல் கடுகடையிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, “பெருகுமதேவமும்” இத்யாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, “அத்தை உனக்குவேண்டுவார்க்குக் கொடாய்” என்று போகப்புக்கவாறே, “உபாயாதரம் பவித்ததில்லை, இனி சரமோபாயத்தை யதுஷ்டிப்போம்” என்று பார்த்து, கடல்வண்ணன் திருவாண்கூற. அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த திவ்யாஜ்ஞாக்கு இளைத்து, போகமாட்டாமல்மீளும். (க) “ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி” என்று இவ்வர்த்தாந்தத்தையருளிச் செய்தாரிறே - ஆழ்வார். தண்மாலிருஞ்சோலையே. தட்டமாவுது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

“கறையடி” என்றது - ‘கறை’ என்று உரலாய், அதுபோன்ற அடியையுடைத்தான தென்றாய், ஆனையைச் சொல்லுகிறது.

(க) “ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி - ப்ரணயஜ்ஞாலம்பநகாதரவசாதுயாயிரி கரிணி”

ஆவத்தனமென் றமரர்களு நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. சு.

பதவுரை.

அமரர்களும் - ப்ரஹ்மாதேவர்களும்
நல் முனிவரும் - ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து - தங்களுடைய ஆபத்துக்குரசூக

மான

தனம் என்று - தநமென்றுகினைத்து
சேவித்திருக்கும் - ஸேவித்துக்கொண்டிரா
நிற்கிற

தென் திருமாலிருஞ்சோலை;

ஏவற்று - சும்ஸன் ஏனினகார்பங்களை
செய்வான் - செய்புன்பொருட்டு

என்று - துணிந்து

எதிர்த்து வந்த - எதிர்த்துவந்த

மல்லரை - சாணூர் முஷ்டிகரை

சாவ - சாம்படியாக

சாந்து அணி - கூனி இட்ட சாந்தப்பணிந்து

தோள் - தோளாலே

தகர்த்து - முறித்துப்பொகட்ட.

சதுரன் - சாதுர்யமுடையவன் வர்த்திக்கிற

மலை - திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எவற்றுச்செய்வானென் றெதிர்த்துவந்தமல்லரை. ஸ்வதந்தரராய் வந்து மேல்விழிநிறை, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாவது; சும்ஸனுக்கு பரதந்தரராய் வரு கையாலே, இங்குத்தோற்றர்களாகில் அவன் அங்கே தோள்னைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆன பின்பு, கோழைகளாய்க் கொலைபுண்பதில் புகழோடே முடியவமையும் என்று மேலிட்டார் கள். ஏன்றெதிர்த்து வருகையாவது. "பொருங்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்த. குற்று டிராக்கி விடுகையன்றிக்கே, பசுங்கலமுடைத்தாற்போலே அநாயாலேநதகர்த்துப்பொகட்ட. சாந்தணிகோள்சதுரன். கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களைவிட வ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்ததில்லை காணும். கூனிசாத்திவிட்ட வந்தந்தரநிலே, பெண்கள், கண்ணிலே இலச்சினைபிட்டு விடுகையாலே இவனுலழிக்கவும் போகாநிறை. அவர்கள் கண் ணிலே யிலச்சினை யிடுகையாவது. இவன்தோளிலே சேதுங்கயலுமிடுகையிறே. இவன் மல் லரோடே அழித்தானாதுளும் மற்றெங்கேனா மழித்தான் என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனானாகில், பின்புபெண்கள் கோஷ்டிடிக்காராகானே. மலை. இப்படி. ப்ரதிகூல ரை நிரணித்து அதுகூலரையுபப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. நமக்கு ஆபத்துக்கு ரசூகமான தநமென்றுகினைத்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபயபாவநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதேவர்களும், ப்ரஹ்ம பாவநைகநிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்சேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருக்கால் நினைத்தால் அதுக்குபலம் அநவரதம் ஸேவித்துக்கொண் டிருக்கையாய் த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென்னென்று; அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலக்கணமான தேசமென்றபடி.

1 "அபத்துக்கு" என்றது - அபத்துவந்த காலத்துக்கென்றபடி.

மு.—மன்னம்மறுக மைத்துனன்மடங்க் கொருதேரின்மேல்

முன்னப்பதரிந்து மொழையெழுவித்தவன்மேல்

கொன்னவிற்குள் வேற்கொனோமொறன் நென் கூடற்கோன்

தேன்வன்.கொண்டாடெ் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. எ.

பதவுரை.

மெல் நவில்— கொலையையே தொழிலா
கவுடைய

கூர்— கூரிய

வேல்— வேல்வெழுடையாகும்

சொன்—ராஜாநிலைய வாழ்வதகடத்துமவனுப்

தெரி— பெருமையைவெழுடையாகும்

மடறன்— தாய்புத்தம் பண்ணுமவனுப்

தென்— அழகிய

கூடல்— 'கூடல்' என்னும் மதுரைக்கு

கொன்— தீர்வாறுகளுய்

தென்வன்— தகழினைநிக்குக்கு பாதகனை
மடப்பதவனுரானுனே

கொண்டாடெர்— கொண்டாடப்படும தான்

தென் திருமாலிருஞ்சோலை;

மன்னம்— சாஜாக்கனென்னாருள்

மறுக — 'கூடல்' இவ்வன் வென்னவன்மேல்

என்று குடல் மறுகும்படியாக

மைத்துனன்மடங்கு— வாத்துனன்மடான

பாண்டவர்களுக்காக

தெரி— ஒப்பற்ற

தேரின் மேல்— தேரின்மேலே

முன் அங்கு நின்ன— முன்புறத்திலே கூர்

தயவெனின் தோற்ற நின்னு

மொழை எழுவித்தவன்— நீரீகாமப்பில்விட்ட

வாருணுஸ்தரத்தின்வழியே - சிபுண்ட

டான ஜுவாந துருநிழியெறிந்து கொ

ரும்படி பண்ணுவித்தவன் வாத்தித்திற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஏழம்பாட்டு. மன்னம்மறுக. அர்ஜுனனுடைய தேரிலே பூதன். குடிகை
கள் தகவளி குக்குளிடாய்த்து இவ்வந்தவனவிலே, கருகஸ்தலத்திலே நீரீகாமப் அறிபுடவனு
னகாலே, வாருணுஸ்தரத்தின் விலித்து அங்கே நியாயுண்டாகி, குடிகைகொவிட்டு சி
புண்ட, புட்டி. பெழுந்திக்கொண்டு போந்து, புட்டி க்கொண்டு வந்து முன்னே நிறுத்தின
இந்தவந்தகம்பை ராஜாநிலையமைய “இவ்வுடைய பகஷ்பாது பிருத்தபடியால் நாமென்னவெ
ல்லாமக பெய்வெறன்றுண்டோ” என்று குடல் மறுகும்படியாக. மைத்துனன்மடங்கு.
(க) “கூருதா முயாடுகூருதாவுகூருதா கூருதா கூருதா வாருதா” என்கிறபடியே தன்னை
யே வர்வாறுபாதுப் பற்றியிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். ஆயுத மெடுக்க
வொன்றானது என்னையாலே, “கொல்லாமக்கொல் கொல்லொய்து” என்றிறபடியே உழ
வுகொளும் கையுமாப் நின்று தேகைகடத்துகிற ஸாமந்த்யத்தாலே தேர்க்காலாலேவிறிகளை
படங்கலும் கொறித்துப் பொககிம்படி தனக்கு உபகாணமாயுள்ள அத்தவியமான தேரின்
மேலே. முன்னக்குறின்று. ஸாமந்த்யம் பண்ணுதகக்கு அதுஸாமக அத்தேரின் முகப்பான
அவ்விடத்திலே நின்னு. மொழை யெழுவித்தவன். நீரீகாமப்பில் விட்ட வாருணுஸ்தரத்தின்
வழியே சிபுண்டான ஜுவாந துருநிழி யெறிந்து கொரும்படி பண்ணியருளினவன். மலை,
இப்படி ஆர்விக பகஷ்பாதுபானவன் சித்யவாஸப்பண்ணுகிற மலை.

பரிதாபனமே அவனை சலாகிக்குறார் பேஸ். கொலைக்குப் பரிசுமேன்னும்படியான கூரிய வேலையுடையதாய், ராஜாஜி குலையாமல் தம் யுத்தமே செய்யுமவனாய், தப்பில்லத்தாலே நித்யம் சங்காஸ்பாநத் செய்து வரவல்ல பெருமையையுடையனாய், பாண்டிமண்டலத்துக்குராஜாவாய், கட்டளைப்பட்டு 'காண்மாடக்கூடல்' என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு நிர்வாணகனாய், தகஷிணதிகளுக்குப் ப்ரநாநனா மலயத்துவனு சக்சவர்த்தியாலே கொண்டாடப்பட்ட தேசமாய்த்து, — அதாவது— அகஸ்தப்பன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே சென்று அகஸ்தப்ப மஹர்ஷிமுன்சே “நர்மமே நடத்தக்கடவேன்” என்று மலயபர்வதத்தை பெழுதிக்கொடியெடுத்தவன், கங்கையிலே ஸ்நானம் செய்யப்போகா நிற்கச்செய்தே, * மகிதநாபு குமியி யளவிலே சென்றவாறே, தேர் வடக்கு ஓடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, “இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸர்த்தியு முண்டாக வடுக்கும்” என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவன்சிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்திதி பண்ணி, “இவ்வாற்றிலே ஸ்நானம்செய்” என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நானம்பண்ண வேண்டுமெகையாலே “இதுக்குப்ர்பேர் சான்” என்று கேட்க; “முன்பே நம்மைப் ப்ரஹ்மா காலேக்கழுவுகிற காலத்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இதுகிலே தெறித்து ‘சிலம்பாறு’ என்று இதுக்குப் போய்த்து” என்ன; அங்கே ஸ்நானஞ்செய்து, சங்காஸ்பாநம் தவிர்த்து இங்கே ப்ரவணனாயிருந்து, அழகர்க்கு வேண்டுமடிமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே; அத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து. தேவத்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்டிருப்பதாய் தெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே.

மூ.—குறுகாதமன்னரைக் கூடேகலக்கி வெங்காலிடைச்
சிறுகானேறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுதால் வரிவண்டுகே ளாயிரநாமஞ் சோல்விச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தேன்றிருமாலிருஞ்சோலையே. அ.

பதவுரை.

அறுதகால்— அறுதகால்களையுடைத்தாய்
வரி— அழகியதாயிருந்துள்ள
வண்டுகள்— வண்டுகளானவை
சிறுகாலை— விடியற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய
ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சோல்வி— ஆளத்திவைத்து
பாடும்— பாடாநின்றுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை;
குறுகாத— திருமலையை அணுகாத
மன்னரை— ராஜாக்களுடைய

கூட— இருப்பிடத்தை
கலக்கி— குலைத்து [அழித்து]
வெம்— வெவ்விதான
கான் இடை— காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே— சிற்றடியோடே
போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
றுகிற
செல்வன்— ஸ்ரீயிப்பி வர்த்திக்கிற
பொன்— சிறந்த
மலை— திருமலையாம்.

அது கூலராய்ச்சொந்த வாழ்ந்தபொருக்க, பரதகூலராய்ச்சொந்தபருக்குநாடகங்கள், கூடுகலக்கி. இருப்பிடத்தைக் குலைத்து. அதாவது- போக்ய போகோபகரண போகஸ்த் தாநங்கனெல்லாவற்றாலும் லீலகூலணமாம்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நகரிகளின் லீருப்பைக் குலைத்தென்கை. வெங்காளிடை. வெவ்விப காட்டின்படுவே. நிலவனுக்கும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணதபடியாய்த் து காட்டி ன் வெம்மையிருக்கும்படி; “வெம்மினெனிலெயில் கானகம்” என்கிறபடியே. சிறுகானெறியேபோக்குவிக்கும். கெட்டுப்போம்போது பின் தொடருகிறார்களென் னுமச்சத்தாலே வழியானவிடங்கிடக்க, சிற்றடிப்பாடே. துணைத்துபோ ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுக்கடி- ஸ்ரீபதிபுதியாகை. அதுகூலரகூலணமும் ப்பதி கூலரிராஸமும் பண்ணுவது அவளுக்காகவிறே. பொன்மலை. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரீபதிப தியானவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமானமலை. அறுகால்வரிவண்ணேள். ஷட்பதங்களான அழ கியவண்டுகள். இத்தால்- இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. ஆயிரநாமம்சொல்லிச் சிறுகாலைப்பாடும். (க) “ ஷெவொநாஸிலஹஸ்யவாது ” என்கிற அவனுடைய ஆயிரச் சிறுநாமங்களையும் ஸதேவாத்தரமான காலத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநிற்கும். தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ் சோலை யென்கை. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திசுவர்த்திகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவ பூதங்களினுடைய வர்த்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகருடைய செயல்போலையாய்த் து- இவற்றினுடைய செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது- பரதிகூலரானவர்களைக் காணப்பொறுதாய்த் து.

மூ.—சிர்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகோண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகோதே தாவத்தனஞ் செயப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளோம்பெருமான் கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ௯.

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளா
ளவை
ளம்பெருமான்— ஸர்வஸ்வாமியான அழ
கருடைய
கனி— கொல்லைக்கனிபோன்ற
வாய்— திரு அகரத்துக்கு
ஒப்பான்— ஒத்திருக்கைக்காத
சிந்தும் — கண்டவிடமெங்கும் சித்தரிப்
பறக்கிற
புறவின்— தாழ்வரையையுடைத்தாய்
தென்— அழகிதான்

திருமாலிருஞ்சோலை;

பூதங்கள்— அங்கே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவை
ஷ்ணவ பூதங்களானவை

(புஷ்டதேஹிகளான ஜகத்தலைக்கண்டால்,) சிந்த— அவயவங்கள் சிதையும்படி புடைத்து— அடித்துக் கொண்டு செங்குருதிகோண்டு— அவர்கள் தேஹித் தினின் றும் புறப்படுகிற சிவந்த ரத்தக் கைக்கொண்டு அந்தி— அந்திப்பொழுதில் பலி கொடுத்து— ஆராதனம் ஸமர்ப்பித்து ஆவத்து தனம்— தம் ஆபத்துக்கு ரக்ஷை மாண தரமாகவிறைத்து செய்— னைவித்துக்கொண்டு போருகிற அப்பன்— ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற மலை — திருமலையாம்.

ஸ்பா. சிந்திப்படைத்து. சிதறப்படைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய
 விவேகமுடையராய், அழகராகிலும் அருமகையாழ்வாரனாலும் ப்ரமமுடையராய் வந்ததி
 க்ருமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்திதியில் நிலலாதே அஞ்சலிவந்தநாதிகளைப் பண்ணித்
 தந்தாமைக்கொண்டு மறைந்துவந்தித்து, நாஸ்திகராய் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுடைய
 ராய், நேஹ போஷணதிகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம்ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகுலஜநங்களை,
 தந்தாம் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே காலத்திலேகண்டால், அபயவங்கள் சிதறவடித்துக்
 கொண்டு பொகடாதிந்ருமாய்த்து. செங்குருதிக்கோண்டு. தந்தாம் அடித்துக்கொன்றவர்
 களுடைய தேஹத்திலின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரத்தத்தைக்கொண்டு.
 பூதங்கள். பூதயோநியாயிருக்கச் செய்தோம், வைஷ்ணவராமரூபங்களோடு கூடி, பகவத்
 பாதவது பக்தியுத்தங்களாய்க் கொண்டுதிரியும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகொடுத்து.
 (ச) “ நவரஸவரீஷுஃஸுணு” என்று ஸமர்ப்பித்த கண்டாகர்ணனைப்போலே, தங்களு
 டையஜாதுபிசிடமாக ஜீவிக்குமத்தை, ஸந்தபாதலங்கரிலே ஆராதருபேண ஸமர்ப்பித்து.
 ஆவத்தனம்செய். தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தருமகரினைத்து ஸேவித்துக்கொண்டு
 போரும்படியிருக்கிற. அப்பன்மலை. ஸர்வதாரண பூதனனவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.
 “ அப்பன் ” என்று - இவற்றுக்கும் இப்படி கிட்டிவந்ததிக்கலாம்படி யிருக்கிறது காரண
 பூதனன ரூடற்றுடக்காலேயென்னுமிடம் தோற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்ததித்தை அடையவாய், “ இந்தர்கோபம் ” என்கிற
 நாமத்தைபுடைத்தாயிருக்கிற ஜ்ஞாந்கானவை. எம்பெருமான்களியாயொப்பான். ஸர்வ
 ஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைத்தனி போலேயிருக்கிற திருவதரத்துக்குப் போலி
 யாம்படி. சிந்தும்புறவில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பரபரத்தத்தையுடைய. “ சிந்
 துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களேயெழுந்தும்
 பரந்திட்டன ” என்றாரிதே - இவ்விருமகாரும். தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி.
 யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலென்பதை. சா.

மூ.— எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்
 விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலை
 பட்டிப்பிடிகள் பகடுறிஞ்சிச்சென்று மாலையாய்த்
 தேட்டித்தினைக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ம.

பதவுரை.

மாலையாய்— ராத்ரிகாலத்திலே
 பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரியாநின்றதுள்ள
 பிடிகள்— பெண்பாளைகளானவை
 பகடு— ஆண்பாளைகளோடே
 உறிஞ்சி சென்று— உராய்ந்து சென்று
 தெட்டி— அப்பணர்ச்சியா லுண்டான அந்

தினைக்குப்— களியாநின்றதுள்ள
 தென் திருமாலிருஞ் சோலை—;
 எண் இறந்த — கணக்கிட முடியாதவர்
 களாய்
 பெரு — ரூபஸுளந்தர்பங்களால் வந்த

பெருமையையுடையாரான

வ்யா. பத்தாமபாட்டு. எட்டுத்தொகையும். : எட்டுத்தொகையும். எண்ணிறந்தொருத்
தேவிமார். அலங்காரநாய், ரூபஞ்ஞாந்தாலும் ஆத்மஞ்ஞாந்தாலும்வந்த பெருமைவாய்
டையராய், சாஸ்திரோத்தமான ப்ரகாரத்திலே பரிசுரவழிக்கப்பட்ட தேவியாவனவர்கள்.
விட்டுவிளங்க. மிகவுப்ப்ரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவர்களு
டைய திரனின் ப்ரகாசமேயாவிருக்கை. வீற்றிருந்த. இவர்கள்மேலே தன்வயாவந்தத் தோற்
றும்படி ஸ்ரீமத்த்வாசகையிலே பெழுந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனைபேரோடும்
பரிமாறுகிறவிடத்தில் ஒருருந்தோர் "என்னையொழியவழியான், என்னையொழியவதையான்"
என்றும்படி பரிமாறுகையால்வந்த விழுடைமேதோற்ற கிருத்தவனென்கை. விமலன். இப்
படி பரிமாறினவிடில் ஸ்வார்த்தப்ரதிபத்தியாகிற தோஷபில்லா நவனென்கை. இவனுடைய
ஸமஸ்தவ்யாபாசங்களும் ஆசுரிதரை சலிப்பிக்கைக்கு உறுப்பாயிறேயிருப்பது. இப்படியி
ருந்துள்ள பாரதந்தர்யந்தான் ப்ரணயிதவ் ப்ரபுத்தமாதையாலே இவன்நனக்கு ஏற்றத்துக்
குடலாமித்தனையிறே. மலை. ஏலம்பூதஞ்ஞாவன் இந்து ஸ்வபாவமெல்லாம் ப்ரகாசுக்கும்படி.
வர்த்திக்கிற மலை.

பட்டிப்பிடிதகள். ஸ்வைரஸுஞ்சாரிகளான பிடித நாணவை. பத்திரிஞ்சிச்சென்று. கதரிந்
றானையோடே ஸ்பர்சித்துச்சென்று. ஸ்பர்சத்தால் எம்ச்சேஷதந்தைச் சொல்லுகிறது. “சென்று” என்று-அதிலுண்டான ஃகாலதைர்க்கப்படுவதச் சொல்லுகிறது. மர்ஸைவாய். சரத்
ரியிடத்திலே. தேட்டித்தினோக்கும். அர்த்ந எம்ச்சேஷதந்தை முற்றிக்கவியாதித்தும். தெட்ட. ஸ்
முற்றல். தினோத்தல்-கதரித்தல். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இவ்வடி இறஞ்ஞன்வா கிபர்
வைப்புடைப இறந்தாவிருஞ்சோலைமலை ஸ்வைரவை.

அ. நிகழ்ச்சியில், இந்தியா மொழிக் கற்றவர்களுக்கும் பலம் சொல்லித் தலைசெட்டுகிறது.

பூ.—மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னெனத்

கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனம்மான்றவனே

விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்சேசித்தல்: சொல்

சுருதியுரைப்பவர் கண்ணன்சுட்டிலினை காண்பேர. சுரு.

பத்யக்ஷித.

மருதம் பொழில்— மருதஞ்சோலைகளால்
அணி— அலங்கரிக்கப்பட்ட

மாலைநூற் கோ } திருமாலைநூற் கோலை
மேலேயே துண்டினை } மலேயை

எ(ந)டு— வி(ந)ம்பி

உறுதிப்படுத்துகின்ற— திரு. க. ப. வாஸுதேவன் பன்முகம்

காரர் கடல்— துறங்கடல் மேலான்ற

வண்ணம்—திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

அடிமான் தன்னை - ஸ்வாமிபிரபாகரன்

கிராமம் கொண்டு—வாழ்ந்துகொண்டேயே வந்த
மரகத்கொண்டு

ஏதும் தூய்- நிரூப்பல்லாண்டு பாடுமவராய்

வில்லிபுத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் நகரத்

தலைவரவர்களே

சிட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இச்சொல்
காசல்— கிழந்தி
உரைப்பவர்— அருஸந்திக்கு மலர்கள்

கண்ணன்— கிஷ்கிணனுடைய
கழல்— கிஷ்கிணனுடைய
காண்பர்— காண்பு பெறுவர்கள்.

வயா. மருதநித்தியாதி. மருதநித்தியாலேகாசலை அருளிப்பாட்டி நுப்புவாய், “ திருமலை நுந்தியை ” என்று திருமலைத்தாயுடையது நுந்தியை திருமலைத்தாயை. “ தண்ணை ” என்னையாலே— இத்தையைய பொத்தாதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. கருதியுறக்கின்ற. நித்யநித்தியினுங்காட்டில் இத்தையைக்கு என்னத்தையென்று கிழந்தி, “ நான் குன்றம் கையிடால் ” என்கிறபடியே நித்யநித்தியை பண்ணுகிற. காண்புடல்வண்ண எம்மான்முன்னே, கருங்கடல்போலேயிருண்டு சரமணசாரா நித்யநித்தியை பண்ணியானாவே. விருத்தியாதி. எவ்வெவ்வாறுபயான மந்தாராசாலமே தாக்கு வந்தாராகக்கொண்டு திருப்பல்லாண்டி பாடி யெந்தாமலான நித்யநித்தியைப் பெரியாழ்வாராருளிச்செய்தத்தை. அன்றிக்கே, அருச்சாவதாரம் “ அருச்சாவதாரம் பெயர் பெருமானல்லீசோரே ” என்னப்படும் விஷயமாகையாலே, “ இவ்விஷயத்தை பெருங்கடலேவாம் ” என்று வந்தத்தையுடையாங்கொண்டு மந்தாராசாலமேபண்ண வந்துமென்னவாயும். கருதியுறப்பவர். எவ்வெவ்வாறுபயான புகழி பண்ணி அருஸந்திக்குமலர்கள். கண்ணன்கழலிலே காண்பரே. அந்தந்தஸூலபனா கிஷ்கிணனு திருவடிகளைக் கண்டநுபவிக்கப் பெறுவர். கரு.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசாராம்.

அருவசவு.—அலம் வல்லாளன் தக்கா சானுயர் ஒரு ஏலிற்று மன்னர்
குறுகாத சிந்த வேட்டு மருத முருப்பிலி.

(1)

ஆதிருமொழி கூடக்கு, பாட்டு—கருக.

நான்காம்பத்து மூன்றந்திருமொழி— உருப்பிணியங்கை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழித்திருமொழியிலே, சாமாவதார குணசேஷத்தையும் கிஷ்கிணனுதாரகுண சேஷத்தையுடையெல்லாம் பாகாசிக்கும்படி. அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடி. எவ்வெவ்வாறுபயான, “ அவரின்காட்டில் அவர்விருந்தி யெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையே பரப்பாப்பம் ” என்று அருஸந்தித்து, திருமலையாழ்வாராருடைய வைபவத்தை பற்றுமுகமாகப்பேசிய நுபவித்தார்; அப்படி அநுபவித்த வளவால் தமக்கு பரப்பாப்பி பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷத்தையுடையெல்லாம் பாகாசிக்கும்படி. அழகர் திருமலையில் நித்திர நிலையை, கீழ்ச்சொன்ன கரமன்றிக்கே, முகபேதேதபேசி திருமலை வைபவத்தையும் கீழ் உத்தபரகாரமன்றியே, முகபேதேத பலபடியாகப்பேசிய நுபவிக்கிறார்— இத்திருமொழியில்.— கீழ்— சாமாவதாரகுணசேஷத்தையும் முன்னாக கிஷ்கிணனுதாரகுண சே

முத்துக் கொக்கவல்லவள் முகம்மாறிக் கோத்தவாமே அது விலைபெறுமாபோலே,
அவதாரகுண சேஷத்தங்களுக்கும் விசேஷஜ்ஞரான விவரசேர்த்துப்பரிசிற வாசியாலேகிற
மும் பஸமுமுண்டாருக்குமே. தற்புகிஷ்பத்திலும் விசேஷணபெதத்தாலே விசேஷ்யத்
தங்குதலவிசேஷ முண்டாகக் கூடவழிமே. ஆக, இது கீழறிருமொழிக்கும் இத்திருமொ
ழிக்கு முண்டான விசேஷம். *

மு.---உருப்பிணிநங்கைதன்னை மீட்டான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பினையோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன்மலை
மோருப்பிடைக் கொன்றெறின்று முழியாழியும் காசுந்கோண்டு
விருப்போபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை— கொன்றைக ளானவை
மோருப்பின நின்ற— மலையினிடத்திலே
நின்ற
பொன்— பொன்னுற் செய்யப்பட்டு
முறி -- முறித்த
ஆழியும்— மோதிரங்கலாயும்
பொன் காசம்— பொற்காசுகளையும்
கொண்டு— கையால்வாசி
விருப்பொடு— விருப்பத்தோடு
வழங்கும்— கொடுப்பாரைப் போலேயிரு
ப்பதாய்
வியன்— ஆர்சாய்ப்பட்டதக்கதான
மாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ் சோலை
யென்னும் பேரையுடைத்தான

அதே— ஆட்டலையே, [படியை
உருப்பினி நங்கை தன்னை— ருக்கிணிப்பிரா
மீட்டான்— மீட்டுக்கொண்டு போலதாக
துடர்ந்து— பிந்தோடர்ந்து
ஓடி சென்ற— ஓடிவந்த [பனை
உருப்பினை— (அவன் தமையனான) ருக்
ஓட்டி— துறத்தி
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டு— தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட— (அவனை) மாநபங்கம்
செய்து
உறைப்பன்— மிடுக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. உருப்பிணிநங்கைதன்னை. ருக்கிணிப்பிராட்டி.தன்னை. “ நங்
கை ” என்று இவளுடைய குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராநிகளெல்
லாம் புறம்பே கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கீடான உத்சவமும் நடத்திச்செல்லா
நிற்க, அந்த அர்யசேஷ்வரத்துக்கு வெருவி “ இவ்வளவிலே கர்ஷணன்வந்து கைக்கொண்
டிலனாகில் நான் முடிவன் ” என்று வ்யவஸிதையாயிருந்த குணபூர்த்தியிதே. இப்படி அவள்
வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யத்தை முழக்கி
அந்த தவநியாலே அவளுக்குப் பாரா பாத்ரிஷ்டையைப்பண்ணி, விவரந்துசென்று கைக்கொ
ண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. மீட்டான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற. “ இட்
படி பலத்திலே கொண்டிபோகையாவதென் ” என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்டதாகப் பின்பற்றி
யோடிவந்த. உருப்பினையோட்டிக்கொண்டிட்டு. ருக்மனை ஓட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த்
தட்டிலேயிட்டி. அதாவது- ருக்கிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனாகையாலே, “ இவனைக்கொல்
லில் இவன் மருகம் காணம் ” என்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிவந்து தேர்த்தட்டிலே கட்

பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று. கொன்னைகாணாவை மலையிடத்திலே நின்று, பொன் - முறியாழியும் காசங்கொண்டு. பொன்னுண்டான் முறிந்த மோதிரத்தையும் காசை யுங்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசம்போலே யாய்த்து - இன்னுடைய பூநிலுள்ள நரம்பும் இதழுமிருக்கும்படி. விருப்பமேவழங்கும். இவற்றை விருப்பத்தோடே கொடாதித்தும். பொன் மோதிரங்களையும் பொற்காசங்களையும் வாரிக்கொண்டு ஆசாத் தோடே சிறர்க்குக் கொடுப்பாணாப்போலே யாய்த்து - இவை பூச்சொரியும்படி. வியன் மாலிருஞ்சோலையதே. இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே விஸ்வயதீப மாய், “ திருமாலிருஞ்சோலை ” என்னும்பேரை யுடைத்தாயிருக்கிற வதுவே. அதுவே என்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. க.

மூ.—கஞ்சனுங் காளியனுங் களிறுமருது மெருதும்

வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை

நஞ்சுமீழ்நாக மெழுந்தணவி நளிர்மாமதியைச்

செஞ்சுடர்நாவனோக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. உ.

பதவுரை.

நஞ்சு — விஷத்தை

உயிழ் — உயிழா நின்றுள்ள

நாகம் — மலைப்பாம்பானது

நளிர் — குளிர்த்த

மா மறையை — அந்தச் சிவந்தின்மேலே

தவழுகிற பூர்வாசந்தானை

(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)

எழுந்து — வளர்ந்து

அணவி — கிடபி

செம் — சிவந்த

சுடர் — தேஜஸ்ஸையுடைத்தான

நா — நாவாலே

அனைக்கும் — அனையா நின்றுள்ள

திருமாலிருஞ் சோலையதே;

கஞ்சனும் — கம்ஸனும்

காளியனும் — காளியனும் [யும்

களிறும் — குளவாபாசிடமென்றும் யானை

மருதும் — யானைக்குட்குறும்

எருதும் — அரிஷ்டாஸூரனாகிற விஷபமும்

வஞ்சனையின் — சந்தாமூலைய வஞ்சனை

களாலே

மடிய — தாந்தாம் முடிபுடம்படியாக

வளர்ந்த — திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த

வனம்

மணி. வண்ணன் — நீலமணிபோன்ற திரு

நிறத்தையுடையவனுடைய

மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாகி. *சாது சனத்தை நலியும் கம்ஸனும், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணிர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்து காளியனும், “ புகுவாய்கின்ற போதகம் ” என்கிறபடியே - கம்ஸனுடைய கர்ஹத்துக்குப் புகுகிற வழியிலேநின்று நலியத்தேடின ஆனையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்க, வழியிலே நலி வதாக நின்ற யமனாரஜமும், “ வம்பவிழ்கானத்து மால்விடை ” என்கிறபடியே - கா ட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனாகிற ரிஷபமும். வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. தந்தாம் வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. தந்தாம்

நடுகித்யாதி. * மதிசுவந்திரமி பாரிதசந்திரே, நஞ்சையுநிந்து பரித்யக்திடக்
கிற மாசுணமானது, அந்தச் சிகரத்தின்மேலே தவமுதிர குளிர்த்த பூர்ணசந்தரணை, தனக்கு
ஆமிஷமாகக்கருதி கிளர்ந்துவிட்டி, சிவந்த தெஜஸ்வைபுடைந்ததான மரவாலே அவனை அனை
யாதித்கும் திருமாலிருஞ்சோலையாழி வதுவே - மணிவண்ணன்மலை. 21

மூ—மன்னுநாகன்றனைச் சூழ்மீடகி வளைத்தேறிந்து

கன்னிகளின்மீதும் கவர்ந்ததல்லவண்ணன்மலை

புண்ணைசெருந்தியோடு புனவேங்கையும் கோய்திருநிலை

பொன்னரிமலைகள் சூழ் பொழின்மாலிருஞ்சோலையேதே. 10.

பதவுரை.

புண்ணையோடு— புண்ணையும்

செருந்தியோடு— செருந்தியும்

புனம்— புனத்திலுண்டான

வேங்கையும்— வேங்கையும்

கோங்கும்— கோங்கும்

நிலை— ஒழுங்குபட நிலை

பொன்னரிமலைகள் சூழ்— † பொன்னரி

மலைகள் சூழ்நிலைப்போலே யிருக்கிற

பொழில்— சோலைகளையுடைய

மாலிருஞ்சோலை அதே—

மன்னு— (‘ ஆள்வவியாலும் தோள்வவியாலும் நமக்கழிவில்லை ’ பென்று)

பொருந்தியிருந்த

நாகன் தன்னை— நாகாஸுரனை [ந்ரு

சூழ்போகி— நிரலிக்கும்வகைகளை ஆராய்

வளைத்தது— அவனைத்தப்ப வொண்ணுநாடி.

வளைத்து

எறிந்து— கொன்று

கன்னிகளின் தம்மை— அவன் கல்யாணம்

செய்வதாகப் பொறுத்திற் தோட்டிவைத்த

கந்திகைகளான பதினாறுபிரத தொரு

முடிய ஸ்திரீகளையும்

கவர்ந்த— கொள்ளுகொண்டு தேவியாரா

க்கிணவகுப்ப

கடல்— கடல்போன்ற

வண்ணன்— வடிவையுடையதுள்ளவனைய

மலை— திருமலையாம்.

† “பொன்னரிமலை - ஓர் ஆரணம்.”

என்று தமிழர்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. மன்னுநாகன்றனை. “ ஆள்வவியாலும் தோள்வவியாலும் நமக்கோ சலைச்சலில்லை ” என்று பரதந்திரதனாயிருந்த நாகாஸுரன். அநவா, விபரிதத்திலே நிலைநின்ற நாகாஸுரனை பென்னவுமாம். அதாவது - நேவர்களை யடர்ந்து, தேவஸ்திரிகளைப் பிடித்து, அதிலிழைவதைய குண்டமனவாகப் பறித்துக்கொண்டுபோந்து குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்தான்வந்து ஸ்ரீமத் தவாரகையிலே கூப்பிடும்படி பண்ணினவனிறே. சூழ்போகிவளைத்தேறிந்து. இந்தான் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வாகந்தரம், “ இவியிலினை நிரலிக்கக்கடவோம் ” என்றுநிரலிக்கும் பாகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழிதொடக்கமான தில்யாயுதங்களோடே பராக்க்ஷ்யோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தப்பவொண்ணாத படி அவனை வளைத்துக்கொன்று. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; வளைத்தல் - போக்கறுத்தல்; எறித்தல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்பொகட்டமனவாகச் சொல்லுகிறார்.

பூறு வித்திகளையும் கைக்கொண்டுபோந்து, பூமித் தவாரகையிலே பாணிக் காணும்பண்ணி நனக்கு தெளிமாசாக் கியருளின. கடல்வண்ணன்மலை. நரகவதம்பண்ணி இந்தராதிதேவர் களை ரஷிக்கையாலும், அவன் திரட்டிவைத்த கச்சிகைகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம் புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலு முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத் தைபுடையரு யிருந்தவன் தித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புண்ணியித்யாதி. பொற்கென்ற பூக்களை புடைத்தான புண்ணையும் செருந்தியும் புன த்திலுண்டான வேண்டையும் கோங்கும் ஒழுங்குபடநின்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வா ர்க்குப் பொண்ணிமலைகள் சுற்றினுற்போலே யிருக்கும் பொழில்சுனைபுடைய மாலிருந் தோலையாடிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. ௩.

மு—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டித்த தனிக்கானாகருதமலை
கோவலர் கோலிந்தனைக் குறமாநர்கள் பண்ணிஞ்சிப்
பாவொலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையேதே. ௫.

பதவுரை.

கோவலர் கோலிந்தனை — கோரகணனாம்
பண்ணும் இடைச்சாத்திலே பிறந்து
கோலிந்தாபிஷேகம் பண்ணினவன்
விஷயமாக
குறமாநர்கள் — குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிப் பத்தேதோடு
கட்டின
பா — பாட்டுக்களாலே
ஒலி பாடி — இடைபெறப் பாடி
நடம் பயில் — பாட்டுக்கொங்கக் கூத்தாடா
தின்றுள்ள
மாலிருந்தோலை அதே—
மாவலி தன்னுடைய — மஹாபலியினுடைய
மகன் — புத்தரான

வாணன் மகன் — பாணனுடைய மக
ளான உறைக்கு
இருந்த — அவன்கூப்பினால் செய்யப்பட்ட
இருந்த
காவலை — காவலைபெல்லாம்
கட்டு அழிந்த — (தன் திருப்பேரனான
அழிந்தாழ்வான் களவிலே அவனைப்
புணருகையால்வந்த சிறைபைமீட்
கைக்காக அரணழித்துப்பொகட்ட
தனி — ஒப்பற்ற
கானை — யாவநத்தையுடையவன்
கருதும் — வரும்பிவர் துண்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்தரான பாணனுடைய மக
ளான உறை யிருந்த. இத்தால் அவனுக்கு பிதாவாய் அபிமாநியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவளுடைய வைலகண்ணயத்துக்கிடான வைத்த அரணும் தோற்றுவித்தன. காவலைக்
கட்டிழித்த. அவளிருந்த கர்யாகர்ஹத்தில் பிதாவானவன் செய்துசைவந்த காவலையெல்லா
வற்றையும், பேரனான அழிந்தாழ்வானுக்காகச் சென்று, அரணழித்த. அதாவது அழிந்த
தாழ்வானைச் சிறைவைத்த சிமித்தமாகவிறே வாணபுரத்துக்கெழுந்தருளி வாணனைஐயித்

தது. அவனைஐயித்தபின்மிடே உடை அகிருத்தனுக்கு சேகரமாய்த்து. அத்நைப்பற்ற-
 “காவலைக்கட்டித்த” என்கிறது. தனிக்காளை கருதும்மலை. “காமனைப்பயந்தகாளை”
 என்னுமாபோலே, காமனைப்பெற்றபின்பும் அத்விதியமான யெளவநத்தையுடையவருயிருந்த
 வன், “பாமபதத்திலுங்காட்டில் இதுவே நமக்குவாஸஸ்த்தாநம்” என்று கருதி நித்ய
 வாஸம்பண்னுக்கிற மலை.

கோவலர்கோவிந்தனை. கோரகூணம் பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே
 ஒருவனாய், கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள்,
 பண்குறிஞ்சிப்பாவோலிபாடி. நடம்பயில்மாலிருஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணேண்டு கூடின
 பாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்களுபமான நர்த்தத்தைப் பண்ணுகின்ற
 ள்ள மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காளை கருதும்மலை. ச.

மூ.—பலபலநாழஞ்சோல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
 அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
 குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கொற்றமலை
 நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. ரு.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குந்
 தலையானமலையாயும்
 கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
 குளிர்— குளிர்ந்ததாய்
 மா— மேன்மையையுடையதான
 மலை— மலையாயும்
 கொற்றம்— வெற்றியையுடைய
 மலை— மலையாயும்
 நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க
 மண்பாட்டையுடைய
 மலை— மலையாயும்
 நீண்ட— உயர்த்தினையுடைய
 மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
 திருமாலிருஞ்சோலை அதே-;
 பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
 சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி

பழித்த— தாஷித்த
 சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
 † அலைவலைமை தவிர்த்த— அலைவலைத்தன
 த்னைதப்போக்கி † ரக்ஷித்த
 அழகன்— அழகையுடையனாய்
 அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுமுடைய
 னானவன் வர்த்திக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

† அலைவலைமை - விஷயகளரவாகுகளைப்
 பாராமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றிற்றதைச் சொ
 ல்லுதல்.

† சரமதசையிலே தன் அழகைக்
 காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்று
 கையாலே தான் என்றால் நிந்தித்துக்கொ
 ண்டிதிரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்
 கிக்காத்தவனென்றபடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பலபலவித்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிந்தித்த
 சிசுபாலன்றன்னை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அறுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்
 லாமையாலே “நாழ்” என்கிறது. நாழ் - குற்றம். அதுதனக்கு ஐந்துவகையையிலாமையா

வைத்துக் கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சுடும்படியான தண்ணிய வசவுகளைச் சொல்லி வைக்க. “சேட்பால்பழம்பகைவன்” என்று அதுக்கடியும் அருளிச்செய்தாரிறே அவர் தாமே; அதாவது- ஹிரண்யராவணஜம்மங்களே தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு வருகிற பழையதான பகையை யுடையவென்றபடி. இவன் ஓரோஜம்மங்களிலேபண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவிலையிறே. அவ்வவஜம்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதியையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது- பகையினுடைய பழையமையாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜம்மத்தில் இவன் இப்படி. நிரந்தைபண்ணித் திரிகைக்குடேறான. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமையை நினைத்திறே “சிசுபாலனை” என்றானே, “தன்னை” என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுக்கையாலே, “தான்” என்றால் நிரந்தத்துக்கொண்டு திரியும் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தவன். அலங்காரன்மலே. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேலே * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையு முடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமலே.

குலமலே. * தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலே. கோலமலே. அழகர்க்கும் ஆச்ரிதர்க்கும் அநவாதாதுபால்யமான அழகையுடைய மலே. குளிர்தாமமலே. ரக்ஷகளுவைவனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷயபூதரான விவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்திமிக்கிருக்கிறமலே. கோற்றமலே. தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைத்தான மலே. நிலமலே. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே, ஸூரிகளுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முளைக்கவும், “முளைக்கவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கைக்கும் யோக்யமான மலே. நீண்டமலே. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளியற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலே. இப்படியிருக்கிற திருமாவீருஞ்சோலையாகிற வதுமே-அலங்காரன்மலே. ௩

மூ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்

ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்மலே

பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுபநுகத்

தோண்டலுடையமலே தொல்லுமாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

பாண் தரு—ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்கவண்டு இனங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு மது— தேனை

மலே— மலையாய்

தொல்லை— அநாதியான

மாவீருஞ்சோலை அதே—;

பாண்டவர் தம்முடைய— பாஞ்சபாண்டவர்

அங்கு— அவர் பரிபவப்பட்டபொருள்
டான (துன்பங்களை மெல்லாம்)

தூற்றுவதும்— தூய்மை தருவதும் தூய
தம்பிரான்களின்

மாநபங்கம் வாராதபடி புடைவை
சூக்குப்படி பண்ணின)

அப்பன்— உபகாரகனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. பாண்டவரித்யாதி. பாண்டீபுத்தர்களுடைய மஹிஷியாய், பாஞ்சாலராஜ புத்தரியாயிருக்கிறவனுடைய மறுகுதலெல்லாவற்றையும். இதற்கால்— இவன் புத்தர்த்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இம்மலுக்கம் வருகைக்கு யோக்பதை மில்லாதவனென்கை. “பாண்டவனுடைய” என்றதே, “தம்முடைய” என்றது— ஒரொருத்தரே தன்னரசுநிகைக்கிடான சக்திமான்களானவர்களை பர்த்தாக்களாக உடையவனென்று தோற்றுகைக்காக. ஆனால், இவர்கள் தான் இப்படி இவனை சக்தியாமல் மறு கண்டிருப்பாவினென்னென்னில்; “பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடையமன்னர்” என்கிற படியே கர்ந்திம த்யூதத்திலே இவனையும் தோற்றவர்களாகையாலே தர்மபீருக்களாய்ச் செய யலாவதும், தான் பொறையாலே நிலத்தைக்கேறி பிருந்தார்க்கிறதெனையே. ஸந்திவிறான பர்த்தாக்கள் கைலாங்கிருக்கையாலும், பிதாவானவன் அவந்திவிறிதனாகையாலும், தான் அபலையாகையாலும், பரபலானவர்கள் நலிகையாலும் வந்த மறுக்காபிதேயினு. “மறுக்கமெல்லாம்” என்றது— “அந்தகன் சிறுவனரசுந்தமரசுந்கொப்பவானை பிழைவாய்ச் சென்று எந்தமக்குரிமை செய்யென” என்கிறபடியே குருடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே அறிவுகேறி வழிவழியாய், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சுவனர்க்க வளருகையன்றிக்கே, தான் கண்டபடி மூலையடியே திரிந்தவனுப், அதுக்குமேலே, ராஜராஜனுன் தூய்மை தருவதும் பின்பிறந்தவனுப், அவன் கொண்டாடி வார்த்த செருக்காலே நிமிர்விலே தகவிறுதின தூச் சாவனாதிரு முரட்டுப்பைபல், மீறாத்தவமனாகையாலே ஆபவனாகையாலே அவன்க்கையால் ஆத்தவ தோஷபுத்தையாயிருக்கிறவன் பக்கலிலே கிடடி, “சூதிலே உன்னையும் தோற்றார் கள், சீ போர்ன எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்” என்று சொல்ல; அவன் (ச) “புது லுடுவெகவெல்லாம் மகிழ்ச்சி மெகவெகவெல்லாம் : ம - புதுவெகவெல்லாம் மகிழ்ச்சி மெகவெல்லாம்” என்ற வளவிலும், விடாதேயாயிரைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போர்ன மஹாஸபையிலே நிறுத்தி, பரிபவோத்தகனைப்பேசி வஸ்தரத்தை அபஹரித்துச்செய்தி ற்போது அவன் பட்டமறுக்கங்கள் அநேகமாகையாலே.— ஆண்டு அனை மெல்லாவற்றையும் ஒன்றொழியாமல் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அங்கு நூற்றுவர்தம் பெண் டிர்மெல்வைத்த. அவன் பரிபவப்பட்ட அத்தகையிலே அவனைப்பரிபவிப்பித்த தூய்மை தருவதும் தூற்றுவருடையதும் ஸ்திரீகள் பக்கலிலேயாம்படி பண்ணின. “சந்தமல் குழலா ளைக்கண் தூற்றுவதும் பெண்டிரு மெய்தி” என்றாரிதே— திருமங்கையாழ்வாரும். இவரி டூயிழந்திறே இவரில் அவர்களுக்கேற்றம். அப்பன். சரணாகதையான த்ரௌபதிக்குச் செய் த உபகாரம் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து “அப்பன்” என்கிறார்; ஆரீந்தரிலே ஒருவர் க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன் பகவதும்பந்தம் இல்லையாகக்கட வுமே. மலை. இப்படியிருக்கிற உபகாரகனுடைய அவ்ரித ஸமரகூணுந்த்ரமாக நித்யவா ளம் பண்ணுகிற மலை.

(ச) “தருவெகவெல்லாம் வஸ்தரஹம் நனுமாதேதுமர் நனி—சூதனைத்தபரஸ்ஸந்தா வம்

பாண்டிசூ வண்டினங்கள். பாசா - பாட்டி. பாட்சிக்குந்தகுதிபாள் வண்டினங்கள். அனாவது - பிறப்பிபி பிடித்து பாட்டையொழிப வேறொன்றறியாததா யிருக்கை. பண்டின் பாடி மதுப்பருக. பரிதி பாகர்ஷத்தாலே நாகாவான பண்டலைப் பாடிக்கொண்டு மதுபாடும் பண்டரிச் செல்லும்படியாக. தோண்டுவனைய மலை. திருச்செங்கைகள் ஒருகாலும் வாடாமல் தித்யவஸந்தமாய்ச் செல்லும்படி அபுறுடைத்தநாள் மலை. தோல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. திருவனந்தாழ்வானே திருமலை பாழ்வாய் வந்து தித்யகையாலே, அநா துபாங்கொண்டு பழையநாய் மாலிருஞ்சோலையென் னும் திருநாமத்தையுடைத்தாநிருக்கிற வறுவே - அப்பன் மலை. தோண்டல் - உவந்து.

சு—கணங்குழையாள் பொருட்டாக்கனை பாரித்தரக்கர்த்தங்கள்
இனங்குழைவற்றுவித்த வேழிற் றொளம்பிரமம்மலை
சனங்கோழிதேள்ளருவிவந்து துழித்தகன்ருள மெல்லாம்
இனங்குழைவாமேலை யெழின்மாலிருஞ்சோலையித. எ.

பதவுரை.

கனம்— பொன்னை [கின்றுள்ள
கொழி — கொழித்துக்கொண்டு வரா
தென் — தெளிந்த
அருவி — அருவியிலே
அகல் — பாம்பின் [ரும்
நூலம் எல்லாம் — பூமியிலுள்ளாரெல்லா
வந்து குழிந்து — வந்து குழிந்துகொண்டு
இனம் குழி — திரள் திரளாக
ஆமெம் — ரோடா கின்றுள்ள
மலை — திருமலையாய்
எழில் — எல்லாநன்மைகளும் வாய்ந்த
மாலிருஞ்சோலை அதே-;
கனம் — பொன்னால் செய்யப்பட்ட

குழையாள் பொருட்டா — காதலியையடி
டைய பிராட்டி க்காக
கலை — திருச்செங்கை
பாரித்து — பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டு
அரக்கர் தங்கள் இனம் — சாக்ஷஸ்குலத்தாக
குழி — அடிபுகளாகிற குழித்திலே
ஏற்றுவித்த — ஏறுமபடி பண்ணின
எழில் — வீரமுடிபால்வந்த அழகுரிக்கிற
கற்றை
தோள் — தோளைமுடையாய்
எம் — எமக்கெல்லா முபகாசகனான
இராமன் — ஸ்ரீராமன் வர்த்திக்ஷி
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. எழும்பாட்டு. கணங்குழையாள் பொருட்டா. கனம் - பொன். பொன்னாலே செய்ப்பட்ட காதுப்பணியையுடையவள் காரணமாக. இவள் காதும்காதுப்பணிமுடான சேர்த்து எப்போதும் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே விடக்கும்போலே காணும்; (க) “ பெர்வா ருசுர ஹசு ஹஸு ॥ ௧௦௪௭ ॥ க்ஷுத்ரி ராஜஸு ” என்று இவர் தம்முடைய காதுப்பணியும் முகமுமான சேர்த்தியை அதுகலர்காண ஆசைப்பட்டிருக்குமாபோலே. கணபாரித்து. அவனைப் பிரிந்தநாள் தொடங்கி, நினைத்தநினைத்தபேசுதெல்லாம் பிரித்தவர்களை நிரஸிக்கையிலண்டான கறுவதலாலே திருச்செங்கைக் கெரிந்து பரப்பிப் பாரித்துக்கொண்டிருந்தே

புள்ளது மறுபாட்டுருவ நிறகையாலே, அம்பை “கழு” எனக்கூறு. அன்றிக்கே, “கழுக்கெ
 ந்றுகித்த” என்று பாட்டாங்க, ராகக்ஷஸுருடைய தீரணைக்கொண்டு கழுக்குகளேறி ஜீனீக்கும்
 படி பண்ணினவனென்கை. எழில்சோடெம்மிராமம்மலை. வீரபுறியால் வந்த அழகை
 யுடைத்தான தோளையுடையனாய், ஐந்தியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவளுடைய ப்ர
 னைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாரகனாய், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வனாயும் ரமிப்
 பிக்கையாலே “ராமன்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க்
 கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிற மலை.

கனங்கொழிதேள்ளருவி. பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டு வாரானின்ற உள்ள தெளிந்த
 அருவியிலே. வந்து குழந்தைல் ஞாலமெல்லாம். பரப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல்
 லாரும் வந்து குழந்து கொண்டு. இனங்குழுவாடும்மலை. திரள் திரளாக தீர்த்தமாடாநிற்
 கும் மலைபான். எழில்மாலிருஞ்சோலையதே. ஸாவப்ரகாசவிசக்ஷணமா யிருந்துள்ள மாஸிரு,
 ஞ்சோலையாகிற வதுவே இராமன் மலை. எ.

மூ.—எரிசிதறுஞ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
 வரிசிலுவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டர் தவிர்ந்துகந்த
 அரையனமருமலை யமரரோடு கோனுஞ்சென்று
 திரிசுடர்குழமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே அ.

பதவுரை.

அமரரோடு— தேவர்களோடு [நாம்
 கோனும்— அவர்களுக்குப் ப்ரபுரான இந்தர
 திரி— இரவுப்பகலும் ஸஞ்சரியாநின்ற உள்ள
 சுடர்— சந்தர்சனையர்களுந்
 சென்று— வந்து
 குழும்— ப்ரநக்ஷணம் பண்ணுகிற
 மலை— மலையாய்

திருமாலிருஞ்சோலை அதே—;
 எரி— நெருப்பை
 சிதறும்— சிதறாகின்ற உள்ள
 சரத்தால்— பாணத்தாலே
 இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை

தன்னுடைய— தன்னுடைய
 வரி— நீண்டிருந்துள்ள
 சிலை— பூநீசார்ங்கத்தின்
 வாயில் பெய்து— வாயிலே புருவித்து
 வாய்க்கோட்டம்— “நரமேயம்” என்று
 ஈடக்கப்பண்ணின வாய்மதத்தை

தவிர்ந்து— நீக்கி
 உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
 அரையன்— அரசனானவன்
 அமரும்— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறாகின்ற உள்ள அம்
 பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து “அம்பு” என்றறியலாவது. னைக்கும்போது
 உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்து கொண்டாய்த்துத் தைப்பது. (க) “நீ ஓய்வா வகஸஜா
 டெரெ” என்றானிறே. அதாவது - எதிரிகள் மேலேபடும்போது ஜ்வலித்த அக்நியோடு
 துலயங்களாயிருக்கு மென்கை. இலங்கையினை. †அந்தகனுங்குட ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படி

யான ஆரை. வரங்கொடுத்த பரஹ்மாதிகளும் இவ்வூரின் பேர் கேட்டால் குடல்கரிந்து
கிடக்கும்படியாயிற்றே யிருப்பது. ஆகையினும், இவ்வூரில் புழங்கு வுணர் துணை முதலான
வற்றுக்கு வேண்டிமனவு தன்கொணங்களை பாகாசுப்பித்து, நசிங்கியொடுங்கிக் கொண்டிற்
போருவது; ஆகையாலிற்றே, ராவணன் பட்டுக்கிடக்கிறபோது, மண்டோதரி-(௧) “உத்திஷ்டா
ஆஷ்டகிம்ஸொஷெஹா ஷெவாரிவவெ நவெ । சுருஷெஹந்ரூபா ஷுஜாம் ஸுவிஷ்ட” ஸுரு ௧)
புஸ்பஃ ” என்றது. இப்படியிருக்கிற ஆரையாய்த்து மதுர்ப் பருமாய் நின்று சரங்க
ளாலே யழிபச்செய்தது. தன்னுடைய வரிசிலை வாயில்பெய்து. தனக்கு அஸாதாரணமாய்,
அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய வாயிலேபுகுவித்து.
வில்லுக்கு வாய் - அம்பிற்சே. வாயான அம்பிலே புகும்படி பரவேசிப்பித்து. ஸர்ப்பம்
நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - வில்லும் அம்பாலே காலிக்கும்படி. இத்தால் -
சர்வரத்வப் பிடாராலன்றிக்கே, (௨) “சூதா நமோ ந ஷ்டாந்மே” என்கிற அஸாதாரணில்
மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழிபச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. வாய்க்கோ
ட்டம் தவிர்த்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலங்குதல், அத்ததைத்தவிர்த்தானாய்த்து.
(௩) “நமஸ்குபு” என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தானாய்த்து (௪) [“கஸ்யுயிச”]
இவர் தம்மை இதரஸஜாதியராக்கி வைக்கையாலே “மதுஷ்டபர்” என்றேயிருந்தான்.
“இவரேயன்றிக்கே, ‘சர்வரன்’ என்று சொல்லுகிறவவன்றான் வந்தாற்றான் வணங்கு
வனே” என்றானிற்றே. ஸ்வரூபம் கைபுகுந்தால் (௫) “நமஸ்குபு” வாடிமே” என்றாய்த்
திருப்பது; “மம” என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அநுகூலபாஷணம் பண்
ணுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, “எனக்கு” என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தானாய்த்து.
உகந்த அரையன். சரரசு தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றான் “எனக்கு” என்றிருக்
குமத்தைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மதேயபன்றோவென்று இவியனான; இவன் “என்
னது” என்றிருக்குமது தவிர்த்தால், பின்பு உள்ளநடையத் திருவிடையாட்டமா யிருக்கு
மிற்றே. அரையன். இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்ய மமைகிறது உடைபவனாகையிற்றே. இவன்
ப்ராதிசூல்யத்தினின்றும் நிவர்த்தனான வளவுகொண்டு உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிக
ஸம்பந்தம் இருப்பது. அமருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் ஸ்வா
தந்த்ரயத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக நித்பவாஸம் பண்ணுகிறமலை.

அமரரோடுகோணும். தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்தர
னும். திரிசுடரும். லோகோபகாரமாக பகவதாஜனையாலே இரவுபகல் வெளிச்செறிப்பைப்
பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்த்ர ஸூரியர்களும். சீழ்ச்சொன்ன அபிசப்தம்
இங்கும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. சென்று -சூழும்மலை. வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்ததைர்
யார்த்தமாக ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகிறதும்மலை. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை
நிரஸித்த உபகாரஸம் தியாலும் வந்து ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணி நிற்பார்களிறே. திருமாலிருஞ்
சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிவதுவே - அரையன்மரம்
மலையென்கை. அ.

கு.—கோட்மேன் கொண்டிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டாந்து
 மீட்டமதுண்டுமிடுத்து வினையாடு விமலன்மலை
 மீட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியிறையென்
 றோட்டருந்தான் சிலம்பாறுடை மாலிஞ்சேரையேதே. ௧௦

பதவுரை.

எட்டிப்— பெருவெருப்போது வானிக்கொண்டிவருசிற
 பல்— பலவகைப்பட்ட
 பொருள்கள்—பொன், முத்து, அகில் முத
 லெப் பொருள்களெல்லாம்
 எம்— எங்கு
 பிராறுக்கு— வவாம்பானவனுக்கு
 அடி நிழற என்று— பூநீபாத காணிக்கை
 பென்று
 மீட்டமதும்— மெய்யாசிந்தாமல்
 தன்— குடங்கையின் [புடைபு
 வெம்பு ஆறு உடை— திருச்சிலம்பாற்றை
 மாலிஞ்சேரையேதே;
 மண்— ஹிரண்யாக்ஷுலே தள்ளப்பட்டி
 ப்ரளயங்கதையான பூமியை
 இடந்து— அண்டபித்தியில் சீன்றுமொட்டு
 விடுகித்தெடுத்து

சொடு— தன் திரு எயிறற்றிலே [தும்
 கொண்டு—(வாஹநுசெயாய்க்கொண்டு) தரித்
 மண்— மஹாபலியாலேதான் தாக்கிக்கொள்
 ளப்பட்டபூமியை
 குடங்கையில்— உள்ளங்கையில்
 கொண்டு— நிரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
 அளந்து— அளந்தும்
 மீட்டும்— மறுபடியும்
 அது— அந்தபூமியை
 உண்டி— தம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து
 நோக்கியும்
 உமிழ்ந்து—(மின்பு) வெளியாகுகாண உமிழ்
 ந்தும்
 விளையாடும்— விளையாடாநின்றான்
 விமலன்— நிர்மலனானவன் வந்ததிக்கிற
 மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்மேன் கொண்டிடந்து. ஹிரண்யாக்ஷுலே தள்ளப்
 ப்பட்டு ப்ரளயங்கதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறுபாத வாஹுவேஷத்தைக்
 கொண்டுபுக்கு அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டிக்கிவித்தெடுத்துத் திருவெயிறற்றிலேகொண்டு,
 குடங்கையில் மண்கொண்டாந்து. மீட்டி மஹாபலியாலே அபஹந்தையாய் அர்யதேஷப்
 பட்டிக்கிடந்த பூமியை, சானுகத்தன இட்காறுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கக்கூக வாடகவேஷ
 பரிக்காறுத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச் சென்று “தன் குடங்கை நீசேற்றான்” என்கிறபடி
 யே கொடுத்து வளர்த்த கையைக்கொண்டு நிரேற்று பரிக்காறுத்து, கையிலே நிர்விழுக்தவா
 ந்தாம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லை ஈடப்பாறைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து.
 மீட்டமதுண்டுமிடுத்து. திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்புக, “பெருவெள்ளமுண்
 னாமல் தான்விழுங்கி” என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன் திருவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி
 ப்ரளயாதந்தாம் வெளியாகுகாண அமிழ்ந்து. விளையாடும். இப்படி விலைகொண்டாடும். ஸர்
 ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாசங்கள் முன்றும் அவனுக்கு விலையாயிறே யிருப்பது; அத்தையப்பற்ற,
 ஜகத்க்ஷணம் பண்ணின கித்தை விலையாக அருளிச்செய்கிறார். விமலன். நெய்யப்பாறு

இரண்டாபிபாக்குவது, சிறுக்குவது, பெருக்குவதாகா நிற்கச்செய்தே, ஸீச்சிகமாகவும் பார்த்தமாகவும் செய்கையாலே விகாராதி தோஷரஹிதனாயிருக்கை. மலை. எவம்பூதனான வன் ஸம்ஸார ப்ராயசத்தை யெடுக்கைக்கும், அந்ந் சேஷத்தவத்தை யறுத்துத் திருவடி களின் கீழேநிட்டுக் கொள்ளுக்கைக்கும், மேல் ஸம்ஸார ப்ராயசத்தில் அகப்படாதபடி நோக் குக்கைக்குமாக எழுந்தருளி நின்றமலை.

ஈட்டிய வித்யாதி. பெருகி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாத ர்த்தங்களையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பொன் முத்து மரியுந்ரும் புழைக்கைம்மா கரிக்கோடும் அகல் குறும்பும் சந்தனமும் முதலாக, தான் நிரட்டி ன பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய காதனானவனுக்குத் திருமுன்காலிக்கை பென்று இத்ததை ஸமர்ப்பிக்கையி லுண்டான த்வரைபாலே மிகவும் விரைந்து வாராதிப்பதாய், தன்பக்கல் அவகாஹித்தாரூ டைய ஸகல் சாமங்களு மாறுப்படி குவிர்ந்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமா லிருந்ர போலப்பாதிருவதுவே - விமலன்மலை.

மு.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்த சயன னுளுமலை
ஆயிரமாறுகளுந் சுனைகள் பலவாயிரமும்
ஆயிரம் பூம்போழிவழமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. 10.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளுந்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அநேகமாயிரங்களான
சுனைகளும்— தடாகங்களையும்
பூ— அழகிய [களையும்
ஆயிரம் பொழிலும்— அநேகமான சோலை
உடை— உடைத்தாட்குருக்கி
மாலிருந்தோலை அநேக;
ஆயிரம்— அநேகமான
தோள்— திருத்தோள்களை

பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டும்
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (திரு அபிஷேகத் தின் ரத்நாதிசுளாலே) ஒளிவிடவும்
பை— பார்த்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. ஆயிரந்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப் பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தி லுண்டான ரத்நாதிசுளாலே ஒளிவிட. இவ்விடத்தில், “ ஆயிரம் ” என்றது - ஸஹஸ்ர ஸங்கையையச் சொன்னபடியின்று, அநேகத்து பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமானால் முடி கள் ஆயிரமாகக் கூடாமையாலே. “ தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி ” என்றாரிதே-ஆம்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வணந்தசயன னுளும் மலை. இவ்விக்கரஹத்தினுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வடிவாகையாலே ஆயிரம் பார்த்த தலைகளையுடைய திருவனந்தாரம்வாழ்மலையுள்ளிகொண்டிருக்கிறவன் வந்தத்திருவனந்தாரம்

ஆதித்யாமிதம். இங்கும் எதிர்க்கூறு ஆயிரமாகவருகிறபொருள்தான்- தற்புறமையப் பரோ
 டாதித்யாமிதம் ஆவந்திடுமடையபன்மைபாறு. ஆயிரமாறுகளுந். திருச்செல்வாடுநெல்
 முட்டிற் செல்வோகலி வந்தது. “சக்திதாநி மனஸிபுந் அபாஸிபாஸித்தையும்தழுநி வந்தநு
 விகம் சிதைந்து வந்தது” என்பதென்பதே. திருமலைப் பரப்பிலே பெருநிலையும் காணுதுகள்
 அநேகமாயிதே மிருப்பது. அந்தையுற்றச்சொல்லுமேது. சினைகள் பலவாயிரமும். திரும
 லையாப்பிலே பார்த்தால், அவ்வாறுகள் கீர் தேங்குகிறதும் திருக்கணிகளும் அப்படி பல
 வாயிதேயிருப்பது. திருநாராயணப்பொய்கை, நலந்திகழ்நாசணன், ஆராவமுது என்றார்
 மேலே சொல்லுகிறவை திருமலையுடையவாத் தி லுள்ளனவாயிதே. மேலும் இப்படி அநேக மு
 ள்ளது கணிக்கொள்வது. ஆயிரமும்பொழிலும். அந்த ஆறுகளின் கிராமம் கணிகளின் கிர
 மும் வளர்ந்து வர்வகாலமும் பூமாவும் செல்லும் திருச்செல்வோகலையும் அநேகமாயிதேயிருப்
 பது. “சோலைமலை” என்றிதே திருமலைதனக்கு கிருபகம். ஆயிரமாறுகளு மித்பாதி.
 (க) “கடலிழை தலாஹுடுமு கிபுலாடுமென்கும - லிபுலாடுகா 1 கடுகலா தலாஹு
 டெடுமு காலாடுமென்கும - லிபுலாடுகா” என்றிதே பரமான் பரவித்தி. உடை. இவை
 யெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருத்தி திருமலையிருந்திசையிலே வதுவை-அனந்தசயனது
 றும் மலை. 0.

அ. நிகழ்தல், இத்திருமலையிலே அழகுருடைய வையவற்றை, தாம் பாராதிப்
 பித்தமைபை யுரைச்செய்து, இதுக்குவேறொரு பணம் கொல்லா கிடு இத்தை பரிசுததானே
 பலமாகத் தலைக்கடந்திடுவர்.

மு.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
 நாலிரு முர்த்திதன்னை நால்வேதக் கடவுழை
 மேலிருங் கற்பகத்தை வேதந்த விழுப்போருளின்
 மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தவனே கக.

பதவுரை.

மாலிருஞ்சோலை என்னும்— ‘திருமலிருஞ்
 சோலை’ என்னும் திருநாமத்தையுடைய
 மலையை— திருமலையை
 உடைய— வானஸ்தாநாக உடையதாய்
 மலையை— ஒருமலைசாய்த்தாநிபாமே இது
 க்ருமவனுப்
 பாடிகுமுர்த்தி தன்னை— திரு அந்தட்டா
 கதாரூபியாய்
 நால்— நிகாதிபேதத்தாலே நாலாவகைப்
 பட்டிருந்துள்ள
 வேதம்— வேதமாக
 கடல்— வழுத்தலின் வாயின

அழகை— அபர்த்தமானவையி
 மேல்— மேலான
 இரும்— பெரிய [வாய்
 கற்பகத்தை --- கல்பன்கித்தத்தை தந்த
 வேதந்தம்— வேதந்தப் பரிசுததாய்
 விழு— விரிவாயவான
 பெருநிலில்— அபர்த்தமாகக்கொல்லாம்
 மேல் இருந்த— மேலாயிருந்து
 விளக்கை— நனக்குந்தானே விளங்குமவன்
 விஷயமாக
 விட்டு வித்தன்— பெரியார்ப்பாராளே
 விரித்தான்— விரித்தான்

கோவாரி “ விஜயகுந்தன் ” என்னும் திருநாமத்தைப்படைபு பெரிபாழ்வார் விஜயகுந்தனை
 உருவிலே கொண்டுவன. இவருக்கு பலம் சொல்லாமையாகடி, இவ்வந்தருக்களை அழிகிறார்களோ
 பெரிபாழ்வாருக்கு பாயோஜனமாகையினே. ௧௬

பெரியஜீயர் திருவடி களேசரணம்.

————— (ii) —————

அடிவாடி.—உருப்பிணி கஞ்சன் மன்னு மாவலி பல பண்டவள்
 கண வேரி கோட்டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை நாவ.

அட்திருமொழி ௩௨-க்கு, பாட்டு-௩௪௭.

நான்காம்பத்து- நான்காந்திருமொழி- நாவகாரியம், பரவெசும்.

அ. சிற் இரண்டு திருமொழியிலே- நாமக்ஞ்ஞாற்பவதாரூபா சேஷ்டி நங்கனெல்
 லாம் பர்காசிக்கும்படி. ஸர்வேச்வான் திருமலையில் சிற்றிழைப்பை அருபாவினாநிபுணமொன்றி
 அவ்வளவன் பராப்பத்தில் பாத்மாவதபாகையிலே தச்சாமாவதிபாஸ திருமலையாழ்வாப்பத்
 லிலே திருவுள்ளமுன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய னைபவத்தைய விவந்த கோண்பேசி யாறுமறிந்
 து பரிதாராய்; அவ்வளவிலே, ஸர்வேச்வான் திருமலையில் சிற்றிழை நிகழிநாம்காட்டி ல், கபா
 லிபிலோதிவந்த தன்சிறுவனான பரஹ்லாதன், திருநாமஞ்சொன்னவிலே விற்றவாகாந, பிதா
 வானவன் சந்தருவாய்க்கொண்டு, பஹுமுகமாக நலிய, நலியுந்கிற துபத்தையிலே திரு
 பாதித பிதாவான பத்தாவத்தியிலே “ அறித்ததோருவாய் ” என்கிறாடியே இரண்டு
 வடிவைச் சேர்த்துக்கொண்டவந்து தோன்றி, பாகிலவனான ஹிரண்யகேச நலிபித்தா, பால
 னான பரஹ்லாதன் ரகசித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றத் திருக்கோட்டி பழியிலே எழுந்தரு
 ளி நிற்றை நிலைபை இவர்க்கு பர்காசிப்பிக்க; அத்ததைக்காய்க்கையான, திருப்பால்லாண்டி
 லும் ஃ வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பியோட்டை ஸம்பந்தந்ததாரிபிப். (௩) கஞ்சனாநாதா
 கந்தமானது கொண்டித்தாம்பிரும்பியருளிச்செய்த தேசமாயகையான, திருக்கோட்டி பழியிலே
 திருவுள்ளம்சென்று அங்கே பெழுந்தருளி சிற்றிழைப்பை யருபாவினாநிபுணர், அவ்வளவ
 பவஜித்தனாந் பர்காசித்தாலே, அவன் கொடுத்த காணங்களைக்கொண்டு அவனே யாறுமறிந்
 து வாழலாயிருக்க தரிசிடகாணங்கனாலும் அவனோடே ஓட்டி நிறுத்திநினை பாபகாரிகளா
 னவர்களைத் தித்தித்தும், ஆத்தருணைபேதாய் ஆசாரப்பரோமாதந்தாய் அவ்வளவாய்ப் பகர்க்குந்
 விஷபமென்று “ திரிதந்தாலும் ” என்கிறபடியே அவன் பக்கவிலே பாணையாய் அவனே
 அருபாவினாநிபுணர் மஹாத்மாக்களை சலாகித்தும் செல்லுகிறார் - திருத்திருமொழியில்.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருமலையிலே பத்தருளினிற்றிழை நிலை
 பையருபாவித்த வந்தாம், திருக்கோட்டி பழியிலே பத்தருளி சிற்றிழை நிலையாழிநே யாறுமறிந்

ஆப்பப்பெய் திவரும், திதூக்கியிலே பூச்சுருவிடுங்கிற சிவனை அதுபயித்தவர்க்காம், திருக்
கோட்டியூரிலொழுகுந் திருநெல்வேலியை யதுபயித்தவர்.

இவர்களுருமுயிற் றே திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக துறைந் திருப்பாழி யருளிச்
செய்தவர்களுந். *

மு—நாவகாரியத் தோல்லிவாதவர் நடமாடும் விருந்தோம்புவார்
தேவகாரியஞ்செய்து வேதம்பலின்று வாழ்த்துக்கோட்டியூர்
முனர்காரியமுந் திருந்து முதல்வனைச் சிந்திய தவப்
பாவதாரிகளைப் படைத்தவ னென்பவரும் படைத்தவர்கோலோ. க.

பதவுரை.

நா அகாரியம்— நாவல் சொல்லிவான்
ஒரு அலகாயங்களை
சொல்லிவாதவர்— ஒருநாளுந் சொல்லி
பயிப்பாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
(அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுவார்களோ,)
விருந்து — அன்று அமுதுசெய்ய ஏற்
புதருகின் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே
நாந்தோடும்— நாந்தோடும்
ஓம்புவார்— ஆதரித்துக்கொண்டிருப்பாராய்
நேவகாரியம் செய்து— பகவத்களையாதாரத்
பணவிக் கொண்டும்
நேவகம்—வேதப்பாதிபாதிபுண பரமபுருஷனை
பயின்று — நெருங்க அதுஸக்தித்துக்
கொண்டும்
வாழ்— கண்ணுலை கண்டருபவர்க்குமவர்
கள் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரின்
முனர்— பாதிமருத்தொத்தார்களாகிற முன
ர்க்கும்
காரியமுந்— * வேதாபற்றா, குருபாதக,
தைதப்பிடீடாப்பாபத் விபோசகங்களா
கிற மூன்று காரியங்களுமும்
திருத்தும்— செய்தருகின்
முதல்வனை— ஸ்வகாரண பூதனை
திருந்தோட— ஸ்மிக்கவும் மட்டாத
அ— அப்பாடிப்பட்ட
பாவகாரிகளை— பாவம் செய்தவர்களை
படைத்தவன்— ஸ்வீர்த்துத்தவன்.
எவ்வளம்— என்ன பாயோஜாத்துக்காக
படைத்தான் கொல் ஒ— படைத்தோனோ!
[என்று மனம்தளர்ந்து பேசுகிறார்.]

ஹா. 1 முதற்பாட்டு. நாவகாரியம். நாவக்கு அகாரியமாவது- சப்தங்கள் நாவத்
தருகினிலே பர்பவவிக் கையும், பொய்சொல்லுகையும், பிறர்க்கு தலைசாவறுபான ஹேதுத்
களைச் சொல்லுகையும். [“நாவாயி லுன்மே” இத்தயாதி.] அல்லாத திருநாமங்கள் இடையிலே
இளைப்பாறலைணும்.

1 “மேல் நான்கு திருமொழியினவும் ஆச்சான்பின்னை வயக்யாபாயிருக்கும்; அது
தான் பூர்ணமாகக் கிடையாமையாலே, ஒரோவிடங்களில் ஒருபாட்டுக்கோ, அரைப்பாட்டுக்
கோ, ஓரடிக்கோ, அரைஅடிக்கோ கிடைத்த வ்யாக்யாபயங்க்திகளை ஸ்ரீஸூக்திகளாவத்
தாலே மனவாளமாமுனிகள் சேர்த்துக்கொண்டு வ்யாக்யாதித்தருளுகிறாரென்று ஸம்பந்தா

‡ கொப்பிசை திருத்த நூலைப் பிராஸிபிசா கொழுந்த நூல் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருநாமம்மரட்டிலே கவிதாவினிலே நிறுத்த வாழ்த்துதலாய் ஸ்ரீபிப்பது. - அனந்த நூல்கள், காவைப் பத்திலே “மட்டி உகந்து திரு நாமம்” என்றுகேட்ட; “அழகுமன வாழப் பெருநாமென்கு திருநாமம்” என்றுகேட்ட; “இவ் பித்திரம் காதுவால் பண்ணுமபேரே இவர்கின்றது, ஆகிலும் மட்டிவிதும்பின் திருநாமமே” என்று இதே நாமத்தையுடையவன் வாழ்த்திலே திருநாமத்திடுப்போனார். உடையவன் பெருந்த நாமம் தந்த நாமத்திலே, விரிவாய்மையுடைய ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் கொழுந்த நூலிலிருந்து “தம்பிசைநாமம்” என்று இக்காலத்திலே; இக்காலத்திலே நாம் “நாவகாரம்” என்று எழுந்திருந்து கட்ச்சப்பெயர், ஆதலால் திருநாமம் பெருமாளையர் சாமகாலத்திலே உணர்வதற்கு, “இப்போது திருநாமத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவமே” என்றுகேட்ட; “பகவதாமம் காரியிருப்பன அபேகம் திருநாமம் கருணாபாயிருந்து, ‘திருவாங்கம்’ என்னும் நாமத்தே திருவாங்கம் மும். கோப்பிசை நாமம்! என்று கினைத்திருந்தேன் காணும்” என்று அருளிச்செய்த; அதற்கு “ஆதலால் திருநாமம் பெருமாளையர் விருந்தின திருநாமம்” என்று உணர்வான் விதும்பிப்பார். (1) “வாசக சூத்ரம்” என்று ஸ்வாஸ்தியை; காரண நாமத்தி கீழும் கிராமம் ஸ்ரீலாக்ஷிநாதம்; “கிராமத்தினால் பீடத்தும்” என்று முழுநாமம் கிராமம்; முழுநாமம் கருணாக்கு || கூறாதிதே அச்சாவதா சரிநிப்பது. “அப்போதும்பே பெருநாமமல்லாமே” நித்தானிரே” என்னக்கடவ திரே. “என்னுடைய இருப்பானா கிராமப்பொழுது மென்கேணுமே” என்று கழித்து, “அருண்முகம் பெருநாமம் சுவரேமம் யாவ்வாரே” என்று அருளிச்செய்தாரிதே. நம்மாழ்வார், “சுழிவின காலமெல்லாம்” என்று அடிமையை யிப்பெய்தித்து, அடிமையிலே-வாசகமான அடிமையெய்து, மென்கேணும் மும்பொழிவினிலே-அடிமையினிழி யாதாசை நித்தித்து, * செப்பநாமரைக்கண்டனிலே - பகவத்குணாதந்தை யுபதேசித்து, *பரிவாய் கடலொகிரிநிலே - பன்னேதிரந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டு உகந்தாற்போலே, இவரும், திருக்கோட்டி யுநிலே பெருந்த நாமத்திற் றை ஸ்ரீவைஷ்ணவ யதாபவித்த வநத் தாம், அவன் திருநாமத்தில் அடிமையினிழிபதே அப்பாராய்த் திரிநாமத்தை நித்தித்து, அவன் திருநாம சரி லடிமையையுடுத்து அவ்வயதாபவிக்கையே யாதலாயிராக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டிருந்தார்.

நா அகாரியம். [“வாழ்த்துவார் பலாக”] ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு ப்ரபோஜனம் திருநாமம் சொல்லுகையிதே. நாவகாரியம். நாவக்கு அகாரியமாவது - அனந்தம் சொல்லுகிற நாவகாலே பகவத்குணாதந்தைச் சொல்லுகை. “ஆவியைப் பார்த்தால் - எச்சில்வாயால் - ஸாய்மையில்தொண்டனேன் நான் சொல்லினேன் தொல்லையாம் - பாவிபெய் பிழைத்தவாய்” என்று - “அப்போதும்பே திருநாமம் சொல்லுகையும் பாபபலம்” என்றாரிதே; “திருவாகம் தீண்டுதுச் சென்று” என்று - அவனைப் பார்க்குமத்தனையோ, தன்னையும்க்கலெண்டாவோலென்று திருவள்ளத்தை கர்வத்தாரிதே. “கொடுமாவியேன்” என்று-கொடுமாய்க்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, கருமமாறிகடிமையையும் கர்வபலமென்று அதுஸந்தித்தாரிதே; சொல்லி

‡ கொங்கு-நூல். குருபரம்பாரப்பாவத்திலே ப்ரஸித்தம். † உகந்த நாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு தந்தலாவது-மாபெயர்க்கு உகந்தாவின் பேர் சொல்லுவான் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்கு

லாதவர். இவ்வடிஞ்சுது சுழிப்பதவர். காடொதும் கிருக்தூம்புவார். கித்பகா ஸப பண்ணு
 தெ ஸூனைவண்ணவர்களை, அப்போது அழகுசெய்ய வெழுத்தருளின பழிவகத்தவர்களைப்
 போலே ஆகரிப்பார்கள். தேவகாரியம்செய்து. இவர்களுக்கு உகம்பாக பகவத்கவையாதநம்
 பண்ணிப் போடுபவர்கள். “நிந்தித்தாலும்” என்னக்கடவறிதே. வேதம்பயின்றுவாழ்.
 பகவத்பாகவத கைங்கரியங்களுக்கு வகார்தமான ப்ரதேசங்களை நெருக்க அதுவகத்தித்து,
 வேதப்ரதிபாத்தப வஸ்துவைக் கண்ணுலே கண்டநாபகிக்கிறவர்கள். “வந்தின்பொருள்
 முடிவுமித்தனைபே உத்தமன்செயர், வந்தும் திறமரிபின்” என்னக்கடவறிதே. திருக்கோ
 டியுர். இவற்றை சீனைத்திறே இவர்களும் “அல்லமுக்கொன்றுமில்லா வளிகொட்டியபர்கோ
 னபிமானதுங்கள் செல்வன்ப்பொலத் திருமாலே காணமுனக்குப் பழவடிபோன்” என்றது.
 இவரைப்போலே தம்மையும் அங்கேகரிக்கவேனு மென்னும்படியிதே இவர்கள் ஓரம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவந்த ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிக்கும். (க)
 [“வெளவையாறு மருவொகக் கெடுத்தியா ஞ்ராவகிவோவக” இத்தபாதி.] மது
 கை பர்கள் கையிலே வெருத்தநாப் பறிகொடுக்க அத்ததை மீட்டுக்கொடுக்கையுர், குருவாண
 பிதாவரிணையப சிரசீததம் பண்ணுகையால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையுர்,
 பஹாபகிபொன்வர்கையிலே சாஜ்யபத்ததப்பறி கொடுக்க அத்ததை மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற
 இவையிதே - மூவர் காரியமும் திருத்தகையவானது. முதல்வனை. திருத்துகைக்கடி- ஸம்ப
 ந்தம். சிந்தியாது அப்பாவகாரிகளை. துர்மாதிகளாய் எதிரிட்டிப் போருகிற வியவர்கள்தல்.
 மை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்த வபகாரத்துக்குத் தேற்றி அதுஸத்திபாத பாபகர்
 மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கோலோ. என்ன ப்ரயோஜனத்துக்குப் படை
 த்ததான் என்று அறிகிறிலோய் !. “முத்தேநாலம் படைத்த வெம்முதில்வண்ணன்” என்று
 ஜலஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்குரவனரிதே. “சோம்பாதிப் பன்னுருவை பொல்லம்படர்வித்த”
 என்னக் கடவறிதே.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்களுக்கு கனுக்கலராய்
 சேற்றமொன்றுமிலாத வண்கையினர்கள் வாழ்நிருக்கோட்டியுர்
 துற்றியேமுலகுண்ட தூமணிவண்ணன்னனைத் தோழாதவர்
 பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருளோய்செய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி—	ஒருவகைப்பட்ட அப ராதமுமில்லாமல்	வண்கையினர்கள் —	உதாரணத்தருமா நிரூப்பவர்கள்
குணம்—	சமதமாதிருணங்களை	வாழ்—	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
பெருக்கி—	வந்திதெய்து		திருக்கோட்டியுரிஸ்;
குருக்களுக்கு—	தம் தம் ஆசாரியர்களுக்கு	எழ் உலகு—	ஸத்திலாகங்கோபும்
அனுக்கலர் ஆப்—	அனுக்கலர்களாய்	துற்றி—	ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திரளப்
ஒன்றும்—	அல்பமேனும்		பிடித்து

செய்து, தன்னைக்கே உட்பட்டி வத்
தாதவர்கள்
பெருநோய் செய்வான்—
பிறந்தார்கள்— பிறந்தார்களாதீர்.

பெற்ற— தங்களைப்பெற்ற
வா. இரண்டாப்பாட்டு. குற்றமின்றி. குற்றமாவது தோஷஞாவது திகை. இதில்
தொழுவது— அகர்த்தமாவது— குணவாதியாவது— கற்பாசனம். “இதம் குற்றம்”
“இதம் குற்றம்” என்று விதிநிலைதாமதமாகியதே சாஸ்திரத்தாவிருப்பது. அந்நிலை.
விதித்ததைச்செய்து, நினைத்ததைத் தவிர்த்துப்போலவேனுமே சாஸ்திரவாதுகளைவிடும்;
அல்லாதபோது, (க) “ஸ்ரீ கீர்த்தி”-க்கு “வாழ்க” என்கிறபடியே பகவதாஜ்யதேவதா
பமான சாஸ்திரத்தை அறிக்காமத்தானாகையாலே பகவத்குற்றத்துக்கு விஷயவாதிதே; இப்
படியிருந்துள்ள குற்றமின்றிக்கே. குணம்பெருக்கி சமதமாத்யாதம் குணங்களை மேன்
மேலும் அபிவிருத்தமாக்கி. ஆற்றமுணங்களுல்லாவற்றுக்கும் பாதாகம் சாதாக்கியதே;
தவையிரண்டு முண்டானாகியே ஆசார்யன் இவனுக்குக் கையுடுத்து நிரூபித்ததிகளை யு
தேசப்பது; ஆகையால், சமதமங்கள் (உ) “ஜாயா மஹிபாஸா” இப்பாதிப்பது
பெரியுடைய பகவத்காசுத்திராலே ஆசார்யாங்கிகாத்துக்குமுன்னே அங்குபித்த பின்பு
ஆசார்போபிதேசாதிகளாலே வர்த்தித்து வரக்கடவதாயிருக்கும்; அவற்றினுடைய அந்நி
ர்த்தி இவனுடைய குறிக்கோளடியாக வரக்கடவதாயிருக்கையாலே, “குணம்பெருக்கி”
என்று அதிகாரி கற்பமாதச் சொல்லுகிறது. (ங) [“ஸ்ரீ கீர்த்தி”-க்கு] குருக்க
ளுக்கனுடலராய். “குருக்கள்” என்கிற பஹுவசம்- பூஜ்யநாயகம் பற்றி வித்தனை.
ஆசார்பனுக்கு அதுகலாபென்னை. அன்றிக்கே, “அனுடலராய்” என்று பவ்வையு
சொல்லுகையாலே, தந்தாமாசார்ய விஷயத்துக்கு அதுகலாயென்றிதாகவுமாம். அதுக
லாசையாவது (ச) “ஜெயா வாயபுஜி-வாஸித” என்கிறபடியே பகவத்கீர்த்தியை
பாதி கோவபுத்திபண்ணி லேவிக்கும் தங்கள் வேவையாலே உகப்பித்துக்கொண்டு போ
ருகை. உபஜீவமும் பாதபத்தியும் விஞ்சித்தாரமுமெல்லாம் ஒருமடை சொல்லப்பெற்ற
யதாயிப்பத்தி விசார்த்தாவது. “தேவமற்றநியேன்” என்று இருக்கவேணுமிதே. (ஞ)
“சூரீ”-காபுஜிபுஜி பவ்வையு தெவ்வையுமே (உ) மஹிபாஸா-மஹிபாஸா பவ்வையு
தவ்வையு” என்றும் (ஃ) “ஸ்ரீ பவ்வையு-விஜ்ஜாநம் வாஸித”-கூடும் மஹிபாஸா
மஹிபாஸா பவ்வையு மஹிபாஸா பவ்வையு” என்றும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லுகிற
சிஷ்யபகவத்காமெல்லா முண்டையாயிருக்கையிதே குருக்களுக்கு அதுகலாயிருக்கையாவது
செற்றமோன்றியிலாத. செற்றமாவது- பொருமை. அதாவது பாலாந்தரப்பலவற்றை. ஒன்று
மில்லாமையாவது- முதலிலே அதிலே அந்வயமின்றிக்கே யிருக்கை. கிழ்ச்சொன்னவையெ
ல்லா முண்டானும் உண்டாகவரிதாயிருப்பதொன்றிதேயிது. வண்ணையிருக்கள். உதா
மான கொடையையுடையவர்கள். அதாவது ஒருவர்க்கு- ஒன்றைக்கொடுக்குமிடத்தில்,
கொள்ளுகிறவன் சிறுமையையும் கொடுக்கிறவன் சீர்மையையும் பாராமல் கொடுக்குவார்க

(க) “சூரீஸ்ஸமீந்திரமமவாஜ்ஜா” (உ) “ஜாயாமஹிபாஸா” (ங) “சாநா
நியகாத்தா” (ச) “தேவமிவாசார்ய முபாஸித” (ஞ) “ஆஸ்திகோதமஸிஸ்ச சிலவாந்
வைஷ்ணவச்சகி- கம்பிரச்சதுரோதிரச் சிஷ்யஇதப்பயிதே” (ஃ) “சரீரமவாஸித”
ம வானிகாமகுணவாஸித- குர்வர்த்தம் தாரயேக்யன் தவ்வையுமே மஹிபாஸா

“வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படியிருக்கிறவர்கள் வரத்தக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

தற்போதுமுலகுண்ட. பரளயத்திலுழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஓரொன்றாக வன்றிக்கே, திரளப்பிடித் தழுதுசெய்த. துமணிவண்ணன் தன்னை. இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து கோக்கின்பின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்னை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போது மொக்தத் தொழுவண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்காமல் திரியும் கந்தக்கரானவர்கள். பெற்றதாயிடுபாதி. பெற்றமாதாவினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்க்கரித்தனை. இவன் பகவத்பரணுபோதிறே, (ச) “ஐநக்ரீயுதாயு” என்கிற படியே அவனும் (உ) உத்தரிகைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனால் ஒரு பரயோஜனம் அவனுக்கு இல்லாமையாலே, பரவகாலத்திப்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடுமித்தனையிறே. உ.

மூ. — வண்ண நன்மணியு மரகதமு மழுத்திநிழலெழும்
திண்ணைஞழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்கள்
எண்ணக்கண்டலிசல்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணக்கண்டதம் மூத்தையாய்க்குக் கலாபுந்நுகின்றார்களே. ந.

பதவுரை.

நல் வண்ணம்— நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும்— மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும்— மரகதங்களையும்
அழுத்தி— ஒழுங்குபட அழுத்தின இனால்
நிழல் எழும்— ஒளிகிடாவினுள்ள
திண்ணை— திண்ணைகளாலே
ஞழ்— ஞழப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே
முந்தருளியிருக்கிற
திரு மாலவன்— ஸ்ரீயுபதியின்
திரு நாமங்கள்— திரு நாமங்களை
எண்ண— எண்ணுணைக்காக

கண்ட— படைக்கப்பட்ட
விசல்களால்— விசல்களாலே
இறைப் பொழுதும்— கண்ணகாலமும்
எண்ண கிலாது— எண்ணாமல்
போய்— புறம்பேபோய்
உண்ணக்கண்ட— சரீரபோஷணத்துக்கு
வேண்டுமென தின்கிற
தம்— தங்களுடைய
உதத்தை— அசுத்தமான
வாய்க்கு— வாயிலே
கவளம்— சோற்றுத்திரள்களை
உந்துகின்றார்கள்— தள்ளாநின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வண்ணநன்மணியும் மரகதமும்முத்தி. நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும் அப்படி யிருந்துள்ள மரகதங்களையும் பகைத்தொடையாகக்கொ

என் ஓழங்குபட அழுத்தி. நிழலெழும் திண்ணைகூழ். திண்ணைகளைப் பளிங்குபோலே
எய்தாக்குப்படி சார்ந்தித் தீற்றி அதுவே நிழலெழும்படி இவற்றைப்பதித்துவைப்பார்க
ளாப்பத்த. இப்படி தாம் செய்தே தென்னென்னில்; சொக்கசாராயணர் திருவிதியிலே யே
முத்தாநுரும்பொது அலங்காரமாக, “ திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும் ” என்
வாக்கவாதினே. அல்லது, பகவதிசகபராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வபரியோஜனமாக தந்தாமகங்
களை ஆவன்கரித்துவைக்கிறார்களாதே. “ யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே ” என்றிருக்
கும்வர்களாகையாலே. இவர்களுடைய ஆத்மாத்மியங்களெல்லாம் அங்குத்தைக்கு சேஷமா
யினே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள திண்ணைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டி யூரில்.

திருமால்வன் திருநாமங்கள். அப்பெரியானவனுடைய திருநாமங்களை. திருநாமத்தில்
ஏதேனுமொருபடி அவ்வமுண்டானமாதரத்திலே அவன் அபிமானித்து ரக்ஷிக்கும்படியாகப்
பண்ணும் புருஷகாரபூதையான் பிராட்டியோடேகூடி. யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திரு
நாமங்களைபெய்கை. திருநாமத்தான் ரஸிப்பதும்- இருவருமான சேர்த்தியின் ரஸமறிந்து
அதுவர்த்திப்பார்க்கிறே. “ எனக்கென்றும் தேனும் பாதுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் ”
என்றாறிறே- திருமங்கையாழ்வார். எண்ணக்கண்ட விரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னு
டைய திருநாமங்களை எண்ணுகைக்காக வாய்த்து-ஸர்வேசுவரன் இவர்களுக்கு விரல்களை ஸர்
வடித்தது. என்னுகையாவது- திருநாமங்களை “ இன்னது, இன்னது ” என்று பரிகளரி
க்கை. “ ஓராயிரமாயுலகேழனிக்கும் பேராபிரக்ஷொண்டதோர் பிழைடையன் ” என்கிறபடி.
பெ ஓரோ திருநாமங்களை ஸஹஸ்ரமுகமாய்சின்று ஜகத்தை பெல்லாவற்றையும் ரக்ஷிக்கவற்
ருன் திருநாமங்களாயிரமுடையனுகையாலேவந்த பெருமைபையுடையவனுயினே அவனிருப்
பது. (க) “ ஓவொநாலே உலையாறு ” என்னக்க வடிகிறே. “ பேராபிரக்ஷொண்ட
தோர் பிழைடையன் ” என்று, “ இவற்றையுடையவன் ஆர் ? ” என்னும் அபேஷையிலே
“ நாராயணன் ” என்றாறிறே. இங்கும், சொக்கசாராயணரினே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர்.
“ நாராயணன் ” என்கிற திருநாமம் அவ்வவனுவுக்கு நிரூபகமாய், இங்காலை நிரூபிதமான
வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாய்ப்பத்த அல்லாத திருநாமங்கள்தானிருப்பது. ஆகையாலே,
“ நாமமாயிரமேத்தறிந்த நாராயண ” என்றும். “ நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி ” என்
றும், “ நாரணன்நன் நாமங்கள் ” என்றும் எல்லாருமறாபிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற
திருநாமங்கள் தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபருணவிபூதி சேஷரூபங்களுக்கு வாசகமாயினே
யிருப்பது. அவற்றின் விசேஷமறிந்து ஆதாரதிரயத்தாலே “ இன்னது இன்னது ” என்
று பரிகளரிக்கையாப்த்து திருநாமங்களையெண்ணுகையாவது. இப்படி, இவற்றையெண்ணு
கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கக்கடவ விரல்களாலே. இறைப்பொழுது மெண்ணக்கிலாது. ஒரு
க்ஷணகாலமும் இவற்றையெண்ணாதே. அவ்வாதம் எண்ணவேண்டிமவற்றை க்ஷணகாலமும்
எண்ணுதொழிவதே! என்கை. பொய். இக்கைவிட்டுப் புறம்பேபோய். உண்ணக்கண்ட
தம் உண்தைவாய்க்கு. சரீரபோஷணத்துக்கு வேண்டுவது தின்னக்கடவ தங்களுடைய
வண்தைவாய்க்கு. கவளமுத்துவிட்டுக்களே. திரானகளைத்திரட்டி வாய்க்குள்ளே தள்ளாநிலர்

திருநாமங்களை யெண்ணுகை கையில்விசாலங்களுக்கு ப்ரியோஜனமாகவுமிதே இவ்நாம் நினைத் திருப்பது. துல்யந்யாயாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதிதே. இப்படியிருக்கிற வாயை, சரீர்போஷணத்துக்கானது ஜீவிக்கைக்கே காணமாக்கி, சோற்றை தாரகமாக்கி, கையையும் அதுபிடித்து உண்கைக்கு ஸாதகமாக்குவதே! என்று இன்னொருவரார். ... ௩.

மு.—உரகமெல்லணையான் கையி லுறைசங்கம்போன் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டழையாத மானிடசாதியர்
பருகுரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. ச.

பதவுரை.

உரகம்— திருவனந்தாழ்வானை
மெல்— மருதுவான [டைய
அணையான்— படுக்கையாக உடையவனு
கையில் உறை— திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே
வெள்ளியதாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்— ஹம்ஸங்களானவை
நிரை— ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து— திரளவந்து பரவி
ஏறும்— ஏறிவந்ததிக்கிற
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலரையுடைய
வயல்— வயல்களாலே சூழப்பட்ட

திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்— நரகத்தை
நாசனை— நசிப்பிக்குமவனை
நாவில் கொண்டு— நாவாலே
அழையாத— சொல்லாத
மானிடசாதியர்— பெறுதற்கரிய மறுவிய
ஜம்மத்தில் பிறந்தவர்கள்
பருகும்— குடிக்கிற
நீரும்— தண்ணீரும்
உடுக்கும்— உடுக்கிற
கூறையும்— வஸ்தாரும்
பாவம் செய்தன } பாவம்செய்தனவோ
தான் கொல் ஓ } தான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை மர்துவான படுக்கையாக வுடையவன். சைத்யமார்த்தவ ஸௌரப்பங்கள் ப்ரகர்ஜியாயிருக்குமிதே-ஸர்ப் பஜாதிக்கு. ஆகையாலிதே, திருவனந்தாழ்வான்குன், சேஷியான ஸர்வேசுவரனுடைய திரு மேனியின் மார்த்தவாநுகுணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படுக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் “உரகமெல்லணையான்” என்றிதே. கையிலுறைசங்கம்போல். “கைவண்ணம் தாமரை” என்னும்படியான திருக்கையிலே வந்ததிக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே. மடபித்தாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களானவை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவந்ததிக்கிற சிவந்த கமலங்களையுடைத்தான வயலோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக்கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. “செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல்” என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகவிதே இவர்திருமகனாரும் அருளிச்செய்தது. (க) ஸர்வதாஸதர்சமானவற்றில் தர்ஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ள வாயிருக்கு

நசுப்புகருமவனை. இவ்வகற்றி ஓர்வயமுதகாடாகவே யமலசயதை தன்னடைமயமா யுமிதே.

(க) “ நபனுமாமயதா பபேயிபயாஹ்னி ” என்னக்கடவறிதே. நாவில்கொண்டழை யாத். அவனைச் சொல்லுகைக்காக அடியிலே ஸர்ஷ்டமான நாவிலே கொண்டுசொல்லாத்; அன்றிக்கே, அஹ்ர்தயமாகவாகிலும் நாவிலேகொண்டு சொல்லாதவென்னவுமாம். மானிட சாதியர். பெறுதற்கரிதான மதுஷ்யஜும்த்திலே பிறந்துவைத்து வயர்த்த ஐந்தாக்களாய்த் திரிகிறவர்கள், இதுக்கு யோக்யமான ஜும்த்தைப் பெறுவதைத் துழிந்துபோவதே! என்று வெறுத்தருளிச்செய்கிறார். பருகுந் முக்கும்கூறையும் பாவுஞ்செய்தனதான்கொலோ. அவர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரும் உடுக்கும் புடைவைபும் பாபத்தைச்செய்தனவோதா நென் கிறார். (உ) “ சுமநமஜீவேநாத்நாநு ப்ரவியுந் நாரேகமபயுநகரவரணி ” என்று வ்பஷ்டிஸர்ஷ்டியுந்முத பகவதல்லங்கல்பமாகையாலே நாமரூபவிஷ்டமான ஸகலவஸ்துக்க ளிலும் ஒரோஜீவாதிஷ்டாந முண்டென்று கொள்ளவேணும். (ங) கடபாதிசுளாபிநந்துள்ள பதார்த்தங்களில் ஜீவாதிஷ்டாந முண்டென்று தோற்றநிறுக்கிறது - கர்மாநுஞ்ஞமான ஜ்ஞாநவங்கோசாதிசயத்தாலே. (ச) “ தயாதி ரோஹிதகவாஹுஸ்திஷேத்யுஜ்ஜீ வந்தி தா லுபதமதிதவதுவதுவா தாரதந்திநவததெ ” (ரு) “ சுப்ராணிதீக்ஷு வு லாஸா லாஸரெஷு தததாபிகா ” என்னக்கடவறிதே. ஆகையாலே, “ பாவம் செய்தனதான்கொலோ ” என்கிறது. அதாவது இவைபண்ணின பாபமிதே இவர்களுக்கு சேஷமானகைக்காடுபெய்கை. விலகண்ணானவர்களுக்கு சேஷமான பதார்த்தங்களுக்கு அவ்வழியாலே மேலொரு நன்மையுண்டாகவும், ஹேயானவர்களுக்கு சேஷமானவற்றுக்கு ஒரு நன்மையின்றிக்கே பூர்வபாபவமோபாயப்போ மித்தனையாகவும் சொல்லாநின்றதிதே. (சு) “ வெஷிஷ்யாபுதஸாரிகெ ஸ்ரோத்ரிபெமூஹாராமகை ஸீவநெஷ்யயஸ வ்யா யாஸாரே வரோமதிகு ” என்றும் (எ) “ நஷுஸனவெபுதவாஷ்டவிஷ்டெஷ்ய விஷிபுதெ ஸீபாரோமதிகுநா கிஷ்பாஷ்டெஷ்ய மக்யேஷ ” என்றும் பூநிஷ்டணுதர்ம த்திலே சொல்லப்பட்டதிதே. ச.

பூ.—ஆமையின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டு தாமலர்சாடிப்போய்த்

தீமைசெய்திளவானாகள் விளையாடுகீத திருக்கோட்டியூர்

நேமிசேர்தடங்கையினுளை நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடைப்

பூமிபாரங்களுண்ணுஞ் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. ரு.

(த) “ நகனுபாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி. ” (உ) “ அநேந ஜீவேநாத்நாநுபா விச்ய நாமரூபே வ்யாகரவரணி. ” (ங) வடவடாடி.

(ச) “ தயாதி ரோஹிததவாச்ச சக்திஷேதர்ஜ்ஞஸம்ஜ்ஞிதா- ஸர்வபூதேஷு பூபா லதாரகம்பேந வர்த்ததே. ” (ரு) “ அப்ராணிமதஸு ஸ்வல்பாஸா ஸ்த்தாவரேஷு தந்திதா. ” (ங) “ வேதஸிதபாவ்ரதஸநாதே ச்ரோதரியே க்ரஹமாகதே - க்ரிடந்த் யோஷநாஸ்ஸர்வா யாஸ்யாமஃ பரமாமக்திம். ” (ஈ) “ நஷ்டசௌசே வ்ரதப்ரஷ்டே விப்

இள- பருவத்தால் இளைப [களானவ
வானைகள் — 'வானை' என்னும் மதஸ்பங்
ஆமைபின் முதுகத்திலே — ஆமைபின்
முதுகிலே
குதிகொண்டு — சென்றுகுதித்தும்
தூ- தூய்தான
மலர்- (அருகேமலர்ந்து கிடக்கிற) தாம
ரைமுதலியமலர்களை
சாடி- உழக்கிக்கொண்டும்
போய்- போய்
தீமை செய்து — கூடாதாஜந்துக்களைக்
கலக்கி ஒட்டுகையாதே
நீம்புகளைச் செய்தும்
விளையாடு- விளையாடாவின்றுள்ள
நீர்- நீர்வளப்பத்தைபுடைய
நிருக்கோட்டியூரில்;

நேமி- திருவாழியோடே
சேர்- சேர்ந்திருக்கிற
தட- பெரிதான
கையினுளை- திருக்கைகையுடையவளை
விளைப்பு இலா- ஒருக்காலும் நினைப்பாத
வலி நெஞ்ச உடை- கிடோரமான நெஞ்சு
சையுடையராய்
பூமி பரங்கள்- பூபாரமாயிருந்துள்ள
பாபிகளானவர்கள்
உண்ணும்- உண்கிற
சோற்றினை- சோற்றை
வாங்கி- பிடுங்கி [புல்லெடுத்தொண்டு
புல்லை- அறிவிக்கையான பசுக்கள் தின்கிற
நினைமின்- (அவர்கள் வயிற்றைத்) துற்று
கிடுங்கோள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஆமைபித்யாதி. ஒருகாலும் ஜலஸமர்த்திமாறாத ஸ்தலங்
களில், ஆமைகளும் மதஸ்பங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்குழிர் ஆம்பல் நெய்
தல் முதலானபுஷ்பங்களு முண்டாயாப்த்திருப்பது. அகில், மதஸ்பங்களிலே கூடாதாமத்
ஸ்பங்களும் மஹாமதஸ்பங்களு முண்டிறே. மஹாமதஸ்பமிதே-வானையாவது. அதுதன்னி
லும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புருந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே திரியாநிற்கும் ;
இளைபவையாய்த்து - கனித்து விளையாடித்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிளையதா யிருந்து
ள்ள வானைகளானவை, செருக்காலே உகனிந்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படிக்கிடக்கிற
ஆமைபின் முதுகிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துகிடக்கிற தூய்தான தாமரை
செங்குழிர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டுபோய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது
கூடாதாஜந்துக்களைக்கலக்கி ஒட்டி ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாதே நீம்புகளைச்செய்து
விளையாடாவின்றுள்ள ஜலஸமர்த்தியையுடைய நிருக்கோட்டியூரில். பரப்பபூமியி லுள்ள
தெல்லாம் சலாக்யமா யிருக்குமிதே யிவர்க்கு; ஆகையால், இதினாடைய வ்யாபாரத்தை ஊர்
ச்சிறப்பாக்கிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

நேமிதேர்த்தங்கையினுளை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கை
யையுடையவளை. வெறும்புறத்திலே, திருக்கையிழைமுருதானே அமைந்திருக்க, அதுக்கு
மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்த்தியுமுண்டானால் அழகு இரட்டித்திருக்குமிதே. ஸர்
வாபாணங்களும் தானையாகப் போரும்படியிதே திருவாழிதானிருப்பது. “ சக்கரத்தன்
ணலே ” என்று கையும் திருவாழியுமான அழகை நினைத்தால் தறைப்பட்டுக் கண்ணும் கண்
ணீருமாய்க் கிடக்கும்படியாயிதேயிருப்பது. நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடை. இவ்விஷயத்தை
ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்பாதி தின்னிய நெஞ்சையுடைய. அநவரத சிந்தனாவிஷயமான
வித்தை காதாசித்தமாகவும் நினையாதொழிவதே ! என்னும் இன்னப்பாலே யருளிச்செய்கி
றார். கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தினும், உபேயபரணைவணக்கும் உபாயபரணைவ

ஊக்கும் வேறுமிதே. உபேயபரணவனுக்கு அழகுக்குடலாகவேணும்; உபாயபரணவனுக்கு கீரோ நிதிரஸத்துக் குடலாகவேணும். “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம் மேல்வினைகடிவான்” என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நினை யா யிருக்கைக்கு மேற்பட்ட நெஞ்சில் வன்மையுண்டோ. நெஞ்சில் வலிமைதான் - தானாக நினையாத வளவன்றிக்கே, ஹிதபரணவர்கள் “ஸதாத்யேய விஷயங்காண், ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டாயோ” என்றால், “எனக்கு நினைக்கைக்கு வேறேவிஷயமுண்டோ” என்று உதறிவிடும்படியாயிதே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி. பகவதஸ்மரண கந்தரஹிதராகைபாலே விச்வம்பரணபரண பூமிபா லும் பரிக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபிகளாவார்கள். தாங்களாயிராதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகத் தங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டுநிலியும் ஈசுவரவிஷயத்தில் கந்தந்ரானவர்களைப்பிறே - பூமிபா ரமென்றது. உண்ணும் சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்திணிமினே. “மதுஷ்யயோநியிலே பிறந்துவைத்தே அறிவிசிகளாகையாலே அந்த (க) ஜந்மபலமில்லாத உங்களுக்கு மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிறஜீவநமேதுக்கு?” என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து திணியுங்கோள். ஆஹாரநிதராதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மதுஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிதே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிதே; அதைப்பற்ற, மதுஷ்யர் ஜீவிக்கிற சோற்றைத் தின்றதுபடியவாங்கி பசுக்கள் தின்றிற புல்லைத் திணியுங்கோ ளென்கிறார். “மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாபக்கிடுமினீரே” என்று தங்கள் திறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டி யிருக்க, அது செய்யாதே கந்தந்ராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலைப்பற்றிக்கிடக்கும் கந்த ஜ்ஞமான நாபக்கிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாரிதே-ஸ்ரீதொண்டாடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி “திணிமின்” “இடுமின்” என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கிடான சக்திமான்களா யிருப்பவரைக் குறித்திதே; இப்படி இவர்கள் தான ருளிச்செய்கிறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவதவிஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசையாலேயிதே. ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அவைஷணவர்களுடைய ஹேயதை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷணவர்களுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

பூ.—பூதமைந்தோடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்கையினுர்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநாசிக்கனை நவின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
பாததுளிபதேலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. கூ.

ஏதம் ஒன்றும் இலாத— குற்றமொன்றுமில்
லாதவர்களுமாய்
வண் கையினுர்கள்— உதாரர்களுமாயுள்
ளவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு
நாதனை— நாதரான சொக்கநாராயணராயும்

நின்றும்— வாயாச்சொல்லி
வத்துவார்கள்— ஸ்துதிக்குமவர்கள்
உழக்கிய— ஸஞ்சரிக்கிற
பாதனாளி— திருவடித்துள்ளகள்
படுதலால்— படுதலால்
இ உலகம்— இந்தலோகமானது
பாக்கியம் செய்தது— நல்லபாக்கியத்தைப்
பண்ணிற்று.

வ்யா. பூதமொத்தோடு. இத்தால் - பஞ்சபூதார்ப்தமான தேஹத்தைச் சொல்லு
கிறது. * மண்ணாய் மீரோகால் மஞ்சலாவு மாகாசமுமாம் புண்ணாக்கையிறே. இத்தோடே
வேள்வியைந்து. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிதனான விஷயங்களைந்து.
“ புலன் ” என்று - புலப்பதும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. “ பொறிகள் ” என்று -
ச்சீராதாரதிதனான இர்த்தியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை “ பொறி ” என்
கிறது - இவ்வினை சப்தாதிதனிலே கொடுபொய் சிழுவிட்டு முடிக்குமதானையாலே. “ புலனை
ந்துமெயும் பொறியைந்து ” என்னக்கடவதிறே. இவற்றுல் ஏதமொன்றுமில்லாத. இவற்
றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தோஷமின்றிக்கே யிருக்கை. பூதமொன்று மேதமொன்
றில்லாத. தேஹத்தைத்தவாக்கு என்றிருக்கை-ஏதம் ; ஈச்வரனுக்கு என்றிருக்கை -
ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை - ஏதமொன்றுமின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வியைந்துமேத மொன்றுமில்லாத. ஸ்வர்க்காதி ஸாத
நாமா அபுஷ்டிக்கை - ஏதம் ; மோக்ஷஸாத்நமாக வதுஷ்டிக்கை - ஏதமின்றிக்கே
யிருக்கை ; பகவத்பாவதப்பீதி என்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது.
புலன்களைந்து மேதமொன்றுமில்லாத. சப்தாதிதனான பாகவதங்களைத் தனக்கு என்றிருக்கை -
ஏதம் ; இவற்றை பகவத்க்விஷயத்துக் கென்றிருக்கை-ஏதமின்றிக்கேயிருக்கை ; பாகவத்க்விஷய
த்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொ
ன்றுமில்லாத. இர்த்தியங்களை இதரவிஷயங்களில் மூட்டுகை - ஏதம் ; பகவத்க்விஷயத்திலே மூட்
டுகை - ஏதமின்றிக்கே யிருக்கை ; பாகவத்க்விஷயத்துக் கென்றிருக்கை - ஏதமொன்று மின்
றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்ணையினுர்கள். அதாவது - ஒளதார்யம். அதாவது - “ பூமி
பாசங்களுண்ணும் சோற்றினையாக்கி ” என்றபடியே அப்பதார்த்தங்கள் நசியாதபடியாக
வாங்குகையும், இவற்றை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையும். ஈச்வரனைப் பூட்டப்படப்
பறித்திறே பாகவதனைக்கர்யம் பண்ணிற்று- திருமங்கையாழ்வார் ; அதுக்கு உபாயமாகவிறே
ஈச்வரன் திருமந்தர்த்தை யுபதேசித்தது. “ துன்னுசகடத்தாற்புக்க பெருஞ்சோற்றை -
தான்றுறிய தெற்றனவும் ” என்று - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானே யுண்டானென்
றிறே ஆழ்வார் கர்ஹித்தது. “ பொதுவாக வுண்பதனைப் புக்குயிண்டக்கால் சிதையாரோ
உன்னோடு ” என்று ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யாழ்வானையு மூட்ட கர்ஹித்தானிற பெண்மகள் ; அவ்
வளவுமன்றிக்கே, “ சாதுகோட்டி யுட்கொள்ளப்பரிவாரே ” என்றபடியே - தங்கள் கிர
மில்லுட்காதே * பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பதார்ப்போடே கூட்டிவிட்டது. அவதாரத்திலு
ண்டானவிழவு திரவிறே அச்சாவதாரத்தின் அழகுபெரிதாற்போலே குறையாமல் கொடுக்

வைகுண்டநாதன் திருப்பரந்தலாதிபதி நாயக்கரது தலைவராகிய பதினேயேற்றாம் நாதினையென்றது- சொக்கநாமாயனரை. நரசிங்கனை என்றது- தென்காழ்வாரை. நரசிங்கனை நவின்னிறத்துவார்கள். * மார்விரண்டு கூறுக்கீறிய கோளரியை வேறுக வேத்தி யிருக்குமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்ரீபரஹ்லாதாழ்வானை “ திருநாமம் சொல்ல லொட்டேன் ” என்ற வாயைத் தகர்த்திறே மார்வை இடந்தது. உழக்கியபாததூளி படுத லால் அதுபவனுசிதப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால். இவ்வுலகம். * திண்பிலாவளி நெஞ்சடைப்பூமிபாசங்கள் வர்த்திக்கிற இந்திலோகம். பாக்கியம்செய்ததே. திருவுலகளந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன் று பாக்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளி பட்டது பாக்யம். கல்லைப் பெண்ணுக்கி சரீரத்தைப் பூண்கட்டிற்றித்தனை - அவன்றிருவ டிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டால்- “ போயிற்று எல்லாபிரிச்சாபம் ” என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும் கிரோதிகளும்போமிதே. *பேர்த்தகரம் நான்குடையான் திருவடிகள் படுவதிலும் * பேரோதும் தீர்த்தகரம் ஸ்ரீபாததூளி படுகையிறே பாக்யம். 30.

மூ.—குருந்தமொன்றெசித் தானொடுஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்துநான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
கருந்தமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிட ரேத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து— திருந்தவான்

நால் மறையோர்— சதுர்வைதக்கணியுள்
யாலித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

ஒன்று— ஒப்பற்ற

குருந்தம்— குருந்தமரத்தை

ஒசித்தானொடும்— முறிந்தக் கண்ணொடுகே-
சென்று கூடி— சென்றுகூடி.

ஆடி— அவள்குணங்களில் அவகாழிந்து

விழாச்செய்து— உல்லாஹத்தையுடையாய்

இரா பசல்— இரவும் பகலும்

வத்தி— ஸ்துதித்தற்கொண்டு

வாழ்— வாழ்ந்து

திரு கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூர்
லெழுந்தருளியிருக்கிற

கரு— கறுத்த

தட— பெருத்திருந்துள்ள

முதில்— மேகரம்போன்ற

வண்ணனை— வடிவவாயுடையவனை

கடைக்கொண்டு — தங்கள் தாழ்ச்சியை
முன்னிட்டிக்கொண்டு

கை தொழும்— கைதொழாநின்றள்ள

பத்தர்கள் இருந்த— பத்தர்கள் வர்த்திக்கிற

ஊரில்— ஊரிலே

இருகரும்— வாஸம்பண்ணுகிற

மானிடர்— மதுஷயர்

எ தவங்கள்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
செய்தார்கொல் ஒ— பண்ணினார்களோ!.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. குருந்தமொன்று. அத்தியாவான குருந்தம். பூ முட்டாக்
கிட்டாற்போலே யிருக்கையாலே கண்ணன் விரும்பியிருக்கும். “பூங்குருந்தேறியிராதே”
என்னக்கடவதிறே. “ இவ் வண்ணன்வந்து வரக்கூறும், பின்னை நவிகிறோம் ” என்றி
தே-அஸ்தான் பரவெளித்தது. ஒசித்தான். கிரோதி சிவசுரப்பண்ணினான். ஒசித்தானொடுஞ்
சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து. கிரோதிரைகை சிலனைச்சென்று கிட்டி இருவாநினைவு மொ
... ..

கொடுக்கும். அங்கும் ஸ்தலதாப்சபந்திரிதே. திருந்துநான்மறையோர். வேதத்துக்குத் திரு
 ன்ருமாவது - பகவதஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது
 ரூணவிக்ரஹாதுபவத்துக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதிதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அறுத்திடுக்கை.
 இராப்பகலேத்தி. வேறு அர்யபரதையிலல்லாமையாலே இதுமாறாமல் நடக்கும். வாழ். அந்
 ந்யப்ரபோஜநராகையாலே இதுதானே (சு) பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த்
 திக்கிற தேசம். கருந்தடமுகில்வண்ணனை. சுயத்துப் பெருந்திருக்கிற முகில்போலே யிரு
 க்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கொண்டு கைதோழும். தங்கன்றைசயத்தை முன்
 னிட்டுத் தொழுமவர்கள். அன்றிக்கே, உத்தர்ஷ்டன்பக்கல் அபர்ஷ்டன் செய்யுந்தொழில்
 என்னவுமாம். அன்றிக்கே, “கடை” என்று - முடிவாய், மேல் “விதிகவும் பெறுவார்
 கள்” என்கையாலும் “தரியசேஷத்வமே தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்” என்கொண்டு அவர்
 களுக்கு உகப்பாக பகவத்க்ஷிப்யத்தைத் தொழுமவரென்னவுமாம். பத்திகள். வைதமாக
 வந்தறிக்கே, ராகு(ப்ராப்த)மாகத்தொழுமவர்கள். இருந்தவூரிலிருக்கும்மாளிடர் என்னையாலே
 மடவாஷ்ய ஜம்மத்துக்கு ப்ரபோஜனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிருந்த ஸ்ரீவிருக்கைபென்னு மிடம்
 காட்டுகிறது. அங்குப்போகிறதும் “வானவந்தரி” என்றிதே. “சீதனையே தொழுவார்
 விண்ணுளாரிடும் சிறிபர்” என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டானுற்
 போலே, தேசத்துக்கும் வாசியுண்டு. “இருந்தவூரிலிருக்கும் மாளிடர்” என்கையாலே
 அவர்களல்லர் உத்தேசயர், அவர்களிருந்த தேசம். “வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்.”

ஆழ்வானுக்கு, “ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருவடிச்சார்ந்தார்” என்றுவிண்ணப்பம்
 செய்ய; “பாகவதமாகக்கர்பமே வாத்நையாய்ப்போந்தவரை அப்படி சொல்லலாகாது, “திரு
 நாட்டுக்குப்போனார்” என்று சொல்லவேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீவை
 ஷ்ணவர்களை “நீராத” என்றும், ஆசார்யனை “திருநாஞ்சனாப்பண்ண” என்றும் சொல்
 லுகிறது - உத்தேசய தாரதமயத்தை யிட்டிதே. “வடுகமம்பி திருநாட்டுக்குப் போனார்”
 என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமா வெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செ
 ய்ய; சிறிதுபோது மொழித்துக்கிடந்து உணர்ந்தபுறளி, அவரைப்பார்த்து “திருநாட்டுக்
 குப்போனார்” என்னலாகாதுகாணும், “உடையவர் ஸ்ரீபாதத்துக்குப்போனார்” என்ன
 வேணுங்காணும்” என்றருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீசபரியும் பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரார்
 த்நித்தது இதுவிதே. ஆழ்வான், ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் எளத்தாலே கலங்கி, பெரு
 மான் திருவடிகளிலே, “அடியேனைத் திருநாடேறப் போம்படி. திருவுள்ளமாகவேணும்”
 என்று விண்ணப்பம்செய்ய; பெருமான் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமா
 ளரையர் திருமாளிகையிலே புழுவீதியிட்டு ருக்கிறவளவிலே, இத்தகை உடையவர் கேட்டருளி
 பஞ்சுக்கொட்டன் திருவாசலாவாகவேழுந்தருளி, “பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால்
 விண்ணப்பம் செய்தது பெருமானும் செய்தருளுவர், நாடியாகப்பெருமான் இரண்டொர்த்
 தை யருளிச்செய்தாராக வேண்ணுது” என்று, மீண்டும் ஆழ்வாரிருக்கிற விடத்தேற வெ
 ழுந்தருளி “ஏன் ஆழ்வான்!” என்ன; “அடியேன் மறந்தேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்
 தார். மறக்கைக்கடி- ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியின் கரம்.

னானது - அடைவிலிருக்கும், உச்சஸைகளை முடியைச்சூட்டி ஆஸநத்திலே உயரவைத்து
 தான் திருக்கையாலே வெண்சாமா மிடுமிடமிதே இவ்விடம். “ விண்ணுளார் பெருமாற்
 கடிமை செய்வாரையும் செறுமைம்புலன் ” என்று - *மயர்வறமதிநல மருள்பெற்றவரும்
 ஆதிசங்கை பண்ணிலேவந்தி மிடமிதே யினு. இந்நிலத்திலே குறையா திருக்கை. பாபம்
 மொண்டால் பண்ணும் தீக்பையிதே பாபம்வந்தவாதே குலைவது, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
 கார்பையாகையாலே குலையாது. அபிமானதுங்கன். “என்னில் மிகு புகழார்யாவதே” “மாறு
 னாதே விம்மண்ணின்மிசையே” “பாவாநிகரகல்வானத்தே.” “யான்பெரியன் நீபெரியை
 யென்பதனை யாரறிவார் ” என்று - பகவததுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிதே அபிமா
 நிக்கிறது. [புறியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றோ உன்படி. [நீயும்] சேதநா
 சேதநங்களை உன் திருவயிற்றிலேவைத்த, நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்]
 என்று - தத்தவத்யத்தையும் அனுபரிமானானுன் என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளே யடக்கின
 நானோ, நீயோ, பெரியாரென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகைபாடியுமாய்க்கையானுமாய்க்கைப்
 பட்டவனோடே விசாரி. “எதிரியனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்நெறிபா வயிற்றிற்
 கொண்டிருநெறித்தார் ” என்னக்கடவதிதே. “நளிரந்தசீலன் ” என்று - குணம்.
 “நயாசலன் ” என்று - அதுஷ்ட்டாரம். “அபிமானதுங்கன் ” என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
 க்குக்கடித்துள்ளாரகாரியுமென்கிறது. நானொழும்தெளிந்த என்று - இச்செருக்கோடே விபரீ
 தச் செருக்கு ஒருநாளும் கலசாதென்கிறது. “கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர் ” என்று கல
 ந்கா திருக்கைதான்; அரிதாயிதேயிருப்பது. “தெளிவுறு விவின்றி நின்றவர் ” என்கிற
 படியே - இத்தெளிவுதான் குலையா திருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
 நானொழும் தெளிந்து வாராசிற்குமவர்க்கு. செல்வனை. (ச) “உகூநெணா உகூலிவ டி ஹ”
 என்றும், (உ) “சுணரிக்ஷமக ஸ்ரீரோ” என்றும், (ங) “ஸத-நாமவா ஸ்ரீரோ”
 என்றும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (க) “உகூநெணா உகூலிவ டி ஹ”
 என்று - பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர்கைக்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
 *சுற்றமெல்லாம் பின்தொடர எல்லாவிடமையும் பெற்றார். “ஸம்பந்த” என்னையாலே
 பாகவதைக்காய்பயந்தமாய்கையிதே பூர்த்தி. பகவத்கைக்கர்யம் செய்யுது தம்முடைய ஸத்
 தை பெறுகைக்காக; அந்தஸத்தைபை யழியமாறியிதே பாகவதைக்காய்பம் பண்ணிற்று.
 (உ) [“சுணரிக்ஷமக ஸ்ரீரோ”] பிராட்டியையும் பெருமானையும் கண்டன்றிதே இவர்படை
 யிடுகிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசநிறே இவர்க்குள்ளது. இனாயபெருமானும் ஸ்ரீவிபீஷ
 ணாழ்வானும் படைவிட்டை விட்டபின்பிதே ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி ஸங்கைக்குள்ளே
 னமுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும்; ஸஹவாலதோஷத்தாலே பிராட்டிகடாசஷம்பெற்றதிலே;
 ஸங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிதே “ஸ்ரீமான்” என்றது. (ங) [“ஸத-நாமவா ஸ்ரீரோ”]
 என்று ஸ்ரீகேஜந்தராழ்வான் ஸ்வரகூணத்தில் ஸ்வல்யாபாசத்தைப் பொகட்டபின்பிதே ஸ்ரீ
 மானாய்த்து. முதலையல்ல விரோதி, அஹங்காரம். இவற்றால் பவித்தது - பராய்யத்தை லபித்

(ச) “ஸக்தமேனாஸக்தமிஸம்பந்த” (உ) “அந்தரிக்ஷகதச் ஸ்ரீமான்.” (ங) “ஸது
 நாகவாச் ஸ்ரீமான்.”

வாய். துன்பமாய்ப்பாட்டு. கோம்பிஞ்சரித்தாடு. பரிசுகளாகிலே நெருங்கின சோலை
 மீடத் துவக்குவீர்கள். “குறிவாளும் வளம்பெய்தில்லாழ்.” கோயில்திருத்தணம்பட்டு. குறிவி
 ளைக்கொணவைய, “தாழ்த்த குலத்திலேயவதரித்தது தாழ்த்தார்க்குப் பங்கொல்வதே!” என்று
 அழைத்துவடைய வெண்ணப்பங்குத யதனத்திற்று, பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடாதிற்றும்.
 * கூட்டிலிருந்து கிரியெப்போதும் கோயில்தா கோவிர்தா என்று சொல்லுவது- சிலர் பாரீ
 ற்றுவித்தாவிதே; அங்மனன்றிக் கே இவையதுனைபாடாதிற்றும். “நாராயணனை வரக்கூ
 லாபேயில்கூற்றுகின்றும்னாப்பன்” என்னும்படி- இதுவொழிந்த நாராயணத்தைச் சொல்லு
 வதில் இங்கு சிவனும் போகவையையும் என்னும்படியிதே இவற்றின்படி. “இன்னடிவெலொடு
 பாலமுதாட்டியெடுத்திவன் கிதாலக்கிரியை, உன்வெழுந்தோழமைக்கொன்றான் குயிலே”
 என்று நகைக்கவிபெற்றாலேதே கூவுவது; இவை அப்படியான். சீந்தமேம்போளும்திள்ளுத்
 தெழுந்தழலியுடைத்திருக்கோட்டியூர். சலாக்கயாப்பச்சுவந்திபாண்டிலேசைமத்த மதின்களா
 லே குழப்பாட்டி அழியை நழலிக்கொயுடைத்தான நிருக்கோட்டியூர். உன்னும்துறபவிக்க
 வேண்டாதபடி கொம்புநாராலே ஆற்ற தோலையும், குறிக்கன் பாடுகையும், சிவந்த பொன்
 றாலே சமைந்த நிரமுகின்றனும், அழியை கழலிக்கட்டையார் கண்டாபவிக்கவேண்டுமபடி
 நிராசியபோக்யமாபிருந்துள்ள தோம். மம்பிணை. விச்சாலைகளை. நரசிங்கனை. விச்சாலை
 த்துக்கடி இந்ந அபதாபம். “அறித்தோருகுறவாயின்று வீவாரபெங்மனந்தேறுவருமர்”
 என்னக்கடவதிதே. ஸ்ரீபாண்டிதாதுக்கு உதவினதுமைஸாரிகள் விச்சாலைக்கைக்குடல். ஆழ்
 வார்க்குருவினதிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விச்சாலைபம். “அங்கப்பொழுதே யவன்
 விபத்தோன்றிய, என்னிக்கப்பிரான்” என்று ஸ்ரீபாண்டிதாதுவாளுக்கு விச்சாலிக்கைக்
 கிதே தோன்றிற்று.

எம்பாராருகிச்செய்யும் வர்த்தை;- “சுச்வானுக்குமுன்று ஆபத்த வந்துசுழிந்தது”
 என்றருகிச்செய்வர். அதுவது-நாபநிக்கும் ஸ்ரீகீஜெத்தாழ்வானுக்கும் ஸ்ரீபாண்டிதாது
 னுக்குடையதறிற்றிலினுதல்,மைஸாரிகள் “சுச்வாத்வயிலலை” என்றுபடிதிஎழுந்திவிர்க்கரிதே.
 ஆழ்வாரும் “சங்கனந்தேறுவருமர்” என்று தம்முடைய இழுவிலும் “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
 அந்நவலாயம்ருகுகிறதே” என்றுகிறே அந்நகைய. “பிதைக்கின்றதாருள்” என்றிறே
 அஞ்சுகிறது. “பிதைக்கின்றதாருளா பேதுறுவன்” என்று தம்முடைய இழவுக்கு
 கோகைபன்றியிலே, சுச்வானுக்குக்கிதே இவர்கொவறு. நலிந்தேக்குவாரிக்கொக்கண்டக்கால்.
 பரிதிக்குப் போக்குவிட்டுச் சொல்லுவார்க்கொக்கண்டக்கால், கண்படைத்த பரையோளும் பெ
 தலாம். “கட்டங்கண்டிக்கடுகிலேல் அதுகாணும் கண்பயனுவது” என்னக்கடவதிதே.
 எம்பிராண்டினிண்ணங்கொவிவிரென்று (க)சுத்தென்று அவனுடைய அடைபாயம். இவர்களைக்
 கண்டக்கால் “அவன் ஸாத்தக்கினைப்பன்” என்று தோன்றும். “அகிலித பரிப்பவர்க்கன்”
 என்றிறே அவனைக்கழிந்தது. “காராழிவெண்சங்கெந்தி-வாராய” என்று அவற்றோடு
 வாராதபோது “போகாய்” என்றிறே இவரிருப்பது. “வன்வாவிதோம்மானுக்கு அந்
 தாமவாண்முடிசங்காழி நாலாமுன்” என்னக்கடவதிதே. ஆசைகள்தீர்வனே. “ஆசைகள்”
 என்று-காண என்னும், கிட்ட என்றும், கூடவிருக்க என்னும்தே இவருடைய ஆசைகள்.
 “வலனைக் காணலேனாம்” என்றிறே அவசன் திசும் உதந்தகலிவ திசும்நனை வரப்பலிக்

இங்கே பூரீ வைஷ்ணவர்கள் திரிநாகக் கண்டால். “கண்ணாசகலாநி கழிவதேநாகாதல்” என்கிறபடியே கண்டவாறே ஆசைகள் தீருமிதே. எச்வரனைக்கண்டால் ஆசைகள் தீராது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசைதீரும். [“கடிவார்தண்ணர் னுழாய்க்கண்ணன்” இத்யாதி.] “அடிபேன் வாய்மறித்துப் பருகிக்கறித்திதேனே” என்று - பூர்ணரூபவம் பண்ணினபின்மீறே “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொடிலா” என்று பார்த்தித்தது. “தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல்காண்பதென்று கொல்கன்களை” என்று ஆசைகள் தீர்ந்தது பரிநுஞ்சுடரொளியிலேயிறே. “திருநாவாயவைபுள் புகலாவநோர்நாள்” என்று அத்திரிநாரிதே உத்தேசம். “ஓணாகிழவிலொலியநிரப்பேணிவரு வேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய்” என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவார்கள். ௬.

மு.—காசின்வாவாய்க்கரம் விற்கிலுங்கரவாது மாற்றிலிசோறிட்டேத்
தேசவார்த்ததைபடைக்கும் வண்கையினார்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாபுருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியார்க் ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. ஸீ.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஓரிடங்காசுக்கு

கரம்— ஒருபிடிநெல்

விற்கிலும்— விற்கும்காலத்திலும் [தூர்ப்பிசுத்காலத்திலுமென்றபடி.]

கரவாது — தாம் தேடின பொருள்களை மறைத்துவையாமல்

பாறு இனி— பரத்புகார நிரபேசுதமாய்

சோறு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த விற்குநினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு (அத்தாலே),

தேசம் வார்த்தை— புகழது

பாடக்கும்— பெற்றவர்களாய் [ர்கள்

வண்கையினார்கள்— உதாராயிருக்குமவ

வாழ்— வாழுகிற

திருக்கோட்டியூரில்;

கேசவா— கேசவனே!

புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!

கிளர்சோதியாய்— மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனே!

குறளா— வாமனவேஷம் பூண்டவனே!

என்று— என்ருப்படி

பேசுவார்— பேசுவவர்களுக்கு

அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்

எந்தம்மை— எங்களை

விற்கவும் பெறுவார்கள் — வேண்டினபடி

விறந்துக்கொள்ளத்தக்க அனிகாரமும் பெறுவார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். *ஓரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்கும்காலத்திலும். ஸுபிசுதமான காலத்தில் அநிநிஸத்தகாரம் பண்ணிப் போருமதுஓரே ற்றமன்றிறே; தூர்ப்பிசுத்காலத்திலும் தவக்குள்ள அம்சத்தை அநிநிகளவிஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்கும்திறே - ஏற்றமாவது. *காசின்வாய்கரம் விற்கிறதற்கு மேற்பட்டதொரு தூர்ப்பிசுதமில்லையிறே; அத்தைப்பற்ற இப்படியருளிச்செய்கிறார். கரவாது. தந்தாமுக்குள்ள தநதாயங்களை “பின்புத்தைக்கு நமக்குவேணும்” என்னும் கினைவாலே மறைத்துவையாதே, “இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே விநியோகப்படுகைக்கன்றோ இவைகண்டது” என்று

ஸர்வாதித்யம்பரணமாவர்களுக்கு ஸீரையளிப்பாதுப்பண்ணுவொண்ணுமிறே. ஆகையால் இப்
தர்க்கும் தரிதர்க்கும் பசியத்தொ மெல்லாமிடலெண்ணுமிறே. இவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு ப்ர
த்யுபகாரத்தைக் கணிசித்தன்றிறேயிவெது. ஆகையால் “மாற்றிவிசோதி” என்கி
றது. “நாடொறும் கிருத்தோம்புவார்” என்றற்போலே இத்தையும் விசேஷவிஷய
மாக்கினாலெவன்விஸ்; “சோறு” என்றும், “இட்டி” என்றும் சொல்லுகையாலே.
இத்தை வைஷ்ணவவிஷயங்களி லாக்கப்போகாது; ஆனபின்பு, இது ஸாமான்யவிஷயமா
மித்தனை. இதுதானும் சாஸ்தாவித்தமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் சொல்லுமை
யிறே இப்போது இவர்க்கு அபேசுநிதம். தேசவார்த்தைபடைக்கும். பசஸ்காமான வார்த
தைகளைப்படைக்கும். அதாவது - இரூந்தாரிருந்த விடங்களிலே தங்களுடைய ஒளதா
யம் கற்பைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புனை
நச்சிச் செய்யாதிருந்தாலும் தன்னடையே வந்துண்டாமிறே இது. வண்தையினார்கள்.
உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது - “உள்ளதெல்லாம் பார்த்தமாகவே விந்
யோகிக்கவேணும்” என்னுமெளதார்ய முடையவர்களுக்கை. வாழ்த்திருக்கோட்டியூர்.
இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டி வர்த்திக்கிற
திருக்கோட்டியூர்.

கேசவா. அழகிய திருக்குழந்தைப்பையையென. புருடோத்தமா. அவ்வழகை
ஆசிரிதர்க்கு எப்போது மறுபரிக்கக் கொடுக்கும் ஒளதார்யத்தைபுடையவனே. கிளர்சோ
தியாய். “அது தன்பேறு” என்னுமிடம் தோற்றுப்படியான மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைய
வனே. குறளா. உன்னுடைமை பெறுகைக்கு நீ இரப்பானமாவனே. என்னுபேசுவாரடி
யார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியா
ரானவர்கள். இப்படிபேசுமவர்களைப்பன்று நமக்குஉத்தேசயர்; இவர்கள் இவ்வாசியறிந்து
பேசுவதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத்தோற்று அடிமைபா யிருக்குமவர்களே
நமக்கு உத்தேசயரென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேசயாவது எவ்வளவென்னில், எந்தும்மை
விற்கவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமென்றிரு
க்கும் என்களை, தங்களுக்கு இஷ்ட விநிமோகத்துக்குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரிய
வர்கள். (க) “ததிநிஸ்தே நஸாஹ் ப்ரபவிசுபா ஹ-ஹே” என்னக்கவதிறே. ... ௮.

அ. நிகமந்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்புடைகுழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்

ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாசையும்

கோதிஸ்பட்டர்பிரான் குளிப்புதுவைமன் விட்சித்தன்னசொல்

ஏறமின்றியுறைப்பவ ரிருக்கேசனுக்காளரே. கக.

சுதம் தா— குழைந்த துண்டினை

புடை— சுற்றும்

குழி— குழப்பப்பட்டிருப்பதாய்

செழு— செழுமைதங்கிய

கழனி உடை— கழனிகளை உடைய

திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற

ஆதியான்— ஆதிபுருஷான எம்பெருமானுக்கு

அடியாளாரியும்— அடிமைசெய்து போருமவர்களையும்

அடிமை இன்றி— கைங்கர்ப வந்தியில் அந்நியபாமல்

திரிவாரையும்— விஷயப் பரவணாய்த் திரிய மவர்களையும்

வயா. சீதநீரித்பாதி. அனாதைய (க) வாநாதப பாவேந்தனால் வரும் உஷ்ணம் தட்டாமையாலே எப்போது மொக்கக்குளிர்ந்தி மாறாத ஜலத்தாலே சுற்றும் குழப்பப்பட்டிருப்பதாய். அழகியகாந்தியை முடைத்தாவிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே. பார்த்த பார்த்த விடமென்றும் ஜலமளித்தியும் விசைகழனியுமாய்க் கிடக்குமாய்த்து. ஆதி யானடியாரையு மடிமையில்லித்த திரிவாரையும். கரணகளைபாங்களைவிழந்து * அநிதகிசேவித மாய்க்கிடக்கிற தகையிலே * தயமா மனவாங்க்கொண்டு (சு) “ விதிசூரெஹஸித்தி நீயாவ ராபபிஷேகிதபு. வகுத்தேசுர சாஸ்திர ஹஸ்யவாநாபிஸ்யகா ” என்கிறபடியே தன்னை ஆச்சாரிக்கைக் குறுப்பான கரணகளைபாங்களைக் கொடுத்தருளி, ஆச்சாரியபத்வை ஸுலபனுக் கொண்டு ஸந்திஹிதனும் கிந்தி கரணகளுன வனுக்கு, அவன் கொடுத்த கரணகளைபாங்களைக் கொண்டு வப்பிசரியாதே சேஷபூதாய் அடிமைசெய்து வந்திருக்கிற வர்களையும், “ முதல்வனைச் சிந்திபாதவப் பாவகாரிகள் ” என்கிறபடியே அவன் பண் ணின் உபகாரத்தையறிந்து அதுஸந்திபாதே பாபகர்மக்களாய் அவன் விருவடிகளி லடி னை யில் அந்நயமற்று கரணதாபத்தையும் அந்ந பாமாக்கிக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும். கோநி லித்பாதி. சிழ்ச்சொன்ன இரண்டி நலையையும் சலகித்தும் கிந்தித்தும்சொன்ன விதங்கு அதுஸுமனா நிஷ்டைடை யில்லாமையாகிற குற்றமின்றிக்கே விரும்பாமாய், வைதிகோபகா ராய், ஸாமஸாரிக ஸால தாபஸாபான குளிர்ந்தையுடைய பூரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா ஹகரானபெரியாழ்வாருளிக்கெய்த இப்பத்தம்பாட்டையும். எதமின்றியுரைப்பவர். நிர் த் தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அதாவது-இவர் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்து அதில் பழுதற் ச் சொல்லுகை. இருமுகேசனுக்காளரே. இந்த ரிபங்களை அந்நபரமாகாதபடி நியமித்து அடிமை கொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமாறாகப் பெறுவர். கசு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(9)

அடிவரவு.—நாவ குற்றம் வண்ண வாகம் ஆமை பூதம் குருந்தம்
நளிநந்த கோம்பின் காசின் சீதநர் ஆசை.

ஆட்கிறமொழி கக-க்கு, பாட்டு-கருவு.

(சு) வாநாதவ. (க) “ விதிசூரேஹஸம்பத்தி ரிச்சவாய நிவேதனம்- பூர்வமேவ

பட்டர்— பூரிவைஷ்ணவர்களுக்கு

நிரான்— உபகாரகாய்

குளிர்— ஸம்ஸாரதாபத்தைப் போக்கும் குளிர்ந்திபையுடைய

புதுவை— பூரீவில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாஹகாரக

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொல்— புகழ்ந்தும் பழித்துமருளிச்செய்த சொல்லான இப்பத்தையும்

சாதம் இன்றி— குற்றமின்றிக்கே

உடைப்பவர்— சொல்லவல்லவர்கள்

இருமுகேசனுக்கு— தந்திரிகோருன எம் பெருமானுக்கு

ஆசார்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

யும்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பொல்லாங்கும் புநிவைஷ்ணவர்களைற்றமுமிதே சொல்லிற்று; ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவத்ஸம்பந்த மொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கக்கடி ஸம்பந்தஜ்ஞராமில்லாமைபிறை. “வணக்கிகாமிமாள்வது வலமே” என்று சரமஸமயத்திலே பகவத்ஸமாச்வரனாம் பண்ணுகை ச்ரேஷ்ட்டமாதையாலே ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். இத்திருமொழியில்.

அ. முதற்பாட்டு. திருகாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னால் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

மூ.—ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி யண்ணையத்தனென் புத்திரர்பூமி
வாசவாரகுழலா ளென் றுமயங்கி மாளுமெல்லைக் கண்வாய்திறவாதே
கேசவாபுருடோத்தமாவென்றுங் கேழலாகியகேசுலியென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

என் அங்கை— ‘என்னுடையநாய்,
என் அந்தன்— என்ருமயன்பன்,
என் புத்திரன்— என்மின்னைகள்,
என் பூமி— என்னுடையபூமி,
வாசவ்வார்— பரிமளம்வீசாகின்றான்
என் குழலான்— மயிர்முடிவையுடைய என்
மனைவி’
என்று— என்று வாங்கெருளம்படி
ஆசைவாய்— ஆசையின்வழியே
கேசவா— கேசவன்
சிந்தையர் ஆகி— மகஸ்ஸையுடையராய்
மயங்கி— மோஹித்து [சில்
மாரும் எல்லைக்கண்— பரணன் விடுமள

வாய் திறவாதே— அவர்கள்பேரைச் சொல்
வியழையாமை
கேசவா என்றும்— ‘கேசவனே!’ என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— ‘புருஷோத்தம
னே!’ என்றும்
கேழல் ஆகிய— ‘வாஹஸுபயம் கொண்டு
தன்னை அழியமாட்டும்
கேடு இலீ என்றும்— தன்ஸ்வரூபமொன்
றும் கெடாதவனே!’ என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புகில்— பேசப்புக்கால்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசுத்தலில்
கட்டப் போகாது

வ்யா. ஆசைசாத்தியாதி. ஸ்ரேஹமிருத்தவிடத்திலே கைகழிந்த மகஸ்ஸையுடைய ராய். *அண்ணையென்று தொடங்கி, *வாசவாரகுழலானாவும் ஆசையிருக்குமிடம். மயங்கி இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லைக்கண். “வைத்தகான் மலர் எல்லை குறுகி” என்றிறபடியே சரமகாலத்திலே. வாய்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழையாதே.

அவர்கள்பேர் சொல்ல வொண்ணாதாகில் பின்னையார்பேரைச் சொல்லுவதென்றால் கேசவா. உங்கள் மரணவேதனை போகவேணுமாகில் (க) “சொலவந்தேசுநா நஸுசு”

பும் பண்ணுக. கேசுலாகியகேடிலீயென்றும், இவர்கள் கேசுபோனால் தன்கேசி போகா
தாக நினைத்திருக்கை. பேசுவாரவரேய்தும் பெருமை. அவர்களை நற்றந்துக்குப் பாசுசரிடப்
போகாது; “அவர்” என்னுமித்தையிறே. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப்
போகாது. பேசுவான்புகில். பேசப்புக்கோமாகில். நம்பரமன்றே. நம்மால் பேசித்தலைக்
கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்றானியுமித்தனை. அதாவது- இதரணங்கம் குலைப்பெ
றுவதாம்; சாமகாலத்தில் அவர்களை அழையாதொழிபப் பெறுவதாம்; நம்முடைய பேர்க
ளைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; “இதென்னவேற்றம்! இதென்னவேற்றம்!” என்று இவ்வின்
ஏற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனிறே. க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோகஷத்தைப் பெறுவார்களெ
ன்கிறார்.

மூ.—சீயினாச்சிறந் தேறியபுண்மேற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தேங்கும்
ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லைவாய்ச்சேன்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயினாநமோநாரணுவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயினாற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கோடுக்கிலும் போகவோட்டாரே.

பதவுரை.

சீயினால்— சீயாலே
சிறந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த
புண்மேல்— புண்ணின் மேலே
செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து — புழுத்துநீராய்ப் பாயும
எங்கும்— ஓரிடம் தப்பாமல் [வயில்
ஈயினால்— ஈயாலே
அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து
மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
எல்லைவாய்— சாமகாலத்தை
சென்று சேர்வ } சென்று கிடிலெதற்கு
தன் முன்னம் } முன்னே
வாயினால்— வாயாலே

நமோநாரணு என்று— ‘நமோநாராயணாய’
என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை— உச்சியிலே
கைகளை கூப்பி— கூப்பினகையாய்
போயினால்— போனால்
பின்னை— பிறகு
பிணைக்கோடுக்கிலும்— நித்யமுத்தந்தர்களை
உத்தரகாதிதரகங்கினாலும்
இ திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு
என்று— எப்போதும்
போக ஓட்டார்— பரமபதத்திலுள்ளார்,
இவர்களைச் சொல்லவோட்டார்கள்.

வ்யா. சீயினாச்சிறந்தேறியபுண்மேல். சீயானது விஞ்சிப்புடைபட்டபுண்ணின்மேலே.
செற்றலேறி. ஈயிருந்து முட்டையிட்டு. குழம்பிருந்து. அனைபுழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவிலே.
ஈயினாலரிப்புண்டு மயங்கி. ஈயினாலே அரிப்புண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சித்து.
எல்லைவாய்ச்சேன்று சேர்வதன்முன்னம். சாமகாலத்தைச்சென்று கிடிலெதுக்குமுன்னே.

வாயினால் நமோநாரணுவென்று. வாய்ப்படைந்த பாயோஜம் பெறுமாடி. “எனக்கு

அ. முன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவாசியதை மிக்லை
பென்கிறார்.

மூ.—சோர்வினாற்பொருள் வைத்ததுண்டாகிற் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிகுந்து ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம் மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தேய்வத்தைநாட்டி ஆர்வமென்பதோர் பூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. ரு.

பதவுரை.

சோர்வினால்— புத்திமற்றதீயாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைத்து வைத்
துண்டானால்
சொல்லு சொல் என்று— ‘ அநிருக்குமு
டத்தைச் சொல் சொல் ’ என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— சூழ்விருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்பட்டித்
தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும்
கொடாமல் மறைத்து வைத்த
பொருள்கொடுத்து வேட்ட
இனையாள் கேட்டாலும்,
வாய் திறவாதே— வாயைத் திறவாதபடி
அந்த காலம்— முடிவுகாலம்

அடைவதன் முன்னம்-வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— 'மர்ஸஸ்' என்று
சொல்லப்படுவதாய்

ஸ்ரீ— அருங்கியானா

கோ இல்— பகவதஸ்ஸந்தி தியாய

அமைத்து— உண்டாக்கி

மாதுவன் என்னும்— ‘ஸ்ரீபெரு’ என்று
பிரஸித்தமான

தெய்வத்தை— அந்நிதியைத் துவைவ

நாட்டி— நிலை நிமித்தி

ஆர்வம் என்பது— அன்பாற்ற

இர பு— இர புஷ்பத்தைய

இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்
கலார்க்கு

அதவர்— யமபடர்சுஞ்ஞைய

தண்டத்தில்— தண்டனைகளின் மூலம்

உய்யலும் ஆம்- பிழைத்துக் கொள்க.

வ்யா. சோர்வினால் பொருள்வைத்த துண்டாகில். முன்பு இவ்வகையில் கண்டவை யனைய “அட்டைகள்போல் சுவைப்பர்” என்றபடியே இவ்வகையிலுள்ளவை நிச்சீராக மாக வாங்கிக்கொள்ளுபவர்கள். இவர்களைக்காணாமல் வைத்ததுவாடாகில். சோர்வோ சோர் லென்று. ஒருகாற் சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி. அந்நிலிருந்து. “இவன் ஒருத்தரை ஒருத்தாறியாமல் கொடுக்கிற்செய்வதென்” என்று விடாதே சுற் றிப்பார்கள். ஆறாம் பந்துக்களாகிலே - “திருமலைப்பாடக்கோட்டு வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றென்” என்பது. [“துஞ்சம்போதழை” இப்பாதி.] ஆர்வினலிலும் வாய்திறவாதே. பகலற் பாகவத விஷயங்களையும் ஆசார்யனையும் பாக் திபந்துக்களையும் மறைத்துவைத்த அர்த்தங் கொடுத்து வேட்ட இஃபாயன் வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவ்வாக்கும் “இவனையிழக்கப் புகுகிறோமென்றே பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் துறவமுடையா மல் மன்றின்னுபோகிற செய்வதென்” என்றபயம். இவ்வர்த்தத்தை நச்சிவரும்போதும் அக்காலத்திலே “அவன் முரத்திலே விழிக்கவருகிறேன்” என்றிறேவருவது. “அந்தகால் மலடவதன்முன்னம். சாமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து. ஸ்ரீரத்தபென்று ப்ரவித்தமாய் அக்விதீயமான ஸ்ரீரத்தத்தைபுண்டாக்கி. மாதவனென்னும் தேய்வத்தையாட்டி. ஸ்ரீரத்தியென்று ப்ரவித் தமாய் அக்விதீயமான வன்னுவை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து. “திருமலைஞ்ஞ்சோலைமலை பென்றே நென்னத் திருமாலையர்தென் நெஞ்சுசிறையப்புகுந்தான்” என்று - இவர் அந்ஸ்ரீரத்தமாகச் சொன்னதை ஸ்ரீரத்தமாகக் கொண்டுவந்து புகுந்தான். இவர் இப்போதே “அந்ஸ்ரீ ரமாகச் சொன்னேன்” என்னவும்வல்லர். அதுக்கு முன்னே இவர்களுக்கு இடமப் புகுந்துகொள்ளும் விடவென்று பிசாட்டியும் கூடக்கொண்டுபுகுந்தான். இவர்களுக்கு திரு ந்தாவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களில்நிற்பது; [“நின்றதெந்தையுதது” இந் பாதி.] உகந்தருவின நிலங்களில் கண்டநுபவிக்குமாபோலே இவர் திருவுள்ளத்திலிருப்ப தும் கண்டநுபவிக்கலாப்படி. யிருக்குமிவர்க்கு. “சலசயனத்துள்ளு மெனதுள்ளத்துள்ளு முறைவரை” என்னக்கடவதிறே. “வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய்” என்றிறேபுகுந்தது. “வந்துவந்தென்மனத்திருந்து” என்கிறபடியே இவர் இசையாமல் தட்டினபாறுக்கு ஓர் அவதரியில்லைபிறே. “அடியார்மனத்தாயோ” “வென்மனத்தான் வென்மா த்தானே லும் கலிகன்றி உள்வத்தினுள்ளேயுள்ள” என்று - உகந்தருவின நிலங்கொடொக்குமிதே -- இவர் திருவுள்ளமும். ஆர்வமென்பதோர் பூலிடவல்லார்க்கு. “சோர்வினால் பொருள் வைத் ததுவாடாகில்” என்று - தேஹபந்துக்களையும் ஆக்பபந்துக்களையும் மறைத்து வைத்தபொ ருணையிட்டிக் கோயில்களையுத்துத் திருந்தவர்த்தையு முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தை யும் தேடுஎன்று இவனை அரியதேவைகளையிடாவிடே. * நாடாநமலர் நாடிநாடோடும் நாணன்றன் வாடாநமலரக கீழ்வைக்கவிறே - இவனை அடியிலே ஸ்ரீரத்தத்து. இப்படி பூலோடே பூவைச் சேர்க்கவல்லார்க்கு. சிவவதண்டத்திலித்தபாதி. யமபடசால் வரும் க்வேசம். அதாவது - “வெஞ்சொலானர்கள் மமன்றமர்கடியர் கொடியசெய்வனவன்” என்னக்கடவதிறே * நெடுஞ்சொலால் மறுத்ததுக்குபலம் கடுஞ்சொல்கொடையிறே. உய்ய லுமாம். ப்ரப்பத்திலும் இதுபொகையிறே ப்ரதாநமென்கிறார்.

அ. என்னாம்பாட்டு. ப்ரணவார்த்தம் செந்திசெய்ப்பவர்கள் ஈஅடிபார்கள் குழாய் கண்டிடன் உடுவென்கிறார்.

மு.—மேலேழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேல்மிடற்றினை யுள்ளேழுவாய்க்கி
காலுங்கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி கண்ணுறக்க மதாவதன்முன்னம்
மூலமாகிய வெற்றையெழுந்தத மூன்றாமாந்தினை யுள்ளேழுவாய்க்கி
வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில் விண்ணகத்தினின் மேவலுமாமே. ௪.

பதவுரை.

மேல் ள்ழுந்த } உய்த்தவச்வாலமானது
அ ள் வாயு }
கொள்ளு— மேலேழுந்து
மேல் மிடறு } — செந்தி
உள் ளு வாய்க்கி— கீழே இடியவிழுந்து
காலும் கையும்— கால்களுள் கைகளும்
விதிர் விதிர்ந்தேறி— பதைபதைத்து
கண் உயர்கம் அது— நிர்க்க நிதரை
ஆவதன் முன்னம்—உண்டாவதற்குமுன்னே
மூலம் ஆகிய ஒர் } ஸகல வேதங்களுக்கும்
றை எழுத்தை } காணமான நிருமந்தா
ந்தில் [ப்ரணவத்தை]

மூன்றாமாத்திர } அங்கெடுத்து
உள் ளு வாய்க்கி } உச்சரித்து
வேலை— கால்பொன்ற [மலை
வண்ணனை — வலுவாயுடைய எம்பெரு
மேவுநிர் ஆகில் — கிட்டவல்லிகோளாகில்
விண்ணகத்தினில்— பாமபதத்தை
மேவலும் ஆர்— கிட்டலாம்.

† ‘இன்’ ‘ஐ’ இவை சாரியைகள்.

வ்யா. மேலேழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்மூச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள்
ளேழுவாய்க்கி. செந்தி கீழேமிடியவிழுந்து. காலும் கையும் விதிர்விதிர்ந்தேறி. ப்ரணவாயு
மேல்வோக்கினவாறே காலும்கையும்பதைக்கத்தொடங்கிற்று.கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்.
நிர்க்கநிதராகொள்ளுவதற்குமுன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. ஸகலவேதங்களுக்
கும் காணமான நிருமந்தாந்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்காமம் தப்பாமல் உச்சரித்து.
வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். பூரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டவல்லிகோளாகில். விண்ண
கத்தினில் மேவலுமாமே. ஈஅடியார்கள் குழாய்களுடன் கூடலாமென்கிறார். ... ௪.

அ. லேந்தாம்பாட்டு. கீரோதிசைநகிலனை யேத்துவார்க்கு முன்பு க்லைசப்பட்டிப்
பி இடைப்போக வேண்டாவென்கிறார்.

மு.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியுமிண்டே
கடைவழிவாரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா குலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார்
இடைவழியினர் கூறையுமிழவீ ரிருடகேசனேன் நேத்தவல்லிரே. ௫.

அட்டிபம்— பெய்த
கஞ்சியும்— பொரிக்கஞ்சியும்
கண்டம் அடைப்பம்— கழுத்தைப்படைக்க
மீண்டு— மறுபடியும்
கடைவழி— கடைவழிபாலே
வார— வழிபாதிற்கவும்

கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்—
இருடிகேசன் என்று— ‘ஹ்ருஷீகேசன்’

என்று
வந்த வல்லீர் (எல்)— துதிக்கவல்லிகோ
ளாகில்

(யமலோகத்திலே,)

துடைவழி— துடையில்
நாய்கள்— செந்தாய்களானவை
கவரா— கவ்வுதல் செய்பா;
உம்மை— உங்களை
சூலத்தால்— சூலத்தாலே
பாய்வதும்செய்பார்— யமபடர்கள் சூல்
வும் மாட்டார்கள்

நீர்— நீங்கள்
இடை வழியில்— நடுவழியிலே
கடையும்— வஸ்தரத்தையும்
இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர. யமபடனாக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்திரிய விசேஷத்தாலே ஜலம்பரவழிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டம டைப்ப. பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளொப்புசாதே மீண் டும் கடைவழிபாலே வழிபாதிற்கும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். தீர்க்கநிறைகொள் றாவதற்குமுன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. “நாயினத்தொடும் தினைத்திட்டு ஓடியுமுழன்றும்” என்றதுக்கு பலம். சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார். “உயிர்களைக்கொன்றேன்” என்று ஆபுதத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்கூறையுமிழவீர். வழியில்லின்று சீரை யுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில்லவிவது. இது தப்ப வேண்டியிருந்திகொளாகில் இருடிகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்திரியங்களை நியமிக்குமவ னென்று பிரதிபேயோடேகூட ஸ்தோத்தரம்பண்ணினால் இவைவாரா. யமவச்யத்தைக்கடி. இந் திரியவச்யதையிறே. இதுக்குஸாதநமாகவிறே பரனில்ஸாதிகள் பண்ணுவது. அத்தைக் குலைக்குமவனென்கிறார். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. அங்கமித்யாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவரணம் பண்ணி னுக்கு ஸதாபச்யந்தி பண்ணலாமென்கிறார்.

மூ.—அங்கம்விட்டவை யைந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற் சோதித்தபின்னைச் சங்கம்விட்டவர் கையையறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம் வங்கம்விட்டேவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுசூதனைமாப்பிற் றங்கவிட்டேவைத்து ஆவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. சு.

பதவுரை.

அவை ஐந்துமம்— பஞ்சப்ராணனும்

அங்கம் விட்டு—அகற்றி—சரிசுத்தவிட்டுநீங்கி

அவர்— அருகிருந்தவர்கள்

மூக்கினில்— மூக்கில் கையைவைத்து

சங்கம் விட்டு— ‘இனி இவன் பிழைக்குமே’
என்ற ஆசையை விட்டு
(அங்கிருந்தவர்களை, ‘ஆனபடியென்?’
என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)
கையை மறித்து— கையை விரித்து
பைய— மெள்ள
தலைசாய்ப்பதன் முன்னம்— தலையைத் தொ
ங்கவிடுவதற்கு முன்பு,
வங்கம்— மரக்கலங்களுள்ளவை
விட்டு உலவும்— இடைவிடாமல் உலரவை
கடல்— கடலில் நின்றதுள்ள

மது குதனை— மதுவை நிரணித்தவனுன
எம்பெருமானை
மாரில்— நெஞ்சிலே [செய்து
தங்கவிட்டு வைத்து— தங்குப்படி நிற்கச்
ஆவது— பராபதமுமாய்
ஓர்— ஸுகாமுமான
சுருமம்— உபாயவானம் [கட்டு
சாதிப்பார்க்கு— ஒருக்கால் பண்ணுமவர்
என்றும்— காலமுள்ளதனையும்
சாதிக்கலாம்— அவனை ஸேவித்திருக்கலாம்.

வ்யா. அங்கம்விட்டவையெய்துமகற்றி. பஞ்சவர்த்திப்பாணன் சரித்ததை விட்ட
கன்று. ஆல்முக்கினில் சோதித்தபின்னை. இவனுக்கு பாணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு.
சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்ற ஆசையைவிட்டு. “சங்கம்விட்டு” என்று -
*சொல்லுசொல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற திரைஞலைந்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்பக்கல்
சிலகிடைக்குமென்ற ஆசையை விட்டென்னுதல். கையைமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை,
“அவன்செய்ததென்” என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கையைமறித்து. பையவேதலை சாய்ப்
பதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகு கின்று மெழுகிருந்து விடப்போய், இவனை இழந்த
இழவுதொற்ற கவிழ்தலைவிட்டிருப்பார்களாய்த்து. வங்கம்விட்டேலவும் கடல்பள்ளிமாயனை.
மரக்கலமுலாவா நின்றதுள்ள கடலில்கண்ணென்ற நருநருகிறவாச்சரிய பூதனை. அன்றிக்கே,
“மாயனை” என்றது - ஜ்ஞாமாய், தன்னிச்சையாலே கலைவளர்ந்தருகிற வொன்றுமடி.
“குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபோல் பள்ளிகொண்டு” என்னக் கடவதிறே.
மதுகுதனை. மதுவைநிரணித்தாற்போலே ஆக்கிதகிரோதியையப் போக்குமவனை. “வெள்ளை
நீர்வெள்ளத்தனைந்த வரவணைமேல், துள்ளுகிரமென்னத் தயின்னபிழைப்பானை, வள்ளலே
உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளப்போல்” என்னக்கடவதிறே. மாறிவில்தங்கவிட்டுவை
த்து. தங்கவிடுகையாவது - ஓரிடத்திலேயிருந்துகை. ஆவதோர்கருமம். ஸுகாமுமாய் பா
பாபமுமான ஆத்மமாய்ப்பணம். “நமவென்னலாங்கடமை” என்னக்கடவதிறே. சாதிப்
பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் வகர்த்தகர்த்தவ்யம்; உபேயம் ஸதா பராபதவ்யம்
“ஆவத்தமம்” என்று - ஸகர்த்; “சேவித்திருக்கும்” என்று - ஸதா. ... க.

அ. எழும்பாட்டு. தேன்னவனித்யாதி. இப்பாட்டில், விரோதிநிரலநசிலனை
அதுஸந்திப்பர் நித்யஸூடிரிகள் கார்பத்துக்கும் ஸூவைகுண்ட நாதகுனோடே மன்னுமிவர்
கனொன்றிறார்.

மூ.—தேன்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்துவார் போலப்புருந்து
பின்னுந்வன்கயிற்றற்ற பிணித்தேற்றிப்பின் முன்னாக விழப்பதன்முன்னம்
இன்னவனியோ எனென்றுசொல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளறநோக்கி
மன்னவன்மதுகுதனென்பார் வானகத்துமன்னுமிகடாமே. எ.

தமர்— சேஷபூதாய்

செப்பம் இலாதார்— முக்காணங்களிலும்
ஒரு செவ்வையில்லாதவர்கள்
சே— எருதுகளை

அதக்குவார் போல்— அதக்கும் சேஷநீ
யனாய் போலே

புருந்து— புருந்து

பின்னும்— பின்னையும்

வன் கயிற்றால்— வலிபாசங்களாலே

பிணித்து— சுட்டி

எற்றி— வருத்தப்பண்ணி

பின் முன் ஆக— முகம் கீழ்ப்பட

இழுப்பதன் முன்னம்— யமலோகத்தளவு
பிழுக்கிறதற்கு முன்னே

இன்னவன் இன்னான் } இன்னுன் என்று
என்று சொல்லி எண்ணி } மதங்கு வகாந்த
குணங்களை அநுஸந்தித்து

உள்ளத்து இரு } கொஞ்சில் அஞ்ஞாநாதகா
ள் அறவோகை } ம் போகப் பார்த்து

மதுகுதனன்— 'மதுவை நினைத்தவன்'

என்பார்— என்று சொல்லாமலார்கள்

தாமே— (அக்ஷிப்யாய்) தாங்களே

வானகத்து— பாம்பதத்தில்

மன்றாடிகள்— நித்பஸூரிகள் கார்யத்து

க்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே

மன்றாடுவார்கள்.

வ்யா. தென்னவன்தமர். தெற்குந்திக்குக்கும் கடவனான யமனுடைய சேஷபூதர். செப்பமிலாதார். செவ்வையில்லாதார். காணாதபழம் அடைவு தெட்டிநுக்கு மலர்கள். சேவதக்குவார் போலப்புகுந்து. எருதுகள் தங்கன்வசப் படுகைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் சேஷநீதகளைப்போலே புருந்து ஹிகாநுபவம் பண்ணுகின்றது. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தேற்றி. சேவதக்குவார் அதக்கும் பாகாயம். துகோநுபவத்துக்குத் தங்கள் தர்சனமாநாமே யமைந்திருக்க, பின்னையும் பாபபதி, பாசங்களாலே, ஶ்ருதியிலே வரிவாரைப் போலே வரிந்து. எற்றி. "நான்றமர் செய்யும்கேதனை" என்கிறபடியே எற்றி. பின் முன்கை இழுப்பதன்முன்னம். முக்கும் முகமும் உதமும் பல்லும் தகருப்படி முகம் கீழ்ப்பட பாம்புத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னே. இன்னவனின்மையானேன்று சொல்லியெண்ணி. அவன் இன்னுனென்னு பாதுக்கு வகாந்தமானகுணங்களை அநுஸந்தித்து, கொஞ்சில் அஞ்ஞாநாதகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்கும் மன்னவனுனவன். மதுகுதனனென்பார். ஆக்ஷிப்யோதிகளைப் போக்குமவன் என்று சொல்லாமலார்கள். வானகத்து மன்றாடிகள்தாமே. பாம்பதத்தில் நித்பஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனோடே. மன்றாடுவா ரிவர்களிறே. தாமே. வேறு ஸஹகாரிகளில்லை. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. கூடியித்யாதி. இப்பாட்டால் - முன்னொழுத்தை உச்சரிப்பார் ஸ்ரீகௌண்டபத்தோபாதி அவனுக்கு ஆதரையென்கிறார்.

மூ. — கூடியக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றநிற்க நற்றங்கள் பறைந்து
பாடிப்பாடியோர் பாடையிலிட்டு நீப்படைக்கோரு பாதுகம்போலே
கோடிமுடியேப்பதன்முன்னங் கோத்துவமுடைக்கோலிந்தனோடு
கூடியாடிய வள்ளத்தானாற் குறிப்பிடக்கடந் துய்யலுமாமே. அ.

உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்
கூடிக்கூடி இருந்து— திரன் திரனாக இருந்து
குற்றம் நிற்க— இவன்பண்ணின பல ப்ராகி
கூல்யம் கிடக்க
நற்றங்கள்— அது கூலமாபுள்ளன சிலவற்றை
பறைந்து— சொல்லி
பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து
ஓர்— ஒரு
பாடையில்— ஆசந்தியில்
இட்டு— இவனை இட்டு
நரி படைக்கு— நரிக்கூட்டத்துக்கு
ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா
ரைப்போலே
கோடி— கோடிப்புடைவையை இட்டு

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே
கௌத்துவம்— ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை
உடை— தரித்திராநிறம்
கோவிந்தனோடு— ஸர்வஸூலபனா கர்
ஷணனோடே
கூடி— ஒரு நினைவாய்
ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாவித்த
உள்ளத்தார் ஆனால் — நெஞ்சையுடைய
வரானால்
குறிப்பு— அதுபணித்துப் போக்கக்கடவதான
இடம்— யமபுரத்தை
கடந்து— கடந்து [போகாமல்]
உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீனிக்கவுட்கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி யுற்றர்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம்¹ வந்தவாறே, பந்துக்க
ளெல்லாரும் திரண்டு திரன்திரனாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன்
பண்ணின ப்ராகிகூல்யம் கிடக்க, அல்பாதுகூல்யங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பார்கள்.
மஹாராஜர், வாலி பட்டவனாவிலே, அவன் முன்புபண்ணின ப்ராகிகூல்யங்களை மறந்து,
“நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லாயிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவனை
யிறே நான் கொல்லுவித்தேன்” என்று அமுதானிறே; அத்ததைக்கண்டு, பெருமானும் சோ
கித்தாரிறே. பெருமான், சாவணன், பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்
லாதே “இன்றுபோய் நானாவா” என்றாரிறே. கர்ஷணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவரந்தாம்
அவன் ஸ்திரீகள் புகிற க்லேசத்தைக்கண்டு, “நான் என்னகார்யம் செய்தேன்!” என்று
வெறுத்தாரிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் கர்பை ஜதிக்குட்பாடியாயிறே அத்ததை யிருப்பது.
பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடினாற்போலேயாய்த் திருப்
பது. ஓர் பாடையிலிட்டு. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கோரு பாகுடம்போலே.
நரிப்படை— நரிக்கூட்டம். பாகுடம்— பாகுக்குடம். கோடிப்புடையெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப்
புடைவையையிட்டு முடிபெய்த்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்னுதல்;
இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோவிந்தனோடு. இவ்வா த்மவார்க்கத்தை
தரித்தது நிரூபகமாக வுடையனுமாய் ஸர்வஸூலபனுமான கர்ஷணனோடே. கூடியாடிய
உள்ளத்தாரனால். ஈச்வரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய் அவன்குணங்களிலே அவகாவி
த்த நெஞ்சையுடையரானால். குறிப்பிட்டங்கடந்துய்யலுமாமே. (க) “சுபஸா) 8 ம-வொகூவ்ய) 8”
என்கிறபடியே அதுபவ விநாச்யமான தேசத்தைக்கடந்து. உய்யலுமாமே. “உயிரும் தரு

மனையே நோக்கும் ” என்கிற தேசத்தேறப் போகப்பெறுவார்களென்கிறார். “ ஒன்டொடியாள் திருமகளும் சீயுமே நிலாகிற்பக்கண்டசநிர் ” என்னக்கடவதேற. அ.

அ. ஒன்பதாட்டாட்டி. வாயித்யாதி. இப்பாட்டில் ஸர்வவித பந்துவாக அவனைப்பற்றினால், பின்னை யடவாசப்பதை இலக்கியென்கிறார்.

மூ.—வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயோருபக்கம் தந்தையோருபக்கம் தாயமுமோருபக்க மடத்தத்
தீயோருபக்கம் செர்வதன் முன்னம் செங்கண்மாலோடு சிக்கனச்சுற்ற
மாயோருபக்க நிற்கவல்லாரக் காவதண்டத்தி வுப்யவுமாமே. கூ.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது
ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப—வாதவிகாரத்
தாலே ஒருக்கதிற்று வலிக்கவும்
வார்ந்த— பெருகின
நீர்— நிரையுடைத்தாய்
குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த
கண்கள்— கண்களானவை
மிழற்ற— அலமர்ந்து நிற்கவும்
ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே
தாய்— தாயாரும்
ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே
தந்தை— தம்பபனாரும்
ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே
தாயமும்— மனைவியும்
அலமர்ந்து— சுதற

நீ— நெருப்பை
ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்
சேர்வதன் முன்னம்—இரிவதற்கு முன்னே
செம்— சிவந்த
கண்— திருக்கண்களை யுடையனான
மாலோடும் } ஸர்வேச்வரனை
சிக்கன } --திருபாதிசுடான
சுற்றம் ஆய் } பந்துவாகக் கொண்டு
ஒருபக்கம் — ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உற
வைக் கலசாதே எல்லாமலினைபாக
நிற்க வல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லார்
கட்டு
அவதண்டத்தில் — யமபடங்களுடைய
கூராமான தண்டனையில் நின்றும்
உய்யவார் ஆய்— உஜ்ஜிவித்துப் போகலாம்.

வ்யா. வாயோருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கதிற்று வலிக்க. வார்ந்த நீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. “ பந்துக்களை விட்டுப் போகிறேன் ” என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கத்தாலே அழுதிடு வாவிலே, யமபடரைக்கண்டவாதே பாபத்தின் கனத் தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமரா சிற்றும், தாயோருபக்க மித்யாதி. தன்னை உண்டாக்கினாரும், தானுண்டாக்கினவர்களும், ஒரோராகே யிருந்து சுதற. அகந்தரம், தீயோருபக்கம் செர்வதன் முன்னம். ஸம்ஸாரிப்பதற்கு முன்னே. செங்கண்மாலோடும். வாத்தால்பத்தையும் வ்யாமோ ஹத்தைபு முடைய ஸர்வேச்வரனை. சிக்கனச்சுற்றமாய். திருபாதி ஸர்வவித பந்துவாகப் பற்ற எல்லாமாய். ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு. ஸம்ஸாரிகளோடுள்ள உறவைக் கலசாதே அவனையாகப் பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. அவதண்டத்தி

மு.—செத்துப்போவதோர் போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைக டேவபிரான்மேல்
பத்தராயிறந்தார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்டுசித்தன் புத்தூர்க்கோன்
சித்தன்கொருங்கித் திருமாலேச்செய்துமாலே யிவைபத்தும் வல்லார்
சித்தன்கொருங்கித் திருமான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவந்தாமே. டி.
பதவுரை.

செத்துப்போவது } - இறந்து போம்போது
ஓர் போது }
செப்பும்— யமபடர் செய்யும்
செய்கைகள்— செயல்களை
நினைந்து— நினைந்து
தேவபிரான் மேல்—*அயர்வறு மமர்தகாதி
பதி பக்கலிலே
பத்தர் ஆய்— பக்தியுத்தராய்
இறந்தார்— பின்பு இறந்தவர்கள்
பெறும் பேற்றை— பெறுகிறபேறுகண்ணை
பாழி— ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கை
யுடையனவான
தோள்— தோள்களையுடையராய்
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
தோன்— நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சித்தம்— கரணதர்சயத்தையும்
நன்கு— நன்றாக
ஒருங்கி— ஒருபடிப்படுத்தி
திரு மால்— ஸ்ரீயடுபதி விஷயமாக.
செய்த— அருளிச்செய்த
மால்— சொல்மாலையான
இவை பத்தும்— இப்பத்துப் பாட்டையும்.
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
(ஆழ்வாரைப் போலே,)
சித்தம் நன்கு ஒருங்கி—
திரு மால் மேல்— ஸ்ரீயடுபதி பக்கலிலே
சென்ற— குடிக்கொண்ட
சிந்தை— மனஸை
பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வாய். செத்துப்போவதோர்போது- செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸாரஸம்
யத்தில் யமபடர் செய்யும் செயல்களை நினைந்து. தேவபிரான்மேல் பத்தராய். *அயர்வறுமம
ரர்களை ஓபதிபக்கலிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பத்தராய், பின்பு
இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்டுசித்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையு
டைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே
பக்தியுண்டாகையன்றிக்கே, ஸதா மனோரதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்
கிற ஆழ்வாரை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை யு முடையரானவர். சித்தம்
நன்குத்தயாதி. “ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தைபராகி” என்கிறபடியே கரணதர்சயமும் புறம்பு
போதல் கலந்திருத்தல் செய்யாதே ஸ்ரீயடுபதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்
யஸித்தவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவந்தாமே. ஆழ்வா
ரைப்போலே கரணதர்சயமும் ஒரு படிப்பட உடையராய், ஸ்ரீயடுபதிபக்கலிலே சென்ற ஸந்
ஸை யுடையராவர்கள்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—ஆசை சீ சோர்வு மேலேழு மடிவழி அங்கம் தென்னவன்
கூடி வாயொரு செத்துக் காகம்.

ஆகதிருமொழி நட்ச-க்கு, பாட்டு-நகஅ.

காங்காம்பத்து - ஆளுந்திருமொழி - காசங்கரைபுடை, ப்ரலேசம்.

அ. சாவகாபிபத்திலே, பகவத்கவீமுதாய்த் தம்மாலே நிக்நிராநாவந்தையும்கி...
 மட்டாபரபாங்கிப்பாலை அவர்களைக் குறித்து ஹிதத்தை உபதேசிப்போமென்று பர...
 தது. “மாந்திரோபிடத்திலும் வணக்கோமிதான்வதுவலம்” என்கிறபடி யோசாங்கையிலே
 யாகிடும் பகவத்கவீமுதாய்த் தைப் பண்ணினால் தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாபடிய ரிதத்தை
 யாலே, இத்தவாகிபை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநராகையாலே பகவத்கவீமுதாய்த் தை
 லே பிழிவர்களைன்று திருவுள்ளம்பற்றி, பாகர் தவிஷாபங்குகரிவாண்டான ஆலையாலே அவ
 ற்றின் பக்கலிலே சென்ற நெஞ்சையுடையாய் அவற்றின் பேரைச்சொல்லி, பின்னை அது
 தாயும்பட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் பேர்களைச்சொல்லாபல்
 பகவத்கவீமுதாய்த் பேசுமவர்கன்பெறும் பேற்றின்ககம் நம்மால்கொல்லித் தலைக்காட்டிப்ப
 காது என்று தொடங்கி, அந்தமதசையில்வரும் க்லேசபரம்பரைகளைபும், அத்தகையவருள்
 தற்குமுள்ளே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்கவீமுதாய்த் தைப் பண்ணி எரிந்
 துகளிட்டால் அகிந்தாமாக யமபட்பண்ணும் தண்டங்களைபும் தப்பி அர்ச்சிதாநிபார்க்கத்
 தாலே யாமபத்திலேயோய் பகவத்கவீமுதாய்த் தைப் பண்ணி புதராவ்ந்திறியின்றிக் கேட்கலாகத்
 த்வமுள்ளதையேபும் கிப்பலுடுகை திரவிலே கூடியிருந்து வாமுலாம் என்னுமிடத்தை அவ
 ர்கள் கொஞ்சிலே பகிப்படியாகவன்ற உபதேசித்தார். கீழிற்றிருமொழியில்; இப்படி இதர
 விஷய ஸங்கமந்து பகவத்கவீமுதாய்த் தை அவன் திருநாமங்களைப் பேசுத்தக்க பரிபாகாநி
 லாதானாயும் திருவழியால் அவன் திருநாமத்திலே அர்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்ட
 மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தர்ஷட்பயோஜனங்களை நசிசி, பெற்ற பின்னைக்குற பாகர் தவிஷ
 யங்கன்பேரை கிமிமவர்களைக்குறித்து, கீங்கன் இப்படி. பாகர் தவிஷாபங்குகரிவோரிடால்
 இம்மையில் கீங்கனாசைப்படுகே கூடதாப்போஜனங்குகளும் விரிந்திப்பகவத்கவீமுதாய்த்
 மறுமைக்குத்தானே யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அத்தகையபிடு பரிசுதகையபிடு
 தாகிடும்பிழித்துத் தன் திருநாமத்திலே அர்வயித்தாருடைய ஸைலக்கோங்கையும்கி
 ச்வாஸுடையதிருநாமத்தை, கீங்கன்பெற்றபிள்ளைக்கிடுவாயாசாழ்த்திப் பரிசுதகையபிடு
 இவ்வாஸைபற்றுகை அர்க்பிள்ளையுடையமாதாவானவன் (சு) “ஐ கீங்கு கையுடைய” என்கிற
 படியே பகவத்கவீமுதாய்த் தை உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று ஒருக்காற்போலே ஒன்பதின்காணு பிடு
 கித்து, பகவத்கவீமுதாய்த் தை யிழிப்படியாக அவர்கள் நெஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - இந்
 திருமொழியில்.

மு.—காசங்கரைபுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைக்கும்

ஆசையிலு லங்கவத்தப் பேரிமோதர்காள்

சேலவன்பேரிட்டு நீங்கடேனித் திருமினோ

காயகஞ்ஞனன் றம்மன்னை நரகம்புகார். க.

பதவுரை.

காச (கூ) ம— காசத்தும்

[டைய

அங்கு— அங்கே

காயகஞ்ஞனன்— தலைக்கில் கல்லகரையையு

ஓர் கற்றைக்காய்க்கு— ஒரு கைக் கற்றைக்காய்க்கு

அங்கு— அவர்களுடைய

அவத்தம்— மிகத் தன்னிதான

பேர்— பெயர்களை

இடம்— உங்கள் பிள்ளைக்கு இதே

ஆதர்தார்— அறிவுகேட்களை!

கேசவன்— ஆச்சரிதநுக்கவிவந்தகனாப்

நாயகன்— ஸர்வசேஷியான

நாரணன்— நாராயணனுடைய

பேர்— திருமங்கல்

இட்டு— உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இட்டு

கீங்கள்— கீங்கள் [பாதிநங்கோள்;

தேனித்த நு இருமின்— ஸர்வஷ்ட சித்த

தம் † அன்னை— அந்தப் பிள்ளையின்தாய்

நாயர் புகான்— நாகத்தை அடையமாட்டான்.

† மாதாவைச் சொன்னது - பிதாவுக்கு
முபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. காசித்பாதி. பிற்பேரிடுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேசப்
பாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜாமாகவன்றே; அத்தேசப்ரயோஜாதற்காகவுமன்றே; தத்தேசப்
யோஜாங்கனில் சிலவற்றை நச்சியிறே. ஆகையால், காலீரணம் காசுகடையும் என்றும், தலை
கனில் கரையையுடைத்தாயிருப்பதொரு சீராகடைக்குமென்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை
கடைக்குமென்முமுண்டான வாயையாலே. உங்களுடைய ஆசையொழிப அனாதன் வித்தி
க்கிலுமாம், வித்திபாதொழியிலுமாம் என்னுப்படியிறே அவர்கள் லுத்தனதாதிருக்குப்படி.
அங்கவத்தப்பேரிடம் ஆதர்தார். பாகத்தரான இவர்கன்பக்கலுண்டான திறையமான நாமங்க
னையிடம் அறிவுகேட்கார்கள். “அங்கு” என்று இவர்கள் உபகாரமாக நினைத்திருக்கும்
விஷயங்கனிலுடைய கூடாத்தரையைச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் கூடாத்தரானுடைய நாம
மந்தரன் நன்றியிருக்கையன்றிக்கே, அனுவும் தியதாதிருக்குமென்னுமிடம் சொல்
லுகிறது - “அவத்தப்பேர்” என்று. ஆதர் - குருடரும், அறிவிலோருர்.
கேசவன்பேரிட்டு. (க) “கூடதிபு ஸ்ரணென உபே ருபெரொஹம் ஸவபுரெஹி நாடி | கு
வானுவாஹே ஸலி உகா தஸாஹேஸவ நாபிவாநு” என்கிறபடியே - ஸர்வகாரண பூச
னாய், (உ) “செஸ்வஹேஸ்வ நாஸாஹே” என்கிறபடியே - க்லேசாசனாபிருக்கிறவனுடைய
நிருநாமத்தையிட்டு “கேசவா” என்றழைத்தது. நீங்கள் தேனித்திருமினே. நீங்கள் அந்தப்
பிள்ளையானவிலே ஸ்நேஹித்து ஸந்தோஷத்தோடேயிருக்கீர்கள். தேனித்திருக்கையாவது -
இனியாயிருக்கை. நாயகன் நாரணன். “நாயகன்” என்றது - ஸர்வசேஷி யென்றபடி.
“நாரணன்” என்றது - ஸமஸ்த கல்பாணகுணத்தக னென்றபடி. இத்தால் - ஆச்சரிதரை
ரகதிக்கைக்கிடான பாரப்பிபையும்குணயோகத்தையு முடையவனென்கை. தம்மன்னே.
தாயாரானவர். “தம்மப்பன்” என்னுமபோலே, “தம்மன்னே” என்கிறது. நரகம்புகள்.
பிள்ளைக்கு “நாராயணன்” என்றுபோனால் அவனைப் பெற்றவருக்கு எங்கனே யமவர்
யதை கூடுவது. பிள்ளைபெற்று “நாராயணன்” என்று பேரிட்டது யாவததை கூடு
கைக்கோ, பெற்ற வருத்தமும் பிள்ளையாவில் ஸ்நேஹம் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகை
யாலே - இவரைப் பரதாசையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பேரிட்டழைத்த பிள்ளையானவிலே
ஸ்நேஹித்துப் போரும் பிதாநிகளுக்கும்கு இப்பேறு ஒக்குமிதே. க.

மு.—அங்கொரு கூறை யரைக்குப்பதனாசையால்

மங்கியமானிடசாதிப் பேரிமோதர்கள்

பிச்சைபுக்காகிலு மெம்பிரான் திருநாமமே

எச்சம் பொலிந்தீர்கான்— பிள்ளை பெற்று
அபிவர்த்தநவர்களை!

[எச்சம் - ஸந்தானம்]

உச்சியில்— உச்சியிலே தடவத்தக்க

எண்ணையும்— எண்ணையையும்

சுட்டியும்— நெற்றிச் சுட்டியையும்

வளையும்— வளையையும்

உகந்து— விரும்பி

நான் செய்வான்— ஏனக்காக

பிறர்— எம்பெருமானை பொலிந்தவர்களு
பேர் இட்டார்— பேரை இட்டார்? [டைய
பிச்சைபுக்கு ஆசை— பிச்சையுடையவன்] விந்
தாதினும்

எம்பிரான்— எம்பெருமானுடைய

திருநாமமே— திருநாமத்தைப் (சாத்தி)

நச்சமின்— விரும்பி அழைப்புங்கள்;

(இப்படி அழைத்தால்,)

தம் அன்னை நாகம்புகாள்.

வ்யா. முன்னும்பாட்டு. உச்சியிலேண்ணையும் சுட்டியும்வளையும். பிள்ளைக்கு உச்சி
யிலே தடவத்தக்க எண்ணையையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத் தூங்குபடி சுட்டத்தக்க
சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வளையையும். இத்தால்பிள்ளைநாகராயமல்
புத்தப்புகைக்கு எண்ணைப் பெறலாம், பிள்ளைப் பாகிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென்
முடிபத்து—பிறர்பேரினைகையிலிழிகிறது. உகந்து. இவற்றை யாசைப்பட்டு. இவர்களாசை
பேய்யொழிய இஹதானும் கிடையாதபடியிதே எதிர்த்தலோசில் லுத்தவத பார்த்தானிருப்பது
எச்சம்பொலிந்தீர்கான். பிள்ளைபெற்று அபிவர்த்தநவர்களை! எச்சம் - ஸந்தானம்.
என்செய்வான் பிறர்பேரிட்டார். இந்தப் பிள்ளையை முழுந்த ரகநித்தத்திலேக்கட்ட வல்லா
வோரே; உங்கள் விடிகளிக்க வல்லவரன்றே; அதர்ஷ்டத்திற்குத்தான் உறுப்பாவிரன்றே;
ஏனக்காகப் பிறர்பேரிட்டார். பிச்சைபுக்காகிலும். நாகி பரப்புவோடு, அதிலே பிச்சை
யைப் புகுத்து ஜீவித்தானிலும். எம்பிரான்விருநாமமே நச்சமின். எனக்கு ஸ்வபரியானவற்று
டைய திருநாமத்தையே விரும்பித்தோடு சாத்தியழையுங்கொள். “ ஒரு பராஹ்மனன்,
தன்பிள்ளையைப் பேரிடுகிற ஸமயத்திலே, ‘ பிச்சவ்யம் தாவல்லாருருவன் பேரிட்டேனான்’
என்ன; ‘ வைசுவணன் பேரையிடு’ என்ற வானிலே, ‘ ஜீனிபெரி’ என்று இட்டி அழை
த்தா ஜீவிப்பதில் ‘ நாராயணன்’ என்ற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பிச்சையுக்கு ஜீவிக்க
வமையுமென்றான் ” என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததாகப் பிள்ளையருளிச்செய்தவர்.
இத்தால் - பிச்சையைப் புகுத்தானிலும் என்னுடைய நாதனானவனுடைய திருநாமத்தையே
நான் சொன்னபடியே உங்கள் பிள்ளைக்கு விரும்பிடுங்கொள்; பிச்சையுருவினோடாதபடி
தர்ஷ்டமும் அவன் பரஸாதத்தாலே தன்னடையே வித்திக்கு பென்று கருந்து. நாரணன்
தம்மன்னை நாகம்புகாள். ஆகையாலே அதர்ஷ்டத்தில் நானே குறையில்லையென்கை. *.

மு.—மானிடசாதியிற் றேன்றிற்றோர் மானிடசாதியை

மானிடசாதியின்பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை

வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்

நானுடைநாரணன் தம்மன்னை நாகம்புகாள். ச.

மனிதசாதியில்— மதுஷ்யஜாதியில்
தோன்றிற்று— தோன்றின
ஓர்— ஓரு
மனிதசாதியை— மதுஷ்யஜாதியை
மனிதசாதியின் — கர்மபலமதுபவிக்கப்
பிறந்த மதுஷ்யஜாதியின்
பேரிட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோஷத்தக்கு
இல்லை— மடலாகாது

நானுடை— என்னுடை
நாரணன்— நாராயணன் பேரை இட்டு
வான் உடை— பரமபதத்தைக் கலவிருக்கை
யாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படி சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை. மதுஷ்ய
ஜாதியில் உத்தபங்கமானதொரு மதுஷ்ய ஜாதுவை. ஆத்மா கர்மாதிருணமாக தேவாதியோ
நிகர் தோறும் பிறக்கக்கடவனாகையாலே, பரம்பரப்பங்க விராண்டையும் அதுபவிக்கைக்கும்
ஆர்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாப்த்து மதுஷ்யபேயாவியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படி
யிருக்கிற மதுஷ்யஜாதியிலே உத்தபங்கமானதொரு ஜாதுவை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால்
மறுமைக்கில்லை. தர்ஷ்ட பரபோஜந்தைச்சி, கர்மவசம்பமான மதுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின்
பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில பரபோஜனம் வித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒருபரபோஜனமில்லை.
மறுமையாவது - அநர்ஷ்டம். வாணுடையித்பாதி. தன்னோடு ஸம்பந்தித்தாரை உத்தரிப்
பிக்கும் ஸர்வேசுவரனுடைய திருநாமத்தைபிட்டு, 'நித்ய விபூதிபையுடைய ஸ்ரீமானே!',
லீலாவிபூதிபையிரும்பி ரக்ஷிக்கிற 'கோவிந்தா!' என்று அழைத்தால். நானுடை நாரணன்.
என்னுடைய நாராயணன். "மானிடசாதி" என்று எடுத்தவனுக்கு நாலாமடியாகையாலே
"என்னுடை" என்கிற ஸ்தானத்திலே,† "நானுடை" என்கிறது; "ஊனுடைச் சுவர்
வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நானுடை" என்னுமாயே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளை
யைச் சொல்லுகிறதா யிருக்கச்செய்தே, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நானுடை
நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான பரோமதிசய
த்தாலே, தம்மன்னை நரகம்புகாள். ச'.

மூ.—மலமுடையுத்தையிற் றேன்றிற்றோர் மலவுத்தையை
மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடையாரணன்றம்மனை நரகம்புகாள். ௫.

பதவுரை.

மலம் உடை— மலத்தைபுடைத்தாய்
ஊத்தையில்— ஹே பமான சரீரத்திலே
தோன்றிற்று ஓர்— தோன்றினதொரு

மலம் ஊத்தையை— நானும் அப்படியான
சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்நுவுக்கு
மலம் உடை— (சீழ்ச்சொன்னபடியே)
பலத்தையுடைத்தாய்

† எதுகைக்குச் சேரவேண்டுமென்று கருத்து.

இட்டால்— இட்டால்
 ஈறுமைக்கு— அதர்ஷ்டத்துக்கு
 இல்லை— ஒருப்ரயோஜன முண்டாகாது,

அழைத்தக்கால்—
 நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை
 நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மலமுடையுத்தையில் தோன்றிற்றோர்மல வுத்தையை. (க)
 “ 210ஸாஸ்யுக உபவிண்குத், ஸாய-ஜோஸ்யிஸாஹ தள । செஹ ” என்கிறபடியே
 மாம்ஸாஸ்காதி மலபுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தா
 னும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணாகுணமாயிதே கார்ய
 மிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய அக்ல சோணிதங்களாலே பரிணாமான
 தாகையாலே, உத்பந்தமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும் தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிதே; அத்தைத்
 திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையுத்தையின் பேரிட்டால் மறு
 மைக்கில்லை. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப்
 பரிக்காவித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவச்ய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில
 ப்ரயோஜனங்க ளுண்டாய்த்ததாகிலும், மறுமையாகிற அதர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜன
 மில்லை. குலமுடையித்யாதி. ஹேயப்ரதிபடனாவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்
 திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா ! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நல
 முடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையான நாரணன்.
 அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்நேஹத்தையுடைய திருவு
 டைபளான - நாயணன் தம்மனை என்று மேலே கூட்டவுமாம். ௫.

மூ.—நாடுநகருமறிய நாட்டுமானிடப் பேரிட்டுக்
 கூடியமுந்சிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
 சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
 நாடுமினாரணன் றம்மனை நரகம்புகாள். கூ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞரும்
 நகரும்— விசேஷஜ்ஞரும்
 அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று
 அறியும்படி.
 நாடு மானிடர் பேர் இட்டு— கூடாத்தமதுஷ்
 யர்கள் பெயரை இட்டு
 கூடி— அவர்களோடே கூடி
 அழுங்கி— அவர்கள் பக்கல் கால்தாழ்ந்து

குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்து
 குழியிலே விழுந்து
 வழக்காதே— தவறிப்போகாமல்
 சாடு— ‘ சகடாஸூரன்
 இற— முறியும்படி
 பாய்ந்த தலைவா என்று—பாய்ந்த பெருமேன்
 மையை உடையவனை! ’ என்றும்

என்றுப்
நாடுமின்— வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்;

நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. நாடித்பாதி. நாட்டினுள்ளாரோடு நகரத்தினுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் “இவன் அஸாதாரணன்” என்று அறிவிப்படி கூடாது மறுஷ்யர்பேரையிட்டு, அவர்களோடே கூடி அவர்கள் பக்கவிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே. சாடிறவித்பாதி. ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு, சகடாஸாரணமுறியப் பாய்ந்த தலைவனே ! தாமோதரனே ! என்று வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன் தம்மன்னை. நாராயணனுன் வவனுடைய மாதாவானவன் நரகம்புகாள். 40

மு.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுதுமானிட ப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ண னுமமே
நண்ணுமி னுரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். எ.

படிவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில் இன்றுமுண்டாய்
மண் ஆகும்— மண்ணாய்விடுகிற
மானிடர் பேர் இட்டு— மறுஷ்யருடையபெயரை இட்டுக்கொண்டு
அங்கு— அதர்ஷ்யபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று } ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
இன்றி இருக்கும் }
ஏழை— அறிவிக்கொண்ட

மனிசர்காள்— மறுஷ்யர்களை !
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள
கரு— கறுத்த
முதில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— வடிவவாபுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நரகம்புகாள்—

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. “மண்ணாய் ரீரேரிகால் மஞ்சலாவுமாகா உழுமாம் புண்ணாக்கை” என்கிறபடியேதே ஹோபாதாம் பூதபஞ்சகமேயாகி லும்பச்சாமாயுள்ளது பந்திரிதரவ்யமாகையாலே அநில நின்றும் தேஹத்துக்கு உபத்திராக அருளிச் செய்கிறார். மண்ணுதும். தேஹந்தான் உருத்திரத்தால், காரியத்துக்குக்காரணத்திலே லபமாகையாலே, மீளவும் மண்ணாய்ப்போகக் கடவதிறே; அத்நைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணாய்ப்போகாதிற்கும் கூடாது மறுஷ்யருடைய பேரையிட்டு. இத்தால் அவர்கள் பரிக்காறித்திருக்கிற சரித்தினுடையபொல்லாங்கையும் அஸத்திரதையையும் கூடாது தரதையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரையிடுவதே ! என்கிறார். அங்கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழைமனிசர்காள். அவ்விஷயத்திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிவி மறுஷ்யர்காள். அதாவது - முன்பு அப்படியெய்தால், பின்பு தத்திஷ்யமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் “என்னகாரியம் செய்தோம்” என்று

காளமேகம்போன்று வடிவைவபுடையன யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுகோள்.
அதாவது - அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கு இட்டு அழையாநின்று கொண்டு, அத்
திருநாமத்தில் செறிவுடையாய்ப்போருங்கோளென்கை. அந்தநாணன் தம்மன்னை நரகம்
புகாள். எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பியித்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பி என்று
ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஜபபதத்துக்கும் ப்ரதாநாய் ப்ரவித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்க
ளை, தர்ஷ்டப்ரயோஜனங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியு மவர்களைப்பார்த் தருளிச்
செப்குரர்.

மு.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லமுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாணுரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — ‘நம்பி’ என்றும்
‘பிம்பி’ என்றும்

நாடு— நாட்டிலுண்டான

மானிடர்— மதுஷ்யருடைய

பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்

நம்பும்பிம்பும் எல்லாம்— ‘நம்பி’ ‘பிம்பி’

என்கிற பேருக்கடியான முதன்மை
யெல்லாம்

நாலு நாளில்— நாலுபோதில்

அமுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;

நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!.

செம்— சிவந்து

பெரு— பெருத்த

தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற

கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு

அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்

நாணான் இத்யாதி.

ல்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்மோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டா
கிலாப்த்து- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது ! என்று ஸேஷபித்து,
நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானகூட
த்ராமதுஷ்யருடைய பேரையிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலமுங்கிப்போம். ‘நம்பி,
பிம்பி’ என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதா
வது கர்மநிபந்தநமாக வந்ததாய்கையாலே, “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேறிப் ரென்பதில்லை ”
என்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்ப
தென்ன; செம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களை
யுடையவனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்ன
வர்களுக்கு ஸகலஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாசுதிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன் திரு
நாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதரம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. நம்பிகாள்.*அறி

பதவுரை.

ஊத்த குறியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமீர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
மூத்திரம் } சுக்லசோணித பரிணாமரூப
பண்ணையை } — னுன பின்னோக்கு
என்— எனக்குத் தீர்த்துப்படிந்தவனுப்
மூசில்— மேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருவிழந்தையுடையவனுடைய

பேர் இட்டு— பேரையிட்டு
கோத்து— ஸர்வேச்வரேனுடொரு கோவை
யாகக்கூடி.
குழைத்து— கலந்து [கோள்]
குணைம் ஆடி. திரிமின்— களித்துத் திரியுங்
பின்னோக்குத் திருநாமத்தை இட்டு,
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தரும்— தருந்திருக்கும்.
நாணணிந்யாநி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமான
போக்பர்க்கு ஸ்பர்சிக்கைக்கு அஹம்ஸாதபடி யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்த
மாப் போக்பர்க்கு போக்யமாகாநுக்கும் அமீர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் மூத்திரப்
பின்னையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணாமரூபனை பின்னையை. என்மூலில்வண்ணன்
பேர்ட்டு. எனக்கு பல்பனுப் கானமேக நிபச்சாமமான வடிவையுடையவனுடைய வில
சுத்தபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமபரிசுதி விஷயத்தினுடைய ப
வைபவமருளிச்செய்தாராய்த்து. ஊத்தைக்குழியிலே அமீர்தம் பாய்ந்தால், தானும் அமுத
தமாப் போக்பர்க்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் ஸ்பர்சிக்கையி
யாகையாலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சிக்கோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி,
விசுத்தபரிக்காற்புமாய்ப்படி பண்ணும். இதில், தர்ஷ்டாந்தமான அமீர்தத்திற்குப் படி
தர்ஷ்டாந்தமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி. கோத்துக் குழைத்துக்குணைமடித்திரிமிரு
ஸர்வேச்வரேனுடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணையிட்டேத் திரியுங்கோள். அகாலம
பின்னென்றுத் திருநாமமிடப்போதே நீங்கள் பகவத்பரிக்கரஹாராய்நிகையாலே, அத்த
ஸ்பர்த்தமடியாக அவ்வினுடே கூடிக்கலந்து களித்துத் திரியுங்கோளென்றை. நித்திரும்.
பின்னோக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிவிது உங்கள் நா
வுக்குச்செருட் திருநாமம்சொல்லுகைக்கிறே நாக்கண்டது. அன்றிக்கே, “பாத்தருநாணன்”
என்று மேலேகூட்டி (க) “ஸாஜி ஹார ஹரி ஹுளதி” என்கிறபடியேநாவுக்கு அது
ரூபவிஷயம் நாயணனென்னவுமாம். நாணன் தம்மனை நரகம்புகளள்.

...

௧. சிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

மூ.—சீரணிமால் திருநாமமே யிடத்தேற்றிய
வீரணி தோல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த

௧. ஸ்பர்சவேதி—சேரும்பொருள் தன்மையதாகை.

ஓரணியோண்டமிழோன்பதோ டோனும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தேன்றும் பேணியிருப்பே. டி.

பதவுரை.

சீர்— கல்பாண குணங்களை

அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்

மால்— ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய

திருநாமமே— திருநாமங்களையே

இட— தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடம்படியாக

தேற்றிய— தெளிவித்த

வீரம்— இந்திரியங்களை வெல்லுகையாகிற

வீரப்பாட்டை

அணி— ஆபரணமாகவுடையராய்

தொல்— அநாதிவித்தடான

புகழ்— சீர்த்தியைபுடையாரான

விட்டுத்தன்— பெரியாழ்வார்

விடுத்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்பவித்தவர்களுக்கு)

ஓர்— ஒப்பற்ற

அணி— ஆபரணமாய்

ஓண்— தன் பொருளை விளக்குவதாய்

தமிழ்— தமிழ்ப்பாலைப்பாண

ஒன்பதோடு ஒன்றாம்— பற்றுப்பாட்டையுடைய

வல்லவர்— ஒத்தவல்லவர்

பேர்— பெரிய

அணி— அழகையுடைய

வைகுந்தத்து— பூநீவைகுண்டத்திலே

என்றும்— எப்போதும்

பேணி இருப்பர்— ஆநாத்நோடே வந்த

திக்கப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. சீரணிமால். குணங்களை ஆபரணமாகவுடையனாய் ஆச்சரித வ்யாமுத்தனவனுடைய. “ சீரணி ” என்றது - குணங்களைனுடைய திரினை யுடையவனென்றாய், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்பாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்சரியமானவனென்னவுமாம். (க) “ யாதூ நாலிய செவெவெந்தா ஸ்ணாநா கோகரொரேஹயாது ” என்னக்கடவறிதே. மால் - பெரியவன் ; ஸர்வேவா நென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நானன்றன் நாமங்களை தந்தாம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலவேறுபாடுகளாலும் தெளிவித்து. வீரணிதொல்புகழ் விட்டுத்தன் விரித்த. ஜிதேந்திரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாகவுடையராய், ஸ்ரீரிகளைப்போலே அநாதிவித்த மங்களாசாஸகப்புகழை யுடையாரான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியித்யாதி. அப்பவித்தவர்க்கு அந்வித்யமான ஆபரணமாய், அந்தந்தபாசகாமாய், ஸர்வாதிகாரமான த்ரானிடரூபமாயிருந்துள்ள இப்பற்றுப்பாட்டையும் ஸாரிப்பாயமாக வல்லவர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய பூநீவைகுண்டத்திலே. அநாவது - பகவததுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபமாகையாலே மிகவும் விலகாதவனான தேவத்திலே பெண்கை. என்றும் பேணியிருப்பே. ஸர்வகாலமும் ஆநாத்நோடே வந்ததிக்கப்பெறுவர். ஆநவா, பேணுகையாவது - ஸர்வனைப்பேணுகையாய், மங்களாசாஸகபராய் வந்ததிக்கப் பெறுவரென்னவுமாம். டி.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அ. பகவத்வைமுக்யாதி தோஷாடியாகத்தம்மாலே சிந்திதரான ஸம்ஸாரிசேதநரையுமீடமாட்டாத தம்முடைய பாமகர்ப்பையாலே, அவர்களைத் திருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதந்நதை உபதேசித்தருளினார்- கீழிரண்டு திருமொழியாலே; அது செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அநுபவித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தருளின நிலங்காலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை அநுபவிக்கவேண்டும்." என்னுமாசைகிளர்ந்து "வடதிசை மதுரை சாளக்கிராமம்" இத்தா திப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங்கள் பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த்திக்கிற ஸ்த்தலமாய், திருவுலகனந்தருளியிப்போது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (உ)ஸகலலோகபாவநூதையாய்க்கொண்டு ஸர்லகாலமும் ப்ரவஹிபாபித்திற கங்கையினுடைய கரைவிலேயுள்ளதான திருக்கண்டங்கடி நகரிலே அநேகாவதார குணாசேஷடிதங்கனெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம சப்தவாச்பனான ஸர்வேச்வரனை அநுபவியாபின்றுகொண்டு, அவனிலுங்காட்டில் அவன் வர்த்தித்திற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சாமாவதியாகையாலே. அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசியநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். *

மூ.—தங்கையையுக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவேன் தாசாதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா லிருந்தாசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடுவீணைகளைந்திட கிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழுகின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

கங்கை கங்கை என்ற } (உலகத்தார் கீரடும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்நானம் செய்வா
ர்களேயானால்,) 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கடுவீணை — அவர்களுடைய க்ருதமான
பாபங்களை
களைந்திட கிற்கும்— கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல்— கங்கா தீர்த்தில்
கை தொழுகின்ற— ஆசிரிதர் கைகூப்பித்
தொழும்படியின்ற
கண்டம் என்னும்— 'கண்டம்' என்கிற
கடி— சிறப்பையுடைத்தான
நகர்— நகரமானது;
தங்கை— ராவணன் தங்கையான சூர்ப்ப
ணையின்

மூக்கும்— மூக்கையும்
தமையன்— அவன் தமைபனானராவணனுடைய
தலையும்— தலையையும்
தடிந்த— அறுத்துப் பொகட்ட
எம்— நம்முடைய
தாசாதி— சக்தவர்த்தி திருமகன்
போய்— திருவயோத்யையி லெழுந்தருளி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்கீர்த்தியே யாம்படி
இருந்து — பதினேராயிரம் ஸம்வதஸா
மிருந்து
அரசு ஆண்ட— ராஜ்யம் நிரவஹித்தருளின
எம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வரஸஸ்த்தாநமாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலைபுந்தழிந்த. தங்கையான ஞாற்ப்பணையுடைய முக்கையும், தமையனான சாவணனுடைய தலையையும் உத்த. “வாளாக் ஸன் முடியும் தங்கை பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்தும்மலை” என்று திரு டபிலையில் நிற்கிறதிலையில் கண்டதுபவித்த ராமாவதாரகுணத்தை, திருக்கண்டங்கடிகளில் நிற்கிறதிலையிலும் கண்டதுபவிக்கிறார். (க) “காசிராசாஸுபுலோகா நாரா டெவடுவொ வுபுலோகா” என்று ஸர்வலோகத்துக்கும் மாதாவும் பிதாமாபங்கொண்டிருக்கும் மிது நத்தை முறையிலே விரும்பியபல் முறைகெட விரும்புவார் பெறும்பேறு இது என்னுமிடம் தோற்றவிறை *தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலைபுத் தடிந்தது. அதாவது- முன்பவிசேஷ ணைபுதையான பிராட்டியை உபேசுதித்து, விசேஷப்பூதரான பெருமானை விரும்பின ஞாற்ப்பணைகளுக்கு முன்பாங்க ஹாகியே பலமாய்த்து; அவளுக்கு விசேஷப்பூதராய்க்கொண்டு ஸர்வர்க்கும் ப்ராணனுயிருக்கிற பெருமானை உபேசுதித்து, விசேஷண்பூதையான பிராட்டியை, விபரித (உ)புத்தயாவிரும்பின சாவணனுக்குப் ப்ராணஹாகியே பலமாய்க்கிட்டதென்கை. இவ்வந்தத்தை ப்ராணசிப்பிக்கைக்காகவாய்த்து- இவர் பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்தது. எம்நாசாதி. “எம்” னான்று ஆச்சிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்வந்தத்தை வெளி யிட்டருளினது ஆச்சிதரெல்லார்க்கு மொக்குமிறே. “தாசாதி” என்றது சாவணவதாரந்த சரம் ப்ராஹ்மாதேவர்கள் வந்து (ங) “வாஸாநாபடுவொடுவடு” என்றது அஸ ஹம்பமாய், (ச) “சுதூநாரா கஸுஷாநிதா ராசிஹஸாயா துஜி” என்று நின்றரீர் மையை ப்ராசுப்பிக்கைக்காக. போயெங்கும் தன்புகழா விருந்தாசாண்ட. சாவணவதாரந்தரம் ஸங்கையில்லின் ஸம்மீகம் திருவயோத்யையிலே எழுந்தருளித்திருவாமிசேஷகம்பண்ணியருளி (தி) “நாரோநாரோநாரிஜித பூஜா நாரிஜவருகயாமி ராஜிஹ தஜமஜஹத ரோடுரோ டுஜுஹ பூசாஸதி” என்றபடியே நாடடங்கத் தன்னுடைய குணங்களையே வாய்புலத்தி ராமாத்வைதமாய்படி. பண்ணுதையாலே எல்லாவிடத்திலும் தன்னுடைய சீர்த்தியையாய்படி. பதினொராயிரம் ஸ்வதஸ்வமிருந்து ராஜ்யம்பண்ணியருளின. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. “எம்” என்று ஆச்சிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். “புருடோத்தமன்” னான்றது ஸர்வஸ்வதாபரணென்றபடி. (க) “பஸூதா ரகீதேதா ஹ சகஸா டிவிவா துஜி” அடிவொலிவொகெடுவொடுவொ பூதி சடுவொடுவொ துஜி” என்றருளிச்செய்தானிறே தா னே. தாசாடியான புருஷோத்தமனென்கையாலே மதுஷ்யத்திவபரத்வம் சொல்லுகிறது. “இருக்கை” என்றது- வாஸஸ்த்தவபென்பபடி.

கங்கையித்தயாதி. எதேதஹமோரிடத்திலே ஸ்தாகம்பண்ணுபவர்கள் அவகாஹிக்கிற ஜலத்தை கங்ணையாகவினைத்து, “கங்கை கங்கை” என்கிற சப்தத்தைச் சொல்ல, இந்த வா ய்த்தத்தாலே, அவர்களுடைய *அவச்சயமதுபோத்தவ்யமான பாபத்தைப் போக்கவல்ல. கங்கை யின்கரைமேல் கைதொழுகின்ற. இப்படியிருந்துள்ள கங்கையினுடைய கரையிலே விசேஷ ஜ்ஞரெல்லாரும் கையெடுத்தத் தொழும்படியாய்கின்ற. கண்டமென்னும் கடிநகரே. கண்

(க) “தவம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரிபிதா.” (உ) வபுயா.

ஷாத்தம்னி ஸ்காட்டில அவன் வாத்திற்குத் தந்தைச் சமீப சரமாவதியாகையால், அதற்குத்
 ந்த வர்ணித்துக் கொண் டுபவர்க்கினால். க.

மூ.—சலம்போதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
 மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
 நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதுத்துழாபுங்
 கலந்திழிபுனலாற்.புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிகரகோ. ௨.

பதவுரை.

மும் திகழ் - கங்கையை முடிவில் தரிப்
 பதால் வந்த நன்மை விளங்குகிற
 டையான்— ஜடையை தரிப்பின் அள்ள
 ருத்தன்
 றடி— சிரஸ்ஸில் அணிந்த
 கான்றை மலரும்— (சிவந்திறமுடைய)
 கொன்றைப் பூவோடும்
 ராணன் — அவனுக்கு சேஷியான நாரா
 யணனுடைய
 றதம்— திருவடிகளில் புனைந்த
 ழாயும்— (பசுமை நிறமுடைய) திருத்
 ழாயோடும்
 லந்து— கலந்து
 ழி— ஆகாசத்தில் நின்றும் கிழிஇழியா
 நின் அள்ள
 னலால்— ஜலத்தாலே
 கர் படு— ஒளிவிடா நின் அள்ள
 ன்கை— கங்கைக்கரைவி லுள்ள
 கண்ட மென்னும் கடிகரகர்—
 லம்— ஜலத்தை

பொதி— பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
 உடம்பின்— வடிவையுடைய
 சந்திரன்— சந்திரனும்
 தழல்— நெருப்பை
 உமிழ்— உமிழாநின் அள்ள
 பேழ்— பெரிய
 வாய்— கிரணங்களைபுடையனாய்
 வெம்— வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
 கதிர்— ஸூரியனும்
 அஞ்ச— அஞ்சுட்படியாக
 மலர்ந்து— பரம்பிக்கொண்டு
 எழுந்து— கிளர்ந்து
 அணவு— அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
 கிட்டின
 மணி— நீலாத்ரம்போன்ற
 வண்ணம்— நிறத்தைபுடைய
 உருவின்— வடிவையுடையனாய்
 மால்— வ்யாமுத்தனான
 புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
 வாழ்வு— ப்ராப்யதேசமாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சலமித்பாதி. அமர்தகிரணனாகையாலே ஜலத்தைப்
 பாகிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்திரனும், உஷ்ண கிரணனாகையாலே அக்நியை
 மிழாநின்ற பெரிய கிரணங்களைபுடையனாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய
 மம், திருவுல களந்தருளுகிறபோது அதர்ஷ்டபூர்வமாய் அநேக புஜாயுதமாய் அதிசிக்
 ரக வளருகிறபடியைக் கண்டு “என்னுகிறதோ!” என்று அஞ்சுட்படியாக. மலர்ந்தே
 ன்தணவு மணிவண்ண வுருவின். “என்டிசையும் பேர்த்தகர நான்குடையான்” என்கிற
 டையே - அதிவிஸ்தர்தமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்களிருப்பிடங்களைச் சென்று கிட்டின
 ளாத்ரத்தின் நிறத்தைபுடைத்தான வடிவையுடையவனாய். மால். “ஒண் மிதியில் பன

வ்யாமோஹத்தை யுடையனா. புருடோத்தமன்வாழ்வு. இந்த வர்த்ததார்த்தத்தாலே- எல்லா
ருடைய அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி
யென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) “வாவநாபுரம் ஜடாரியெயு
யொயொவூ கயவயாரணாக” என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித்
னாக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய கிரஸ்ஸில் கொ
ன்றதைப்பூவும். நாரணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயணனு
டைய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திழி புனலால். சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்தநிற
த்தையு முடைத்தான அவை யிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி
ந்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்பகேங்கை. ஒளியையுடைத்தா யிருந்துள்ள கங்கையி
னுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. “கண்டம்” என்று - தேசத்துக்குத் திரு
நாமம். கடி - பெருமை. நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் ததீயரும் வர்த்திக்கிறதேச
மாகையாலே. “அரங்கமாநகர்” என்னுமாபோலே. உ.

மூ—அதிர்முகமுடைய வலம்புரிசுமிழ்த் தழலுமிழாழி கொண்டேறிந்தங்
கெதிர்முகவசுரர் தலைகளையிடறு மெம்புருடோத்தம னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்றாளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிசொண்டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. ந.

பதவுரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)

சது முகன்— ப்ரஹ்மாவினுடைய

கையில்— கையிலும்

சதுப்புயன்— சதுர்ப்புஜனான த்ரிவிசுரம்
னுடைய

தாளில்— திருவடிகளிலும்

(பின்பு,)

சங்கரன்— ருத்ரனுடைய

சடையினில்— ஜடையிலும்

தங்கி— தங்கி

கதிர்— ஒளியையுடைத்தாய்

முகம்— சிறந்திருந்துள்ள

மணி— ரத்நங்களை

கொண்டு— கொழித்துக்கொண்டு

இழி— இழிகிற

புனல்— ஜலத்தையுடைய

கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

அதிர்— த்வரியா நின்ற

முகம் உடைய— முகத்தை யுடைய

வலம் புரி— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தை

குமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதியும்

அழல்— நெருப்பை

உமிழ்— உமிழாநின்றுள்ள

ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறிந்து— எறிந்தும்

அங்கு— அவ்விடத்திலே

எதிர்— பொருவதாக எதிர்த்த

முகம்— முகத்தையுடையரான

அசுரர்— அசுரர்களுடைய

தலைகளை— தலைகளை

வ்யா. மூன்றாப்பாட்டு. அதிர்முகமுடைய. திருவுலகனத் தருளுகிறபொது நமுகிப் பார்த்திகளான அஸுரர்கள் பார்த்திபந்திக்கையாலே த்வநியாநின்னுள்ள முகத்தை யுடைத் தான பூநீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துநி, நெருப்பை உமிழாநின்னுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்புக்தராய்க்கொண்டு எதிர்த்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனாய், ஆச்ரிதரான நமக்குப் பாரப்பயபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாநம்.

சதுமுகுனித்யாதி. (க) “ மூலீக்ஷா யஜுர்வாநீயம் வாடிநாயஸ்யுத-வடிபெய
க்ஷாஸிதம் வரயாஹக்ஷா வாடிவாடிவாடிநாநிபுத்யு ” என்கிறபடியே- திருவடிகள்
விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனான பரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தரம் விளக்கப்பட்ட
டது சதுர்ப்புஜனான ஸர்வேசுவரன் திருவடிகளிலும், அநந்தரம் (உ) “ தடிவெ-வதித
பூஷிதா டயாரபிரவஸ ஹரஃ ” என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை
கிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிரித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய்
ச்சேஷ்ட்டமா யிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழுகிற புனலை யுடைத்தான கங்
கையினுடைய கரையிலே. கண்டமென்னுங்கடிகளே. ந.

மூ—இமையவரிமுமாந் திருந்தாசாள வேற்றுவந்தேதிப்பொருசேனை
நம்புநனுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம நகர்தான்
இமவந்தந்தோடங்கி யிருங்கடலளவு மிருகரை யுலகினைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுங்கடிகளே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடங்கி— ஹிமவாநுடைய
உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு— உலகத்தினுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இரைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு

ஆட— நீராட

கமை உடை— அவரவர்கள் பாபங்களைப்

பொறுக்கும் பொறையுடைமையால்வந்த

பெருமை— பெருமைபையுடைத்தான
கங்கையின் கரைமேல்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்;

இமையவர்—இந்தரன்முதலிய தேவர்கள்

இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆள—ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக

ஏற்றுவந்து— ஏன்கொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு
ரக்ஷகனை தன்மேலும்,)

எதிர் பொரு— எதிர்த்து பொருகிற

சேனை— ஸேனையானது

நனுகு— கடமெப்படியாக
நாந்தகம்— நந்தகவானை

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
நகர்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. இமையவ ரிறுமாந்திருந்தரசாள. இந்த்ராகி தேவர்கள்
ப்ரதிபக்ஷபயமற்று மாலையிட்டு மார்வுந்தோளும் பார்த்து கர்வோத்தரராயிருந்து ராஜ்யம்
பண்ணும்படியாக. ஏற்றுவந்தியாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல்
அழியச் செய்வதாக ஏன்கொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன்
மேலும் எதிர்த்து பொருகிற அஸுரராக்ஷஸ் ஸேநையானது. நம்புரம்நணுக நாந்தகம் விசி
றும். யமபுரத்தைப் ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான
* கொற்ற வெள்வாளைவீசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்சரிதரக்ஷணம் பண்
ணும்ஸ்வபாவனா நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்யாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதோடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டு
கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு திர்த்தமாட. கமையுடைப் பெருமைக்
கங்கையின் கரைமேல். க்ஷமாவத்தையால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதீரத்தில்.
அதாவது- ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷயார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்
தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச்
சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மூ.—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மோண்கடராழியுஞ் சங்க்தம்
மழுவோவோளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ௩.

பதவுரை.

எழுமையும்— ஏழுஜந்மங்களிலும்

கூடி— கூடி

யீண்டிய— திரண்ட

பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்

இறைப்பொழுதளவினில்—க்ஷணகாலத்திலே

கழுவிடும்— கழுவிவிடாநிற்கிற

பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்-;

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி.

உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்

உலக்கையும்— உலக்கையையும்

வில்லும்— ஸ்ரீசாரங்கத்தையும்

ஒண்— அழகிய

நடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான

ஆழியும்— திருவாழியையும்

சங்கும— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்

மழுவோடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநந்
தகவாளையும்

படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகவுடையனாய்

மால்— ஸர்வேச்வரனான

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. உழுவதோர்படையும். கலப்பையும். உலக்கையும். முஸலமும்.
வில்லும். ஸ்ரீசாரங்கமும். ஒண்கடராழியும். அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழி

எழுமையுக்கடி யீண்டியபாவம்-எல்லாம். அநேகஜந்மங்கூடித் தீரண்ட பரபங்களெல்லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளவினில் கழவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஷித்தவர்களுக்குக் கண்ணகாலமாத்ரத்திலே கழுவி விடாபிற்கும் பெருமையுடையதான கங்கையினுடைய கரையின்மேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ரு.

மு.—தலைப்பெய்துமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவிரதங்குடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. சு

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையெறியா நின்றள்ள
திரைவாய்— அலையினிடத்திலே

அரு— அரிய

தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையனாய்

முனிவர்— மநஸீலராபிருக்குமவர்கள்

அவபிரதம் } - அவப்ருதஸ்நாநம்பண்ண
குடைந்துஆட }

(அத்தாலே,)

கலப்பைகள்— யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை

முதலிய கருவிகளையெல்லாம்

கொழிக்கும்- தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற

கங்கையின் கரைமேல் கண்டம்

என்னும் கடிநகர்-;

சலம்— கடல்நீரை

பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற

மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி

தலைப்பெய்து- (திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து

குமுறி— இடித்து முழக்கி

சல சல— சளசளவென்று

பொழிந்திட— வர்ஷிக்க

கண்டு— கண்டு

மலை— கோவர்த்தநகிரியாகிற

பெரு— பெரிய

குடையால்— குடையாலே

மறைத்தவன்— ஒருவன்மேல் ஒருதுளிவிழா

தபடி மறைத்தவனாய்

மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்

மால்— வ்யாமுத்தனான

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வயா. ஆறும்பாட்டு. தலைப்பெய்தியபாதி. சலம்பொதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி. இந்தரன் ஏவற்படியே ஸமுத்ரம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கலிலே பொதிந்து கொண்ட மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழும் பும்படி யிடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென, குடமிட்டுச் சொரிந்தாற்போலே வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அதுகாரத்வநி. கண்டு. மேகங்களினுடைய பகைப்பையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையையுங்கண்டு. மலைப் பெருங்குடையால் மறைத்தவன். மலையாகிற பெரிய குடையாலே, ஒருதுளி ஒருகல் ஒரு இடி என்கிற விவை ஒருவர்மேலேவிழாதபடி மறைத்தவன். மதுரைமால். வீரோதியான சுங்ஸனை யழியச்செய்து மாதாபிதாக்கள்கிறையையும்விடுத்து உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி ஆங்குவர்த்தமாநாநவர்களுல்லாரையும்வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்படி. திரு

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைகிற திரையிடத்திலே. அருந்தவமுனிவர். அரிபதபஸ்ஸுக்களைபுடையராய் பகவந்தநரசீலராயிருக்குமவர்கள். அவரிடம் குடைந்தாட. பகவதஸ்ஸாராதநருபங்களான யாகங்களை அங்கிலமாக அதுஷ்டித்து, அநினுடைய சரமதிவஸத்திலே அவுபந்தஸ்நாநஞ்செய்ய. கலப்பைகள் கோழிக்கும். அநந்தரம் பெருக்காறாய் யாகபூமியிலுண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மு.—விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன்றைசாடி
மற்பொருதேழப்பாய்ந் தரையனைபுதைத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மலரிளம்படிய ரோண்சார்தும்
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

அற்புகம் உடைய— யாவருமாச்சர்ப்படத்
தக்க
இராவதம்—‘இராவதம்’ என்னும் யானையின்
மதமும்— மதமும்
அவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலே
ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்
இள படியர்—அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌ
வரப்பருவம் சூலையாத தேவஸ்தரீகள்
அணிந்த
ஒண்— சிறந்த
சார்தும்— சந்தரமும்
கற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் சொரு
கின கலப்பகப்புகளும்
கலந்து— சேர்ந்து
இழி— இழியாகின்றன
கங்கை— கங்கையின்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—
வில் பிடித்து — வில்லைப்பிடித்து

இதுதான்— முறித்தும்
வேழத்தை } குலவபாசிட கஜந்தின்
முறுக்கி } கொம்பை முறித்தும்
மேல் இருந்தவன்—யானைப்பாகனுடைய
தலை— தலையை
சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதற அடித்தும்
மல் பொருது — சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லருடல்கள் நெரிபுட்படிபோர்செய்தும்
அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலிருந்து) ராஜா
வான கர்ஸனை
(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி,
எழுப்பாய்ந்து— அவன்மேலேகுறித்து
உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும்
(இவற்றால் வந்த)
மால்— பெருமையுடையனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— அபிமதமான தேசம்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. விற்பிடித்திறுத்து. கம்ஸன் “வில்விழவுக்கு” என்று உறவி
லே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்னப்போகிறானாய் மதுனாயிலேசென்று அவனுடைய
ஆபுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு அபிமதமீன வில்லைப்பிடித்து முறித்து. வேழத்தைமுறு
க்கி. அநந்தரம் “புருவாய்நின்ற போதகம்” என்கிறபடியே. அவனுடைய கர்ணந்வாரத்

திலே நின்று தன்மேலே யடர்ந்துவந்த மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தை சர்ங்கபங்கம் பண்ணி, மேலிருந்தவன் தலைசாடி, கொப்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்தத்தை சிசுநாபலத்தாலே எழுப்பி அதின்மேலேயிருந்து நடத்திக்கொடுவந்த பாகனுடைய தலையை அந்த ஆணைக் கொம்பாலே சிதறவடித்து, மற்பொருது, ஆணையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள்ளே புகுந்தவளவிலே அந்த செருக்குப் பொறுமல் வந்தெகிர்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்ல ருடல்கள் நெரிந்துவிழும்படியாக அவர்களை அடே பொருது, எழுப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த, அந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) 'தௌஜேனுலு)வலுலிகு' என்கிறபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவவனைக்கண்டு அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிள ரக்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிஷேகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ) 'கெஸெலுடா க்ஷுஷு)விமல திரீபவநீ கபெ : ஸகஸாவா தபாபீல தலெலு)வரிவவாதல ' என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைத்தட்டிப் போகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன் மேலே குதித்துத் திருவடிகளாலேஉதைத்த, மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு, இப்படி ஆஸுரப்ரகர்தியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும், ஆச்சர்யமான ரூபசேஷ்டாதாதிசுனையுடைய ஐராவ தத்தினுடைய மநஜலமும், அவரிளம்படியரோண்சாந்தும், ஸவர்க்கவாலிகளான தேவர்க ளுக்கு அபிமதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌவனம் குலையாத வடிவையுடைய ரான தேவஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவனிந்த சாந்தும், கற்பகமலரும், அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும், கலந்திழிகங்கை, இவற்றை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இழியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரைமேல், கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... எ.

மு.—திரைபொருடல்குழ் திண்மதிடீவரைவேந்து தன்மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசனையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமாவு
நிரைநிரையாக நெடியனயுப நிரந்தாமோழக்குவிட்டிரண்டு
கரைபுரைவேள்விப் புகைகமழ்கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. அ.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஒரோரொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையா யிருந்துள்ள
(பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச் சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புகை— யாகதாமமானது
இரண்டுகரைபுரை— இரண்டு கரையு மொத்து

கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னும் கடிநகர்—
திரைபொரு— அலையெறியாநின்றான்
கடல்— கடலாலே
குழ்— குழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான்
மதிள்— மதினையுடைத்தாயிருக்கிற
துவரை— புரீத்வாரகைக்கு

பாண்டவர்களுக்கு
ஆய்- பக்தபாதிபாய் நின்று
அரசனை- துர்யோதனமுதலான அரசர்களை
அவிய- அழித்து

அருளும் - பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்தரு
அரி- பாபஹரணன்
புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமன்
அமர்வு-பொருந்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. திரைபொருகடல்குழி திண்மதிள் துவரைவேந்து. கடலைச்
§செறுத்துப் படைவீடு செய்ததாதைபாலே * திரைபொருகடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய்,
திண்ணியதான மதினையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்தவாரகைக்கு ராஜாவானவன். * வண்டு
வராபதிமன்னனிதே. தன்மைத்துணன்மார்க்காய். (க) “கூஷ்மாஸ்யாஃ கூஷ் வஸாஃ
கூஷ்நாயாஸுவாணவாஃ” என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆச்சரியமும் பலமும்
நாதுவதாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு பக்தபாதிபாய்
நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். * பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத் தோற்பித்து அவர்க
ள் ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஒருர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்தி
லும் கொடோமென்று தாங்களே அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த துர்யோதநாதி ராஜாக்கள்விள
க்குப்பினம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்
தருளும். அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) “ஹே துராவசி ஸாஸ்திரமேவ ஸத-புஷ்டி
ஹவாஹஸி” என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீவஸிஷ்டப்பகவானாலே
த்ரௌபதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ஈ) “ஹரிஹ-ரூபிவாவாநி ஷுஷுபிதெ
ரவிஷுதஃ” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான
புருஷோத்தமன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்தலம்.

நிரைநிரையாக நெடியனயூபம். ஒரோ ரொழுங்காய்க்கொண்டு நெடியதாயிருந்துள்ள,
பசுக்கள் பற்றிக்கிற யூபங்களுடையவை. நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் நெடுகச்செ
ன்றிருப்பதாய். இரண்டுகையுரை வேள்விப்புதைகமழ் கங்கை. இருகையு மொத்து யாக
சூமம் சுந்தியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிகளகே.அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தன் துவரையையோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
நடவரையதிரத் தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிகளகே. கூ.

பதவுரை.

நடவரை-மந்திரம்முதலான பெரியமலைகளா | தரணி- பூமியானது
அதிர- சலிக்கொள் | னவை | விண்டு- பிளவுபட்டு

§ செறுத்து- அணைகட்டி. (க) “கூஷ்ணாசுராஃ”

பாண்டவாஃ” (உ) “மஹர்யாபதிஸார்ப்பதே”

“விண்டு- பிளவுபட்டு”

தலைப்பற்றி - மாங்கனி னுடைய தலையளவும்
செல்லக்கிளம்பி

கரை - கரையில் நிற்கிற

மரம் - மாங்கனி

சாடி - மோதி முறித்தும்

கடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத கடலுங்கட

கலங்க— கலங்கும்படி

கடுத்தி— வேகமாய்க்கொண்டு

இழி— இழியாநின்றான்

கங்கை— கங்காதீரத்தில்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்—

வட நிசை— உத்தரதிக்கிலுள்ள

சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்கிராமமும்

வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையும்

அயோத்தி— திருவையோத்யையும்

இடம் உடை— இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள

வதரி— ஸ்ரீபதரிகாச்சரமுமாகிற இவற்றை

இடம் வகை உடைய— வாஸஸ்த்தாரமாக

வுடையனும்

எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான

புருஷோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை, வடக்குதிக்கில் மதுரை, தென்திசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சாளக்கிராமம். புண்பெருந்தாங்கனில் பாதாநமாகுண்ணப்படும் ஸ்ரீஸாளக்கிராமம். வைகுந்தம். அப்ராக்ராமாய் நிய்வாஸஸ்த்தலமான ஸ்ரீமத்வைகுண்டம். துவரை. * பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்த்வாரகை. அயோத்தி. “ அயோத்திகர்க்க கதிபதி ” என்கிறபடியே ராமாநாதாஸ்தலமாய் அத்யந்தாபிமதமா யிருந்துள்ள திரு அயோத்யை. இடமுடைவதரி. நரநாராயண ஓநியாய்க்கொண்டு திருமந்தரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்த்தலமாய், இடமுடைத்தா யிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய. இவற்றை வாஸஸ்த்தாரமாக வுடையனும். எம்புருஷோத்தமனிருக்கை. ஆச்சரிதரான நமக்கு இனியனும் புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவரைபித்தாதி. பகேதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

தடவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தராதிகளான பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தரணிவிண்டிய. பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி. வர்க்குந்கனினுடைய தலையளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மாங்கனி மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும்படி. வேகத்துக்கொண்டு இழியாநின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே.

மு.—முன்றெழுத்ததனை முன்றெழுத்ததனும் முன்றெழுத்தாக்கி முன்றெழுத்தை

ஏன்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கான்குடைய வெம்புருஷோத்தமனிருக்கை

முன்றடிநிமிர்ந்து முன்றினின்றேன்றி முன்றினில் முன்றருவானும்

கூன்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. டி.

பதவுரை.

கான்— நன்னூற்றம் கமலாநின்றான்

பொழில்— பொழில்களாலே

கண்டனம் எனும் கடிந்தகா-;
மன்று அடி நிமிர்ந்து - திருமந்தரத்தை
மூன்று பதமாகவளர்த்து
மன்றினில் - அந்த மூன்றுபதத்திலும்
தான்றி - † ஆகாரத்யயத்தையும் தோன்று
வித்து
மன்றினில் - சேதநனுடைய ஆகாரத்யயத்
துக்கும் ப்ரதிஸம்பந்தியாக
வந்து உரு:ஆனான் - சேஷிதவ, சரணியதவ
ப்ரப்யதவங்களாகிற ஆகாரத்யயத்தையு
முடையனப்
மன்று எழுத்து: அதனை - ஆகார, உகார,
மகாரங்களாட மூன்றெழுத்துக்களை
மன்று எழுத்து அதனால் - 'நிருத்தம்'
என்னும் பேரையுடைய மூன்றெழுத்துக்
களாலே

க்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தா
கப் பிரித்து
மூன்று எழுத்தை - அம்மூன்றெழுத்தையும்
என்று கொண்டு 'நமக்குத்தஞ்சம்' என்று
தங்கள் நெஞ்சிலே தரி
இருப்பார்க்கு - க்கு மவர்களுக்கு
நன்கு இரக்கம் உடைய - தன்பேறாகச்
செய்யும் தபையபை உடையனாய்
எம் - எமக்கு ஸ்வாமியான
புருடோத்தமன் - புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை - வாஸஸ்த்தாரமாம்.

† ஆகாரத்யயம் - அநர்பார்ஹ சேஷ
தவம், அநர்பசரணதவம், அநர்பபோக்யத்
வம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. மூன்றெழுத்ததனை. (க) “ ஊர்பிரிதிஜெஹ்ஜாஜாயத ”
பாதிப்படியே வேதாந்யயநத்தினின்றும் வ்யாஹர்நித்யயத்தையும் தோன்றுவித்து, பரி
ந்தமான வ்யாஹர்நித்யயத்தையும் “ ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே
வைத்து, அந்த வ்யாஹர்நித்யயத்தினின்றும் ஆகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷர
த்தையும் ஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே “ ஓஹம் ” என்று ஏகாக்ஷரமாகப்ப்பட்ட தாகையாலே
க்ஷரத்யயாத்மகமா யிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. “ அதனை ” என்றது அநினுடைய
ளாவத்தைப்பற்ற. (உ) “ சூரேண சூரேண ஸ்ரீயபவ்யிஸ்ய திஷ்டிதா ஸம-
ஹ்யாநிஷ்யிஸ்யுதேரொ யஸுஸ்வலஸுஸ்வலிஸு ” என்னும்படியிறே இதினுடைய
பவம். மூன்றெழுத்ததனால். பதஸமநிகமஜெஹ்ஜாவாய் “ நிருத்தம் ” என்றுமூன்று அக்ஷர
ன பேரையுடைய த்ராயிருக்கிறவதினாலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்கிரியைபண்ணும் க்ரம
ாலே ப்ரக்கிரியை பண்ணி, மூன்றுபதமாய் மூன்றாந்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெ
ந்தாகப் பிரிந்து. ப்ரணவந்தான் ஸம்ஹிதாக்காரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய் மூன்றுபதமாய் மூன்
ந்த ப்ரதிபாதகமாயிறே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யேன்கொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த
மூன்றெழுத்தையும், ‘நமக்குத் தஞ்சமான அந்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தாகையாலே நமக்கு
தேச்யம்’ என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது அகாரமானது ஸ்வ
பணவும் தாதுநிஷ்பந்நரூபேணவும் ப்ரத்யயவேஷேணவும் ஈச்வரனுடைய கரணத்வ
தவ சேஷிதவங்களையும், அந்த பலத்தாலே ஸ்ரியபிதித்வத்தையும் ஏவம்பூதனான ஈச்
விஷயத்தில் சேதநனுடைய சேஷத்தவத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகாரமானது

(க) “ பூரிதி ருக்வேதாஜாயத ” (உ) “ ஆத்யந்து த்யயக்ஷரம்பாஹம் த்யயி

அவதாராவாசகமாப்க்கொண்டி. அந்த சேஷித்வத்தினுடைய அநர்பார்ஹிதையைப் ப்ரதிபா
திக்கையாலும், மகாமானது (க) “உ-ஹோ” என்கிற தானுனிலே நிஷ்பந்தமாய்க்கொ
கொண்டி ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அநர்பார்ஹி சேஷித்வத்துக்கு ஆசாயமான ஆத்மாவினுடைய
தேஜாதிரித்தாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அக்ஷாரபழம் நமக்குத் தஞ்சமான அந்நி
தந்தையே சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில் எப்போதும் அதுவந்தித்திருக்கை. இர
க்கம் கந்தையவெம்புருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களானவிலே தன்பேராக கார்பை பண்ணாம
வனுப் எனக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்த்தாரம்.

முண்டி நிமித்த. இர்ப்ரணவந்தான் (உ) “ஓதி உயெவ்யா ஹவ்யஸ” என்கிற
படியே ப்ரத்யாப்தமமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இத்தேதாடேகூட மேலோ
ண்டி பதந்தையுள் கூட்டி முன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றேன்று. அந்த மூன்று
பதந்திலும் ஆத்மாவினுடைய அநர்பார்ஹிசேஷித்வம் அநர்பசரணாத்வம் அநர்ப்ரதோக்யத்வ
மாகிற ஆகார த்ரபத்தையும் தோன்றுவித்து. “தோன்றி” என்றது - தோன்றுவித்தது
என்றபடி. முன்றினில் முன்றுருவானான். பதந்தரப் ப்ரதிபாதிப்பது ஹோதநனுடைய ஆகா
ரத்ரபழம் விஷயமாக தந்தரதிஸம்பந்திதபா, தானும் சேஷித்வ ஏகன்யத்வம் ப்ரபாதித்தவன்
வோன்றி ஆகாரத்ரபத்தையு முடையனவன். இம்மந்தரத்தை பதந்தராத்மகாராய் ஹோதந
னுடைய ஆகாரத்ரபத்தையும் தன்னுடைய ஆகாரத்ரபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்குமாறு. அவன்
அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனுக்கையாலே இவை பெல்லாவந்தையும அனை
சேவாக வருகிச் செப்கிறார். காண் தம்போழில்குழ் கங்கையின் கரைமேல். “காண்”
என்று தந்தம். தடம்என்று- பேருமை. நதுநாற்றத்தை யுடைய பெரிய பெரழில்களாலே
குழப்பப்படுகுப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமென்றுங்குருகரே...ய.

அ. சிவமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது. *

மு.—போங்கோலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனாடிமேல்
வேங்கலிலையா வல்லிபுத்தூர்க்கோண் விட்கேசித்தன் விருட்டிறுந்து
தங்கியவன்பாற் சேய் தமிழ்மலை தங்கிய நாவுடையார்க்குக்
கங்கையிற்றிசுமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணக்காமே. கக.

பதவுரை.

போங்கு—ஜலத்தின் கொழிப்பால்வந்தகிள
த்திப்பை யுடைத்தாய்

ஒலி— கோஷத்தையுடைத்தான

கங்கை கரை - கங்கையின் கரையிலேயாய்

மலி- எல்லாப்படியா லுமுண்டான ஏற்றத்

தையுடைத்தாயிருக்கிற

கண்டத்து — திருக்கண்டங்கடிகரிலே

உறை — திவ்யவாஸம் பண்ணுகிற

புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

அடிமேல்— திருவாய்களிலே

வெம்— கொடிய

கலி— கலியால்வந்த

நலியா— நலிவொன்றில்லாத

வில்லிபுத்தூர் } புருஷில்லிபுத்தூருக்கு

கோண் } கிர்வாணாகரான

விருப்பு உற்று— விரும்பி

தங்கிய— நிலைநின்ற

அன்பால்— அன்பினாலே

செய்— செய்த

தமிழ் மாலை— தமிழ்த்தொடையான இது

தங்கிய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற

நா உடையார்க்கு—நாவை உடையவர்களுக்கு

கங்கையில்— கங்காநதியிலே

குளித்து— நீராடி

திரு மால்— ஸ்ரீயோபதியினுடைய

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான

கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே

இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரஸேவைபண்ணி

யிருந்ததொருபரையோஜரத்தோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்பாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ஏற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங் கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுவித்தன் விருப்பற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜரிப்பிக்கும் க்ருரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு, தங்கியவன் பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருகாலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து- திருமால் கழலிணைக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது- இத்திருமொழி தங்கிய நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த ஏற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்ரீநாமப்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீயோபதியானவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தரஸேவைபண்ணி யிருந்தத்தோடு ப்ரயோஜனமொக்குமென்கை. பகவத்பீதியிறே அனுக்கு ப்ரயோஜனம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. கக.

பெரியஜீயார் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ருழ தலை வில் திரை
வடதிசை முன்றெழு போங்கோலி மாதவ.

ஆ திருமொழி-நக-க்கு, பாட்டு-ந.அக.

(0)

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

அ. “பேசுத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்” என்கிறபடியே திருவாவதா ஸம

அதுபவித்தவந்தாம் இவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்கும்படி உகர்தருளின நிலங்கரிலே எழுந்தருளியிடுகிற நிலைகளை யதுபவிக்கவேணுமென்னு மாசை பிறந்து ப்ர தமம், ராமகர்ஷ்ணத்பவதாரகுண சேஷ்டிதங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்கும்படி திருமடையிலே யெழுந்தருளியிடுகிற அழகரையும், அவரி லுங்காட்டில் ப்ராப்பத்தில் சரமாவதியான திருமடையாழ்வாரையு மதுபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிடுகிற நிலையையும் அதுபவிக்கையிலே ப்ரவர்த்ததான விவர்; அங்கையெழுந்தருளியிடுகிற நிலையில் தங்களுக்கு ஆதரணிய மன்றிக்கே அந்ரபராயித்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிந்தித்தும், அந்நிலையின் வாசியதிந்து ப்ரவ னாரா யதுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை சலாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள செருக்கோடே கூடியதுபவித்து, தாம்நிந்தித்தவர்களையும் விடமாட்டாத பரமகர்பையாலே அவர்களைக்குறி த்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகர்தருளின நிலங்க ரிலே நிடுகிற நிலையை யதுபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே “ வடநிசை மதுரை ” இதுபா திப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக் கண்டங்கடி நகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிடுகிறபடியையும், அத்தேசவைபவந்தன்னையும் அதுபவித்து இனிப்பாய் கின்றார்- கீழ்; அ நவையெல்லாம்போலன்றிக்கே, “ வடிவுடைவானோர்தலைவனே ” என்றும், “ கடவிடங் கொண்ட கடல்வண்ண ” என்றும், “ கட்கிலீ ” என்றும், “ காருத்திர கண்ணனே ” என் றும் சொல்லுகிறபடியே- பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களுள்ளாம் ப்ரகாசிக்கும்படி வர்த் திடுகிற ஸத்தலமாய், “ பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும் ” இதுபாதிப்படியே உபயநிபூதி யையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கையிருந்தே என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய் “ மாவிருஞ்சோலை மணாளர் பன்னிகொள்ளுமிடம் ” என்றும், “ பொன்னிருமுரசங்கருள் முனைவன் - திருமாவிருஞ்சோலைகின்றான் ” என்றும், “ பாயின்றதாங்கம் திருக்கோட்டி ” “ தேனார் திருவாங்கம் தென்கோட்டி ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அதுபவித்த திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான விடமுமாய், “ ஆராமஞ்சூழ்ந்த வரங்கம் ” என்கிறபடியே உகர்தருளின நிலங்களுள்ளாம் பகவீருக்கை என்னும்படி ஆர்நிந ரகூணத்துக்கு ஏகர்தமானவிடமென்று நித்பவாஸம் பண்ணுகிற ஸத்தலமான * திருவாங் கந்திருப்பதியிலே; “ வன்பெருவானகம் ” இதுபாதிப்படியே ஸகல தேசத்திலுள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும், “ தென்னும் வடநாடும் தொழுகின்ற ” என்றும், “ யாவரும் வந்தபுவணங்க ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களுள்ளா ரும் வந்து அதுபவிக்கும்படியாகவும் ஆர்நிக்குர்ப்படியாகவும், “ அன்பொடு தென்நிசை நோக்கி ” என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீடணந்தராய் மதுநிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்து, “ திருவானினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற ” என்கிறபடியே ஸ்ரீபி பதியாகையால் வந்த பெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுட்பட்டேன கண்வளர்த்தருளுகிற பெரியபெருமாள்பக்களிலே, விசேஷித்து கர்ஷ்ணவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் அவதாரந்தாரகுணசேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் ஒருமடைகொள்ள ப்ரகா சிக்கிறபடிகளை * திருவாங்க மதனைச்சென்று அதுபவியாநின்றுகொண்டு, அவர் தம்மிலுங் காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்த்தருளுகிற தேசமே பரமப்ராப்யமாகையாலே அத்தேச த்தினுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசி அதுபவித்து ப்ரீதராகிரார் - இத்

மூ.—மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே

ஓதுவித்ததக்கணையா வருவுருவே கொடுத்தானார்
தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியுத் துளம்பியெங்கும்
போதில்வைத்ததேன்சொரியும் புனலரங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதம்— பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
ரத்தின

வத்தி— வஸ்தாங்களை யுதித்துமவாய்

தூய்— தூய்தான [குற்றமற்ற]

மறையோர்— வேதத்தையே தங்களுக்கு

நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்

துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முத
லிய துறைகளிலே

படிய— திரள்திரளாக நீரட

(அதுனாலே)

எங்கும்— எங்கும்

துளம்பி— அலையெறிந்து

(பூக்களின் நாளங்கோயலேக்க,)

போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த

தேன்— தேனானது

சொரியும்— சொரியும்படியான

புனல்— புனலையுடைத்தாய்

அரங்கம் என்பது— ‘திருவரங்கம்’ என்ற
ஊம் திருநாமத்தையுடைய
திவ்யரகரமானது;

மறி— தினாமறிகிற

கடல்வாய்— கடலேடத்திலே

போய்— புதுந்து [ண்டவனான]

மாண்டான்— முதலேவாயிலகப்பட்டு மா

மாதவத்தோ } மிக்கதபஸ்ஸையுடைய ஸார்
ன்புத்திரனை } தீடுநீரின் பிள்ளையை,

ஒதுவித்த— (ஸாந்தீபிதி) தன்னை அக்ய
யரம் பண்ணுவித்ததுக்கு

தக்கணையா— தக்கணையாக

உரு உருவே— அந்த புத்ரன் இறந்தபோ
துவிருந்த வடிவின்படியே

கொடுத்தான்— கொண்டு வந்து கொடுத்த
வன் நித்பலாஸம் பண்ணுகிற

ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே. மஹாதபஸ்ஸையுடைய
ஊனஸாந்தீபிதிபுத்தான், நெடுங்காலத்திலே, தினாமறிகிற கடலேடத்திலே புதுந்து மடிந்தவனை.
ஓதுவித்த தக்கணையா. அப்பயரம் பண்ணின வந்தரம் குருதக்கணைகொடுக்கத் தேடுகிறவன்
விலே, இவனுடைய அகிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களை அறிந்தவனாகையாலே “காதலென்மகன்
புகலிடம் கானேன் கண்டு நீ தருவாயெனக்கு” என்று முன்பே ஸமுத்தரத்தில் மர்தனான
என்புத்ரணக்கொண்டு வந்து தரவேனும் என்று அபேசனிக்க, “அப்படியே செய்கிறோம்”
என்று, அவன் அப்பயரம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்கணையாக. உருவுருவே கொடுத்தானார்.
(க) “தவ்வாஹம் யாத நாவஸஸ்யம் யயாவஹஸ்யஸீரிணஸூஷிவி சூபுபுபுஷாநுஷுஷு”
என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்ய
வாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தோதவத்தித் தூய்மறையோர். ஸமாசாரபராகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து
உலர்த்தின வஸ்தாங்களை தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தானமறையையே தங்களுக்கு

நதப் பித்த தோஷமாயிருக்கையாலே ஸாவரமான விலக்கினாயிட்டு பகவதஸவருபுருகுண விபூதிகளை உள்பட பதிபாதிக்கவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிபுணமாகவுடையராயிருக்கையாவது (க) “ ஸ்வாபுராபொப்யுக்யு ” என்கிற விதிபரகாரம் தப்பாமல் அதுபயநம்பண்ணி, அதில் அத்தஜ்ஞாநத்தையும் அதுக்கு அதுபுருமான அதுஷ்ட்டாநத் தையுமுடையராயிருக்கையாலேவைதிகர் என்றே நிபுணமாகப் படியிருக்கை. துறைபடிய. “கங்கைகாசிற் புனிதமாய காவி” என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்ணோக்கான திருமுகத்துறை முதலான னுறைகளிலே, திரள் திரளாக அவகாஷித்து ஸ்நாநம்பண்ணா. துளும்பியித்யாதி. அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்நாநம் பண்ணுகையாலே எங்கும் அலையெறிந்து, ஆஸநமான புஷ்பங்களின் நாளங்கனையிலேக்க, அந்தப்பூக்களில் வைத்தேதேனானது சொரியும் படியான புனையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (உ) “க்ஷீராமுஷ்டேஷுஷாஹோநாஃ பொயிநாஃ ஹுடிபாடிவி। நதிஃ தொ ஹாரிபுகுதலா டும்பிவிஷ்டு சபு ” என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே “ அரங்கமென்பதுவே ” என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரநயநம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமினு வென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கோணர்ந்துகொடுத்தோருப்படுத்தவுறைப்பனார்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு— சிறந்த
தீ— மூன்று அக்கிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
வரு— தந்தாம் திருமாளிகைக் கெழுந்த
ருளுகிற
விருந்தை— அறிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை
அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
போருமவர்களாய்
சிறப்பு உடைய— இவ்வகையான நன்மை
களை யுடையராய்

மறையவர்— வேததாத்பர்ய மயிந்திருக்
குமவர்கள்
வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழாரின்
றுள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [யே
பிறப்பு அகத்தே— ஸூத்ரிகாகர் ஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் — நாலுபிள்ளை
களையும்
இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
கொணர்ந்து— பரமபதத்தில் நாய்ச்சிமார்
கையில் நின்று வாங்கிக்கொண்டு வந்து

கொடுத்து-தந்தைதாயர்ணையிலே கொடுத்து
ஒருப்படுத்த— ‘எங்கள் பிள்ளைதான்’
என்று ஸம்மதிபண்ணுவித்த

உறைப்பன்— சக்தியையுடையவன் வர்த்தி
க்கிற
உவர்— தேசம்.

வ்யா. பிறப்பித்தபாதி. “ஒருப்ராஹ்மணனுக்கு முன்பே மூன்றுபிள்ளைகள். பிறந்த
போதேகாணவொண்ணாதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்திரீப்ராஸவிக்கத்
தேவிகிறவளவிலே, கர்ஷ்ணான்பக்கவிலே வந்து, ‘இந்தவொருபிள்ளையையும் தேவாரி ரக்ஷித்
தருளவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்க; கர்ஷ்ணனும், ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று அ
னுமதிசெய்த வந்ததாம், ஏகாஹிகைகையானகரதுவிலே திக்ஷிதாராயிருக்கிறவன் எழுந்த
ருளவொண்ணாது என்னு மத்தைப்பற்ற, ‘நான்போய் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று அர்ஜுனன்
என்கொண்டுப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ஸூத்ரிதகாகர்ஹத்தைச்சுற்றும்கா
ற்றுமுட்படப்ராஸவிக்கவொண்ணாதபடி சரக்கடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செ
ய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணாதபடி போய்விட்ட
வளவிலே,ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுனை ‘சுத்திரியதாய ! உன்னுடையன்றோ பிள்ளை
போகவேண்டிற்று, கர்ஷ்ணனை மூத்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்’ என்று
பர்த்தவிர்த்து, கர்ஷ்ணான்பக்கவிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; கர்ஷ்ணன் இத்தைக்கொண்டு மந்தஸி
கம் பண்ணி, ‘அவனை விடு, உன்பிள்ளை நாம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்’ என்றுப்ராஹ்ம
ணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்” என்கிற
கதையை ஸங்க்ரஹேன அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும். “என்னுடையமனை காதல்
மக்களைப் பயத்தலுங்காணான்” என்கிறபடியே பெற்றவொருபுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்படுப
டுதபடி ஸூத்ரிதகாகர்ஹத்திலே, “இன்னளிடத்திலே போய்த்து” என்று நெரியாதபடி
மாண்டுபோய்விட்ட நாலாபிள்ளைகளையும். இறைப்பொழுதில் கோணர்ந்து கொடுத்தது. திக்ஷித
னாய்க்கிற காலமாகையாலேப்ராஸவிக்கவந்த தலைக்கட்டி மாத்திரம்நிஸவரத்துக்குமுன்னாள்
அல்பகாலத்திலே, “எல்லாவொருங்குழிப்பப் படர்புகழ்ப்பார்த்தனும் வைதிகனுமுடனேறத்
திக்ஷிதேர்கடவி” என்கிறபடியேப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுனையுட்கடத் தேவரிலே கொண்
டேறி, அர்ஜுனைத் தேரைநடத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும்
ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வொரு படுப்படியாக,கார்யருபமானதேர் காரண
ருபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் தேருக்குத்திண்மை
யைக்கொடுத்து நடத்துக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாதே தேவையும் இவர்களை
யும் கிறுத்தி, “சுட்ரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி” என்கிறபடியே ஜலத்திலே மத்
ஸ்யமுலாவுமாபோலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டுமபடி. நிர்வதிகதேஜோருபமான பரம
பதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, நாய்ச்சிமார், தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர
யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குமின்றுமெ
டுத்துக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பணர் “தா
யொடுகட்டிய” என்கிறபடியே பூர்வருபத்தில் ஒன்றும் குலையாமல், “என்னுடைய பிள்
ளைகள்” என்று காயார் கெட்டுக்கொண்டுவந்து உருக்குலையாமல் தேருக்குத்திண்மை

திருநாச்சிலாகிலே எழுந்தருளின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஆதரித்து அமுது செய்ப்பவன் தூதகை. சிறப்புடையமறையவர்வாழ். இப்படி வைதிகர்மா துஷ்ட்டா நத்தையும் பகவதன்மாராதந்தையும் அநரஃபரபோஜநமாகச் செய்கையாகிற நன்மையை யுடையராய், இதுக்கு உடலாக வேததாதர்ப்பத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பெருமானையது பவித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவாங்கமென்பதுவே. உ.

அ. மூன்றாப்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளைபாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேறும் பாரதபுத்தத்தில் அழியாதபடி தோக்கியும் செய்தவன்வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மருமகன்நன் சந்ததியை யுயிர்பீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானார்
திருமுகமாய்ச் சேங்கமலந் திருமுகமாய்க் கருக்தவனைப்
பொருமுகமாய்நின்றலரும் புனலாங்க மென்பதுவே. ந.

பதவுரை.

சேங்கமலம்— சேந்தாமரை மலானது
திருமுகம் ஆய்— பெரியபெருமான் திரு
முகத்துக்குப் போலியாய்
கரு— கறுத்த
ருவனை— உத்பலமானது
திருநிறம் ஆய்— அவருடைய திருநிறத்
துக்குப் போலியாய்
பொரு— ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற
முகம் ஆய் நின்று— முகத்தையுடைத்தா
ய்க் கொண்டு
அலரும்— அலராகின்றன
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம் என்பது—
மருமகன் தன் — மருமகனான அபிமந்யுவி
னுடைய

சந்ததியை— புத்ரனாய், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிசுதித்தின் சரீரத்தை
(திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,)
உயிர் மீட்டு— உயிர்பெறுப்படி பண்ணி
மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுடைய
உரு— சரீரமானது
மகத்து— பாரதபுத்தமாகிற ராமேதத்திலே
வீழாமே—, விழுந்து நசித்துப் போகாமல்
குரு முகம் ஆய்— குருமுகமாய் நின்று
(விதோப தேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான்— ரக்ஷித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வயா. மருமகனித்யாதி. மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்ரனான பரிசுதித்
தின் ப்ராணனை மீட்டு. அதாவது— கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (க) “யஜிரேவ்யுஷ்டு
ரஸ்யுஷ்டுரக் ஷ்யிஸக்யினு திஷ்டதி । சுவ்யாஹதம் சிவெஹஸ்யரூபம் தெ நஜீவதஃஸ்யாகுக்”
என்றருளிச்சொல்லு, (உ) “வாஜே நகரீவாவெந ஸ்ரஹரஃ ஸ்ராவிக்ருதவ । வஹஸ்ய
பாணஸீகாசுக் சுவாஉதஸுஷ்டு” என்கிறபடியே திருவடிகளாலே சரீரத்தை எங்கு
மொக்க ஸ்பர்சித்து, மீளவும் உயிர் பெறுத்துகை. மைத்துனன்மாருருமகத்தே வீழாமே.

(க) “யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாந்மயிஸத்யஞ்ச திஷ்டத்தி - அவ்யாஹதம்மஹ

வித்த ” என் கிறப்படியே உபயலேசுவரரினும் பூபராமானவர்களை எல்லாம் நசிப்பிப்பதாக
 பாவந்திக்கப்பட்டதாய், ஸமணனின் பாரம் கீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திரு
 வள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமுகமாகையாலே- பாரதயுத்தத்தை நரமேதயஜ்ஞமாக அருளி
 ச் செய்தது. இதில் இவர்கள் விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேயிடித்து இவர்களை அபி
 மாதித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வரல்த்தானகாலத்தோடு புரஸ்த்தான காலத்
 தோடு வாசியற ஹித்தத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தீயவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி
 நல்லவழிகளிலே நடத்து இப்படி அபிமாசியாய் நின்று சகித்ததுக்கொண்டு போருகையாலே
 என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினாய்ந்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று
 பாண்டவர்களை சகித்தவன், தன்னிடமாகத்திலே ஒதுங்கினவர்களைல்லாஸையும் தீயவழி
 போய் நசியாமல் சகிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமானுடைய திருமுகத்து
 க்குப் போலியாய். திருநிறமய்ச்சுருங்குவளை. சுருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்து
 க்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றாலும் புனலாங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்
 னுக்கொன்று எதிர்பொருறிய முகத்தைபுடைத்தாய்க்கொண்டு விகளிக்கும்படியான ஜலஸம்
 ர்த்திதையுடைய அரசங்கமென்பதுவே. 15.

அ. நான்காம்பாட்டு. கைதேயிவசநமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்
 டகரான ராசுதஸஸை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—கூன்றெழுத்தை சித்தகரைப்பக் கொடியவன்வாய் கடியசொற்கேட்
 டின்றேடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கோழியக்
 கான்றெடுத்த நெறிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானார்
 தேன்றெடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. ச.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத்
 மலர்— மலர்களையுடைய
 சோலை — சோலைகளாலே குழப்பட்ட
 திரு அரசங்கம் என்பது—
 கூன்— கூனியாகிற
 தொழுத்தை— அடியாட்டியானவள்
 சிதகு— திருவாழிதேக மஹோதஸவத்துக்
 கு அழிவான கடுஞ்சொற்களை
 உரைப்ப— சொல்ல
 (அத்தையுட்கொண்டு பெருமானைக்
 காடேற எழுந்தருள்கொன்ன)
 கொடியவன்— கொடியானா கைகேயியின்

வாய்— வாயிலுண்டான [கேட்டு
 கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்
 ஈன்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான
 ஸ்ரீகௌஸையாரையும்
 இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
 ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
 காண் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள
 நெறி— வழியே [ந்தருளி.
 போக— ஸ்ரீ தண்டகாரணயத்துக்கு எழு
 கண்டகரை— கண்டகராய் ஜநஸத்தாநவா
 விகளான ராசுதஸஸை
 களைந்தான்— நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற
 ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கூன்தொழுத்தை சித்தகுரைப்ப. கூனியாடுற அடியாட்டியானவள் திருவபி
வேக மஹோத்ஸவத்துக்கு அழிவான துருத்திகளைச் சொல்ல. அதாவது (ச) “கூடாதி உ” வ்யப
கொஜா தா கெகெபுராஹு = ஸஹோபிதா || ப்ராஸாஹிதா || ஸஹோபிதா || ராஸாஹிதா ||
புலியா” என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவன் யாத்ரீகமாக மாடுகைத்தனத்தின்மேல்
ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமானுடைய திருவபிவேகத்துக்குத் திருப்படைவீட்டெல்லாம் கோ
டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (உ) “ஹ்ருஷ்ருஷ் சேபாயுராபா” என்கிறபடியே
திரள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜநஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ப கோஷங்களையுடெல்லாங்
கண்டு ஸஹிசுக்கமாட்டாதே தனத்தினின்று மிதங்கிவந்து கைகேபியை பர்த்தலித்து, “உன்
மாற்றாட்டிமகன் அபிவேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில்
செய்திருக்கு மித்தனையிறே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ நிரூபித்தேது, அவனுடைய
அபிவேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிவேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோடே சொல்
லு” அதுக்கு உபாயம், -முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டு வரமுண்டே, அவை இரண்
டையும்- உன் மகனை அபிவேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும்,
என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரான ராஜாவால் செய்பாத்தொழிப்போகாதுகான்”
என்று திருவபிவேகத்துக்கு விரும்பமான துருத்திகளைச் சொன்னாறிறே. கொடியவள் வாய்க்
கடியசொல்கேட்டு. இப்படி குப்பை ஜெ சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே
“முன்புசொன்ன விரண்டு வரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகனை
அபிவேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாறு ஸம்வதஸம் வர்வாஸார்த்தமாகப் போ
கவிடுகையும்” என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை கோற்றறிருக்க; “அது
பதினாறிரம் ஸம்வதஸம் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடத்திப் போகுவன் இப்போது ஸத்
யத்தை அகிரமரிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்” என்று இவன் கூப்
பிட்டவாறே; அவன்செய்யலாவதற்று அநாமதிபண்ணா; அவ்வளவிலே, அவன்ஸம்மந்தனைப்
போகவிட்டு பெருமானை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சக்தவர்த்தி கலங்கிக்கிட
க்கிற படியைக்கண்டு, “இதுக்கடியென்?” என்று இவனைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம்
சொல்லி, “உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே
சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாறித்தனை; உங்கள் ஸீயர் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவ
ர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்திராகில் அவர் கினைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு
கக் காடேறப்போம்” என்று சொன்ன கொடுமைபயுடையான கைகேபி வாயில் இந்த
வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. நன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாக்கொழிய. “ஏகபுத்தரை
யான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை” என்று பின்னொடர்
ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸலைபாரையும், ஸத்தாவரங்கனோடு ஜங்கமங்கனோடு வாசியறத்
தன் குணங்களிலேயேயிடுபட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜபத்தையும் கைவிட்டு,
கான்தொடுத்த லொழிபோகி. (ஈ) “கெவநெந வநமகவா” என்கிறபடியே காட்டோடு
காடு தொடுத்தாக்கிடக்கிறவழியே, “நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணீரிழையு மிளங்கோவும்
பின்புபோக” என்கிறபடியே-பிராட்டியும் இளையபெருமானும் பின்னே ஸேவித்துக்கொண்டு

எனக்குப்படியே ராசசுலா தீன்ற உடம்பைக்காட்டி வந்துநின்ற தண்டகாரணய
எவ்வாஸிகளான ரிஷிகளுக்காக, அவர்களை நித்யபீடை செய்துபோந்த கண்டகராய் ஜநஸ்த்தாந
எவ்வாஸிகளான ராசசுலா முதலானவை நிரஸித்தருளினவன். ஊர். ஏவம் பூதனுனவன் இங்
கெனெத்த விவோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரசுணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணு
தெசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே,
‘தேன்’ என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்க
ளை யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; “கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்” என்கிறபடியே-
பெருகொம்புகளில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய் பூமாறாத சோலை யென்னுதல். இப்படி-
யிருந்துள்ள சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணாவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரகசித்தருளினவன்
வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மு.—பெருவரங்க ளவைபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண்பெறுத்தானார்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடமே. ரு.

பதவுரை.

குருவுகளானவை
அரும்பு— அரும்பிச்செல்லவும்
கோங்கு— கோங்குகளானவை
அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
சூயில்சூயில்— சூயில்களானவை
கூவும்— கனித்துக் கூவுப்படியான
குளிர்— குளிர்த
பொழில்— சோலைகளாலே
சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—;
பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
வரங்கள் அவை— ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த
பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள் முதலான
ரிடத்து பிழைச்செய்கையையே இயல்வாக
வுடைய
இராவணன்— ராவணனுடைய
உரு— ரூபமானது
அரங்க— சிந்ரம் பிந்ரமம்படி
பொருது— போர்செய்து
அழித்து— ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தாலே ப்ரான
னை யழித்து
இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
கண்பெறுத்தான்— காத்தவனுப்
என்— என்னுடைய
திரு மால்— ஸ்ரியோதியானவன்
சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. பெருவரங்களவைபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த பெரிய வரங்களானவற்
றைத் தனக்கு பலமாகக்கொண்டு. இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து

(அதினுண்டான)

தவள வண்ணம்—வெளுத்தகிதத்தை யுடை
பொடி.— சுண்ணாத்தை [நீர்நன
அணிந்து—உடம்பெங்கு மணிந்து கொண்டு
ஆளம் வைச்சுள்— (அந்தக் களிப்பாலே)
‘தென தென’ என்று ஆளத்திவைபா
தின்னுள்ள
அங்குள்— அங்குள்ள நகரானது—;
கீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள

கிழங்கிருந்து— அடிக்கிடந்து
கொள்ளே— கொள்தபடியாக
ஆதி— திருவாழியாழ்வானை
விடுத்த— வலிவிட்டு
அவருடைய— அவர்களுடைய
கரு— கர்ப்பமாவாக
அழித்த— அழித்துப்போகட்ட
அழிப்பன்— ஏதற்குநிரைகைகல்வபாவனான
வன் வந்திருக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கீழ்க்கிலகரங்களை. பாதாளலோக வானிகளான அஸுரர்களை. பாம்புக்குப்
புற்றுப்போலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாணஸ்த்தாநமாயிறே பாதாளந்தானிருப்
பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களை யுத்தம் செய்யாதிப்பர்களாய்த்து.
அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடக்குங்காலத்தல், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை
அழிப்பச்செய்யக் கடவனுயிறே ஸர்வோவன்னுயிருப்பது. இப்படி பலகாலம் வர, அழி
யளிடச்செய்தோயும், பிங்கையும் அடிக்கெடாமல் னொன்று வரப்புகவாதே. கிழங்கிருந்து
கிளளாமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கொள்தபடியாக. ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழி
ப்பன். * கரு தாமிடம் பொரும் திருவாழியாழ்வானை பேயிவிட்டு, அவர்களுடைய கருவள
வாக அழித்துப் போகட்ட ப்ரதிபகூ நிரை ஸ்வபாவன். ஊர். பின்பும் அங்குனொத்த
விரோதிகளை நிரலிக்கைக்காக நித்பவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலாடுஞ்சி. மலரத்தொடங்குகிற தாழும்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில்
லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புருந்து. தவளவண்ணப் பொடியணிந்து. அநி
னுள்ளினுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து
கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அந்த ஹர்குப்பரகர்ஷத்தாலே, யா.
மோசைபோலே யிருக்கிற இனிம இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடு
கைக்கு அடிக்கொண்டு “தென, தென” என்று ஆளத்தி வைப்பாநிற்கு மாங்கமே. ... ௬.

அ. ஏழாப்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நசிப்பித்
துப் போகட்டவன் வந்திருக்கிற தேசமிதுவென்குறார்.

ம.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறியப்
பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமாளார்
தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு
தேழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரங்கமே. எ.

பதவுரை.

சந்தனங்கள்— சந்தனமாங்களை
 சந்தனங்கொண்டு—(வேரோடே பிடுங்கி) இழு
 துத்துக்கொண்டு
 தெழிப்பு உடைய— ‘இத்தைக்கொண்டருள
 வேணு’ மென்றுமாய்ப்போலே யிருக்கிற
 த்வநியை யுடைய
 காவிரி— காவேரியானது
 வந்து— ஆரவாரித்து வந்து
 அடி— திருவடிகளை
 தொழும்— தொழாநிற்கிற
 சீர்— சிறப்பையுடைத்தான
 அரங்கம்— திருவரங்கமானது;—
 கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடை
 த்தாய்

செழு— செழித்திருந்துள்ள
 குருதி— சத்தமானது
 கொழித்து— ஊற்றுமாரமல் கிளர்ந்து
 இழிந்து— அருவி குதித்தாற் போலே நில
 த்திலே இழிந்து
 குமிழ்த்து— குமிழிகளம்பி
 எறிய— அலையெறியும்படியாக
 பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருந்து
 கையாகி பிழையையுடைய
 அசுரர்களை— அஸுரர்களை
 பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட
 பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற
 ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்பையுடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே ஈசினம் கொழுக்கும்படி
 போஷைபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, சத்தமும் கொ
 முப்புடைத்தாய் அழகிகாபிருக்குமிதே; அத்தைப்பற்ற “கொழுப்பையுடைய செழுங்குருதி”
 என்று அருளிச் செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தேறிய. இப்படி யிருந்துள்ள சத்தமா
 னது ஊற்று மாரமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழி கிள
 ம்பி அலையெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பிடித்துக்கொ
 ண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுர யோரியில் பிறந்தா
 ரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிதே; அவர்கள் செய்த பிழைக
 ளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந்தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்
 படி யிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்பங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்று
 யிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரர்வயவிராசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்
 து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமாங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இ
 முத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். “இத்தைக் கைக்கொண்டருளவே
 ணும்” என்னுமாய்போலே யிருக்கிற முழங்கின த்வநியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்
 தோடே வந்து, தான் கொண்டேவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமானுக்கு ஸமர்ப்பித்
 துத் திருவடிகளைத் தொழாநிற்கும். சீரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள சிறப்பை யுடைத்தான
 அரங்கமே. எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநரஸிஹ்மமுமாய் பூம்புத்தரணமும் ஹிர
 ண்ய விதாரணமும் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி
மல்லிகைவேண் சங்கடது மதிளாங்க மென்பதுவே. அ.

பதவுரை.

திரு— பெரிய

சிறை— சிறைபுடைய

வண்டு— வண்டானது

எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே

எம்— ஸர்வஸ்வாமியான

பெருமான்— பெரிய பெருமானுடைய

குணம்— திவ்பகுணங்களை

பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு

மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற

வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை

ஊதும்— ஊதாநின் றுள்ளதாய்

மதிள்— மதினையுடைத்தான

அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான்

எயிறு— எயிற்றையுடைய

கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்

வாள்— ஒளியையுடைய

எயிறு— பற்களையுடைய

சீயமும் ஆய்— (நர) ஸிஹ்மமுமாய்

எல்லை இல்லா— எல்லையில்லாத

தரணியையும்— பூமியையும்

அவுணையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்

இடந்தான்— திரு எயிற்றாலும், திரு உரி

ராலு மடர்த்தவன் வர்த்திக்கிற

ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான் எயிறுநையுடைய வராஹமுமாய்.

* எயிற்றுக்கு வன்மையாவது * “ ஊன்றியிடந்நுஎயிற்றிற் கொண்ட ” என்கிறபடியே அண்டித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவாக்குத் தியிடந்தெரித்து, தன்பக்கவிலே நரிக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்கடையான பூமியை யெடுக்கும் போது நீருக்கும் சேற்றுக்குர் இறையாதவடிவிகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே, நீரும் சேறும் காணப் பணக்குப்படியிறே வராஹஜாதிரிருப்பது. (அ) “ ஆய் ” என்றது-அவ்வவ தாரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாமர்கத்தை மோந்துபார்த்து “ ராக்ஷஸகந்தமுண்டு ” என்று வெருவியோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான மர்க்கங்கள் அப்படியின்றிக்கே, ஸ்ஞாநியங்கள் மோந்துபார்த்து “ தன்னினம் ” என்று விச்வவிக்கும்படியிருக்கை. மறு ஷ்யையோதியிலே அவநரித்தளிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாந கந்தமற்று, (ஆ) “ ஸூக்ஷ்மாநஃநஃ ஷ்யாபிநஃ ” என்றிருந்தாற் போலேயாய்த்து திரயக்கியோதியிலே அவதரித்தாலு மிருக்கும் படி. “ மானமிலாப்பன்றியாம் ” என்றிரிதே-இவ்விருமகளார். *மானமிலாமையாவது- ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாப்படியிருக்கை. “ வராஹகல்பம் வாசியாநிற்கச்செ ய்தே, ‘ ஸ்ரீவராஹநாயனர்க்கு முத்தக்காசை யமுதுசெய்விப்பது ’ என்று கிடந்ததாய், ‘ இதைன்ன மெய்ப்பாடுதான்! ’ என்று நஞ்சியர் வித்தராயருளுவர் ” என்று ப்ரஸித்த மிறே. வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய். ஒளியையுடைத்தான எயிறுகளையுடைய ஸிஹ்மமுமாய் சீழ், “ வல்லெயிறு ” என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு, “ வாளெயிறு ” என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. “ அலைத்தபெழுவாய் வாளெயிற்

எல்லியம்போதிருஞ் சிறுவனனா எம்பெருமான் குணம்பாடி. “அறுகால்வரிவனனாக
 ளாயிரகாமஞ்சொல்லி, சிறுதாளைப்பாடும்” என்றாரே அங்கு; இங்கே இப்படி பாடியவர்
 செங்குருர். இத்தால்- திவ்யதேசங்களில் வர்த்திக்கும் வனமிகுதனானவை, காலாநாட்டின
 மாக, பனங்களிலே, பகவத்துணங்களை, நியமமே பாரிப்பது சொல்லுகிற எல்லியம்போதிருந்

என் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிபபெருமானுடைய, சீழ்ச்சொன்ன ஆசரிதரகூஷங்களை அண்டான திவ்யகுணங்களைப் பரிதிப் பரகாஷத்தாலே பாடி. மல்லிகை வெண்சந்தும். மல்லிகைப்பூவாகித் வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்பமான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலருதுக்கு முன்பு தலைகுவிந்து மேல்பருத்து காம்படிநேர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தாய் சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்குறாய்த்து. அத்ததைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படியிருந்துள்ள சொலைச்சிறப்பையுடைத்தாய் அரணுகப்போரும்படியான திருமதினையுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அநேக தர்ஷனாந்தமிட்டுச் சொல்லவேண்டுமடியான தீக்ரஹ வைலகூஷன்யத்தை யுடையனாய் ஆசரித வ்யாமுத்தனானவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்கிறார்.

மு.—குன்றோ கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றோ கணமாயில்போல் நிறமுடைய நெமோலார்
குன்றோ பொழில்நுழைந்து கோடியிடையார் முலையணவி
மன்றோ தேன்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே கூ.

பதவுரை.

தன்மால்— தென்றல் காற்றானது
நன்று— மலையபர்வதத்தினுள்ள
பொழிலுமே— பொழில்சுனிவிடைரிலே
நுழைந்து— நுழைந்து
காடி— வளர்க்குகொடிபோன்ற
இடையார்— இடையையுடையாரான ஸ்திரீ
கருடைய
முலை— கலவைச்சார்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்தா
நன்றுமே— நாற்சந்திகளினாலே
உலாவா— உலாவா நின்றனளதாய்
நின்— மதின்களையுடைய துமான
அரங்கம் என்பது—
கொழு— கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்
பருகின

முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்ந்தி
யையுடையனாய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையனாய்
குரை— கோஷியா நின்றனள்
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்
தையுடையனாய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேசின்னு ஆடா
நின்றனள்
கணம்மயில் போல்— மயில்திரன்போன்ற
புகரையுடையனாய்
நிறம் உடைய— அழகையுடையதுமான
நெடுமால்— ஆசரிதவ்யாமுத்தனான எம்
பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

தன்று ஆடு— மலையினுச்சியிலே சார்ந்த
வ்யா. குன்றோ கோழுமுகில்போல். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமா
டிகை மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணுலேமுகம்

மைக்கு கொஷிக்கிற கடல்போலையும். நின்றுகணையில்போல். வைத்தகண் வாங்குவா
 ன்னுமைக்கு ஹர்ஷத்தாலே நின்று ஆடாகின்றான் மடியில்தான் போலையும். நிறமுடைய.
 வடிவமுடையது. நிறம்- அழகு. அன்றிக் கே, திருமேனி கிறத்தன்னை யே சொல்சிறுநா
 போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிவிறிப்படியான குளிர்ந்திரு-க் கி காண்டெழுந்த காள்மேக
 த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்டுக்கு-கடலின் நிறத்
 தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிற
 நென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் பொருவதல்லாமையாலே
 அங்கும்இங்கும் கதிர்ப்பெறுக்கச் சொல்லுகிறார். நேமோலுர். (சு) “ ஊகூ நாடி ” என்கிற
 படியே-இவ்வடிவமுடைய ஆசிரிதர்க்கு முற்றுட்டாகக்கொடுக்கும் நிரந்தரப் வ்யாமோஹத்தை
 யுடையவன் நித்யவாஸப்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றிப்பாதி. “ தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்னதனைந்து ” என்கிறப
 டியே மலபர்வதத்தில் சந்தர வர்ஷங்களையுடைய பொழில்சுருட்டே துழைத்து அங்குநா
 டான பூங்கனின் தானுகளை அனைந்து அரிமிசுபான பரிமாந்ததைக் கொடுத்துகொண்டு டோ
 ந்து. கொடியிடையார் முலையணல். நேர்மைக்கும் துடங்குமலுக்கும் கொடியோலையிருந்
 தும் இடையையுடையான ஸ்திரீகளுடைய சந்தர குங்குமா த்பலங்கார யுக்தமான முலைகளை
 ஸ்பர்சித்து அங்குநாடான பரிமாந்தையும் அனைந்துகொண்டு போந்து. மன்னுதேன்றவல்லா.
 அது கைபுருந்த கர்வத்தாலே வெளிகிலத்திலே புறப்பட்டு மன்னுகனினுமே நென்றா
 னு உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி நென்றலுலாவுவதுமாய் அரணு
 கப் போரும் மதினையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே.

அ. நிகமத்திலு, இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமானோ யேத்துமவர்கள்
 விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷந்வப்பாதிபத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருவாங்க ளவைபற்றிப் படையாலித் தேழுந்தானைச்
 செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
 திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
 இருவரங்க மொத்தானை யேத்தவல்லா. அடியோமே. டி.

பதவுரை.

பரு— பெரிய
 பரங்கள் அவை பற்றி-பாற்றாதுகள் கொடு
 த்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு
 டை ஆவித்து எழுந்தானை-புத்தவிஷயமா
 க அளித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை
 ரு— யுத்தத்திலே
 ய்க— அவனபரிமாநமெல்லாமழியும்படி

பொருது— போர்செய்து
 அழித்த அழித்துப்பொகட்ட
 திரு ஆளன்—விராஜிபையுடையவனுடைய
 திரு பதி மேல்—திருப்பதிவிஷயமாக
 விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் [பாய்
 விரித்தன்—விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவை
 திரு அரங்கம்— பாட்டுத்தோறும் ‘ திருவர
 ங்கம்’ என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய்

இருவர்— மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய
அங்கம்— சரீரத்தை

வெட்டி வல்லார்— துதிக்க வல்லவர்களுக்கு
அடியோம்— நாங்கள் சேஷபூதர்.

வ்யா. பருவாங்களைவைப்பற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களான
வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானே. “ தான் போலுமென்றெழுந்
தான் ” இப்பாதிப்படியே தன்னைப்போரப்போலிய நினைத்து, புத்தவிஷயமாக கர்வித்துக்
கொள்ளுவந்த ராவனனை. சேருவாங்கப் பொருதழித்த. புத்தத்திலே அவனுடைய அபி
மானமெல்லாமழியுப்படி பொருது முடித்துப் போகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீர
புரீயையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உப
ஸர்ஜனகோடியிலேயாய், அந்தேசமேயாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவாங்கத்தமிழ்
மாலையித்பாதி. பாட்டுத்தோலும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை புடைத்தான தமிழ்ச்
தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரேண வருளிச்செய்த இப்பத்தைபுட்கொண்டு. இருவாங்க
மெரித்தானே. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய
ச்வாலோஷணத்தாலே தத்தமாக்கிப் போகட்டவனை. “ காய்த்திருமொழிற் கதிரிலகுமா
மணிகள், ஏய்த்தபணக்கதிர்பேல் வெவ்வுயிர்ப்ப, வாய்த்த, மதுகைடபரும் வயிதுருகிமாண்
டார் ” என்னக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி
விரோதிரிஸநலிலரான பெரியபெருமானே, வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுப்படி. ஏத்தவல்
லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்கனென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்
கொண்டு அருளிச்செய்தினார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமானே
யேத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்
தாராய்த்து.

பெரியபுரீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்
கோழ வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

—(0)—

ஆக திருமொழி-௩௭-க்கு, பாட்டு-௪௦௭.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே-கர்ஷணாவதாரகுண சேஷடிதங்களும் ராமாவதாரகுண
சேஷடிதங்களும் அவதாரந்தரகுணசேஷடிதங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமாள் பக்கலி
லே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடைபத் தனித்தனியே பேசி யதுபவியாநின்றுகொண்டு,

த்திக்கிற திவ்யதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தைப் பற்றி முகமாகப் பேசியதுபலித்தார்; இப்படியதுபலித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் தமக்குப் பரப்பி பிறவாமையாலே மீளவும் ததுபவவிஷயாதுபவதத்பராய், முன்பு அதுபலித்தபரகாமன்றியே முகபேதேந பெரிய பெருமானுடைய திவ்யதேசத்தித ரவாவிதேசத்தித அப்பாசுரேண அதுபலித்து வித்தராகா நின்றுகொண்டு ததவம்பத்திதயா பாம்பராய்ப்பமான திருவரங்கம் திருப்பதியினுடைய வைபவ விதேசத்திதயும், முன்பு உத்தமான பரகாமன்றித்தித பரகாரத்திரேண பேசியதுபலித்துப் பரிதாய்ச் செல்லுகிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமாறுக்கு விசுவாஸமாக ஸ்ரீபாதாழ்வானுக்குத் திருவடிகிலைகளைக் கொடுத்தபோய், தேவர்களுக்கு விநோதமான சாவணத்தினை நிரலித்து மீண்டுவந்து லோகத்தையாண்டருளினவன் வந்ததிக்கிற தேசமிதுவென்கொள்.

மூ.—மரவடிபைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வாணோர்வாழச்

செருவுடையதிசைக்கருமந் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்

திருவடிதன்நிருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டினின்று

உருவுடையமலர்நிலங் காற்றாட்டவோசலிக்கு மொளியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய

நிலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது

திரு அடிதன்— பெரிய பெருமானுடைய

திரு— அழகிய

உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்

திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியானுடைய

மலர்— விகலிதமான

கண்ணும்— திருக்கண்களின் நிறத்தையும்

காட்டி. நின்று— பரகாசிப்பித்து நின்றதாய்

காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க

தசலிக்கும்— அசையா நின்றுள்ள

ஒளி— ஒளியையுடைத்தான

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;-

தம்பிக்கு — (தெரகூடத்தில் பரபத்தி

பண்ணின) தம்பியான ஸ்ரீபாதாழ்

வானுக்கு

மாம் அடியை— திருவடி நிலைகளை

வான்பணயம் வைத்து — மீண்டுமெழுந்தரு

வானோர்— ராஜஸரால் நலிவுபட்ட. தேசம்
ரகர்

வாழ— அலைச்சலற்று வாழும்படியாக

போய்— தெரகூடத்தினின்றும் அன்வரு
கேபோய்

செரு உடைய— யுத்தம்செய்கைக்கு இடம்
பிறந்த

திசை— தகவிலாதிக்கிலே சென்று

கருமம் திருத்தி— சாவணத்தினை நிரலி
த்து விதிவண்ணுழவனை ராஜ்யாபிஷேகம்

பண்ணிவைந்து

வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோ
த்பைக்கு எழுந்தருளி

உலகு— லோகத்தை

ஆண்ட— ஆண்டருளின

திரு மால்— ஸ்ரீபதியாகிற

கோ— எம்பெருமானுக்கு

(ஈ) “நாமமேவாது பச்சந்திராநாப்யஸிம்ஸத்பரஸ்பரம்.” (ஈ) “நாமேவாதுபச்சந்திராநாப்யஸிம்ஸத்பரஸ்பரம்.”

லேபாதல்; அப்படியாதல். “அரங்கமே” என்கிறபடித்தல், ஏதாரம் - அவதாரனா வாசகமாய், ஸ்தலாந்தரங்களை வரவர்த்திக்கிறதாதல்; சுற்றசைப்பாதல்.

அ. இரண்டாற்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான பிராட்டி தானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலித்துவின்று ஆச்சரிதரை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமான் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிப வேறொருவர்க்காளாவதோ வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் ஈன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிட்டணற்காய் மதிளிவங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கணவைத்த
என்னுடையதிருவாங்கர்க்கன்றிபு மற்றொருவர்க்காளாவதோ. உ.

பதவுரை.

தாமரையார் ஆகிலும் - புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாரோபாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து- தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் விஷயத்திலே

[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]

சிதரு- அவர்கள் குற்றங்களை உரைக்கும் ஏல்- கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினோயாகில்

என் அடியார்- ‘எனக்கு சேஷபூதரான வர்கள்

அது- பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசவேண்மெட்டியான அக்குற்றங்களை

செய்யார்- செய்யமாட்டார்கள்’

செய்தார் ஏல்- (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, பரமாதிகமரசு) செய்தார்களே யாகிலும்

நன்று செய்தார்— அவைகுற்றங்கிடர்;
[அவை எனக்கு போக்யங்களே என்றபடி.]
என்பர் போலும்— என்றாற்போலே சில உதாரணிகளைக் கொண்டு அவளோடே மறுதலித்து வாய் திறந்து சொல்லுவராய்
மன் உடைய— செல்வம்மாறாத விபிடணற்காய் — ஸ்ரீவிபீஷணஸ்வரூப னுக்காக

மதிள்— மதினையுடைத்தான இலங்கை திசை நோக்கி-இலங்கை முகமாக மலர் கண் வைத்த — குளிர்ந்தகண்களும் தானுமாய்ப் பார்விக்கொண்டிருந்ருமனாய்
என்னுடைய- எனக்கு ஸ்வாமியான திரு அங்கர்க்கு அன்றியும் - பெரிய பெருமானே யொழிப
மற்று ஒருவர்க்கு— வேறொருவருக்கு ஆள் ஆவதோ— அடிமை செய்வதோ?

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. பிராட்டி. சிதகுரைத்தாலும் “குணத்தைத் தொஷ்டமாகப் பாரித்தாயோ” என்றிறே அவன் பாசரம். பெரிய பெருமானுடைய ஆச்சரிதபகஷ்பாதாதிசயஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் இசை ஆச்சரிதரை நோக்கும்படி சொல்லுகிறது. “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்பதிலும், “சிதகுரைக்கும்” என்கிறதிறே உத்தேசம்;— கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமெக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. “அடியார்” என்று - ஸ்வாதத்தர்யநிவர்த்தி; “தன்னடியார்” என்று - அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தி. “அடியார்” என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபோயமும் தானாகப்

பற்றினவர்களை. “அடியார்” என்று நிரூபகம்-இவர்களுக்கு; சூல சரண கோந்தாதிகள் நிரூபகம் மற்றையார்க்கு. ஓளபாதிசமுடாய் அநித்பமுபாயிருக்கும். அது; நிரூபாதிகமுடாய் தித்பமுபாயிருக்கும் இது, “பலசதுப்பிதமார்” என்று நிரூபகம் அவர்களுக்கு; “திருகாரணன் தொண்டர்” என்றிறே இவர்களுக்கு நிரூபகம். ஒரு மிதுநம் செஷியா னால் “தம்மடியார்” என்னலேவண்டி சேவலென்னின்; “தன்” என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகனாவிபுதி பித்தனையும் இவன் தோயல் வாசியிறே பென்னுதல்; “அடியார்” என்பதுக்குள்ளே அடிமையில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே பென்னுதல்; இத்தால்-நாசகோடிகடிதைபென்கை. (ச) “திருமாயே” என்றும் “உகந்ததோழன்” என்றும் அவன் தினைவாகையாலே அவன்முன்னே “நம்மடியார்” என்னமாட்டானே, தானும் (உ) “திருவெளயிபு” என்றானே, அந்தாலேபென்னுதல். “அடியார்” என்கிற பஹுவசகம்-ஊர் இரண்டிட்டவாறே அடியாரு மிரண்டிட்டதே. “மேலாத்தேவர்களும் கீழ்க்கேதவரும்” என்று-இங்கிலத்தேவர்க்கிஷய ராகவிதே சிதகுரைப்பது. * அருள்புரிந்த சிந்தை அடியார்மேல்வைத்துப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது இருள் தெரிந்துகோக்கின் அடியார்க்கிஷயமிதே இது. திறத்தகத்து-அவர்க்கிஷயமாக. தாமனாயனாசிலும்-பெரிய பிராட்டியாசேயாகிலும். அபிரபந்த-ஆசிரிதன்க்கிஷயம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவபாட்; “தன்னடியார்” என்னப்படி. காட்டிக்கொடுக்கையாலும் சொல்லக்கூடாது. வெந்நீரைக் குளிர்சீ ராக்குவதற்குபல்லது தான் கூடக்கூடாதிறே; அப்படியே இவன் சிதகுரைக்கக்கூடுகோ. “தன்னுத்திருமங்கை தன் கியசீர்மார்வன்” என்று-தான் ஸத்தையிதமிதே அவன் துபனிப்பது; இப்படி ஸத்தையெ றும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமாய்போது தெளிவுண்டாசிலேணார்; அப்போது ப்ர ணாரிதவத்துக்கு நமஸ்காரமிதே. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி பென்னென் னில்; இவனைப்போலே அவன்றானும் “பித்தர் பகிமலர்மேற் பாவைக்கு” என்று-இவன் கிஷயத்தில் ப்ரேமம்கனத்திருக்கும். இருவர்க்குமுண்டான ப்ரேமம் இவர்க்குபாசுரத்திலே தெரியுமிதே. (ங) “உஜீவெயம் ஷண்பே” என்னும் ஒருதலை; “இறையும்-அசல்வி ல்லேவன்” என்னும் ஒருதலை. அவன் வைச்வரூப்யமெல்லாங்கொண்டு இவனையதுபகிசு கிழிந்தாலும், தன் குணரூப சேஷடிதக்காரலே சூமிழிசீருண்ணப்பண்ணும்; இவ்வதுபவ ஜிவப்பிசீர்க்குப் போக்குவிடாக “உனக்குவெண்ணென்” என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது தரிக்கமாட்டாதவனாலிலே, “நாம் இவன்பக்கலிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் முடியும்” என்று பார்த்து, அவன் “உனக்குவெண்ணென்தன்?” என்றவனாலிலே, “நோதந ராபாதத்தைப் பொறுக்கினேனும்” என்ன; தன் ஸ்வாதந்த்ரத்தையும் இவர்கள் அபராத த்தையும் சாந்தர் மாராதையையும் மறந்து “பொறுத்தேன்” என்ன; “இவன் பொறுத் தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ” என்று ஆராய்கைக்கா கச் சிதகுரைக்கத் தொடங்கினாங்கில்; “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்னும் அவன்; நீ சித குரைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்யவுக்கூடாது, “ஸாக்ஷியுண்டு” என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ரமமமித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வாதந்த்ரமும் அந்யசேஷபுருமும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களேனா. “செய்தார்கள்” என்று

நின்றுநனசெய் சுசுபாலன் ” என்றும்போலேயும், “ இவன் சிதகுரைக்கும் ” என்றும்போலேயும், சுசுவானும் “ அதுசெய்யார் ” என்று அதின் பேர்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாசேல் நன்றசெய்தார். “ நாமுண்டு ” என்றும், “ ஒருப்ரமானமுண்டு ” என்றும், “ நாம் பொறுப்போம் ” என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாசுச்செய்தார்கள். ஒருதர்மாதர்மமும் பரலோகமுமில்லை” என்றுசெய்தார்களன்றே. “ப்ராமாநிகத்துக்கு நாமுளோம்” என்றன்றேசெய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழும்கையும். [“செய்யும் கிரிசைகள் ” இத்யாதி.] என்பர். “ நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவனாக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவன் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும் ” என்று, வாய்திறந்தருளிக் செய்வார். போலும். “ ஒங்காண், போ ” என்றும்போலே உதாஸீநாகி.

மன்னுடைய விபீடணர்க்காய். சிழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார். விசுவர்யம்மாறாத விபீடணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டுமபடியான மஹாராஜனையும் விட்டு, “ விபீடணத்து வேறாக நல்லனை ” என்னும்படியிதே விபீடணபண்பாடும். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கிடான பாசாக்கேட்டுமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசாந் கேளா லெனன்கிறது. “ குற்றமுண்டு ” என்ற மஹாராஜனையும், “ குற்றமில்லை ” என்ற திருவாய். இளையபெருமானையும் பூர்வபகூமாக்கி, “ குற்றமுண்டு, நான்கைக்கொள்ளக்கூடவேன் ” என்றாரிதே பெருமான். “ சிதகுரைக்கும் ” என்றது மஹாராஜர் கோடி; “ என்னடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது திருவடி. இளையபெருமாள்கோடி. சிதகுரைக்கை புருஷகாரகர்த்தியம்; “ அடியார் அதுசெய்யார் ” என்றது சரணாத கர்த்தியம்; “ நன்றுசெய்தார் ” என்றது சரணாய கர்த்தியம். மதிளிவங்கைத் திசைநோக்கி. விபீடணனையும் லங்கையையும் மதினையும் அதுத்திக்கையும் நோக்கியிதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கணன். பெரியபெருமான் திருக்கண்கள் ஆச்சரிதரைக்கண்டவாதே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கணன். *கரியவாகிப் புடைபாந்து மிளிர்ந்து செவ்வரி யோடி நீண்டசிறை திருப்பாணாற்றவரைக் கண்டவாதே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றொருவர்க்காளாவரே. “ மற்றொன்றினைக்காண ” என்கிறபடியே பெரியபெருமானையொழிய வேறொருதர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதகுரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் “ நன்று செய்தார் ” என்று மன்றாடினர் பெரியபெருமானையுமிருந்ததிறே. *அன்றேதந்தையும் தாயுமாவார்-திருவரங்கத்துங் லீனாங்கு மொவியுளார்தாமேயிதே. ஆளாவரே. “ ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கம் ” என்று ஆட்கொள்வார் பெரிய பெருமானிறே. “ அணியார்பொழில் குழ் அரங்குகரப்பா.” 2..

அ. மன்றும்பாட்டு. வீரோதிகிரைநகரிலனாய், அடியாரானவர்களை புராவர்த்தி யரில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேவசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழிண்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையும் கடியமாவும்

கருள் உடைய— அகவாயில், ‘இவனை
நலியவேணும்’ என்கிற சிற்றத்தை
புடைத்தாய்
பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதியங்கும்
படி) புறம்பில் சோலைசெய்து நிற்கிற
மருதம்— இரட்டை மருதமரங்களையும்
கதம்— மிக்ககோபத்தாலே எதிர்த்துவந்த
களிறு— குவலயாபீடத்தையும்
பிலம்பனையும்— ப்ரலம் பாஸுரனையும்
கடிய— மஹாக்ரூரமான
மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்
உருள் உடைய— உருண்டு வந்த
சகடரையும்— சகடாஸுரனையும்
மல்லரையும்— சானூர முஷ்டிகர்களாகிற
மல்லர்களையும்
உடையவிட்டு— சிந்நபிந்நமாக்கி
ஒசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ர
காரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்ரம்
பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

அடியவன்— சேஷபுத்திரன்
இருள்— அந்தகாரத்தை
அகற்றும்— நீக்கா நின்றான்வனும்
எதி— விசுத்தி [த்ரபனுடைய
கதிரோன்— கிரணங்களையுடையனான ஆதி
மண்டலத்தாடு— மண்டலத்தாடே கொண்
டுபோய்
ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸூ
ரிகளோடு கூடவைத்து
ஏலி வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவ
த்தை நிவர்த்திப்பித்து
அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா
மைக்கும் கைங்கர்யலாபத்துக்கு முறுப்
பாக) தன்னுடைய ப்ராஸாதத்தை
இவர்களுக்குக் கொடுத்து
ஆட்கொள்வான்— அடிமை கொள்ளுமவன்
அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற
ஊர்— ஊராவது
அணி அரங்கம்.

வ்யா. கருளுடைய பொழில்மருதம். “கருள்” என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே
சிற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “கறுப்பும் சிவப்பும் வெளுப்போருள்” என்னக் கட
வதிறே. அகவாயில் “இவனை நலியவேணும்” என்னும் சிற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு
ஆகர்ஷகமாம்படி சோலைசெய்துநின்ற யமனார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான
தால்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிகுபிகமாய்வந்த குவலயாபீடத்
தையும். பிலம்பனையும். நம்பிழுத்தபிராணம்தானும் இடைப் பிள்ளைகளோடேகூடி விளை
யாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனாய்க் கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை
யாடி நலியநினைந்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (சு) யுஷ்டி தா லெஸுரே ஹாநா டி ௧௭”
என்கிறபடியே ஸ்ரீபர்த்தவரத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அநிஞ்ஞாமாய்
வாயை அங்காந்து கொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருளுடைய சகடரையும்.
கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும்.
குவலயாபீடத்தினுடைய சங்கபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்தத்திலே வந்துபுகுந்த செரு
க்குக்களோடு பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிடுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலராக்கி.
நிரஸப்ரகார பேதமுண்டானாலும் நிரஸநமோத்திருக்கையாலே “உடையவிட்டு” என்று
ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். “உடையவிட்டு” என்கையாலே - பசுங்கல

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாசங்களைச் சொல்லி, விசேஷஜ்ஞர் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - போஷப்ரதத்வமிதே சொல்லுகிறது. அதுதான் விநோதி நிரஸந பூர்வ கமாயிதேயிருப்பது. “அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகர்நி ஸம்பந்தங்கள்” என்று - விநோதிகள்தான் அநேகமிதே. (க) “ஸவபூவாவெஷ்யோ லோஷ்யிஷ்யாபி” என்று அவற்றையெல்லாம் ஏதோத்யோகேந நிரஸித்துப் பொகட்டிதே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன “விநோதிநிரஸமதுக்கு ஸஞ்சகம். இருளகற்று மெறிகதிரோன் மண்டலத் துடேற்றி. துமிரஹரமாய்க்கொண்டு விசுகேந கிரணங்களை யுடையனான ஆதித்யனுடைய மண்டலத்துடே கொடுபோய் பாமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்துடே; கொடு போய் என்றவிது - “அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம்” என்னுமதுக்கு உபலக்ஷணம். “போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அதுபவிக்கு மதுபவம் பரிச்சிந்தமென்னும்படியிதே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அதுபவஸூகம். ஆகையாலே முற்று இத்த சஸ்கந்தை அதுபவிப்பித்துக் கொண்டாய்த் து ப்ராப்யபூமியான பாமபதத்தில் வந்துவது. வைத்து. “மாமணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்கிறபடியே ஆரந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிரசப ஆரந்தபுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸஞ்சிகளோடே கூடியிருக்கும்படிவைத்து. ஏணிவாங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதகமாயுள்ளதிதே; அத்ததை வாக்ருகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிதே உபாயமாகவேண்டுமது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அதுபவிப்பிக்கு மித்தனையிதே. அருள்கொடுத்திட்டு. புராவர்த்த யபாவத்துக்கும், நித்யபகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைய இவர்களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்தவமே நிருபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஒளபா திகமான நிருபகங்களெல்லாம் ஸம்ஸார தகையிலவந்து கழித்துபோமவைவாரிதே. ஆவிர்ப் பூதஸ்வரூபனுதல் சேஷத்தவமே நிருபகமாகவிரிதே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். “அடியவரை யாட்கொள்வான்” என்கையாலே - ராஜபுத்தன் தலையிலே முடிபைவைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான விவர்களுக்கு கைங்கர்ய ஸம்ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கும்படி சொல்லுகிறது. அவற்றனக்கும் ஸ்வரூபவித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிதே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகாரத்தாலே யானுற்போலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபவித்தி கிஞ்சித்தகார ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே யிதே. அமருபார். அப்படியெய்யுமவன், அதுக்கு உறுப்பாக சேதநரைத் திருத்தும்படி. நித்யவாஸம் பண்ணுகிறார். அணியரங்கமே. “அணி” என்று - ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, “அணி” என்று - அழகாய், மாடங்களும் மானிகைகளும் திருமதிங்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் முதலானவற்றோடேகூடி தர்சனீயமா யிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

“பின்னே திருநறையூரையருட்பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணித் த பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாத ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்

காண்டு வருகிற படியைக்கொண்டு, ‘அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க விரும்புகளான வாசினோற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருக்கேன்காணும்’ என்று நஞ்சியர் ம்பின்னோக்கு அருளிச்செய்தார்” என்று ப்ரஸித்தமீதே. ப்ராப்பியுமியி லுள்ளவை யல்லாம் விசேஷஜ்ஞானவர்களுக்கு போக்யமாயிதே யிருப்பது. ௩.

அ. நான்காம்பாட்டு. ஸ்ரீமத்த்வாரகையிலே * பதினாறுமாயிரவந்தேவிமார் பணி செய்விருந்தவன் வந்ததிக்கிற தேசமிதுவென்கொள்க.

மூ.—பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு மதியைகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில் புதுநாண்மலர்க் கமல மெம்பெருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான் பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும் புலையங்கமே. ச.

பதவுரை.

வரை என்னும் அதில்— ஸ்ரீநாரகை யென்கிற திருப்படை வீட்டிலே தினையு ஆம் ஆயி } கோபகந்திகைகளான வர் தேவிமார் } பதினாறுமாயிரவர் தேவி மாரானவர்கள் பணி செய்ய— நியைகங்காயம் பண்ணா யகர் ஆக— அவர்களுக்கு நாயகராய்க் கொண்டு உ— தன்பெருமை தோற்ற ருந்த— எழுந்தருளியிருந்த னாவாளர்— மணவாளரானவர் (அழகியமணவாசுப் பெருமானாய்க் கொண்டு) ன்னு— நியைவாஸம் பண்ணுகிற கா இல்— கோயிலாவது; ன்— அப்போதலர்ந்த

புது— செவ்வி குன்றாத கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது எம்பெருமான்— எம்பெருமானுடைய பொன்— வப்பாறையிடமான வயிற்றில்— திருநாடியிலுள்ள பூவே— பூவையே போல்வான்— பொன்நிறந்தகைக்கார பொது நாய } ஸர்வ நிர்வா ஹகந்திதை கம் பாவித்து } உடைத்தானதாக நினைந்து இவரானது— (அத்தாலே) கர்வியுது பொன்— மழ்வுண்டான தாமரைகளின் அழகை சாய்க்கும்— தன்விவிலா நின்னுள்ள புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினாறுமாயிரவந்தேவிமார் பணிசெய்ய. நாகாஸரன் திட்டிவைத்த ராஜகந் தைகளாய், அவனை நிசலித்தவருந்தாம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந் துள்ள பதினாறுமாயிரவர் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாதருணபாகவும் ப்ராப்பிய துணைமாகவும் நியைபரிசுர்பை பண்ணா. துவரையென்னுமதில். ஸ்ரீமதுரைசிலே எழுந்த ரியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம் ஹி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாகையாலே அத்தந்தவிலகூணாமாய், ஸ்ரீமந் தரகையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே. நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவா . அவர்களுக்குத்தனித்தனியே “என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார்”

பதவுரை.

மேலும் கூறும்— பாண்டியராகச் சித்திரம்
பாண்டியராகச் சித்திரம்
பாண்டியராகச் சித்திரம்
பாண்டியராகச் சித்திரம்

துதித்து— ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி
இறைஞ்சு— ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி
கிடந்தான்— கண்டவர்க்குத் தருமவனுடைய
கோயில்— வாஸஸ்தாசர்கள்.

அவ்வாறு பார்த்துக்கொண்டிருந்தபடியே பாண்டியராகச் சித்திரம், ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி
பாண்டியராகச் சித்திரம், ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி
பாண்டியராகச் சித்திரம், ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி
பாண்டியராகச் சித்திரம், ஸ்ரீதேவதாசர்கள் பரணரி

(க) “ஆச்சர்யமேகவதேவதாச மெகஸ்தவம் புருஷோத்தம - தந்தயச்சாஸி மஹாபாஹோ

[illegible]

அவற்றினுடைய வாய்ப்பத்தைச் சொல்லிச் சாது தந்துக்கொண்டு, “நீங்கள் இறு தந்தையும் ஆச்சர்யத்தையும்” என்ன; அந்தவேதங்கள், என்னைப்பார்த்து, “நாங்கள் யஜ்ஞரீதியை மாக ஸ்ரீஷ்டங்களைப்பாடு பாடுதொன்று, ஆகையாலே அஸமத்தபராபணாக்களா யிருக்கிற யஜ்ஞங்களுக்கள் இறு அவையிரண்டு முள்ளது” என்ன; அந்தந்தம், நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப்பார்த்து ஸ்ரீதோதரம் பண்ணிக்கொண்டு, “லோகத்தில் உங்களிற்காட்டில் தந்தயங்களுமில்லை; ஆச்சர்யங்களுமில்லை” என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள், என்னைப் பார்த்து, (ந) “சூரபுரம் ஹோநாஸ்யஸ்யம் யநுஸாஸ்ய விவாஜே ந | சூரபுரம் வரோஜேவிஷ்டம் ஸம்மயா காவராமதி || யஜாஜ்யாயசஸ்தீநோமம் ததேஜிதம் வாஸநம் | ததேவபுஷ்யஸ்தீநா காவரோ நொகஜிதேப்யயஸ்தீ” என்று - “ஆச்சர்யசப்தமும் தந்தயசப்தமும் எங்கள் பக்கமில்லை, விஷ்ணுவாயிருக்கும் பரமமான ஆச்சர்யம்; அவனையாயிருக்கும் எங்களுக்கு பண்பான கதி; அந்திகளில் ஹோதமாயிருந்துள்ள பாடுதொரு ஆஜ்யத்தை நாங்கள் புத்தியாகின்றோம், அந்நுடைய பூதத்தை யெல்லாவற்றையும், புண்டரீகாஷ்டரூப் லோகமுந் தந்தியான வவவான்றோ கொடுக்கிறான்” என்ன; இத்தகையகேட்டு, நான் பூமியிலேவந்து, உங்கள் திருளுக்கு நடுவேயிருக்கிற கர்ஷணைக்கண்டு ஸேவித்தே, “நீர் ஆச்சர்யருமாகா நின்றீர், தந்தயருமாகாநின்றீர்” என்கொண்டு என்னுலே விண்ணாப்பம் செய்யப்பட்ட வார்த்தை பாடுதொன்று, அதுக்கு பரந்தபுத்தமாக; (உ) “உக்ஷிணா விஸ்டெவரிதே” என்று கொண்டு, கர்ஷணா நொருநிச்செய்தவார்த்தை எனக்கு பரந்தமமான வசனம்.

என்றானே யென்னிங்; (க) “யஜ்ஞாநாஹிமதிவிஷ்டம் ஸ்வெஷ்டம் ஸுலக்ஷிணம் | உக்ஷிணா விஸ்டெவரிதே” என்று - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தருகிறானோடுகடி. யிருந்தள்ள ஸர்வேசுவரன் கதியாகையாலே, (ச) “உக்ஷிணா விஸ்டெவரிதே” என்கிற இதனுலே என்னுடைய பச்சம்மானது பரிஸமா ப்த மாய்த்துதென்று சொல்லி; (ரு) “உக்ஷிணா விஸ்டெவரிதே வாராவராஜிஹாமகடி | ஸுலக்ஷிணம் விஸ்டெவரிதே” என்று கூர்மத்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பரியத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், “ஆச்சர்யனாகாநின்றாய், தந்தயனாகாநின்றாய்” என்கிறவாக்யம், ஸதகணினான கர்ஷணுகிற இந்தப் புருஷன் பக்கமில்லை என்னுலே பந்தியாதிக்கப்பட்டது. (க) “யநுஹவஹிமதிவிஷ்டம் ஸுலக்ஷிணம்” என்று இத்த வாக்யத்தினுடைய பாடுதொருகிர்ப்பத்தை நீங்கள் பச்சம்மப்பண்ணினீர்களே, அந்நெல் லாம் என்னுலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகிறேன் என்று ஸ்ரீநாரத

(ச) “ஆச்சர்யசப்தோ நான்மாஸு தந்தயசப்தோபிவாமுநே-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு ஸ்ஸஹயஸ்மாகம் பாகதி || யதாஜ்யம் வயமச்சீமோ ஹோதமக்சிஷு பாவரம் - தத்ஸர்வம் புண்டரீகாஷேஷா லோகமுந் தந்திரயசச்சி” ட ஹா. (உ) “தக்ஷிணாபிஸ்ஸதேஹரிதே” (க) “யஜ்ஞாநாஹி கதிவிஷ்ணு ஸ்ஸர்வேஷாஞ்ச ஸதகணினம் - தக்ஷிணாபிஸ்ஸதேஹ

வான் சொன்னதாக, புறீஹரிவம்சத்திலே நூற்றைம்பத்தொன்பதா மத்பாயத்திலே
கால்பாட்டகதையை இப்பாட்டிலே இவர் ஸங்கடேஹை வகுவிச்செய்கிறார்.

ஆமைபித்யாதி. பரீநாதபகவானுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தைப் பராகாசிக்கக்கூகாக, ப்ரதமம் கங்காஜலத்தினுள்ளே பர்ஹத்ருமாய் ப்ரிபகரமாய் ஆச்சர்யமாநப்பேதோ ராமையாய்; அநந்தம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங்களுக்கும் ஸஸ்த்தலமாம்படியான பெருமையைபுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற்ஹும்அநேகமாயிரத்தினுள்ள நதிகளுக்கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையைபுடைய ஸமுத்ரமாய்; அநந்தம், அந்தஸமுத்ரத் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்த்தாதமாய் படியான பெருமையைபுடைய பூமியாய்; அநந்தம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெருமையைபுடைய பர்வதங்களாய்; அநந்தம், சதுர்த்தசபுவநஸ்ச்டாவான பெருமையைபுடைய சதுர்முகனாய்; அநந்தம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவித்திமுதலான வற்றுக்கடியான பெருமையைபுடைய சதுர்வேதங்களாய்; அநந்தம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றிவாஷ்டங்கனாய்த்தின எள்ளும்படியாய், ஸகலர்க்கும் பஸஸாதரமான பெருமையைபுடைய கங்கனாய்; அநந்தம், அவற்றுக்கும் வீர்யத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையைபுடைய நிமிணையாய்; அநந்தம், அந்த தசுநிணைகளுடைய த்வாரா, ஸர்வர்க்கும் தத்த தபேஷ்டாநுபமமாக ஸர்வாபிஷ்டங்கனையும் கொடுக்கும் பெருமையைபுடையனாய் அஸாதாரண விக்ரமிசிஷ்டனான தானுமானவன். இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய நிர்ப்பாவ விசேஷமானகையாலே, இவன்றனாகச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னவையெல்லாம் வற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகச் சொன்ன மஹாத்ம்யம் இவனுடைய புத்த்யமானகையால், தந்நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹக ஸம்பந்த நிபந்தமமான ஸாமாநாதிகரணயத்தாலே பற்றை யெல்லாம் இவனாகச் சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாரதனார் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சு. இது சிதோடும் மேலோடும் வாயிற்றுக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரகசு. சேமமுடையனாகையாவது - கர்மபாலவீரையன். சே, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்ட்டனாயிருக்கை. “நாரதனார்” என்றது (சு) “ஸுவ-ஸுஸ்ய-ஸு-ஸு-ஸு நாரத-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு-ஸு” என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்கயத்தாலும், பகவதஸந்திதியிலே வந்தேற ஆடுவது பாவவதாகாதிக்கும் ப்ரேமநிசயத்தாலும் முண்டான கௌரவநிசயத்தால் “சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சு” என்றது- சிதோடே அந்நிதமானபோல, கர்மபாலவீரையன் வயத்தின்கேளும் சென்று அவந்நிதனாய ஆச்சார்ய தப்பதைகளைச் சொல்லி துதித்ததுபலித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலோடே அந்வாயித்தபோது, “சென்றுசென்று” என்கிற விபரண பலகாலும்வந்து ஸேவிக்ஞம்படியைச் சொல்லுகிறது. இன்பத்தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சியேந்த” என்றும், “தும்புருநாரதந்புருத்தவன்” என்றும் இரத்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து ஸேவிக்ஞம்படியைச் சொல்லித்திறை. துதிக்கையாவது-வினோபாலியாய்க்கொண்டு ஸந்திதியிலேவந்து (உ) காரமுநிகை ஸ்தோத்தரம் பலகை. இறைஞ்சுகையாவது- தன்னுடைய சேஷத்தனத்திற்கும் ஏதிர்த்தலையில் சேஷித்தவன்

செய்தி ஆசாயங்களைக்கூட அதுபலிக்கக்கூட முடலாகவும், “கடந்தந்தாக்கை” எனச்
 ற்படியே கிடையமுதலாவந்த மினுக்கம் தோற்றுப்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய
 தேசம்.

பூமருவீப்புள்ளினங்கள். “நீர்ப்பூ நிலப்பூ மாத்நிலொண்பூ” என்கிற பூக்களின்
 குளிர்ந்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாலுமுண்டான போக்யதையா
 லே ஊடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பசுநிலபூஹங்களானவை
 தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரிய திருவடியுடைய புகழை, அருகூரஸமாகப் பேசா
 நிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகக்கடியான ஜலஸ
 பர்த்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீநாரதபகவானுக்
 குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்கோ
 றும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்ர பாரம்பரியேணவந்து தானுமானவனுப், பின்பு அவனுக்
 கும் பலகாலும் ஸேவ்யனுபக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில்- திருவரங்கம்
 என்றவயம். ௫.

அ. ஆறுட்பாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களை யே ராஜாக்
 களாக்கி, உத்தராதநயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேச மினுவென்
 கிறார்.

மு.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களுையே மன்னராக்கி
 உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில்
 பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாமே
 சித்தர்களும் தோழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிழ்கின்ற திருவரங்கமே. சு.

பதவுரை.

பத்தர்களும்— பத்தர்களும்
 பகவர்களும்— ஸந்நியஸிகளும்
 பழ மொழி— பழமொழியாயிருந்துள்ள
 வாய்— வாக்கிலேயுடையரான
 முனிவர்களும்— ிஷிகளும்
 பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
 நாமும்— நாட்டிலுள்ளாரும்
 சித்தர்களும்— நித்யமுத்தரும்
 தோழுது— அஞ்ஞலிபண்ணி [படி
 இறைஞ்ச—ஸாஷ்டாங்கபரணாமப்பண்ணும்
 திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
 விளக்கு ஆய் } விளக்காய் நிழ்கிற
 நிழ்கின்ற }
 திரு அரங்கம்— அரங்கமானகரானது;
 மைத்துனன்மார் — மைத்துனன்மாரான

காதலியை— அபிமதையான த்ரௌபதியை
 மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
 அவர்களை யே— அவர்களை யே
 மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவைத்து
 உத்தரைதன்— அபிமந்யுவினம்னைவிடான
 உத்தரைபென்பவளுடைய
 சிறுவனை— பிள்ளையாய், கரிக்கட்டையாய்க்
 கிடந்த பரிசுஷித்தை
 உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்
 சித்து, உயிர்பெற்றெழுந்திருக்கும்படி
 பண்ணினவனுய்
 உயிர் ஆளன்— எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாத
 னைவன்
 உறையும்— நித்யவாஸப்பண்ணுகிற

வர்களுக்கு அபிமானத்தையான த்ரொபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) “ஸாஹம்கேசுமத்ர ஹாஹு” ஓபா வரிகிஷ்டாஸமா மதா ” என்கிறபடியே துச்சாஸநன்வந்து மயிரைப்பிடித் திழுக்க, அன்றுமுதலாக “என்னை யிதுசெய்தவனையும் இதுக்குப் பரவர்த்தகரானவர்களை யும் கொன்று காப்படுத்தினாலொழிய குழல் முடியேன்” என்றிறே யிவனிருந்தது. பதினா லு ஸம்வதஸரம் காட்டிலே திரிந்தகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசியுந், இவன், விரித்ததலையுந் தானுமாய்த் திரிசிறப்பியைக்கண்டு, “இவன் ஸங்கல்பத்தின் படியே காப்பம் செய்துகொடுத்து இவன் குழல்முடித்தவனற்றிறே நாம் சரணுகதரகூடி கனென்னும் பேர்படைப்பது” என்றிறே க்ஷணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோனதும், ஸாரத்யம் பண்ணிற்றும், பரமஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகன்றே. எங்கனெனென்னில்;- தூதுபோனது, * பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்பிடுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணிற்று, “ஆபுத மெடுக்க வெண்ணுது” என்கையாலே, * கொல்லாமாத்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்தியுபதேசம் பண்ணிற்று, (உ) “சுஸூர நலெஹகாருணா” யத்யுயத்யுபாசுமனாய், (ங) “நகாருண வஜ்ரபஞ்சு” என்று காண்டவத்தையும் பொகட்டு யுத்தார் நிவர்த்தனாவனே, (ச) “கரிஷ்டபவநகவ” என்று யுத்தே ப்ரவர்த்தனும்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவன் குழலை முடிப்பிடு கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையிலே. (ரு) “உருகெத மஹுதேர்ப்ரவக்யாநி” என்றவோபாதி. (சு) “உருகெத நகவஸூய” என்கிறவிதவும் முன்னே சொல்லிக்கொ ள்ளவிறே யிடுபது; அங்ஙனஞ்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்? என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “த்ரொபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், முலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடுவாரைப்போலே, பரமஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்தத்தின் சிர்மையை நீ அதுஸந்தியா, “கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!” என்று பதண் பதனொன்றாகனும்” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கிழே, “மைத்துனன்மார்” என்கையாலே, “அவர்களை யே” என்று பராமர்சிக்கிறார். “நாடுடைமன்னர்” என்கிறபடியே - ராஜ்யப்ராப்தரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்களுடையத்தைத் தாங்களே வாக் கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், “இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குந்து நிலமும் கொடோம்” என்று தாங்களே எல்லாம் ஆளுவதாக இருந்த துர்யோதனராகினைக் கிழங்கிடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப் ப்ராப்தரான விவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கிழ - “மருமகன் மன் சந்ததி” என்றார்; இங்கு - “உத்தரைதன் சிறுவன்” என்கிறார். அங்கு - பித்ரஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு - மாதர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்லுகிறார். பித்ர

(க) “ஸாஹம்கேசுமத்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்ஷிஷ்டாஸபாகதா” (உ) “அஸந்தார ஸ்நேஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல” (ங) “நகாங்கேஷவிஜயம்க்ஷண” (ச) “கரிஷ்டப

ரான அபிமர்ய புத்தத்திலே பட்டுப்போகையாலே, “இவளை ரிழந்தோம்” என்னும் க்லே
ம் அவனுக்கு இல்லைரிதே; மாதாமிதே இருந்து க்லேசப்படுகிறவன்; இப்பிரைஜி பிழைத்
தால் உள்ளப்பரியமும் அவனுக்கேயிதே ; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட.
ரிக்கட்டையாய்ப் போனவனையும், ஸ்த்ய வசகத்தாலும் திருவடிகளினுடைய ஸ்பர்சத்தா
லும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணின. உயிராளன். ஸர்வாதம் ஸாதாரா
தானவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ராஸாதியாதே நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தர்களும். “மாலைபுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க நெம்பாணக்கே, மாலை
புற்றிடும் தொண்டர்” என்கிற பக்தர்களும. பகவார்களும். “செற்றொழிந்து முற்றல்முங்
கில் முன்னு தண்டரொன்றின ரற்றபத்தர்” என்கிற ஸரன்பாவிகளும். பழமொழிவாய் முனி
ர்களும். அபெளருஷேயமாய் நித்யமாயிருக்கையாலே பழமொழியா யிருந்துள்ள லேத
தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேபுடையரா யிருக்கும் ரிபிகளும். பரந்தநாடும். “தென்
றும் வடநாடும்” என்னும்படி. விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்ய
பிபூதியிலே ஆகந்த ரிப்பராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். தொழுதிறைஞ்சு. அஞ்ஜலிப்ராண
திகளைப் பண்ணும்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ராசாக
யாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனு மோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்
தும்படியிதே இதனுடைய ப்ராசாமிருப்பது. (க) “பெஸாஹாமதொ வாவி லீபாஸ
மதொவிசா | ஸ்ரீரஹிசேவொ வஹஸா ப்ராணிபு த) நவீததி” என்னக்கடவ
கிறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிரான னுறையுங் கோயில். க.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநாம்ப மாலவியைக்குறும்பதங்கி ராஜ்யத்தை வரங்கி
வுவணப் பாதாளத்திலே ஸைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிராமசாரியாய் மாலவியைக் குறும்பதக்கி யாகவாங்கி

இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வேடமான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே ல்ளராய்நெழுந்தாற்போ லரவணியின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

குறிப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடையதா
யிருப்பதொரு
ணி வரைமேல்—நிலரத்ர பரவதத்தின்மேல்
ள ராயிறு - பாலஸ்திரீயர்கள்
முந்தால் போல் - உத்தித்தாற்போலே
ரவு அணியின் வாய் - திருவனந்தாழ்வா
னிடத்தில்

சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கண்மிசை— படங்கண்மே லுண்டான
செழு— செழுமைதங்கிய
மணிகள்— ரத்ரங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவும்விளங்கா நின்னுள்ள
திரு அரங்கம்;-
மாலவியை— மலிவானபடியிடத்திலே

தூய்வு அடக்கி — அவனுடைய செருக்
கை அடக்கி
அரசு — ராஜ்யத்தை
பாங்கி — நீரேற்று வாங்கி
இறை பொழுதில் — கூதனாகாலத்திலே
பாதாளம் — பாதாள லோகத்தை

இருபட்டாட்சு கொடுத்த
உகந்த — இத்தான் மகோரத்தத்தைத் தலைக்
கட்டித் தரப்பெற்றோமென்று
ஸந்தோஷித்த
எம்மான் — என்ஸ்வாமிபானவன் வர்த்திக்குற
கோயில் — கோவில்.

குறட்பிமசாரியாய். வாமாக்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடிபைச் சாணிபாக்கினுற்
பாலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே முகந்து அதுபவிக்கலாப்படி. அருச்சுனபடி. சேர்ப்
பால் சுருக்கினதனையும் ரவிக்குறாபோலே, வடிவும் சுருக்கினதனையும் சலாவஹமாயிருக்கு
யாய்த்து. “புலங்கொள்மானாய்” என்றாநிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேநிறே மஹா
வியை வசிகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே ஒருவசிகாரஸாதகமிதேறிது. “பொங்கி
ந்துபுரிநூலும் தோலுந்தாம” என்கிறபடியே—பஜ்ஜேநாபவிதமும் கர்ஷ்ணஜிமும் முஞ்
புமாளனிதேவஷம். இத்தான், “என்னுடையராஜ்யத்தைபிழக்கேன், அதைபீட்டுதற்கு
வணம்” என்று கண்ணும் கண்ணிருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; “ப்ரபாலனாரி
த்பா னொருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், சாவனாதிசனைப்போலே அழி
ச்செய்ப்பப் போகாதாய்த்து ஒளநாய்மென்றோரு குணலேசத்தை பேறிட்டுக்கொண்டிருந்
தபாலே, இனிஇரண்டுக்கும் அகிருத்தமாகச்செய்வதென்” என்றுபார்த்து, “அவன்
காமிக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்குக்கடவோம்” என்றிறே இரப்பில் தகனோ
னைப் பரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. “கோவாகியமாவலியை” என்கிறபடியே—ஸர்வே
வரன் இத்தானுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்யைச் சவ்யத்தை பலதந்தாலேபறித்துக்கொண்டு,
ருத்தர்கீழிடங்காமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்ளர், பள்ளிகள்,
அதுகளுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்கனாதுக்கிக்கொண்டு ஒருத்தர் கீழிடங்காதேயிருந்
தபாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பயமற்று, தன்னுடைமைபைந்
தன்னுடிகுமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி—ஒருக்கைவாட்டி. அசுவாங்கி. கீழ்
சொன்ன வடிவழகையும் விநிதவேஷத்தையும் முன்னிட்டுக்கொடுசென்று அவனை சித்தாப
நாரம்பண்ணி, “கொள்வன், நான், மாவளி, புவடி, தா” என்று சில அந்நித பாஷண
கபோப் பண்ணி, இந்த மெளக்யத்தாலும் அவன் நெஞ்சை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள்,
இவன் தேவகார்யம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்” என்று
சால்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தரும்படிபாக்கி,
பொற்கையில் நீரேற்று” என்கிறபடியே கொடுத்தவனார்த பொலிவையுடைத்தான கை
லே உதகத்தைபேற்று, இத்தான்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கலினும் வாங்கி. இறைப்
பாழத்தில். இதுதான் செய்கிறவளவில், காலதார்க்கமன்றிக்கே, அல்பநாலத்திலேசெய்து.
பாதாளம்கலவிருக்கைகொடுத்தது. “மூன்றடி” என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோ
கத்தையும்என்று, “ஒன்றும் தருகவேனு மாவலியைச் சிறையிலவைத்த” என்கிறபடியே
ற்ற ஓடியும் தருமனவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பி
டமாக்கி. பாதாளத்தே தள்ளி. “கலகிருக்கைகொடுத்து” என்றது- அவ்விருப்பு சிறை

இவ்வுடம்பு புகழ்க்காந்தொடர், திருவந்தாழ்க்குமுதலும், சரணாகத லுனவளி பூஷிதர்ப்பெய்தேறும்” என்னுபரிதனானான். எம்மான்மோயில். என்னுடைய ஸ்வாமி யானவன் அந்நயப் பீபாஜா ரானவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண் னுகிறமோயில்.

எதிப்புடையமணிவரைமேல். அநிபாகாசமாயிருப்பதொரு கீலாத் பர்வதத்தின்மேல். இளமாயிறேழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கன்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெழீக்கும். திருவந்தாழ்வானிடத்தல் அழகிய பணங்க வின்மேலுண்டான பெரிய சத்தங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாநிற்கும். இத்தால்-திருவாவ ணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பன்னிகொண்டரு ழுகிற பெரியபெருமானை யதுபவீப்பார்க்கு அத்திருவந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ர காசமாயிருக்கும்படி. சொல்லுகிறது. திருவாங்கமே. கீழ்ச்சொன்ன விதுவையாய்த்து இத் தேசத்துக்குச் சிறப்பு. எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிச்சூரண ஹிரண்யணை யடர்த்துப் பிடித்து நிரணித்த வன் வர்த்திக்கிறதேச மிதுவென்குமுர்.

மு.—உரம்பற்றியிரணியணை யுகிர்நுதியா லோள்ளிய மாப்புறைக்கலுன்றிச் சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தேழித்தான் கோயில் உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின
போது உயர்வெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிளர வளர்த்துப் ப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து
நிற்பதாய்

கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணக்கும் — தலைவனையாநின் னுள்ள
தண்— குளிர்ந்த
அரங்கம்— திருவாங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்

இரணியணை— ஹிரண்யணை
உகிர் நுதியால்— திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மாப்பு — அவனுடைய அழகிய
மார்ணிலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நெரித்து
தேழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்
த்திக்கிற

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள்கொடுத்த வாபலங்களைபும் தன்னுடைய ஜபலத்தையும் நினைத்து, “ ஒருவராலுள்ளொழியில்லை ” என்று, வரங்கொடுத்த தேவர் னோடு அல்லாதாரோடு வாசிபற எல்லாசையும் நெருக்கித்தன்கீழேபாச்சி, “ தன்னுடைய ராமமேயொழிய பகவந்தாமம் அத்தேசத்தில் நடக்கவொண்ணாது ” என்றுவிலக்கி, திருநாடம் சான்னதுவே ஹேதுவாக, * பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவனுன ப்ரஹ்மாதனை வாசா கோசரமான பிடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், “ பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கே னன் ? ” என்று கேட்டபோது, “ எங்குமுன் ” என்று ப்ரஹ்மாதன்சொல்ல, “ இங்கு னனை ” என்று * தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, “ ஆங்கேவளந்திட்டு வாளுநீச் சிங் வுருவாய் ” என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாததொரு வடிவைக் காணி, அத்தூணைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு, “ அடித்தகை பிடித்தபெருமாள் ” ன்னுமபடி அத்தூணில் அடித்தகை வான்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப் பிடித்து. உகிர்நுதியால். “ அஸ்தர் சஸ்தாங்க னொன்றாலும் படக்கடவேவல்லேன் ” என்று வரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் பிரணிக்கப்போகாமையால் திருவாழிதொடக்கமானவை ம் அழகுக்குடலா யிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆபுதமாகக்கொண்டு அநினுடைய கூர்மை லே. ஒள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி. ஆபாணங்காகா திகளாலே அவங்கரித்து, அவன் லகாலும்பார்த்து அதுபளித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவும்படியாக ன்றி. சிரமித்தாதி. அபிஷேகமானது பொடிபடுமபடியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படி யாகவும், வேதனைகள் பொருமல் வாய் அலருமபடியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றேம் ” ன்னும் ப்ரிதியாலே † ஆர்ப்பரவம் சய்தவன் இங்குநொத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்சிரிதரை ரஷித்தைக்காக நித்யவாலம் ண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றனியாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது ருவுகளந்தருவினபோது மேலெடுத்த திருவடிகளைப்போலே கிரைவளர்ந்து ப்ரகாசியா ம்க. வரம்பற்றி வித்யாதி. அப்போது, (க) “ ஸுலெஹ்ஸு-நாணாஸு ” ன்னிறபடியே தவர்கள்முதலானவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டித் தலையைவணங்கித் துண்டணிட்டுக் கிடந்தாந் பாலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துகிற செந்நெற்களானவை தாங்கலேநீட்டித் தலையை ணங்கும் சிறப்பையும், ஸர்வச்சுக்கும் தாபஹரமான குளிர்ந்தியைபு முடைந்தான திரு ரங்கமே. அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. தசாவதாரமாய்க்கொண்டு ஜகதாக்கநாம் பண்ணுமவன் ன்யவாலம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவுடையமீனமா யாமையா யேனமா யிரியாய்க் கூறளாய்
மூவுருவி லிராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலோடு பேடையன்னஞ் செங்கமலமலசேறி யூசலாடிப்

பதவுரை.

சேவலொயி— புருஷஹம்ஸத்தோடே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவி
ன்மேலே
ஏறி— ஏழியிருந்து
ஊசல் ஆய்— அந்தை அசைத்து ஊசலாயி.
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயந்தின் மேலே
துறைத்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்த (அதனாலே),
செம்பொடி— சுண்ணாம்புகிற சிவந்த பொ
டி— முழுகி [புயிலே
விளையாடும்— விளையாடா நின்றான்
புனல்— நீர்வளப்பத்தைபுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

தேவ உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்— மதஸ்யமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மடமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிஹமமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநனாயும்
மூ உருவில் } பரசுராமனாயும் ஸ்ரீராமனாயும்
இராமன் ஆய் } பலராமனாயும்
கண்ணன் ஆய்— ஸ்ரீகர்ஷ்ணனாயும்
கற்கி ஆய்— கஸ்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்— அஸுரராகக்ஷஸாதிகளை முடித்த
கோ— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்த்திராமம்.

வ்யா. தேவருடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். சேதர
ருடைய ஜம்மம், சுர்மரிபந்தரமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழு
ங்கி வாராநிற்கும்; ஈசுவரனுடைய ஜம்மம், ஐச்சமாய் பார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்
பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். “ பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும் ” என்றருளிச் செய்தா
ரிதே. (க) “ வடஉருகு ரஹவதிஜாபரோடி ” என்னக்கடவதிதே. உகாரம் அவ
தாரண வாசகமாய், ‘ஸவஸ்சேயாந்’ என்றபடி. அதாவது-அவனே ஜாயமரணப்பக்கொண்டு
ச்சேயானதாகின்றவனென்கை. அவதாரணத்தாலே சேதரனை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய்
ஈவானோரளவும் முனமுந்தீர் வளர்த்தகாலம் வந்துய்பக்கொண்ட மதஸ்யாவதாரமாய். ஆமை
மாய். தேவதாரயார்த்தமாக அமர்த்தமதரம் பண்ணுகிறபோது மந்தாரமான மந்தரத்துக்கு
ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த
பூரியை உத்தரிக்கைக்கிடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். “ தேவாதி போதிகனொன்
றாலும் படக்கடலேவல்லென் ” என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கிடான நர
ஸிஹாவதாரமாய். குறளாய். மஹாபலியாலே அபஹந்தமான ராஜ்யத்தை இந்தரனுக்கு
வாங்கிக்கொடுக்கைக்கிடாக வாமநாவதாரமாய். முடிருவிலிராமனாய். அதாவது-துஷ்டகூதர்
ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசாதாத்தமஜ ராமாவதார
மாய், ஆஸுரப்ரகர்த்திகளான க்ஷத்திரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபந்த ராமாவதாரமாய்.
இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்-ஸ்வருபேணவதரித்ததாய்கையாலே. பூர்வோத்
தரங்கிரண்டும் கௌணம்-ஆவேசாவதாரங்களுக்கையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா
வதாரங்களுடோடே கூட பரிசுணிப்பானென்னென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத்
கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டிப்பது நிற்றி

பாதி உபாதேயம். அதுபாஸ்யமான அவதாரத்தன்னை இவரருளிச்செய்வா நென்னென்
 னில்; தசாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விரோதி
 கிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலு மருளிச்செய்தார். “மன்னடங்க மழுவலங்கைக்
 கொண்ட விராமரம்பி” என்றிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது. கண்ணனாய். பூபாரநிஸ
 நார்த்தமாக கர்ஷணனாய். கற்கியாய். கலிகல்கனாஷிதான னுஷ்டரை நிரஸிக்கைக்காக கல்க
 யவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு னுஷ்கர்த்துக்களை முடிக்
 குமவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடானவர்களையும் ரகசிக்கைக்காக நித்யவாஸம்
 பண்ணுகிற தேசம்.

சேவலித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயி
 ருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வல்பாபா
 ரங்களாலே முழுகி, அத்தை யசைத்து ஊசலாகி. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின்
 மேலே பாஸ்பர ஸம்ச்சலேஷ கார்பருபமான உழுதுதலைச்செய்து, அத்தாலே அதினின்றும்
 விளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படி யிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்க
 ளைப் பண்ணும்படியான ஜலஸமீர்த்தியைபுடைய திருவரங்கமே. கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்ஸநிர்வாஹகனாய் ஸ்ரியஃபதிபானவன் ஸாஸமாகக் கண்வன
 ர்ந்தருளுகிற தேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—செருவாளும்புள்ளாளன் மண்ணாளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
 மொருவாளன் மறையாள னோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
 இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேமுலகப் பெரும்புரவாளன்
 திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. கய.

பதவுரை.

செரு ஆளுந்— தானேபோர் செய்யவல்ல

உயர்— பெரிய திருவுழை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

மொண்— லீலாவிபூதியை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

செரு செய்யும்—ஆச்சித விரோதிகள்மேலே
 பூசல்செய்யாநிற்பதாய்

நாந்தகம் என்னும்— ‘நந்தகம்’ என்று பே
 ரையுடைத்தாய்

ஒரு— ஒப்பற்ற

வாளான்— கொற்றவொள்வாடையுடையனாய்

மறை ஆளான்— நான்கு வேதங்களைபு மாளு
 மவனாய்

விழு— சீர்மையோடேகூடின

கையாளன்— கொடைபையுடையனாய்

இரவு ஆளான் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்
 பகல் ஆளான் } குத தலைவனாய்

என்னை ஆளான்— என்னை ஆளுமவனாய்

ஏழு உலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற

பெரு— பெரிய

புரவு— ஸுலோகந்தரங்களை

ஆளான்— ஆளுமவனாய்

திரு ஆளான்— பெரியபிராட்டியாரை நிவ்ய
 மஹிஷியாக உடையனமானவன்

இனிதாக— திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே
 திரு கண்கள் } திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
 வளர்கின்ற

திருவடிகளை ஆளுகிறவன். ஆனால் மனம் தவறாமல் அந்த அருவியைப் பார்த்து, அந்த புத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழரோ பாதி அத்தைக் கண்டுக்கொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குடத்தணையாய்ந்து. “ பாதிப்பாதி அசுரர்தம்பல்குழாங்கன் நீறெழப்பாய் பறவைபொன்றேறி வீற்றிருந்தாய் ” என்றாரிதே ஆழ்வார். அதாவது- அஸ்ரவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களுளவை; பாதிப்பாதி நீறெழுந்துபோம்படியாக,ப்ரதிபகூத்தின்மேலே பாராநின் னுள்ள அத்வீதீயமான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. “ புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி ” என்று விரோதி நிரஸநத்தால்வந்த புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே. “ அவனை வாஹநமாகவுடையனென்கிறதே அவனுக்கேற்றம் ” என்றருளிச்செய்தாரிதே.

மண்ணுள்ளன். நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனென்கைபாலே நித்யவிபூதியையாராமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றுப், இத்தால் வீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்சரிதநாச்சரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆச்சரிதரை, “ நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள் ” என்று ஆளும்; ஆநாச்சரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நார்த்தகமென்னு மொருவாளன். சீழ், “ புள்ளாளன் ” என்று- ஆச்சரிதரகூணாத்துக்குடலான வாஹநத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆபுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்சரிதவிரோதிகள்மேலே பூசனைச்செய்யாதிற்பதாய், நந்தகமென்னும் திருநாமத்தைபுடைத்தாய், அத்வீதீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவொள்வானை புடைபவன். திவ்யாபுதங்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யம்செய்யுமவையாயிதே நிரூப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆபுதத்தாலே அபிரியச்செப்பவொண்ணாத பாஹ்யகுந்திஷ்டி-மதங்களை யழியச்செப்பகைக்கு பரிசுரமான வேதத்தை ஆளுகிறவன். சஸ்தரத்தா லும்சாஸ்தரத்தா லுமிதேப்ரதிபகூதிரஸநம்பண்ணுவது. சஸ்தரத்தாலேநிரஸிக்குமளவில், சரீரவிராசபர்யந்தமாய்; சாஸ்தரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரித ஜ்ஞாநாதிகன்போய், இச்சரீரநதன்வெலேபிரகூகச்செய்தே திருத்திஷ்டிவிக்கைக்கு உறுப்பாம். இது இரண்டிக்கும் விசேஷம். ஓடாதபடையாளன். புத்தத்தில் புகுந்தால் பிழ்காவிபாதபடியான பரிசுரத்தை புடையவன். அன்றிக்கே, (ச) “ சுஸம்ஷேப திகுநிரவடி நிரகூபகயுண ஷ்யாய ஸ ” என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆபுதவிசேஷங்களை புடையவனென்னவுமாம். விழுக்கையாளன். (உ) “ வரீஜ நவரீஷஹா மலக்ஷணாநி ” இத்தாதிப்படியே ஆத்மாத்மியங்களடைய ஆச்சரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மைபு புடைபவன். விழுக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விழுப்பத்தை புடைத்தான கையைபுடையவன்-சீர்மையோடேகூடின கொடையை புடையவனென்றபடி. (ங) “ ஸஸவடா நயிபுநொஜ்ஷா ஸுஜேகூபுதி நகூய ” என்னக்கடவதே.

(ச) “ அஸங்க்யேயநித்யநிரவத்ய நிரதீசயகல்யாண திவ்யாபுத ” (உ) “ பரிஜநபரிபர்ணாபஷணாநி ” (ங) “ ஸஸர்வநர்த்தகோதர்ஷத்வா ஸமேத்யப்ரதிரந்தயச ”

காலங்களை ஸ்வாநீரமாக உடையவனென்கை. என்னையாளான். “ எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகிலோது வித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான் ” என்கிறபடியே தானே திருத்தி, துவாராத்ரபாகமற என்னையாளுகிறவன். ஏழலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸு-கேசுத்தரம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்திலு, அல்பகேசுத்தரவானாவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளு மாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. “ பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேபாங்கின்ற ” என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியபாறை தில்பமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்ச்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து, இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாங்கமே. “ கூர்ப்பதி தொடக்கமான ஸத்தலங்களைல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதவித்திக்குடலான தேசம் ” என்று திருவுள்ளத்திலுக்கப்போடேகூடக் கண்வளர்ந்த ருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (க) “ கூர்ப்பதி ஸுபேஷணாஹோமொ ரெஸாமி நாரஹுடி யாடியி. ரதிமொகொஹ ரிபடித் தலு, டுஷிதிஸு. கடு ” என்னக்கடவதிறே. ... ௮.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கைநாகத்திடர் கடிந்தகனலாழிப் படையுடையான் கருதுங்கோயில்
தென்னோடும் வடநாடுந் தோழநின்ற திருவரங்கத் திருப்பதியின்மேல்
மெய்நாவன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழரைக்கவல்லார்
எஞ்ஞான்று மெம்பெருமா னிணையடிக்கீ யுணையிரியா திருப்பந்தாமே. கக.

பதவுரை.

கை— பெரிய துதிக்கையைபுடைய
நாகத்து— ஸூகஜேந்தராத்வா னுடைய
இடர்— துக்கத்தை
கடிந்த— நீக்கினதாய்
கனல்— ஜ்வலையாநின் னுள்ள
ஆழி— திருவாழியை
படை உடையான்— ஆபுதமாக வுடையவன்
கருதும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
கோயில்— கோயிலாய்
தென் நாடும்— தென்னாட்டி லுள்ளாரும்
வடநாடும்— வடநாட்டிலுள்ளாரும்
தொழ— தொழும்படியாக

நின்ற— நின்றருளின
திரு அரங்கம் } ‘திருவரங்கம்’ என்னும்
திரு பதியின்மேல் } திருப்பதி விஷயமாக
மெய் நாவன்— மெய்யேசொல்லும் நாவை
யுடையவராயும்
மெய் அடியான்— அரங்கப்பரையோரமாக அடி-
மைபூண்டவராய் மிருக்கிற
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— தமிழ்மாலையான இத்திருமொழியை
உரைக்கவல்லார்தாம்— சொல்லவல்லவர்கள்
எம் பெருமான்— ஸூவைகுண்ட நாதனுடைய

(க) கூர்ப்பதிதேர்மண்டலாத்பானோ ர்யோகிராமஹர்தயாதி- ரதிம்கதோஹிரியத்ர
தஸ்மாக்காங்குநிதிஸ்வர்தம்”

இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
எந்நான் றும்— எக்காலத்திலும்

இணை பிரியாது— *அடியார்கள் குழாங்களுள்
டே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவார்கள்.

வ்யா. கைந்நாகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகீஜந்தராமாநுடைய துக்கத்தைப் போக்கின. “ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்” என்னுமாபோலே வடிவின் கருத்துக்குத் தக்கபடியிறே துக்கத்தின் கருமிருப்பது. “ஆனையின் துயரம்” என்றாரிறே. ஆனைக்கு வாசகமான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, “கைந்நாகத்திடர்” என்றது - “கைம்மா துவம்பம்” என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுக்கக்காக. அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூத காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, “எங்கே யொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ” என்று தமிழாறுந், “மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்த்தீசோலையும் பூத்தபொய்கையுமாப்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய அபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, “உள்ளோ துஷ்டஸுத்தவங்கிடக்கிறது” என்றபிரியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேயேறத் தேடுகிறவனவிலே, முதலேவந்து காலைப்பிடிக்க; “ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈசுவரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகுகிறோம்” என்று போகப்பார்த்தவனவில; பிடித்தமுதலே பரபலமாகையாலே (க) “மஜ சூக்ஷ்மதே ததீரோ ஸ்ரஹஸூக்ஷ்மதே ஜெயெ” என்கிறபடியே இங்குள்ள ஆயிரம் தேவஸம்வத்தஸம் சென்றவனவில; முதலேக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் “முழுவளி முதலை” என்கிறபடியே பலம் அபிவித்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமைபாலும் அபிமதலாபத்தாலும் பலம் கண்ணமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்துப்படியாய்த்துத்திறே; இப்படியானவாறே தன்னுற்செயலற்று, (உ) “நீதலா விசயவிரி” என்கிறபடியே ஸர்வேசுவரனையே பச்சைகளுக வதுஸந்தித்து, “நாராயண ஓது மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்” என்ன; ஹிந்த ஆர்த்தத்தவரி செவிப்பட்டவாறே, (ஈ) “சுகந்தி, தவதிவதி வ, வமி கஹஸூ” இப்படிப்படியே, (ஈ) “ஹவதஸுநாரபெரு” என்று - அறிவுடையார் ஈடுபெடுப்படியிப்பியத்தவரையோடே மடுவின் கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கைபாலும் முதலையை ஒரு கைபாலுமாக எடுத்தனைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழிபாலே முதலையின் பையைப் பிளந்து விடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைச்சுருட்டித் திருப்பவாத்திலேவைத்து அதனுடைய புண்வாபை வெதுகொண்டு, நெடுநான்பட்ட க்லைசெமல் மாம் தீருப்படி திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்கித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே யிடுவித்துக்கொண்டு அதனுடைய துக்கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - “இடர்கடிந்த” என்று. கனலாழிப்படையுடையான். ஜ்வலியாபின் றுள்ள திருவாழியை ஆபுதமாகவுடையவன்.

“இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்” என்கையாலே - கையும் திருவாழி

“தொழங்காதல் கன்றளிப்பான் - மழங்காதவைதுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய் - தோன்றி
ணையே” என்று அறிவுடையார் ஈடுபடும்படியிதே அர்ப்போதுவந்து தோன்றினபடி. கரு
துங்கோயில், பாம்பதம் கழிப்பதி தொடக்கமான ஸத்தலம் நெல்லாவற்றி ஆங்காட்டில், ஆர்
ரிதரை அதுபவிப்பிக்கைக்கும் ரக்ஷிக்கைக்குமுடலானஸ்த்தலம் என்று அந்நம்பி வர்த்திக்கும்
கோயில். தென்னாடும் வடநாடும் சேழுநின்ற. த்ராவிடபாஷாப்ரதாநான தென்னாடும், ஸம்
ஸ்கர்த பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்தசேகுடியாகத் தொழும்படியின்ற. திருவரங்
கத்திருப்பதியின்மேல். திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தையுடைத்தான திருப்பதிவிலையமாக.

மெய்நாவன். மெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவன். அஸ்தமமென்பது ஒன்றும்கூல
சாத நாவையுடையவனென்கை; “பொய்ய்மொழி யொன்றில்லாத மெய்யையபாள்”
என்னுமாபோலே. இத்தான்-பகவத்தைவபவம் தேசவைபவம் கீழ் நுளிச்செய்தவற்றில் ஒன்
றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மெய்யடியான். அந்நப்பயோஜனனை வடி
யான். “அடியான்” என்று பேரிட்டு ப்யோஜனத்துக்கு மடியேற்குமவர்கள் பொய்யடி
யாரிதே; சேஷத்தவம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிக்கு அநிசயத்தை வினைக்குமதொழிய, ஸ்வாதி
சயந்தேகிகை சேராதுதே. அங்ஙனன்றிக் கே, சேஷிக்கு மங்கனத்தை ஆசாவித்துக்கொண்டு
திரியும் ஸ்வபாவாகையாலே, தம்மை “மெய்யடியான்” என்கிறார். இவைபிரண்டும் -
தாமருளிச்செய்த வசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆப்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து.
விட்சித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர். விரித்த தமிழரைக்கவல்லார். விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடநுபமான
இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றுமியாதி. எல்லாக்காலத்திலும்,
எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின்
கீழே விசுவேஷரஹிதராய், * அடியார்கள் குழாங்களுடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ...கக.

பெரியஜீபர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமைமைத்துணன்
குற னுந் தேவு செரு கைந்நாகத் துப்பு

—(1)—

ஆதிருமொழி-ந.க-க்கு, பாட்டு-சஉ0.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தையு
யும், பெரியகோயிலான திருவரங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபி
விஷேகத்தோடே பெரியபெருமானின் திருவடிகளின் “அடிவரவு” மெய்யடியான்” மெய்யடியான்”

கு நாத்தகப் பதுஸந்தித்தவராகையாலே, அவர்க்கும் நிருந்தனை தோதநரை இங்கு சின்னும் கொடுபோய் அடிமைகொள்நுகை திருவுள் ளாமாகையாலே, “நாமஇனி அங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணும்” என்னும் அபேகைகூறிந்நது, அங்கு தேற்றஸம்பந்தமற்றுப்போகவேண்டிப்படிவடிப அநஸந்தித்து, இத்தபரஸங்கத்திலே சரிச னிச்சேவஸமயத்தில் ஸம்ஸாரி களாஸவர்களுக்கெல்லாம் யமபடரால்வரும் நலிவைகினைத்து, “அது நமக்கு வாராதொழி யுள்போது ஸர்வேசுவரனுனவனே போக்கித் தந்தருள் வேணும்” என்று அத்பவலித்து, “அதுதன்னை ஏற்கவே அவன் திருவடிக்களிலே விழுந்து அந்தித்த நமச் செப்பின்துக்கொள் வேம்” என்று ஒருப்பட்டு, சாமதசையில் கர்மபாதுகுனாமாக யமபடர்வந்து என்னை நலி யுள்போது, அந்தக் கலேசத்தாலே தேவரீருடைப திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நினைக்கவும் ஒன்று சொல்லவும் கூதமனல்லேன் என்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லிலவத்தேன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னைநலிபாதபடி தேவரீர் சகலித் தருளவேணும் என்று பெரிபபெருமான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்கு விண்ணப்பம்செய்து செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இதுதானிருந்தபடிபென்?-(க) “நவதுஷைமகதா யவிலிஷபமஹஸூனி” என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், “வேண்டாமைநமன்றம் ரென்றமரை வினவப்பெறுவாரலர்” என்கிற பகவதுக்தியாலும், “உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்” என்று அபியுத்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) “வாரிஹாரிப ஸஹஜ ந ப்ரவஹாநு” என்று யம ன்ருளே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதைவரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, “சாமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள்” என்று பயப்பட்டுத் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்து, “அத்தசையிலே என்னைசகித்தருளவேணும்” என்று இவர் ஆர்ந்திக்கிறவிது, கீழ்ச்சொன்ன வசநங்கனோடு விருத்தமன்றே வென்னில்; ஆழ் வார்கள் தாங்கள், * மயர்வறமதிரல மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அரு பவிபா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மபாதுகுனாமாகவே நிர்வ ஹித்துக்கொண்டு போந்தவனுய் பந்தமோகேசூபய நிர்வாஹுகளையிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்ய பலத்தைபடி மதுஸந்தித்து, “நிரங்குச ஸ்வதந்தரணவன் இன்னம் நம்மை ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்” என்று, “மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்” என்றும், “இன்னம் ஆற்றற்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சயின்றேன்” என்றும், “வைத்த சிந்தை வாங்குகித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்ததன்வலலை- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக் கலென்னைமாயனே” என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவ ரும், ஈச்வரஸ்வாதந்தர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகல வடித்த கர்மபலத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஸ்வதந்தரணவன் நம்முடைய கர்மபாதுகுனாமாக விட்டு உபேகித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடரால்வரும் நலிவு நமக்குவரில் செய்வதென்” என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே ஒப்பிலேனாகிலு கின்னடைந்தே னுனைக்குநீ யருள்செய்தமையால் எய்ப்பெண்ண வந்து ஈலியும்டோதங்கேது நானுண்ணி நினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தாவணைப்பள்ளியானே.

பதவுரை.

‘அரங்கத்து அரவு அனை பள்ளியானே!—
துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும்
திருமுடைய உன்னை
அடைவது— அடைக்கலம்புருவது
எல்லாம்—என்னுடைய கரணங்கொல்லாம்
சோர்வு இடத்து— சோர்ந்தகாலத்திலே
அதுனை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய் என்று’
(நன்று ஆழ்வார் சொல்ல;— ‘அது
தான்செய்வது ஒருக்கால் ப்பாத்தி
பண்ணினார்க்கன்றே’ என்று எம்
பெருமான் திருவுள்ளமாக,
துப்பு இலேன் ஆகிலும்—அப்படிப்பட்டஅதி
யாசிகளுக்கு நான் ஒத்தவனல்லெனினும்
அதின்— உன்னை
அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்’
(என்ன; ‘நாம் ஆரை ரகஷிக்கக்கண்டு
நம்மை வந்தடைந்தி?’ என்ன;)
நீ— ‘தேவரீர’

ஆனைக்கு— ஸ்ரீகணேசுந்தரபூதவாணக்கு
அருள் செய்தமையால்— கர்ப்பபண்ணின
மையாலே’
(என்ன; அப்போது வந்து
ரகஷிக்கிறோமென்ன;)
எய்ப்பு— ‘முன் அறிதொத்ததானு முண்டான
துணைப்பானது
என்னை— என்னை
வந்து— வந்து கிட்டி.
நலியும்போது—வருந்தாய்காலத்திலுண்டான
அங்கு— அவ்வவஸ்த்தைகளில்
நான்— அடியேன்
எனம்— சற்றுயினும்
உன்னை— தேவரீரை
நினைக்கமாட்டேன்— ஸ்மரிக்க மாட்டேன்;
அப்போதைக்கு—அக்காலத்து நாக
இப்போதே— கரணங்கொபர்க்கள் தெளிவு
பெற்றிருக்கிற இப்போதே
சொல்லி வைத்தேன்— சொல்லிவைத்தேன்’
என்கிறார்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. துப்பு ஸாமர்த்த்யம். ரகஷண ஸாமர்த்த்யமுடையாரை ஆச்சரிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்குணபாய், எச்வரன்ருண்னையே சொல்லுகிறது. பஹுவசநம் பூஜாவாசி. ரகஷண ஸாமர்த்த்யந்தான் வ்யக்ஞபந்தாதத்திலே இல்லையிறே; (க) “நஸஜ்ஜாஹ்லஹா ரெ விவஜாஹ்லிவத-புநெ । ஸகலே-பூஜ்யஸு தெகஸூரிதம் விநாவாந்-வெஜாசூபு” (உ) “நஹிவாஹ நஸா கிய-பூ ஜதெஸவெபு பூஜாஹ்லி । ஸூதெளஹி தஃஹா தூநஃ ஹத்ய நுஸு கஸு)லிச ” என்கிறபடியே.

(க) “நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்ததே-ஸமர்த்தேதாதர்ச்யதே கச்சித்தம் விநாபுருஷாத்மம்” (உ) “நஹிபாலஸாமர்த்த்ய மர்த்தேதஸர்வேச்வரம்ஹரிம்-ஸத்திதென
... க் கிதம்பலாந்நதம் பவத்யந்ஸய கஸ்யகிந்”

தவசையச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே. * சாஷ்ட்டபாஷாண ஸந்திபமாய்க்கிடக்கிற தசையில் (க) “சுஹஸ்யராஜி” என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நம்பதாம்படி யிருக்கும் நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (உ) “ஸ்யுதபா” என்கிறபடியே ஸகந்தகரண பதபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றோ, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன். அவர்களுக்கு ஸகந்தகரணலேனாகிலும், என்னுடைய துக்காதிசயத்தாலே, அந்த துக்கசிவந்திக்கு குறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதைபாராதிதீரகூழிக்கும் உன்னை சரணமாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யானா ரகூழித்தனாகண்டு நீர் நம்மையடைந்ததென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமு மொழிய வேறொரு யோக்யதை யு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியினாலே. ஆனால் அவ்வாறே யோபாதி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினைவும், அப்போது வந்து ரகூழிக்கிறோம் என்ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாத பித்தச் சேஷம் தோஷதரபழம் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்த்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் செய்பவடுப்பதென் என்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, கரணாகனோபரங்கள் இளைப்பற்றுக் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இத்ததை நினைத்திருந்து உம்மை ரகூழித்தலேன் நின்ப்பந்தமேறு நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரகூழிக்கைக்காகவன்றோ, தேசவிபகர்ஷ்டமான சகீரபத்தியைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்படுக்கையின்மேலே கணவளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகயித்தானோலேயோ இந்த யோகயித்தரை; தாழ்ந்தானா ரகூழிக்கைக்கன்றோ. ... ௧.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கோடு சக்கரமேந்தினானே
நாமடித்தென்னை யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பார் நமன்மரங்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ண நிற்பதோர் மாயைவல்லே
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னாங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கோடு— ஸூரபாஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
எந்தினானே— திருக்கையிலே தரித்தவனாய்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாழ்வானாகிற
அனை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

நா— நாக்கை [கொண்டு
மடித்து— (மிக்ககோபத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பார்— நில்லாநிற்பர்களாய் [மளவில்
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டு போ

(இவ்வா த்மாவின் மறஸ்ஸானது)

உன்றிறத்து— உன்விஷயத்திலே
எத்தனையும்— ஏகதேசமாயினும்
புகாவண்ணம்— உள்புகுராதபடி
நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற
ஓர்— ஒப்பற்ற
மாயை— வஞ்சகநயில்
வல்லே— ஸமர்த்தராகாநின்றீர்;
ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— சுரணங்கள் என்வசமாய்ச்
செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,
சாம் இடத்து— ‘சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்
என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாத என்னை
குறிக்கொள் கண்டாய்— திருவுள்ளம்பற்றி
யருளவேணும்’
(என்று)
உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்
துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் “எல்லாம்
சோர்விடம்” என்றத்தை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தோஷத்தா
பெண்பண்பத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க சூதமன்னறிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக்க
கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்னுடைய உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி
யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது
சுரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா பென்னவுமாம். சங்
கோடு சக்கர மேந்தினுனே. ஆசரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹத்வத்தாலே அநவரதம் ஸ்ரீ
பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏற்றிக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷய
ரக்ஷகபாவத்தையுடைய, அவனுக்குத் தாம் மங்கலாசாஸனம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா
புதங்கனையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்கலாசாஸனம் பண்ணுமவர், இப்
போது, ரக்ஷகனாகவும் திவ்யபுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அதுஸந்திக்கும்படியாய்த் துச்
செல்லுகிற பயம். பயமேறு துதன்னை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்தியாதி. க்ரோதாதிசயத்
தாலே நாவமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாறுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக்
கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத்
தோற்றமில் இச்சேதந னொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற்
பர்களாய்த் து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமனவில். உன்றிறத் தேத்தனையும்
புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லே. இவ்வா த்மாவின்னுடைய மறஸ்ஸு உன்விஷயத்தில் ஏக
தேசமும் உள்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லே. ஆமி
டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, சுரணங்கள் என்வசமாய்ச் செல்லலான தசை
யிலே, “சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்” என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்
தேன். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இவ்வா த்மாக்களுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக முற்
கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப்
பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. உ.

மு.—ஏல்லையில்வாசல் குறுகச்சேன்ற லெற்றி நமன்றார் பற்றும்போது

நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை நேமியுந் சங்கமுமேந்தினுனே [என்டென்றும்

அரங்கத்தரவணைப் பன்னியாநீன்!—;
 நேமியும்— திருவாழிசையுமும்
 சங்கமும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்பத்தையும்
 ஏந்தினானே— திருக்கையி லேந்திக்கொண்
 டிருக்கிறவனே!
 எல்லையில்— அடிபேணுடைய ஆயுஸ்ஸின்
 எல்லையான சமதகையிலே
 வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
 குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
 நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
 எற்றி— அடித்து
 பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
 கில்லுமின் என்ன—‘கடக்கதில்லுங்கொள்’
 என்று தகைகைக்குத்தக்க

உபாயம்— ஒருபாயமும்
 இல்லை— என்கையிலில்லை;
 (ஆதலால்,)
 சொல்லலாம்போதே—சொல்லுகைக்கு பேர்
 க்யதை யுண்டானகாலத்திலேயே
 உன்— தேவரீருடைய
 நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களை பெல்லாம்
 சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
 என்னை— என்னை
 என்றும்— எப்போதும்
 குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
 அல்லல்படாவண்ணம்—யமபடர்கையி லகப்
 பட்டு வருந்தாதபடி
 காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸி னுடைய எல்லையான மரணதகையில்.
 வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்—வழி. (க) யாமபடர்க்ககதி இனி ஆஸ்கம்’ என்னுமனவாகச்
 சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி
 யமங்க எற்றிவந்து பிடிக்குப்போது. பிடித்தல் அடிப்பது. அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது.
 இப்படி யமபடர் வந்து கொடுபொவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். கில்லுமினென்ன வுபாய
 மில்லை. “கில்லுமின்” என்று அவர்களைத் தகைகைக்குத்தக்க உபாயமொன்றும் என்கையி
 லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸர்வோபாய சூர்ப்பதைபைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு
 மேந்தினானே. விரோதி நிரஸநபரிசுரமான திவ்யபுரதங்களை ஸர்வகாலமும் திருக்கையிலே
 ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி திருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்றி சின்றுதுயிருக்கிற
 தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கேழை— “சங்கொடு சங்கர மேந்தி
 னானே” என்றார்; இங்கே— “நேமியும் சங்கமு மேந்தினானே” என்கிறார். இவ்வாய்த்து
 இவர் தகைகைபிடுக்குமுபாயம். “எப்போதும் கைகழலாநேமியான்” என்றிறே இவர்களைப்பி
 டு. “கில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை” என்பானேன், தம்முடைய நாமங்களை எப்போ
 தும் சொல்லாநின்றிறே, அதுதான் உபாயமாகுலோவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ
 ன்னேனே? சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன். கரணங்கள் வசவர்த்தியா
 யிருக்கிறபோதே உன் திருநாமங்களைபெல்லாம் ப்ராப்பமாக வதுவந்தித்த வித்தனையன்றே,
 மங்களாசாஸன பரனும் உன்னுடைய ஸமர்த்தியை ஆசாவித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என்
 னுடைய ஸமர்த்திக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு யோக்யதையுண்டோ, நீ
 யறிப உன்னை ரக்ஷகனை அதுஸந்தித்திருக்கிற வினாதுதும் உன்னுடைய செயலறுதியாலே
 இப்போது செப்கிற வித்தனையன்றே. என்னைக் குறிக்கொண்டேன். இப்படியிருக்கும்
 ஸ்வபாவனான என்னை, ஸர்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மு. — ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாய் முதல்வனேயோ !
அற்றதுவானு எரிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ச.

பதவுரை.

ன்று — ஒப்பற்ற
பிடைபனும் — நிஷபவா ஹநனுநருநானும்
ால் முகனும் — சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவும்
ன்னை — தேவரீரை
றியா — அறியவொண்ணாத
பெருமையோனே — பெருமைபையுடையனும்
மற்ற — ஒன்றெழுதியாதபடி
லகு எல்லாம் — ஸதஸலோகங்களுக்கும்
யே ஆக — நீயேயாய்
ன்று எழுத்து } அக்ஷரந்தாய் நாமான
ஆப } ப்ரணவத்துக்கு வாச்ப
னுப்கொண்டு
ததல்வனே — ஸர்வகாரண பூதனாயிருக்
கும்வனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ! :-
நமன் தமர் — யமபடரானவர்கள்
இவற்கு — ‘ இவனுக்கு
வாழ் நாள் — ஆபுஸ்ஸு
அற்றது என்று } முடிந்தது. ’ என்று நினை
எண்ணி — } த்து
அஞ்ச — பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட
அற்றைக்கு } வன்றைக்கு
நீ — ஆச்சரிதரகந்தனான நீ
என்னை — என்னை
காக்கவேண்டும் — அவர்கள் கையில் காட்டிச்
கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். “ நுண்ணுணர்வில் நீலரர் கண்டத்
ம்மாணம் ” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை தலைபெடுத்தபோது, அல்லாநாரைப்போ
ன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவது தர்சிக்கவல்ல ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞானத்தைபுடையனான அத்
திதிய நிஷபவாஹனும். “ ஒற்றைவிடையனும் ” என்றது - லோகவ்யாவர்த்த மாகை
ராலே அத்திநியமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு மென்னுபிடம் தோற்றுகைக்காக. இத்
ததயிறே, அவன் தனக்கு பெருந்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (ச)
யொஷ்ய ஹாணம் விஷயாதிவஷயம் யொடுவெவெஷாஸு ப்ரஹ்மினொகி தடுஷு ”
ன்கிறபடியே அவ்வவதானே நிருநாபிகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர் தம்மாலே
காடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களைபு முடையனாய், “ அமரர்க்குமறிவியந்து ” என்கிறபடியே
வ்வருகுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞானபாதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தைபுடைய சதுர்முகனும்.
ன்னையறியாப் பெருமையோனே. ஸர்வகாரணபூதனாய் ஸர்வரக்ஷணாய் ஸர்வசேஷியாய் ஸர்
சரீரியாயிருக்கு முன்னை, உள்ளபடியறியவொண்ணாதிருக்கும் பெருமைபையுடையவனே.

(க) “ யத்நஜெவாநஜேநபொ நவாஹம் நவஸஞ்சாரம் । ஜாநாநிவரஜெஸஸ்ய தகி ஷேரெ
வாஜெவபு ” என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ராணம் மற்
றுமூண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறிபார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்ன
னிதே. “கார்செறிந்த கண்டத்தான் என்கண்ணன் காணான் அவன்வைத்த பன்னைத்தான்
த்தின்பதி ” என்று - அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தையுமுட்பட்ட அவர்க ளறியமா
ட்டார்க ளென்றிதே திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வ வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத்
தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (உ)
“ ஸவபூவஹிஷ்ணுஹ ” (ஈ) “ வாஸுதேவஸுவேஹிஷ்ணு ” என்னக்கடவநிதே.
மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்யாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனுய்க்கொண்டு
ஸர்வகாரணபூதனு யிருக்கிறவனே. “ மூன்றெழுத்தாய ” என்கிற ஸாமாநாதிகரணம்,
வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தனம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதாந்யத்தரலே ஜீவபரமாய்
அர்த்தப்ராதாந்யத்தாலே பகவத்பரமாயிதே யிருப்பது. (ச) “ ஒக்ஷாரொ ஹமவாநுஷ்டே ”
என்றும், (ரு) “ ஒஷிஷேகாஶ்ரம் ஸ்ரஹ்ஸூஹர-நீரேந ஷ்ராவ ” என்றும் சொல்
லக்கடவநிதே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரகர்த்தபர்த்தமிதே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்
படி நீயே கிர்வாஹகன்என்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடரால்வரும் நலிகு வரக்கடவதோ !
என்று கிஷ்ணண்ணாராகிரார். அற்றதுவாழ்நா ளிவற்கென்றெண்ணி. ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம்
பொகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்ச நமன்றமர் பற்றலுற்ற
வற்றைக்கு. மேல் ஒருவேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
யமபடரானவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே பொருப்பட்ட வன்றைக்கு. நீ யென்னைக் காக்க
வேண்டும். ஸர்வாதிகனுப் சரணுகதராக்ஷகனுன நீ, உனக்குப் பரிந்தன்மியுளே னுகாதபடி
யிருக்கும் என்னை அவர்கள்கையிலே காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்
தரவணைப் பள்ளியானே. ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றோ அணித்தாகவந்து கோயிலிலே
சாய்ந்தருளிற்று.

மூ—பையசவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி

உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுந்தியிற்றேற்றினாய் நான்முகனை

வையமனிசரைப் போய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்

ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ரு.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— சுநீராப்தியிலே

பை— பரந்தபடங்கையுடைய

அரசு இன் அணை— திருவனந்தாழ்வானாகிற

இனிய படுக்கையின்மேலே

எண்ணவம்போதே யுத்தொடமல்லா மென்னலினே னென்னைக்குறிக்கொண்
அண்ணலே நீயேய் னாக்நாக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ௬.

பதவுரை.

நமன் தமர்கள் — யமபடரானவர்கள்
தண்ணை இல்லை — தனையிலலாதவர்களாய்க்
கொண்டி
சால — மிகவும்
கொடுமைகள் — கொடியதண்டங்களை
செய்பாநிற்பர் — பண்ணுகிற்பர்கள்;
மண்ணொடு நீரும் — பூமியும் ஜலமும்
எரியும் — அக்தியும்
காலும் — வாயுவும் [நூம்
ஆகாசமும் — ஆகாசமுமாகிற பஞ்சபூதங்க
மற்றும் — காரியபுரமாவனாகத்தலத்தானும்
ஆகி — உணக்குப்பகாரமாக
நின்றாய் — அவற்றுக்குப் பகாரியாய்க்கொண்
டு நின்றவனாய்

அண்ணலே — ஸர்வஸ்வாமியானவனே !
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே ! - ;
எண்ணவம்போதே — அநுஸந்திக்கபோக
யதைபுண்டான காலத்திலே
உன் — உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம் — திருநாமங்களை யெல்லாம்
எண்ணினேன் — எனக்கு தாரகமாகவும்
போக்யமாகவு மநுஸந்தித்தேன்;
என்னை — பல்லாண்டு பாடுமவனான என்னை
நீ — தேவரீர்
என்றும் — எப்போதும்
குறிக்கொண்டு — திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை - ;
காக்கவேண்டும் — ரகதித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆளும்பாட்டு. தண்ணைவில்லை. மெத்தனவில்லை. உக்தி வர்த்திகளெல்
லாம் கடிசமாயாய்த்திருப்பது. “கதிஞ்சொலார் கடியார்” என்னக்கடவறிதே. அன்றிக்
கே, தண்ணைவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலிகையில் ஓவுதலில்
லாமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருதால்விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. நமன்றமர்கள். ப்ர
தானான யமன்றாகில் கண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கும்; இவர்கள்
அவனுடைய படராகையாலே “அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்”
என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ராமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொமைகள்
செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடியதான தண்டனைகள் பண்ணுகிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேவ
விக்கிலைத்துக்குமுன்னே, சிவந்தபயிரும் எரிந்த கீழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் நாமடிக்
கொண்ட உதடுமான உக்ரவேஷத்தோடே, * சேவதக்குவாரைப்போலே, கையும் சூலமும்
பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னாலே வயிறு எரிகொளுந்துப்படி
பண்ணுகையும், “நமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும்” என்னும்படி இந்தசரீர
ந்தன்னை விடுவிக்கிறஸமயத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதகாசரீரத்திலே புகுரச்
சொல்லி மோதுகையும், “பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப் பின்முன்னாக விழுப்பதன்
முன்னம்” என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும்
கால்முன்னுமாக யாம்பமார்க்கத்தாலே ரிழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களையேவித்
துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாப்பையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு
ஒரு முடிவில்லையிறே. “செய்யாநிற்பர்” என்கிற வர்த்தமாரத்தாலே உத்தரோத்தரம்
செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணிற்பாதி. பூமி போடே ஜலமும் அக் கீழும் வாயுவுள் அகாசமுமாகிய ஐதத்தாசு
 மான பூதபஞ்சகூழாய், பற்றும் காய்வுபமான ஐதத்தத்தானம் “ கீ ” என்கிற சொல்
 வுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்கு பாகாயமாக இவற்றுக்கு பாகாரியாய்க்கொண்டு சிற்றய
 ன். இத்தால் ஸர்வகாரணபூதனுப் ஸர்வபாகாரியா யிருக்கையாலே உனக்கு விதேய மல்லா
 தொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடசால்வரும் நலிவை நீயே மாற்றவேணும்.
 ண்ணலாம்போதே யுன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன். இதனால் தம்புகடைய பாய்பயசிஷ்ட
 டையைச் சொல்லுகிறார். காயங்கள் விதேயமாய் அதுஸ்தித் தான போதே, உன்னுடைய
 ருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாகமாயாகவும் போக்யமாகவும் அதுஸந்தித்தேன். நாராயணசப்
 த்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்ப்பூதமாகையாலே, அநிதான்றையும் சொல்லவே
 ள்லா நாமங்களையும் சொன்னாவிறே. தீவர்தாம் அநிதாழிய னேனென்றறியாரிறே.
 நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன் நானாவென்னு மித்தனைபல்லால் ” என்றும், “ த்வா
 த நமோநாரண வென்பன் ” என்றாமிறே இவரிருப்பது. மங்களாசாஸகத்தான்கும் இது
 ரானேயிறே இவர்க்கு வாசகம். “ நமோநாராயணபவென்று- பரமாத்மனைக் குழித்திருந்து
 லல்லாண்டு- ஏத்துவர் ” என்றறிறே. ஆகையால், இத்திருநாமமொழிய ஒருகூறாமும் தரிசு
 மாட்டார். “ உண்ணாரன் பரிபாவதொன்றில்லை- நமோநாரணவென்றென்னாநான்-என்
 கு- பட்டினிரான் ” என்னுமவிறே. ஆக, இப்படி உன்னுமமெல்லா மெண்ணினேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன்திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களா
 ஸநம் பண்ணாதபோது சந்நிதாஸமும் நரிக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி.
 ன்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இக்கிலைகான் இவர்க்கு காகாசித்தமன்றே. அண்ணலே. ஸர்வ
 வலாமியானவனே. இத்திலையிழவுநிபமுகன் உன்னதாம்படியுபன்றே குடற் றுடக்கிருப்பது.
 என்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, சித்திசொன்ன புருஷார்த்தகிஷ்டடை
 ய யுடையேனான வென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதிராக யமபடசால் வரும் நலி
 வில் அகப்படாதபடி சக்தித்தருநாவேணும். அங்கத்தாரனைப் பள்ளியானே. இதுதான்
 இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்கோலிவந்தன்றே தேவாரிங்
 க் வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறது. கூ.

மூ.—சேஞ்சொன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்களுையகனே யெம்மானே
 எஞ்செல்லென்னுடையின்னமுதே யோமுலகுமுதையா யென்னப்பா
 வஞ்சவுருவி மைன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தேன்னைப் பற்றும்போது
 அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானே. எ.

பத்துரை.

சம்— செவ்விய
 சால்— சொல்லையுடைத்தான்
 றை— வேதத்துக்கு
 பாருள் ஆகிநின்ற—பாதிபாற்புனய்க்கொ

எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனே !
 எஞ்சல் இல்— சுருங்குதலில்லாததாய்
 இன்— பாம்போக்யமாய்
 என்னுடை அமுதே — அம்மதம்போலே

என்— எனக்கு

அப்பா— உபகாரகனுளவனே!

அரங்கத் தரவணைப் பன்னிபானே!—;

வஞ்சம் உருவில்— ஒருவர்க்கும் தெரியாத

படி மறைத்துக் கொண்டுவரும் ரூபத்

தையுடைய

நமன் தமர்கள்— மரபுடர்கள்

வளித்து— பலாத்தரித்து

நடித்து— ஹிம்ஸித்துக் கொண்டுவந்து

என்னை— என்னை

பற்றும்போது— பிடிக்கும்காலத்திலே

அஞ்சலம் என்று— ‘ அஞ்சாதே கொள் ’

என்று

என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. சேஞ்சோல் மறைப் பொருளாகிநின்ற. செவ்விய சொல்லை புடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தபூதனாயிற்ற. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - யதாபூதவாதிதவம். நால்திகா யிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை “மறை” என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டு கூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மபாதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமா யிருந்ததேயாகிலும், ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாயாலே, (ச) “வெறெடுவெறுவெடு ர ஹெடுவெடு” என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவ னே ப்ரதிபாந்யன் என்னத்தட்டில்லைபிறே. (உ) “வெடுவெடுவெடுவெடுவெடு” என் னைக்கடவறியே. பூர்வபாகத்தில், இவனை ஸத்வாரகமாக ப்ரதிபாதிபாதிக்கும்; அதைப் பற்றறியே (ஈ) “ஸ்ரீதிஸி, வலிவிஜீடு” என்றருளிச்செய்தது. தேவர்களாயகனே. (சு) “ய. சூ. ப. வ. வெடு ஸாய, ஸாஸுணி வெடு” என்கிற நித்யஸூரிசுருக்கு நிர்வாஹக னுளவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுகையாவது—(இ) அஹந்த ஸஹஜ தாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அநுபவகைங்கர்யங்களைப் பொழிய அரைக்கணமும் செல்தாதபடியாய், *அஸ்தா ரே பயசங்கிதளாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸ்யராய்ப் போருகிறவர்களுடைய ப்ரகர்தி யறி ந்து விதியோகங்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளுக்குப் பரிவனாக்கி அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடையின் னமுதே. ப்ராகர்தமான அமர்த்தத்தில் வ்யாவர்த்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். “இல்” என்பது இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்கனால் வரும் ஸங்கீகாசரஹிதமாயிருக்கை. அது எல் லாதேசத்தினுமின்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்குமிதே. “என்னுடையமுது” என்கையாலே - பஜித்தார்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போல ன்றிக்கே உபிரைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. “இன்னமுது” என்கையாலே - பஜித்தார் க்கு, தர்ப்தியைப் பிறப்பிக்குமதுபோலன்றிக்கே, “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்றா வமுதம்” என்கிறபடியே—புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலன் தர்ஷணையை வினைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிசுருகும், “அப்பால் முதலாய்நின்ற அனப்பரியவாரமுது” என் னு—இவ்வமர்த்தத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வமர்த்ததான் “அரங்கமேய வந்தான்” என் னுப்படி ஆஸந்நமாய்த்தே இவர்க்கு. ஏழலகுமுடையாய். இத்தால் - லீலாவிபூதி யோகத் தைச் சொல்லுகிறது. (ஈ) “வ. சி. வி. ஸாஸு” என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களுக் கும் கடவனான ஸ்வாமியானவனே. என்னப்பா. இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு. ஆந்

ராசிகராகையாலே இரண்டிடத்திலு மர்வய முண்டிறே. * பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்குகையாலே எனக்கு ஸத்தாகாரணமானவனே. வஞ்சவுருவின் நமன்றமாக்கள். தங்கள் வரவு ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடரானவர்கள். வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. பலாத்கரித்து பிடித்துக்கொண்டுவந்து. என்னைப் பிடிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன் திருமிடற்றோசை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யதுபவித்த உனக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுதேபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்பிருஷார்த்தத்தைக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அந்வயியாதபடி. சகித்தருளவேணும். அரங்கத்திராவணைப் பள்ளியானே. இப்படி சகிக்கைக்காகவன்றோ கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு விஷயங்களிலும் வயாவர்த்தமாய்க்கொண்டு தர்தீயவிபூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து உன்வளர்த்தருளுகிறது.

மு.—நானேதுமுன் மாயமொன்றியே னமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிருந்த

ஆனேபுகேயென்று மோதும்போதங்குன்னே நாளுன்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர்தங்களிசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
னாய்நீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்திராவணைப் பள்ளியானே. அ.

பதவுரை.

நான் — அடியேன்
உன் — ஸர்வசக்தனுஉன்னுடைய
மாயம் — மாயைகளில்
யாதும் ஒன்றும் — யாதொன்றும்
அறியேன் — அறியமாட்டேன்;
நமன் தமர் — யமபடரானவர்கள்
பற்றி — பிடித்து
நலிந்திட்டிடு — இந்தசரீரத்தோடேநலியத்
தக்க தெல்லாம் நலிந்து
(பின்பு),
இந்த ஊன் — 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே
பிடு என்று — பரவேசி' என்று
மோதும்போது — அடிக்குங்காலத்திலே
அங்கு — அத்தசையில்
உன்னை — தேவரீரை
நான் — அடியேன்

ஒன்றும் — ஒருவகையாலும்
நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
வான் — பரம்பதத்திலே
ஏய் — பொருந்திவர்த்திக்கிற
வானவர்தங்கள் — நித்யமுக்தர்க்கு
ந்சா — தலைவனாய்
மதுரை — ஸ்ரீமதுரைமேலே
பிறந்த — அவதரித்தருளின்
மா மர்பனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியையு
டையனாய்
என் — எனக்கு
ஆனாய் — பரகன்வசப்பட்டொழுகும்ஆனே
போலேவசிகர்த்தனாய்
அரங்கத்திராவணைப்பள்ளியானே!-;
நீ — ஸர்வசக்திகளுந் நீ
என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நானித்யாதி. அதிதாநாகதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான்

குணமாக இச்சேதநர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணிவைக்கும் வஞ்சகங்க ளே நகங்கனிநே; அவைபெல்லாம் அவன்றாறுயி யுத்தனையொழிய, எதிர்ந்தலைக்குத் தெரிபாதபடியிநே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார். நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடரானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா னுக்கங்களும வினையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமகோசராமம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இத்தனுபேகே யென்று மோதும்போது. அநந்தாம் யாதநாசரீ ரத்தைக்காட்டி “ இந்த சரீரத்திலேபுகு ” என்பர்களாய்த்து. “ இந்தவூன் ” என்று - விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(ச)சேதநபேதநாதினிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்தனுக்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிநே “ யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) “ யாதநாசரீர வோதநா ” என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி “ இதிலேபுகு ” என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காவியா நிற்குமிநே. “ இதிலேபுகு ” என்று கண்பாராதே மோதாநிப்பர்களாய்த்து. அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான னுக்கங்களைபெல்லாம் இவனை யறுபவிப்பிக்க. இப்படி “ இதிலேபுகு ” என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். அங்குண்ணை நாளுன்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்தி மோசகனான உன்னை நான் ஒருப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நீனைக்கமாட்டேன். “ அங்கே னும் நாளுன்னை நினைக்கமாட்டேன் ” என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் ஏகதேசமும் நாளுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலிவிலே அகப்பட்டு மநஸ்ஸுகலங்குகிற தசையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானேய்வான வர் தங்களீசா. பாம்புத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுகத்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூப மான வடிமைகளன்றும் நியந்தாவானவனே. ஏய்கை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்த்பரனா யிருந்துவைத்து இங்குள்ளரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக ஸ்ரீமதுரைபிலே இதரஸஜாநியனாய் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியாம்யனாயிருந்து ஆட்கொள்ளும். “ ஆட்கொள் ளத் தோன்றிய ஆயர்தம்மகோ ” என்றாரிறே. என்னுறாய். தன்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான பலத்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அப்பலவிசிஷ்டனான பாகன்னைபிலே வசீகர்த மான மந்தகஜம்போலே, மங்களாசாஸ்பானான வெனக்கு வசீகர்தனானவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வரக்ஷகனான நீ, உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணாதபோது ரக்ஷை காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதுக்குவிக்கமாக யமபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அர்வயிபாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்த் தலையிலே குழல்கட்டிக் கிடக்குமாபோலே, பாம்பதாதினைவிட்டு கோயிலிலேவந்து கண்வளர் தருளுநிதது, அபிமானர்த்தப் பூதரானவர்களை அழிவற நோக்குகைக்காக வன்றே. அ.

மூ.—குன்றேத்தானிறை காத்தவாயா கோகிறைமேய்த்தவனே யெம்மானே

அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்

நன்றுங்கோடிய நமன்றம்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ

கன்றத் தநீ யென்னைக்காக்கவேண்டுமே மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ௧௩.

குன்று— கோவர்த்தபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆயா— ஆயனாய்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனாய்
எம்மானே— எனக்குள்வாமியானவனாய்
அங்கத்தரவனைப்பர்வரியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப்பல்லாண்டுபாடு
மவனுக்கிக்கொண்டநாள் தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆதி— ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய

அம்— விலகக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும்மறந்ததில்லை;
நன்றும் கொடிய— மிகவும்கொடியரான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்ஸித்து
வலிந்து— பலாக்கரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்சாலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தசைபிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றியாதி. இந்தரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில் ||ருபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனானவனே. இதுதான், கோபகோபிஜநங்களை ரக்ஷித்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள் தன்னைச் சொல்லாதே, “ஆநிரைகாத்த ஆயா” என்று இத்தைச்சொல்லுவா நென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதார ரக்ஷயவர்க்கம் இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனாய் நுகுன்ற மொன்றெடுத்தான் அரங்கமாநகரமந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவளவன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. “திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி” என்று பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திறேயவதரித்தது. எம்மானே. இந்த குணசேஷிதங்களுாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. “அம்மானே” என்று பாடமாகில், ஸர்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷணத்துக்கடியான ப்ரபந்தியைச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்தவன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்றறுதியா. இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலகக்ஷணதேஜோரூபமான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸ்வகாரணபூதனான உன்னுடைய, விலகக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். “நன்றும்” என்றது- மிகவும் என்றபடி. நலிந்துவலிந்தேன்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாக்கரித்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. அன்றற்புகூர் என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸ்மர்தியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபரணிக்கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள் நலிவில் அகப்

மாநாந்தாபதிதரானவர்களுக்கு இதுதான் வருகைக்கு பரிசாகமுண்டை. என் னுடைப
அதிசங்காமுலமான கலக்கத்தால்வந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம்செய்த வித்தனை
யன்றே.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி சுற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகூர்.

மூ.—மாயவனை மதுகுதனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்

ஆயர்களேற்றினை யச்சதனை யரங்கத்தரவனைப் பள்ளியானை

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்

தூயமனத்தனனாகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. ௮.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சார்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனாய்

மதுகுதனை— மதுவை நிரஸித்தவனாய்

மாதவனை— ஸ்ரியபதியாய்

மறையோர்கள்— வைதிகர்களால்

ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனாய்

ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்

ஏற்றினை— தலைவனானமேனாணிப்பையுடையனாய்.

அச்சதனை— அடுத்தாளை ஒருக்காலும் நழு வவிடாதவனாய்

அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே

அரவு— திருவனந்தாமுவானுகிற

அனை— திருப்படுக்கையிலே

பள்ளியானை— பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய

மணவாளன் விஷயமாக

வேயர்— தாம்திருவவதரித்தகுடிபி லுள்ளர் சொல்லாரும்

புகழ்— புகழும்படியாரிருப்பாராய்

வில்லிபுத்தூர்— பழில்லிபுத்தூருக்கு

மன்— நிர்வாஹகாரன்

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மாலை— சொல்மாலையான

பதனும்— பத்துப்பாட்டையும்

தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டு]

மனத்தனர் ஆகி— மனஸ்ஸையுடையராய்க்

வல்லார்தாம்— அப்பயவிக்கவல்லவர்கள்

தூ— பதிப்பற்ற

மணி— நீலரதாம்போன்ற

வண்ணனுக்கு— வடிவழகையுடையவனுக்கு

ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவார்

வ்யா. மாயவனை— ஆச்சார்யகுணசேஷ்டிதங்களுையுடையவனை. இத்தால் விகா
ஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆத்மகுணமான வாத்தஸ்ய ஸௌசீலப
ஸௌஸ்ப்யாதிகளாலும் ஆச்சரிதரகூணர்த்தமானமனோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலும் அநுபவிதிக்
களான ப்ரேமபுக்தர்க்கு அநவரதமங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டுமென்படியான வைலக்ஷண்யத்
தையுடையவனென்கை. மதுகுதனை. அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித்
தாற்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இத்தால் அநுபவவிரோதியான யம்வச்யதைக்கு

உபாயதகையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதகையில் ப்ராப்ய பூதையாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபனுள்வனை. இத்தால் அச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ ! என்று ஸர்வகாலமும் “வடிவாய் நிள்வலமாயினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டும்படி யிருக்குமவனென்கை.

மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினே. அபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்ந்தோஷமாய் பகவத்வைபவயாதாத்மய ப்ராதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பாத்வத்திலும் காட்டில் நீர்மைமயிலேயிருப்பட்டு அகவாதம் ஸ்லுதிக்கும்படி ஸ்ரீரத்தகோபர் திருமகனுபக்கொண்டு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனுக்கைபால்வந்த மேனார் ப்பை யுடையவனை. மேன்மைக்கு “அமரேயு” என்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு “ஆயர்க்ளேயு” என்றிறவிது. பெரியபெருமானை கர்ஷணவதாமாகனிறே நம் பூர்வாசாரியர்கள் அதுஸந்திப்பது. “கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனுப் பெண்ணொண்டலாயன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தானே” என்றிரிறே திருப்பாணுவார். திருப்பவந்ததை மேநந்துபார்த்தால் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு ம்ப்த்து. (க) “கூடு-கூடு” ஸ்ரீ நவ்வாய்-கூடு கனுகையசொகாநலா கௌமியாணயேகம் நல்லாபியிடுநாதி” என்று - “யசோதைப்பிராட்டி பின்னப்பணியாகச்சாதனை திருவாபரணம் இப்போதும் பெரியபெருமான் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது” என்று கண்டதுபவந்திரிறே பட்டர். ஆகையால் இவ்விடத்தில் “மறைபேர்கள்” என்றிறு - திருப்பாணுவார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. அச்சுரிதரை ஒருக்காலும் நடுவவிடாதவனை. “பச்சை மாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச் செவகண்சகரா” என்றிரிறே - நோண்டரடிப்பொடியாழ்வார். “அச்சுதா” என்றவந்ததம், “ஆயாதவகோழுத்தே” என்று மருளிச்செய்தாரிறே. அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. உகந்தருளின நிலங்கெல்லாவற்றிலும் - ப்ராநாமாய, பெரியபிராட்டியர்க்கு நர்த்த ஸ்த்தாநமாதையாலே “ரங்கம்” என்கிற திருநாமத்தை புடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மேன்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ராப்யாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, கீழ்ச்சொன்ன குணங்கெல்லாம் ப்ராப்யிக்கும்படி. பள்ளிகொண்டருளுகிறவனை. வேய்புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்சேசித்தன். தாம் திருவவநுரிந்து குடியிலுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படியாயிருப்பாராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், ஸர்வவ்யாபகனுன ஸர்வேச்வரனை, * அரவத்தடிவரிப்புடியே தந்திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டு, * உறகலுறகல்படியே மங்களாசாஸனம் புண்ணும் பெயிரியாழ்வார், கொன்னமலைபுத்தும். அதுபவத்துக்கும் மங்களாசாஸனத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தனாகிவல்லார். ப்ராப்யாத் தரத்திலும் ப்ராபகார்த்தத்திலும் அந்வயமில்லாமையாலே, நிர்ந்தோஷாத்நோணராய், இவ்ரபிமாநத்திலே யொதுங்கி அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே,

(க) “பரிஹரமதுஸூதந ப்ராபநார” (உ) “கூர்வயாக்கீநக்பரிமிளத்பஞ்ச ஹேத்யசோகர் நத்தாமெளக்தயர் ப்ராபமுகம் நஸ்ஸமாதிந்திரோதி”

பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனுக்கு, “ மணிலண்ண வுன்
சேவடி செவ்விதிருக்காப்பு ” என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுமவர்கள் தாங்
களாவார். இங்கிருந்த நானும் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்
கொண்டிருந்து, சரீராவலாநத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரனிலேபுகுந்து
“ சூழ்ந்திருத்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விரு
ப்பையதுபவித்து, காலதத்வ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப்
பெறுவென்கை. ௨.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—துப்புச் சாமிடம் எல்லை ஒற்றைப் பையர தண்ணை
செஞ்சோல் நானேது குன்ம மாய வாக்கு.

ஆதிருமொழி-சரீ-க்கு, பாட்டு-சஉ௦.

ஐந் தா ம் ப த் து.

(௦)

கீழில் திருமொழியிலே— “சொல்லலாம்போதே யுன்னாமெல்லாம் சொல்லினேன்”
என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யதுபவித்து, “ இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக்
கடியென் ” என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு ஹேது, “ இதரவிஷயங்களிலே ‘ ஆவியே ய
முதே ’ என்று திரிகையாலே யிழத்தது ” என்று வெறுத்து, இப்போது “ ஆவியையரங்க
மாலை ” என்றும், “ ஆவியேயமுதே யென்றனூரபிரணைய வெந்தாய் ” என்றும், தப்பைப்
பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய கரணத்தரய
மும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. *

மு.— வாக்குத்தாய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநினையல்லா லறியாது நானதஞ்சவ னென்வசமன்று
முர்க்குப்பேசுகின்றானிவனென்று முனிவாயேலுமென் னுவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டுரைகொள்வர் காரண கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா— ஸ்ரீயுபதியானவனே!

வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் — உன்னைஸ்தோத்

அது—அந்த நாக்கின் தோஷத்தைகளைத்து
நான்—நான்
அஞ்சுவன்—பாய்ப்படாநின்றேன்;
என்வசம் அன்று—அந்தநாக்கானது என்
க்கு வச்யமன்று;
இவன்—இவன்
மூர்க்கு பேசுகின் } மூர்க்கர்பேசும் பாசாத்
றான் என்று } தைப் பேசா நின்றான்
என்று
முனிவாய் ஏலும்—கோடித்துக்கொள்வாயே
யானாலும்
என்—என்னுடைய
நாவினுக்கு—நாக்குக்கு

ஆற்றேன்—ஸூழிக்கப்போகாது;
காக்கை—காக்கையினுடைய
வாயிலும்—வாயினிடத்திலுண்டாகும்சொ
ற்களையும்
கட்டுரை—(கங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக
கொள்வர்—(அறிவுடையார்) கொள்ளாரின்
றார்கள்;
(அப்படியே,
காரண—ஸர்வகாரணபூதனும்
கருளன்—பெரியதிருவடிபை
கொடியானே—தவஜமாகவுடையவனே;
நீயுமென்சொல்லைக்கொண்டருள வேணு
மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்பாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாவது-பசுவத்ஸந்நிதியி
லே அஸத்யம் சொல்லுகையும், ப்ராயோஜநத்தைக் குணரிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணு
கையும். “பாஷியேன் பிழைத்தவாறு”. வாக்கு- சொலவு. மாதவாவுண்ணை வாய்க்கொள்ளமாட்
டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பிராட்டியும் சித்யஸூரிசுருமிதே.
[“பாதனுந்தம்” இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியிராட்டியார் தொடக்கமா
றார் சொல்லும் பாசரத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண்
ணிந நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “மாட்டராகில் தவிரும்” என்ன; நாக்குநின்றையல்லா
லறியாது. ரஸமறிந்தநாக்கு, ஸர்வரஸனான நின்றையல்லாறியாது. “அத்தால் வரும் குற்
றமும் உம்மதன்றே” என்ன; அது விஷயத்தோஷம். “அகலதில்லேன்” என்றது மார்
வின் குற்றமானற்போலே. “ஆனால் நீரும் நாக்கோடேகூடிச்சொல்லும்” என்ன, நான்அதஞ்
சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை யதுலந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகை
யாலே மேல்விழாநின்றது, காரணியான உம்முடைய வசமாக்கினுலேவென்ன; அது என்வச
மன்று. உன்வசம். “நாக்கு நின்றையல்லாறியாது” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்ப
தாகாநின்றீர், இதுமூர்க்கர்சொல்லும் பாசரமாயிராநின்றீர்! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றருனிவ
னென்று முனிவாயேலும். என்பாசரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசரம்போலே
தோற்றி, முனிகைக்கு போக்யதைபுண்டு; ஆகிலும் என்னுலிணுக்காற்றேன். உன்முனி
வுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனால் அது நமக்கு அவத்யமாயாகாதோ
வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே
குணமாகவும் கொள்ளுவார்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப்
போகவும், அத்தை அறிவுடையார், “நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது” என்று கொள்ளு
வர்களிறே. கட்டுரை- நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிற்றுச் சொன்னத்தையும் குண
மாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்ன. “நான் கைக்கொள்ளவேன்கிறதென்” என்ன; நீஸா

கிரூர்- காரண கருளக்கொடியானே. உடையவனுகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். க.

மு.—சமீக்துநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்து கையானே
பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்புப் பெரியோர்கடனன்றே
விழிக்குங்கண்ணிலே னின்கண் மற்றல்லால் வேறெருவரோடென்மனம்பற்றுது
உழைக்கொப்புள்ளி மிகையன்றுகண்டா யுழியேழல் குண்டுமீழ்ந்தானே. உ.

பதவுரை.

சங்கு— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வரணையும்
ஏந்து— தரித்த
கையானே— திருக்கைகளைபுடையவனே!
சமீக்து— உன்னையொழிந்தாரைஸ்துதிக்
கும்குற்றமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கோடேகூட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவிகளை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— தப்பு செய்தார்களே
யார்கிலும்
தம் அடியார்— தம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது— பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மை புடையவர்
களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றே;
நின்— தேவரீருடைய

கண் அல்லால்— கடாஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் } வேறெருரகங்கரை
கண் இலேன் } உடையேனல்லேன்;
(அன்றியும்,) [விலே
வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்க
என் மனம்— என்னுடைய மனஸ்ஸானது
பற்றாது— பொருத்தமாட்டாது;
உழைக்கு— புள்ளிமாறுக்கு
ஒர் புள்ளி மிகை } ஒரு புள்ளி ஏறினால்
அன்று கண்டாய். } அதிகமாகாதுகிடாய்;
(இப்படி நீர் என்னை கிர்ப்பந்திக்கு
தேன்? என்ன;)
ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டு— திருவாயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்தானே— (பின்பு வெளிநாகொண)
உமிழ்ந்தவனே!
இப்படி என்னையும் நோக்கவேணு
மென்கிரூர்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சமீக்து. பொல்லாக்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது ஸ்னோத்தர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸந்திதியிலே அஸத்யஞ் சொல்லுகையும், பர்ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகையும். புன்கவிசொன்னேன். 'கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல் லுகையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையேபிடித்து அவத்யமாபிருக்க; சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அநுதபிக்கைக்கடி உன் ஸர்வாதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிதே - கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். பிழைப்ப ராகிலும்த்யாதி. நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பின்னைச்

(க)“விசுத்ராத்தேஹஸம்பத்தி” “கவிக்கு” என்றது-கவிசொன்ன சொல்லுக்கு என்றபடி.

பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்ததோவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகரையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமா யிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றுகு. குணகர்த்தாஸ்ய மன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ரபுத்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லைபாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதோவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி ஏறியென், குறைந்தென்; ஸர்வாத்மாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். “நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ” என்ன; உண்டென்கிறார்களேயுமேழியேழலுதன்னேமீழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுகிறார்களோருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதே யன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். உ

அ. மூன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. “காரண” என்று - நம்முடைய ஸர்வாடிக்கு ப்ரயோஜனம் “வாழ்த்துவார் பலராக” என்றீர், அதுவும் மாருணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், “கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்” என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ஞானாவேன்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே ஞோவாதேநமோநாரணாவேன்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே— ஸ்ரியோபதியானவனே!
நாரண என்னும் } ‘நாரண’ என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இதொன்றொழிய
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்— வேறொரு நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்:
உன்னை— தேவரீரை
புன்மையால்— ப்ரயோஜனத்தில் நசையாலே
புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சகோத்திகளைச் சொல்லி
புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்கும் வனன்றுகிடாய்;

உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றும்— நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிகிறிலேன்;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்பன்— ‘நமோநாராயணய’ என்னுகின்றேன்;
(என்ன; - ‘நீர் இங்கனே சொல்லா நின்றீர்; இது நல்லவன்மையா யிருந்ததீ!’ என்ன;
வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான)

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற

வைட்டணவன் என்னும்— பூநீவைஷ்ண
வன் என்கிற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய் என்கிறார்

வ்யா. நன்மையித்தயாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதவஹமாயிருக்கும். நாரணுவென்னு மித்தனையல்லால். “நல்கத்தானாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்” என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிதே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிதே. புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸர்வாதிகுணவுன்னை. புள்ளுவம்பேசி. கர்த்தரி மம்சொல்லி. * என்கொள்வ னுன்னைவிட்டுென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜனத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோகத்தை ஆசைப்படுகை. “பெரு மங்கள்” என்று - * பேராளன் பேரோதும் பெரியோரிதே. “மாகுணவான் கோலத்தம ரர்கோன்.” திருமாலே. “மைநிவியும் துதிசெய்ய நின்ற” என்று - ஸ்தோத்தரத்துக்கு அதிகாரி பிராட்டியிதே. ப்ரீதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவரிதே. “தன்ளுகத்திருமங்கை” என்று - அவளுக்கு அதுபவம் ஸத்தாஸித்தியானுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல் லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸர்வாதிகத்வம்; “வானவர்கிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லுமசெல்வன்.” ப்ரயோஜனத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்தரங்களும் சுழியுண்கிற திதே, இதரபலங்களைவிட்டு மோகத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்ன; உன்னு மாறுன்னை பொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்மர்த்திபண்ண வறியேன். ஓவாதே நமோநாரணுவென்பன். ப்ரயோஜனம் பெற்றவாதே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கி கைப்பட்டவாதே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜனமாகையாலே, ப்ரபந்தர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாதினால் எனக்கு ஸந்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸந்தைகுலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்பதாகாநின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்ததீ! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறாடேல் - உன்கோயிலி லித்தயாதி. வன்மை - மிடுக்கு. “கோயிலில்வாழும்” என்று - புறம்புள்ள அபிமானம் குலையாகையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜக சாகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி. கோயிலில்வாழும். (க) “ஹஸ்திபவாவலி கஃ” “இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணோ” என்று - பகவதபிமானமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிதே தங்களுக்குப் பேராகநினைத்திருப் பது. ¶ உன்னல் - நினைத்தல். ஈ.

அ.—நான்காம்பாட்டு. நேருமை. கீழிற்பாட்டிலே “புன்மையாலுன்னைப் புள்ளு வம்பேசிப் புதழ்வானன்றுகண்டாய்” என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜனத்வத்தை மேலி ரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கீழே - ப்ராப்தியையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல் லிற்றுப்பாட்டால் - அநந்யப்ரயோகத்வம் சொல்லுகிறது.

குடிமைகொள்வதற் குடியிறவேண்டா கூறேசோற்றலெவ வேண்டவெல்லைய
அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கோடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றுதைகோத்தவன்றினை கோள்விதேத்தானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— தரிசிக்கரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களைமெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலானந்து கொ
ண்டவனாய்
நின்மலர்— பரிசுத்தனாய்
நெடியாய்— ஸர்வாதிகளுனவனாய் . [னுன
கொடுமை— க்ஞரகர்மங்களைச் செய்யுமவ
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன் லுண்டைய
தாதை— தமப்பனான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தனை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே— தறித்துப் பொகட்டவனே!

அடியேனை— சேஷபூதனுன என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்
வதற்கு.
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறையோறு இவை— கூறையும் சோறு
மாகிற இவற்றை
வேண்டிவது இல்லை— உன்னிடத்துப்பெற
வேனுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும்— 'தாஸ்யம்' என்கிற
அ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட
ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜம்ங்ககளிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியனாற்போலே,
அளக்கைக்கு நெடியனாற்படி. [“ ஒங்கியுலகைந்த ” இப்பாதி.] ஏகரூபமான வடிவை
யிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான
திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலர். பரப்போஜந
மாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன கிரண்டுதோஷமுமில்லை. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்சி
தர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதே ஆச்சிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானத் தமர்
கட்டுகளியான] ப்ரயோஜநார்த்தபரர்க்கு அரியனாய் அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்
கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஓளதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இத்தரனைப்
போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை.
அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவர்த்தியைக் கைக்கொண்டுள்ள
வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதர்த்த்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமு முண்
டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அந்நயப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அந்நயப்ரயோஜந
ரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகி
லென்ன; கூறையோறிலை வேண்டவதில்லை. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு,
அவ்வவகைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொ
ன்றாக நினைத்தான், அதுக்கீடாகவிறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிலெக்கூ
ணனுகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பரதர்த்தனுகையாலே ஸ்வாநுப

செய்யவேண்டிவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களுையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு தர்ஷ்டாந்தம் - கொடுமைக் கஞ்சு லைக்கொன்று. * மக்களறுவரைக் கல்விடைமோதின க்ருரார்த்தமாவைக் கொன்றற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத் தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாலே கட்டுண்டிறே ப்ரகர்தி கிடக்க றது, அத்தைவிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோறிவை வேண்வேதில்லை ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படு வதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கர் கே - கூறைசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமருஷ்யாத் ஜந்மந்தோறு மென்றுமாம். “ அடிமை - போதரும் ” என்று - யதார்வயந்தானே பொருளாகவுமாம். “ நின்னையேதான்வேண்டி ” இத்யாதி.

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. தோட்டமித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் - “ கூறைசோறிவை வேண்முவதில்லை ” என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார் இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளை அதுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தோழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவையெல்லாம் வாட்டமின்றியுன் டொன்னடிக்கீழே வகைப்பகம் வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர் கேழலொன்றுகிக் கோட்டென்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கொம்பொசித்தானே

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி — ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு

கோடு — தன் தம்ஷ்டந்தையினாலே

மண் — பூமியை

கொண்ட — உயர எடுத்தருளின [யதாய்

கொள்கையினானே — ஸ்வபாவத்தைப்புகை

குஞ்சரம் — குவலபாடிகளையுமானது

வீழ — முடிந்துவிழும்படி

கொம்பு — அதன் கொம்பை

ஹிந்தானே — முறிந்தவனே!

ன் — தேவரீருடைய

டென் அடி கீழ் — அழகிய திருவடிகளிலே,

இல்லவன் — மனையாளும்

ஆ — பசுக்களும்

தொழு — பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமு

ஒடை — குளமும்

துடவையும் — விளைநிலமும்

கிணறும் — கிணறும்

இவை எல்லாம் } இவற்றிலொன்று

வாட்டம் இன்றி } குறையாமல்

அகம் — நான்

வகைப்பு வகுத்துக் } திரளவகுத்துக்

கொண்டு இருந்தேன் } ண்டிருந்தேன்;

எனக்கு — இப்படி ‘ எல்லாம்நீயே ’ எ

றிருக்கிற எனக்

மானிடத்தோடு— மதுஷ்யரோடு

பலர்— பலபேர்

அரிது— ஸஹவாஸம் செய்வது கஷ்டம்;

நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பர்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மதுஷ்ட்டிக்கைக்காக கர்ஷிபண்ணுந் தோட்டம். இல்லவள். கர்ஹிணி. ஆ. பசு. தோழ. பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. விஹி நிலம். : விஹிநிலத்துக்கு ஹேதுவிதே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழே. நிராசியபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் திரள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வளைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையிலிலையே யென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டுமானிடத் தோடெனக்கரிது. உன்னை யொழியப்புறம்பே தாசகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப் படுவார் பலர். கேழ்லோன்றிக் கோட்டமென்கொண்ட. ஸ்வலோகங்களுக்கும் ப்ரளபத்திலே அகப்பட * ஊன்றி யிடந்தெடுத்து “ தானத்தே வைத்தானால் ” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தா நத்திலே வைத்தானென்கை. கொள்கையினான். இதுதானே ஸ்வபாவமானவென்கை. குஞ்சரமித்யாதி. குவலயாடீடத்தை நிரஸ்தமம்படி தொம்பை யொசித்தவனே. இத்தால் பவித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களைபுறக் கழித்துத் தரவேனுமென்கிறார். ௫.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணாவித்யாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரகர்தி கிடக்க அதுசெய்ப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந் வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மு.—கண்ண நான்முகனைப்படைத்தானே காரணகரியா யடியேனான் உண்ணநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணவேன் றெண்ணநாள் மிருக்கெசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்ணேபாதம் நண்ணநாளாவை தத்துறுமாகிலன்றெனக்கவை பட்டினிநாளே. கூ.

பதவுரை.

கண்ண— ஸர்வஸூலபனு கர்ஷணைய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸர்ஷ்டித்தவனாய்
காரண— ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராகர்த ஸர்ஷ்டியைப் பண்ணினவனாய்
கரியாய் — நீலமேகச்யாமளானாயிருக்கு
மவனே!

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— பசி உண்டா
வதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்று— ‘ நமோநாராயண
ய’ என்று
எண்ண நாளும்— எண்ணத் தாளும்
இருக்கு எசுர் சாமவேதம்— நிக்யஜுஸ்

உன்பாதம்— உன் திருவடிகளை
 உன்னுந்நான்— நண்ணுத நாட்களும்
 [உன்னுந்நான்— (எனக்கு) உண்ணுத
 நாளாம்;]
 அவை — மத்தாறுஸ்தாரமும், புஷ்ப
 லம்பப்பணாமுகிற் அசுவ

தத்துறும் ஆதில்— தட்டுப்பட்டால்
 அன்று— அப்போது
 அவை— அந்தநாட்கள்
 எனக்கு— எனக்கு
 பட்டினி நான்— பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணு. “ சர்ஷ்ணாஸுப் வர்தவதரித்துத் தண்ணியரோடே நின்றான் ”
 என்னும்படி ஸுலபஞானவனே. நான்முதனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபஞானவன்
 தானு ரென்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே. ஸர்ஷ்டித்தவன். காரண. ப்ரஹ்மாவுக்
 கு முன்புண்டான ப்ராக்ர்த ஸர்ஷ்டிபைப் பண்ணினவனே. கரியாய். காரணத்வமும் ஸௌ
 லப்பமு மன்றிக்கே, துர்லபஞானமும் விடவொண்ணுத வடிவமுகு. “ காரண-நான்முதனைப்
 படைத்தானே- கண்ணு- கரியாய் ” என்றர்வயம். இது என்ஸவரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூப
 மிருத்தபடி யென்னென்ன; அடியேன்நான். உனக்கு அரன்பார்ஹ சேஷபூதனுநான். ஆன
 லும் தேஹங்கிடக்கையினிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணாநாள்பசியாவதொன்
 னில்லை. பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாரணு வென்றேண்ணு
 னாளும். “ நமோநாரணு ” என்கையாலே- தேஹாந்மாபிமாநத்தையுக் குலைத்துக்கொண்டு
 திருநாமத்தை யதுஸந்திக்கிறார். இரூக்கெகர்ச் சாமவேத நான்மலர்கொண்டு. “ நமோநாரணு ”
 னன்றது போராமே, பெருத்திருப்பாவாடையிலே மண்டுக்கிறார். திருமத்தாம் ஸக்கரஹமும்,
 வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. “ மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு. ”
 “ அவைதத்துறுமாகில் ” என்கையாலே அவை கூடாது. “ உண்ணாநாள் பசியாவதொன்
 னில்லை ” என்கையாலும், “ ஓவாதே நமோநாரணு ” என்கையாலும் கூடாது; கூடில்,
 நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமானம் - வேதம்.
 “ நாடாதமலர்நாடி ”. தர்ஷ்டாதர்ஷ்ட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாயோபேய
 மிரண்டும் புறம்பே- ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம்
 ஈச்வரன். உண்ணாநாள், உன்பாதம் நண்ணாநாள்;- உண்ணும் நாள், உன்பாதம் நண்ணும்
 நாள். பசிஆவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்
 னாநாள் இருக்கெகர்ச்சாமவேத நான்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள். அவைதத்
 துறுமாகில் அன்றேனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறு
 மாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில்- மாறுட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறுட்டப்படுகையா
 வது-அநய்யப்யோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... சு.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவேள்ளம். கீழிற்பாட்டில் “ உண்ணாநாள் பசியாவ
 தொன்றில்லை ” என்றார்; இப்பாட்டில்- “ துயிலிணைகொள்ளேன் ” என்கையாலே- உறக்
 கமுந்தானில்லை யென்கிறார்.

மூ.—வெள்ளை வேள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே

நான்மலர்கொண்டு நண்ணுகைக்கு ப்ரமானம் - வேதம்.

வெள்ளை— “நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— கிருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக
விரித்து
அகன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
களளம் நித்தி } யோகசித்தரை கொள்
ரை கொள்கின்ற } ளா நிச்சிற
மார்க்கம்— ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ’
என் ஆசையினாலே— என்னிற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்மிபும்

உரோம கூபங்கள் ஆய்— உடம்பெல்லாம்
மயிர்க்குழி பெரியவு
(அதுஸந்திக்கையாலே, உரு வெளித்
தோற்றமாகிக் கையைநீட்டி ஆணை
க்கத்தேடி, காணமையால்
வந்த அவஸாதத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணிரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
ஆணை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்திரைகொள்ளமா
ட்டாதவனு யிராபின்றேன்;
யான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துறும் ஆறு— கிட்டும்வழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளைவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. நூற்றம் மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்சரியமாகையாலே அக்ஷிபியமான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. ப்ரஹ்ம நூற்றாகிகள், ‘படுக்கையாய்ப்பாலே யுறங்குகிறேன்’ என்றுமபடியாய், “உலகெல்லாம் நன்கொடுக்கேபாகணவான்” என்றுமபடி- கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற. கண்வளராகின்ற, மார்க்கம் - வழி. அகாகிறது- இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞாநம். காணலாங்கொலன் னாசையினாலே. காணவேணுமென்கிற ஸ்நேஹத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. “பாலாழிகேடக்கும் பண்பையாக் கேட்டேயுங், காலாமும் நெஞ்சழியும்.” உகந்தேதிர்விம்மி. ப்ரீத்யதசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமகூபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெயிற்று இவ்வதுஸந்தாநம் ப்ரத்பகூநம் போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள்ளேன். படுக்கைச்சேர்த்தியை யதுஸந்தித்தேன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிற தில்லை. சொல்லாய் யாணுன்னேத் தத்துறமாறே. தத்துறமாறு - கிட்டும்வழி. “கண்ணநீர்கள் துள்ளஞ்சோர” என்று அமுதகப்போவது, அதுபவத்தாலே; அதுபவிப்பது, கிட்டினால். கிட்டிகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டிகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விமுகனானதசையிலும் என்னைச் சேர்த்துகொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் அபிமுகனான இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதே. “பாற்கடல்யோக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே” என்று இவர நினைவுக்கு அவன் நினைவிறே.

கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிறட்டிரானே
எண்ணுவாரிடரைக் களாவானே யேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினே
நண்ணிநாணுன்கை நாடொறுமேத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. அ.

பதவுரை.

பெரு— ஜகத்தாரண புதனும்
காரணுவார்— எப்போது முன்னையே
தயாபிக்குமவர்களுடைய
பெரு— துன்பங்களை
பிரானே— போக்குமவனும்
மதுகுதா— மதுவைநிரஸித்தவனும்
புரீ— ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய
பெரு— (முதல்களையாவத) ஆபத்தை
பிரானே— தீர்த்தவனும்
காரணே— ஸர்வஸூலபான கர்ஷணனும்
மதுகுதா— பலவகைப்பட்ட காவிக்கற்களை
யுடைத்தாய்
பெரு— பெரிதான
காரண— கோவர்த்தக பர்வதத்தை
பெரு— குடையாக எடுத்து
மாரி— வர்ஷாபத்தில் நின்றும்

காத்தவனே— ரக்ஷித்தவனும்
களிறு— குவலயாபிடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனும்
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனும்
பெரு— நிரதிகைய போக்யமான
கீர்த்தியினே— கீர்த்தியையுடையனும்
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனுனவனே;
நான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரிசை
நண்ணி— ஆசிரியித்து
நாஸ்தொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கக்கூடான
நன்மை— நன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நானாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தானே, பெரிய
மலையே உபாயமாக. “ஆயரொருப்படுத்த வடிசிலுண்டதும்” என்று நினைத்த மலையே
குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுகுதா. “முதல்களையான மதுவை நிரஸித்த
வனே. கண்ணனே. ஸர்வஸூலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானு
பக்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸர்வடித்திறே வந்தவதரிப்பது. [“இரு
வாவர் முதல்வன் தானே” இத்தயாகி.] களிறட்டிரானே. குவலயாபிடத்தை நிரஸித்தவனே.
எண்ணுவாரிடரைக்களாவானே. அதுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி
பாஜ்ஞாந பரமபக்தபாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோ
தியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினே. அபரிச்சேத்யமாய் நிர
திகையபோக்யமான குணங்கையுடையவனே. நண்ணியித்தயாகி. உன்னைக் கிட்டினவன்
சூரே கிட்டாத வன்சூரோவாசியற ஏத்தும்படிக்கூடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

“காரண” - எண்ணுவாரிடரைக் களாவானே - மதுகுதா - கரிகோள்விடுத்தானே -
கண்ணனே - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே - களிறட்டிரானே -

ஈத்தருட்பெருங் கிர்த்தியிலானே, நண்ணிநானுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையையருள் செய்யும், 19ரானே ” என்று அந்வயம். ஆக, இப்பாட்டால் - அஸாதாணரசுக்கத்வமும் ஸ்வஸூலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றாய்த்து. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாண ரசுக்கத்வமும் அஸாதாண ரசுக்கத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சாமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லே லும்படி பண்ணிராசுக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனானீ ரசுக்கவேணுமென்கிறார்.

மு—நம்பனேநவின் றேத்தவல்லார்க னாதனே நரசிங்கமதானாய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயின யாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்வீத்தோனே காரண கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேனே யேழையே னிடரைக்கையாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனாய்
நன்னறு— வாயாரச் சொல்லி [களுக்கு
ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனாய்
நரசிங்கம் அது ஆனாய்— நர்ஸிஹமாவதாரம்
செய்தருளினவனாய்
உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனாய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்— அளந்து கொண்டவனாய்
ஊழி— ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத
நோஜ்ஜிவநார்த்தமாக)
ஆயினாய்— உலகங்களைப்படைத்தவனாய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானே

வந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா கம்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமூர்த்தவாஸுடைய
கோள்— முதலையல்லந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனாய்
காரண— ஜகத்காரணபூதனாய்
கடலை— சுசீரப்தியை
கடைந்தானே— கடைந்தவனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனாய்
தேனே— தேன்போலே போக்பனுவலினே!
ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
கையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரசுக்கனன்று, பிறரும் ரசுக்க
ரன்று. தான் “ நன்மை ” என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமைபாய்த் தலைக்கட்
டும். பிறர் தந்தாமுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள்.
நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான
வனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நமுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதானாய். ஈச்
வரணையோழிய, பிதாவாஹும் ரசுக்கனாக நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய்
ஸ்தோத்ரங்களினாலே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸ்வகாரணமுமான

ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிதே ஏத்துவது. “பரவிவானவரேத்த நின்றபரமனை” என்று—ராகப்ரப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிதே. உலகேழு மளந்தாய். “ஏத்த வேமுலகுங் கொண்ட.” உம்பர்கோனலகேழு மளந்தாய். இந்தரனுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; “நான்முகனார் பெற்றநாடு” என்கிறபடியே — ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தச புலநத்தைபு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினும். ஊழி - காலம். ஸர்ஷ்டி. [“வாழ்த்துவார் பலராக” இத்தயாதி.] ஆழிமுன்னேந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்குவே திருவாழிபைதரித்து. கம்பமா கரிசேள்வித்தேநானே. “கோள்முதலை துஞ்சுக்குறித்தெறிந்த சக்கரம்” என்கிறபடியே திரு வாழிபைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டபடி. கம்பம்-நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை பென் னுதல்; அசையாநின்றவர்களை பென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழு க்கப் பட்ட அசைவென்னுதல். மா-பெருமை. துஞ்சும் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதி பைப் போக்கினவனே. “தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்,” “என் னாரிடரைநீக்காய்.” கோள்-சிறை. “கோள்விட்டது” என்னக்கடவதிறே. காரண. மூன்றூபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - ஸ்ரீ கஜேந்தராமனைப் பெற்றதும்; ஈசுவரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. “அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்த” என்கிற படியே ஸ்துத்யனாப்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதுக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புருரநிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிகையபோக்பனுவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி. “தேட்டருந்திறல் தேனினே.” ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது போகருபமான திருநாமங்களிலே சப லன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது-சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட் டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே “அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றும் “பீயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த” என்றும் பார்த்தித்து வைப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதி ருக்கில் செய்வதென் என்கிற பபயிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்பவித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசரமாத்ரமே படைபுமென்றார். இத்திருமொழிதான், “மாதவா, நாரண” இத்தயாதிபாலே திருநாமயிறே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமன னென்மாதகவண்ணன் மாதவன் மனுகுதன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரொல்லே நாரணனுலகே. ௮.

கரு— கறுத்த

குழல்— திருக்குழலையுடைய

குட்டன்— சிறுக்கனாய்

வாமனன்— * குறட்டிரமசாரியாய்

என்— எனக்கு பல்யனாய்

மாதகம்— மாதகப்பச்சை போன்ற

வண்ணன்— வடிவழகையுடையனாய்

மாதவன்— ஸ்ரியஃபதிபாய்

மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதநனை

எம்பெருமான் விஷயமாக

சேமம் நன்கு அமரும்— ரகைநன்றாகப்

பொருந்தின

புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான [செய்த

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்

சியம்— ஆச்சர்யமான

தமிழ்— தமிழ்பாஷையான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்

நாமம் என்று— ‘திருநாமம்’ என்று

நவின்னு— நெஞ்சார நினைத்து

உரைப்பார்கள்— வாயார வாழ்த்துமவர்கள்

நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை

ஒல்லை— சடக்கென

நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவார்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவரகப்பட்ட துறை யிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விவரையிட்டது “காமனர்தாதை” என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம். இவ்வடிவு காணவேண்டாதார் சந்ருக்காரிறே. “அலைவலைமைதவித்தவழகன்” என்று-ப்ரதிகூலனையும் அதுகூலனுக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவியகருங்குழற் குட்டன். காணவிய. ராவணதிகளுக்கும்கப்பட, (க)“ரஃஜநீயஸ்யுகுமெஃ” என்று கண்டபோதே ரஸிக்கை. “கண்ணுக்கினியான்” “மனத்துக்கினியான்” என்றும்— உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிபவிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு முற்படவெடுப்பது “குழலழகர்” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக் கொடுத்து அதுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “காணவியகருங்குழல்” என்று— குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். “காரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து வாமனனம்பீவருக” என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்த்த திருமேனியையுடையவன். “உலகநந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே” என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலைநீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிப்பான் பிராட்டியிறே. “வடிக்கோல வானெடுக்கண் மாமலரான் செல்லிப் படிக்கோலங் கண்டகலான்” என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்நனை. அதுபவ விரோதியைப் போக்கின்படி. “வானுச்சோதிமணிவண்ண மதுசூதா நீயருளாய்” என்னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரகைநன்பொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரார்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “நாமமாயிரம்” என்றாற்போலே. நவின்னுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்ரப்பண்ண வல்லவர்கள். நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவார்கள். அதாவது— ஈசுவரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. “சேமநன்கமரும்”

ண்டு பாடுகையிதே. “ ஒல்லை ” என்றது - “ ஓவாதேநயோநாநாண ” என்று சொல்லு கைபாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தாம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கேயாப்படிவைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தநான் * நாரணுவென்னு மித்தகணையல்லால் வழிப்போக்கிலும் (க)வாயெப்பவண்ணுரிக்காக நாரணுவீதே நாரணு உடு; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்படும் “ நாரணன்றமர் ” என்றிதே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணாயெவென்று நெழ்ந்திரு ந்திதே பேத்துவது. இங்கிருந்தநானொடு வழிப்போக்கோடு துவயதேசப்பராப்தியோடு வாசியற இதுவேயிதே பலம். வியம்தமிழ் - விவ்யயநீயமானதமிழ். “ வியந்தமிழ் ” என்றபோது, “ அமர்க்குமறியியந்து ” என்னுமாபோலே, வியந்ததமிழென்னவுடாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேச்சரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேமேமே தோட்டம்
கண்ணு வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆதிருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-ச.உ.0.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திதிருமொழி - நெய்க்குடம், பரவேசம்.

அ. கிழே, “ அப்போதைக்கப்போதே சொல்லிவைத்தேன் ” என்று - “ அந்திம காலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்தோதரம் பண்ணவொண்ணாதென்று ஏற்கவே சொ ல்லிவைத்தேன் ” என்ற இவர், “ சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசொன்னேன் ” என்று - தம் முடைய அயோக்யதைபை அநுஸந்தித்தகல, அவர் தானங்கன்மேல் விழுந்தபடி குண்டு கூசுமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து கூசுமைகொள்ளவேண்டிவது நாம் சுடக்க நிற்கி லன்றோ என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புருந்து கிடந்தபடி. சொல்லுகிறார் - இதற்கு மொழியில். *

அ. முதற்பாட்டு. “ அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உடக்கிரண்டு காமமு ண்டோ ” என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அவித்பைபையும்குமரத்தையும் வபாதி களையும் இந்திரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, “ பண்டை தேஹமும் ஆக்பாவும் ” என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருவின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை பெல்லாம் எந்தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புருந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவே ண்டி யிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ னென்கிறார்.

மு.—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போனிரந்ததெங்கும்

கைக்கொண்டுநிற்கின்ற நோய்காரர் தாலாட்டு வாய்ப்புமறிந்

எறும்புகள் போல்— எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் சிரந்து— எங்கும் பரந்து
கைக்கொண்டு நிற்கின்ற— உடன் வந்தியா
யிருக்கிற
நோய்களாள்— வயாதிசைகள்!
உய்ய— நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போமின்— சடக்கெனப் போ
ய்விடுங்கோள்;
நோதம் பிரானார்— பாண்டாவுக்குவேதத்தை
உபகரித்தருளின ஸர்வேசுவரன்

கொண்டு— போக்பமாகக் கொண்டு
வந்து புருந்து கிடந்தார்—
(ஆதலால்,)
பண்டு அன்று— என் சரிமும் ஆத்மா
வும் பழையபுனைமையை அடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாழ்வானது
காப்பு— ஸர்வேசுவரனால் காப்பற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புருஷிட
மின்னை பென்கிறார்.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யெறுமெறும்புகள்போல். அங்கிலேறாத ஸமாசாதத
போக்பமாய் போக்யமுமான பதார்த்தமிருக்கிற (சு)கடத்தை ஸபாசித்துக்கொண்டே யெறுகிற
சுஷுந்தா ஜந்துக்களைப்போலே. நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தர்மபூத ஜ்ஞா
நமுள்ள விடமெங்கும் (உ) “வாடுகேடுகேடு நா ஸிபவலி நெய்யு-வது.” கைக்கொண்டு.
உடன்வந்தியோலே; கைக்கூட்ட மிட்டாற்போலே பெய்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு
வரனின்றியிலே. அவஸைப்பாதிசுஷமா ய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்களாள். தர்ஷ
டார்த்தத்தில் எறுமெறும்புகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற
நோய்களாள்” என்று - பகவதாஜனொருபாலே உன்னுட்புகப்பெறுதே நின்றாலும் வேதனை
ஸ்வரூபஸ்பாதிவிறே. விசிஷ்டவேஷத்தில் தர்ஷடார்த்தத்தில் எறும்பால் (சு)கடத்துக்குவரு
வதொரு அடிக்கமில்லை. “மொய்த்தவல்வினை” என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப்
போமின். அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணின நாங்கள் போகிறதென் என்ன; உங்களுக்கு
உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோலென்ன; ஆனால் மென்னப் போகிறோமென்ன; காலம்பெற.
சுநிகப்போங்கோள். “மடிபடக்கி நிற்பதனில் - ஈண்டடி பெயிப்பதன்றோவழகு” என்கி
றார். (ஈ) “உவதிஷ்டுஷு உபேயவெயு வது உபேயவெயு உபேயுவிதாரி” சுருணொ மன-
பிஷாபி” என்று - இவர்க்கு ரிணாமில்லாதே. “வெங்கடத் துறைவார்க்குநம” என்ற
போதே கடங்கள் வெந்ததிறே. போங்கோலென்னவும்வேண்டா; இவர், பிண மெழுந்து
சுடிக்கிறதோ என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸனையாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறாதித்
தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறது என் என்ன; ஹேதுசொல்லுகிறார்மேல்;- மெய்க்
கொண்வேந்துபுகுந்து. என்னுடைய தேஹத்தை போக்பமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே
வந்து, அதுக்குமேலே புருந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆரென்னில்;
வேதப்பிரானார். வேதத்திலேகேட்டுப் போகிற தன்னை நான் கண்ணிலே கண்டு அதுபவிக்க

(சு) வ. (உ) “பாதேமேவேதநா சிவலிமேஸு-கம்” (ஈ) “உபதிஷ்ட்டந்து
மாம் ஸர்வேசுவரதயி பூர்வஸஞ்சிதா - அந்ருணைகந்துமிச்சாமி”

மன்னிவிடுவாய், அழகுக்குமேலே என்மனம்புகுந்தாய். அதுக்குமேலே பொய்யறியாய். என் றிஹ இவர்களுக்கிடையிலே. “பிரான்” என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமானா ப்ரபேபங்களை உபகரிக்கையாலே, பைக்கொண்டபாம்பிணையோடும். பகவதத்பவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக் கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதிபாலவந்த விகாஸம். பாம்பிணை யோடும். அந்தடிபுரபரிசுரத்தோடும். * திருபாற்குரளிதே. பண்டன்று. பழையபதேஹமும் பழைய ஆத்மாயுமென்று நினையாதேயென்ன; “அதுக்கடியென்” என்ன; பட்டினங்கா ப்பே. “பட்டினம்” என்கிறது - பத்தர்கமென்றபடி. அதாவது - நிதிசுடக்குமிடம்; ஈஜகாசி. இங்கு, ஈச்வர ஈவக்கு நிதியாவது - ஆத்மானிதே. காப்பே. ஆஸிட்டுக்காவாதே தானே காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாதேபாலே இவ ரும் * வைத்தமா நிதியையிதே காப்பது. ஈ.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே “நில்லாமினென்னவுபாயமில்லை” என்று அஞ்சி னவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கொட்ட படியைச் சொல்லுகிறது உட்பாட்டில்.

மு.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியோளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முதழிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத்
தலைவனுன் யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்தரை வைக்கப்பட்ட
சித்திராகுத்தன்— சித்திரகுத்தன் என்னும்
கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருணையை
மாற்றி— சுட்டுப்பொகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஒடி— ஒடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிதிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கணவனார்ந்தருளுமவனுய்
முது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை
புண்டய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனுய்
பத்தர்க்கு— பத்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரந்தரப் போக்யனயிருக்கு மவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், நதினாபேர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறே கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலேயான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவ னெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி. வைத்தலிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியோ ளித்தார். அநாதிகாலார்ஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளொழுதின கணக்குச் சுருணையை

சிறப்படியே இவன்பட்டிலை புரட்டிப் பாராதுவனவற்றைக் கட்டிப் போடுகின்றான். “ உயிருந்தருமையே நோக்கும் ” என்கிறபடியே பருப்பருத்த பர்ஹமாதிசையொழிய ஸர்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைகுலைவது பின்னை ஆர்க் கென்னில்; “ நமன்றமசென்றமரை கினவப்பெறுவாரல் ” என்று அவன் அபிடாநித்தார்க் கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன், முத்துக்களைத் திசையானது கொண்டுவந்து கரைமீலே சேராநின்றள்ள கடலிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவன். * வெள்ளைநீர் வெள்ளத்தினோன்று * கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மர்ங்கங்காண்கையிறே இவர்க்குமநோரதம். முதறிவாளர்முதல் வன். * அபர்வறுமமரர்களபிதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்சிதர்க்கு நிரத்சயபோக்யனைவன். “ அடியேன்மேனி யமர்சென்றவமுதே. ” அடியேன், “ முதறிவாளர் முதல்வன் ” என்று- நித்பவிபூதியோகஞ் சொல்லி, “ முத்துக்கிசைக்கடற்சேர்ப்பன் ” என்று - லீலாவிபூதி யோகஞ்சொல்லி, “ அடியேன் ” என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே தோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டாதேத ஹமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் தேஹத்துக்கும் ரணஷ்யுண்டா ய்த்து. இனி நீங்கல்போகப் பாருங்கோனென்கிறார். உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. வயிற்றில்தொழுவைபித்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - யமவச்ய தை யில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடியான தேஹர்வயமும் இல்லை யென்கி றார். அதவா, “ முதறிவாளர் முதல்வன் ” என்றார் - கீழ்; இதில் - தமக்கு அறிவைப்பிற ப்பித்தபடி சொல்லுகிற ரென்றுமாம். “ அடியேன் ” என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகோ ண்டபடி சொல்லுகிறரென்றுமாம்.

மூ—வயிற்றிற்குமுனைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிச்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கமுற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை பிராப்பக லோதுவித்தேன்னைப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

பதுவுரை.

மண்— பூமியை

எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே

கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின

எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற
இறைக்கூடத்தை

பிரித்து— சுழித்து

புலம்— இந்தரியங்களாகிற

வன் சேவை— வலிப ரிஷபங்களை

அதக்கி— நெருக்கி

கடியும்— நரம்பும்

அக்கும்— எலும்புமான

ஆணி— ஸ்தூல சரீரத்தை

காலிடை பாசம்— * ஹரிணிசூரமாத்ரமான

சர்மவிசேஷ விஷய ஸ்நேஹத்தை

கமுற்றி— போக்கி

இரா பகல்— இரவும் பகலும்

ஒதுவித்து— ‘ சேஷக்ஷமே ஸ்வரூபம் ’

என்னுமிடத்தை எனக்குறிவித்து

பயிற்றி— அததை அதுஷ்ட்டார பர்யந்த

மாக்கி

பணி செய்ய — நித்ய கைங்கர்யம் பண்

னும்படி

என்னை — என்னை

கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;

வ்யா. வயிற்றில்தொழுவைப்பிடுத்து. கர்ப்பவாஸமாகி சிறைக்கூடத்தைக்கழித்து. தொழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமிதே தொழுவிலே யடைக்கையும். வன்புலக் சேவையதக்கி. இந்திரியங்காசிற வலிபேசக்கோ, அதக்கி - நெருக்கி. “சேவதக்குவார் போல” என்னக்கடவதிறே. “காவலில் புலனைவைத்து.” கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நரம் பும் எனும்புமான சரீரத்தில் நசையுமப்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையுப்பாசமுமாய்வந்துபுருந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் சீழ்பட விழாதபடிபண்ணி. “பின்முன்னாக விழுப்பதன்முன்னம்” என்னக்கடவதிறே. அன்றி க்கே, “காலிடைப்பாசம்கழற்றி” என்றது, “கால்” என்று - காற்றாய், “பாசம்” என்றது - ஆத்மாவை விரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரேஷ்டசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ரா ணாலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். “அக்காவரி” என்றது-ஸ்தூலசரீரம்; “காலிடைப் பாசம்” என்றது-ஸ்ரேஷ்டசரீரம். ஆக, (க) “ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மாவா விஸுஜி” என்கிறபடியே உபபசரீரப்பாத்தியு மும்படிபண்ணி. “காலிடைப்பாசம்” என்று-காற்கட்டான ஸ்ரேஷ்ட மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “காலிடைப்பாசம்” என்று-ஹிரிணீகுரமாத்மான்சர்ம விசேஷவிஷயஸ்ரேஷ்டமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கோண்ட வெந்தை. ப்ரளயாண்வத்தினி லே யகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூரியை பெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யான வென்றை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸர்வகாலமுமென்றபடி. ஓதுவித்து. சிஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்திரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், யம வச்யத்வமும் த்ராஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. சீழிற்பாட்டிற்கொன்ன தன்னுடைய ஸர்வசேஷித்வத்தையும், நிசதிசயபோக்யதையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்ரூபம் என்னுமி டத்தையுமாய்த்து ஒதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அதுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கி. [“செய் பேல் தீவினைபென்று” இத்த்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஒதுவித்த ப்ரயோஜனம் பெற்றபடி. “நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே அது தியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்திரியங்களுக்கு சேஷவர்த்தி பண்ணிப்போந்த பண்டுபோலன்று. “என்னையாளும் வன்கோ” என்னக்கடவதிறே. பட்டினங்காப்பே. இன்று சகசுடிண்டாகையிலே. “என்கோலாடி குறுகப்பெறு” என்கிற அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. “இராப்பகல்” என்று-முதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்ற படியால் அதால்கால்யமான தேசம்போலே பென்றபடி.

ங்.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பா ருங்கோளென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்லினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்லினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. ச.

ர— ஒந்
ல்— வலிய
னை கண்டீர்— பாபபலமான நோயாயிரா
நின்றது! பார்த்தீர்களே!!,
ங்கு— எங்கனிடத்தில்
கேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ருங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!;
ரிது அன்று கண்டீர்— நீங்களுங்களைக்
கட்டுகை ஸுலபமன்று கிடிகோள்;
கேல்மின்— கடக்க நில்லுங்கோள்;

பிரான்— உபகரித்தருளினவனாய்
எம்மான் அவன்— எனக்கு ஸ்வாமியானவன்
சேரும்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோயில் கண்டீர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிடிகோள்;
(ஆதலால்,)
பங்கப்படாது— பரிபவப்படாமல்
உய்ய போமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் நித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்லினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால்
விதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணாதபடி மங்கிக்கிடக்கை. “சார்ந்தவிருவல்
னைகள்” என்னுமாபோலே. “இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின்” என்று ப்ரதிவிஷயங்
பட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனால் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணாத
மாய், அவனை கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்லினைகண்டீர்.
த்புவுக்கும் ம்ர்த்புவென்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே
புகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. “‘இங்கு’ என்று - திருப்பல்லாண்
டாடே அர்வமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்” என்று பட்டர். எளி
ன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ‘ஆவதென்’ என்ன; கண்டீர். ஹிரண்யன்
ட்டபடி கண்டுகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புத்ராமையென்னென்ன - சிங்கப்
ரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர். ஸிஹ்மங்கிடந்த முழுஞ்சிலே புகுவாருண்
டா. “ப்ரஹ்லாதன் ஹிரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு” என்றிருக்கிறார். ஹிரண்
ன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள்
ண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்தது. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்கூற்றருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே
ன்கார்யம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதிகர்ப்பட்டது படாதேபோக்கொளென்று இந்த்
பங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - “புண்ணிரந்த” என்றார்; இப்பாட்டில்-
ண்ணிரந்தவனாகச் சொல்லுகிறார்.

மு.—மாணிக்கூற்றருவாய மாயினையென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புதுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன் பட்டினங்காப்பே. ரு.

பதவுரை.

மாணி— அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய மாணிக்கம் } மாணிக்கங்களுக்கு

பேணி— விரும்பி

கொணர்ந்து— கொண்டுவந்து

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

புகுத— புகுரும்படி

பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்

வைத்துக் கொண் } நிலைநிறுத்திக் கொண்
டேன் கண்டீர் } டேன் காணுங்கோள்;

குறும்பர்கள்— மூலையடியே நடந்துநிரி

பும் இந்திரியங்களே!

உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்

பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;

நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்

கோள்;

பண்டன்றிப்பாதி பூர்வவத.

வ்யா. மாணிக்கமுருகுவாய மாயனை. இரப்பிலேதகனைறி, நிரதிசயபோக்யனுமாய் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அலனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனை. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாம் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவுமாப்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தேதாதே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டி; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகளந் தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷைப் நான் நிரபேக்ஷைகைபாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகைபாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர். மாணிக்கமுருகுவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். “ உலகளந்தமாணிக்கம் ” என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் மூலையடியே நடந்து நிரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்திரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. “ வன்கையர் ” என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - சுள்ளர்கள். (க) “ வளவு உட்குடியுட்கு நாடி ” “ கோவாயைவரைன் மெய்குடியேறி ” என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. வினம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். “ ஈண்டடியெடுப்பதன்றே வழகு. ” அதுக்கடியென் என்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வ்யாவர்த்தி யுண்டென்கிறார். ரு.

மூ.—உற்றவுறுவினி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகென் கேண்மின்
பெற்றங்கண் மேய்க்கும்பிராணர் பேணுந்திருக்கையில்கண்டீர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பிப. கூ

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய

நோய்காள்— வ்யாதிகளை!

உறு— மறுபாடுருவக் கொண்ட

பீனிகாள்— ‡ நோய்களை!

உடக்கு— உங்களுக்கு

‡ “ நோய்களை இரண்டுதா மடைமொழி யிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமை யைப்பற்றி.

என்று— ஒருவார்த்தை
 சொல்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
 மீன்— கேளுங்கோள்;
 பெற்றங்கள்— பசுக்களை
 ய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
 னான்— உபகாரகரானவர்
 னும்— விரும்பி வர்த்துக்கிற
 ந கோயில் கண்டீர் — திருக்கோயிலா
 யிரா நின்றது காணுங்கோள்;
 ம்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணின

வினைகாள்— பாபங்களே!
 இன்னம்— மீண்டும் [கிறேன்;
 அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுதிசொல்லு
 உமக்கு— உங்களுக்கு
 இங்கு— இங்கு
 ஓர் பற்று இல்லை கண்டீர்— ஒருப்ரயோஜந
 மில்லை கிடிகோள்;
 நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
 பண்டன்றித்யாதிபூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணிகோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு
 ப்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரண மென்னும்படியான
 ய், மறுபாடுருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி
 ணிக்கேளுங்கோள். அதென்னென்ன; பெற்றங்கள்மேய்க்கும் பிராணர்பேணும் திருக்
 யில்கண்டீர். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்ய
 வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து
 ருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்கனோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டீர். இது
 க்யகூடமன்றே. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி
 சொல்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டுத் தறைப்பட்டுப்போம்படி
 ணினாவர்களே. ஆழ்வினை. ஆரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொருப்ர
 ஜநமில்லை கண்டீர். பெற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே
 வயும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று.
 யன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (க) “போ-ஹ” என்கிற
 று, ஸர்வபாபங்களும் * மோகந்யபிஷ்யாமியிலே அவ்வித்தது. கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இந்தரிய
 பென்கிறார்.

மு.—கோங்கைச்சிறுவரையென்றும் பொதுமீனில் வீழ்ந்துவழக்கி
 அங்கோர்முழையினிற் புக்கிட்டழந்திக் கிடந்துழல்வேனை
 வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
 பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டடினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

கோங்கை என்றும்— ‘முலைகளிருக்கும் படி | சிறு அரை என்றும்— ‘சிறுநீரையிருக்கும்

வழுக்கி வீழ்ந்து— வழுக்கி வீழ்ந்து

(அதனாலே,)

ஓர்— ஒப்பற்ற

முழையினில்— நரகத்திலே

புக்கிட்டு— புகுந்து

அங்கு— அவ்விடத்தில்

அழுந்தி கிடந்து— அழுந்தியிருந்து

உழல்வேளை— ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள என்னை

வங்கம்— மாக்கல முலாவா நின்றுள்ள

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையனான

அம்மான்— எம்பெருமான்

வல்வினை ஆயின— க்ருதகர்மங்களா யிருக்

சூரவற்றை

மாற்றி— போக்கி

பங்கப்படாவண்ணம் } பரிபலப்படாதபடி.

செய்தான்— } பண்ணினான்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. கொங்கைகச்சிறுவரையென்றும். கவித்வம்தோற்ற முலைமலை என்கிறார். “முலை மலைமேல்நின்றும் ஆறுகளாய்” என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி. ருழியிலே வழுக்கிவீழ்ந்து. ருழிபென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணாமது. இவன் தானாகவீழ்ந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்தாஞ்சொல்லும் ஸ்தாரத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. அகிலேகிடந்து க்வேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்வீதியம். இவன்தப்பிலும் தப்பவொண்ணாதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுரை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதும்பு; அக்ராம்யமான அந்தஸ்த்தாரத்தைச் சொல்லுகிறார். “என்றும்” என்று - முலையிருக்கும்படியே ! இடையிருக்கும்படியே ! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டாவது. பொதும்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்த்தாரம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதொருமுழுஞ்சிறே. “முழை” என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேளை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே. வங்கமித்யாதி. * தெரிவை மாருருவமேமருவி * அவரவர் பனைமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவபூசையிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவனுக்கையிறே. வங்கத்தைபுடைத்தான கடலின்கிறம்போலையிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரன். ‘வங்கமாமுந்நீர்’ என்னக்கடவதிறே. லல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எனிவரவுபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபலம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அதுபவிப்பார்க்கு திவ்யாயுதங்களிலேநின்று அதுபவிக்கைக்கு ஒரு தர்ஷ்டார்த்தம்.

அதவா, கொங்கையித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். “அங்கோர்” என்று கர்ப்பவாஸம். எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழிப்பாட்டிலே - * மாதார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவரையீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, கீழே “இரப்பகலோதுவித்து” என்றது சாஸ்தாருகத்தாலேயோ, நச்வாருகத்தாலேயோ, ஆசார்யருகத்தாலேயோ வெண்ணில்; ஆசார்யருகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

பீதகம் ஆடை } திருப்பிதாம்பரத்தையுடை
பிராணா— } பஸ்வேச்வரன்
பிரமகுரு ஆகி வந்து - ப்ரஹ்மோபதேஷ்
டாவான ஆசார்யனாய் வந்து
போது— அறிவுக்கு
இல்— இருப்பிடமாய்
வல்— உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத
வலிமையைபுடைய
நெஞ்சம்— ஹ்ரதயமாகிற
கமலம்— தாமரை மலரிலே
புருந்தும்— புருந்தும்

என்— என்னுடைய
உன்— மகஸ்விலுள்ள
ஏதங்கள் ஆயின எல்லாந்தேஹாத்மாபரம
திதோஷங்களைபெல்லாம்
இறங்கவிடுத்தே— நீங்கப்பண்ணி
என்— என்னுடைய
சென்னித்தெயிலில்— உத்தமாதங்கந்திலே
பாதம்— திருவடிகளாகிற
இலச்சினை— முத்தையை
வைத்தார்— வைத்தருகிலுள்;
பண்ட ஹித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவைபெல்லாம். தேஹாத்மாபி
மாநமும், ஸ்வாதந்தர்யமும், அந்யசேஷத்தமும், ஸ்வரக்ஷணமும், ஸ்வபரயோஜனமும்.
பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுபென்னவுமாம். நீஷ்கர் துரில்லாதவையும் நீஷ்கர் தி
யுள்ளவையு மென்றுமாம். (க) [மொஹேமெவ வஸுமாவே 2] ஆர்த்தமானவையும் சக்ஷகமா
னவையு மென்றுமாம். இந்ந்சலிலீத்து. இவை போம்படிடண்ணி. என்னெஞ்சுச்ஞள்ளே.
பீதகவாடைப்பிராணர். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்ரமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாபிநு
க்கும் திருப்பிதாம் பரந்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மத்தை
யுபதேசிக்கிறவன். (உ) “ உதூஷகஸுபுஷ்டவிஞ்ஞா மபுரீயாஸுஸுஹடி ” என்னக்கட
வதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஈச்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணாமல்
ஆசார்யனாயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புருந்தும். போது - அறிவு.
இல் - இருப்பிடம். “ கமலம் ” என்று - ஹ்ரதயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும்
அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம்.
புருந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புருந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிராணர்
பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன் நெஞ்சம்புருந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடே
லித்து. “ ஏதங்கள் ” என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிரமாதத்தைக்கழித்து,
சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்தத்தைக்
கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்தரத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வபரயோ
ஜனத்தைக் கழித்தபடி. ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, “ பிரிந்தான் ” என்கைக்
கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (ங) “ ஸுஹெவ ” என்றும்,
ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (ச) “ ஸுஹெவ ” என்னவுங்கடவதிறே. ஈச்வரனாய்ச்செய்யு

ஹும் க்ர்த்தபுருஷன் ஒரோன்றே ஸத்தையை நசிப்பிக்கப் போகிறிருக்க, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நோக்கிப் போருகையேயிறே இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. “ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமாமாயா” என்று படாததெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதன வறிவித்திறே திருந்துவது. ஸாபேசுதன்ல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜம்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸத்தையைநோக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான கரணப்ரதார்த்ததையும் பண்ணி, அதுக்கு போக்பமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து “பிதகவா டைப்பிராணர்” என்கிறார். என்சென்னித்திடரில். என் உத்தமமாங்கத்திலே. திருவடி களாகிற இரண்டுகாலும் ஏறிப்பாயாதமேடயிலே. “நீங்கழல் சென்னிபொருமே” என்று பூசல்பொருதிறே * பாதவிலச்சினை வைத்தது. தோளுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிநிலே. (க) “கராவ நபஸ்யபாஜ” இப்பாதி. டண்டன்று. இந்தரியங்களுக் குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் நாட்டித் திருவிடையாட்ட மாய்த்து. “ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்காமுள்ளடி பொறித்து” என்னக்கடவதிறே. காலமும் படைத்தது. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈச்வரன் தமக்குக்காவலானபடி. சொன்னார்; இப்பா ட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—உறகலுறகலுறக லோண் சுடராழியேசங்கே
அறவேறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்—ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— ஸூப்பாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலும்படி
எறி— எறிகிற
நாந்தகம்— ஸூநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!—
தண்டே— ஸூகதையே!
இருந்த-ஈச்வரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்

எண்மர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்ட திச்
பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொ
ள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்
கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பக்திராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளியறை— அவனுடைய திருப்பள்ளி
அறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்கு
ங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலு மருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரை

யக் கேட்கவேண்டாவிதே. அவர்களைப் மனப்பத, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள் என்னும் படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது - குணவித்தராய் நஞ்சண்டாளைப் போலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபராரிருத்தல். ஒண்கடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒனியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக் காணே, ரகைக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அறவெழிநாந்தக்கவாளே. சந்தருக்கள் சரீர மறும்படியாக எறிகிற, நரிந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாமமவன்வாளுக்கு. அழகியசாங்க் கமே. அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால்நோக்கினால், பின்பு “சாங்கமுதைத்தசரம்மை” என்னும்படி சரவரஷமாகச் சொரியும். தண்டே. விரோதவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒக் கிண்படியே யிருக்கும். நித்பயிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளா ரைக் காவலடைக்கிறார்மேல் இறவுபடாமலிருந்த வேண்மருலோக பாலீர்காள். இறவுபடாமல்- தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிரந்த எட்டுத்திருக்குங்குங் காவலான் லோகபாலகர்காள். பால நலாமர்த்தயத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். பறவையறையா. இவர்களெல்லாம் தாம்தாம் நின்றகின்றங்கிடங்கள் சூலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஒரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடியை, உறங்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்ட வசரருயிரெல்லாந் தகர்த்துண்டுமூலம் புள்ளிறே. பள்ளியறைகுறிக்கோள்மீன். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ ளென்கிறார். கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல் னுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மூ.—அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடும்

அரவிந்தப்பாவையுந்தானு மகம்படிவந்துபுகுந்த

பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்

பரவுகின்றான்விட்சித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. 10.

பதவுரை.

அரவம்— திருவனந்தாழ்வானாகிற

அமனியினோடும்— படுக்கையோடும்

அழகிய— அழகிய

பால் கடலோடும்— கூழாப்பதியோடும்

அரவிந்தம் பாவையும் தானும்— செந்தாமரை

மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா

ட்டியும் தானும்

அகம்படி— அடியாரோடே

வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து

பல— பல

பரவை திரை மோத— ஸமுத்தரத் திவலைகள் மோத

பள்ளிகொள்கின்ற— (தம் திருவுள்ளத்திலே) பள்ளிகொள்ளுகிற

பிரானை— உபகாரகனை

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

பட்டினம்— தமது சரீரத்தை

காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கீடாக

பரவுகின்றான்— போற்றுகிறான்.

வ்யா. அரவத்தமளியினோடும். திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையோடும், திருப் பாற்கடலோடும், நிரதிரையேபாக்யதையையுடையளாய் நிருபாதிக்கஸ்தீ த்வத்தையு முடைய ளான பிராட்டியோடும். தானும். உபயவிபூதி விசிஷ்டணை தானும். அகம்படி வந்து

திருவுள்ளத்திலே கல்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாரகமாக, அலேகேட்குர்ப்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன். தம் ஸத்தைக்காகப் போற்றுகைபன்றிக்கே, காவலுக்கு உப்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினங்காவல் பொருட்டே ரகசியன்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால்- திருப்பல்லாண்டிலுர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். “சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றவர்த்தம், * உறகலுறகவிலே நிகமித்தார், “அடியோமோடும் கின்றோடும்” என்கிற பாட்டினுர்த்தத்தை * அரவத்தமனியிலே நிகமித்தார். ... ம.

பெரியவாச்சான்பின்னை திருவாடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கோங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆ திருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சச0.

இந்தாம்பத்து - முன்றூந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. மெழிற்றிருமொழியிலே-“*திருமாவிறுஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணிமுறி விலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே * முனியேகான்முனிகில் லுன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டி லர்த்தத்தைச் சொல்லும். “பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்” என்று- ஸத்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரகசியக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; “அரவத்தம னியினோடும்” என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அதுபவித்தோமாகில் இனிப் போக வமையாதோலென்ன; இனிப்போகவொட்டோமென்கிறார். கிழில் திருமொழியிலே “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்று தொடங்கி, “நோய்கான்” என்று அறிஷ்டநிலர்த்திபைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்ராப்தி யைப்பண்ணித் தாவேனுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். ... *.

மு.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கிணிப்புக்குன்னேக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாவிறுஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை— இதுக்கு முன்பிறந்த | மோத— மோதி முடிக்க

சிக்கனம்— சுடக்கென [தின்றவனுய்
வந்து யிறந்து தின்றாய்— வந்தவதரித்து
திருமாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ்சோலை
மலையிலே முந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய்— என் ஸ்வாமியானவனே!
சுழலை— சுழலாறு போலே வளைபவனாய்
வருகிற
துக்கத்தை— துன்பத்தை
சூழ்ந்து சுடந்த— சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

வலையை— சரித்ததை
அற பறித்து— ஸவாஸநமாகப் போக்கி
புக்கினில்— புருமிடங்கனிலெல்லாம்
புக்கு— புருந்து
உன்னை— உன்னை
கண்டுகொண்டேன்— கண்ணாக்கண்டேன்;
இனி— இனிமேல் [வசினு?
போக விடுவது உண்டே— போகவொட்டு
போகவொட்டே நென்றபடி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிசுருக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிசுருக்கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிதே. “நோயெலாம் பெய்ததோராக்கை” என்னக்கூடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளைபவனாய் வருகிறதுக்கத்தை. (க) “சூடுஷ்டுக்ஷுபுஷ்டுஷ்டு” “மொப்பந்தலல்லினை” என்கிறபடியே இவனைச்சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கக் கங்கையென்னமுமாம். “நோயே-நோயே, தந்தையே- நோயே, தாரமே- நோயே, கிளையே- நோயே, மக்களே- நோயே” என்னக்கூடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைத் தப்பவொண்ணாதபடி விசுக்கிடக்கிற சரீரத்தை. “வலை” என்கிறது தப்பவொண்ணாமை வாயப்பற்ற. வலைபாவது- காபியுடனியுமா கிருப்பதொன்று; இதுவும் நரம்புமெலும்புமாயி ருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசி கவொன்னவுமாம். இவற்றை “வலை” என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்பமு மாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடேகூடப் போம்படிபண்ணி. புக்கினில் புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். புக்கினிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமனவாக. “அறப்பறித்து” என்று அறிஷ்ட நிவர்த்தியும், “கண்டுகொண்டேன்” என்று இஷ்டப்பார்த்தியும் பண் ணித்தத்தோமாகில், இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. “அறப்பறித்து” என்றும் “கண்டுகொண்டேன்” என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி- பிதா தேடின அர்த்தத்தை “தன்னது” என்னும் புத்ரனைப்போலே இனிப்போய் வரவமையாதோவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. விரோதியிலே நிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இவையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸூக்ரம் என் கையிலே கிடத்தல் செய்பிலன்றோ நான்போகவிடுவது. உன்னாலே பெற்றநான் என்னாலே இழப்பேனோ; பேறு உன்னாலே, இழவு இவனாலே; அவன்பெறுகைக்கு க்ஷிபண்ணும். இவனுடைய அதுமதி பெற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதார்போலே அவ னுடைய அதுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. “இனி நான் போகவொட்டேன்” என்று- போக்குமுண்டாய், “ஒட்டேன்” என்கைபற்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்திரியாதோ போ கைக்கு ஹேது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாராகுமாம். போகாதபடி. பெற்றுத் தம்மிழவு தீர்ந்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத இழந்தவள்

திர்க்கவேணுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டிக்கு அஷ்டமகாப்பமிதே கர்ஷணன். காலநீர
மிபோடே ஸம்பந்தமுடையசாய், ஹிரண்யசாயத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு
ராக்ஷஸரை யோகசித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷ
ஸரை. கல்லிடைமோத. கம்ஸனாலே நிசலிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமான் நம்பி மூத்தபி
ரானே சோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிதே வந்தவ
தரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து சிக்கனவந்து
பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்சரிதபாரதந்தர்யம்; இங்கு -
ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் கர்ஷண னெழுந்தருளியிருந்த இருப்புப்
போலேயிதே * பிடுறைகோயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு.க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வளைத்துவைத்தேன். கீழிற்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம்
பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யம் செய்பவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ர
ணயித்வ குணம்பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் என்கார்யஞ் செய்பவேணுமென்கிறார். *

மூ.—வளைத்துவைத்தேனினிப் போகலோட்டே னுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லை
அளித்தெங்குநாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கவற்றதுத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அளிசேஷஜ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஜ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தீ வினை— க்ஞரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டி-
ருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— † பலத்தைக் கொடுக்கு
மதான்
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்;
வளைத்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்
துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் சலமறிந்தபின்பு
போகலோட்டேன்— (உன்னைப்) போக
லென்கிறேன்.

உன்தன் — உன்னுடைய [யாலே
இந்திரஞாலங்களால் — இந்தரஜ்ஜாலநித்யை
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்
தாயாகில்
நின் நிரு ஆணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷ
பூதையான பெரியபிராட்டி-
யாராணைகிடாய்; **
நீ— { “ நீர் வளைப்பது முதலியவை செ
ய்கைக்கு ஹேதுவென்? ” என்று
தேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்ல— உண்மை பேசுமவனல்ல.

† ‘ எல்லாரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்
படியான ’ என்றும் பொருள் பணிப்பர்
வலம்.

வான் பாணசாலையிலே வளைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலெர்ட்டென, உன்சவடறி ந்தபின்பு போகவிடுவனே. உன்றனிந்திரஞாலங்களை லொளித்திடில். அதாவது பொய்யை மெய்யென் னுப்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை. (உ) “உரோயா னு” (பு. 1) “ஒளித்திடில். *அற்பசாரங்களைவை சுவைத்தல் மறக்கப்பண் ணுகை. “அகற்ற நீவைத்த மாபவல்லேம்புலன்களாமவை” என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுதென் னென்றே தோற்றுவது. அகற்றுக்கயாவது - பகவதஸ்ஸம்பந்தத்தைபுந் குலைத்து, கர்ப்பவா ஸத்தையும் வினைத்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீமறையநிற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய். உனக்கு அந்நயார் ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி யாராணைகிடாய். [“மாயஞ்செய்யேல்” இத்யாதி.] நீர், வளைப்பது, திருவாணையிடுவது, “ஒளித்திடில்” என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யனாகையாலே என்ன; நாம் ஆரளவி லே பொய்செய்தோமென்ன; நியொருவாக்கும் மெய்யனல்லே. [“கருமலர்க் கூந்தல்” இத் த்யாதி.] அளித்தித்யாதி. அஜ்ஞரோமி விசேஷஜ்ஞரோமி அதுகூலரோமி ப்ரதிகூலரோமி வாசிபற ரக்ஷித்து. தம்முடைத்தீவ்வினை தீர்க்கலுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங் களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்க ளுக்குத் தீர்க்கலுற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்நிருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என் கார்யஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். 2.

அ. முன்றும்பாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்—முத ல்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ரணயித்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஜோஹாநிவாரா டல் ரக்ஷி யென்கிறார்.

மு.--உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன்னிப் போயொருவன் றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சையை யழிவுகண்டாய். புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டியுன் போன்னடிவாழ்கவேன் லினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௩.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— நிரன் திரளாய்ச் சேர்ந்த குறவர்கள்
உன் பொன் அடி } உன்பொன்னடி வாழ்
வாழ்க என்று } என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
கினை— (புதிய) கினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி

புதியது உண்ணும்— புதியதுண்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தையெற்றிருக்கு மவனா
தவம் உடையேன்— உன் திருவருள்பெற்ற
வனுமான அடியேன்

இனி— இனிமேல்

போய்— புறம்பேபோய்

ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மாமுத
லானுரில் ஒருவனைப்பணிந்து
கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே

நிற்கை— இருத்தல்

நின்— உன்னுடைய

சாயை— தேஜஸ்ஸுக்கு

அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன். முதலில் சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்து, பின்பு சேஷவர்த்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்நாபாய், அது சொப்பா தபோது ஸத்தைகுலையுப்படியாயிருக்கும்; இவைகளும் ஸம்ஸாரிகளுக்கில்லை. நமக்கு உபா யமதுஷ்டித்து உபேயத்தி லாசையுமேயுள்ளது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை நானுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ராஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்நாலுதசையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்பொகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது- இந்நாலுதசைகள் காட்டிப் புறம்பே தள்ளிவாழ்கலும். ஒருவன்றனைக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மாமுதலாக பிரிவினாந்தமாக அதிஷ்டாதாரிதே; அவர்களுலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. “உன்கடைத்தலை நிறு ந்துவாமும்” என்கிறசெயலை அங்கேசெய்கை எனக்கு அவத்யமிதே. உன்சாயையழிவுகண் டாய். உனக்கு தேஜோஹாரிதே. எனக்கு இது புதுமைபன்று புனத்தினைபிரிப்பாதி. புனத் தில் புனத்தினைபுழறித்து ஹரிஸ்ஸுக்காட்டிப் புதிபது அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணி. இப்படி அமுதுசெய்ப்பப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளும்படியேதென்றிள்; உன்பொன்னடிவாழ்க வேன்று. இரத்தேசந்தான், “அமுதுசெய்திடப்பெறில் பின்னாளுஞ்செய்வன்” என் னும் தேசமிதே. இப்படி சொல்லுகிறாரானளில்; இனக்குறவர். பூபுருஷர்களைநாடு வந்த ரிகளோடு வந்ததர்களைநாடு வாசியற எல்லாரும் *பல்லாண்டொலி செல்லாதிக்கும். * குற மாதர்கன்பன்னுரிஞ்சிப் பாவொலிபாடும் தேசமிதே. புதியதுண்ணும். பிதாவுக்குப்பொ ருந்தும்நான் பார்த்திதே புதரன்புதிபதுன்பது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. சிவபதேசங்களுக்கு அழகாகிறது அநரப்பாயோஜனாய் அத்தலைக்கு மங்களாசாஸனம் பண் ணுமவர்கள் வந்ததிக்கை. எந்தாய். புதரன்புத்தமிருக்கிறபடி. [“ஒண்டொடியான்” இங் பாதி.] “நின்னலா லறிகின்றிலேன்”, “உனக்குப் பணிசெய்திருக்கும்.” ... கூ.

அ. நான்காழ்பாட்டு. காதம்பலவும். * இனிப்போ ஒருவன்நனைக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன்நிருவடினை யொழிப வென்கிறார்.

மூ.—காதம்பலவுந் திரிந்துமுன்றேற்கங்கோர் நிகழல்லையிருமில்லையுன்
பாதநிழலுலான் மற்றேருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றாய் தருபாண்டவர்க்காயங்கோர் டொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். சு.

பதவுரை.

ஞரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த

ஒர்— ஒரு

நிகர் என்னும் பேதல்களையுண்டாக்கி
எங்கும்— அர்ஜோதனாதிசுனி கொருவர்
சுப்பாடல்
பிணர் படுத்தாய்—பிணமாப்பப் பத்திவிழும்
படி செய்தவனாய்
திருமாலிருஞ் சோலை எந்தாய்—
காதல் பலவுள்— தெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்கு
மெட்டின் விடமெல்லாம்
உழன்று— வருந்தி
நிரிந்தேற்கு— திரிந்த எனக்கு
அங்கு— அன்னிடத்தில் நுதுவருகைக்கு

(அந்நியம்)
நீரும்— தாபநீர்க்கும் உன் விரும்
இல்லை— கண்டதில்லை;
(ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில்,)
உன் பாதம் கீழல் அல்லால்— உன் திருவடி
நினைவொழிப
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு } மற்றொரு முச்சு விடு
இடம்— } மிடர்
கான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வாயா. காதும்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. தெஞ்சுக்கும் கண்ணுக்குமெட்டின் விடமெல்லாம்
அலமர்ந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்ஸாரத்துக்குள், அஸ்பாவாத இடமில்லை - பாடாத சீலை
மின்லை, அலாவிடத்தில் யுகதிழலாதல், அலரிசீலாதல் கண்டிலேன். உண்டாவில் உன்வாது
பரிசுகாஜலமிதே. நிழலும், விஷயங்களை நிழலிதே. உன்பாதமித்யாதி. “அலாவிடத்தில்”
என்னக்கடவதே. * வாஸாதேவ தருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; முச்சு விடு
கைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன் திருவடி களை யொழிய. தாதுசென்றும் குருபாண்டவர்க்காய்.
திருவடிகளைப் பற்றினார்க்குக் கார்படுசெய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த
பாண்டவர்களுக்காகக் கார்பம் செய்ததில்லையோ. பெய்க்கற்றும். பொய்யுறவு சொல்லுகை.
பேதஞ்செய்து. ஆச்சரிதரென்றும் அராச்சரிதரென்றும் இரண்டிட்டு. “எங்களுக்குப்பிணம்
காதொழியப்பெறில் ஓருமைபும்.” என்றவர்களை, “பத்தூர் பெறுது” என்னும்படி.
பண்ணி அவர்களுரைவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேனையு மிருகிலத்தவித்தவந்தைவந்தைவந்தை
தேவம் திருமலை. ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிய புகலில்லையென்றார் -
கிழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில்
கந்தனுநாத வேணுமிதே மெலும் கார்பம்செய்கைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணீருநிலலா வுடல்சோர்ந்து நடுக்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கட்சுமருவேன தோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிந்து மென்மனமெயுன்னை வாழத்தீர்ப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிந்து நீள்கனைகூழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ௫.

பதவுரை.

சேல்— சேல் மதல்பங்கள் [ஹள்ள
உகளாநிற்கும்— ஹள்ளிவினையாடா நின்
நீள்— பரப்பையுடைய
சுனை— சுனைகளாலே
கூழ்— கூழப்பட்ட

என— என்னுடைய
காலும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணீரும்— கண்ணீரும்
நில்லா— இடைவிடாமல் பெருகாநின்றது;

நடுக்கி— தடுமாறி
 குாலும்— மீடற்றோசையும்
 மேல் எழா— மேல் எழுகிறதில்லை;
 மாநிர் கூச்சமும்— மாநிர் கூச்செறிதலும்
 அறா— ஒழுகிறதில்லை;
 தோள்களும்— தோள்களும்
 வீழ்பா ஒழிபா— நிர்விகாரமாயின;

மால் உகனாதிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை
 கினைத்துப்) பிச்சேறாநின்றது;
 (இப்படியிருக்க,)
 உன்னை— உன்னை
 வாழ— அதுபவித்து வாழ்கைக்கு
 தலைப்பெய்திட்டேன்— முடிசூடாநின்றேன்.

வ்யா. காலுமேழா. “காலாழும்” என்று- பரவசமானபடி. கண்ணாரும்நில்லா.
 “கன்சுழலும்” என்றபடி. உடல்சோர்ந்து. சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தடுமாறி.
 குரல்மேலுமேழா. “நெஞ்சுழியும்” என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் சூதமமல்ல. மயிர்
 கூச்சமறா. மயிர்க்குழிநெறிந்து புலகித காத்தமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்வொழியா.
 நிர்விகாரமாய். மால்உகனாநிற்கு மென்மனமே. என்மனஸ்வானது உன்னுபகாரத்தை நினை
 த்து மேன்மேலும் பித்தேறாநின்றது; உன்னை யதுபவித்து வாழலாகியிலே மூர்த்தாபிஷிச்
 சலுனேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்த்தைகள் பிறக்கை. * உன்தாளிணைக்கீழ்
 வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தகையிதே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடை
 த்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இத்தால் -
 ஜலத்தைப்பிரிந்த மதஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டே னென்கிறார். ... ௫

அ. ஆறும்பாட்டு. எடுத்துக்கொடியுடையானும். சீழிற்பாட்டில் - * உன்பாத
 நிலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லையென்றார்; பரஹ்முருத்ராதிகளோர் வென்ன;
 அவர்களுடைய அசக்திபைச் சொல்லுகிறார். அதனா, “உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்
 டேன் - என்மனம் - மால் உகனாநிற்கும்” என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்தினிருப்பிலே பிறந்த
 தொன்றாகையாலே அத்தையும் அநிசங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை
 யறுத்து * உன்கடைத் தலையிருந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறாராகவுமாம்.

மு.—எடுத்துக்கொடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்ற
 மோருத்தருமீப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாநுமில்லை
 மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவிதவிரத்
 திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புக்கப்பெய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
 எருது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜ
 னுன ருத்ரனும்
 பிரமனும்— அவன் தந்தையானப்ரஹ்மாவும்
 இந்திரனும்— இந்திரனும்
 மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்

பிறவி என்னும் நோய்க்கு — ஜந்மமாகிற
 வ்யாதிக்கு
 மருந்து— ஔஷதத்தை
 அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற
 மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்
 மா— சிறந்த
 மணி வண்ண— நீலமணிபோன்ற திருநிற

மறு பிறவி— எனக்கு இனிவரும் ஜன்மத்தை
தவிர திருத்தி— நீக்கிவிட்டு
உன் கோயில் - உன் கோயிலினுடைய

கடை— கடைத் தலைமீசிலே
புக— இருந்து வாழும்படி
பெய்— ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எழுத்துக்கொடியுடையானும். அறிவுகேட்டுத் து எல்லேசிலமான நிஷபத்தைத் தவஜமாகவுடையருத்தானும். [காரணாகருவக் கொடியாளை] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கொடியுடையது நென்கையாலே, இவன்கொடித்தொழுவீரமான கொடியாகையாலே - தாமஸதேவதை யென்கிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், “அமரர்க்குமறிவிபந்து” என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஹ்மாவும். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். முழுக்கூக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவஜாதியும். ஒருத்தரும். ஒருசேதருந், இஜ்ஜம்மமாகிற வ்யாதிக்கு ஒளஷ்கமறிவா ரில்லே. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து - கைலாஸபாத்ரையிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோகூத்ததைக் கொடுத்தது, ருக்மாஸ்பக்கலிலே பிள்ளைவேண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவர்த்தகர். பின்னே * உருவுருவீவ கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்கவரீரமாகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறிவார்களென்றபடி. * கடிக்கமலத் துள்ளிநுந்தும் கண்ணனடிச் சுமலந்தள்ளைக் கண்டிலனென்றபடி. * கார்செறிந்த * நீரடிதான்வளங்கும் பேரளவிறே சொல்லுவது. மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணை. மருந்தாரிநுக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவதுந் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய் எகழுவிக்கையுமாய் ஸகர்த்லைவபழமாய். பலியாதமருந்து பலகாலவேசித்தாலும் பலியாதே. இவ்வெளஷதந்தான் வேறொரு ஒளஷதத்தைப் பொறுதவளவன்றிக்கே, மீண்டு தண்ணையும் பொறுது. “மருத்துவன்” என்று ஆசார்யன். “ஆய்”. என்று - ஏறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பீதக வாடைப் பிராணப்வந்து இவரை * இராப்பகலோதுவித்தது. மாமணிவண்ணை. மருந்திருக்கிறபடி. (க) “ணீரீஞ்ஞௌஷப்ய” என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்தரமும் ஒளஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிதே. இங்கு, எல்லாம் ஒருதலைத்தவிஷயம். “அர்தனார்மாட்டர் திவைத்த மந்திரம்” என்று - நெஞ்சுக்கு இனியமந்தரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாமும் மந்திரமும் இதுவிதே. * அச்சதனாலனிறே * நச்சுமாமருந்தம். நழுவிடாதது மாய் ஹேபத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்பறும் மருந்திறே. “வைப்பார்மருந்தாம்” என்று - இரண்டும் ஒன்றானமருந்திறே. “மருந்தும்பொருளு மமுதமும்தானே” என்று - மூன்றும் ஒன்றான மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) “ஸேஷஸூத்ரீநாவி சுஜிதஸ்ப்ரவாஸி” [மருந்து] விரோதிநிவர்த்தகம். “பந்தமறுப்பதோர்மருந்து” என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றானமருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைந்துநோய்க்கு ஆர்மருந்தாகுவார்] “மருந்து” என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடுமோபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. “அற்றவர்கட் கருமருந்து” என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன்பலமறியாதா

மருந்து” என்று - ஒரு நவீனப் புகழ் கொண்டா நிம மருந்து. மறுப்பின் தாக்குமருந்து, மருந்துவனைச்சொல்லி, மருந்துசொய்யும் கார்பஞ் சொல்லுகிறதுமேல். வருகிற ஜர்மன் களைப் போக்கத் தவிர்க்கையாவது - வீடறுக்கை. “மறுமைக்குமருந்தினை” என்று சொல்லக்கூடவதிறே. “மனம்வைத்ததிருத்தி” என்னுமபேரிலே திருத்துகை உபாய கீர்ப்பம். உன்கோயில் கடைப்புதப்பெய். “கொடியணிநெடுமதின் கோபுரங்குறுகினர்” என்னக்கூடவதிறே. * உன் கடைத்தலைபிருந்து வாழுமதுதானேயிறே பரபேரஜநம். “உன்கோயிலில்வாழும் வைபுடனாவன்” என்னக்கூடவதிறே. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “மங்கவொட்டி” இப்பாதி.

அ. எழும்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞாதத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியை யும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

மு—அக்கரையென்னு மந்தக்கூடலுளமுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யினாத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகலியாய்
சங்கரமுந் தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையோடும்
செக்காநிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பத்வரை.

சுக்காமும்— திருவிழிப்பாழ்வானும்
தடம்— தடவிதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையோடும்— திருப் பீதாம்பர
தீதோடும்கூட
செக்கா நிறத்து— செவ்வான சிறம்போன்று
சிவப்பு உடையாய்— திருகிறத்தைபுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; [னாய்
அநத்தம்— அநத்தத்தை வினைக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

கடலின்— ஸமுத்தத்துக்குள்ளே
அழுத்தி— தறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— புரமகம்பையினாலே
இக்கரை ஏறி— நிக்பவியுதியை நினைத்து
இளைத்து இருந்தேனை— இளைத்துக்கிடக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று - ‘பயப்படாதேதேகோள்’
என்று
கை கலியாய்— அபயப்பாதாநம்பண்ணியருள
வேணும்.

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞாதம்பிறந்தபேரது அது தூரமானபடி. விபிஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரை யாய்த்திறே. ஸம்ஸாரம் அநத்தமெ ன்னும் ப்ராபித்தி. (க) “விஷயாக்ரானுவேதஸு” அமுந்தி. தறைப்பட்டு. (உ) “வீஷ்ணுஹ்நவொஹ்ந - வதித்ய” உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபேராதமிறே. இரண்டு கரையு மொத்திருக்கும். இக்கரை. என்றது - தபக்கணித்தானபடி. இளைத்திருந்தேனை. மானோபவாஸி சோற்றை விருப்புமபேரிலே, ப்ராப்தி கிடையாதவினைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞாதம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

த்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேண்டுமென்கிறார். உபாயத்திக்கு ()
 “போஸு-உஹி” என்றாப்போலே, உபேயத்திக்கும் (க) “போஸு-உஹி” என்ன வேனும்
 ம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாளை பெடுப்பது- திவ்யாபுதங்கனாலும் வடிவழகாலுமிதே
 ஆவாராதனை” இத்தாதி.] “அங்கைத்தலத்திடை யாழிசொண்டான்.” வெறுப்புறத்
 லே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டுமடியிறே திருக்கையிலழகு; அநிலே ஆழ்வார்களுமானால்
 லல்லவேண்டாவிறே. “அஞ்சுடராழியின் கையகத்தேந்நுமழகா” என்னக்கடவதிறே.
 பைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாசைப்
 பாலே அறுபவபரிசுமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பீதாம்பரமும்; “அரைச்
 சந்தவாடை”. சேக்கிரிற்றதுச் சிவப்புடையாய். திருவாழியில் சிவப்பும், திருமேனி
 ல் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸந்த்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம்
 பாலே திருநிறத்தை புடையையாபிக்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். “முடிச்
 சாதி” “கலந்துமணியிமைக்குங்கண்ணு.” திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழ
 க்குப் பாகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும்,
 ராப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்தத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அருத்தக்கடனு ளமுந்திக்கிடந்த காலத்தின்
 பருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மு—எத்தனைகாலமு மெத்தனையுழியு மின்றொடு னாஜாயென்றே
 யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்டேன்
 மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
 சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
 ன்ருடு னாஜா என்று— இன்றென்றும்
 னாஜாயென்றும் நேற்றென்றும்
 சுழிந்தகாலம்
 தனை காலம்— எவ்வளவு காலமோ,
 தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரஸய
 ங்கனோ,
 தனை காலமும்— திருமாயும்புகழ்மாயும்
 மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள
 கல்பகாலமெல்லாம்
 ராய் கிறிபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத
 (ஸம்ஸார) யந்தரத்திலேபோய்
 அகப்பட்டேன்;

இனி— இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு
 உன்னை— ஸர்வரகுகளுன உன்னை
 போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
 மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
 ரான பாண்டவர்களை
 வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
 மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு
 சத்தூர்க்களான நுர்யோதநாதிசனை
 கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தீர்
 சித்தம்— என்மநஸ்ஸம் [யிருப்பதை
 நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
 அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றே.

கழிந்தகாலம், எத்தனைகாலமும், எத்தனைபூழியும். இத்தனைகாலமுமாய்போய். ஒருநாளாய், ஒருபகைமாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வத்தஸமாய், இப்படிக்கல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக் கொரு முடிவில்லை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபுத்தங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். அஜ்ஞாநாவர்த்தமா யிருப்பதொன்று. பட்டேன். (க) “கலுதேவ” என்னும்படி அகப்பட்டேன். நசித்தேனென்னவுமாம். [“தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால்” “பழுதேபலபகலும்” இத்யாதி.] இனி. கரணகளேபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸுக்கர்த்ததைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கவிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். “பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை” என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், “இரண்டும்நீயானால் பெற்றபோது பெறுகிறோம்” என்றறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போகஸம்வதிப்பது.

இப்படி போகவொட்டே னென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரி த்யாதி. நீ ஆசிரிதஸம்சலேஷைக் ஸ்வபாவனாகையாலே என்கிறார். யாற்றலார். சத்ருக்கள். (உ) “சிஷ்யஹ” (ங) “ஸுவீதிஹோஜ்யாஹாமி.” கேதேந்தாய். “கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ச) “ஸிஷ்யஸ்தேஹம்ஸாயிராங்காஹ் ப்ரபஹ” என்று அவன் றுணுஞ் சொல்லி, (ரு) “யஜேவாஸம்மஹிம் ஸிஷ்யஹ” என்று தாமும் சொல்லும்படியாகானென்று. * தாழ்ந்த தரஞ்சயனைப்போலே உடக்கு நம்பக்கவிலே அந்தரங்கமாக வொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் ரெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (சு) “ஸொஸ்தே” என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிக்கொடுத்தல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்புன்படி உன்பக்கவிலே ப்ரவண சித்தனன்றோ?. மைத்துனன்மாசென்றது- தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றோ உள்ளது. “திருமாலே நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவினே தட்டினவுறவன்றோ விது. நீ சொன்ன மெய்ப்பைப் பெருவார்த்தை கேட்டுக் கேளாதானுய்ப்போனவன், கேட்டு விச்வஸித்திருந்தேன் நானன்றோ? என்ன; உம்முடைய விச்வாஸத்தை நாமறியும்படியேன்? என்ன அறிதியன்றோ. ஸர்வஜ்ஞனை நீதானே யறியாயோ. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனான உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய ஸ்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மனோ

(க) “அஸந்நேவ” (உ) “தவிஷதநம்” (ங) “ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாமி” (ச) “சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபநம்” (ரு) “யஜிமம்பரமம் குஹ்யம்மதபக்தேஷு”

பாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவும் பண்ணின ஸுகர்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதோ ? என்ன; அந்த ஸுகர்தமும் நீ யென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். ரக்ஷகார்தமும், உபாயார்தமும், உபேயார்தமும் என்றெஞ்சுகவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலை என்றே என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [“சதிநிளமடவார்” இய்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். “வெற்பென்றிருஞ்சோலை” இய்யாதி. “திருமா லிருஞ்சோலை” இய்யாதி. அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். “எத்தனைகாலமும் எத்தனையுழியும்” என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈசுவரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விவேதுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனால்
தென்றித் திசைதிசைவீழ்ச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

யுங்கு— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணஸூரனை
யுயிரம் தோளும்— ஆயிரத் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்
தன்றி வீழ— சிதறிவிழுப்படி
ரு சக்கரம் அதனால்— திருவாழியாலே
சற்றாய்— நிரலித்தவனாய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—
யிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே

கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்;
(அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸூலபனுனவுன்னை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, “அடிமைசெய்கையே ருஷார்த்தம்” என்று துணிக் திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன். இன்றுநான் பார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞாநத்தப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். [“புக்கினில் புக்கு.”] இனிப்போக விவேதுண்டே. கர்ப்பத்திலே கலேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான், அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸூலபனுனவின்னு போகவிடுவனே. ஸ்வஸ்வாதர்த்தயத்தையும், புர்ப்பசேஷத்தையும் கழித்துக் கொண்டபடியை முதலீடுக்கிறார். சென்றங்குந்தாயி. சாணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் தவாரகையில் நின்றுஞ் சென்றுபுகு, வாணனுடைய புஜவத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் விழுப்படி யறுத்தாய்; அந்தச்சமம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம் திருமலையாய்த்து. கூ.

பொன்— பொன்னால் சமைக்கப்பட்டி
 திகழ்— விளங்கா நின்றான்
 மாடம்— மாடங்களாலே [ந்றுகிற
 பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து தோ
 புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
 கோன்— தலைவரான
 விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
 உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்
 குடைந்து— ஆழ இழிந்து
 ஆடும்— நீராடா நின்றான்
 சுனை— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட

திருமாலிருஞ் } தெற்குத் திருமலையிலே
 சோலை தன்னுள் }

நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற
 பிரான்— உபகாரகனுடைய
 அடிமேல்— திருவடிகளிலே
 அடிமைத்திறம்— அடிமை விஷயமாக
 நேர்பட - அடைவுபட்டிருக்கும்படி.
 விண்ணப்பம்செய்— அருளிச்செய்த
 ஒன்றினோடு ஒன்பதும்— பத்துப்பாட்டுச்
 களையும
 பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்
 உலகம்— முன்னு லோகங்களையும
 அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு
 தமர்— அடியாரசுப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஜ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞ ரோடு, அநுகூலரோடு, பாதிகூலரோடு வாசியுயர்ச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஹிக்குந் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்திதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வார் சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போனால் தனக்குப் போய்த்ததாக நினைத் திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலையாய்த்து இச்சுனைகளும். நின்றபிராணடிமேல். அவன்றிருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய தீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்தேவரும். [காலநன்ருணத்துறை படிந்தாடி] * அப்பன்றிருவருளிறே முழுகுவது. இவர்க்குப் புறப்பு நிழலுமில்லை, நீரு மில்லை. “அவனடிநிழற்றடம்” என்னக்கடவநிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. நேர்பட. வாங்கக. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழித்தயாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத் தோ ற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “பொன்னுலகு” என்று சொல்லுகிற பரமபதம்போலேயிறே ஆழ்வாசுமூர்தருளியிருக்கிற தேசம். “வை குந்தாமாகும்தம்மூர்” என்னக்கடவநிறே. ஒன்றினோடொன்பதும். “ஒளித்திடில் நின் திருவாணை” என்றத்தோடே மற்றை பொன்பதைபும். இதோன்றுமிறே பாதாரம், மற்றையொன்பதும் ஈசுவரன் பெருவாணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறேயிவை. “சொல்லவல்லார்” என்றி ஸ்தாநந்திலே, “பாடவல்லார்” என்கிறது. (க) “வாடுடுமெயெ லிபொருடி” பலம்-ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்யமும், அந்விசேஷ்வமும் சூலையுமென்கிறார். இவை

இத்யாதி.] ஸ்வரூபஸ்தாந புருஷார்த்தங்கள் மூன்றும் இத்திருவாழகனிதே. [“உலகங் தப் பொன்னடியே ” என்றும், “ கின்மண்ணாளந்த - பொன்னங்கழல் ” என்றும், “ பொது நின்ற பொன்னங்கழல் ” இத்யாதி.]

“ பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புதுவைக்கோன் விட்டுச்சிந்தன் - சென்றுலகங் குடைந்தாடுஞ் சனைத்திருமாவிருஞ் சோலைதன்னுள்கின்ற பிரானடிமேலடிமை த்திறம்புகொட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றினோடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மனந்தான் மரே ” என்றவ்யம்.

பெரியவாச்சன்பின்னை திருவாழகனேசரணம்.

அடி வரவு.—துக்க வளைத் துனக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனை யன்று சேன்று சேன்னி.

ஆதிருமொழி-சஉ-க்கு, பாட்டு-சரு.

ஐந்தாம்பத்து - னான்காந்திருமொழி - சேன்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரவ்யுஹவிபவார்த்தர்பாமித்வாச்சவநாதங்களானவிடங்காலிலே பூந்தருவிரிநீர் றது- சேதநரைத் திருந்துகைக்கும், திருந்தினரை அடிமைகொள் றுகைக்குமிதே; அதுபூர் னாமாகக் காலாலாவது, திருமலையிலேமூந்தருவிரிந்தி நிலையிலேயிதே. ப்ரதமஸூகர்த்தமு மிவர்க்குத்தானேயிதே. “ திருமாவிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்னத் திருமால்வந்தென் றெஞ்சுகிறையப் புகுத்தான் ” என்றற்போலே; “வெற்பென்று வேங்கடம் பாடினென் கிடர் க்கு நித்கின்றேன் ” என்று இவர் அஹர்தயமாகச்சொல்லிலும், “ஸஹ்ர்தயமாகவிவர்க்கொங் றார்” என்றிதே அவன் புகுத்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றிவ்விண்ணம்” இத்யாதி.] ஆகையால், ஈசுவரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆதம்குணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனோடே ஈசர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்பத்தில் ருசியையும் பிறப்பித் துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சரயாலேயிதே. நமக்கு சரீராவ ஸாதத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். “ ஊரவர் ” இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கல்வை யெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்விமேல்விழுந்து அதுபவிக்கிற அதுபவமாகி ருருவையிட்டு, ஆ சார்யோபதேசஜ்ஞாநமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகி ருநெல்லை வித்தியிதே பிறப்பிப்பது. இப்படி திருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுக்க, அவனுக்கப்பக் கண்டு இவருக்க, “ இவ் வுக்கப்புகுமேல் இனிவேருரு பிபுறுமில்லை ” என்று இவரிருக்க, “இவர்கார்யத்திலே நாம்

போசுதாஜல், அப்பகூத்தவகளில் பெற்றவனாய் மமசங்ளடையப்பெற்றதாகில், இனி தேவர் பதனுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். ... *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையாயுலகு

தன்னைவாழுகின்ற நம்பி தாமோதரா சதிரா

என்னையு மென்னுடைமையெழும்ன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
 நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஒங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
 சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்
 தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
 திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
 உடையாய்— வாஸஸ்தாநமாக வுடைய
 வனாய்
 உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
 வாழுகின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
 நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
 தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால்
 கட்டுண்டவனாய்
 சதிரா — ஆசிரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்
 பெப்பாராத சதிரையுடையவனே!

என்னையும்— என் ஆத்மாவக்கும்
 என் உடைமையையும்— என் உடைமை
 யான சரீரத்துக்கும்
 உன்— உன்னுடைய
 சக்கரப்பொறி } திருவிஸ்சிணையை
 ஒற்றிக்கொண்டு } இடுகிறது.
 நின்— உன்னுடைய
 அருளே— க்ருபையையே [தேன்;
 புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்
 இனி— இப்படியான பின்பு
 திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
 என்— எனுவாயிருந்தது?

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே
 முட்டிநிற்கும். இத்தால்- உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிறே தோற்
 றுகிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திரு
 மலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங் கண்டு வாழுகைக்கிறே. “வேங்கடம் கோயில்கொ
 ண்டத னோடு- அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு” என்னக்கடவதிறே. “வானோர்க்கும் மண்
 னோர்க்கும் வைப்பு.” * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணாவான்- தண்
 னார்வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து
 இளைப்பாறுவார்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்ப்புந்தடந்தாழ்வரையிலும்
 இளைப்பாறுவார்கள். * பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங் கண்டிறே * உள்ளாளாவி
 யுலர்ந்துலர்ந்து *ஆவியுள்ளுளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தை யுடைத்தான வேங்
 கடம். “குளிரருவி வேங்கடம்.” இருவர் விடையெயுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷயத்தைப்
 பெறாதவிடாயும், ரக்ஷயத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறாதவிடாயும். *எந்நாளே நாம்மண்ணாளந்த
 விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சீலாதிசூணங்களை யறுபவிக்கப்பெறாத நிய்யஸ-ஓரி

ருள்கொடுக்கும்,” “காணும் வாறழமும் வேழுமுடைவேங்கடம்” என்கிறபடியேயல்வரை யும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. ‘நிகரில்புகழாய்’ என்று வாத்துல்லயம்; ‘உலக மூன்றுடையாய்’ என்று ஸ்வாமித்துவம்; ‘என்னையாள்வானே’ என்று ஸௌரீல்பம்; ‘திரு வேங்கடத்தானே’ என்று ஸௌலப்பம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீச னேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன்-அநாத்மகுணபரிபூர்ணன்; நிறைவொன்றுமிலேன் ஆத்மகுணாகந்தரஹிதன். ‘நிகரில்மரர் முனிக்கணங்கள் கிரும்பும்’ என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரர். ‘நர்பி’ என்று - பூர்த்திஜீழ்; அக்குணங்களுந் க்ரயம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணைய் களவுகாண்னையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அசத்தி; தப்ப விரகரியாமையாலே அஜ்ஞதை. சகிரா. அச்சித்தோஷங் காணுத சகிரி. * தமக்கடியுமேவெண்மொர் தமோதரனாரிதே. “சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்” இத்யாதி.

§

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும். சரீரத்தைபுந் திருளிலக்கினை சாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்திரகையாவது - அநர்பார்ஹ செஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை; அதுபிறந்தமை தோற்றவிறே தோளுக்குத் திருளிலக்கினைபிடுவது. நின்னருளே. இவரடி யாகவிறே புதைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என் னும்படியிறே பெருகுவது. புரிந்து. [“எத்தனையும் வான்மறந்த காலம் தும்” இத்யாதி.] இந் ந்தேன். உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தரமும் குலிகை, அநர்பார்ஹ செஷத்வஜ்ஞாநமும் பிற ந்து, விரோகிநிவர்த்தியுந் பிறந்து, அபேகஸிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பகறுதிருதென். இனி யென் திருக்குறிப்பே. “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.” திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத் தில் நினைவு. க.

அ. இரண்டாட்பாட்டு. பறவை. சிமிற்பாட்டிலே, “இனிபென் திருக்குறிப்பே” என்று எனக்குச் செய்யவேண்மெடுதல்லாந் செய்திருக்க, இனிப்பதறுகிற தென்னென்ன; நீர் எல்லாம் பெற்றீரோ, உம்மை நெடுநான் பற்றிப்போந்த கம்மங்கிடந்தது, மேலே ப்ராப் திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அச்சிரா திமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங் கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்பருடாநீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

§ இவ்விடத்தில் “தன்னடியார் திறத்தகத்து” என்கிறபாசாத்தியுக்குப் பூர்ணமாண வ்யாக்யாநம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸ்ரீதாளகோசங்களிலும் காண் கிறது. இந்தப்பாசரம், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால் கீழே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆறுபூர்விச் சும் எள்ளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிங்கு அச்சிடவில்லை. சில

பறனை— பெரிய திருவடியை
 ஏறு— (வாஹநமாகக் கொண்டு) ஏறுகின்ற
 பாம்புருடா— புருஷோத்தமனே!
 நீ— ஸர்வாக்ஷணன நீ
 என்னை— அந்நயகதியான என்னை
 கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
 பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
 கடலும்— பெரியபலமுதரமும்
 வற்றி— சோஷித்து [நது;
 பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியபதம் பெற

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்தமாவை முடிக்கிற
 பாவம் காடு— பாபஸமுஹமானது
 தீக்கொள்ளி— நெருப்புப்பட்டு
 வேகின்றது— வெந்திட்டது;
 அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
 அமுதம் ஆறு— அமர்த நதியானது
 வாய் பற்றி— வாயளவாய்
 தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
 கா நின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபாம்புருடா. பெரிய திருவடியை வாஹநமாகுடைய புருஷோ
 த்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரிய திருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பா
 ம்புருடாக்குக் கொடுப்போகையிலே தவிரிக்கிறபடி. னீரோதிரிவர்த்தியைப் பிறப்பித்ததும்
 திருவேங்கட முடையான் பெரிய திருவடி யின்மேலே வந்திறே. “ நங்குள் வரிவளை ”
 “ இலங்கைப்பதி ” “ பாடுங்குயில்காள். ” நீ. ஆச்ரித ஸம்ச்சேலைஷ்டக ஸ்வபாவனுன நீ.
 என்னை. “ விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால் ” என்றும், “ உனக்குப் பணி
 செய்திருக்குந் தவமுடையென் ” என்றும், “ அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை ” என்றும்
 அந்நயகதியாமாய், அந்யோபாயனுமாய், அந்நய போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட
 பின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றும்போதிறே, * ஜர்மந்தர ஸஹஸ்தரங்கரிலே
 தபோஜ்ஞாந ஸமாதிநிபேண பிறப்பது; * நீ பென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் எய
 காலத்திலே பிறக்குமிதே. * அடியானிவனென் நெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை
 நிறைபுகழஞ் சிறைப்புள்ளின் கொடியானிதே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ்
 சொல்லுகிறார்களேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி.
 பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திரு
 ப்பொளிந்த சேவடி பென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடி
 னபடி. [“உடுத்துக்களைந்த ” இதயாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலென வளர்ந்து
 வருகிறபடி. [“எத்திறந்து மின்பம், ” “ எங்குந் திருவருள்பெற்று.”] இழவுக்கு ஸம்
 ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோகத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

“ பிறவிபென்னுங் கடலும்வற்றி ” என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி. சொன்னார்; இனி
 அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்தமாவை
 முடிக்கிற கர்மஸந்தானம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈசுவர
 னும் ஸம்ச்சேஷித்த வளவிலே, அதுமதிவேண்டாதே :வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம்
 வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாமர்தமாகிற ஆறுபெருகி,
 வாயளவாய்த் தலைக்குமேலே போகாநின்றது. “ அதனில்பெரிய வென்னவா ” என்றபடி.
 நீபென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - “ எந்தலைமிசையாய் வந்திட்டு ” என்றபடி. அது
 கூலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு. தலைப்பற்றி. சேதநகதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிவிதே பின்பு

நாபன்” இத்யா, சி.] வாய்க்கொண்டதே. எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருக்
டா நின்றது. 2.

அ. முன்றாம்பாட்டி. எம்மனா. கீழிற்பாட்டில், “பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி”
ன்னாம், “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளிஇ வேகின்றதால்” என்றும் - உம்மு
டய அபேகிதம் பெற்றிராகச் சொன்னார், ஒருத்தனுக்குப் பேறுகிறது - தன்விரோதி
பாகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி
பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னவாவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளாவன்றிக்கே, அவர்
நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனாவென்குலதேய்வமே யென்னுடைநாயகனை
நின்னுளோனாய்ப் பேற்றநன்மையிவ்வுலகினிலார் பேறுவார்
நம்மன் போலவீழ்த்தழுக்கு நாட்ளோபாவமெலாம்.
சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ந.

பதவுரை.

மம் (ன்)னா— எனக்கு மன்னனானவனாய்
ன் குலம்— என் குடிக்கு
தய்வமே— பரதேவதையானவனாய்
ன்னுடை நாயகனை— எனக்கு நாதன
னவனே!
ன் உளோனாய்— உன் அபிமானத்திலே
அந்தர்ப்பூதனாய்
பற்ற— நான் பெற்ற
ன்மை— பேற்றை
உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ர் பேறுவார்— மற்று ஆர்தான் பெறு
வர்கள்;

நம்மன் போல— சூதப்பிரதட்சாசனங்கள்
போலே
வீழ்த்து அழுக்கும்— தள்ளி அழுக்கா
நின்னுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள
பாவங்களெல்லாம்
சும் எனாது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸவாஸநமாக விட்டு
ஒடி— ஒடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

வ்யா. எம்மனா. “எம் அனா” என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத்
ய்ப்போலே பரிவனானவனே. என் அபிமதபரதனை. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு
நாநபரதனானவனே. அன்றிக்கே, “எம் மனா” என்று - ராஜாவாய், நரசுகநவிர்த்
வனே யென்றுமாம். என்ஸவாதந்தர்ப்யத்தைக் குலைத்தவனே. :நூராத்மாவான வெனக்கு
ஸ்தாவானவனே. (த)“ராஜாஸாஸா உபாஸா தாடி.” என்குலதேய்வமே. என்குலத்துக்கு
தேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டிடுதே இவரை விஷயிகரித்தது. “ஏழாட்
லும்பழிப்பிலோம் நாங்கள்” என்றாசிறே. “குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து” என்
க்கடவதிறே. “எந்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்முத்தப்பன்.” என்னுடைநாயகனை.
குலதொலடியேன்” என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவனுல்வந்த தன்

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேராம்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, “எம் மனா, என்ருலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே” என்கிற இம்முன்றலும் - ஜ்ஞாநவிரோதியும், ஆசாபவவிரோதியும், போகஷவிரோதியும் போனபடி” என்று ஆளவந்தார். “தேஹாத்மாபிராமமும், அந்பசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமுங் கழிந்தபடி.” என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதைதும் என்றுமாம். நின்னுளேனாய். உன்னபிராமத்திலே அந்தரப்புகளாய். பெற்றநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜனம். இவ்வலகினில். இவ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்பெறுவார். நித்பர்க்குங் கிடைக்குமோகிது. [“விண்ணுளார் பெருமான்” இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!

நாட்டென்போல வீழ்த்தழுக்கும் நாட்டுளபாவமெலாம். இவ்னுக்குத் தோற்றசபடிவந்து, இவனைப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அழுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவனை அபிவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றாமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றினாற்போலே அழுக்குமாய்த்து. நாட்டுளபாவமெலாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (கு) “நதிநீதாக்கஜே கஉஷி லொகெ” இத்யாதி. சும்மேனாதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தெடாங்கிறது. “வஞ்சித்துத் தருமடற்றற்ற.” கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாரைப்போலே. ஸூடி. “கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்” என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; புத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்குகி ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. “கானே வொருங்கிறும் கண்டிலமால்.” “தூறு” என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை” என்று நிருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்வார். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தாச் சொல்லுகிறது. “முற்றவிம்முவுலகும் பெருந்தூறாய்” என்னக்கடவதிறே. “கொடுவினைத்தூறு.” ந.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். “இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்ற தால்” என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னார்; “நாட்டுள பாவமெலாம்” என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னார். தமக்கு யம வச்யதையும் போனபடி சொன்னார். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞாநுடக்கு மிடமெல்லாம் யமவச்யதை புகுரப்பெறுதென்கிறார்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதற்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல் உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துனனை நிறைத்துக்கொண்டேன் கொடுமைசெய்யுங் கூற்றமுமேன் கோலாடிதுறுகப்பெறு தடவரைத்தோட் சக்கரபாணீ சாங்கவயிற்சேவகனே. ச.

பதவுரை.

தடவரை— பெரியமலைபோன்ற தோள்— திருத்தோள்களையுடையனாய்

வில்— வில்லைபுடையனான சேவகனே— சேவகனே!

நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே
உடல் உருகி— உடல் உருகி
வாய்திறந்து— வாயைத்திறந்து
மடுத்தது— இரண்டு கையையும் மடுத்து
உன்னை— நிரதிசயபோக்பயனான உன்னை
நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்டேன்,
[கேள்,

கொடுமைசெய்யும்—கொடிதாசு தனதுக்கிற
கூற்றமும்— யமனும்
என்— என்னுடைய
கோல் ஆடி—செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்
குறுகப்பெறா— கிட்டப்பெறான்.
[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதல்கொண்டு கலசத்தையிறைத்தாற்போல். மஹத்தானகடல்
கூழாபிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அமர்த்தத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற்
போலே. கடலினுடையஸ்தானே ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தானே சேதநன். “குடம்நிறை
க்கும்” என்றும், “ஏற்றகலங்கள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அமர்த்தத்தின்ஸ்தானே
ஈச்வரன். அசேதநமான வித்தோடே சேதநரான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்
னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும்
வல்லனையிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்தர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்வ
மும் வேணுமிதே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னிறைத்துக்கொண்டேன். “கலசம்” என்று அசித்
ப்ராயமாகச் சொன்னார்- அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன்
செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிதே. சந்தந ருஸுமாதிகள்போ
லே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். [“தனக்கேயாக.”] ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலே
வேள்ளக்கேடாகாதபடியிட்ட கரையிறே சரீரம். “நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்
சிடிந்துகும்” என்று அழார்ந்தமான நெஞ்சு உருகுதிறபடிகண்டால், இத்தனைதண்டையுடைய
வுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. “ஆராவமுதே” இத்யாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌரியாய் புஜிக்கும் அமர்த்தமுமுண்டு போலே கா
ணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடுக்குமாய்த்து. உன்னை.
நிரதிசயபோக்பயனான உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். “கடிவார்
தண்ணாந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்” இத்த்யாதி. “அடியேன் வாய்மடுத்தபு
பருகிக்களித்தேனே.” ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாயிருக்கும்வனிறே கடல்கடைவான்.
“நெஞ்சிடிந்துகும்” என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து
ஸ்வரூபமு மனவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே? ” என்று ஜீயர் பட்ட
ரைக்கேட்க, “விட்டுசித்தன்மனம்” என்று அவ்வமர்த்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவு
ள்ளம் வ்யாபிக்கும் ” என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. “அறி
வையென்னு மமுதவாறு” என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார் ; இங்கு, பிறப்பித்த

கோமேசையுங் கூற்றும். உக்ததண்டங்களை மாறாமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்நிரூதான் யமன் என்னும் மூவரிதே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) “ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள்” என்னக்கடவதிறே. யமனையொழிந்த மற் றை இருவர்க்கும் காதாசிக்கமிதே ஹிம் ஸை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) “பாதிக்கைக்கு சக்தனிவன்” என்றிதே இவனையிட்டது. *வை யத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிதே காலனையுமுடனே படைத்தது. வையமும் மனி சரும் பொய்யாகில் இவனே மெய்யனாயிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவ ற்றுடனே அவனையும் நசிப்பிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண் ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிதே. சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து சாவாநைப்போலே, ஸர்ஷ்டி. தொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகாநுபவமிதே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு. என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுசப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புகுந்து போ கையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறுது.

காதாசிக்கமாகப் புகுந்ததாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னையோ கேட்பது உன்கையிலே ஆபுதமிருக்க? தடவரையித்யாகி. தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே யுருட்டும்; சிட் ட நின்றவர்களைக் கைபில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானையேனியும், அம்பையேனியுமிதே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்ன வுமாம். தடம்- ஸமுத்தம். ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அமர்த தர்ஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன் னை தர்ஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிப்பாட்டிலே போக்பதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வந் சொல்லுகிறார். “மறித்துண்ணி நிறைத்துக்கொண்டேன்” என்று அநினுடைய ச்லாக்ய தையைச் சொல்லுகிறார். *அகேசுதாப்பமுமாய், அகாதமுமானகடலில் அமர்த தர்ஷ்டாந்தமிட் டார். *வாக்குத்துய்மையிப்படியே அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி இவரகலப்புக; “நாமி ருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?” என்று ஈச்வரன் ஸமாதாநம் பண்ணை; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்ரீதேவதாநுபத்தாலே ஆதரணம் ர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டேரைகன்மிதே நிறமேழவுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டேன் னாவகம்பான் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டேன்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடிகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ௫.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனாய்	காவலனே—	அந்யசேஷமாகாதபடி காக்கு
என் இருடிகேசா—என் இந்திரியங்களை நிய	பொன்னை—	ஸம்வரணத்தை [மனனே]

என் நா அகம்பால்—என் காக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழியுப்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுகின்
தேள்;

என் உள் வைத்தேன்— என்னுடைய அநு-
பவத்துக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்-
என்னையும்— என்னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடி களில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்யாதி. பொன்னி நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே.
நிறமெழ. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்றை உரைகல்லிலேயுரைத்தபொதாசு நல்லநிற முன்-
டாகிறதன்றே; உள்ளமாத்நிறே காட்டுவது. நல்லபொன்றையும் பொல்லாப் பொன்றையும்
உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வுரைக்கக்கடவதுமே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேத-
ங்கனாகிற வுரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் “நிறமுபர்கோலமும்” என்கிறபடியே அவ்வரு-
கான வுன்றை. என்னாவகம்பால். * அற்பசாரங்கனிலே மண்டிவென்றாக்கிலே. * அனாதர்
த்தர கார்காரத்திலே புக்கு அலமர்த்தவென்றாக்கிலே. திருப்பல்லாண்டுதொடங்கி இவ்வா-
வும் வர கர்ஷணாதுபவம் பண்ணினததைபு மறுகிறவர். பூர்வவர்த்ததைப்பார்த்து * வாடி-
னென்வாடிதொடங்கி திருப்பதிகாரிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்ற
முளனிலே அஞ்சினாரிதே. என்னாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உள். மாற்றின்றி
யுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழியுப்படி பேசிக்கொடு நின்றேன். நல்லபொன்றை நல்ல
கல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது. தாமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பாரைப் போலே,
உன்னை பென்றாக்காலே தூஷித்தேன். “பொன்” என்கிறது—நசுவானே; “கல்” என்கி-
றது—நாகை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுத் தப்பாதபடி சொன்னே நென்-
னவுமாம்.

உன்னையித்யாதி. வாரிர் ஆழ்விர்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இரா-
பகலோதுனித்து, சொல்பாற்றிப் பணிசெய்யுப்படி பண்ணி, “வயிற்றில் தொழுவைம்-
பிரித்து” என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேருந்திருக்கோயிலாம்படி. பண்ணி, * அர-
வித்தப்பாசையுந் தானாமாய் * அரவத்தமனியுள்ளிட்ட அகம்படியுபோலே புருந்த நம்மைக்-
கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, “உறகல்” என்று - நித்பரையும் அதிசங்கை பண்ணுப்படி.
யான ப்ரோமம் வினையும்படி. பண்ணின நம்முன்பே கர்த்தகரைப்போலே சொல்லுவீரோ வெ-
ன்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டேன் னுள்ளைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு.
நிரதசய போக்யபுத்தனாய், ஸ்பர்ஹாரியனாய் வன்னுடைய அங்கோசங்கொண்டி. என்னுள்
வைத்தேன். “விட்டுகித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட” என்னும்படி, என்னுடைய
அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும்: நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு
யோக்யனான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன்திருவடிகளிலே ஆநம் ஸமர்ப்பணம்
பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகுறார். (க) “நித்யாந்ஸலிபா ஹர்ஷ்டா நம் இத்யேவவாதிகரஃ”
நகீஉதெதுவவாதிநஃ” என்று, அநுபவஜநிதபரீதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிதே.
“உண்டுகளித்து” இத்யாதி.

உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் நாகக்காசிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினபடி கார பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஐங்குணனவனே. என்னிருடிகேசா. என் இந்திரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனுனவனே. [“நாச்சு நினையல்லா லறியாது” என்றும், “கண்டோனா னுண்ணையுக்க” என்றும், “வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது” என்றும், “மற்றொருநிலிப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்” என்றும், “உண்ணுநான் பசியாவ தொன்றில்லை” என்றுமித்பாதி.] “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்னக்கடவதிறே.

என்னுயிர் காவலனே. “மாலருளால்” என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தாமுளரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அபோக்யதா துஸந்தாரத்தாலே அகன்று முடியாதபடி பண்ணினவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, “கருவிருந்தநான் முதலாக்காப்பு” என்கிறபடியே, யோக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தையை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்பாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற் போலே, “பொன்னிவர்” என்றும், “செம்பொனே திகழுந் திருமுர்த்தி” என்றும் சொல்லுகிற வுனை என்னாக்காலே உரைத்து, “மாற்றுமுரையுமுற்ற ரல்லபொன்போலே நானுமானேன்” என்று ஸாம்யாபத்தியைச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். ...ரு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடைய வித்பாதி. சீழிற்பாட்டில் - “உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” என்றார்; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மு.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பீ
யென்னிடைவந்தேம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. கா.

பதவுரை.

உன்னுடைய— உன்னுடைய
விக்கிரமம்— திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழியாமல்— ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்— எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரி லெழுதும் சித்ரம் கண்ணு
க்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய— என்னுடைய
நெஞ்ச அகம்பால்— நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்— ப்ரகாசிக்கும்படி
பண்ணிக்கொண்டேன்;

அடங்க— இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழி
கைக்கிடாக

மழு— மழுவை
வல கை கொண்ட— வலதுகையில் தரித்த
இராமன்— பரசராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பி— குணபூர்த்தியையுடையனாய்
எம்பெருமான்—எனக்குஉபகாரகனுனவனே!
என்னிடை—சேஷபூதனுன என்னிடத்திலே
வந்து— எழுந்தருளி
இனி— இனிமேல்
எங்கு போகின்றது— எங்கேபோகப்புகு

டைய நெஞ்சிலே ரிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று, உன்னுடைய அபதாநங்களையிறே. “எல்லாம்” என்று நிற்க, “ஒன்றொழியாமல்” என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசிபாதவைபு மிவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. “சீமாலிகன்,” “மல்லிகைமாபாலே.” ப்ரகாசியாமெக்கடி ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்ம்வசப்ருமாய், அசுத்த கேஷதாஜ் நுருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிதே - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு. * திருமாலால்; * திருமாமகனால்; * பீதகவாடைப் பிராணருடைய ப்ரஸாதத்தாலேயிறே. ஸ்வஜ்ஞானக் கும் “உனக்கொன்றுவார்த்துவன் நான்” என்றும், “அவனெனக்கு நேரான்” என்றும், “என்மதிக்கு வின்னொல்லா முண்டோ விலை” என்றும் இவர்கள் சொல்லும்படியிறே ஸத்வ தேவதையான ஸர்வேசவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞாநம்.

உன்னுடைய லிக்குரமமீத்யாதி. “மல்லாண்ட திண்டோன் மணரிவண்ணா” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக் அதுபவித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோவை வாயாளி லும் * குரவையாய்ச்சியரி லும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி நம்மாழ்வானாய்னுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புன்யமென்றொரு கையாலே புதைத்து விடுகிற ஜ்ஞாநமல்லாமையாலே இவர்க்கு முற்றாட்டாக்கிங் கொடுக்குமிறே. ஸகலார்த்தங் ஈரும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறே ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே தேவஜ்ஞாநமே யன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறே இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்மொடுத்த ப்ரேம மிறே. மதியோபாதி நலத்தையுமருவினுனிறே. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்மெகந்த ப்ரேமம் இவரது. “கிடந்திருந்து நின்றளந்து” “ஆனாளுயன் மீனோடே னமுந் தானான” என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடியென்னென்னில்; “என்னில்தானுபசங்கே” என்றருளிச் செய்தாரிறே.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படிப்ரகாசித்தவளவில் உர்முடையவிரோதி செய்த தென்னென்ன; என்னவன்றிக்கே * எந்தை தந்தைநிற்படியே முவேழிருபத் தொரு படியகால், (க) “கூலாவிஷுவரிமுஹி” (உ)* கூலாபவிசுரே நமீகூலா ய-கா விற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு தர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று. அஹங்கார கர்ஸ்தான ராஜாக்களைநிரலிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆபுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களைவந்தபரிபூர்த்திபையுமுடையவனே. மழுவலங்கைக்கொண்ட. மழுப்பிடித்த படியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டிநிலை. [“வற்பு டையவரை நெடுந்தோன்” இத்யாதி.] அநேகாபுததராய்க்கொண்டு எதிர்த்த அநேக ராஜாக்களை ஓராபுதங் கொண்டிறே நிரஸித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தி பின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே? என் ஸ்வயத்ரத்தாலே வந்ததாகிலிறே உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த கீ போகக்கடவையோ. இராமன் நம்பி வங்குப்போகின்றதே. “மன்னஞ்ச வாயிரந்தோன் மழுவில் துணித்தமைந்தா, என்னெஞ் சுத்துள்ளிருத்திங் கினிப்போய்ப் பிறரொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்க லொட்டேன்

(க) “கூலாவிஷுவரிமுஹி” (உ) “கூலாபவிசுரே நமீகூலா ய-கா விற்படியே ஆச்சுதென்கைக்கு தர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று.

வந்ததுவைத்தேன்” என்று - அவருமொருவர் வளைத்தாரிறே. போனால் என்செய்வி
ரென்ன; இதேதேனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. [“நன்னெஞ்சுவன்னம்
மன்னும்” இப்பாதி.] “மழுவினால் மன்னராருயிர் வவ்விபமைந்தனும் வாரானால்”
என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பேனே. “வென்றிநீள்மழுவா
விப்பன்னாஸமுன் படைத்தாய்,” “வடிவாயமழுவேந்திபுகமாண்டு” “இருநிலமன்னர்
தம்மை யிருநாலுமெட்டும் - மழுவாரில் வென்றிறலோன் - பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெரு
வாயர்” என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸர்ஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசை
யிலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ.

எம்பெருமான். உன் ஸ்வாமித்வத்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் கர்ஷிபவித்துத்
திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிரு
வருங் கலந்தபடி. [“உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன்” இப்பாதி.] “கொண்ட
காளுறி கோலக்காமெழு” என்று இடையர்க்கும் மழுஆபுதம்; ஆபுதஸம்யத்தாலே
இவனையும் கர்ஷணனோடொக்க அங்குகரிக்கிறார். [“தெய்வாய மறமன்னர்” இப்பாதி.]
* திருக்குலத்தி விற்றத்தோர்க்கோ தர்ப்பதிபண்ணலாவது, எங்களுக்கு தர்ப்பதிபண்ணலா
காதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம்
முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலை
யையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது.

அ. ஏழாப்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. கீழிற்பாட்டிலே - “என்னாவகம்
பால் மாற்றின் றிபுரைத்துக்கொண்டேன்” என்றது அவன் நிர்ஹேதுக கர்ப்பையாலே என்னு
மிடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனை யுனக்குறித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகாத்வஜத்தை
பொறித்த— கட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல்— பாண்டியவம்
சுத தரசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய்
கே— கொல்கிறாயிருக்கின்ற

மருப்பு ஒசித்தாய் என்று— குவலயாபீடத்
தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று—நிரஷித்தவனே! என்றும்
உன் வாசகம்—உன்னுள்கருளுக்குவாசகமான
திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே

வ்யா. பகுப்பதும்பாதி. பாண்டயவம்சத்துக்கு நிர்வாஹகனாரிருப்பானொருராஜா
 தானிருந்த தேசத்தில்கின்றும் மஹாமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசிபுந்து வன்னியபாபுத்
 துத் தனக்குத் தன்பரிகாத் துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மஹா
 மேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாத் தோற்றுப்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான்.
 (க) “வாருவாவஸு கஸீரோது உந், ஐ) மெரோஜோவஸு । தவ்யவா மெரோஜோவா
 மொ ஜோவாவஸு துஜோவா வஸிஜி துநு வாஸுவஸு து மெரோஜோவா வஸு மொ
 மெரோவஸு நாஃவீ ஹவ வில்க்வா ஈபவஸு து” என்னக்கடவதிதே. அப்படியே, பாம
 பதம் கலவிருக்கையான ஈசுவரன் இங்குகின்று மிவர் பக்கலிலே வருமளவுமுண்டான * பா
 வக்காட்டையும் சீய்த்து இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாத
 விலச்சினை வைத்தபடிக்கு தர்ஷ்டாந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதிபாதி வழி
 வருதல் செய்கைபன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தாறுப்த்து. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிதே.
 அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்னிஜபத்துக்கு
 அடைபாளமிடுவானும் தானேயிதே. இவர்க்கும் ஏதங்கனாபினவெல்லா மிறங்கலிவித்துப்
 பாதவிலச்சினை வைத்தான். தான் பாம்பதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த பாதார மிருக்கிற
 படி. “விண்ணாவர்கோன் வினாபார்பொழில் வேங்கடவன் - நீன்மதுளாங்கத்தம்மான்
 திருக்கடலபாதம்வந்தென் கண்ணிலுள்ளன ” என்னக்கடவதிதே.

திருப்பொலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ
 குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஐசுவரபரிஹரங்களை
 புடைத்தான் திருவடிகள். * சுதாபுரவில் சொல்லுகிறபடியே * பார்த்திவவயந்த்ஜரா
 ந்விதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷய
 ங்களின் காற்கடையிலே துவண்டவன் தலையின்மேலே, “அமாச்சென்னிப்பூ ” என்றும்
 “வானவருச்சிவைத்த பெருமணி ” என்றும் நித்யஸுபிரிகருக்குத் தலையலங்காரமான பொ
 ன்னும் பூவுமான உன் திருவடிகளை எந்தலையிலே அலங்கரித்தாய். [“நீங்கழல்சென்னிபொ
 ருமே”] பொருமே- பொருந்துமே; கொக்கவாயும் படுகண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிக்கும்
 எந்தோல்விக்கு மடையாளம்- ஸ்வாதந்த்ரியம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க்
 குகப்பிதே; (உ) “ராஜபு” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபாதாழ்வா
 னுக்கு உகப்பிதே. இதுதான் தானுமவனு மறித்தவளவுபேரானது; “மானிடவர்க்கென்று
 பேச்சுப்படியல் வாழ்கிலேன் ” என்று அவனும் தானுமறிபில் ஸ்வரூபஹாரி நிலையென்
 றிருக்கிலும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாரிபானுற்போலே, புறம்புன்னாராமறிய சேஷபூதனா
 கவேணும். பெருமாரும், ஸ்ரீபாதாழ்வானைப்பார்த்து “நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போக
 யிலும், உன்னை ‘ஸ்வாதந்த்ரன்’ என்றவர்கள்முன்னே உன்பாதந்த்ரியத்தைப் பெற்றுப்போ
 கப்பார் ” என்று திருவடிகளைக் கொடுத்தாரிதே. “எந்தலையிசையாய் ” என்கிறதனை.
 பொறித்தாய். கர்மபாதந்த்ரியத்தால் பொறித்த பொறிபோலவந்தே ஈசுவர பாதந்த்ரியமாகப்
 பொறித்த பொறி.

ன்றோம் நாகத்தமும் பவிசாமன் திருநாமம்” என்னக்கடவதிறே. இவரும் அன்னுடைய வீர
வாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதிநிரஸநம் பண்
னினபடி. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று. மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்
லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்கொல்லி.
உருப்பொலிந்த நாவிலேனை. செவ்வாய்க்கிழமையை “மங்கனாவரம்” என்னுமாயோலே, விப
ரித லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலினை-
தழும்பேறுகை. “நாகத்தமும்பெழ நாரணுவென்றழைத்து” என்னக்கடவதிறே, உனக்கீழ்த்
தாக்கீனையே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்
றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். அத்வேஷந்தொடங்கி பரபக்தியளவாக
இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அருத்தரம் பரஜ்ஞாததைப் பிறப்பித்து,
விரோதபை அசல்பிளந்தேறிட்டு மாநஸ ஸம்ச்சேஷமாத்தர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ச்சேஷ
மாம்படி பண்ணினானென்றார்-கிழ்; ஸத்தையே பிடித்து பகவததுபவமே யாத்ரையாய்ப்
போந்தவர்களுளோ என்தும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர
விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரளோ என்தும், அவர்களுற்றமும், இவர்
தண்ணையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அதுபவித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்-
இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலு மைதுநொய்தாகவைத்தேன்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெஞ்சுக் கண்களாகும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்த்தே னெய்நெடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழிபைத் திருக்கையிலே
யுடைய
நெடியவனே— ஸர்வா திகனாவனாய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனாவனே!
அனந்தன்பாலும்— திருவனந்தாழ்வானி
புத்திலும்
கருடன்பாலும்— பெரிய திருவடி யிடத்
திலும்
இது நொய்தாகவைத்து— ஸ்நேஹத்தை
அத்யஸம்பமாக வைத்து
என்மனம் தன் உள்ளே— என் மனஸ்ஸி
னுள்ளே

வைகி— பொருந்தி நின்று [னுய்;
வாழச் செய்தாய்— என்னை வாழ்வித்தாயி
(இப்படிப்பட்ட உன்னை,)
என் உள்ளே— என் மனஸ்ஸிலே
நினைந்து நின்று— நினைத்து நின்று
நெக்கு— நெஞ்சுகிதிலமாய்
கண்கள்— கண்களிலே
அசம்பு ஒழுக— அசதுபாயும்படி
நினைந்து இருந்தே— நீபண்ணின உபகார
பரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே
சிரமம்— என் இயோபுபுல்லாம்

வ்யா. அனந்தனிற்பா தி. த்ரிபா த்விபூதியி லுள்ளாரொல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சனீயத்தி னினிமைபாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமீறே; இப்படிக் கொத்த விவர்கள் பக்கவிலே ஸ்ரேஹத்தை அத்தயல்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கி றது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்குச் சென்றால் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின் றால் மாவடியாகைக்கும், மணிகளிக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளு வந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வஹ்ரமாகைக்கும், சேரவிசைக்குப் பெரியபிராட் டி.பாரும் வேணுமீறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதான் விவர்க்குறுப்பானால் மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரவிஷயத்திலே மண்டினவென்மநஸ்ஸிலே வந்து. அஹேதுகமாகவந்து. வைகி. அவஸிந்து; பொருந்தி யென்னவுமாம். “ வந்தா யென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிகின்றாய் ” “ போயறியாய் ” என்றிறே ஈடுபடுவது. வாழ. “ அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் யிதரொய்தாகவைத்து ” என்றது ப்ரதம விவாஹத்து க்குச் செங்கற் சீரைதட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவா ஹத்திலேயிறே போக்பமுள்ளது. வாழச்செய்தா யெம்பிரான். என்னாயன் செய்தபடியென்! எம்பிரான். இவர் தன்மைபாராதே உபகரித்தவுபகார மிருக்கிறபடி. த்ரிபா த்விபூதியி லுள்ளாரொல்லாரோடும் பரிமாலும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். “ கருளப்புட்கொடிச்சகரம்- அடிமைகொண்டாய் ” என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம் ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தென்னுள்ளே நின்னு. இவர் ப்ராயச்சித்த குடிபோலே, அவர்களேற்றத்தை யும், தர்மமுடைய தன்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக் கல் ஆதரம் குளப்படி யென்னுமபடி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதரானி சயத்தையும், இவர் தன்மை பாராதே; இவர்களுக்கில் புகுந்தபடிபையும் நினைத்து, என் னிலே நினைத்துநின்று. ஈக்கு. “ நினைதொறும் - நெஞ்சிடிந்துகும் ” என்கிறபடியே, நெஞ்ச சிதிலமாய். கண்கள் அசும்போமுக. உள்ளருகினது புறவெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஓழுக - அசுறுபாய்.

நினைந்திருந்தே சிபமந்திரந்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அதுஸந்தித் திருந்தே சிபமந்திரந்தேன். ஓடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறி னேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கவாபார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக் கொண்டு போராநிற்க, காதாசிக்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத் துக் கொண்டிருப்பார்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள் பண்ணும் ப்ராக்ரூப பரம் பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்தியூர்வகமான ஓராதூகூலயைகதேச

... விசேஷிப்பதற் பின்பு ஆழகுக்குடன்த் திருவாழி. ...
... பிழைக்கிவந்தபடி. பென்னுமாம். ...

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. பனிக்கடலித்பாழி. கீழிப்பாட்டில் - “அனத்தநன்பாழிங்
பாடன்பாழும்” என்று - தன்னை புவிக்கைக்கு போக்தாக்கன் துறுவிழ்நிலாக வுண்டா
யிருக்கிறார் அவர்களை கிட்டு என்னை கிரும்பிற்றென்றார்; இப்பாட்டில் - போகத்தாக்கன்
கன் பலவுண்டா யிருக்கக்கிடர் அவற்றை உபேகித்து என்கெஞ்சை போகத்தாக்கன்
கொண்டபடி. பென்குரர்.

மூ.—பனிக்கடலித்பாழிளிகோளைப் பழகவிட்டிடாடிவந்தேன்

மனக்கடலில்வாழ்வல்ல மாயமணாளம்பி

தனிக்கடலேதனிக்கடரே தனியுலகேபென்றேன்

மனக்கிடமாயிருக்கவேன்னை யுனக்குர்த்தாக்கினைபெ. க.

பதவுரை.

பனி— துவிச்ச்சிபை ஸ்வபாவமான
கடலில்— திருப்பாற்கடலில்
பள்ளிகோளை— பள்ளிகொன்றாகலை
பழகவிட்டு— பறந்துவிட்டு
ஒடிவந்து— அக்குறின்றும் ஒடிவந்து
என்— என்னுடைய
மனக்கடலில்— மகஸ்வாதிற் கடலிலே
வாழ்வல்ல— வாழ்வல்லவனும்
மாயம்— ஆர்சாய் சக்திபுத்தனும்
மனான்— பெரிமயோட்டியாருக்கு வல்
வெனும்
கம்பி— குணபூர்ணானவனே!
தனிகடல்—அத்திபயான திருப்பாற்கடல்

தனி கடர்— ‘அத்திபயான அத்திப்ப
மகஸ்வாதி’
தனி உலகு— ‘அத்திபயான பாயபுகம்’
என்று என்று— என்விட்டபுலகவினை
சொல்லுகிறதேதாக்கன்
உனக்கு இடம் ஆப் இந்நகர்— உனக்கு வர
வாழ்க்கா வாயிடுக்க
என்னை— என்னை
உனக்கு— உனக்கு [பாபாபிப
உரித்து ஆக்கினைபெ— கொஷாயக்கிடுக்க
என்று கடுங்கிடுக்க.

உமா. பனிக்கடலில் பள்ளிகோளை. ஸகஸ்தாபதறாயான கடல். ஸ்வபாவத்தில்
தாபத்ய தந்தானவர்களுக்குத் திருப்பாற்கடலில் கணவனார் துறுவிழ்நிலாக ஆன
வத்திக்கப்போமென்கை. சிதவஸ்வபாவமானகடல். “பாற்கடல் பாய்ப்பிணையோல் பள்ளிகொ
கட்டுஞ்ஞ் தேன்” என்று - அவனுடைய ஸ்வபாவம் இதுக்குண்டா யிருக்கிறபடி.
வம்பித்தமயான வாழ்வல்லம். பள்ளிகோளை. பள்ளிகொண்டபடி பொன்னாபித்தலை.
பாயபிபப் போகாது. “கெத்ததோர் கிடக்கை” என்றும், “என்கோலைத் திபுறக்கி
தாய்” என்றும் சொல்லுயித்தனையிதே. “நானும் வாய்க்க” என்விழாபாட்டில் துறு
போலிசொல்லுயித்தனையிதே. இவர்களும்த் “வென்னை வென்வந்திவம்பெல்” என்று -
உதரப்பட்டபடியே வந்து புகத்தாக்கன் தன் பாயபிபு

ஒடிவந்து. காதக்குறிகா கட்டியாயிற்று வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. அது பணிக்கடலாகையாலே குளிர்ந்திருக்கும்; இது மனக்கடலாகையாலே குளிர் கெட்டிருக்கும். அது ஊற்றுமாதிரியும் இது ஊற்று மாறாது பணிக்கடலையும் தனக்குள்ளே அடக்குங்கடலிறே. [“பரவைத்திறை பலதோத” இப்பாதி.] இக்கடலைக் கண்டவாதே பணிக்கடல் காட்சித்தோபா மொத்தது. வாழ்வல்ல. செருக்கான ராஜாக்கள் பழைய படை வீட்டை விட்டு, தாங்களே காடுசெய்துச் சமைத்த படைவீட்டிலேயே ஆகாத்தோபா மாரிடுப்பது. ஸாதா தவையோலன்றிறே போததவை. பணிக்கடலையும் விரும்புகைக்கடி, இவ்வாசு தோந்துக் கொவ்ருகைக்கு * போகநித்திரை சிந்தை செய்கைக்கிறே. மனக்கடலில் வாழ்வல்ல. “வாழ்வல்ல வாசுதேவா.” அக்கடலிடமெங்கும் வாழ்ச்சுகாரிறே. சிழிப்பாட்டிலே, “வாழ்ச்செய்தாப்” என்று - அழ்வானா வாழ்வித்து அவ்வாழ்வகண்டி தான் வாழ்கிறபடி. மாயமணாளம்மீ. இவர் திருவுள்ளத்திலே புருந்தபிண்டிறே, குறைய்குறும், திருமேனியில் செவ்வியும் பூர்ந்திகெடுபுந்து.

தனிக்கடலே. அக்விதிபமான கடலே. * குறையில் தடங்கடலிறே. பெரிய பிராட்டியாருக்குப் பிறந்ததமான விடமிறே. * உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க போகவிரையும் கடலிறே. தனிக்கடலே. “வெங்கதிரோன் குலத்தனக்கொர் வினக்காத்திரோன்றி” என்று இவன் திருவவதாரம் பண்ணுகைக்கிடான குலகுருவாகையாலே வந்த அக்விதியுதவார். தனியுலகே. “ஊண்டொடியான் திருமகளும் நீயுமே” என்று - ஒருகாடாக ஒருமினாநுக்குக்கு செவ்வாகையால் வந்த அக்விதியுதவார். “நலமந்தவிலல்தோர் நாடு” என்றென்றினக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்த திருநாமங்கனையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுமறிபாதே உன்னையுமறிபாதே மிருந்த வென்னை. (சு) “சுரோ” ஓ. ” உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான அனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஸரிடமில்லாதாரைப்போலே, என்னெஞ்சை உனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாகப் பண்ணிக்கொண்டாபே. இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே என்று. சு.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தடவரைவித்பாதி. சீழிப்பாட்டில் - உசந்தருகின நிலங்கலொடொக்கத் தம் திருமேனியை விரும்பினானென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவனநெங்கோடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்றோசாதிநம்பி
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிட்வெராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ௫.

பதவுரை.

தட— பாப்பையுடைத்தான

மிளிர்ந்து மின்னும்— தேஜஸ்ஸாலே மிக

அ. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த. சிவமத்திலை, இக்கிருவாழியை ஆதிகரித்தார்க்கு பலம், தம்மைப்போலே அகற்பார்ஹ சேஷபூதநாகப் பெறுவர்களுக்கென்றும்.

மூ.—வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே

கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கோழங்குளிர் முயில்வண்ணனை

ஆயரேற்றையமரர்கோவை யந்தணர்தமமுதத்தினைச்

சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களை. கக.

பேரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பேரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கள்— வைதிகருடைய

குலத்து— குலத்திலே

உதித்த— திருவவதரித்த

விட்டுசித்தன்— பேரிபாழ்வாருடைய

மனத்தே— மனஸஸிலே

கோயில் கொண்ட— திருக்கோயில் கொ

ண்டெழுந்தருளியிருக்கிற

கோவலனை— கோபகுமாரனுப்

கொழு— செவ்விபெற்றதாய்

குளிர்— குளிர்த்திருந் துள்ள

முகில்— மேகம்போன்ற

வண்ணனை— திருநிறத்தைமுடைய இய

ஆயர்— இடைபார்களுக்கு

ஏற்றை— தலைவனுள்ளனுப்

அமரர்— நித்யஸூரிகளுக்கு

சேவை— ஸ்வாமிபாஸனாஹம்

அந்தணர்தம்— ஸநாசி பரஹ்மர்ஷிகளுக்கு

அமுதத்தினை— நிசத்திசயபோக்யனு யுள்ள

வனை

பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்

சாயை போல— சிழுவைப் போலே

அணுக்கர்கள்— அந்தரங்கராகப் பெறுவர் கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கள். உதயகிரியிலே ஆதித்பனுதித்தாற்போலே யாய்த்து இரு குடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கேலம் அந்தகாரத்தாறியேபோக்குவன; “தாபிச் சுடரே” என்று அவ்வாதித்பனுமிங்கையாகையலே அஞ்நகாரத்தகாரத்தகப்போங்கி, ஹந்தய கமலத்தை அலர்த்தனம் ஆதித்பனுப்த்த இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. வித்தித்திப்ப ரென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹந்தயத்திலே. வித்தித்திப்ப என்று சித்தபகமாய், அவனை விடாமையுடைய பரந்தமனபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு நெடாங்கி இவ்வனவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருக்கிற கர்ஷணன், தான்பற்றாத படிப்ப யும் வளர்த்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு கேட்டபடி. வால்கிபகவான்பாட, குரலவர்களைக் கொண்டு கேட்ட சுக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீரத்தகோபர் திருமகன் கேட்ட படி. “வைகுந்தங் கோயில்கொண்ட குடக்கத்தன்” என்னுமாபோலேயன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

“திருமாலிருஞ் சோலைமையே திருப்பாங்கடலே பெந்தலையே, திருமால் வைகுந்தமே தண்டிருவேங்கடமே யெனதுடலே” என்றும், “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச் சிந்தையும்” என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களைகொடுக்கவிறே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. “நன்சென்னுடலங்கைவிடான்” “நங்கள் குன்றங்கைவிடான்;” ஏதுக்காக? * நண்ணுவசுரர் நவிகைக்காக. உடலங் கைவிடாதது ஏதுக்காக? திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியென்றிக்கே, “இடவகைக னிகழ்ந்திடு” என்கிறபடியே, அவற்றை உபேசுதித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகைபாகக் கொண்டது. கர்ஷணன்கோயில் பெ

கோலல்லன். தாழ்த்த நுலத்திலே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கும் ஸம்பவனும் போலே யாய்ந்து இவர்க்கு ஸம்பவனபடி. கோழங்குளிர் முகில்வண்ணன். இவர் திருவுள்ளத்திலே புருத்தபின்பாய்த்து - குளிர்த்து செவ்வியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேனி. முகில்வண்ணன். இவர்க்குப் பண்ணின் ஒளதார்ப் மென்னவாமம். இவரிடமிட வடிவழிகன் னவாமம். ஆயுறேற்றை. “இடையகோடே கலந்து பரிமாறப்பெற்றேறும்” என்ற திருவுள்ளத்தில்பரிதியால் வந்த செருக்கோடே யிருக்குமபோலே யாய்ந்து இவர் திருவுள்ளத்திலே புதுரப்பெற்ற பரிதியால் வந்த செருக்கும். “செங்கனி வா பெங்கனாயர் தேவே.” அமரர்கோவை. அதுபவம் மாறில் முடியுப்படியான நிற்ப ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனை. “அபர்வமுமமார்கன திபதி.” அந்தணர்தம்முத்தினை. * தெனிலிசுப்பிலே நடக்கிற வதுபவம் இவ்விபூதியிலே நடக்கும்படி. யிருக்கிற கைதாழ்க்களுக்கு விநிசயபோக்பனு யிருக்கிறவனை. “பாங்கடல் பாம்பணமேல் பன்னிகொண்டருளுஞ் சிநீனயே தொழுவார் விண்ணுளாரி லுஞ் சிரிபர்” என்னக்கடவதிறே. “வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை.”

சாயையபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களை. எம்பாறைச்சிலர். “இப்பதத்துக்குப் பொருளென்?” என்றுகேட்க; “நான் உடைபவர் ஸ்ரீபாதத்திலே இது கேட்டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கர்கேட்ட வர்த்தம்போராத்தென்ன வொண்ணது; இப்போதே கேட்டி உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணதபடி உடைபவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்தேற வெழுந்தருளிற்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னேனாகவேயுளும்” என்று உடைபவர் திருவடிநிலைகளை பெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக்கொண்டு, “இப்போது உடைபவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதோ” என்று, “பாடவல்லார் - சாயையபோல - தாமுமணுக்கர்களை” என்றருளிச்செய்தார்.

“தாமும்” என்கைக்கடி அவர்களைற்றித்தை நினைத்து. அதாவது பரபோஜனார்த்தங்களையும், உபாயார்த்தங்களையும் கனிசித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தங்காலத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்துக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையிறே ஏற்றம். இப்படிக்கொத்த தன்மை தம்முடைய வம்சத்தில் ஏழுபடியாக வில்லை பென்னுமிடத்தை “வழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்றருளிச்செய்தாரிதே. பாடுகையாவது “உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கை. சாயையபோலவென்றது- புருஷனுடைய சாபை அவன்புக்கவிடத்தே புக்குப் புறப்பட்டகிடத்தே புறப்பட்டுப் பரவர்த்தி நின்றுத்தி அவனிட்ட வழக்காமப்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு பரவர்த்தி நின்றுத்தி கனின்றிக்கே ஈச்வரனுக்கு அந்தாங்காகப் பெறுவர்கள். “செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று பாடவல்லார், * நிழலுமடிதாமாகப் பெறுவர்கள். அடிதாறு - திருவடிகளில் ரேகைகள். சாயையபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர்த்தி. “குளிரப்பாடவல்லார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.